

Giới thiệu Mạt Thế Tiến Hóa

Thể loại: dị năng, thám hiểm mạt thế..

Một câu chuyện có bối cảnh ở khoảng không gian giả tưởng về tương lai không xa khi con người phải đối mặt với thảm họa thiên nhiên, thời tiết cực đoan, những hiện tượng mới mà khoa học chưa tìm được lời giải thích.

Vào mùa cuối mùa đông, đầu mùa xuân năm ấy, thành phố Nội Hà đông đúc đột nhiên xảy ra một trận động đất mạnh nhất trong lịch sử loài người, cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng khiến người dân chìm vào cảnh tang tóc đau thương. Thành phố bị phá hủy gần như hoàn toàn, con người vội vã đua nhau cứu giúp người bị nạn.

Nhưng như thế là chưa hết, bởi chỉ ngay sau một khoảng thời gian không lâu sau thảm họa thì một loài quái vật mới xuất hiện tấn công và tiêu diệt mọi sinh vật sống trong mắt. Khung cảnh hoảng loạn xảy ra khắp nơi, con người bị tàn sát một cách ghê rợn khiến cho xã hội gần như bị phá hủy.

Trong hoàn cảnh tăm tối đáng sợ ấy, không ai có thể thoát khỏi số phận, kể cả Tần một cậu sinh viên thất nghiệp phải đi làm công theo công trình. Cậu may mắn không chết sau động đất, tưởng chừng như thế đã là tất cả rồi cậu có thể về quê với người thân đang bị nạn. Ai ngờ quái vật xuất hiện, nó khiến cho cậu rơi khủng bố tuyệt vọng. Rồi không chỉ quái vật, thành phố cũng điên cuồng đổi khác, Liệu cậu có sống sót để về đến nhà được không.

Hãy đón xem và cho những bình luận nhé. Cảm ơn mọi người

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thảm họa bắt đầu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 1: Thảm họa bắt đầu

6h30 Sáng, Ngày 5 tháng 2 năm 2023.

Tại một căn phòng trọ tồi tàn trong dãy nhà trọ có diện tích khoảng gần hai chục mét vuông. Căn nhà được thiết kế rất đơn sơ, nhưng được cái là có phòng vệ sinh khép kín. Bên trong, có một cậu thanh niên đang bận rộn thực hiện vệ sinh cá nhân và mặc quần áo. Trời bên ngoài khá lạnh, cậu phải mặc thêm cái áo len dày bên trong trước khi khoác cái áo xường màu xanh rộng thùng thình lên người. Mặc cái quần bò màu đen đã bạc phéch, cậu xò đôi tất, rồi đi nột đôi giày bảo hộ lao động bóc mùi bằng da vào. Xong xuôi, cậu tới chỗ để bát mì tôm pha sẵn, bê lấy nó rồi mang ra ngoài cửa ngồi ăn.

Vừa ăn, cậu thỉnh thoảng lại gấp xuống cái bát vỡ bên dưới chân vài sợi mì cho con chó đốm ăn. Con chó này không phải là của cậu, nó cũng chẳng là của ai cả. Thực chất, nó là một con chó hoang chuyên đi lang thang khắp các xóm trọ để kiếm ăn. Cậu không biết làm sao nó lại bị bỏ rơi thành chó hoang. Cũng không biết nó bằng cách nào để có thể sống sót với những tay trộm chó.

Có lẽ, do nó gầy quá đi.

Câu truyện thế này, trong một lần cậu đang ăn cơm thì con chó bất ngờ xuất hiện ngoài cửa. Định ra ngoài đuổi nó đi, nhưng nhìn vào tấm thân gầy còm của nó cậu thấy nó thật đáng thương. Thế là, cậu lấy cái bát vỡ rồi cho nó một ít đồ ăn. Những ngày sau, con chó liên tục đến châu chực. Nó cứ đến là cậu lại chia sẻ cho nó một ít đồ ăn vào bát. Lâu ngày, nó ăn quen, liền ở cửa phòng cậu luôn không đi chỗ khác nữa.

Và cậu cũng đặt cho con chó một cái tên là Lu.

Con Lu này có hình dáng bề ngoài rất xấu xí. Lông nó màu xám đen và có đầy những đốm màu nâu ngò xen kẽ. Cơ thể thì gầy gò, trên lông mới đầu còn bám đầy ve chó, chỉ đến khi cậu mua thuốc xịt cho nó mới hết. Nó cụt mất một tai, một bên mắt thì không biết bị ai chém nên mù. Mồm của nó dài và bên trong thì có bộ hàm rất sắc nhọn, đáng sợ.

Cậu thanh niên và con Lu đang chậm rãi ăn mì thì bỗng từ phòng trọ bên cạnh vang lên tiếng tivi. Đây là phòng ông bác bảo vệ, người đã có tuổi nên có thói quen dậy khá sớm. Mà trong khoảng thời gian mới sáng sớm này, cả dãy trọ tương đối yên tĩnh nên tiếng tivi rất to và rõ. Dù không muốn nghe, nhưng thanh âm cứ nhò vào tai cậu vậy. Nội dung, là những bản tin nóng thời sự thế giới và trong nước.

“Hôm qua, Ngày 4 tháng 2, tại ngoại ô thành phố Los Angeles của bang California Mỹ xuất hiện hồ tử thần khổng lồ... Nó có đường kính lên tới mười ba ki-lô-mét sáu xuống lòng đất... Hiện các nhà khoa học và địa chất vẫn chưa đo được độ sâu của nó...”

“Đây, cũng không phải là lần đầu tiên hồ tử thần xuất hiện như vậy... Trong ba năm nay, đã có liên tiếp nhiều hồ tử thần xuất hiện rải rác trên khắp thế giới như, Trung quốc, Nhật bản, Ấn độ, Nam phi...”

“Theo thông tin mới nhất... Đêm qua, tại thành phố Osaka của Nhật Bản vừa trải qua một trận động đất mạnh 6,7 độ Richter phá hủy nhiều tòa nhà lớn... Ước tính đã có đến hàng trăm người thiệt mạng và mất tích... Chính phủ Nhật bản đã điều động quân đội kết hợp với người dân tham gia vào tìm kiếm cứu nạn...”

“Và theo thông tin của Bộ lao động, hiện có mười lăm người Việt Nam sang lao động đã mất tích cùng tử nạn trong vụ động đất trên... Hiện đại sứ quán ở Nhật đã kết hợp với lực lượng chức năng cố gắng tìm kiếm và giải cứu những người mất tích một cách nhanh nhất”

“Trong những năm gần đây, Nhật Bản liên tiếp phải hứng chịu những thảm họa này... Theo dự đoán của các nhà khoa học, Nhật Bản là một quốc gia nằm trên vành đai núi lửa... Nên thời gian tới sẽ có nhiều trận động đất hơn...”

“Đứng trước nguy cơ đó, Thủ tướng cũng đã có lời kêu gọi những đồng bào đi xuất khẩu lao động sớm về nước... Chính phủ sẽ hỗ trợ cho về vấn đề hợp đồng để bảo vệ an toàn cho người dân...”

“Kết thúc bản tin quốc tế... Bây giờ là bản tin trong nước...”

“Đêm qua, tại một số tỉnh miền núi phía bắc như Lào Xứ, Sa Po, Lạng Thủy và Đà Lửa có tuyết rơi... Nhiệt độ hạ thấp, có lúc xuống tới âm năm độ... Tuyết phủ trắng xóa cả đồi, gây

thiệt hại to lớn cho người nông dân khi hoa màu mất trắng, gia súc và gia cầm bị chết rét dù đã thực hiện những biện pháp phòng chống...”

“Theo thông tin dự báo thời tiết... Đây là đợt rét đậm, rét hại cuối cùng của nước ta... Bởi khối không khí lạnh và khô tràn sang từ Trung Quốc đã kết thúc... Trong hai ngày tới nhiệt độ sẽ tăng nhanh vào kèm theo mưa nhỏ...”

“Cũng trong ngày... Các tỉnh từ Thanh Hoa đến Thiên Huế vừa mới hứng chịu cơn bão Saian được hình thành từ khối áp thấp nhiệt đới ở vùng biển Philippines đổ bộ... Dù đã được cảnh báo và sơ tán từ trước, nhưng bão đến vẫn gây ra thiệt hại vô cùng lớn về của...”

Tiếng tivi vẫn còn vang lên văng vẳng bên tai, nhưng cậu thanh niên đã không phải nghe nữa. Cậu đã ăn xong bát mì. Bây giờ, là lúc cậu phải khóa cửa rồi đi làm.

Dong cái xe đạp cũ ra ngõ, cậu xỏ đôi giày tay len đã cắt ngón vào, và đeo khẩu trang đen lên rồi đạp cái xe phóng ra đường lớn. Bên cạnh, con chó đốm cũng phi nước đại chạy theo cậu.

.....

Cậu thanh niên này tên Tân, tên đầy đủ là Trần Thanh Tân. Năm nay, hắn hai mươi năm tuổi, đã tốt nghiệp trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà khoa cơ khí. Hắn có dáng người hơi gầy, chiều cao khiêm tốn chỉ khoảng một mét sáu. Khuôn mặt của hắn chẳng có gì nổi bật, làn da thì thô ráp màu cổ đồng và lấm tấm mụn trứng cá. Mái tóc của hắn thì dài khá dài, nó bù xù trùm tai và hơi che mắt. Điểm nhấn duy nhất của hắn, chắc là vết sẹo dài nơi đuôi mắt trái và ánh mắt rất sáng.

Tân sinh ra trong một gia đình không mấy khá giả. Bố hắn trước kia đi lính, sau khi về hưu thì làm thợ mộc. Người hay đau ốm bệnh tật nên việc làm ăn toàn thua lỗ, lại không may trong một lần đi làm về bị tai nạn giao thông đã mất. Mẹ hắn cũng chỉ làm nông thôi, nhưng vì hoàn cảnh gia đình mà buộc phải rời xa quê hương khi hắn còn nhỏ, sang nước ngoài làm ăn kiếm đồng tiền gửi về.

Khi đi, vốn ít, mẹ hắn bắt buộc phải chọn nước có phí thấp nên tiền kiếm được cũng không nhiều lắm. Mà mẹ hắn cũng chẳng khỏe mạnh gì, tuổi trẻ làm lưng vắt và nên trung niên bị mắc bệnh viêm cầu thận không chữa được. Bệnh tật nó khiến cho mẹ hắn kiếm tiền càng khó hơn, nên chỉ lo việc ăn học cho hai anh em hắn là cũng hết sạch tiền. Hắn còn một người em nữa, nó tên Tú, đang học cấp ba lớp 12 ở quê. Bố mất, mẹ đi làm xa, em hắn ở với bà. Hai bà cháu nuôi nhau mà sống.

Hắn là người trầm tính, ít nói và sống nội tâm. Đây, là kết quả của tuổi thơ không có mẹ, lớn nên không có bố khiến hắn thành như vậy. Cũng một phần do chính con người hắn nữa. Không biết từ bao giờ, hắn cảm thấy mình lạc lõng với xã hội và không thể hòa nhập được. Suy nghĩ của hắn khác quá. Những cái người khác thấy thích, thấy hay hắn lại không thích. Hay những điều người khác thấy không phải làm, hắn lại muốn làm. Hắn không phải là người lập dị. Hắn chỉ khác thôi. Hắn sống nội tâm, nhưng không phải là kiểu chỉ biết mình mà thờ ơ với xã hội. Không những thế, hắn còn là người rất giàu tình cảm ghét những cái tiêu cực và thích giúp đỡ người khác, nếu có thể.

Tân tốt nghiệp đại học cũng được bốn năm rồi. Trước kia, hắn chọn học đại học là vì suy nghĩ. Nó có thể giúp hắn kiếm được thật nhiều tiền, để mẹ về nhà không phải đi xa làm nữa. Nhưng học xong, hắn mới biết thế nào là thất bại. Hắn không quá nổi trội, tốt nghiệp cũng chỉ ở mức trung bình nên ra trường chẳng có công ty hay xí nghiệp nào nhận ngay. Lại không có cơ cánh, hắn đã nộp rất nhiều đơn xin việc, nhưng tất cả đều bị từ chối không nhận do thiếu kinh nghiệm. Cuối cùng, hắn phải ra ngoài xin vào làm công nhân cơ khí đi theo đội làm các công trình.

Hôm nay, hắn cũng như mọi ngày, phải dậy sớm đạp xe đến chỗ làm để làm việc.

Mất khoảng mười năm phút, hắn đạp xe trên đường lớn đông đúc cuối cùng cũng tới nơi. Chỗ hắn làm là ga một tàu điện ngầm đang xây dựng tại vùng ngoại thành của thành phố Nội Hà. Hắn vừa dắt xe xuống đường hầm dưới lòng đất thì lập tức có người nhìn thấy rồi lên tiếng:

“Tân đã đến rồi đấy à! Vào đây làm cốc nước chè cho ấm!” – Bác trưởng nhóm thợ vẫy tay gọi hắn vào.

“Vâng! Hôm nay vẫn rét quá bác Nam nhỉ?” – Tân dắt xe lại gần, con Lu vẫn lặng lẽ đi theo bên cạnh một cách quen thuộc.

“Trong đây là ấm nhiều rồi đấy! Đứng ngoài kia một lúc là rét cóng tay luôn...” - Bác Nam vừa nói vừa xoa hai bàn tay bong da, nứt nẻ vào với nhau.

“Tôi mới nghe đài nói sáng nay là sắp ấm lên rồi...” - Một ông bác ngồi bên cạnh bỗng nhiên xen vào.

“Mong là thế! Em xem thời sự mấy hôm nay mà cũng xót ruột cho mấy người miền núi...” - Lại một ông chú nữa thấy hay liền lên tiếng tham gia.

“...”

Nhìn mấy ông bác, ông chú trò chuyện rôm rả với nhau, Tân liền im lặng tự rót cho mình một cốc nước chè nóng rồi hà hơi uống. Vị đắng chát lan tỏa khắp miệng, nhưng hắn không ghét điều này vì lúc nữa nó sẽ ngọt. Con Lu đã vào chỗ nằm quen thuộc của mình rồi cuộn tròn lại ngủ. Chỗ đó là nơi để giày lau, có rất nhiều và nó nằm trong đó sẽ rất ấm. Mặc dù, hắn đã mặc cho nó cái áo len bó di của mình, nhưng với thời tiết lạnh thế này thì không ăn thua lắm.

Ngồi được khoảng chục phút, Bác trưởng nhóm liền hô lên mọi người làm việc. Thế là tất cả cùng đứng lên, vào trong kho mỗi người lấy một dụng cụ rồi tìm đến vị trí quen thuộc của mình. Nhóm có hơn chục người, trừ Tân ra những người ở đây đều là đã có tuổi. Họ không học cao như hắn, nhưng hắn thấy mình không bằng họ dù đã học hết đại học. Họ là những thợ cơ khí lành nghề, đã vào đời làm từ rất lâu nên kinh nghiệm rất nhiều. Cũng nhờ họ mà hắn học được nhiều cái, không chỉ trong công việc mà còn ở cuộc sống.

Tân vẫn như thường lệ vào lấy dụng cụ hàn của mình, nhưng hắn vừa đi được vài bước con Lu đột nhiên chạy tới gần hắn rồi sủa ầm lên. Tưởng nó bị làm sao, hắn ngồi xuống vuốt đầu nó rồi hỏi:

“Mày sao thế?”

“Gâu...! Gâu...! Gâu...!”

Con Lu vẫn sủa inh ỏi, nhưng nhìn vào trong mắt nó, hắn thấy nó đang rất sợ hãi một cái gì đó. Khi hắn vẫn còn chưa hiểu ra sao, nó trở nên ngày càng gấp gáp. Nó cắn vào tay áo rồi định kéo hắn đi.

Ở phía xa, bác trưởng nhóm thấy động tĩnh nên cất tiếng quan tâm hỏi:

“Con chó bị bệnh à Tân?”

“Cháu cũng không biết! Tự nhiên hôm nay nó lạ quá...” - Tân gãi đầu đáp lại. Thấy bác trưởng nhóm đã nhắc, hắn không muốn lè mề hơn nữa mà chuẩn bị đứng lên vào lấy đồ nghề. Nhưng trước lúc đi, hắn cũng không quên an ủi con Lu.

“Ngoan! Mày! Ra kia nằm im chờ tao... Tí nữa về tao nấu canh xương rồi cho mày khúc xương...”

“Gâu...Gâu...Gâu...” - Con Lu vẫn không ngừng sủa. Thấy hấn đứng dậy định đi, nó liền cắn vào gấu quần hấn giữ lại.

Trong hầm tiếng chó sủa rất vang nên mọi người đã bắt đầu đổ dồn ánh mắt vào chỗ Tân. Con Lu hôm nay bướng quá, mọi khi hấn thấy nó rất nghe lời và thông minh đâu có phá thế này. Hấn bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn mà gắt lên với nó.

“Mày có thôi ngay không...? Tao đánh cho một trận giờ...” - Tân vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nổ lớn ở đâu đó vang lên khiến hấn giật bắn mình.

“ẦM!!!”

Hấn vẫn còn chưa hiểu chuyện ra làm sao thì bỗng cảm thấy mặt đất truyền đến dư chấn. Ban đầu rất nhẹ, nhưng chỉ mấy giây sau mặt đất rung chuyển dữ dội khiến hấn hoảng sợ. Phía đằng kia hấn, mấy ông bác ông chú cũng dồn dập ngã xuống.

“Động đất... Chạy mau... Chạy...” - Không biết là ai hô lên, mọi người dưới ga tàu điện ngầm bắt đầu chạy tán loạn ra bên ngoài.

Tân cũng vậy, hấn cố gắng dựng người dậy rồi nhắm hướng cửa lên rồi chạy. Con Lu lúc này đã đứng trước lối lên. Nó sủa to từng tiếng một như muốn thúc giục hấn cố gắng chạy. Bây giờ, hấn mới hiểu tại sao hôm nay nó khác vậy. Nó muốn kéo hấn chạy tránh trận động đất trước.

Trong khi đó, trận động đất có cường độ ngày càng mạnh. Bên trên, trần hang có chỗ đã không chịu được mà bắt đầu nứt vỡ rơi xuống. Cát bụi bay mù mịt khắp nơi, nó chui cả vào mắt Tân khiến cho con mắt hấn cay xè rất khó nhìn. Đoạn cầu thang lên trên mặt đất cũng không dài, vậy mà, hấn khó khăn lắm mới lết lên được mặt đất. Chẳng bù cho những ông bác, ông chú trong nhóm. Thấy động đất cái, mấy người co chân chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lên mặt đất, ngay lập tức hấn liền chứng kiến một hình ảnh vô cùng đáng sợ. Cách chỗ hấn xa, ở khu trung tâm thành phố có mấy tòa nhà cao chọc trời đang rầm rầm sụp đổ xuống. Rồi những tòa nhà xung quanh chỗ hấn đứng cũng bắt đầu lung lay đổ dần. Các cột điện với dây dợ chẳng chịt bị đứt, bị đổ phát ra âm thanh loẹt xoẹt cùng với tia lửa bắn ra xung quanh cực kì khủng khiếp. Mặt đất thì rung chuyển ngày càng dữ dội, chấn động mạnh đến mức khiến hấn đứng còn không vững. Kéo theo việc những tòa nhà đổ sập là âm thanh lớn như tiếng bom nổ, nó càng đáng sợ hơn khi có xen kẽ tiếng gào thét thảm thiết của con người.

Ở khắp nơi trên phố, mọi người lao ra từ những tòa nhà lớn rồi chạy tán loạn trên đường. Họ giẫm đạp lên nhau để tìm kiếm sự sống. Họ kêu gào kinh hãi tột độ khi chứng kiến từng khối bê tông rơi đè vào người bên cạnh. Máu đã đổ ra, có nhiều người đã chết.

Cái chết thảm khốc đến ghê rợn.

Chứng kiến cảnh đáng sợ đó, Tân cũng sợ đến bần rùn cả chân tay. Hấn nhanh chân chạy bừa kiếm một nơi nào đó để lánh nạn. Nhưng bụi mù lúc này đã bao phủ mù mịt, nó khiến cho tầm nhìn của hấn giảm xuống chỉ còn vài mét. Đất cát vẫn liên tục rơi vào trong mắt vô cùng khó chịu, hấn loạn lên loảng quăng không biết trốn vào đâu thì nghe thấy tiếng con Lu sủa cách không xa.

“Gâu... Gâu... Gâu...”

Thế là, Tân lập tức chạy theo hướng đó. Tới nơi, hấn nhìn thấy con Lu bây giờ đang chui dưới gầm một cái xe container lớn. Không cần nghĩ nữa, hấn lập tức chui xuống nằm bên cạnh nó. Cát bụi bên dưới này rất dày đặc khiến hấn gần như không nhìn thấy gì và rất khó thở. Hấn dứt quyết nhắm mắt lại và lấy vạt áo che mũi chờ đợi động đất qua đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sau thảm họa

Mặt Thế Tiến Hóa

Chương 2: Sau thảm họa

Không biết là trải qua bao lâu, nửa tiếng hay một tiếng, Tân chỉ cảm thấy rằng khi hấn nhắm mắt chờ động đất kết thúc thì thời gian trôi đi thật chậm. Bỗng một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo chấn động mạnh làm hấn giật bắn mình, cuối cùng trận động đất kinh khủng cũng đã dừng lại. Mặt đất không còn chấn động nữa và âm thanh đổ sụp của các tòa nhà đã biến mất. Nhưng tiếng con người gào khóc không chấm dứt, mà nó còn rõ và thảm thiết hơn khi không còn tạp âm. Bụi mù vẫn còn rất dày đặc, nó phủ kín mọi góc ngách trên đường như sương mờ vậy.

Hấn chui ra khỏi gầm xe container. Bên dưới, có vài người cũng trốn giống hấn lần lượt bò ra. Cơ thể run lên nhè nhẹ đứng không vững, hấn bây giờ vẫn còn chưa hết sợ hãi và bàng hoàng với những điều đã xảy ra. Mắt hấn chảy đầm nước do sạn và đất cát bay vào, cổ họng thì khô khốc ho lên liên tục. Hấn sức nhớ mình có khẩu trang và kính đen bảo hộ trong túi. Lúc này, hấn hoảng quá không dùng nên giờ lấy ra đeo lên.

Dưới hình ảnh mờ mịt, hấn thấy trận động đất này để lại hậu quả vô cùng kinh khủng. Khu phố nhỏ ven rìa ngoại thành cũng tính là sầm uất, bây giờ đã biến thành đổ nát. Hầu như, những tòa nhà có móng nhỏ mà xây cao đã đổ hết, từng mảng bê tông rơi vỡ ngổn ngang khắp nơi. Các cột điện thì đứt dây nghiêng ngã, trong khi điện vẫn còn khiến cho các tia lửa đánh ra loẹt xoẹt rất nguy hiểm. Các phương tiện giao thông nằm hỗn loạn trên đường, nhiều cái bẹp rúm ró do bị mảng vỡ rơi trúng tạo thành từng đồng vít cả một đoạn đường. Khung cảnh càng thảm thiết và tẻ lường đến cực điểm, khi hấn chứng kiến trong đồng đồ nát có một vài người bị thương may mắn sống sót nằm quằn quại.

“Aaaaa.... Đau quá...!” – Một người đàn ông trung niên bị đè nát cánh tay rên lên.

“Hur... Hur... Hur... Mẹ ơi... Hur... Hur... Mẹ dậy đi...!” – Một bé gái đang ngồi xồm lay mẹ dậy. Nhưng có vẻ như mẹ của bé sẽ không dậy nữa, khi đầu bà bị vỡ toác và máu tươi phun ra không ngừng.

“Bỏ tôi ra! Tôi phải vào cứu vợ con tôi...” - Một người đàn ông trẻ hai mắt vẫn đầy tơ máu, đang cố lao vào một tòa nhà ông đã đổ sập nghiêng sang một bên hết sức nguy hiểm dưới sự ngăn cản của mấy người xung quanh.

“...”

Tân nghe những tiếng rên rĩ đau đớn, tiếng khóc gào gọi người thân, hay tiếng kêu cứu ở khắp nơi mà thấy não lòng. Nhìn thảm cảnh của những người khác, hẳn dù không quen biết họ, nhưng tâm lại liên tục thôi thúc. Hẳn phải cứu lấy họ, đưa họ ra khỏi đống đổ nát để họ bớt đau, để họ bớt buồn, để cho khung cảnh thảm thiết không còn trong mắt nữa.

Cảm xúc của hắn dồn nén đến một mức nào đó, bỗng nó bùng phát.

Thế là, hắn lao nhanh tới chỗ một người phụ nữ bị đóng gạch vữa đè gần kín hết người, chỉ để lộ ra ngoài cái đầu và một cái tay đang cố vùng vẫy thoát ra. Nhìn vào ánh mắt cầu cứu của cô và cái miệng đang cố nói không lên lời, hắn thấy sức mạnh của mình như bùng nổ. Lập tức, hắn bắt tay vào kéo những tảng bê tông đè lên người phụ nữ vất đi. Chỉ mấy chục giây, hắn thành công bới tung đống đổ nát và kéo được người phụ nữ này ra ngoài.

Thật không ngờ, trong lòng cô còn ôm ấp một đứa bé gái, may mắn, nó không bị làm sao. Hắn muốn bế hai mẹ con ra ngoài chỗ thoáng, nhưng người phụ nữ này bị thương nặng quá không thể di chuyển. Hắn đang không biết làm sao thì lập tức có mấy người đến bên cạnh mình, rồi tất cả cùng nhau khẽ nâng hai mẹ con cô gái đến chỗ lòng đường thoáng.

Không ai bảo nhau gì, tất cả những người còn khỏe như đạt được cộng hưởng mà sức dồi cứu nạn. Liên tục có nhiều người bị thương được moi ra từ đống đổ nát, thậm chí cả những người không may mắn sống sót. Chỗ bằng phẳng bây giờ chỉ có duy nhất lòng đường, theo thời gian những người được cứu ngày một nhiều hơn. Nó phù kín cả mặt đường cho thấy những người bị nạn nhiều thế nào.

Tân không nhớ, mình cùng với nhóm người lạ đã cứu bao nhiêu người rồi. Chỉ biết là rất nhiều, người già, người trẻ, thậm chí là trẻ con bé tí. Cứ thấy trong tầm mắt là hắn cứu thôi. Con Lu cũng giúp đỡ hắn rất nhiều, nó cứ đánh hơi chỗ nào cái, bới tung lên, là y rằng chỗ đó có người bị nạn. Hắn như quên hết cả thời gian và suy nghĩ chỉ biết đào móc đống đổ nát rồi cứu người ra.

Trời lúc này cũng bắt đầu lất phất mưa phùn, nó giúp cho bụi mủi lắng xuống để công cuộc cứu nạn thuận lợi hơn. Không biết có phải do nhiệt độ tăng lên, hay hắn vận động nhiều quá mà mồ hôi vã ra như tắm. Một quả, hắn không ngại bẩn mà ngồi bệt lên trên một tảng bê tông. Kéo khẩu trang xuống, hắn thở hồng hộc ra từng đợt khói trắng từ miệng. Khát nước quá, hắn cảm thấy cổ họng của mình khô khốc nóng rát. Đang không biết đi đâu để kiếm nước uống, bỗng một bé gái tầm bốn đến năm tuổi chậm rãi lại gần hắn, rồi bé giơ hai tay đưa chai Lavi đã uống một nửa lên trước mặt.

“Mẹ con bảo đưa chai nước cho chú!” – Bé gái nhìn hắn rụt rè nói. Sau đó, bé liền quay ra đằng sau nhìn mẹ rồi lại quay lại nhìn hắn.

Tân nhìn theo hướng cô bé thì thấy, cách không xa có một người phụ nữ đang ngồi tựa lưng vào cái ô tô bẹp rúm nhìn hắn gượng cười. Đây là hai mẹ con hắn cứu lúc trước, có vẻ như họ được người có kinh nghiệm sơ cứu và bình phục một chút. Hắn mỉm cười đáp lại rồi xoa đầu cô bé dịu dàng nói.

“Con ngoan lắm! Về với mẹ đi!”

Hắn nhìn cô bé quay lưng đi về rồi mở chai nước uống ừng ực. Vừa ngồi nghỉ ngơi, hắn vừa móc cái điện thoại cảm ứng lỗi thời ra xem thì thấy đã gần mười hai giờ. Hắn mãi mê đào bới, thời gian trôi qua cái mà đã đến trưa.

Lúc này, trên đường đã tập nập xe cứu thương qua lại. Các lực lượng chức năng như đội cứu hộ, cảnh sát giao thông, cảnh sát đặc nhiệm, quân đội... đã tham gia kết hợp với người dân cứu nạn và điều động xe cẩu, máy xúc để dọn vật cản giải phóng giao thông. Có thêm sự tham gia của các lực lượng chuyên nghiệp, công cuộc cứu nạn cũng được xúc tiến rất nhanh.

Nghỉ một lúc xong, Tân lại đứng dậy lao vào kết hợp với người khác moi móc và vận chuyển người bị nạn lên xe cứu thương. Số người bị thương nhiều quá, cho lên cả xe tải của quân đội mà không hết. Hắn đang vất vả ngược xuôi thì bỗng chuông điện thoại vang lên. Hắn rút chiếc điện thoại ra nhìn thì thấy người gọi là em trai mình nên vội bấm nút nghe.

“Tú à... Có chuyện gì thế?” – Tân lo lắng hỏi em, hắn ảm cảm thấy không ổn.

“Mày đang ở đâu thế... Thu xếp được công việc thì về nhà sớm nhé... Sáng sớm nay bà bị ngã, giờ đang nằm viện...” - Thăng Tú nói qua điện thoại với giọng ngập ngừng có chút gì đó ghen lại trong cổ.

“Sao bà lại bị ngã?” – Mặt hắn biến sắc lớn tiếng hỏi lại.

“Tút... Tút... Tút...” – Đúng lúc này điện thoại mất mạng để lại âm thanh TUT TUT đơn điệu.

Tân vội bấm nút gọi lại, nhưng sóng rất yếu chỉ có một vạch, chập chờn lúc có lúc không. Hắn phải đi ra chỗ thoáng dưới lòng đường cho sóng khỏe hơn rồi gọi điện tiếp. Nhưng cũng chả dễ dàng gì, mạng điện thoại nghẽn liên tục, thỉnh thoảng gọi được thì đầu máy bên kia thuê bao, chắc là do chỗ em hắn cũng bị mất sóng. Phải mất một lúc khá lâu, khi hắn đã sốt hết cả ruột thì mới liên lạc được với thăng em.

Ngay lập tức, hắn gấp gáp hỏi luôn:

“Bà bị ngã thế nào?”

“Sáng nay ở quê có động đất... Nhiều nhà bị đổ sập lắm... Nhà mình chỉ có mỗi gian nhỏ của bà sụp mái thôi, nhưng lúc bà chạy ra khỏi nhà thì bị ngã... Lúc đấy, tao vừa mới đi học xong...” - Em hắn khó khăn nói với giọng tự trách.

“Vậy bà bị ngã có nặng không?” – Tân trầm giọng hỏi tiếp.

“Bà bị vỡ xương bánh chè... Giờ vẫn đang nằm ở viện... Bà nhớ mày, nhắc mày luôn ấy...” - Thăng Tú nhẹ giọng trả lời, giọng nói của nó đã có chút khàn khàn buồn lắm.

“Ừ! Ở trên Hà Nội cũng vừa bị động đất xong... Đội tí, tao bắt thử xe bus xem có đi được không... Nếu không, tao sẽ thuê taxi về vậy...” - Tân vừa nói vừa hướng mắt nhìn con đường ngập tràn đống đổ nát. Hắn không chắc với hoàn cảnh thế này còn bắt được xe mà đi không.

“Ừ! Mày cứ từ từ về... Tao ở viện mới bà rồi... Mới cả bác Đức cũng đến nữa... Mày không phải lo đâu...” - Như để an ủi hắn, thăng Tú ho mấy cái rồi nhẹ nói.

“Ừ! Động đất... Mà mày không bị sao chứ...” - Hắn quan tâm hỏi em.

“Tao không sao... Lúc động đất tao đang ở đường bê tông sát ruộng... Nãy mày bảo trên đấy cũng động đất... Thế mày có bị thương không...” - Em hấn trả lời rồi hỏi lại.

“Tao cũng không sao!”

“Tút...Tút...Tút...”

Điện thoại lại mất sóng, Tân phải vát và một lúc mới gọi lại được. Vừa bắt máy, em hấn nói nhanh luôn.

“Thế mày thu xếp về... Tao pha gói cháo cho bà ăn đây...Có gì về nói sau, giờ gọi điện khó lắm...” - Em hấn nói xong rồi cúp máy.

Nó vẫn ít nói như thế. Hai anh em hấn có tính gần giống nhau, trầm lặng và không nói nhiều. Nhưng hấn có thể cảm nhận được rõ ràng, thằng Tú rất quan tâm đến mình. Lớn rồi, nhưng hai anh em hấn cũng không thay đổi cách xưng hô hồi còn bé. Ít nói đi, nhưng tình cảm lại nhiều hơn và thể hiện ra ở hành động.

Nghĩ đến bà, Tân liền thấy nóng hết cả ruột gan. Hấn thương bà lắm, nhưng thật không may tai nạn lại đến với bà thế này. Thằng Tú ở một mình với bà chắc lo lắm, hấn phải về ngay xem thế nào mới được. Không biết mẹ hấn đã biết chuyện này chưa. Nằm bệnh viện chắc tốn kém lắm, mà tháng này hấn vẫn chưa lĩnh lương. Giờ xảy ra chuyện thế này, chẳng biết có lấy được không nữa. Giữa lúc hấn đang lo âu tái nhợt cả mặt thì bất ngờ mấy người bên cạnh lên tiếng.

“Chú em đừng lo... bà chú được đưa vào viện thì chắc chắn các bác sĩ đã giải quyết tốt đẹp rồi...” - Một ông chú mặc đồ công nhân xây dựng tham gia cứu nạn cùng hấn mở miệng an ủi.

“Ừ! Em lo lắng thêm một ra... Đây, cầm lấy cái bánh mì anh vừa nhận được từ đội cứu hộ ăn đi cho đỡ đói” – Một anh nhân viên văn phòng với bộ đồ công sở bết bẩn vừa đưa cho hấn cái bánh mì khô vừa nói.

Nhận cái bánh mì, Tân hỏi lại luôn:

“Còn ông anh thì sao?”

“Ha ha ha... Chú em cứ ăn đi không phải nghĩ...” - Ông anh mặc đồ công sở vỗ vai hấn cười trả lời.

Sau đó, anh ta chỉ tay vào đằng xa nói tiếp:

“Ồ đằng kia có mấy tiệm bánh đang phát bánh mì miễn phí...”

Hấn nhìn theo hướng chỉ tay của ông anh mặc đồ công sở thì thấy bên kia đường, có tiệm bánh mì nhỏ may mắn không bị tàn phá sau động đất, đứng đầy người. Họ đến để nhận bánh mì được phát miễn phí, vì bên cạnh cái tủ kính treo tấm biển hiệu là cái bia các tông mới viết “Bánh mì miễn phí, ai đói lại lấy ăn. Ông chủ của tiệm bánh là một người đàn ông trung niên bụng phệ, đầu quần băng thấm đẫm máu đi cà nhấc, hai tay thì đầy đặc hình xăm. Ông ta có vẻ dữ tợn khi quát tháo nhân viên của mình liên tục, nhưng nội dung mỗi câu nói lại khiến cho mọi người xung quanh âm lòng.

“Ê! Thằng kia... Mày làm cái đ* t gì đấy... Tao bảo mày vào kho lấy thùng bánh mì to nhất ra đây cơ mà...”

“Còn mày! Nhanh cái chân lên... Cầm túi bánh mì này chạy ra đằng kia đưa cho mấy người đang ngồi nghỉ...”

“...”

Hấn nhìn xa hơn nữa ra xung quanh, còn thấy rất nhiều những chị, những cô, những em bé theo thùng nước khoáng mang đi khắp xung quanh đồng đồ nát. Họ phát cho nước cho người đang vát và cứu nạn. Rồi trong những khoảng trống dưới đường, có vài cô trẻ đang ẩm từng đũa, cố gắng đỡ dành hàng chục cháu nhỏ đang gào khóc. Một số người có kiến thức chuyên môn thì bện đến sát đầu mẹ trần trụi sơ cứu cho người bị nạn.

Đang thần thờ nhìn khắp nơi, bỗng bên cạnh Tân có người lên tiếng.

“Thế chỗ cháu ở đâu? Giờ bác đưa người về bệnh viện tiện đường chờ cho...”

Đây, là ông bác nhiều tuổi mặc bộ đồ cứu hỏa vừa nãy cùng với hấn vận chuyển người bị thương lên xe. Thấy vẻ mặt của hấn sau khi nghe điện thoại lo lắng gấp gáp, ông bác chắc cũng đoán được đại khái lên mở lời giúp đỡ. Hấn đang rất sốt ruột, thấy ông bác quan tâm mà âm hết lòng. Những lúc như này, hấn cảm thấy tình người thật rõ rệt.

Đang vội, nên hấn cũng xin đi nhờ xe luôn.

“Vâng! Vậy cho cháu đi nhờ về đằng kia một đoạn...”

Con đường bây giờ cũng được khai thông khá nhiều, mặc dù vẫn còn chông đống những vật cản, nhưng thế này đã đủ để đi lại. Ngồi trên nóc của xe cứu thương, Tân hướng ánh mắt ra hai bên đường nhìn. Ôi! Cảnh vật đồ nát hoang tàn, nhiều chỗ có cụm khói bốc lên cùng một số đoạn đường ngập nước. Người bị nạn vẫn còn nằm la liệt trên đường rất nhiều, người thân của họ vậy tay gọi xe cứu thương, nhưng bên trong xe đã chật ních nên không thể chờ thêm được nữa. Hấn thấy thật thảm thương.

Chỗ hấn trọ cách không xa lắm, xe đi một lúc là tới nơi. Hấn kêu ông bác cho đỗ ở đoạn đường lớn đầu ngõ rồi xuống. Bên cạnh, con Lu vẫn im lặng bám sát theo hấn. Hôm nay, nó như một vị anh hùng, giúp hấn cứu được bao nhiêu người bị nạn. Cúi xuống, hấn vuốt ve đầu con chó mấy cái rồi cất bước tiến về dãy trọ. Khu này toàn là các xóm trọ cho công nhân, động đất xảy ra đúng vào thời điểm tất cả đi làm nên hấn không nhìn thấy mấy ai trong tầm mắt cả. Như vậy, hấn cũng yên tâm hơn mà tăng tốc đi nhanh.

Đang đi gần tới nơi rồi, Tân chợt nhìn thấy ở một đồng đồ nát có một cô bé tầm mười hai mười ba tuổi đang cố kéo tấm ván gỗ to đang đè lên ai đó. Nheo mắt nhìn kĩ vào khuôn mặt lem luốc đầy nước mắt và thân hình gầy gò mặc cái áo khoác mỏng của em, hấn liền nhận ra đây là bé Thương, mồ côi cha mẹ đang ở cùng với bà chuyên đi nhặt đồng nát. Hai bà cháu sống gần chỗ hấn, nhưng ở khu nhà ổ chuột cạnh sông bên thềm đầy rác thải. Cuộc sống của hai bà cháu là lang thang tìm kiếm chai nhựa, vỏ lon nước ngọt trong thùng rác, rất đáng thương nên rất nhiều lần hấn cho họ mấy đồ đồng nát sắt vụn.

Hấn thật không ngờ hai bà cháu lại gặp nạn thế này. Không nghĩ thêm nữa, hấn vội chạy tới vận sức nâng tấm ván gỗ lên cao để bé Thương kéo bà mình ra. May mắn, bà của bé vẫn còn sống, nhưng tình trạng không được tốt lắm. Chỉ thấy, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của bà nhuộm đầy máu. Một cánh tay thì vụn vụn bất quy tắc, khả năng lớn nó đã bị gãy nhiều chỗ. Bà bị thương nặng, nhưng vẫn còn tỉnh táo. Khi bé Thương kéo bà ra, bà không nhăn mặt gào thét đau đớn như những người khác mà khó khăn nở nụ cười đỡ dành đứa cháu.

“Ngoan... Nào... Thương... Đừng... Khóc... Nữa...Cháu...” - Bà phải khó nhọc lắm mới thốt ra khỏi miệng.

“Hu hu hu... Bà có đau không... Hu hu...” - Bé Thương nhào vào lòng bà nức nở.

“Bà... Không đau...Cháu... Nín... Đi nào...” - Bà dùng cái tay vẫn còn hoạt động được run vuốt đôi tóc bết bần của bé Thương.

“Hu hu hu... Để con đi gọi bác sĩ... Hức.. Hức...” - Bé Thương vừa nói vừa cố dùng khóc, nhưng không được. Cổ họng bé cứ nức nghẹn lên từng hồi.

“Đừng...Bà cháu mình... Không có tiền... Bà nghỉ một tí... Là khỏe...” - Không biết bà còn bị thương ở đâu nữa. Có vẻ như, cứ mỗi lần bà nói là phải chịu sự đau đớn nên một câu nói mãi mới xong.

Nhìn cảnh hai bà cháu, Tần thấy đỏ cả mắt, rồi một cảm giác nghẹn ở cổ nổi lên. Cuối cùng, hấn không chịu được liền quay đầu chạy ra đường lớn. Sau đó, hấn gào lên gọi một đội cứu hộ đang đi ngang qua tới. Chỉ rõ cho họ người bị nạn, hấn đứng nhìn họ đưa hai bà cháu lên xe cứu thương đi khuất mới tiếp tục quay về phòng trọ.

May mắn, xóm trọ của hấn không có căn nhà nào sụp. Trong xóm vắng tanh, chỉ có mỗi mình hấn trở về.

Vừa nãy, Tần chứng kiến cảnh hai bà cháu bé Thương. Hấn nghĩ đến bà mình nên càng nóng ruột hơn, muốn về ngay bây giờ. Hấn mở khóa phòng xong cái, liền ngồi thẩn thờ trên giường nghỉ một lúc. Lúc trước, hấn bị bắt bần đây người xong lại còn phải vát và cứu người và đi bộ về khiến cho mồ hôi vã ra. Bây giờ, nó nhóp nhép làm hấn ngứa ngáy rất khó chịu. Hấn vừa đứng lên định đi tắm siêu nước tắm thì bỗng một cảm giác choáng váng ập tới. Ngay lập tức, mắt hấn hoa lên rồi lao đảo ngã vật xuống giường ngất đi.

Ngoài cửa, con Lu cũng đột nhiên kêu lên ư ư như gặp cái gì khó chịu. Nó nhìn vào trong phòng sủa mấy tiếng rồi cũng ngã vật xuống mất ý thức giống Tần.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Biến đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 3: Biến đổi

Trong lúc Tần chìm vào trong giấc ngủ. Bên ngoài, thành phố Nội Hà vẫn còn hỗn loạn tưng bừng. Mọi người đổ xô vào những đồng đồ nát tìm cách giải cứu những người bị lấp. Tiếng còi xe cứu thương từ sáng đến giờ vẫn luôn vang vọng. Tiếng máy bay trực thăng được điều động để giúp đỡ chiếu sáng cứu nạn.

Tại một bệnh viện không bị ảnh hưởng bởi động đất. Lúc này, nơi đây đã chật ních người bị thương. Không còn chỗ trống, các bác sĩ phải tận dụng khoảng sân của bệnh viện để cấp cứu. Bầu không khí ở chỗ này đang hết sức gấp gáp và khẩn trương vì lượng người được chuyển đến ngày càng tăng.

Bác sĩ Lâm là bác sĩ chuyên khoa phẫu thuật. Hôm nay, bác sĩ đã phải làm việc vất vả suốt từ sáng đến giờ. Tranh thủ lúc thay ca, người đàn ông trung niên ăn vội cái bánh mì khô và uống chai nước suối. Gấp quá, không có thời gian để ăn cơm, nhưng biết làm sao được vì bệnh viện thiếu người.

Bác sĩ Lâm vừa mới ăn được vài miếng thì một cô y tá trẻ gấp gáp chạy tới nói:

“Bác sĩ Lâm mau đến đây xem... Tình hình của bệnh nhân chuyển biến xấu và đang có biểu hiện rất lạ...”

Không kịp trả lời, bác sĩ Lâm liền đeo khẩu trang lên rồi theo gót của cô y tá tới giường bệnh nhân. Tới nơi, bác sĩ liền lập tức tiến hành cấp cứu. Dù rất nỗ lực, nhưng bệnh nhân cũng không qua khỏi mà trút hơi thở cuối cùng. Khi thấy bác sĩ dừng lại, người nhà bệnh nhân liền nhào tới cạnh giường bệnh gào khóc. Họ không trách các bác sĩ, họ chỉ đau buồn thôi.

Người thân của người đã khuất là một người đàn ông trẻ đang khóc thương vợ mình. Anh ta nhìn vào khuôn mặt quần băng kín đầu của vợ mà gục xuống khóc nức lên, trong tâm mong mỏi biết bao kì tích có thể xảy ra. Mãi khóc, anh chồng không nhận ra được rằng vợ mình tưởng đã chết khê nhúc nhích. Rồi dưới lớp vải băng quấn quanh đầu vợ anh bỗng nổi cộm lên một cái gì đó ngo ngoáy. Nó trồi lên, lên khỏi qua khe vải và phá tung lớp trói buộc. Cái thứ mọc ra từ đầu cô gái, là những cụm cây nấm màu đỏ tươi như máu nhìn hết sức yêu dị. Nó phát triển với tốc độ cực nhanh, và theo số lượng cây nấm tăng lên cô gái trẻ bắt ngờ mở mắt ngồi dậy như con rối.

Đang gối đầu trên người vợ mình khóc, người đàn ông chợt cảm thấy cổ ảy cử động. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy vợ mình đã ngồi dậy. Trong con người đã nhòe, anh không phát hiện ra dấu hiệu lạ của vợ mình. Vui mừng quá, anh nhào lên ôm vợ vào ngực rồi thét lên:

“Em sống lại rồi...! Hu Hu... Anh hứa sẽ không giấu tiền vợ đi uống rượu với bạn nữa...Hu hu...”

Nghe thấy người đàn ông kêu, bác sĩ Lâm cùng mấy cô y tá quay lại nhìn. Họ thấy vui mừng cho người chồng, đang tiến tới định kiểm tra lại tình trạng của bệnh nhân thì chứng kiến một cảnh đáng sợ. Người vợ vốn đã bị đè gãy chân tay bỗng quần chặt lấy người chồng rồi cắn vào cổ họng anh ta. Máu tóe ra, trong bệnh viện cùng lúc vang lên nhiều tiếng thét.

“Á á á á!!!”

.....

Nửa đêm

Trong căn phòng trọ tối tăm, cơ thể Tần chợt giật giật, khuôn mặt nhăn nhó biến dạng, chân tay thì vùng vẫy như cố đẩy ra một cái gì đó cực kì đáng sợ. Mồm hấn bắt đầu ú ớ phát ra

âm thanh không có nghĩa, còn mờ hời thì đã vã ra như tấm, ướt đầm cả cái áo lót.

Hắn đang gặp ác mộng.

Trong mơ, hắn đã về đến nhà. Gặp bà, gặp em và cả hai đang rất khỏe mạnh vui vẻ chào hắn. Sau đó, bà kéo tay hắn và trong nhà ngồi hỏi chuyện. Còn em hắn thì xuống bếp liên tục bê lên bàn đồ ăn ngon như cá chép sốt cà chua, thịt lợn kho với đậu... Toàn những món hắn thích ăn cả. Nhìn bà cười hiền từ, hắn vui lắm, rồi hỏi sao hai bà cháu nấu nhiều món thế này thì thấy trả lời tí nữa mẹ hắn cũng về.

Nghe vậy, hắn mừng lắm. Bỗng thằng Tú bên ngoài reo lên mẹ về rồi. Lâu lắm không gặp mẹ, hắn gấp gáp cùng bà ra cửa đón. Đùng là mẹ đã về rồi, hắn cười tí mắt chạy tới hỏi thăm, chuẩn bị xách đồ giúp mẹ. Nhưng đi được mấy bước hắn cảm thấy là lạ. Sao mặt mẹ hắn đỏ dần, vô cảm thế kia, đôi tay buông thõng đung đưa như không có xương vậy. Khi thằng Tú tới sát mẹ, hắn liền chứng kiến một điều khủng khiếp nhất trên đời. Đầu mẹ hắn bỗng tách mờ chia cơ thể ra làm đôi. Sau đó, là một loạt những cái xúc tu bung ra từ cơ thể mẹ quán chặt lấy thằng Tú. Trên những cái xúc tu mọc ra rất nhiều miệng tua tủa răng nhọn, và nó đang ngấu nghiến cắn thịt hút máu em hắn, mặc cho thằng Tú vùng vẫy kêu gào. Quá kinh sợ, hắn quay đầu lại nhìn bà thì không biết từ lúc nào bà đã biến mất. Thay vào đó, là con quái vật kinh khủng giống như mẹ hắn kia. Nó lập tức lao vào quán lấy hắn.

Tần kêu gào, giãy giụa trong tuyệt vọng. Bất chợt, hắn cảm thấy mặt mình ướt ướt và có chút lạnh. Thế là, hắn giật mình tỉnh giấc. Bên cạnh, con Lu vẫn còn đang liếm mặt hắn. Kia chỉ là con ác mộng thôi, nhưng nó thật quá khủng khiếp đối với hắn. Mấy chục giây sau, hắn dần lấy lại sự bình tĩnh. Vuốt nhẹ đầu con Lu, hắn cho tay vào túi quần móc điện thoại ra xem Ảnh sáng từ màn hình chiếu vào mắt khiến hắn thấy nhức nhối, phải mất thêm một lúc mới nhìn được.

Bây giờ, mới mười hai giờ đêm, vẫn còn quá sớm để hắn làm bất cứ việc gì. Mờ hời vã ra nhiều thấm ướt cả cái áo len, hắn liền cời bớt đi chỉ để lại một cái áo thu đông mỏng. Sau đó, hắn loạng choạng đứng dậy đi rót cho mình một cốc nước uống. Nhưng hắn vừa mới uống nước xong, đột nhiên đầu lại truyền đến cảm giác ong ong nặng trĩu, thân thể thì một mõi rã rời, hai mí mắt nặng trĩu. Hắn nghĩ phải ngủ thêm lúc nữa, nhưng thấy cửa phòng mở nên không yên tâm. Hắn gắng gượng lấy điện thoại soi rồi đứng lên đi ra đóng cửa. Trước khi đóng, hắn gọi con Lu vào trong phòng luôn.

.....

Sáng sớm

Tiếng chuông báo thức điện thoại của Tần kêu lên inh ỏi.

“Tút... Tút... Tút...”

Đang ngủ ngon, hắn bị âm thanh tra tấn giết náy cả mình. Vội lần mò lấy cái điện thoại, hắn mắt nhắm mắt mở nhìn. Mới có năm giờ sáng, hắn sớm, hắn tắt báo thức đi định ngủ thêm mấy phút nữa, nhưng cứ vừa mới nhắm mắt là trong đầu liền hiện lên hình ảnh đáng sợ của giấc mơ đêm qua. Dứt khoát không ngủ nữa, hắn rời giường đi vệ sinh cá nhân. Nhưng vừa đứng lên, lập tức một cảm giác choáng váng hoa mắt chóng mặt ập đến khiến hắn sực nữa thì bị ngất. Chân tay bủn rủn, hắn cảm giác mình như bị dúi lâu ngày đến kiệt sức sắp là đến nơi.

Phải mất một lúc, Tần mới làm quen được trạng thái khó chịu này. Sau đó, hắn cố gắng dựng người dậy rồi cầm điện thoại soi lét đến phòng tắm. Tê chút nước lên mặt, hắn cảm thấy tỉnh táo hơn đôi chút. Nhìn vào hình ảnh của mình trong gương, hắn thấy sắc mặt của mình không được tốt lắm. Làn da hắn nhợt nhạt không có huyết sắc, mõi thì thâm tím lại. Đói, nên hắn động vào nước có cảm giác rất lạnh, rùng mình rét run lên từng đợt.

Không đứng lâu hơn nữa, hắn rời khỏi nhà vệ sinh ra bên ngoài lấy cái áo khoác dày mặc lên. Sau đó, hắn mở cửa phòng cho ánh sáng tràn vào. Ai ngờ, bên ngoài vẫn còn sớm quá, trời vẫn còn nhá nhem tối. Hắn bước ra khỏi cửa ngăm nhìn một chút thì thấy, trong không khí có sương mù phủ kín dày đặc, xa hơn bán kính vài mét gần như không nhìn thấy gì. Thời tiết có vẻ đã ẩm hơn nhiều, hắn vẫn thấy rét nhưng không giá buốt đến tận xương như hôm qua. Hít sâu một hơi, lập tức một làn không khí tươi mát tràn vào phổi, hắn cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn. Không biết có phải do hắn tưởng tượng không, hôm nay không khí bỗng trở nên rất trong lành dễ chịu.

Hít há mấy cái, Tần đảo mắt nhìn xung quanh xóm trọ. Hắn thấy, cả dãy trọ im lìm, các phòng đều khóa cửa, khả năng là từ đêm qua đến nay chỉ có mỗi một mình hắn trở về. Đang định ra đằng kia mở công thì bất chợt bụng hắn sôi lên sùng sục, kéo theo là cảm giác đói cồn cào nóng rực. Hắn tạm gác mọi chuyện qua một bên rồi chạy vào trong nhà nấu bữa cơm ăn sáng. Điện vẫn mất, hắn phải đun tất cả bằng bếp ga. Cũng chả có gì màu mè, hắn nấu cơm rồi gọt mấy củ khoai tây đem đi xào mỡ. Một lúc sau, cơm chín, hắn mang đồ ăn ra ngoài cửa chia một phần cho con Lu rồi cả hai cùng ăn. Vì hôm qua con Lu chưa ăn gì nên hắn xúc cho nó nhiều cơm hơn, hắn một bát tô to đầy luôn.

Ăn no, hắn cảm thấy tốt hơn hẳn, người ấm lên, chân tay cũng có lực không run run nữa. Vuốt ve cái bụng, hắn ngồi nghỉ ngơi một tí. Trong lúc rảnh rỗi, hắn móc điện thoại ra gọi về quê cho em. Sóng không yếu lắm, ba vạch, nhưng hắn gọi mãi mà không liên lạc được. Không phải do nghẽn mạng, mà cứ như ở tổng đài không có người làm việc nói máy giúp hắn vậy. Hắn gọi thêm mấy cuộc nữa, cả sang nước ngoài xem, nhưng vẫn không được. Hắn đành phải từ bỏ. Nghỉ đến giấc mơ nửa đêm hôm qua, lòng của hắn lại nóng như lửa đốt. Không ngồi im nữa, hắn vào bên trong thu xếp đồ đạc. Hắn sẽ ra ngoài trạm xe xem có bắt được xe bus không. Nếu không được, hắn sẽ đi bộ về quê vậy rồi bắt nhờ xe lớn dọc đường đi.

Lấy cái ba lô, hắn sắp mấy bộ quần áo và đồ dùng vệ sinh cá nhân vào. Xong, hắn mặc thêm cái áo khoác mỏng, xỏ giày rồi chuẩn bị đi ra ngoài khóa cửa. Nhưng đi được mấy bước, hắn đột nhiên quay lại rồi cúi xuống gầm giường móc ra một cái hòm sắt. Mở khóa, hắn móc bên trong ra mấy loại vũ khí mà bản thân tự chế. Là một người đàn ông chân chính, hắn rất thích vũ khí lạnh nên trong lúc làm việc có sẵn vật liệu đã tự làm cho mình vài món.

Tìm hết một lượt, hắn lấy ra một cái riu nhỏ và một đầu mũi thương. Hai cái này được hắn chế ra từ nhíp ô tô, rất cứng và bền, khó bị mẻ, cong, biến dạng, và chịu mài mòn cao. Cái riu có lưỡi to bằng nửa bàn tay hắn, cán bằng sắt đặc dài khoảng hai mươi centimet có quấn một lớp cao su mỏng, cầm lên khá đầm tay. Còn mũi thương của hắn có hình thoi tam giác nhọn, bốn cạnh, không có cán, hắn chế ra nó cũng không định lắp cán mà dùng để đâm.

Giắt hai món vũ khí vào sau thắt lưng, hắn cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Từ giấc mơ đáng sợ đêm qua, hắn ảm ảm có cảm giác bất an. Nên để phòng thân, hắn cứ mang vũ khí trong người là tốt nhất.

Xong xuôi, Tần ra ngoài khóa cửa phòng rồi nhắm hướng cổng mà bước đi. Mở cổng, hắn cất bước rẽ qua khu phố đồ nát để hướng tới đường lớn. Đi được một tí, hắn chợt dừng lại lắng nghe rồi nhận ra một điều kì lạ.

Đó là, yên tĩnh.

Thành phố bỗng trở lên yên ắng quá mức, không có tiếng còi xe cứu thương, âm thanh phương tiện giao thông, hay tiếng người nói ồn ào khi cứu nạn cũng chấm dứt. Điều này quá vô lý, trận động đất hôm qua rất kinh khủng, chỉ sau một đêm không thể khắc phục nhanh thế được.

Yên ắng quá khiến hắn cảm thấy hơi rờn rợn. Nhìn con Lu vẫn theo sát mình một tí, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi đi tiếp. Trong mắt hắn vẫn là sương mờ dày đặc, không có một bóng người, không gian thì yên tĩnh đến ngột ngạt.

Đi được một đoạn, hắn đến chỗ có tòa nhà sập thành đồng đồ nát. Vừa mới liếc mắt qua, hắn liền trợn mắt khó tin vào điều mình đang chứng kiến. Chỉ thấy, trên đồng đồ nát bây giờ đã bao phủ đầy dây leo to dùng xanh mướt. Hắn không biết đây là giống dây leo gì mà nó dài lỏng ngoằn, mỗi dây to bằng cổ tay, có cái còn to bằng cả bắp đùi. Nó giống như mọc từ trong lòng đất xuyên qua đồng đồ nát để leo lên cao, bám vào các tòa nhà lớn. Tuy chưa nhiều, nhưng nhìn quy mô của đám dây leo thì chả mấy nó sẽ phủ kín cả tòa nhà cao tầng

bên cạnh.

Quá ngạc nhiên, hắn đảo mắt ra xung quanh nhìn còn thấy những kẻ hở nứt trên đường đã mọc lên một lớp cỏ xanh non mơn mẫm. Hắn cúi xuống nhìn xem, lại là một thứ cỏ lạ, chưa biết là giống gì. Phía trước một tí, hắn phát hiện ra một cái chồi non khổng lồ mới nhú. Nó phải to bằng bắp chân, béo mập, ngắn cùn mới đâm phá nền bê tông mà mọc lên. Trông cái chồi rất lạ mắt và hay, hắn tò mò lại gần xem.

Đang mãi mê nghiên cứu cái mầm cây, bỗng Tần nghe thấy đằng sau mình có tiếng động lạ.

“Lộc cục... Lộc cục...”

“Gừ ừ ừ... Rừ...” - Con Lu ở sát cạnh hắn liền gầm gừ nhe răng.

Hắn vội quay lại thì thấy, cách mình khoảng vài mét về đằng xa, ẩn trong sương mù có bóng người đang tiến lại gần. Nhìn thấy người bên ngoài, hắn cảm giác an tâm hẳn. Quát con Lu không kêu nữa, hắn vui mừng định tiến tới hỏi thăm tình hình. Nhưng khi hình ảnh người kia hiện rõ trong tầm mắt, hắn liền giật bản mình, kinh hãi đến dựng đứng cả lông tơ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quái vật xuất hiện

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 4: Quái vật xuất hiện

Trước mắt Tần bây giờ là một người đàn ông trung niên hết sức kinh dị. Bụng ông ta bị xé toạc, nội tạng lòi hết ra ngoài chảy cả xuống lòng đường. Đôi chân cùng hai tay thì có chỗ gãy gập, xương trắng thậm chí đâm xuyên cả ra khỏi thịt, nhìn như sắp đứt tới nơi. Nhưng nó không đứt, vì hắn thấy chỗ xương gãy được rất nhiều tua rua giống như rễ cây bọc lại. Kinh khủng nhất, là đầu ông ta đã bị vỡ nát một bên, tại những chỗ bị thương ấy mọc ra lúc nhúc cây nấm màu đỏ như máu. Nó bao phủ gần như kín đầu, mọc rậm nhất ở nơi hộp sọ bị vỡ, chỉ để lộ ra khuôn mặt bị mài mòn một nửa.

Bị thương nặng như vậy, mà người đàn ông trung niên không chết, thậm chí vẫn còn di chuyển khắp khiêng được. Nhìn vào đôi mắt mờ đục ông ta, hắn không cảm thấy có chút sức sống nào. Nó vô hồn, lạnh băng như người chết vậy.

Đây, không phải là con người nữa rồi, phải là quái vật mới đúng.

Chứng kiến hình ảnh con quái vật vô cùng đáng sợ và ghê tởm đang tiến lại gần mình, Tần quá sợ hãi mà chết đứng cả người. Mặt hắn trắng bệch, hai mắt tròn lớn, trong đầu liên tục nhả mạnh câu nói “chạy... chạy mau... mình phải chạy khỏi đây..”, nhưng chân tay cứ cứng lại run lên bần bật. Hắn khó khăn lùi từng bước về đằng sau rồi không may vấp ngã ngồi bệt xuống đất.

“Bịch!”

“Gầm!” - Khi âm thanh Tần ngã xuống đất vang lên, con quái vật đang lơ dờ như được tiêm thuốc kích thích. Nó gào lên rồi lao hùng hục tới vị trí của hắn.

“Gâu! Gâu!”

Trong lúc hắn vẫn còn ở trong trạng thái tê liệt, vì sợ hãi quá độ và không kịp phản ứng thì con Lu đứng sát bên cạnh bỗng sủa lên một tiếng to rồi lao tới tấn công con quái vật.

“Grừuuuu... Groàmmmm...” - Con Lu chạy tới, nhe răng ngoạm vào cổ chân con quái rồi ra sức cắn xé.

“Ừych!” – Con quái nhờ đã bị ngã úp mặt xuống lòng đường, nhưng như vậy cũng chỉ làm chậm tốc độ của nó đôi chút. Con quái không hề cảm thấy đau đớn, nó để mặc cho con Lu cắn xé mà bỏ nhanh đến chỗ Tần.

Nhìn vào khuôn mặt bị lột bỏ gần hết da của con quái cùng đôi mắt đục ngầu trắng rã, hắn sợ hãi đến cứng cả người. Hắn muốn đứng dậy quay đầu chạy, nhưng cơ thể cứ run lẩy bẩy, ngã lên ngã xuống. Trong khi đó, quái vật áp sát ngày càng gần. Khi hắn vẫn chưa kịp phản ứng, con quái chớp lấy thời cơ, lập tức chồm lên ôm chặt lấy hắn. Sau đó, nó há to cái miệng đỏ lòm toàn cơ thịt với những sợi như rễ cây định tấp lấy cổ hắn.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, hắn vội đưa cánh tay phải lên chắn trước mặt, tay còn lại thì cố gắng đẩy con quái vật ra khỏi người mình, nhưng không ăn thua. Tay phải bị cắn truyền đến cảm giác đau nhói khiến hắn phải thét lên.

“Á... Aaaa!!!”

Con đau khiến đầu óc của hắn tinh táo và thoát khỏi trạng thái tê liệt vì sợ. Tay trái của hắn đang vùng vẫy thì vớ được viên gạch trên đường. Thế là, hắn liền vùng tay nắm chặt viên gạch tâng lên tiếp vào đầu con quái vật bằng tất cả sức mạnh.

“Bộp! Bộp! Rắc!” - Âm thanh bôm bốp đập hộp sọ vang lên một cách ghê rợn, con quái bị Tần đập vỡ một mảng đầu, óc cùng máu đồng bắn tung tóe ra, nhưng nó không dừng lại.

Con Lu thấy chủ nhân của mình bị nguy hiểm, nó điên cuồng cắn xé, giũ ra từng mảng thịt dưới chân quái vật đến tro cả xương. Cắn mãi không hiệu quả, nó gặm chặt lấy xương chân rồi cố gắng kéo con quái ra khỏi người hắn.

Trong lúc Tân đau khổ vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra khỏi con quái vật. Bỗng từ phía xa ầm trong làn sương mù, có mấy sợi rễ cây màu đen uốn lượn bò trên mặt đất như rắn tới gần vị trí của hắn. Rồi không có bất cứ cảnh báo gì, rễ cây quấn lấy con quái vật rồi kéo mạnh nó về phía đằng sau.

“Graooo! Grắc...Grắc...! - Mặc cho con quái vật kêu gào vùng vẫy, nó bị kéo đi ngày càng xa rồi ầm thanh phát ra từ nó bỗng im bất, thay vào đó là tiếng nhai nuốt ghê rợn.

Thoát khỏi trời buộc, Tân vội vàng lùi về đằng sau đến khi chạm vào bức tường mới thôi. Hắn thở hồng hộc, rồi hướng ánh mắt vẫn chưa hết kinh sợ nhìn về phía con quái vật bị bắt mất. Nheo mắt nhìn kĩ, hình ảnh rõ lên hắn liền thấy lạnh cả gáy. Chỉ thấy, cách khá xa, trong màn sương mù dày đặc có một bóng hình to lớn đang đứng ở đó. Nó phải cao bằng tòa nhà một tầng, có hình dáng hơi giống một bà già còng lưng, nhưng trên cơ thể lại nổi lên từng khối xòe ra như những cây nấm khổng lồ cùng những sợi dây dài buông thõng như rễ cây xi.

Nhìn bóng đen khổng lồ, dù không thấy rõ được nó ra sao, nhưng hắn dám chắc nó đáng sợ hơn con quái vật mọc nấm trên đầu nhiều. Hắn lập tức nín thở, rồi kéo con Lu ôm lấy, không dám cử động, ánh mắt khóa chặt vào bóng đen xem hành động của nó rồi chuẩn bị phản ứng.

Khoảng chục giây sau, bóng đen quay đầu bỏ đi. Nó biến mất hẳn trong màn sương lạnh lẽ như cách nó đến. Đợi thêm một tí, không thấy có bất cứ động tĩnh gì, hắn mới thở phào một hơi, thần kinh căng lên như dây đàn cũng được buông lỏng. Hít lấy hít để không khí trong lành, nhịp tim đập bình bịch như trống dần ổn định lại.

Nguy hiểm tạm thời qua đi, nhưng tinh thần của hắn không hết được nỗi sợ và khủng hoảng. Quái vật xuất hiện đã lật đổ nhận thức của hắn. Để tiếp thu được việc này, hắn cần phải có một khoảng thời gian thích ứng. Nơi này vẫn còn rất nguy hiểm, hắn nhanh chóng suy tính trong đầu để đưa ra quyết định khẩn cấp.

Tiếp tục đi ra trạm xe Bus bắt xe về quê là không phải nghĩ nữa, hắn chắc chắn, sẽ không có cái xe nào chạy khi thành phố có đầy rẫy quái vật như này. Đi tìm kiếm sự giúp đỡ cũng tốt, nhưng hắn không biết còn nhiều người sống sót không, và họ đang tập trung ở đâu. Cách tốt nhất, hắn sẽ về lại chỗ xóm trọ rồi cẩn thận quan sát hoàn cảnh bên ngoài rồi tính tiếp.

Nghĩ vậy, Tân nhanh chóng đứng lên rồi dẫn con Lu quay lại xóm trọ. Hắn chậm rãi bước đi để không phát ra âm thanh. Nhớ lại, lúc trước hắn bị con quái vật tấn công, khả năng rất lớn là do bàn thân gây ra động tĩnh nên giờ phải cẩn thận. Đồng thời, hắn cũng phải quan sát xem trong màn sương dày còn con quái nào khác không để mà tránh.

Đoạn đường về chỗ nhà trọ không xa, hắn đi một tí là tới nơi. May mắn, trên đường đi hắn không bắt gặp một con quái vật nấm nào nữa, có vẻ như sự xuất hiện của quái vật khổng lồ đã đe dọa khiến bọn chúng chạy xa khỏi nơi đây. Về đến xóm trọ, hắn cẩn thận ngó qua hết một lượt. Nơi này cũng không lớn, chỉ có hai dãy phòng đối đầu với nhau dành ra một lối đi với mái hiên để treo quần áo. Không phát hiện ra cái gì khả nghi, hắn mới nhẹ nhàng thở ra rồi vội vàng khóa cổng lại. Thế là, tạm thời hắn sẽ an toàn vì xung quanh xóm trọ được bao bọc bởi những tòa nhà lớn, chỉ có một lối đi là cái cổng bằng sắt khá kiên cố.

Khóa cổng xong, nhưng hắn thấy vẫn chưa yên tâm lắm. Đào mắt nhìn xung quanh, hắn phát hiện ở trong cái nhà kho nhỏ đầu xóm có rất nhiều tấm phản, gác giường, thanh gỗ... Thế là, hắn nhanh chóng khuôn mấy cái chắc chắn mang ra chặn trước cổng. Một lúc sau, khi chất gần kín cái cổng, hắn mới yên tâm mà đi về phòng mình.

Mở cửa, hắn đi vào trong phòng rồi ngồi xuống giường. Lúc này đã an toàn, trạng thái căng thẳng và nom nớp lo sợ của hắn mới được buông lỏng. Ngay tức thì, hắn cảm thấy căng tay phải, nơi bị con quái vật cắn truyền đến cảm giác đau xót dữ dội. Vội cởi áo khoác ra, hắn chậm rãi kéo tay áo thu đông bằng vải mềm đã thấm đẫm máu lên. Vết thương lộ ra trong tâm mắt, nó có vẻ bề ngoài khá đáng sợ khi một mảng da trên cẳng tay của hắn bị cắn nát. Từ miệng vết thương lưu đầy máu đỏ, nhuộm đỏ máu bốc mùi tanh tươi lại pha lẫn một ít mùi hôi thối từ miệng con quái vật.

Hắn thấy rất đau, nhưng may là vết thương của hắn nhìn qua thì đáng sợ chứ thực tế không nặng. Con quái chỉ cắn phá được lớp da mỏng bề mặt, diện tích lại nhỏ, khoảng ba đến bốn cen-ti-met thôi. Lớp bầy nhầy phủ trên miệng vết thương là thịt vụn và máu đông của con quái vật, chứ máu của hắn chảy ra không nhiều và đã tự cầm máu từ lâu rồi. Nên vết thương chỉ gây đau xót khó chịu một chút, chứ nó không làm ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Nhìn miệng vết thương, trong đầu hắn liền liên tưởng đến những bộ phim zombie mình đã xem rồi cảm thấy sợ hãi. Liệu hắn có bị biến thành xác sống như trong phim không. Nghĩ đến hình ảnh kinh tởm của con quái vật lúc trước, hắn thà chết còn hơn. Nhưng ngẫm lại, trong phim là do trí tưởng tượng của con người, không thực tế, hắn không phải nghĩ lung tung tự dọa mình. Điều cần làm khẩn cấp bây giờ, là hắn phải xử lí vết thương ngay, nếu không sẽ bị nhiễm trùng.

Muốn sát trùng vết thương tốt nhất thì phải dùng cồn y tế, mà trong phòng trọ của hắn không có thứ này. Phải kiếm thứ khác thay thế mới được, hắn vò đầu nhủ mấy suy nghĩ. Ngoài cồn ra, hắn còn biết có thể dùng nước muối và rượu để sát trùng cũng được. Muối thì hắn có, mỗi tội là muối bột canh chứ không phải muối trắng, nên khả năng hiệu quả sẽ không cao. Còn rượu thì hắn không có, nhưng hắn biết được một nơi chắc chắn sẽ có rượu. Đó, chính là phòng ông bác bảo vệ bên cạnh. Để cho tốt nhất, hắn sẽ sang phòng bên lấy rượu về dùng.

Nghĩ vậy, hắn cúi xuống gầm giường, mò nắn móc cái kìm cộng lực ra, rồi chạy sang cửa phòng ông bác bảo vệ, bắt đầu cắt khóa. Không khó lắm, chỉ một tí là hắn bẻ khóa thành công vì cái khóa cửa chỉ là loại cũ. Vào trong, hắn nhìn lướt qua một lượt. Đồ đạc trong phòng rất đơn sơ, ngoài cái tấm phản kê làm giường cùng mấy bộ quần áo treo trên tường thì chỉ có mỗi cái tivi cũ là đáng giá.

Lấy điện thoại ra, hắn bật đèn pin lên rồi tìm kiếm. Rất nhanh, hắn liền phát hiện ra bình rượu nếp ngâm dưới gầm giường. Tìm được rượu, hắn lập tức tiến hành sơ cứu vết thương. Đầu tiên, hắn rửa sạch vết thương cho rơi hết đi đất cát, thịt vụn dưới vòi nước sạch. Sau đó, hắn lấy một cốc rượu dội từ từ thẳng vào miệng vết thương để rửa trôi đi máu đông, máu bẩn.

Khi rượu chạm vào miệng vết thương, ngay tức thì hắn cảm thấy đau và xót, rất rất khó chịu tí nữa thì hét lên. Hắn phải nghiến chặt răng, cố gắng chịu đựng, vì sợ mình phát ra âm thanh sẽ kéo quái vật đến. Đổ hết một cốc rượu, hắn thấy miệng vết thương đã sạch máu đông đi rất nhiều. Chưa biết có tốt hay không nữa, để chắc ăn, hắn lấy thêm một ít thuốc lảo của ông bác bảo vệ rắc lên nữa. Xong xuôi, hắn về phòng xé cái áo trắng cũ ra quấn lấy vết thương rồi thay quần áo mới.

Làm xong tất cả, Tân mệt mỏi ngồi xuống giường. Nhưng hắn vừa đặt mông xuống thì lập tức trong đầu bùng lên cảm giác choáng váng. Hai mắt hoa lên quay cuồng rồi tối xầm, hắn lại một lần nữa ngất đi.

Con Lu ngồi ở bên dưới. Nó thấy chủ nhân của mình đi ngủ liền trèo lên giường kéo chăn đắp lên người hắn rồi chạy đến đóng vại của mình cuộn tròn nằm ở đó.

.....

Trong khi Tân bị ngất, thời gian cứ vùn vụt trôi.

8h30', Sáng.

Trời hửng nắng, sương mờ đã tan đi rất nhiều. Không khí ấm lên, thời tiết giống như đã chuyển giao sang mùa xuân. Đáng lẽ, hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, nếu như thành phố Nội Hà không gặp biến cố.

Tại một con hẻm chật hẹp, bẩn thỉu và đầy rác rưởi. Trong một cái thùng rác to bằng sắt ở cuối cùng con hẻm, có ba người đang trốn ở đó. Họ không ngại bẩn thỉu, vui mình trong rác

rười chỉ để lộ ra một khe hẹp trên nóc để nhìn ra bên ngoài. Cách không xa, ở đầu con hẻm, là vài người vật vờ đi qua, đi lại. Chính xác hơn, đó không phải người, mà là những con quái vật mọc đầy nấm trên đầu.

Cứ cách một khoảng thời gian, ở cái khe hẹp của thùng rác lại có một đôi mắt xuất hiện nhìn ra đầu hẻm. Chủ nhân của đôi mắt này là một người đàn ông trung niên, tầm hơn ba mươi tuổi mặc đồ vest tây đã rách nát bần thiu. Thấy tình hình chẳng có gì thay đổi, ông lại ngồi xuống chán nản và sợ hãi. Bên cạnh, một cậu bé tầm mười hai, mười ba tuổi mặt mũi lem luốc thấy bố mình ngồi xuống liền đưa tay rung nhẹ rồi hướng ánh mắt chờ mong như muốn hỏi. Trong lòng cậu bé còn ầm một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ.

Người đàn ông quay lại nhìn con rồi khó khăn lắc lắc đầu. Ông và hai đứa con của mình đã trốn ở thùng rác này rất lâu rồi.

Đêm qua, gia đình ông phải ngủ trong lều ngoài trời như bao người khác, khi tòa nhà chung cư bị động đất đã biến thành đồng đổ nát. May mắn, gia đình ông không có ai bị nạn cả. Để cảm kích sự thương xót của ông trời, ông tham gia vào những người tình nguyện giúp đỡ lực lượng cứu nạn tìm kiếm người bị thương trong đồng đổ nát. Rồi trong lúc tinh thần tất cả mọi người đang dâng cao đó, đột nhiên quái vật xuất hiện. Bọn chúng là những người đã chết, trên đầu mọc đầy cây nấm kì lạ, chui ra từ đồng đổ nát. Không có bất cứ cảnh báo nào, lũ quái vật lập tức tấn công những người còn sống tạo ra sự hỗn loạn điên cuồng. Mọi người đua nhau chạy trốn, tiếng hét thảm và gào khóc ở khắp nơi.

Nhớ đến gia đình mình, người đàn ông vội vàng chạy về. Lẩn trong dòng người hoảng loạn, khó khăn lắm ông mới trở về được vị trí lều của vợ con, nhưng đã quá muộn. Vợ ông cố bảo vệ hai đứa con nên bị một con quái vật cắn xé, đã gần chết. Trong lúc hấp hối, cô ấy nhìn thấy ông, liền dùng chút sinh mạng ít ỏi của mình hét lên “chạy đi”. Nước mắt tuôn ra không ngừng, ông cắn răng ôm hai đứa trẻ chạy khắp nơi tìm chỗ trốn. Khi đã chạy đến gần kiệt sức, ông tình cờ lao vào con hẻm, và trốn được vào trong thùng rác. May mắn, những con quái vật đáng sợ kia không đi đến đây, nhưng bọn chúng cứ lảng vảng ở đầu hẻm khiến ông và hai đứa con không rời khỏi được.

Ông chỉ còn cách núp ở nơi hời hợt này, đợi sự giải cứu từ bên ngoài. Hi vọng, công an và quân đội có thể giải quyết bọn quái vật và cứu lấy gia đình ông. Nhìn hai đứa con, nhất là thằng cu mới ba tháng tuổi nằm trong tay anh nó, ông cảm thấy đau đầu trong lòng. Ôi! Hai đứa bé vẫn còn quá nhỏ. Giờ này, đáng lẽ bọn nó phải nằm trong chăn ấm và trong lòng mẹ nó, chứ không phải ở chỗ hời hợt muốn nồm mưa này.

Vuốt nhẹ đầu đứa lớn, ông ra hiệu cho nó ngủ đi rồi lại ngẩng đầu lên nhòm tiếp. Nhưng khi ông vừa quay đi, từ đằng sau bỗng vang lên tiếng đứa con sơ sinh khóc.

“Oe... Oe... Oe...” - Trong không gian yên tĩnh, tiếng khóc của bé bỗng trở nên chói tai và vang vọng vô cùng.

“Graooo! Gào!” - Có động tĩnh, hai con quái vật ở đầu hẻm lập tức gào lên rồi chạy nhanh tới.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, người đàn ông trung niên liền vùng dậy, bật ra khỏi thùng rác. Sau đó, ông bế đứa lớn lên, đẩy nó trên tường rào cuối con hẻm rồi hét to.

“CHẠY ĐI...! CON...!”

“Graooo!”

Khoảng cách của con quái vật với cuối con hẻm không xa, khi người đàn ông đưa được hai đứa bé lên cao thì bọn chúng cũng chạy tới nơi. Không một chút chần chừ, hai con quái vật vồ lấy người đàn ông rồi bắt đầu cắn xé mặc cho ông ta giãy giụa.

Bé trai khóc nhìn bố lần cuối. Rồi dưới ánh mắt hi vọng của ông, cậu bé bế em nhảy sang cái ô tải đậu gần sát tường bên kia con hẻm. Sau đó, cậu dựa vào những mảng bê tông rơi chông chéo cạnh ô tô nhảy dần xuống đường. Đằng sau, tiếng gào và cắn xé của lũ quái vật và tiếng kêu tuyệt vọng của bố vẫn vang lên. Nhìn lại đứa em vẫn oe oe khóc, cậu cắn chặt răng rồi chạy khỏi nơi đây.

Nhắm bừa một hướng, cậu không biết phải chạy đi đâu khi xung quanh có vài con quái vật nghe thấy tiếng khóc đã lại gần và truy đuổi. Suốt cả đêm không được ngủ ngon, không được ăn, cậu rất mệt nên chỉ chạy được một đoạn thì bắt đầu chậm đi. Lũ quái vật thì ngày tới gần và đông, cậu ngoái lại nhìn liền không may bị vấp. Trước khi ngã, cậu chỉ kịp ôm em vào lòng rồi nhắm mắt cuộn tròn trên mặt đất.

“Grừuuuu...” - Tiếng quái vật đã sát bên tai, cậu bắt đầu ngửi thấy mùi máu tanh hôi phả vào mặt.

“Đoàng...!” - Giữa lúc tưởng chừng như tuyệt vọng đấy, bỗng từ đằng xa vang lên một tiếng súng chói tai.

“Kình... Kình... Kình...” - Sau đó, âm thanh súng trường liên tiếp nổ ra giòn tan.

Trước khi ý thức chìm vào trong bóng tối, cậu bé nghe thấy cách mình không xa có tiếng bước chân của rất nhiều người đang vội vã chạy lại.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Tìm thức ăn và quan sát

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 5: Tìm thức ăn và quan sát

Không biết là trải qua bao lâu, Tân giật mình tỉnh lại. Ngay lập tức, hắn cảm thấy đầu mình ong lên, choáng váng từng đợt, cơ thể thì mệt mỏi đau nhức khó chịu. Phải mất một lúc, hắn

mới quen dần với trạng thái này mà mở mắt ra nhìn khắp xung quanh. Trong phòng âm u tối, yên tĩnh đến mức hẳn có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của con Lu, ngoài cửa thì ánh sáng đã hừng lên rất nhiều.

Ý thức trở về, ngay lập tức trong đầu hẳn nổi lên hình ảnh về con quái vật đáng sợ mà bản thân vừa đối mặt mới vài tiếng trước. Con quái quá ám ảnh, kinh tởm đối với một người bình thường như hẳn. Và thật khó tin, nó có thể xuất hiện ngoài đời thực chứ không phải trong phim. Chẳng lẽ tận thế đã diễn ra như trong đồn đoán, quái vật đã xuất hiện và nó sẽ tiêu diệt loài người.

Nghĩ đến những điều kinh khủng, mặt hẳn liền tái mét rồi sợ hãi run lên nhè nhẹ trên giường. Hẳn sẽ phải làm gì bây giờ, làm cách nào để sống sót. Ngoài kia liệu còn ai sống sót giống như hẳn không, con quái vật kinh khủng kia liệu có đông như bọn zombie. Bọn chúng mạnh quá, hẳn sẽ bị giết mất, hẳn không muốn chết như này. Càng lúc, hẳn càng chìm sâu vào nỗi hoảng sợ tột độ và tuyệt vọng, cơ thể cũng run lên lấy bầy rồi co rúm lại.

Ở gần đó, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình rơi vào tình trạng không tốt, nó liền nhanh chóng áp sát lại gần. Chồm chân lên vai hẳn, con Lu cúi mũi vào liếm láp mặt hẳn liên tục, thỉnh thoảng nó còn kêu ư ừ lên như để an ủi.

Hành động của Lu làm Tần đang chìm sâu trong tuyệt vọng bỗng giật mình tỉnh táo lại. Hẳn không thể xuy xục thế này được. Ngoài kia, mọi việc có lẽ không đến nỗi tồi tệ như hẳn tưởng tượng. Mới hôm qua hẳn còn nhìn thấy rất nhiều người còn sống, trong đó không thiếu những người là lực lượng chức năng như quân đội, công an... Họ chắc chắn sẽ ngăn cản những điều xấu xảy ra, cứu giúp những người bị nạn và tiêu diệt đám quái vật đáng sợ kia.

Đang tự động viên bản thân, cũng cố lại tinh thần thì bất chợt hẳn nghĩ đến những người thân của mình. Nhớ tới em, tới mẹ, rồi bà mình, những người là động lực để hẳn có thể sống sót và tìm cách vươn lên trong cuộc sống chán nản vốn có. Tai nạn xảy ra, hẳn đã triệt để mất liên lạc với họ. Bây giờ, hẳn không biết tình trạng của họ sao rồi, có khỏe không, có an toàn hay không nữa. Hẳn còn sống, còn khỏe mạnh thế này thì không thể co rúm một chỗ mà sợ hãi được. Hẳn phải tìm cách trở về để gặp bà, gặp em mình rồi mẹ nữa.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Mãi mê suy nghĩ, bỗng bụng hẳn sôi lên ùng ục.

Ngay sau đó, một cảm giác đói cồn cào ruột gan bùng lên làm hẳn hoa cả mắt. Hẳn vỗ đầu mấy cái cho bớt khó chịu rồi móc điện thoại ra xem. Đã mười giờ trưa, và điện thoại của hẳn cũng sắp hết pin rồi. Vừa định chống tay dựng người đứng dậy thì ngay lập tức, hẳn lại ngã vật xuống giường vì bụng đói tới mức bần rần cả chân tay. Cách đây vài tiếng, hẳn vừa mới ăn cơm xong, nhưng không hiểu sao lại đói nhanh như vậy.

Khó khăn lết ra cái bàn, hẳn rót cho mình một cốc nước đầy rồi uống. Một lúc sau, hẳn thấy đỡ hơn đôi chút nên nghĩ tới việc nấu cái gì đó để ăn. Không có sức thì chẳng làm gì được, hẳn cần mình phải khỏe mạnh để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Nhớ lại số thực phẩm mình có, trong phòng hẳn hẳn lúc này chỉ còn gạo thôi, thức ăn thì chỉ có mấy củ khoai tây đã ăn hết lúc sáng rồi. Bây giờ, muốn có thêm đồ ăn, hẳn phải đi sang phòng của hàng xóm mượn. Thảm họa diễn ra, cả khu trọ giờ đây chỉ còn một mình hẳn, những người khác thì không biết sống chết ra sao. Ai còn để ý chuyện hẳn mượn đồ nữa, cố gắng sống sót mới là việc phải ưu tiên hàng đầu, chắc những người hàng xóm tốt bụng kia cũng hiểu thôi. Nghĩ vậy, hẳn cúi xuống gầm giường lục lại tìm cái kim cộng lực.

Mấy giây sau, tìm thấy, hẳn cầm chắc cái kim trong tay rồi dẫn con Lu rón rén đi ra ngoài cửa. Nép vào mép tường bên trong, hẳn hé mắt nhòm ra bên ngoài. Mặc dù, hẳn đã tự động viên mình mọi chuyện vẫn ổn, nhưng thực tế thì không biết đâu mà lần nên phải hết sức cẩn thận.

Đào hết vệt vồng, hẳn thấy, bên ngoài sương mờ đã tan hết hoàn toàn. Trên cao, bầu trời vẫn còn dày đặc những đám mây xám đen, nhưng nó đã hừng sáng hơn rất nhiều. Nhiệt độ đã tăng lên khiến không khí chỉ còn se se lạnh. Hôm nay, sẽ là một ngày đẹp trời nếu như không có thảm họa giáng xuống thành phố Nội Hà.

Hít sâu một hơi, hẳn hơi căng thẳng nhìn ra phía cổng rồi quay lại nhìn con Lu. Nãy không để ý, giờ hẳn mới thấy con Lu đang bắt đầu thay lông. Lóp lổng cũ xơ xác của nó đã rụng rất nhiều, thay vào đó là bộ lông mới bóng mượt nhìn rất thích mắt. Hẳn ngồi xuống vuốt ve nó thì thấy rất mịn, và có vẻ như con Lu đã béo lên thì phải. Chăm chú nhìn kĩ, hẳn thấy đúng là con Lu đã béo lên thật, một ít thôi, không phải béo mỡ mà chắc nịch. Con Lu béo lên thì tốt, nhưng bây giờ không phải là lúc hẳn để tâm mấy chuyện này. Cái bụng đang liên tục réo lên sung sức, hẳn phải đi kiếm đồ ăn lấp đầy nó đã.

Rút cái riu đằng sau thắt lưng ra, hẳn khom người dẫn con Lu nép sát vào tường rồi nhón chân đi nhanh tới cổng. Nấp sau một khối sập gỗ mình dựng chắn lúc trước, hẳn nhòm qua khe sắt ra bên ngoài. Căng mắt nhìn kĩ một lúc, hẳn thở phào một hơi nhẹ nhõm khi thấy cảnh vật bên ngoài rất yên ắng và không thấy bóng dáng con quái vật nào. Có lẽ mọi chuyện đúng là không tệ như hẳn nghĩ, và con quái vật đáng sợ kia không có nhiều.

Cảm giác nom nớp sợ hãi vơi đi đôi chút, cái bụng của hẳn liền réo lên to hơn, cảm giác đói thì ngày một dữ dội. Không chậm chể hơn nữa, hẳn cất cái riu đi rồi quay đầu nhìn lướt qua tất cả các phòng trong dãy trọ một lượt.

Cả xóm trọ được chia làm hai dãy, mỗi dãy có sáu phòng, tổng tất cả là mười hai phòng. Trong dãy trọ, Tần dù không giao lưu với những người ở đây, nhưng hẳn biết được phòng của ai trong xóm sẽ nấu ăn. Đó là, phòng trọ lớn nhất ở cuối dãy của gia đình hai vợ chồng trẻ thuê. Nhắm được mục tiêu, hẳn nhanh chóng mang kim cộng lực đến cất khóa.

Do đói và mệt, hẳn khá vất vả mới phá khóa được cái phòng này. Tiễn vào xem, rất nhanh hẳn liền nhìn thấy cái tủ lạnh to ở ngăn bếp. Mở ra xem, hẳn vui mừng vì thấy trên ngăn đá có rất nhiều thịt và xương lợn, ngăn mát thì chứa đầy rau củ và hoa quả như rau cải, củ su hào, bắp cải, quả táo lê, cam... nói chung là rất phong phú. Mất điện, nhưng tủ lạnh không có ai mở ra và thời tiết cũng vẫn còn rét nên thức ăn được bảo quản rất tốt.

Tìm được thức ăn, đặc biệt là có thịt, hẳn nhanh chóng thu thập vào một cái túi nylon to rồi chuẩn bị mang về chế biến. Trước lúc đi ra khỏi phòng, hẳn đảo mắt nhìn quanh xem có cái gì hữu dụng không thì nhanh chóng phát hiện thêm một cục sạc dự phòng ở đầu giường có đầy pin. Tốt quá, hẳn lấy luôn cắm điện thoại mình vào sạc. Ngang đầu lên, hẳn nhìn thấy trên tường có một cái tủ y tế gia đình. Tiễn tới lục lại, hẳn thấy bên trong có một hộp cứu thương nhỏ cùng bông băng và một vài loại thuốc linh tinh khác. Hẳn đang bị thương, mấy thứ này sẽ rất cần thiết nên gói gọn vào cái túi để mang hết về. Quay lại, hẳn nhìn thêm một lần nữa, cảm thấy đã đủ rồi liền gom đồ mang về phòng mình.

Vắt đóng đồ xuống, hẳn nhanh chóng mang thức ăn xuống bếp chế biến. Để đơn giản và nhanh, hẳn đem thịt và rau củ luộc hết lên rồi nấu một nồi cơm đầy bằng bếp ga.

Mất một lúc, cuối cùng cũng xong, hẳn bê thức ăn ra giữa nhà rồi ngồi ăn cùng với con Lu. Không biết có phải do hẳn quá đói, hay đồ ăn ngon quá mà hẳn ăn được rất nhiều. Bốn bát gạo nấu được nồi cơm đầy, hẳn và con Lu ăn hết sạch sẽ không còn một hạt, thức ăn cũng sạch luôn kể cả rau luộc.

Một lát sau, khi thức ăn tiêu hóa được khá khá, năng lượng hồi phục, hẳn không còn cảm thấy khó chịu nữa. Lúc này, hẳn mới để tâm vào vết thương của mình. Nhìn lóp vài quần sơ sài trên cánh tay, hẳn thấy mình cần phải thay bằng lớp bông băng mới. Thế là, hẳn cởi bỏ miếng vải vết đi. Khi miếng vết thương vừa lộ ra, hẳn liền kinh ngạc vì nó đã bắt đầu kéo vảy. Đưa ngón tay vào chọc thử, lập tức cảm giác đau đớn xộc lên não hẳn. Như vậy, vết thương chưa lành, nhưng tốc độ hồi phục của nó phải nhanh gấp đôi bình thường. Chẳng lẽ, hẳn rịt thuốc lão có tác dụng tốt như vậy, khả năng là vậy rồi. Tí nữa, hẳn phải sang phòng bên mang hết về mới được.

Vết thương đã đóng vảy, Tần không quần lớp băng vải lên nữa mà để mặc nó cho mau lành. Hẳn móc điện thoại ra xem, pin đã được sạc gần đầy. Mất điện, quả pin dự phòng sẽ là nguồn điện duy nhất của hẳn, vì thành phố rơi vào tình trạng như này thì khả năng lớn là sẽ không có điện trở lại nữa. Hẳn xem điện thoại hi vọng có thể gọi về cho em, cho mẹ, nhưng vạch sóng đã biến mất hoàn toàn. Chán nản, hẳn quăng cái điện thoại xuống giường rồi vô đầu cau mày suy nghĩ.

Hẳn ước rằng, khi mình nhắm mắt lại mở ra thì tất cả mọi chuyện sẽ chỉ là giấc mơ, nhưng điều đó chắc chắn sẽ không xảy ra. Hẳn phải tiếp thu sự thực thôi, thành phố Nội Hà đã không còn bình thường như xưa. Bên ngoài thay đổi rồi, thực vật lạ mọc lên, quái vật xuất hiện, nó sẵn sàng giết chết hẳn bất cứ lúc nào khi phải đối mặt, và nó cũng không phải có một

con. Những người sống sót đang ở đâu, hẳn phải làm gì đây để được hỗ trợ và an toàn. Mặc dù cổng đã đóng, nhưng nhớ tới quái vật là bóng đen khổng lồ thì nó chả ăn thua gì. Hẳn may mắn thoát chết một lần, nhưng không có nghĩa lần sau cũng như vậy.

Ngẫm nghĩ một tí, hẳn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Tất cả, là do hẳn biết quá ít thông tin về thế giới bên ngoài. Muốn sống sót, hẳn phải tự đi tìm hiểu nó, tìm cách thích ứng và biện pháp chống lại hay trốn tránh quái vật.

Bất chợt, hẳn lại nhớ về giấc mơ hôm qua. Nghĩ đến em và bà ở nhà, hẳn thấy lo lắng sốt ruột hơn bao giờ hết. Cả mẹ nữa, không biết bên nước ngoài có bị biến thành thể này không. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hẳn dứt khoát không nghĩ nữa mà chuyển sang hành động.

Hẳn sẽ ra bên ngoài tìm kiếm một chỗ tốt để quan sát cảnh vật, những mối nguy hiểm, những cái thay đổi mà mình không biết. Trước khi đi, hẳn cần phải có thứ gì để ghi chép lại những điều mình nhìn thấy. Để sau khi về, hẳn sẽ nghiên cứu, tổng hợp lại, tìm và phương án tốt nhất.

Trong phòng không có giấy bút, nhưng hẳn biết nơi nào có. Thế là, hẳn lại mang cái kim cộng lực tới phòng ở của cậu sinh viên sát phòng ông bác bảo vệ rồi bẻ khóa. Cậu sinh viên này hơi lập dị, thích sưu tầm những món đồ kì lạ và rất ít giao tiếp với người xung quanh. Vào trong, hẳn lục lọi rồi nhanh chóng tìm được quyển sổ nhỏ bằng bàn tay và cái bút. Ngoài ra, hẳn còn lấy được thêm một cái ống nhòm, súng cao su và một hộp bi sắt. Mấy cái này hữu dụng, nên hẳn mang hết về phòng mình. Sau đó, hẳn lấy cái ba lô nhỏ sắp xếp đồ đạc vào để đi quan sát.

Xong xuôi, Tân bước ra ngoài rồi rón rén lại gần cái cổng một lần nữa. Hẳn đứng ở đó nhòm qua khe hở những tấm gỗ. Sương mờ đã tan đi, nên tầm nhìn của hẳn rất xa. Nhưng ở không gian chật hẹp bên ngoài cổng, hẳn quan sát mãi mà không thấy có động tĩnh, cũng như có cái gì lạ cả. Nếu cứ đứng đây, chắc chắn hẳn sẽ chẳng thu hoạch được gì, phải tìm cách khác mới được. Gãi đầu, hẳn nhủ mảy nhìn hết xung quanh xóm trọ một lượt, xem có vị trí nào tốt hơn không.

Nhìn mãi mà chẳng có chỗ nào tốt, vì xóm trọ bị bao bọc bởi các nhà cao tầng xung quanh. Trèo lên nóc phòng trọ, tầm nhìn của hẳn cũng chẳng được bao xa. Chợt hẳn nhìn tòa nhà ống bảy tầng đằng sau cuối dãy trọ, trong đầu liền nảy ra ý tưởng trèo lên nóc nhà quan sát.

Càng nghĩ, càng thấy khả thi, hẳn liền bắt tay vào thực hiện. Cách giữa cuối xóm trọ của hẳn và tòa nhà này là một cái tường bao khá cao có quần dây thép gai ở trên. Cái này xử lí cũng đơn giản thôi, hẳn vào phòng ông bác bảo vệ lấy cái chân bóng mang vắt lên dây thép gai. Thế là, hẳn có thể yên tâm trèo qua lại mà không sợ bị quạc rách thịt.

Xong, hẳn không vội trèo sang nhà bên kia mà yên tĩnh quan sát. Bên kia là một gia đình khá giả, xây nhà cao, cửa rộng nhưng người ở thì chỉ có vài người. Giờ đây, trên sân nhà kia vắng tanh, cổng và cửa nhà mở toang, không biết bên trong còn có người hay không. Một lúc sau, hẳn lấy viên gạch đập sang tạo ra tiếng động. Thấy không có gì nguy hiểm, hẳn chuẩn bị bám vào thân cây cảnh to sát tường đi xuống thì nghe thấy tiếng kêu ư ử của con Lu ở đằng sau.

Thấy thế, hẳn quay lại bế nó mang theo sang nhà bên kia. Đặt chân xuống đất, hẳn thấy hơi căng thẳng một tí. Đợi thêm chút nữa, không có gì xảy ra, hẳn liền rón rén lại gần cái cổng đóng lại cái chốt. Như vậy, hẳn cảm thấy an toàn hơn một chút. Xong, hẳn nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến vào bên trong căn nhà.

Bên trong tối om, nhà ống, phòng kín không có cửa sổ nên ánh sáng yếu ớt bên ngoài không chiếu được vào. Đồ đạc rất nhiều, rơi lung tung dưới mặt đất, hẳn phải lấy điện thoại bật đèn pin lên mới đi lại được. Tầng dưới cùng này là phòng khách, hẳn đi sâu vào nữa là gian bếp rất rộng. Ngó qua một lượt, hẳn thấy cái tủ lạnh rất to trong bếp liền tiến lại gần mở ra xem. Trong tủ có rất nhiều thực phẩm, hẳn đã ăn no, nhưng vẫn lấy một ít thịt, rau, hoa quả, bịch sữa, mấy chai nước suối cho vào trong ba lô để dự trữ. Dưới đất còn rơi liêng xiềng đầy các loại dao làm bếp, mấy thứ này không tốt bằng cái rìu và mũi thương của hẳn nên chẳng quan tâm. Tìm thêm tí nữa, cảm thấy tầng này không có gì nguy hiểm, hẳn liền lên cầu thang tới tầng cao hơn.

Nhưng hẳn đi được vài bước thì thấy con Lu không theo mình mà đứng ở dưới chân cầu thang nhìn chằm chằm xuống bếp. Nơi đó có gì đâu, hẳn cất tiếng gọi con Lu rồi đi tiếp. Hẳn không hề biết rằng. Khi hẳn đi khuất lên tầng hai thì ở sâu hơn trong phòng bếp, lối đi tới nhà tắm và vệ sinh. Nơi hẳn đã không vào kiểm tra có một khối đen sì hình người bỗng mờ mắt.

Tân vừa đi vừa nhanh chóng kiểm tra các tầng của tòa nhà. Chà mấy chốc, hẳn đã đặt chân tới sân thượng. Căn nhà này không tính là cao, nhưng so với khu này thì cũng là tương đối rồi. Mà nó là một trong số ít những tòa nhà cao tầng còn trụ vững sau trận động đất. Đứng ở trên, hẳn nhìn lướt qua xung quanh một lượt. Tầm nhìn rất rộng, chứng kiến cảnh vật bên dưới hẳn liền há hốc mồm vì kinh ngạc.

Thành phố Nội Hà qua một đêm đã thay đổi chóng mặt. Không biết bằng cách nào, từ những đồng cỏ nát của các tòa nhà đã mọc đầy lên một lớp cỏ dại và dây leo mòng. Có mọc ở khắp mọi nơi, trên đường, trên miếng bê tông, chỗ nào cũng có. Một số chỗ có cây xanh đã phát triển thành đại thụ cực kì to lớn. Không gian trở nên thoáng đãng, và màu xanh gần như phủ kín mọi nơi.

Điều này khó tin quá, tưởng chừng chỉ có trong giấc mơ giờ đã xuất hiện trước mắt hẳn. Nuốt một ngụm nước bọt, hẳn lấy ống nhòm lên nhìn để thấy xa hơn. Khi ống kính di chuyển, hẳn bắt đầu phát hiện ra những sinh vật sống.

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tấn công quái vật

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 6: Tấn công quái vật

Phía xa ngoài kia ở những nơi đồ nát đứ dột nhất, Tân nhìn thấy trên khoảng không có rất nhiều những đám đen sì lơ lửng chấp chờ. Hình ảnh không rõ lắm, hẳn liền xoay ống nhòm,

chinh tiêu cự thì kinh ngạc phát hiện cái mình nhìn thấy là những con bướm đen. Rất nhiều, chúng kết thành bầy bay cùng nhau tạo thành từng khoảng trong không gian. Những con bướm rất to, nhìn qua ống nhòm hẳn ước tính nó phải bằng bàn tay, màu đen như mực xen kẽ đốm trắng lạ mắt. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy loại bướm quái dị thế này. Không biết bọn chúng từ đâu xuất hiện, nhưng mới thôi, vì sáng sớm hẳn không nhìn thấy con nào.

Tại sao bọn chúng lại bầu xung quanh đồng đồ nát, hẳn tò mò chính ống nhòm xuống xem nhưng khoảng cách xa quá không thấy gì. Nhìn mấy con bướm đen, hẳn thấy kinh kinh. Quan sát thế này, hẳn không biết bọn nó có nguy hiểm không nữa nên tạm thời chưa ghi chép về mấy con bướm.

Nhìn qua ống nhòm một lúc, hẳn bắt đầu cảm thấy nhức mắt nên bỏ xuống, nhắm mắt lại lấy tay day day. Khi hẳn vừa mới nhắm mắt vào được một tí thì đột nhiên ở bên dưới cách đây không xa vang lên tiếng gào rú.

“Graoooo!”

Tần giật bản mình vội đưa mắt tới hướng đó. Hẳn thấy, khoảng một trăm mét so với tòa nhà bảy tầng dưới mặt đất có một con quái vật đang chạy rất nhanh lại gần đây. Đây là một người phụ nữ mặc đồ nhân viên siêu thị, thân hình bị nát gần hết một nửa cơ thể, chân tay bị gãy cong vẹo nhiều hướng, nhưng vẫn có thể di chuyển được nhờ mớ tua rua như rễ cây quấn quanh vết thương. Khuôn mặt cô ta đã bị hủy hoại toàn thành một đồng bầy nhảy cực kì kinh tởm. Càng ghé gần hơn, khi trên đầu cô ta mọc chi chít những cây nấm tròn, to nhỏ khác nhau lúc nhúc như những con giòi khổng lồ vậy.

Nhìn con quái vật chạy gần tới cổng, mặc dù là lần thứ hai, nhưng hẳn cũng sợ hãi đến ngồi bệt xuống đất. Mồ hôi của hẳn bắt đầu vã ra như tắm, trong bụng thì quặn lên từng đợt muốn nôn ra. Vội đưa hai tay lên bịt chặt miệng, hẳn nép sát vào lan can để con quái vật không thấy mình, trong đầu thì liên tục suy nghĩ “Tại sao nó lại chạy tới đây... Nó đã phát hiện ra mình... Không thể thế được... Hay có ai bị nó đuổi... Mình không được sợ nữa... Mẹ nó...”.

Trong lúc Tần vẫn còn đang rối loạn thì con quái vật đã chạy sát tới toàn nhà hẳn đang trú ẩn. Rồi bên dưới bắt đầu vang lên âm thanh vật lộn, gào gừ.

“Graoooo!”

“Ầng... ầng... ầng...” - Tiếng kêu đau đớn của con chó.

Nghe tiếng động bên dưới, hẳn liền rõ tại sao con quái vật lại chạy về đây. Nó đang đuổi một con chó, và cả hai tình cờ lao tới chỗ này. Ngẩng đầu lên nhìn, hẳn thấy con chó bị bắt rồi. Đây là một con chó cảnh nhỏ, lông dài, được nuôi rất phổ biến trong thành phố. Nó đang bị con quái vật đè lên cán xé phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến hẳn thấy bứt rứt khó chịu vô cùng. Bên cạnh, con Lu cũng đứng ngồi không yên. Nó nhảy lên lan can nhìn, rồi lại nhảy xuống chạy lòng vòng rồi kêu lên ư ư.

Nhìn con Lu, lại nhìn con chó, trong đầu hẳn bắt đầu đấu tranh “Không được sợ... Mình không phải sợ... Quái vật không làm gì được mình... Phải cứu con chó kia... Mạnh lên... Giết nó...”

Mấy giây sau, ánh mắt của hẳn chuyển dần từ hoang mang sợ hãi thành kiên quyết. Từ cuối cùng “Giết nó”, cứ lặp đi lặp lại trong đầu hẳn như ma ám vậy. Nhíu mày, hẳn quay đầu, mớ ba lô lấy cái súng cao su với hộp bi sắt ra. Súng cao su này cũng không phải là loại bình thường. Đây là súng cao su trợ lực có thêm kính ngắm laser. Nó có thiết kế rất đẹp mắt với bốn dây chun tròn ở hai bên, bên dưới tay cầm còn có bộ đỡ. Mặc dù là súng hiện đại, nhưng cách sử dụng vẫn dễ dàng như trước. Tay hẳn run run lắp đạn, kéo dây rồi nhắm vào đầu con quái vật. Hít sâu một hơi, hẳn cố ổn định tâm lý, ngắm chuẩn rồi thả tay.

“Vút!”

“Băng!” – Viên bi sắt bay đi với tốc độ chóng mặt, nhưng tay vì trúng đầu con quái vật thì nó đập xuống nền bê tông.

Hắn bắn trượt.

Khoảng cách từ tầng bảy tới mặt đất khá xa, và hẳn cũng không phải là tay bắn giỏi, tay lại còn hơi run run nên lệch mục tiêu cũng là điều dễ hiểu. Bên dưới, con chó đáng thương kêu ngay càng thảm thiết. Hẳn cắn chặt răng, vội vàng nhắc chân chạy thật nhanh xuống tầng ba. Sau đó, hẳn kiểm lấy một chỗ thoáng nhất rồi lắp đạn bắn. Lần này, hẳn hít thở nín hơi thật sâu để cho nhịp tim đập chậm lại và tay bớt run rồi mới bắn.

“Vút!”

“Bốp...!” – Đạn bay nhanh trúng thẳng vào đầu con quái vật khiến mấy cây nấm vỡ ra để lộ hộp sọ. Trúng đạn, nhưng con quái chỉ chừng lại một tí rồi lại tiếp tục hành động của mình.

Bắn trúng mục tiêu, tâm lý của hẳn cũng được buông lỏng một chút. Nhân lúc này, hẳn lắp đạn rồi bắn liên tiếp xuống dưới. Mục tiêu, vẫn là cái đầu của con quái vật.

“Păng...! Bụp...! Phụp...!” – Âm thanh bi sắt xuyên vào đầu con quái vật nghe đến rợn cả người.

Mấy cây nấm bị hẳn bắn vỡ nát lộ ra hộp sọ trắng xen lẫn chằng chịt rễ cây, kinh tởm thôi rồi. Theo thời gian, hẳn bắn đi được hơn chục viên bi sắt. Súng xịn, khoảng cách gần, mục tiêu to, quan trọng nhất là hẳn đã không còn run tay nên tất cả phát bắn đều trúng đích. Lúc này, cái đầu của con quái vật cũng bị bóc gần hết lớp cây nấm rồi nên nó hành động chậm lại. Chộp lấy thời cơ, con chó cảnh vùng vẫy thoát được ra ngoài. May mắn nó bị cắn vào chân sau, vết thương khá nặng, nhưng nó vẫn chạy khắp khiêng đi được.

Nhìn con chó chạy đi mất trong tầm mắt, hẳn cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng thì thầm cầu nguyện cho nó an toàn. Ngó lại con quái vật, hẳn thấy nó thể mà chưa chết. Cái đầu bị hẳn bắn cho gần nát rồi, lộ hết cả hộp sọ bị nứt vỡ nhiều chỗ, óc cũng phụt cả ra ngoài, vậy mà nó vẫn lết đi được. Sức sống thật kinh khủng, khác xa mấy bộ phim Zombie hẳn xem. Thế này, hẳn không thể áp dụng suy nghĩ giống như nhân vật trong phim được. Cũng may, cái đầu vẫn là yếu điểm của nó vì khi hẳn bắn vào đó mới thấy có tác dụng.

Từ lúc Tần bắn trúng con quái nhất đầu tiên đến giờ thì sự sợ hãi và tâm lý chịu đựng của hẳn cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy thứ tởm lợm chi đó được đôi chút. Cuối cùng, không thể chịu được nữa, hẳn phải chạy đến một góc nồn thốc nồn tháo. Nồn xong, hẳn thấy tốt hơn rất nhiều, cái đầu cũng tỉnh táo hẳn lại. Nhìn con quái vật nằm lè lết trước cổng, trong đầu hẳn liền nảy sinh ra ý tưởng kết liễu nó. Đẳng nào dù sớm hay muộn, với thể giới như này, hẳn chắc chắn sẽ có lúc phải đối mặt với nó. Bây giờ, hẳn diệt trước một con, sau này có kinh nghiệm đối phó những con khác sẽ dễ dàng hơn.

Thế là, hẳn lấy súng cao su, lắp bi sắt, nhắm vào đầu con quái bắn tiếp. Lần này, mục tiêu của hẳn là những cây nấm còn sót lại trên đầu của nó. Hẳn ần ần cảm giác được, cái này mới là nguyên nhân chính để tạo nên con quái vật.

Có kinh nghiệm lúc này, và hẳn cũng làm quen được với súng cao su nên nhất bắn rất chuẩn. Ná cao su cao cấp này có uy lực thật đáng sợ, mỗi một viên đạn trúng đích kiểu gì cũng toét thịt, rụng xuống một mảng nấm. Dần dần, lớp nấm trên đầu của con quái bị hẳn bóc hết. Con quái, cuối cùng cũng co giật mấy cái rồi nằm bất động. Hẳn không biết nó chết chưa, cần phải theo dõi nó thêm nữa.

Tần ngồi nhìn con quái một lúc, vẫn không thấy nó hoạt động, mà với bộ dạng tởm lợm của nó bây giờ, hẳn càng xem càng thấy không thoải mái. Dứt khoát không nhìn chăm chăm nữa, hẳn lấy trong ba lô ra một chai nước suối tu hết sạch rồi đi lên tầng bảy. Hẳn sẽ tiếp tục quan sát cảnh vật bên dưới, thỉnh thoảng liếc qua xác con quái vật là được, khả năng lớn là nó chết rồi.

Trước khi quan sát tiếp, hẳn sực nhớ được mục đích của mình lên đây để làm gì. Thế là, hẳn lấy cái sổ tay nhỏ và cái bút ra bắt đầu ghi chép.

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Quạ và Khu an toàn

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 7: Quạ và Khu an toàn

Quái vật: Nấm đầu người

Nguyên nhân hình thành, có thể là do những cây nấm lạ mọc trên đầu người chết đã điều khiển cái xác hoạt động, gần giống như một con zombie. Bọn chúng rất khỏe, nhanh nhẹn, không còn cảm xúc đau đớn hay sợ hãi, thị giác kém, nhạy cảm với âm thanh và sức sống rất mãnh liệt. Chưa rõ nguyên nhân tại sao bọn chúng tấn công sinh vật sống, có thể là để làm thức ăn hoặc để lấy lan mầm bệnh.

Điểm yếu của quái vật là những cây nấm trên đầu. Tấn công vào những bộ phận khác chỉ có tác dụng làm chậm chứ không tiêu diệt được nó.

Thông tin không đủ, hần chỉ ghi vắn tắt vài dòng vào cuốn sổ rời về hình phác thảo tượng trưng. Hần vẽ không đẹp, nhưng vẫn ra hình dạng đại khái có thể nhận ra con quái vật được. Sau đó, hần cất cuốn sổ đi và chuẩn bị quan sát tiếp. Nhưng bất giác, cái bụng lại sôi lên khiến hần cảm thấy đói.

Dừng lại, hần mở ba lô móc mấy quả táo lê và chùm nho ra ngồi ăn. Bên cạnh, con Lu nhìn thấy hần ăn liền lại gần liếm tay ra về mình cũng muốn. Thấy thế, hần liền lấy một miếng thịt đã rửa đông vớt cho nó ăn. Vừa ăn, hần vừa móc điện thoại ra xem.

Mới có một giờ chiều, hần vừa ăn cách đây mấy tiếng thế mà bây giờ đã đói rồi cả ruột. Nguyên nhân chắc là do lúc nãy hần nhìn con quái vật tòm quạ nên nôn hết thức ăn ra. Nhưng chả sao, đói thì ăn thôi vì trong ba lô hần có khá nhiều thứ có thể ăn ngay được.

Tân ăn hết gần chục quả táo lê và hai chùm nho lớn, uống thêm hai hộp sữa tươi thì con đói mới vui đi. Xong xuôi, hần tiếp tục ngó xuống mặt đất quan sát. Trong ống kính của ống nhòm, hần rất nhanh lại phát hiện thêm vài con quái vật “Nấm đầu người” lảng vảng xung quanh khu vực đây trọ. Bọn chúng đứng ở những đồng cỏ nát, đi lại vờ chạm rài, nghe thấy tiếng động thì hùng hục lao tới với tốc độ đáng sợ.

Theo thời gian, hần thấy số lượng của đàn bướm đen ngày một đông hơn. Bọn chúng đã kéo sát tới gần tòa nhà của hần rồi, mấy con bướm bay là là mặt đất, tụ thành từng đám nhỏ bầu kín lấy một khu vực cỏ nát. Tò mò bọn chúng đang làm gì, hần chỉnh tiêu cự cho ống kính to lên rồi nhắm vào một chỗ đây con bướm đen gần nhất. Hình ảnh rõ lên, hần liền giật mình vì thấy chỗ bọn bướm bầu kín là một thân thể đã chết của ai đó. Không cần lại gần xem hần cũng đoán được bọn chúng đang làm gì, những con bướm này chắc chắn đang ăn xác chết đang phân hủy. Chỉ nghĩ đến thôi bụng hần lại bắt đầu nhộn nhạo hết lên rồi. Dứt khoát không nhìn nữa, hần chuyển ống nhòm sang hướng khác.

Tân đang tập trung quan sát con quái vật “Nấm đầu người” tiếp để thu thập được nhiều thông tin hơn thì bất ngờ từ phương xa vọng tới tiếng ồn:

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Ngước mắt tới nơi phát ra âm thanh, hần kinh hãi khi thấy có vô số con quạ đen đang bay tới phía cuối chân trời vào thành phố. Số lượng nhiều lắm, kín cả một khoảng trời đen sì như một cơn bão. Bọn chúng vừa bay vừa kêu lên inh ỏi, âm thanh nghe chói tai rợn hết cả người. Nhìn những con quạ bay tới ngày càng gần, hần cảm thấy sợ hãi bất an trong lòng vì quạ là đại biểu cho chết chóc, điềm gở, nhất là trong lúc thành phố đang đầy rẫy quái vật thế này.

Nép sát thân mình vào một góc trên lan can, hần lặng yên theo dõi xem lũ quạ định làm gì. Rất nhanh, mấy con quạ bay đến gần khu vực của hần. Bọn chúng sà xuống mặt đất, nơi những con bướm đen bầu đây trên xác chết rồi lao vào tranh ăn một cách ồn ào. Động tĩnh lớn, những con quái vật “Nấm đầu người” liền không yên tĩnh nữa mà lập tức lao vào những nơi phát ra âm thanh.

“Graoooo! Gruuuu!”

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Thành phố Nội Hà đang từ yên tĩnh đến ngập thờ bỗng trở lên hỗn loạn tung bừng, trong không gian tràn ngập âm thanh gào rú của quái vật xen tiếng quạ kêu. Những con bướm bị xua đuổi khỏi miếng mồi bay tứ tung trên mặt đất càng khiến cảnh vật trở nên rối mắt.

“Á... Aaaa...”

“Cứu... Cứu với...”

Rồi trong lúc ồn ào đầy tạp âm ấy, hần còn loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu cứu, gào thét ở khắp nơi trong thành phố. Hần chăm chú lắng nghe, đúng là có cả tiếng người kêu cứu, la hét thật. Như vậy, trong thành phố vẫn còn rất nhiều những người khác sống sót giống hần.

Tân vội gờ ống nhòm lên nhìn vào những nơi có tiếng người. Hần thấy ở khá xa, gần sâu trong trung tâm thành phố loáng thoáng có người chạy trốn khỏi sự truy đuổi của quái vật “Nấm đầu người”. Bọn quái vật trong đó rất đông, không đến mức dày đặc như phim zombie, nhưng nhiều hơn ở chỗ hần nhiều. Nhìn những người chạy trốn chết, hần thấy có nam nữ, già trẻ đủ mọi loại người. Một số người chạy nhanh với may mắn không bị quái vật tóm thì không sao, còn những người xấu số, hần nhìn thấy mà xót hết cả ruột cho họ.

Bất giác, trong đầu hắn liền nảy sinh ý nghĩ xuống dưới trợ giúp những người khác. Cứu họ thoát khỏi quái vật rồi đưa đến nơi an toàn, nhưng lý trí của hắn lại lập tức phủ định điều này, nó muốn hắn yên tĩnh ngồi đợi ở đây chờ hỗn loạn và nguy hiểm qua đi. Vì chỗ này cách vị trí những người bị nạn khá xa và hắn cũng không mạnh mẽ như siêu anh hùng trong phim có thể dễ dàng giải quyết quái vật.

“Đoàng... Đoàng...”

“Kinh... Kinh... Kinh...”

Hắn đang vò đầu, bứt tóc đầu tranh tâm lý cực kì khó chịu, bỗng nhiên trong không gian hỗn loạn vang lên nhiều tiếng súng bắn. Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hắn vui mừng phát hiện thấy quân đội và cảnh sát đã tham gia vào cứu nạn. Họ lái những chiếc xe tải, xe khách, xe bus trên đường xả đạn vào quái vật và đưa những người chạy trốn lên xe. Nhìn những con quái hùng hục lao tới liền bị bắn nát đầu, hắn thét lên trong lòng cầu “Hay”. Quá tốt rồi, có lực lượng vũ trang giúp đỡ sẽ tốt hơn hắn nhiều. Xuống dưới, hắn chưa kịp cứu ai thì đã làm mỗi cho quái vật luôn cũng nên.

Thở phào nhẹ nhõm, Tân thấy mừng cho những người bên dưới. Chấm chú nhìn xem xe ô tô, hắn muốn biết quân đội sẽ đưa những người bị nạn tới đâu để được an toàn. Nhưng khoảng cách xa quá, hắn chỉ kịp nhìn thấy ô tô nối đuôi nhau đi khu trung tâm thành phố, nơi có những tòa cao ốc và khu chung cư đồ thị lớn còn lênh lặn sau động đất.

Chính tiêu cự ra xa nhất, hắn đảo mắt nhìn xem có phát hiện được gì không thì bất ngờ thấy trên nóc vài tòa cao ốc nơi xe đi vào có rất treo nhiều tấm bạt cực lớn, bên trong có chữ viết rất to nội dung là “Khu an toàn”. Có lẽ, những chỗ này là nơi an toàn mà chính phủ vừa mới tạo nên để tránh quái vật. Vậy là, nếu hắn có thể đến được đó thì sẽ được bảo vệ, không phải nom nớp lo sợ nữa.

Hắn rất vui mừng khi biết được điều này, trong đầu muốn xuống dưới đi ngay tới đó. Hắn mặc dù sống nội tâm, ít khi nói chuyện với người khác, nhưng hắn cũng sợ cô độc. Nhất là khi phải một mình chống chọi với quái vật thể này. Hắn đã quen với sự đông đúc nhộn nhịp của thành thị. Chỉ qua một đêm mà thay đổi đến chóng cả mặt khiến hắn không dễ dàng tiếp thu nhanh vậy được. Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên, hắn liền nhanh chóng bác bỏ.

Điều này đối với hắn bây giờ là bất khả thi.

Chỗ của hắn cách rất xa khu vực nội thành, nếu đi bộ phải mất tầm một tiếng. Mà bây giờ trên đường quái vật “Nắm đầu người” đang hoạt động điên cuồng, càng vào sâu trung tâm số lượng lại càng đông, xe của lực lượng vũ trang lại chỉ đi chuyển trong nội thành, hay đứng hơn chỗ nào có tiếng kêu cứu họ sẽ tới. Hắn ở xa như vậy, kêu cứu thì chỉ sợ họ chưa tới nơi đã bị quái vật xé xác rồi.

Ngẫm nghĩ kĩ lại, hắn quyết định ngồi đây tiếp tục quan sát vậy. Sau đó, khi về hắn sẽ tổng hợp thông tin rồi tìm phương án sau.

Thế là, Tân lại giờ ống nhòm nhìn vào sâu trong thành phố. Cũng may, có đàn quạ không biết từ đâu tới kêu ầm lên khiến mấy con quái vật bị loạn, gián tiếp giúp đỡ những người chạy trốn. Như này, những người may mắn sống sót sẽ phải cảm ơn chúng rất nhiều. Thật không ngờ cũng có ngày mà quạ lại mang đến cơ hội sống cho con người chứ không phải chết chóc.

Thời gian trôi đi, tâm trạng của hắn lúc lên lúc xuống khi chứng kiến những người chạy trốn thành công được cứu và những người xấu số bị quái vật bắt. Hắn thấy cả những người bị dồn vào đường cùng phải quay ra liều mạng chiến đấu với con quái vật, hay hi sinh bản thân để cứu người khác. Nhiều lúc máu của hắn sôi lên muốn lao ngay tới để cứu lấy những người đáng thương, nhưng thực tế lại không thể làm vậy nên rất khó chịu. Còn tốt là, cảnh hỗn loạn chỉ kéo dài tầm một hai tiếng rồi kết thúc. Những con quạ cũng tàn mất đi khắp nơi đậu trên chỗ cao và bót ồn ào đi.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kịch chiến

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 8: Kịch chiến

Nhìn qua ống nhòm nhiều quá, hai mắt của Tân bắt đầu đau nhức và mỏi. Hắn nhắm mắt lại lấy tay day day thì bụng bất ngờ lại sôi lên. Cảm giác đói nhanh chóng bùng phát khiến hắn thấy rất khó chịu nên lấy điện thoại ra xem mấy giờ rồi. Đã bốn rưỡi rồi, hắn mãi tập trung xem quá nên không để ý thời gian.

Hắn ngừng đầu lên nhìn bầu trời. Lúc này, trên cao mây đen đã che phủ ngày một âm trầm khiến cho không gian trở nên u tối. Vẫn còn chưa hết mùa đông nên không khí ẩm lúc chiều đang chuyển dần sang lạnh giá. Đến giờ này, trời sẽ tối rất nhanh, hắn không nên ở trên nóc nhà quan sát nữa vì tầm nhìn đã bị giảm xuống. Ngày hôm nay, hắn thu hoạch được thể này cũng đủ rồi. Hắn biết được sự nguy hiểm của quái vật “Nắm đầu người” ra sao và cách đối phó với nó. Không những thế, hắn còn biết những người sống sót ở đâu để có thể tìm đến khi cần sự bảo vệ.

Liếc xuống dưới nhà chỗ cổng một tí xem quái vật hắn bắn chết chưa. Nó vẫn nằm im ở đó mặc lũ quạ và con bướm tới rỉa cái xác, như vậy là chết chắc rồi. Nhìn thân xác con quái bị rỉa đến trơ cả xương, lòng ruột bị kéo tứ tung ra xung quanh khiến hắn thấy buồn nôn. Vội quay đi, hắn lấy chai nước suối ra uống mấy ngụm mới thấy đỡ hơn. Mà phải nói rằng hôm nay bụng hắn nhanh đói thật, cứ ăn được một lúc là thấy đói rồi.

Cúi xuống, hắn lục trong ba lô lấy ra bốn quả lê, hai quả ôi và năm quả chuối ăn tạm. Trong lúc ăn, hắn thấy con Lu cứ nhìn mình bằng ánh mắt thèm muốn nên vứt cho nó một miếng

thịt. Con Lu gờ đây đối với hắn như một người bạn sinh tử vậy. Hắn có đồ ăn thì không thể để nó đói được.

Một lúc sau, ăn xong, hắn lấy thêm một hộp sữa tươi uống. Thức ăn vào bụng, hắn thấy vẫn chưa no, nhưng con đói đã dịu đi rất nhiều. Năng lượng được phục hồi, hắn đứng lên vận người mấy cái cho giãn cơ đỡ mỏi. Sau đó, hắn thu đồ vào ba lô, đeo lên vai rồi chuẩn bị đi xuống khỏi tòa nhà để về phòng trọ của mình.

Trước khi đi, hắn liếc qua cảnh vật bên dưới. Thấy sát dây trụ và tòa nhà không có dấu hiệu của quái vật “Nắm đầu người”, cánh cổng xóm trọ vẫn ỳ như lúc sáng, hắn cũng yên tâm đi đôi chút. Mà trời tối nhanh thật, trong lúc hắn ăn, nhোáng một cái là tối sầm lại, cách hơn chục mét về phía trước không còn nhìn rõ cảnh vật được nữa. Hắn ngó lại điện thoại xem thì thấy đã năm giờ, muộn rồi, nên nhanh chóng về thôi.

Tần xuống dưới bậc thang rồi khỏi nóc nhà. Sau đó, hắn nhanh chóng bước vào tầng đầu tiên. Bên trong khung cảnh tối đen như mực, phía cửa kính ngoài hiện lấy ánh sáng từ bên ngoài vào không được bao nhiêu. Tối quá, hắn phải bật đèn pin của điện thoại lên để nhìn. Ánh sáng từ đèn flash chiếu ra không được tốt lắm, nó chỉ sáng rõ được cảnh vật trong khoảng cách gần, xa hơn một tí là không nhìn thấy gì. Cầm cái điện thoại soi mãi cũng bất tiện, lát nữa, khi về hắn phải sang phòng ông bác bảo vệ tìm xem có đèn pin không mượn dùng mới được.

Đi được vài bước, hắn chợt thấy hơi bất an trong lòng vì hành lang tòa nhà này khá hẹp và dài, yên tĩnh đến ngột ngạt. Ánh đèn yếu khiến cho cảnh vật tạo thành những mảng sáng tối, nhìn cứ thấy rờn rợn. Càng đáng sợ hơn, khi bên ngoài thỉnh thoảng lại vọng vào tiếng quạ kêu xen kẽ tiếng chim lợn và âm thanh gào rú của quái vật. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn lấy tay phải rút cái riệu ra khỏi thắt lưng rồi soi đèn đi nhanh xuống tầng dưới. Không gian yên tĩnh quá khiến cho tiếng bước chân của hắn vang vọng khắp nơi như có nhiều người cùng đi, rất khó chịu. Biết rằng lúc trước, hắn đã kiểm tra hết một lượt tòa nhà rồi, không có gì nguy hiểm, nhưng giờ cứ thấy sợ làm sao đây.

Một lúc sau, hắn bước xuống tầng một. Nhìn cửa chính rất to mở toang, ánh sáng mờ đục hắt vào nhiều hơn, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng xuống đến bên dưới, nãy đi trên cái cầu thang tròn mà hắn toát cả mồ hôi hột. Đưa tay áo lên trán lau mồ hôi, hắn bước nhanh ra ngoài cửa để đi về phòng trọ. Nhưng vừa đi được mấy bước hắn liền dừng lại, vì sức nhớ ra cái tủ lạnh to đùng của nhà này. Bên trong tủ vẫn còn rất nhiều đồ ăn, nhân lúc thực phẩm vẫn còn tươi, hắn muốn lấy về càng nhiều càng tốt.

Thế là, Tần quay lại, đi sâu vào gian bếp. Trong này kín như bưng, không có một lỗ ánh sáng nào nên không gian tối đen như mực. Chiếu đèn nhìn qua một lượt xong, hắn kê cái điện thoại lên bàn ăn, để ánh sáng chiếu vào cái tủ lạnh rồi ngồi xuống mò tủ, bắt đầu lấy thức ăn cho vào trong ba lô. Hắn lấy hết thịt trong ngăn đá, hoa quả và rau củ cũng lấy sạch, trứng sữa chua, sữa tươi, nước ngọt... Nói chung là hắn lấy đến khi nào đầy ba lô thì thôi. Bên cạnh, con Lu cũng cúi mồm vào xem, nó lè lưỡi liếm mép liên tục, chắc là đang rất đói đây. Hắn vuốt nhẹ đầu nó rồi kéo khóa mở ngăn khác cho đồ vào.

“Roẹt!”

“Graooo!” – Âm thanh kéo khóa vừa dứt, đột nhiên ở bên cạnh hắn vang lên tiếng rú của quái vật.

Giật bắn cả mình, hắn ngã ngồi xuống đất. Đại não chưa kịp xử lý thông tin thì có một con quái vật nhảy bổ lên người hắn. Bị đè, hắn kinh hãi đến dựng đứng cả lông tơ, cơ thể liền phản xạ theo bản năng. Hắn vùng hai tay đẩy mạnh cái thứ vô lấy mình ra, chân phải thì co lên đập mạnh về phía trước.

“Bịch! Loảng xoảng!” – Con quái vật bị hắn đập ngã bay về đằng sau, va đập vào đồng hồ đặc linh tinh dưới đất.

“Grừrur!” - Bên cạnh, con Lu bị chứng lại mấy giây giờ cũng nhanh chóng phản ứng. Nó gù lên rồi lập tức lao tới chỗ con quái vật cắn vào cổ tay nó ra sức day nghiền.

Đây được cái thứ vô lấy mình ra, Tần lập tức nhặt lấy cái riệu dưới đất rồi hướng ánh mắt tới con quái vật. Dưới ánh sáng nhấp nhোang, hắn thấy, quái vật là một bà cụ già không biết bao nhiêu tuổi. Cơ thể chỉ toàn da bọc xương, nhăn nheo khô quắt, hai tròng mắt là hai hốc đen xì trống rỗng. Trên đầu thì không còn da nữa, chỉ có những cây nấm đỏ mọng mọc trực tiếp từ hộp sọ lên. Đây là một con quái vật “Nắm đầu người” mà hắn vẫn đang quan sát.

Nhìn hình dáng kinh dị của nó, hắn cảm thấy sợ hãi cứ từng đợt thốc thẳng lên đầu. Nhưng lần này, chân tay hắn không cứng lại tê liệt như trước nữa. Hắn sợ hãi, nhưng lý trí vẫn còn hoạt động. Thế là, nhân lúc con quái bị con Lu quẩn lấy chưa dậy được ngay. Hắn nghiêng chặt răng, tay phải xiết chặt cái riệu lao tới vùng một củ bô chéo vào đầu con quái vật.

“Phập!”

Nhát chém ngọt xót, con quái vật lập tức bị gọt mất một mảng đầu, những cây nấm bám ở trên cũng bị chém đi một ít khiến nó hơi chững lại. Thấy vậy, hắn chớp lấy cơ hội, nhảy dè lên người nó rồi điên cuồng vùng riu chặt xuống.

“Phập! Phập! Phập!”

Mỗi một nhát chém, trên đầu con quái lại bị bóc đi một mảng nấm. Chả mấy chốc, mặt trước đầu nó bị hắn gọt sạch chỉ còn mỗi hộp sọ trắng hếu. Lúc hắn gọt sắp hết cây nấm, con quái đột nhiên rống lên một tiếng tiééé tai.

“Gruuuu!”

Sau đó, nó gồng mình hét văng hắn và con Lu ra khỏi cơ thể.

“Uỵch! Hự!” – Tần bị con quái hét văng bay đập lưng vào cái bàn. Lực mạnh khiến hắn bật thốt lên đau đớn rồi ngã vật xuống đất.

“Rầm! Loảng xoảng!”

Cái điện thoại hắn để trên bàn bị hét văng rơi xuống đất. May mà nó nằm úp sấp mặt kính nên ánh sáng vẫn chiếu thẳng lên trần nhà được. Nhưng vị trí nó nằm lại cách hơi xa chỗ này khiến cho tầm nhìn của hắn giảm sút nghiêm trọng. Đập mạnh sống lưng vào bàn, hắn bây giờ tạm thời bị tê liệt. Không hoạt động được, thần kinh của hắn liền căng lên như dây đàn, mồ hôi và ra như tắm, tim đập như trống trận và cả người run lên nhè nhẹ. Hắn mím môi, cố gắng lết ra xa con quái vật ít một chờ hoạt động được lại. Nhưng con quái không chờ hắn.

Hét bay Tần xong, con quái vật liền lập tức lao tới chồm lấy hắn lần nữa. Sau đó, nó há cái mồm chỉ còn cơ và xương đầy rế cây quẩn quanh tấp xuống, hai tay thì liên tục cào xé lớp áo khoác trên ngực hắn đến bật cả móng.

Khi con quái lao tới cắn, hắn cũng kịp thời giơ cánh tay trái lên trước mặt để đỡ. Thế là, con quái liền cắn vào bắp tay của hắn rồi ra sức giật xé. Ngay tức thì, chỗ bị cắn truyền đến từng cơn đau nhói đến đỉnh đầu khiến hắn thoát khỏi tê liệt. Gồng cánh tay trái lên, hai mắt vẫn day đờ mầu, hắn cắn chặt răng, tay phải xiết chặt cán riệu vùng lên chém liên tiếp vào cổ con quái.

“Phạch! Phạch! Phạch!” – Máu đông và thịt vụn rơi vài đầy mặt, nhưng hắn không quan tâm mà nghiêng răng chặt mạnh.

“Gừrur!” – Trong lúc Tần chặt, con Lu cũng đã trở mình vào lao vào cắn chân con quái cố gắng kéo nó ra khỏi người hắn.

Một tí sau, cuối cùng hắn cũng chặt được đứt đầu con quái. Cơ thể của nó lập tức bị con Lu kéo xềnh xệch về phía sau, nhưng cái đầu tàn khuyết vẫn cắn chặt tay hắn. Hắn phải lấy cán riệu đập mấy cái vào đầu nó mới rơi ra. Cái đầu rơi xuống đất, hắn thấy nó ngo ngoáy một tí mới bắt động.

Giải quyết được con quái, nhưng hần phải ngửi mùi não tương, máu tanh hôi thối cùng thịt vụn bắn đầy mặt nên lại nôn thốc nôn tháo. Nôn xong hần thấy thoải mái hơn đôi chút. Lúc này, cả người hần đau nhức ê ẩm, bắp tay nơi bị con quái vật cắn thì nhói lên từng đợt đau xót. May là con quái này là bà già, răng rụng gần hết, trong miệng chỉ còn mấy cái nên không gây được vết thương lớn cho hần mà chỉ sát ngoài da. Mồ hôi đã vã ra như tắm, hần ngồi bệt trên nền nhà mà thở hồng hộc, hai tay vẫn còn run run sau việc vừa rồi. Đằng kia, con Lu vẫn còn điên cuồng cắn xé cái xác chưa ngừng. Hần liền cất tiếng gọi nó lại rồi vuốt vuốt đầu nó như là một phần thưởng.

Con quái vật này thật đáng sợ, qua việc chiến đấu vừa rồi, hần thấy nó là một dạng sống khác chứ không hoàn toàn giống như zombie. Nó giống kiểu như thực vật săn mồi vậy, nhưng lại có chút biến dị không thụ động mà chuyển sang chủ động. Nó có cảm xúc chứ không phải là hoàn toàn không. Vì khi hần chặt vào điểm yếu là những cây nấm trên đầu, nó phản ứng cực kì dữ dội không giống với việc con Lu cắn vào bộ phận khác.

Ngồi nghỉ ngơi một tí, Tân đứng dậy bật điện thoại lên soi rồi hần đeo ba lô đi về phòng trọ. Vừa mới đối mặt với quái vật nên hần rất cẩn thận, tay phải nắm chặt cái riệu sẵn sàng tấn công bất cứ cái gì lao tới mình.

Bước ra bên ngoài sân, hần thấy trời đã tối sẫm hẳn, cách vài mét là không nhìn thấy gì. Soi qua hết một lượt, không có gì nguy hiểm, hần liền nhanh chóng mang con Lu qua bên kia tường bao về phòng trọ của mình.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thành phố về đêm

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 9: Thành phố về đêm

Vừa đặt chân vào trong phòng, Tân liền ngồi bệt xuống đất thở dốc. Hần cảm thấy cơ thể mình bây giờ mệt mỏi rã rời, đau đớn ê ẩm nhiều chỗ. Nhất là, vết thương trên bắp tay trái, nơi bị con quái vật cắn cứ nhói lên từng đợt. Mồ hôi vã ra như tắm, nó hòa quện với mùi máu đông và thịt vụn khiến bụng của hần quặn lên muốn nôn mửa.

“Ừ... Ờe...!”

Đưa tay bịt miệng, hần không thể chịu được nữa nên vội cầm điện thoại soi đèn bước xuống phòng tắm. Mở nước, hần té lên mặt liên tục, rửa qua thịt vụn, máu đông bám trên đó đi. Dòng nước lạnh buốt nhanh chóng giúp hần tỉnh táo hơn đôi chút và đánh tan cảm giác buồn nôn đang dâng lên tận cổ. Một lúc sau, hần ngẩng đầu lên thở hồng hộc nhìn vào trong gương. Hần thấy khuôn mặt mình của mình tái nhợt đáng sợ, mắt thâm tím run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt thì vẫn còn vương vấn nét hoảng loạn sợ hãi bên trong.

“À...!” - Tân đang nhìn, đột nhiên vết thương trên cánh tay trái nhói lên đau xót khiến hần nhúm mày bật thốt ra khỏi miệng.

Cởi phăng cái áo khoác quăng xuống, hần cắn răng run rẩy kéo cái áo mút lên để lộ ra vết thương trên cẳng tay trái. Vết thương không nặng, chỉ có ba đến bốn lỗ nhỏ dấu răng do con quái vật gây lên, sau khi chảy máu thấm đẫm một mảng trên cái áo mút giờ đã bắt đầu đông lại. Nó nhẹ hơn vết thương trên cánh tay phải, nhưng lại mang đến cho hần cảm giác đau đớn hơn gấp hai lần.

Mấy giây sau, không biết vì nguyên nhân gì mà cánh tay trái của hần run lên ngày càng mạnh. Quá sợ hãi, hần vội đưa miệng vết thương xuống dưới vòi nước đang chảy như bản năng, hi vọng nước lạnh có thể giúp mình. Một lúc sau, theo vết máu đông trên cẳng tay bị rửa trôi, hần liền đỡ hơn đôi chút, nhưng tâm trạng khủng hoảng thì không hạ thấp chút nào.

Vết thương này mang đến cho Tân cảm giác thật đáng sợ. Rửa sạch cánh tay xong, hần vội cầm điện thoại chạy ra khỏi nhà tắm cuống cuống tìm rượu để sát trùng. Tìm một tí, hần không thấy rượu đâu, nhưng lại tình cờ phát hiện ra hộp cứu thương mình mang về từ phòng trọ hai vợ chồng trẻ. Gấp quá, hần quên mất mình có thứ này. Giờ thấy được, hần lập tức kéo khóa dốc hết đồ bên trong ra tìm cách sơ cứu vết thương.

Hộp cứu thương là loại mini, nhưng bên trong có khá nhiều đồ như, kéo, nhíp, bông, băng cá nhân, băng cuộn... Hần run rẩy mò mẫm nhanh chóng cầm lên hai lọ thuốc. Nhìn vào nhãn hiệu hần thấy là cồn y tế và dung dịch sát khuẩn. Không kịp đọc hướng dẫn sử dụng, hần mở nắp lọ cồn y tế đổ vào vết thương trước theo suy đoán của bản thân. Khi nước cồn vừa tiếp xúc với da thịt, ngay lập tức, hần cảm thấy đau xót bỏng rát đến mức phải rên lên khe khẽ.

“À...a...”

Cách không xa, con Lu nhìn thấy hần đau đớn toát mồ hôi hột. Nó liền áp sát lại gần chạy vòng quanh kêu lên ư ừ, thỉnh thoảng lại liếm liếm bàn tay trái và mặt của hần. Hành động của con Lu khiến hần cảm thấy ấm lòng, đỡ sợ hãi bất an rất nhiều. Cái sợ ở đây không phải chỉ là nỗi đau, mà hần sợ biểu hiện lạ của vết thương sẽ khiến bản thân biến thành quái vật như trong phim. Mặc dù, hần biết khả năng này không cao, vì vết thương sắp lành trên tay phải đã nói rõ điều đó. Nhưng hần vẫn sợ.

Một lúc sau, khi hần đỡ hết một nửa lọ cồn y tế thì vết thương cũng được rửa sạch. Ngay tức thì, hần cảm thấy con đau nhanh chóng dịu đi. Thở phào một hơi, tâm trạng gấp gáp của hần cũng hạ thấp dần xuống. Nhìn vào lọ thuốc còn lại, hần cầm lên đọc thì thấy có nội dung là dung dịch sát khuẩn nên mở ra sử dụng ngay. Rửa xong, hần cảm thấy tốt hơn nhiều. Thế là, hần tìm lại trong đống đồ xem còn cái gì hữu dụng không dùng luôn thì thấy hết rồi. Không còn lọ thuốc nào nữa, hần liền lấy băng vải quấn lại vết thương rồi ngồi bệt xuống tựa lưng vào thành giường.

Lưng vừa tiếp xúc, ngay lập tức cảm giác đau nhói bùng lên khiến hần giật mình bật dậy. Vội đưa tay về đằng sau sờ, hần thấy có một cục u sưng to đau đớn lồi lên. Nhớ tới tình huống bản thân bị con quái vật hất bay đập vào bàn, hần lo lắng không biết cột sống của mình có bị làm sao không nữa. Ngộ nguyền xuýt xoa, chân của hần đá vào túi nilon đựng thuốc men

làm nó bung ra xung quanh. Liếc mắt nhìn, hần tình cờ thấy lọ dầu gió trường sơn. Bất chợt, kí ức tuổi thơ hiện lên, hồi bé hần bị ngã bầm dập chuyên lấy cái này để bôi. Thế là, hần nhanh chóng cầm lọ dầu lên, sắc ra tay rồi cố gắng bôi vào lưng.

Dầu gió tiếp xúc với da, cảm giác nóng bùng nhanh chóng lan tỏa khiến con đau giảm đi giúp hần dễ chịu rất nhiều. Một hồi, hần nhìn ra ngoài cửa bắt gặp thần thờ cả người. Trong đầu hần tự nhiên gọi nhớ lại những hình ảnh sinh hoạt của xóm trọ trước kia.

Giờ này, đáng lẽ cả dãy trọ phải đèn điện sáng trưng. Bên cạnh, phòng ông bác bảo vệ thì ồn ào tiếng thờ sự trên tivi và cuối dãy là hai vợ chồng trẻ cãi nhau về chuyện tiền bạc. Ngoài đường thì tiếng còi xe và động cơ kêu lên không ngừng nghỉ, tiếng người nói, đi bộ tập lập mới đúng. Nhưng giờ thì sao, cả dãy trọ, hay đúng hơn cả khu phố, thành phố trở nên im ắng đến ngột ngạt. Không gian thì tăm tối mịt mờ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng quạ kêu, chim lợn và cú, giống như đang ở một bãi tha ma nào đó. Nhất là, không xa ngoài kia, trên những đồng cỏ nát, có đầy rẫy những con quái vật kinh tởm vật vờ đi lại, sẵn sàng xé xác bất cứ ai chúng thấy.

Càng nghĩ, Tần càng thấy cô độc, lạnh lẽo và sợ hãi đến cùng cực. Người hần run lên, lùi dần về đằng sau đến khi chạm vào góc tường mới thôi. Hần đưa tay lên bịt miệng, nước mắt tuôn ra không ngừng, khóc không thành tiếng. Từ lúc thảm họa bắt đầu, hần đã nhắm mắt rồi ngủ lắm bao nhiêu lần, đây là giấc mơ, tỉnh dậy đi, nhưng mở mắt ra thì vẫn là cái hiện thực tàn khốc này. Ngoài kia đáng sợ quá, bao nhiêu cái hần không biết đột nhiên xuất hiện, cây cối, quái vật “Nắm đầu người”, bướm đen ăn xác, quạ, quá nhiều thứ để một người bình thường có thể tiếp thu. Hần phải làm gì đây, phải đi đâu đây, và làm cách gì để có thể về nhà với bà và em. Hần cảm thấy mình thật nhỏ bé, thật yếu đuối trước bảy quái vật hung hãn ngoài kia.

Giữa lúc Tần gần như sụp đổ đó, con Lu liền nhảy chồm lên dùng hai chân trước ôm lấy đầu hần. Sau đó, nó kêu ư ử khê lên rồi liếm liếm những giọt nước mắt chảy dài trên má hần. Hành động của con Lu khiến hần như người sắp chết đuối bắt được cái phao cứu mạng. Hần ôm chặt lấy nó, vui đầu, khóc nức lên từng đợt.

Một lúc sau, khóc xong, hần cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm hơn hẳn. Bên cạnh, con Lu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, thỉnh thoảng lại liếm tay hần an ủi. Hần đang thần thờ nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên điện thoại vang lên tiếng kêu:

“Tút.. Tút...”

Giật nảy mình tỉnh lại, Tần buông con Lu ra rồi nhào người vội lấy điện thoại cảm lên xem. Hần thấy, sắp hết pin rồi, vừa này là chuông báo pin yếu yêu cầu sạc. Theo quán tính, hần đứng dậy định đi tìm quả pin dự phòng thì bụng lại bất chợt sôi lên.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Ngay tức thì, hai mắt hần hoa lên tối sầm lại, cả người lạnh buốt run lên cầm cập. Hần nhanh chóng lấy cái áo khoác mặc lên rồi cắm điện thoại vào quả pin dự phòng, nhưng điện bên trong quả pin cũng sắp hết. Mà điện thoại của hần dùng lâu chai pin rồi, sạc nhanh, nhưng dùng mỗi lúc là hết. Mắt đi ánh đèn, căn phòng của hần sẽ bị bóng tối bao trùm, chắc chắn sẽ rất đáng sợ. Vô đầu bứt tai, hần cau mày suy nghĩ tìm cách gì đó chiếu sáng thay điện thoại. Hần nhủ thầm trong đầu “giả như bây giờ có ngọn nến hay cái đèn pin thì tốt biết mấy...”.

Từ đèn pin vừa xuất hiện, hần sực nhớ ra một nơi chắc chắn có cái này.

Đó là, phòng ông bác bảo vệ ngay bên cạnh.

Nhìn ra ngoài cửa, Tần định bước nhanh sang để tìm kiếm cái đèn. Nhưng nhìn khung cảnh tối đen như mực và tiếng gầm rú của quái vật thỉnh thoảng vọng vào, hần liền thấy chùn bước. Hần vừa chần chừ lưỡng lự được mấy giây thì điện thoại lại vang lên tiếng báo pin yếu rồi đèn flash tắt ngấm. Bóng tối lập tức bao trùm, nó khiến cho sự sợ hãi của hần như núi lửa bùng phát. Vội bảm màn hình lên xem, hần thấy pin đã yếu không đủ để bật đèn sáng rồi, chỉ có thể dựa vào ánh sáng màn hình để soi thôi. Nuốt một ngụm nước bọt, hần cắn răng làm ra quyết định trong đầu. Cúi xuống, hần nuốt nhẹ đầu con Lu rồi rút cái rìu ra cầm trên tay. Sau đó, hần cùng con Lu lạng lẽ đi sang phòng bên.

Ra đến bên ngoài, ngay lập tức, hần hướng ánh mắt tới chỗ cổng trước. Thấy nó vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, hần liền cảm giác yên tâm đi đôi chút. Thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần đảo mắt nhìn xung quanh một tí rồi cầm rìu rón rén đi vào phòng ông bác bảo vệ. Bên cạnh, con Lu luôn lạng lẽ theo sát, có nó đi cùng hần cảm giác mình can đảm hơn nhiều.

Một lúc sau, hần tìm được hai cái đèn pin, một cái to và một cái nhỏ. Hần vội bật lên thử xem thì cả hai cái đèn cùng sáng rất mạnh, chắc được sạc đầy điện bên trong. Có hai cái đèn, hần thở phào một hơi, nỗi lo lắng bắt an khi điện thoại hết pin sẽ bị bóng tối bao trùm cũng được buông xuống. Đảo mắt một vòng quanh căn phòng, hần nhìn đồng hồ đặc đơn sơ và cái tivi cũ kĩ loại hộp rồi bất giác tiếc thương cho ông bác bảo vệ vui tính hay nói. Thảm cảm ơn trong lòng, hần tắt đèn đi chỉ để ánh sáng mờ mờ từ màn hình điện thoại rồi lạng lẽ đi về.

Bên ngoài, bóng tối bao trùm ngày càng dày. Nhiệt độ thì hạ thấp xuống nhanh chóng, trên trời không còn rơi xuống lát phát từng đợt mưa phùn. Cảnh vật vắng tanh, bị phủ lên một lớp màn đen tạo thành các hình khối kì dị như là những con quái vật ghê tởm.

Trong bóng tối, Tần cảm thấy cô độc đáng sợ và lạnh lẽo. Hần cứ đi được hai bước là lại ngoái đầu nhìn về đằng sau, rồi rợn người khi cảm giác thấy, có ai đang nhìn mình chăm chăm thì phải. Nhớ tới con quái vật vừa đối mặt lúc trước, hần rung mình rợn tóc gáy khi tưởng tượng nó vẫn còn sống và đang ẩn nấp trong bóng tối rình rập. Quá đáng sợ, hần liền tục tự nhủ trong đầu rằng “điều đó không thể xảy ra... không phải sự... con quái vật kia chết chắc rồi...”. Sau đó, hần gắng bước nhanh đi vào trong phòng của mình rồi vội vàng đóng cửa cài then lại.

Bên trong, không gian chật hẹp của phòng trọ mang đến cho hần cảm giác kín đáo an toàn. Thả lỏng tinh thần, hần giắt cái rìu vào sau thắt lưng rồi bấm nút bật đèn pin lớn. Ánh sáng bùng lên, lập tức xua tan đi hắc ám, đồng thời, nó cũng mang đi cảm xúc tiêu cực trong đầu hần. Bụng đói sôi lên, hần không lảng phí một giây nào nữa mà bắt tay vào làm cái gì đó để ăn. Trước tiên, hần treo cái đèn lên cao ở một vị trí đẹp, sao cho ánh sáng không hắt ra ngoài cửa được. Sau đó, hần liền lấy ruột nòi com, đông gạo nấu ăn. Nhìn số gạo trong thùng của mình còn lại không nhiều, hần cắn răng móc ba bát rưỡi đổ vào nồi. Hơi ít so với lúc trưa là bốn bát, chắc chắn ăn sẽ không đủ no, nhưng hần phải tiết kiệm.

Tần vo gạo, sắp nước, đặt ruột nòi com lên bếp ga đun. Xong, hần liền chạy tới chỗ cái ba lô rồi móc đồ ăn ra. Lựa chọn một tí, hần lấy một miếng thịt khá to, khoảng gần một cân cùng với hai củ su hào. Bên cạnh, con Lu thấy hần móc ra đồ ngon, nó liền vẫy đuôi, liếm mép hí hửng chạy xung quanh. Chắc nó đói lắm rồi, hần liền lấy một khúc xương ống vắt cho nó gặm tạm rồi nhanh chóng mang thức ăn đi chế biến. Để đơn giản và nhanh, hần lại cho tất cả vào luộc.

Một lúc sau com chín, hần bê đồ ăn xuống ngồi ngay sát cạnh bếp cùng với con Lu bắt đầu ăn. Cả hai ăn ngấu ngiến như chưa bao giờ được ăn, nhোáng cái là hết sạch com và thức ăn. Vậy mà hần cảm thấy vẫn còn chưa no, nhìn sang con Lu cũng đang liếm mép trông đợi. Không thể chịu được nữa, hần liền lấy thêm hai miếng thịt khá to từ ba lô cho vào nồi luộc tiếp.

Thịt chín, hần với con Lu mỗi người một miếng, cả hai cứ thế cắn xé ăn luôn. Ăn hết sạch đồ ăn, vậy mà hần chỉ cảm thấy lưng lưng bụng chứ không no hẳn. Bên cạnh hần, con Lu đã chạy ra đằng xa tiếp tục gặm khúc xương ống của mình.

Có thức ăn vào bụng, cả người Tần ấm lên nhanh chóng. Hần chợt thấy đầu tóc và thân thể của mình ngứa ngáy vô cùng. Không chịu được nữa, hần liền đi vội vào phòng tắm vắn nước gội đầu rồi lấy khăn ướt lau qua người một lượt. Thay bộ quần áo mới xong, hần ra bên ngoài cầm lấy cái đèn to ngồi xuống giường.

Hần móc điện thoại ra xem, mới có bảy giờ tối, vậy mà bên ngoài như mười hai giờ đêm rồi vậy. Yên tĩnh và cảm giác cô độc khiến hần cực kì khó chịu. Bất chợt, hần nhớ tới người thân của mình là em, bà và mẹ mà cảm thấy lo lắng nóng ruột. Từ lúc động đất xảy ra, hần chỉ liên lạc được cho em có đúng một lần. Thông tin thì biết bà đang bị tai nạn, em hần đang ở bệnh viện chăm sóc. Bây giờ mất sóng điện thoại, hần không có cách nào liên lạc được nữa. Như vậy hần không biết được bà, em và mẹ có an toàn không, có khỏe mạnh không, nhất là chỗ họ có xuất hiện những con quái vật đáng sợ kinh tởm này không.

Tân đang hoang mang rối loạn, bỗng cảm giác mệt mỏi rã rời bùng phát. Hai mí mắt hần nặng trĩu, đầu thì ong lên từng đợt. Quá khó chịu, hần liền nằm xuống, tắt đèn chui vào trong chăn ngủ. Nhắm mắt, hần vừa thiếp đi một lúc thì trong đầu xuất hiện hình ảnh ác mộng đêm hôm trước. Giật bản mình, hần hoảng sợ kéo chăn chui xuống gầm giường chồm kín rồi run lên cầm cập. Ở đằng xa, con Lu thấy thế, nó liền nhanh chóng tiến lại gần nằm ngay sát cạnh hần.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ác mộng và sự thay đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 10: Ác mộng và sự thay đổi

Tân đang nằm ngủ say dưới gầm giường tối tăm chật hẹp. Đột nhiên, hần nhú mảy lại, mồ hôi vã ra như tắm, miệng thì ú ớ kêu lên không rõ. Đầu hần lật đi, lật lại, chân tay thì vùng vẫy cố gắng chối bỏ một cái gì đấy rất đáng sợ. Hần đang gặp ác mộng, một giấc mơ hết sức chân thực không phân biệt được thực hay giả. Bên cạnh, Con Lu thấy khuôn mặt đau khổ của hần, nó liền ra sức liếm.

Trong giấc mơ, hần thức dậy vào một buổi sáng đẹp trời, thời tiết ấm áp, ánh nắng vàng bao phủ muôn nơi. Hần dắt xe đạp ra ngoài, rồi đạp xe dẫn con Lu đến chỗ làm như mọi khi. Đi qua những con phố nhỏ, những ngã rẽ quen thuộc, hần nhìn dòng người đông đúc, ồn ào mà cảm thấy thân thiết, nhẹ lòng.

Tới chỗ làm, hần tiếp nhận đồ nghề từ tay bác trưởng nhóm, chào hỏi mọi người rồi chuẩn bị bắt tay vào làm việc. Nhưng hôm nay các bác, các chú lạ quá, họ không đáp lại lời hần mà cứ nhìn chằm chằm không nói tiếng nào. Ánh mắt của họ lạnh tanh, không có chút tình cảm nào khiến hần bỗng cảm thấy bất an. Ngần người, hần thần thờ nhìn ngó khung cảnh sáng trưng ánh đèn của ga tàu điện ngầm rồi ân ân cảm giác có cái gì đó sai sai.

Bỗng hần nhớ ra sự thật, mới đây thôi thành phố đã bị động đất tàn phá, người chết rất nhiều và quái vật đáng sợ xuất hiện cơ mà. Tại sao bây giờ mọi việc vẫn bình thường thế này, hần hốt hoảng ngẩng đầu lên định hỏi các bác, các chú thì chứng kiến hình ảnh đáng sợ trước mặt.

Các bác, các chú, bác trưởng nhóm, những người làm thân thiết của hần đột nhiên đồng loạt nhếch miệng cười quỷ dị. Nụ cười của họ cứng ngắt giống như con rối, ánh mắt thì đại da mớ đục không có chút sinh cơ. Mấy giây sau, cơ thể họ đột nhiên biến đổi. Chân tay đang lành lặn bỗng chuyển thành cong, gãy gập, vụn vụn bất quy tắc. Da thịt thì bị một cái gì đó bóp lõm ngòm bên trong xé toạc, máu phun ra thành tia bắn ra xung quanh. Các vết thương khủng khiếp xuất hiện như, xương trắng đâm xuyên khỏi thịt, đầu bị bóp méo lòi cả con mắt và óc ra ngoài. Những cây nấm bắt đầu mọc lên, một cây, hai cây rồi bùng phát với tốc độ đáng sợ. Nhoáng một cái, những người quen của hần biến thành lũ quái vật “Nấm đầu người”.

Nhìn đám quái vật chậm rãi tiến lại gần, trong lòng hần bùng lên nỗi sợ hãi vô cùng. Hần run lên loạng choạng bước lùi về đằng sau rồi không may vấp vào hòn gạch ngã ngồi xuống đất. Trong khoảnh khắc hần ngã, lũ quái vật như được đánh thức đồng loạt gào thét xông lên.

Hần sợ quá, vội quay người cầm đầu chạy. Ban đầu, hần chạy rất nhanh, chỉ một tí là bỏ xa lũ quái vật nên mừng thầm trong lòng. Nhưng chạy mãi, thỉnh thoảng ngoái đầu lại, hần vẫn thấy lũ quái vật bám theo. Cho dù hần cố chạy nhanh hơn nữa, gắng hơn nữa, lũ quái vật vẫn dai dẳng đằng sau không tài nào bỏ được.

Dần dần, hần bắt đầu cảm thấy mình chạy chậm lại. Hần không cảm thấy mệt, trong lòng thì điên cuồng hò hét chạy nhanh lên, nhưng khoảng cách giữa bản thân và đám quái vật ngày bị rút ngắn. Hần ngoái đầu lại, không biết từ lúc nào lũ quái vật đã đuổi sát tới đằng sau, chỉ cách khoảng vài mét. Nhìn hình dạng kinh dị của lũ quái vật, và sự hung hãn của chúng, hần sợ muốn rụng tim, cố gắng tăng tốc, nhưng hai chân ngày càng trở nên nặng nề trùng xuống.

Cuối cùng, hần không may vấp ngã. Vội quay người lại, hần nhìn thấy đám quái vật nhào tới mình rồi điên cuồng cắn xé. Hần đau lắm, đau chảy nước mắt, đau thấu linh hồn nhưng không thét lên được. Hần điên cuồng vùng vẫy, cố gắng đạp đám quái vật ra khỏi người nhưng bọn chúng đông quá.

Trong lúc hần tưởng mình chết chắc rồi thì dị biến phát sinh. Khắp cơ thể hần đột nhiên bắn ra hàng trăm, hàng nghìn sợi tơ màu trắng trong suốt đâm xuyên qua người lũ quái vật rồi xé bọn chúng ra từng mảnh.

Lũ quái vật bị diệt sạch, hần lùi về đằng sau rồi đứng lên nhìn ngó khắp cơ thể quan sát sợi tơ. Nhưng hần vừa cúi xuống một tí thì cảm nhận được đằng xa có chấn động lạ. Ngẩng đầu lên nhìn, hần liền chết cứng vì sợ hãi, bởi không biết từ lúc nào trước mặt hần bây giờ đang có một bóng đen khổng lồ to như tòa nhà hai tầng đang tiến lại. Nó ẩn trong màn sương mờ, hần không nhìn rõ hình dạng ra sao, nhưng trong tâm thì cảm giác sợ hãi tột cùng. Hần muốn nhấc chân chạy, nhưng không hiểu sao mình cứ đứng yên một chỗ như bị trời lại vẫy.

Trong lòng điên cuồng gào thét, hần cố gắng vùng vẫy, nhưng chân lại nặng như đeo chì. Hần nhìn con quái vật bước đến ngày một gần, âm thanh mỗi bước đi ỳnh ỳnh như động đất vậy mà cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên vô tận. Bất chợt, hần ngẩng đầu lên thì thấy cánh tay khổng lồ của con quái vật đang đập xuống. Quá sợ hãi, mí mắt hần như muốn nứt, há hốc mồm hét lên kinh hoàng:

“KHÔNG!!!”

Cùng lúc đó, trong không gian đen kịt dưới gầm giường, Tân giãy dụa hét lên rồi vùng dậy.

“Cóp...! Á...!” – Ngay lập tức, hần đập trán vào gầm giường đau đớn.

Đưa hai tay bưng trán, hần nằm xuống nền nhà thờ hồng hộc. Từng giọt mồ hôi và ra liên tục lăn trên trán, hần vẫn còn chưa hết kinh sợ sau hình ảnh cuối cùng vừa rồi. Bên cạnh, con Lu vẫn đang miệt mài liếm mặt hần an ủi. Nó như muốn nói cho hần biết, lúc này chỉ là giấc mơ thôi, hãy bình tĩnh trở lại. Thờ phào một hơi, hần ôm lấy con Lu rồi nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Một lúc sau, Tần cảm giác con đau trên trán vui đi nhiều, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại. Hắn liền dựa vào cảm giác bò ra khỏi gầm giường. Trong căn phòng tối om đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón, hắn dựa vào cảm giác lọ mọ tìm kiếm cái đèn pin. Hắn nhớ hôm qua mình để trên giường nên nhòm người tìm kiếm. Không lâu lắm hắn tìm được nên vội bấm nút bật đèn vì ở trong bóng tối lâu thật áp lực.

“Tách!”

Ánh sáng trắng mãnh liệt từ pha đèn bùng lên khiến hắn nhức mắt phải díp lại. Phải mất vài phút để làm quen với ánh sáng, khi đã nhìn được bình thường, hắn đứng dậy cầm đèn loạng choạng bước tới chỗ siêu nước. Rót cho mình một cốc đầy, hắn tu một hơi hết sạch. Dòng nước mát lạnh nhanh chóng xua tan đi cơn khát khô khốc trong cổ họng và giúp hắn tỉnh táo hơn một chút. Cảm giác đầu vẫn còn chút choáng, hắn nhắm mắt ngồi bệt xuống đất nghỉ một tí. Cú va chạm vừa rồi khá mạnh, trán hắn bây giờ đã sưng lên một cục.

Ngủ dậy, ý thức trở lại, hắn liền đối mặt với thực tại tàn khốc. Hắn cố gắng loại bỏ giấc mơ ra khỏi đầu, nhưng nỗi ám ảnh cứ vương vấn mãi. Liên tưởng tới vết thương mình bị con quái vật cắn, hắn sợ hãi vội vàng kéo tay áo lên xem. Nhìn vết thương trên hai tay đã lành, bong vảy, hắn thở phào một hơi, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống. Trong lúc hoảng loạn, hắn không nhận ra một điều là tốc độ lành vết thương của mình mạnh đến khó tin.

Vội lấy điện thoại, hắn định xem mấy giờ rồi. Nhưng điện thoại đã hết sạch pin, hắn bấm nút nguồn mãi mà không lên màn hình. Khó chịu, hắn quăng điện thoại đi ngồi thần thờ. Bất chợt, hắn cảm thấy cổ độc khó chịu vô cùng. Nhìn con Lu chạy vòng quanh, hắn liền kéo nó lại gần rồi vuốt ve thì tâm trạng trông vắng mới vui đi một chút.

Một lát sau, cảm giác đau và choáng váng vui đi nhiều, Tần đứng dậy cầm đèn đi xuống phòng tắm. Mở vòi cho nước chảy ra chậu, hắn không dám mở to mà chỉ vận yếu rồi lấy thau hứng làm sao để âm thanh phát ra nhỏ nhất. Hôm qua, hắn đã biết được âm thanh là thứ thu hút quái vật nên làm cái gì cũng phải hạn chế hết mức để không phát ra tiếng ồn. Được lung chậu nước, hắn đặt đèn pin vào một chỗ cao rồi té nước lên rửa. Dòng nước lạnh buốt nhanh chóng rửa trôi đi lớp mỡ hôi nhớp nháp khó chịu, giúp vết sưng trên trán bớt đau và giúp hắn tỉnh cả người. Trong mồm chua lôm, tiện đó hắn súc miệng đánh răng luôn. Xong xuôi, hắn đứng lên ngắm đầu nhìn vào hình ảnh của mình trong gương.

Tần thấy làn da của mình nhợt nhạt trắng bệch, môi thâm tím vì lạnh, trên trán thì lồi lên một cục sưng nhìn thấy rõ. Tổng thể không được tốt lắm, nhưng hắn nhận thấy khuôn mặt của mình có khác đi đôi chút với mọi ngày.

Đưa bàn tay lên sờ, hắn cảm giác da mặt của mình căng mịn hơn, mụn bọc trứng cá do rối loạn nội tiết ít đi. Râu và tóc thì phát triển rất nhanh, chỉ qua hai ngày mà nó rậm lên đáng kể. Chỉ có cái sẹo dài nơi đuôi mắt trái là vẫn vậy, nó khiến cho khuôn mặt của hắn có vẻ hiền lành yếu đuối của hắn trở lên dữ tợn.

“Ừc...! Ừc...! Ừc...!” – Tần đang tỏ mò đánh giá bản thân, bỗng cái bụng của hắn sôi lên.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy cơn đói cồn cào ruột gan bùng lên, hai mắt nhòa đi, cả người thì lạnh buốt. Không soi gương nữa, hắn nhắm mắt cầm đèn bước ra ngoài nhà tắm. Trong phòng tối đen như mực, điện thoại thì hết pin, hắn không biết bây giờ là mấy giờ rồi nữa. Để nắm bắt được thời gian, có lẽ hắn sẽ phải mở cửa ra ngoài nhìn trời rồi đoán xem.

Nhặt cái riêu cầm chắc trong tay, hắn rón rén lại gần cái cửa. Bên cạnh, con Lu thấy sắp được ra ngoài, nó vui vẻ vẫy đuôi kêu lên ư ư khiến hắn giật bản mình. Vội ra dấu cho con chó yên lặng, hắn tắt đèn pin nhòm qua khe cửa, tập trung nghe ngóng.

Bên ngoài trời vẫn còn tờ mờ tối, sương mù dày đặc cùng với mưa phùn rả rích. Không gian thì yên tĩnh vô cùng, lặng nghe, hắn không thấy có bất kì tiếng động lạ gì mà thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng nước nhỏ giọt từ mái hiên xuống tóc tóc. Ngó nghiêng từ phía, hắn không thấy có mối nguy hiểm nào mới rón rén kéo then thật nhẹ. Sau đó, hắn mở hờ ra một khe lớn hơn rồi nín thở cẩn thận quan sát.

Tần thấy đối diện bên kia, dãy trọ vẫn y nguyên như lúc ban đầu, ngoài sang hai bên hắn thấy không có cái gì nguy hiểm mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Mở cửa ra, hắn cầm chắc cái riêu thận trọng bước xuống mái hiên. Bên cạnh, con Lu không cẩn thận như hắn. Nó vội vào xông ra khỏi cửa, lao tới phía cổng rồi đánh hơi bãi đất nhỏ trồng cây cảnh tìm chỗ đi vệ sinh.

Hành động của con Lu quá nhanh làm hắn muốn thót tim, muốn mở miệng ngăn cản mà không kịp. đành phải để mặc cho con Lu tự nhiên, hắn nắm chặt cái riêu cẩn trọng quan sát cái cổng. Nhưng khoảng cách ở khá xa, hắn nhìn không rõ lắm, chỉ thấy đại khái là cái cổng vẫn còn an toàn. Để cho chắc, hắn sẽ lại gần kiểm tra cẩn thận cái cổng.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tần nép sát vào bờ tường rón rén đi về phía cổng. Vừa đi, hắn liên tục nhìn ngó khắp xung quanh đề phòng với những cái gì bất ngờ xông ra. Tới nơi, hắn lập tức ngồi xuống, nép sát vào khoảng chắn tầm thấp của cổng. Sau đó, hắn nhìn lên ổ khóa, thấy nó vẫn lành lặn và đóng sập giương, thanh gỗ dựng chắn không có gì thay đổi mới buông lỏng một hơi. Không biết bên ngoài có gì nguy hiểm không, hắn thận trọng nhòm người lên, nhòm qua khe cổng ra quan sát.

Trong làn mưa phùn dày và màn sương mờ tối, tầm nhìn của hắn giảm sút nghiêm trọng, cách hơn chục mét là không thấy gì. Nhìn kĩ càng mọi hướng, hắn không thấy bóng dáng con quái vật nào. Nhưng sự phát triển mạnh mẽ của thực vật khiến hắn cảm thấy đáng sợ.

Hắn thấy trước mắt không xa bên kia đường, trên đồng cỏ nát của một tòa nhà, hôm qua vẫn còn trơ trọi toàn bề tông gạch vụn. Vậy mà, hôm nay nó đã bị phủ kín một lớp khá dày cây cỏ và dây leo. Có mọc đầy đường, nó len lỏi qua những kẽ nứt, khoảng trống biến khu phố nhỏ nhộn nhịp thành hoang hóa như rất lâu không có con người rồi vậy.

Cảnh vật ảm đạm vắng lặng khiến Tần thần thờ cả người, hai ngày nay phải đối mặt với tình trạng này rồi, nhưng hắn vẫn không quen được. Hắn cảm thấy buồn, mất mát, có chút nhớ nhói lên trong lòng về con phố ồn ào tấp nập khi xưa. Bên cạnh, con Lu không biết đã trở lại từ lúc nào. Nó thấy hắn quan sát, cũng bắt trước nhảy hai chân lên tì vào thanh gỗ nhìn ra bên ngoài. Nhưng không ngờ, khi nó đề lên thanh gỗ liền khiến nó rơi xuống.

Động tĩnh phát ra làm Tần giật nảy mình. Hồi thần lại, hắn nhìn xuống thì thấy con Lu đang cụp tai nhìn mình sợ bị trách phạt. Cúi xuống, hắn vuốt ve đầu nó thì tình cờ phát hiện ra sự thay đổi của con Lu.

Lông của nó đã thay hết hoàn toàn. Bộ lông mới ngắn, nhưng nó mịn và bóng mượt như được bao phủ một lớp dầu. Con Lu đã béo hơn trước nhiều, hắn không thấy xương sườn lộ ra ở bụng nó nữa. Cơ thể nó bây giờ chắc nịch, trước ngực đang hình thành các bó cơ có vẻ rất mạnh mẽ, tiềm ẩn lực bùng phát. Thay đổi lớn nhất chắc là mắt của nó. Khi hắn nhìn thấy con người của nó trở lên linh động rất nhiều, trở nên có linh tính hơn, có vẻ thông minh hơn trước. Chỉ tiếc cho con mắt còn lại của nó, nhìn vết sẹo dài hắn bắt chợt cảm thấy đau xót.

Hắn không hiểu lắm nguyên nhân tại sao con Lu lại trở lên như vậy. Chắc là do thức ăn đi, vì hai hôm nay hắn cho nó ăn rất nhiều, lại có cả thịt và xương nên nó béo hơn cũng phải.

“Ừc... Ừc... Ừc...” - Đang đánh giá con Lu, bất giác bụng của hắn lại sôi lên cuộn trào.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tìm kiếm thực phẩm và chuẩn bị quan sát

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 11: Tìm kiếm thực phẩm và chuẩn bị quan sát

Lặng nhìn và nghe ngóng một lúc, Tân thấy bên ngoài cổng không có mối đe dọa nào mới cẩn thận dẫn con Lu về phòng. Sau đó, hắn đóng cửa, cài then, bật đèn pin rồi bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng. Mở thùng gạo ra, nhìn số gạo ít ỏi còn lại, hắn lưỡng lự đóng hai bát cho vào ruột nồi cơm điện. Vừa đứng lên đi được ba bước thì bất ngờ mất hần nhòe đi, bụng sôi lên khó chịu. Xoa xoa bụng, hắn nhìn mặt nhìn vào chút gạo trong nồi, đang đói thế này chắc chắn sẽ không đủ lót dạ. Ăn không no sẽ không có sức, hắn cắn răng quay lại đóng thêm một bát nữa rồi mới đi nấu cơm.

Sắp nồi cơm lên bếp đun xong, hắn tới chỗ ba lô đồ ăn. Móc ra hai miếng thịt lớn với một mớ rau cải, hắn nhìn vào trong ba lô thì thấy số thực phẩm tươi của mình còn lại không nhiều. Nghĩ tới thành phố bây giờ đã đầy rẫy quái vật, tương lai hắn muốn kiếm đồ ăn chắc chắn sẽ rất khó. Hắn không lấy thêm đồ nữa mà mang hai miếng thịt với mớ rau đi luộc. Mặc dù rất đói, nhưng lúc chế biến và nấu ăn, hắn vẫn luôn thận trọng làm việc thật nhẹ nhàng, sao cho âm thanh phát ra nhỏ nhất để đề phòng bất trắc.

Một lúc sau, cơm chín, hắn mang xuống ăn cùng với con Lu. Đúng như hắn đoán, cả hai ăn hết sạch cơm và thức ăn mà vẫn thấy hơi đói. Xoa xoa bụng, hắn sực nhớ ra mình vẫn còn mấy gói mì tôm. Sẵn có nước luộc rau và thịt, hắn bóc ba gói mì cho vào nồi pha lên. Đợi một chút cho mì chín, hắn chia cho con Lu một nửa rồi cả hai tiếp tục ăn tiếp. Sau khi ăn đến sơi cuối cùng, húp cạn cả nước, hắn mới thấy bụng mình lưng lưng. Quay sang bên cạnh, hắn thấy con Lu nhìn mình liếm mép có vẻ vẫn còn đói nên vớt cho nó một khúc xương ông to để nó gặm tạm.

Bụng no, Tân thấy nóng cả người, những cảm giác xấu tan biến đi nhanh chóng. Cởi bớt áo ra, hắn ngồi bệt dưới đất tựa vào bức tường đằng sau nhìn con Lu gặm xương. Trong đầu miên man suy nghĩ, hắn nhớ tới em, bà và mẹ của mình, lo lắng không biết họ bây giờ như thế nào rồi, có bị thương không, có được ăn no không... Càng nghĩ càng thấy nóng ruột mà không có phương án nào để giải quyết, hắn chuyển ra nghĩ về tương lai của mình mà thấy mù mịt.

Ngoài kia thay đổi nhanh quá, bao nhiêu là cái mới này sinh, hắn không biết mình phải làm gì để có thể sống sót, an toàn. Hắn muốn về quê ngay lập tức tìm bà và em, nhưng hiển nhiên điều đó bây giờ là không khả thi. Bị cô lập một mình ở đây, hắn cảm thấy cô độc, lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Hắn muốn tới “Khu an toàn”, nơi có quân đội tập trung để được bảo vệ. Nhưng điều đó không hề dễ dàng chút nào vì chỗ hắn cách trung tâm thành phố khá xa, lực lượng cứu hộ của quân đội di chuyển đến nơi này khả năng rất thấp. Mà vấn đề nan giải phải giải quyết ngay bây giờ là phải tìm kiếm đồ ăn đã, bởi gạo trong thùng của hắn chỉ còn khoảng ba bát nữa, thực phẩm tươi sống cũng sắp hết, mấy thứ linh tinh còn lại chắc chắn sẽ không đủ lót dạ.

Ngẫm nghĩ một tí, Tân làm ra quyết định trong đầu là đi tìm kiếm thực phẩm. Không ngăn người thêm nữa, hắn đứng lên tìm đôi găng tay đeo vào. Sau đó, hắn xách cái kim cộng lực lên, vẫy tay gọi con Lu theo sát mình rồi chuẩn bị đi phá khóa mấy cái cửa phòng trọ còn lại. Tắt đèn pin cho vào trong túi áo khoác, hắn nhòm qua khe cửa ra bên ngoài liếc một vòng trước. Nghe ngóng một lát, không có tiếng động lạ, cũng như mỗi ngày hiểm gì, hắn mới nhẹ nhàng rút then, mở cửa đi ra bên ngoài.

Bên ngoài, trời đã hừng sáng hơn khá nhiều, nhưng mưa phùn vẫn không dứt và sương mờ thì ngày càng dày. Không gian yên ắng đáng sợ, thỉnh thoảng chỉ có một vài tiếng quạ kêu vang lên thê lương. Nhiệt độ đã ấm lên nhiều lắm, mặc dù vẫn còn khá lạnh, nhưng không rét buốt cắt da cắt thịt như trước.

Tân đảo mắt nhìn khắp xung quanh một vòng, tới vị trí cái cổng, hắn chăm chú quan sát một lúc. Thấy không có mối nguy hiểm nào, hắn mới cong người, nép sát vào bờ tường phòng trọ khuất dưới mái hiên rồi rón rén đi tới căn phòng phía trước.

Đứng trước cửa phòng ông bác bảo vệ, hắn bật đèn pin chiếu vào nhìn qua một tí. Căn phòng đơn sơ với rất ít đồ đạc, hắn không phát hiện ra dấu hiệu của đồ ăn nên nhanh chóng chuyển mục tiêu. Đến cửa phòng cậu sinh viên, hắn nhìn ngó bên trong một tí rồi ra hiệu cho con Lu đứng ngoài canh để một mình bước vào. Đứng giữa trung tâm căn phòng, hắn chiếu đèn nhìn hết một lượt.

Trong phòng này có khá nhiều thứ linh tinh như mô hình, đồ chơi điều khiển từ xa, loa, truyện tranh, bút vẽ, đài FM... Dù mọi thứ rơi vãi lung tung dưới đất, nó cho thấy sở thích sưu tầm lap di của chủ nhân. Nhìn lướt qua một lượt, hắn không phát hiện ra đồ ăn. Thấy cái bàn học kết hợp tủ có vẻ khả nghi, hắn cúi xuống lục lọi mấy ngăn dưới tủ xem có cái gì ăn không, đồ ăn vặt như bánh trái chẳng hạn. Nhưng hắn kéo hết các ngăn mà không có đồ ăn, chỉ móc ra được một cái máy quay phim cầm tay cỡ nhỏ, nhìn qua rất hiện đại. Cảm thấy cái này hữu dụng, hắn cất nó vào trong túi áo khoác. Đang ngồi xõm, hắn chiếu đèn pin đảo xung quanh thì tình cờ phát hiện dưới gầm giường có một thùng mì tôm.

Lại gần kiểm tra, hắn vui mừng khi thấy bên trong vẫn còn hơn một nửa. Hắn chuẩn bị mang về phòng mình cất đi thì bất ngờ nhìn thấy sâu giữa gầm giường có một cái đồng hồ đeo tay. Nằm xuống, hắn nhào người với tay móc cái đồng hồ ra. Cầm lên xem, hắn thấy đây là đồng hồ thể thao kiểu dáng quân đội, nó tích hợp cả đồng hồ kim với đồng hồ điện tử, có cả la bàn dưới dây đeo rất đầy đủ. Đồng hồ vẫn chạy bình thường, kim báo là sáu giờ ba mươi sáng.

“Tút! Tút! Tút!”

Đang lặng yên ngẫm nghĩ, bỗng đồng hồ vang lên âm thanh báo thức khiến hắn giật bắn mình đánh rơi xuống đất.

“Bịch!”

Vội vàng cúi xuống nhặt lên, hắn sợ hãi cuống cuống bấm loạn mấy cái nút xung quanh để tắt đi. Một tí sau, cuối cùng hắn cũng thành công tắt được báo thức. Sau đó, hắn rón rén nhào ra cửa, nhòm tới hướng cái cổng. Thấy nó vẫn bình yên, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái, hắn đeo cái đồng hồ lên tay. Điện thoại của hắn hết pin rồi, cái của nợ đấy sau này cũng không dùng được nên cái đồng hồ này sẽ là vật thay thế xem giờ cực tốt. Quay lại, hắn tìm thêm chút nữa. Thấy không còn gì hữu dụng, hắn bê thùng mì tôm rón rén mang về phòng. Sau đó, hắn dẫn con Lu đi tới phòng hai vợ chồng trẻ ở kế bên phòng cậu sinh viên. Lại ra lệnh cho con Lu ngồi xõm ngoài cửa canh, hắn tiến vào trong tới chỗ tủ lạnh rồi bắt đầu lục lọi.

Không lâu lắm, hắn móc hết ra trong tủ lạnh được một ít thực phẩm, rau củ còn sót lại. Ở bên cạnh tủ lạnh có cái thùng gạo, hắn mở nắp lên xem thì vui mừng khi thấy bên trong còn khá nhiều gạo, khoảng chục cân đi. Gôm hết đồ cho vào bên trong cái thùng, hắn bê lên mang về thì trong lúc đi ra ngoài tình cờ liếc thấy thùng mì tôm dưới gầm giường. Tiện tay thu lại, hắn cẩn thận mang tất cả đồ đồng đồ vừa tìm được về phòng. Lấy được gạo, hai thùng mì tôm và một ít thực phẩm, nỗi lo hết đồ ăn của hắn cũng vơi đi một chút. Nhưng với lượng tiêu thụ thức ăn ngày càng tăng của hắn và con Lu thì thể này có lẽ vẫn chưa đủ, cần phải kiếm thêm được càng nhiều càng tốt. Còn mấy phòng trọ bên dãy đối diện vẫn khóa cửa, bên trong

chắc chắn vẫn còn đồ ăn nên đó sẽ là những mục tiêu kế tiếp của hắn.

Rót cho mình một cốc nước đầy, Tân tu một hơi hết sạch. Sau đó, hắn xách cái kim cộng lực nhìn trước ngõ sau, cong người chạy tới phòng đối diện. Nhíu mày, hắn nhìn cái khóa cửa mà cảm thấy khó khăn, đây là loại khóa chống trộm, to, nặng, móc khóa đây được che chắn một nửa. Để phá được cái này chắc chắn hắn sẽ tốn rất nhiều sức, nhất là còn phải làm sao để âm thanh phát ra nhỏ nhất nữa.

Hí hoáy một lúc, hắn cắt thử móc khóa nhưng không được. Cái khóa chất lượng tốt quá, hắn muốn cắt được nó thì phải dùng hết sức, khi đấy động tĩnh phát ra sẽ rất lớn. Phương án này không được, hắn gãi đầu chăm chú nhìn cái cửa tìm cách khác. Đang nhìn, hắn bất ngờ vỗ đầu mình một cái khiến con Lu đứng bên cạnh giật nảy mình. Hắn vừa phát hiện ra mục tiêu tốt hơn, nó lù lù trước mắt mà lúc nãy lại không nghĩ ra. Đó là, cái then của phòng trọ đã bị han gỉ, chọn điểm cắt này không thể tốt hơn được nữa.

Tìm được đầu mối, hắn giờ kim cộng lực lên cắt ngay lập tức. Cẩn chặt rằng, hắn gồng mình vận sức nhích từng ít một.

“Cách!”

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng khay cửa cũng bị hắn cắt đứt vang lên âm thanh rất nhỏ. Trước khi cái khóa rơi xuống, hắn đã vội đưa tay trái lên đỡ. Mất khóa, cánh cửa tự mở vào bên trong vang lên âm thanh kèn kẹt khá to khiến hắn hoảng sợ. Vội vàng vươn tay giữ lấy cái cửa, hắn ngoái đầu nhìn ra phía cổng. Không thấy có con quái vật nào bị thu hút tới, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đặt cái khóa xuống, hắn vuốt nhẹ đầu con Lu mấy cái. Dặn nó đứng bên ngoài trông, hắn bật đèn pin đi vào phòng rồi bắt đầu lục lọi.

Căn phòng này là của một chị gái trẻ làm nhân viên bán hàng ngoài chợ. Chị ta có nấu ăn, nhưng do công việc bận rộn nên không nấu đều đều. Phòng không có tủ lạnh, hắn tìm được bên trong một thùng gạo nhỏ còn rất nhiều, khoảng hơn chục cân, một vài củ xu hào, nửa cái bắp cải cùng hai quả pin dự phòng có dung lượng lớn. Gom tất cả đồ lại, hắn cẩn thận vận chuyển về phòng mình. Xong xuôi, hắn liền tiếp tục nhắm tới mục tiêu kế tiếp là căn phòng bên cạnh.

Mất khá nhiều thời gian, đến tận chín giờ Tân mới phá khóa được hết các phòng và mang thực phẩm về. Rau củ, thịt thì không có thêm, vì những phòng kia cũng giống hắn, họ chỉ mua đồ ăn nấu đủ một bữa ăn hết chứ không để thừa. Nhưng may mắn là hắn tìm được thêm gạo, khá nhiều, tổng hơn hai chục cân từ ba phòng trọ ở đây đối diện. Ngoài ra, hắn còn tìm được ba thùng mì tôm nữa.

Mọi việc xong xuôi, hắn cũng cảm thấy hơi mệt, cả người nóng bừng, mồ hôi thì vã ra ngứa ngáy khó chịu. Hắn cởi áo khoác ra vắt xuống giường rồi ngồi xuống tựa vào tường thở hồng hộc. Lấy một chai nước suối to lúc nãy tìm được, hắn đưa lên miệng tu ừng ực. Bên cạnh, con Lu thấy hắn uống nước, nó liền vẫy đuôi liếm mép liên tục tỏ vẻ mình cũng khát. Thấy vậy, hắn đổ nước ra đầy một tô rồi đưa cho nó uống. Xong xuôi, hắn đưa tay áo lên lau mồ hôi rồi thần thờ nhìn đồng chiến lợi phẩm.

Bất giác, hắn cảm thấy tiếc nuối cho những người ở trong xóm trọ. Họ đều là những người lao động vất vả, vì miếng cơm mà phải rời bỏ quê hương lên thành phố kiếm ăn. Chấp nhận một cuộc sống dè sẻn, tiết kiệm, thiếu thốn kham khổ, hi vọng có thể kiếm được cơ hội đổi đời ở chốn đô thị. Nhưng thảm họa xảy ra, tất cả biến thành hư vô, liệu trong số họ còn mấy người may mắn sống sót đây. Lấy được đồng đồ này, hắn muốn cảm ơn họ nhiều lắm. Nhưng tiếc thay, hắn sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

Đang ngồi suy nghĩ, bỗng con Lu lại gần lấy chân kéo tay của Tân khiến hắn bừng tỉnh. Cúi xuống, hắn thấy nó cúi mõm vào chai nước, ý muốn uống thêm. Hành động của nó khiến hắn hơi kinh ngạc, con Lu có vẻ như đã khôn hơn trước. Vuốt ve đầu nó, hắn rót thêm nước vào bát cho con Lu uống. Nghe âm thanh tộp tộp uống nước của con Lu, hắn lắc đầu đứng lên rồi chuẩn bị đồ đạc để leo sang tòa nhà bên kia quan sát.

Vẫn như hôm qua, hắn đeo cái ba lô nhỏ lên lưng. Bên trong có một ít thực phẩm ăn nhanh khi đói, gồm có mì tôm, hoa quả, bịch sữa và chút ít bánh kẹo hắn mới tìm được, thêm vài chai nước suối là đủ. Giắt cái rìu và mũi thương vào thắt lưng, hắn đeo cái súng cao su và ống nhòm lên trước ngực rồi mặc áo khoác chuẩn bị bước ra ngoài. Trước khi đi hắn ngoái đầu lại xem vì cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Nhìn thấy cái đèn pin, hắn chợt nhớ mình sẽ phải dùng cái này nên quay lại cầm lấy cái đèn nhỏ đút vào túi áo khoác.

Ra bên ngoài, đầu tiên Tân nhìn ngay tới chỗ cái cổng trước. Thấy nó vẫn an toàn, hắn mới quay lại cài then đóng cửa phòng mình lại. Đi lên mấy bước, hắn ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời. Gần vào giữa buổi trưa, mà trên cao vẫn còn dày đặc mây âm u tối. Sương mờ đã tan gần hết, nhưng mưa phùn vẫn còn liên miên không dứt. Trong không gian thỉnh thoảng lại văng vẳng tiếng quạ kêu, tiếng gào rú của quái vật khiến cho bầu không khí hoang vắng lạnh lẽo.

Nhắm hướng cuối dãy trọ nơi có cái thang, hắn khom người nép sát vào bờ tường chậm rãi đi tới.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đầu quái vật

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 12: Đầu quái vật

Tèo lên cái thang, Tân ló đầu qua tường bao sang sân bên kia quan sát. Hắn thấy cái cổng sắt lớn mình đóng cài then vẫn an toàn, trong sân không có bất cứ dấu tích của sinh vật sống hoạt động mới nhẹ buông lỏng một hơi. Nhặt viên gạch đập xuống sân, hắn nhìn thêm một lúc nữa. Chắc chắn không có mối nguy hiểm nào, hắn mới quay lại bế con Lu tèo sang.

Tự từ cây cảnh to sát bờ tường xuống mặt đất, ngay lập tức hắn kéo con Lu núp vào đằng sau chậu cây cảnh. Rút cái rìu ra cầm chắc trên tay, hắn lặng yên nhìn bao quát khắp mọi góc ngách. Trong tầm mắt của hắn, khoảng sân nhỏ lát gạch nung chỉ sau một đêm mà đã bị một lớp cỏ mỏng bao phủ. Bọn chúng mọc qua các kẽ nứt của mạch vỉa, xanh mon mồn bên cái sân như bị bỏ hoang lâu ngày khiến hắn hết sức kinh ngạc. Chưa hết, hai hàng cây cảnh trồng sát bờ tường bao cũng lớn lên với một tốc độ đáng sợ. Những cành lá được tia tốt chín chu lúc trước, bây giờ đã phát triển um tùm, tán lá xòe rộng, rễ cây buông thõng xuống chạm đất, nhiều chậu cây có rễ mọc tràn ra lung tung.

Cúi xuống, hần tò mò bứt vài cây cỏ lên nghiên cứu. Hần thấy đây là một giống cỏ lạ, bọn chúng mọc thẳng đứng thành từng chùm, thân dài cứng, lá nhỏ dạng kim, tán lá đầy những răng cưa màu tím rất khác biệt, một số bụi còn mọc ra hoa màu trắng, nhìn khá đẹp mắt. Từ bé đến giờ, hần chưa bao giờ thấy loại cây này, kể cả trong sách báo hay ti vi cũng không có. Đây chắc chắn là một giống cây mới, hần không biết nó ở đâu tới, làm sao có thể mọc lên nhanh như vậy.

Nghiên cứu thêm một tí, hần chẳng phát hiện thêm được điều gì đặc biệt nên nhanh chóng bỏ qua mấy cây lạ mới mọc. Ngẩng đầu, hần nhắm tới hướng cổng rồi nép sát vào bức tường mon men đi gần tới. Hé đầu, hần nhòm qua khe sắt ra bên ngoài cổng quan sát.

Trong làn mưa phùn dày đặc, tầm nhìn của hần cũng chẳng được bao xa, chưa kể trong tầm mắt còn bị ngăn cản bằng những đồng hồ nát to lớn của những tòa nhà đối diện bị sập. Cảnh vật trước mặt hần vắng tanh, cây cỏ đầy leo mọc lan tràn khắp mọi nơi, không khí thì ẩm ướt nồng nặc mùi hơi nước. Hần không thấy bóng dáng con quái vật “Năm đầu người” nào vật vờ gần đây. Nhưng cái xác của con quái hôm qua hần diệt đã biến mất. Không biết nó bị những con gì ăn sạch mà bây giờ chỉ còn lại một vài mẫu xương màu đỏ tươi khiến hần lạnh sống lưng.

Trong không khí, mùi hôi thối như chuột chết, từ những gì của con quái vật còn sót lại bốc mùi thoang thoảng làm bụng hần nhộn nhạo hết cả lên. Dứt khoát không nhìn nữa, hần quay đầu chuyển mục tiêu tới tòa nhà.

Cúi người, Tần dẫn con Lu nép sát vào bờ tường bao ẩn sau lớp cây cảnh nhanh chóng bước tới. Nép sát vào một bên cửa, hần ngoái đầu nhìn vào trong nhà. Trước mắt hần là không gian u ám, càng vào sâu lại càng tối đen đến rợn người. Lặng yên nghe ngóng, hần thấy trong nhà không có một chút âm thanh, yên tĩnh ngột ngạt khó chịu.

Nuốt một ngụm nước bọt, hần cầm chắc cây rìu trên tay. Sau đó, hần cúi xuống, xoa nhẹ đầu con Lu rồi bảo nó đi trước. Theo bước chân con Lu, hần bật đèn pin chậm rãi vừa đi vừa soi mọi góc ngách. Bầu không khí tĩnh lặng vô cùng, hần có thể nghe thấy tiếng móng chân của con Lu đập xuống nền đá hoa rất nhỏ cùng tiếng tím đập bình bịch vì căng thẳng của mình. Càng đi sâu vào trong, hần cảm thấy ngày một áp lực. Nó khiến một vài giọt mồ hôi li ti bắt đầu nhũ ra trên trán của hần. Thần kinh tập trung cao hết mức có thể, tay phải hần cầm chắc cái rìu run lên nhẹ nhàng, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Một lát sau, hần đi tới gian bếp. Đứng trước cửa, hần vội soi đèn đến vị trí cái xác của con quái vật.

“Chít! Chít!” - Dưới ánh đèn pin, lập tức một đám chuột bị kinh hãi chạy tứ tán ra xung quanh.

Đứng ở khá xa, nhưng Tần vẫn bị một hai con chuột chạy va vào chân khiến hần giật bắn mình. Hần kinh hãi lùi về đằng sau rồi đập mạnh chân phải xuống đất.

“Bộp! Bộp!”

Bên cạnh, con Lu lập tức chồm lên, vồ lấy một con chuột. Nó dùng hàm răng sắc nhọn của mình cắn chặt cơ thể con mồi rồi ra sức quăng quật.

“Grừuuuu!”

Mấy giây sau, Lũ chuột lần hết, để lại Tần đứng thờ đốc và con Lu vẫn còn ra sức cắn xé kẻ xấu số. Giơ tay áo lên lau mồ hôi trên trán, hần ngăn con Lu lại không cắn con chuột chết nữa. Con Lu nhả ra, hần ngồi xuống chiếu đèn vào quan sát. Nay hoàng quá không nhìn kĩ, giờ tập trung nhìn, hần liền kinh hãi vì con chuột chết này rất to. Nó phải bằng bắp chân, nông màu xám nâu bốc mùi hôi hám. Con chuột này khác xa với mấy con chuột bình thường, bởi mắt nó có màu xanh phát sáng dưới ánh đèn cùng với hàm răng sắc nhọn dày đặc trong miệng. Nhìn vào mấy cái răng kia, hần rung mình khi tưởng tượng đến cảnh mình bị cắn.

Lấy lưỡi rìu gầy mấy cái, khi chắc rằng con chuột đã chết hẳn, hần ngẩng đầu chiếu đèn tới vị trí xác chết. Bị chuột ăn, cái xác không đầu bây giờ nhìn hết sức ghê rợn. Nó làm hần nổi da gà, buồn nôn vì thân thể bị cắn nhom nhỡ, nhiều mảng thịt biến mất chỉ còn xương trắng, nội tạng lòi ra kéo dài trên mặt đất, máu đông và thịt vụn thì vương vãi khắp nơi. Xung quanh đầy ruồi nhặng, bọn chúng bầu kín cái xác để trứng sinh ra những con gòi bỏ lúc nhúc dưới da. Thời tiết ẩm lên, độ ẩm cao càng khiến cho cái xác bị phân hủy bốc mùi khó chịu vô cùng.

Đưa tay áo lên bịt miệng, Tần nhăn mày cổ nén cảm giác kinh khủng. Hần đảo đèn pin, cúi xuống tìm kiếm cái đầu lâu của con quái vật. Hôm qua, hần nhớ mang máng rằng mình hát vang nó xuống gầm bàn ăn. Bây giờ, chiếu đèn vào hần lại không thấy cái đầu đâu. Rõ ràng vết máu đông vẫn còn trên mặt đất, tại sao cái đầu lại biến mất được, hần ăn ả cảm thấy bất an nên xiết chặt cái rìu trong tay.

Tìm thêm một lát nữa, không thấy gì, hần từ bỏ việc tìm kiếm cái đầu lâu vì rất có thể, nó đã bị chuột tha đi rồi. Ngẩng đầu, hần chuẩn bị đứng lên thì dị biến phát sinh.

“Vút!” – Đột nhiên một vật thể lạ từ trong bóng tối bất ngờ nhảy bổ vào người Tần.

Quá bất ngờ, hần giật nảy mình kinh sợ bật ngược về đằng sau. Giẫm vào đồ đạc linh tinh dưới đất, hần trượt chân ngã ngửa xuống mặt đất.

“Loảng xoảng! Bịch!”

Ngay lập tức, cánh tay trái của Tần truyền đến cảm giác đau nhói bị vật gì đó cắn khiến hần nổi da gà, tóc gáy dựng đứng. Theo phản xạ, hần vung vẩy cánh tay roi cả đèn pin đang cầm, định hất tung thứ đó đi nhưng không được. Cắn chặt răng, tay phải hần nắm chặt cán rìu, vung lên táng thẳng vào thứ kia.

“Phập! Phập!” – Âm thanh chặt vào xương thịt vang lên nghe rợn người.

Hần chém được mấy nhát, cuối cùng cái thứ kia cũng văng ra rơi xuống đất. Thấy thế, con Lu ở bên cạnh liền lập tức lao tới cắn lấy vật kia rồi ra sức giật xé:

“Grừuu... Gràoo...”

Thoát khỏi trời buộc, hần sợ hãi lùi dần về đằng sau rồi nhanh chóng vồ lấy cái đèn pin. Miệng thờ hồng hộc, hần vội chiếu đèn xem cái thứ vừa tấn công mình là gì. Ánh sáng lóe lên, hần tròn mắt đôi mắt, khó tin khi biết vật tấn công mình không ngờ lại là đầu lâu của con quái vật “Năm đầu người”. Nó không chết, bị hần chặt đứt khỏi thân thể, chém rụng một nửa mảng nằm trên đầu, vậy mà nó vẫn sống. Thậm chí dưới cổ nó còn mọc ra những sợi dài như rễ cây màu đỏ, những thứ này vừa nảy đã quấn chặt tay khiến hần không vung ra được.

Tỉ tách!

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ trên trán hần rơi xuống mặt đất. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hần cảm thấy thật sự kinh tởm với thứ này, không ngờ rằng sức sống của nó lại đáng sợ đến vậy. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hần đứng dậy cất tiếng gọi con Lu quay lại, ngăn không cho nó cắn xé cái đầu lâu nữa.

Sau khi con Lu buông cái đầu chạy về, Tần liền nắm chặt cái đèn tập trung nhìn đầu lâu con quái vật. Dưới ánh đèn pin, hần thấy nó bị con Lu cắn xé tro troy còn mỗi hộp sọ nằm bất động giống như đã chết. Rón rén lại gần, hần đưa cái rìu chọc chọc vào đầu nó mấy cái.

Cái đầu không có một chút phản ứng, khả năng là nó đã chết thật rồi. Để cho chắc, hần nghiêng răng, cổ nén cảm giác kinh tởm vung rìu bổ liên tiếp vào đầu. Một lúc sau, cái đầu bị hần băm nát không còn hình dạng. Chắc chắn nó đã chết không thể chết được hơn nữa, hần liền ngồi bệt xuống đất thờ hồng hộc. Thần kinh căng lên như dây đàn được buông lỏng, hần bắt

giác cảm thấy mệt mỏi. Mồ hôi vã ra nhiều khiến cổ họng của hắn khô khốc. Đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hắn tháo ba lô mở ra lấy một chai nước suối tu ừng ực. Dòng nước mát lạnh nhanh chóng xoa dịu cơn khát và giúp hắn tỉnh táo hơn hẳn.

Tần định ngồi nghỉ một tí cho đỡ mệt, nhưng trong những khoảng tối của gian bếp, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng loạt xoạt khiến hắn giật mình lạnh gáy. Vội chiếu đèn đến chỗ phát ra tiếng động, hắn rón người khi thấy những con chuột to đùng bắt đầu lộ mặt. Bọn chúng đang nhích từng ít một lại gần cái xác của con quái vật. Dưới ánh đèn pin, đôi mắt của bọn chúng phát ra ánh sáng màu xanh yếu ớt nhìn rất đáng sợ. Để tăng cho mình sự dũng cảm, hắn nhặt lấy một cái bát con rồi đập thẳng vào con chuột.

“Choang!”

“Chít! Chít!” - Trúng mục tiêu, con chuột kêu lên hoảng sợ rồi chạy trốn khỏi tầm mắt của hắn.

Tạm thời xua đuổi được lũ chuột, nhưng hắn không cảm thấy an tâm hơn chút nào. Hắn chắc rằng, chỉ một lát nữa là bọn chúng lại kéo tới ngay. Lũ chuột quái dị này mặc dù chưa có biểu hiện gì lạ, nhưng hắn cứ ăn cỏ cảm giác không khỏe với bọn chúng. Tốt nhất, hắn nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này ngay.

Nghĩ vậy, Tần đeo ba lô đứng lên chuẩn bị dẫn con Lu đi ra ngoài. Nhưng đi được vài bước, hắn chợt nhớ rằng mục đích của mình vào đây là để tìm kiếm đồ ăn. Giờ không tranh thủ lấy luôn, để lần sau vào cái xác phân hủy mạnh, chắc chắn hắn sẽ phải chịu đựng khủng khiếp hơn nữa. Chưa kể trong này rất nhiều chuột nữa, hắn không nhanh tay thu thập thì chả mấy mà thức ăn bị bọn chúng xơi hết. Lưỡng lự một tí, hắn cau mày quay lại rồi bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

Tiến đến chỗ cái tủ lạnh, hắn soi đèn rồi bắt đầu vơ vét. Một ít rau củ, quả, trứng, hộp sữa tươi... Nói chung là cho tất cả những cái gì ăn được vào trong ba lô. Xong xuôi, hắn bịt miệng, cố nén cảm giác kinh tởm rồi đi xung quanh tìm kiếm khắp gian bếp. Rất nhanh, hắn tìm được một thùng đựng gạo thông minh, loại hai mươi cân đựng sát tường, một thùng mì tôm và một thùng phở gói. Cho đèn pin vào miệng cắn, hắn vận sức bê hết ra ngoài cửa để. Lát nữa về, hắn sẽ mang tất cả vào phòng của mình.

Quay đầu, hắn đảo mắt hướng tới cái cầu thang. Nắm chặt cán rìu, hắn cúi xuống xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái rồi hết sức cẩn thận bước đi lên tầng trên. Tầng hai này có ban công là kính nên ánh sáng từ bên ngoài hắt vào khá nhiều, hắn không phải soi đèn cũng nhìn thấy hành lang mờ mờ. Nhanh chóng tìm đến phòng tắm, hắn cần phải tẩy rửa vết máu đông và một ít vết vụn trên mặt đi ngay vì nó thật kinh tởm. Dòng nước lạnh buốt không chỉ rửa trôi đi vết bẩn, mà còn giúp hắn tỉnh táo rất nhiều. Tiện tay, hắn rửa luôn cái rìu, chứ để nó dính máu thế này thật không tốt.

Vệ sinh cá nhân xong, hắn ra ngoài mở cửa lục từng phòng một, kiểm tra xem có lấy được cái gì không. Nhưng hắn tìm hết mấy phòng mà chẳng thu hoạch được gì, trên này là phòng ở cá nhân, bên trong có rất nhiều đồ đạc linh tinh nhưng lại không có đồ ăn.

Không mất thời gian thêm nữa, hắn cất bước tiến lên tầng tiếp theo cẩn thận lục soát. Tầng này có một phòng của con gái chủ nhà, ở bên trong hắn tìm được vài hộp bánh kẹo sô cô la cao cấp và một cái ô màu hồng khá đẹp. Bên ngoài, trời vẫn còn mưa phùn, cái ô này tí nữa sẽ hữu dụng nên hắn buộc vào đằng sau ba lô rồi lại tiếp tục cất bước. Mấy tầng tiếp theo, hắn không thu hoạch được gì cả, đa số phòng bên trên là bỏ trống, không có người ở. Đúng là người giàu có khác, xây nhà rõ nhiều tầng rồi bỏ đấy, những tầng nghèo như hắn thì không bao giờ hiểu được.

Một lát sau, Tần tiến lên sân thượng. Bên ngoài, bầu trời vẫn âm u, mưa phùn thì rơi rả rích lên miền không ngớt. Sương mờ đã tan hết, nhưng tầm nhìn cũng không tăng lên đáng kể nếu nhìn bằng mắt thường.

Tiến tới vị trí ngày hôm qua, hắn dựng cái ô lên che tạm rồi lúi ổng nhòm ra bắt đầu quan sát. Bên cạnh, con Lu cũng bắt chước nhìn xuống, chả biết nó có thấy được cái gì không, nhưng có nó đi theo thật tốt, giúp hắn vui đi nỗi cô độc sợ hãi đối với thế giới đáng sợ ngoài kia.

Qua ống kính ổng nhòm, Tần thấy thành phố Nội Hà hôm nay đã thay đổi chóng mặt. Chỉ sau một đêm, cây cỏ đã phát triển với tốc độ đáng sợ, những đồng cỏ nát từ các tòa nhà gần như đã bị phủ kín bởi màu xanh. Giống dây leo lạ mọc lên khắp nơi, nó len lỏi leo lên những tòa nhà cao tầng còn đứng vững với kích thước cực lớn. Các hàng cây đại thụ trồng ven đường, to cao lên phát triển nhanh phá vỡ quy hoạch, những cây trước kia hắn nhớ còn bé tí mà giờ phải to bằng mấy người mới ôm hết. Từ lúc thảm họa động đất đến bây giờ, đô thị hiện đại đầy nhà cao tầng khi xưa đã biến đổi gần như hoàn toàn, những dấu tích của con người bị thiên nhiên xóa sổ một cách chóng mặt. Thậm chí, không khí bị ô nhiễm nặng của thành phố cũng trở nên ngày một trong lành tươi mát.

Đảo mắt nhìn quanh, rất nhanh hắn liền phát hiện bóng dáng của quái vật “Nắm đầu người”. Số lượng quanh đây có vẻ đông đảo hơn hôm qua, bọn chúng lảng vảng tàn mát khắp nơi, đứng riêng lẻ vật vờ. Thỉnh thoảng, hắn còn chứng kiến bọn quái vật tụ tập thành một nhóm nhỏ bầu kín một chỗ diễn cuộc cắn xé cái gì đó. Tưởng tượng ra rằng, rất có thể bên dưới kia là một vài người xấu số không may bị quái vật tóm, hắn bắt giác cảm thấy đau xót và bất lực.

Hướng ống kính ra xa hơn chút, hắn bắt đầu nhìn thấy lũ quạ đậu trên dây điện, bóng đèn cao áp. Số lượng của bọn chúng đã giảm đi rõ rệt, chỉ còn lura thưa vài con chứ không đông trập một lần như hôm qua. Hắn đoán rằng bọn chúng đã rìa hết mỗi trên những cái xác của người xấu số rồi chuyển đi nơi khác.

Tìm kiếm một lúc, hắn cảm thấy lạ quá. Trong ống kính ổng nhòm, hắn soi mãi mà không nhìn thấy một con bướm đen nào. Hôm qua bọn chúng xuất hiện rất đông, thế mà bây giờ lại biến đâu mất không để lại dấu tích. Đưa tay lên gãi đầu, hắn chỉnh tiêu cự cho xa hơn chút nữa thì bất ngờ bên dưới vang lên âm thanh quái vật “Nắm đầu người” gào rú.

“Grummm!”

Âm thanh phát ra ở khoảng cách rất gần làm Tần thót tim giật bắn mình. Vội bỏ ống nhòm ra, hắn nép sát vào lan can cúi xuống quan sát. Hình ảnh xuất hiện trong mắt, hắn kinh hãi đến tái cả mặt khi chứng kiến bên dưới có ba con quái vật đang đứng với khoảng cách khá gần chỗ này. Hai con ngay sát mé phải tòa nhà, đứng trên đồng cỏ nát khuất bên cạnh cái cống. Với vị trí này, lúc này ở bên dưới hắn không thể nhìn thấy bọn chúng được. Con còn lại thì ở trên đường phía sau lưng dãy trọ, cách không xa phòng hắn lắm. Nghĩ tới lúc sáng, hắn thần nhiên nấu ăn, hoạt động mà không biết gần đây có quái vật mà toát cả mồ hôi hột. Vì sự an toàn của bản thân, hắn nghĩ phải tìm cách tiêu diệt ngay mấy con này mới được. Nhưng trước đó phải quan sát thêm nữa đã, nhờ đầu gần đây có đàn quạ, hắn gây ra động tĩnh nó bầu lại gần thì chỉ có mà ôm hận.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dụ quái

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 13: Dụ quái

Tần căng mắt tập trung quan sát khu vực xung quanh tòa nhà và dây trụ. Trong bán kính khoảng năm trăm mét đổ lại, hắn may mắn không nhìn thấy có thêm một con quái vật nào nữa. Thở phào một hơi, hắn đưa ống kính ra xa hơn một chút. Cách khoảng gần một cây số, hắn mới tiếp tục nhìn thấy đám quái vật “Năm đầu người” và lũ quạ. Ở khoảng cách này đã tương đối xa, nếu hắn không gây ra động tĩnh quá lớn thì lũ quái vật sẽ không kéo tới.

Để chắc chắn, hắn chăm chú quan sát lũ quái vật đằng xa thêm một lúc nữa thì bất ngờ phát hiện ra một điều vô cùng lạ. Đó là, những con quái vật “Năm đầu người” không còn chạy loạn lao tới nơi phát ra âm thanh một cách vô thức nữa. Trong tầm mắt của hắn, trên đồng hồ nát của một tòa nhà, có vài con quạ tụ tập kêu lên liên tục, nhưng bên cạnh những con quái vật lại ngó lơ với âm thanh này. Bọn chúng lơ đãng, đi lại vật vờ không quan tâm, biểu hiện giống như đã phân biệt được đây không phải là tiếng động do con mồi tạo ra. Hoặc đúng hơn, bọn quái vật bắt đầu có nhận thức, chứ không còn hành động theo bản năng nguyên thủy nữa.

Bọn quái vật “Năm đầu người” rất có thể là một dạng sống mới.

Phát hiện ra điều này khiến hắn cảm thấy kinh hãi toát mồ hôi hột, những sinh vật sống có nhận thức bao giờ cũng khó đối phó với loại vô tri vô giác hành động theo quy luật. Ban đầu, bọn chúng mới có thể rất ngu ngơ, dễ dàng lừa dối, nhưng sau một thời gian học tập, thích nghi với môi trường, rất có thể lũ quái vật sẽ tiến hóa trở nên kinh khủng vô cùng.

Như vậy, việc hắn phải giải quyết mấy con quái vật gần đây là điều cấp bách bắt buộc phải làm. Nếu không, nhờ đâu có lúc bọn chúng không tìm tới hắn thì chỉ có nước chết. Mặc dù điều này vẫn chỉ là suy đoán của hắn, nhưng cần thận không bao giờ là thừa cả. Cẩn chặt rằng, vì sự an toàn của mình, trong đầu hắn làm ra quyết định phải tiêu diệt mấy con quái vật bên dưới. Ước lượng khoảng cách, hắn chuẩn bị đi xuống tìm vị trí đẹp để tấn công nó thì bụng lại bất ngờ sôi lên.

Ngay sau đó, cảm giác đói cồn cào ruột gan bùng lên khiến hắn phải nhăn mặt. Giờ đồng hồ trên tay lên xem, hắn thấy mới có hơn mười một giờ một tí. Thức ăn tiêu hóa nhanh quá, hắn mới ăn xong cách đây vài tiếng mà giờ đã đói. Đây cũng không phải là lần đầu hắn cảm thấy như vậy. Từ lúc thảm họa xảy ra xong, đến khi quái vật xuất hiện, hai ngày nay hắn đã ăn gần như liên tục rất nhiều, vậy mà cảm giác đói vẫn rất nhanh kéo đến. Đặc biệt là hắn bị thương thì rất mau lành, nhanh hơn trước kia thấy rõ, khi ăn no cũng cảm thấy cơ thể sung sức hơn trước. Tất cả những điều này, khiến hắn có ngu đi nữa cũng phải nhận ra rằng, bên trong cơ thể của mình đang thay đổi cái gì đó. Theo tác dụng ban đầu, thì nó không hề xấu, chỉ là hắn hơi bất tiện vì phải mất thời gian ăn nhiều hơn và lúc nào cũng phải lo lắng vấn đề thức ăn.

“Ọc... Ục... Ục...” – Đang cau mày suy nghĩ, bụng của hắn lại sôi lên nhấc nhõ.

Tạm gác mọi chuyện ra đằng sau, Tần quay lại kéo khóa mở ba lô lấy ra mấy gói mì tôm. Xé bỏ lớp vỏ, hắn vội vã cho vào miệng ngấu nghiến nhai. Bên cạnh, con Lu thấy hắn ăn liền nhìn chăm chăm rồi liếm mép liên tục. Biết nó cũng đói, hắn liền lấy vài miếng thịt tươi và đốt sương vắt cho nó ăn. Không có thời gian chế biến, hắn đành để con Lu ăn tạm như vậy. Dù sao, nó cũng chả có vấn đề gì nếu ăn thịt sống.

Ăn hết nắm gói mì tôm, nửa nài chuối, một vài quả táo lê và uống thêm một hộp sữa tươi, cuối cùng hắn cũng thấy lưng lưng bụng. Cảm chai nước suối to, loại một lít rưỡi, hắn ngửa cổ uống một hơi nửa chai thì cảm giác đói mới không còn nữa. Bên cạnh, con Lu đã ăn xong và đang nhìn hắn thèm thuồng. Chắc nó còn đói, hắn liền bóc vài gói mì tôm sống cho nó ăn nữa.

Một lúc sau, hắn và con Lu cũng giải quyết xong bữa trưa. No bụng, hắn nhớ tới việc cấp bách phải làm ngay lúc này nên gom đồ dẫn con Lu đi xuống tầng dưới. Ngắm ngía một tí, hắn tìm ra vị trí thích hợp để tấn công con quái vật “Năm đầu người”. Đó là tầng ba, chỗ ban công ngày hôm qua hắn đứng bắn chết con quái vật trước cổng.

Mục tiêu là con quái vật “Năm đầu người” đang đứng vật vờ phía sau dây trụ của hắn, có khoảng cách với nơi đây tầm gần một trăm mét đổ lại. Con quái này nếu không diệt, hắn ở trong phòng trụ sẽ ăn không ngon, ngủ không yên với nó. Vì sự an toàn của mình, hắn quyết tâm phải tiêu diệt nó ngay bây giờ. Nhieu mầy, hắn lập bí sát rồi kéo súng cao su ngắm vào đầu con quái vật. Hít vào thở ra mấy hơi cho ngực bớt nặng, hắn xiết chặt đôi tay để không run nữa. Mấy giây sau, hắn nín thở nhả đạn.

“Vút!” – Viên bi sắt bay đi với tốc độ rất nhanh.

“Bụp!” – Nhưng rất tiếc nó đã chệch mục tiêu mà đập xuống mặt đất.

Động tĩnh gây ra quá nhỏ, nó không làm cho con quái vật chú ý mà vẫn tiếp tục vật vờ như trước. Nhát bắn rất mạnh, nhưng không trúng mục tiêu là do khoảng cách quá xa. Mới cả lúc kéo dây nhả đạn, tinh thần hắn căng thẳng quá nên run tay nhẹ, ngắm không chuẩn như lúc ban đầu nữa.

Điều chỉnh tư thế, hắn hít thở đều mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại rồi ngắm bắn lần nữa. Hắn bắn thêm ba viên đạn, nhưng tất cả đều trượt. Cuối cùng, hắn nhận thấy rằng, với khoảng cách này mình sẽ rất khó bắn chuẩn. Mà dù có trúng đích thì uy lực cũng giảm đi nhiều lắm, không đủ để gây uy hiếp cho con quái.

Dừng bắn, Tần đưa ngón tay cái lên cắn nhẹ, trong đầu thì cấp tốc suy nghĩ tìm biện pháp “Nó ở xa quá... làm sao để dụ nó lại gần đây nhỉ... À!... Đúng rồi!... Nó bị thu hút bởi âm thanh... Mình có thể lợi dụng điểm này...” Ý tưởng lóe lên, hắn cảm thấy cái này rất khả thi nên bắt tay vào thực hiện ngay.

Cúi xuống, hắn nhìn ngó xung quanh xem có cái gì hữu dụng để gây ra động tĩnh thu hút con quái vật chạy về trước cổng. Nhìn một tí, hắn thấy rìa ban công có để vài cái chậu hoa nhỏ bằng sứ rất bắt mắt. Cầm một cái lên ước lượng thử, hắn cảm giác khá đầm tay có thể dùng được. Lúc vung tay chuẩn bị ném xuống, hắn liền lưỡng lự không biết mình có nên làm thế này hay không. Bởi đứng không xa chỗ này còn hai con quái vật khác nữa, động tĩnh lớn rất có thể sẽ kéo bọn chúng đến. Mà chưa kể, bọn quái này cũng bắt đầu có nhận thức, hắn không chắc rằng liệu tiếng động rơi vỡ của chậu hoa có thể thu hút được bọn chúng hay không. Nhưng không làm, hắn còn rơi vào hoàn cảnh tồi tệ hơn nữa. Thôi thì liều ăn nhiều, hắn cắn răng, trợn lớn hai mắt dùng sức đập chậu hoa xuống khoảng trống trước cổng.

“Choang!” - Trong không gian yên tĩnh, tiếng chậu sứ vỡ ra không hề nhỏ.

Đứng ở khoảng cách không xa, chắc chắn con quái vật, mục tiêu bị Tần nhắm đến đã nghe thấy, nhưng nó không phản ứng như hắn dự đoán. Nghe thấy động tĩnh, nó chỉ sinh động hơn một chút, đảo mắt nhìn quanh một tí rồi lại bất động. Cái này giống như nó đã phân biệt được âm thanh do đồ vật gây nên khác với âm thanh của sinh vật sống hoạt động.

Hành động của con quái khiến hắn bắt đầu thấy lo lắng. Cẩn rằng, hắn nhặt thêm vài chậu hoa nữa đập liên tiếp xuống chỗ cũ.

“Choang...! Xoảng...! Choang...!”

Âm thanh vang lên liên tục, động tĩnh lớn, cuối cùng cũng thu hút được con quái vật. Nhưng nó không phải chỉ có một con, mà hắn kinh sợ khi thấy có thêm con thứ hai không biết từ chỗ nào chạy đến. Sự xuất hiện bất ngờ của con thứ hai, đã phá vỡ hoàn toàn kế hoạch ban đầu, khiến hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp cận nơi phát ra tiếng động, hai con quái liền đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm mục tiêu. Không được để lộ vị trí, hần vội vã kéo con Lu nép sát xuống ban công rồi nhòm qua khe sắt quan sát. Hần thấy, hai con quái vật bên dưới này là xác chết của một người đàn ông trẻ và một người phụ nữ nội trợ trung tuổi bị tàn phá nặng nề. Điều khiến hần kinh hãi là, trong hai con quái, có một con biến dị khác biệt rất nhiều với con còn lại.

Đó là, trên thân thể con quái nam, những bộ phận bị tàn phá nặng nề gần như không còn hình dạng bỗng nhiên mọc ra một lớp rễ cây quấn quanh. Nó được sắp xếp giống như các bó cơ, mạng lưới mạch máu, để rồi xây dựng lại thành một cơ thể hoàn chỉnh ban đầu. Số lượng cây nấm trên đầu nó cũng nhiều và to hơn con bên cạnh, có màu đỏ đen đậm đặc chứ không phải đỏ tươi. Đặc biệt, qua quan sát, hần thấy các cử động của con quái biến dị rất linh hoạt, ánh mắt linh động khác xa con quái còn lại.

Hần không biết tại sao con quái này lại có chút khác biệt. Nhưng hần cảm nhận được một điều rất rõ, là con quái này nguy hiểm hơn con bên cạnh một bậc. Nuốt một ngụm nước bọt, hần bắt đầu lưỡng lự có nên tấn công tiếp bọn chúng hay không. Vì nếu tấn công, hần có khả năng rất lớn sẽ gặp nguy hiểm.

Căng thẳng quá, mồ hôi của Tần bắt đầu vã ra, quả tim đập mạnh bình bịch như trống, trước ngực thì trở nên nặng nề khó thở. Ở bên cạnh, con Lu cảm nhận được tâm trạng bất an của chủ nhân. Nó liền chạy lên đứng trước mặt hần giẫm hai chân trước lên lan can. Miệng gầm gừ nhẹ, nó đã sẵn sàng lao tới tấn công quái vật nếu có bất cứ vấn đề nào xảy ra với hần mà không có một chút sợ hãi.

Hành động của con Lu khiến hần cảm thấy an tâm hơn một chút. Nhắm mắt lại, hần hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra. Khi mở mắt, ánh mắt của hần trở nên kiên quyết. Hần sẽ tấn công tiêu diệt hai con quái vật này. Mặc kệ nó ở đây, hần ngày càng cảm thấy bất an, áp lực đến khó thở, lo sợ nom nớp trong lòng cực kì khó chịu. Mà hôm qua hần cũng tự tay tiêu diệt hai con rồi, nắm bắt được điểm yếu thì giết cũng không khó. Chỉ là, trong lúc thực hiện việc này không mấy dễ chịu, nhưng để sống sót, hần hiểu được mình phải làm quen dần với nó.

Trong đầu làm ra quyết định, Tần hít một hơi thật sâu rồi nín thở. Sau đó, hần nhú mảy, nhòm lên khỏi ban công giờ súng cao su ngấm vào đầu một con quái vật bên dưới. Ưu tiên tiêu diệt mối nguy hiểm cao trước, hần chọn mục tiêu tấn công là con quái vật “Nấm đầu người” biến dị, vì cảm giác nó rất nguy hiểm. Ngắm chuẩn, hần ổn định hai tay cho đỡ run trong ba giây rồi nhả ra.

“Păng!”
-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa
Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi
Phụ tá: Sói Lạc Lối
Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....
Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quái vật biến dị

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 14: Quái vật biến dị

Viên bi sắt bay nhanh với tốc độ đáng sợ trúng đích. Ngay tức thì, một mảng nằm trên đầu con quái vật biến dị vỡ tung bắn ra xung quanh rồi âm thanh va chạm vào hộp sọ vang lên ghê tai.

“Bốp!”
“Graooo!” – Trúng đòn hiểm, con quái vật đau đớn gào lên một tiếng rồi loạng choạng ngã xuống mặt đất co giật.

Nghe tiếng hét thảm thiết của đồng bạn, con quái vật nữ bình thường bên cạnh liền hoảng loạn chạy trốn. Nó mất phương hướng đâm rầm vào cổng sắt rồi ngã ngửa ra đằng sau.

Động tĩnh của hai con quái gây ra khá lớn làm Tần hoảng sợ. Nhất là con quái vật nữ, nó ngã xuống được một tí liền đứng dậy ngay rồi tiếp tục chạy đâm đầu vào cổng sắt phát ra âm thanh liên tục. Toát mồ hôi hột, hần cuống lên tìm cách ngăn chặn lại ngay nguồn phát ra âm thanh này. Tạm thời bỏ qua cho con quái vật biến dị, hần vội vàng đứng dậy, lấp bi sắt giương súng cao su nhắm vào đầu con quái nữ rồi bắn.

“Phụp!” - Nhát bắn chính xác, đầu con quái lập tức vỡ tung một mảng nằm lớn.

“Ụch!” – Con quái ngã xuống mặt đất giật giật, nó có vẻ yếu hơn con quái biến dị khi không kịp rống lên tiếng nào.

Thế giới yên tĩnh trở lại, cảm giác sợ hãi hốt hoảng của Tần cũng bùng lỏng được đôi chút. Cẩn thận, mắt hần vẫn đầy tơ máu lấp bi sắt bắn liên tục vào con quái nữ. Hần muốn nhân lúc nó yếu, dứt điểm ngay để không phát sinh thêm sự cố bất ngờ nào nữa. May mà động tĩnh vừa rồi vẫn chưa thu hút những con quái vật ở xa, nếu không hần chỉ có thể ôm hận mà thôi.

“Bụp! Phắc! Cốp!”

Một lát sau, đám nằm trên đầu con quái bị bóc đi phân nửa khiến nó gần như bất động. Lấp đạn, hần cẩn thận ngắm chuẩn để kết liễu luôn con quái nữ thì bất ngờ cảm thấy rợn người. Lòng to dựng đứng lên, hần sờn hết cả gai ốc. Bàn năng sinh tồn mách bảo hần rằng có một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm đang bao trùm lên bản thân mình. Bên cạnh, con Lu cũng cảm nhận được mối uy hiếp đáng sợ nên nó lông lên gầm gừ ngày một dữ tợn. Mồ hôi vã ra lạnh buốt, hần tạm ngừng bắn rồi vội ngừng đầu hướng ánh mắt tới nơi phát ra nguy hiểm.

Khi hình ảnh xuất hiện trong mắt, mặt hần liền tái nhợt loạng choạng lui về đằng sau cho đến khi chạm vào bức tường. Dưới mặt đất, con quái vật “Nấm đầu người” biến dị không biết đã gượng dậy đứng lên từ lúc nào và nó đang nhìn về phía hần với đôi mắt đỏ rực phát sáng. Trong ánh mắt của nó lạnh lẽo như xác chết, nhưng lại chứa đầy sự bạo ngược và khát

máu khiến hắn cảm thấy sợ hãi bần rùn cả chân tay. Điều đặc biệt, là cơ thể của con quái vật này đã biến đổi khác với lúc trước một ít. Những sợi rễ cây không biết bằng cách nào đã mọc ra nhiều hơn, nó bao phủ tạo thành một lớp màng mỏng, che kín đám nấm trên đầu nhìn giống như những bọc thịt, khối u vậy.

Con quái vật biến dị nhìn thấy Tân, nó vô cùng căm hận rống lên một tiếng rất to. Rồi trong lúc hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng, nó gồng mình lao tới chỗ cái cổng tìm cách vượt qua.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Hành động khiêu khích của con quái vật biến dị ngay lập tức làm con Lu mất bình tĩnh. Nó không tỏ ra sợ hãi như hắn, mà nhảy hai chân trước lên lan can lỏng lộn gằm gừ để thị uy.

“Grừruru! Gâu!”

Tân đang đơ người vì sợ, đột nhiên tiếng sủa của con Lu vang lên chói tai khiến hắn giật mình tỉnh lại. Chứng kiến con quái vật biến dị bám vào cổng sắp treo qua sang bên đây, hai mắt hắn tròn lớn như muốn nứt. Đứng trước khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm, máu của hắn liền sôi lên, các dây thần kinh bán năng thúc đẩy cơ thể hành động.

Hắn nghiêng răng, giương súng cao su nhắm vào đầu con quái vật biến dị rồi móc bi sắt bắn liên tiếp.

“Phup! Phup! Bắng!”

Mất đi sự bình tĩnh, hắn bắn không còn chuẩn được như lúc trước, nhát trúng, nhát không, mà cho dù bắn trúng, hiệu quả cũng không còn được cao như trước nữa. Đám rễ cây bảo hộ mới mọc trên đầu con quái có sức chịu đựng thật đáng kinh ngạc. Bi sắt bay đập vào nó chỉ làm gãy rụng một hai cây nấm chứ không bóc đi cả mảng được như viên đạn đầu tiên.

“Graooo!” – Con quái vật biến dị gào lên đau đớn, nhưng lần này nó không dễ dàng tê liệt rơi xuống như trúng phát bắn đầu tiên mà vẫn cố leo lên.

Phản ứng dữ dội ngoan cố của con quái tạo thành áp lực làm hắn muốn ngạt thở. Cố gắng chịu đựng, hắn tăng tốc độ bắn và chính xác đến mức cao nhất có thể với mong muốn sẽ khiến nó ngã xuống khỏi cái cổng ngay bây giờ.

Mặc dù lúc đầu bắn trượt cũng nhiều, nhưng theo thời gian hắn bắn ngày một tốt hơn. Nó khiến cho đám nấm màu đỏ đen to lớn trên đầu con quái vật biến dị dù được bọc một lớp rễ cây cũng phải bị bóc đi khá nhanh. Cuối cùng, sau một nhát bắn trí mạng đánh gãy cây nấm lớn nhất giữa đỉnh đầu, con quái phải ôm hận ngã xuống đất. Lần này, nó không gượng dậy mạnh mẽ như trước nữa mà bắt đầu co giật giống như con quái vật bình thường bên cạnh.

Con quái vật đáng sợ đã trọng thương, hắn vội nắm lấy cơ hội móc bi sắt ra chuẩn bị kết liễu nó khẩn cấp. Nhưng cho tay vào hộp lấy, hắn sờ mãi mà không bắt được viên nào. Ân ân cảm thấy bất an, hắn cúi xuống nhìn hộp bi sắt thì kinh hãi phát hiện đạn của mình đã hết. Không có bi sắt, lấy tạm cái khác thay thế cũng được, nhưng ở trên tầng ba này, hắn kiếm đâu ra được chứ.

“Graooo... Grắmm...” - Trong lúc Tân vẫn còn đang bối rối vì hết đạn, phía bên dưới đột nhiên vang lên hai tiếng gào rú chói tai của quái vật.

Vội ngó xuống xem, hắn liền sợ hãi đến khó thở khi có thêm một con quái vật “Nấm đầu người” khác không biết từ đâu chạy đến. May mắn, con quái vật mới tới này vẫn là loại bình thường như con quái nữ bị hắn bắn gần chết, nằm liệt dưới đất. Nhưng vấn đề là ở chỗ hắn hết đạn rồi, lấy cái gì để tiêu diệt bọn chúng bây giờ. Nếu cứ để con quái này rống thêm mấy tiếng nữa, chắc chắn chỗ này sẽ bị quái vật bu kín quây lại. Bọn quái thường đến thì hắn vẫn có thể trốn tránh được. Nhưng quái vật biến dị tới, hắn chắc chắn phải chết.

Nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu Tân nảy sinh ý nghĩ xuống dưới dùng rìu cận chiến với con quái kia rồi tiêu diệt bọn nó. Hôm qua, bắt đắc dĩ, hắn cũng phải đối phó với một con quái bằng cách này rồi. Hồi tưởng lại một tí, hắn cảm thấy mình có thể làm được. Bọn quái vật này ngoài hình dạng đáng sợ và sức sống ngoan cường ra thì cũng không có gì mạnh quá. Biết được điểm yếu của bọn nó, hắn chỉ cần tập trung tấn công vào đây là diệt được ngay. Và đối thủ cũng chỉ có một con, hai con kể cả con biến dị cũng gần chết rồi, chắc không gây nguy hiểm được.

Cảm thấy ý tưởng rất khả thi, hắn hít sâu một hơi rồi rút cái rìu ra xiết chặt trong tay chuẩn bị dẫn con Lu chạy xuống chiến đấu với quái vật. Nhưng hắn chưa kịp hành động thì bên dưới đã có dị biến phát sinh.

Hắn tròn lộn hai mắt, khó tin khi chứng kiến con quái vật biến dị đang trọng thương đột nhiên vùng dậy. Sau đó, nó lao tới vồ lấy con quái vật bình thường nằm dưới đất bên cạnh, há miệng cắn nuốt đám cây nấm còn sót lại trên đầu. Những sợi rễ cây đâm xuyên vào cơ thể nạn nhân, và bằng mắt thường hắn có thể nhận thấy, cơ thể con quái vật nữ ngày càng teo tóp lại đến khô quắt.

Mọi việc diễn ra rất nhanh, chỉ một, hai phút là con quái vật bình thường bị con quái biến dị ăn sạch. Ăn xong con mồi, những tổn thương của con quái vật biến dị khôi phục nhanh chóng. Đám nấm đỏ đen trên đầu bị hắn bắn nát đã mọc lại một lớp màng cây non, những sợi rễ cây đâm xuyên qua cơ thể cũng nhiều hơn, to và có vẻ gân guốc. Đứng dậy, con quái ngẩng đầu lên rống một tiếng rung trời rồi đột ngột đảo hướng vồ lấy con quái vật “Nấm đầu người” bình thường mới tới. Sau đó, nó quấn chặt lấy con mồi, tiếp tục ăn thịt như lúc này mặc cho nạn nhân vùng vẫy.

Một lúc sau, khi đã ăn sạch con mồi thứ hai, những cây nấm trên đầu con quái vật biến dị cũng khôi phục được gần một nửa. Đột nhiên, nó quay ngoắt lên nhìn Tân, dùng ánh mắt dò rọc tràn ngập sự hận thù khóa chặt lấy hắn.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cây ăn thịt

Nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn sự oán độc của con quái vật “Năm đầu người” biến dị, Tân cảm thấy nỗi sợ hãi cứ từng đợt, từng đợt thốc lên não khiến hắn tê cứng người lại. Mặt mũi trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán rơi xuống, hắn không biết mình bây giờ phải làm gì cho đúng. Bên cạnh, con Lu cũng cảm nhận được mối uy hiếp đáng sợ. Hai mắt nó đỏ lên, sục sạo trên ban công gầm gừ chỉ trực phi xuống để tấn công quái vật.

Gầm!

Giữa lúc bầu không khí đang cực kì căng thẳng đó, bỗng con quái vật biến dị gầm lên rồi quay ngoắt đầu chạy. Hành động bất ngờ của con quái khiến hắn không kịp phản ứng, sững sờ cả người. Thờ phào một hồi, cơ thể hắn như bị rút hết sức lực buông thõng ngồi bệt xuống mái hiên. Mấy giây sau, trong đầu như nghĩ đến điều gì đó kinh khủng, hắn liền trợn lớn hai mắt, mặt tái mét đi rồi giật bản mình tỉnh hồn lại. Nhìn vào hướng con quái vật biến mất, hắn cẩn rắng chạy vội lên trên tầng thượng. Đứng sát bên cạnh, con Lu thấy chủ nhân của mình chạy đi, nó liền lập tức bám theo sau mà không cần biết chạy để làm gì.

Leo lên gác thượng, Tân lập tức chạy tới vị trí quan sát quen thuộc. Sau đó, hắn vừa thở hồng hộc vừa vội đưa ống nhòm lên mắt nhìn xuống khu vực con quái vật biến dị biến mất. Nhưng nhìn mãi, hắn không thấy bóng dáng con quái đâu. Nó đã biến mất trong tầm mắt của hắn, có lẽ là lẫn trốn sau những tòa nhà lằng lằng hoặc đông đảo nát to lớn. Hành động bất ngờ của con quái mang đến cho hắn áp lực như muốn bóp nghẹt lồng ngực.

Hắn tự hỏi, tại sao con quái vật đang điên cuồng tấn công mình, sau khi ăn thịt đồng loại phục hồi vết thương xong, nó lại lựa chọn chạy trốn. Ngẫm nghĩ một tí, hắn đoán rằng, có khả năng con quái đã biến đổi thông minh hơn. Nó nhận thức được ra việc mình đang cố gắng trốn qua công tấn công hắn là vô ích. Nó sẽ lại bị hắn bắn cho trọng thương đến chết như lúc đầu. Cho nên, nó chọn cách bỏ trốn, tìm kiếm một cơ hội ngon ăn khác. Chỉ nghĩ đến việc, ẩn trong bóng tối ngoài kia, có một con quái vật đáng sợ lực nào cũng đành đập tìm cách xác minh là hắn đã cảm thấy sợ hãi tái mét mặt rồi.

Con Lu ngồi bên cạnh Tân đang lẻ lười thờ hồng hộc nhìn xuống dưới. Bỗng nó cảm nhận được chủ nhân của mình đang sợ hãi bất an, nên nhích từng chút một áp sát lại gần rồi liếm liếm tay hắn. Cảm thấy nhột nhột, hắn buông ống nhòm xuống quay ra nhìn con Lu. Nhìn vào con mắt duy nhất còn lại của nó, hắn bỗng cảm giác an tâm, bớt cô độc đi một chút. Đưa tay lên xoa đầu con Lu, hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra. Mấy giây sau mở mắt, hắn cảm giác áp lực như núi đè nặng trên ngực nhẹ đi rất nhiều. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhui mảy giương ống nhòm lên tiếp tục tìm kiếm con quái vật biến dị tiếp. Hắn cần biết nó ở đâu để nghĩ biện pháp phòng tránh.

Lúc này, trời đã vào buổi trưa muộn đang chuyển dần sang chiều. Con mưa phùn rả rích đã yếu đi rất nhiều, nhưng bầu trời thì lại không sáng sủa hơn bao nhiêu mà vẫn âm u tối. Không gian màu xám đen trầm thấp, nồng nặc hơi nước trong không khí. Thời tiết ẩm lạnh như vào giữa mùa xuân vậy, kiểu thời tiết đẹp và đậm chất thơ nếu như thành phố Nội Hà không bị tàn phá và đầy rẫy những con quái vật bên dưới.

Tìm kiếm xung quanh khu vực con quái vật biến dị biến mất không hiệu quả, Tân bắt đầu đưa ống nhòm hướng đến những nơi xa hơn, bao quát toàn bộ khu vực xung quanh tòa nhà và dây trụ. Trong tầm mắt, hắn kinh hãi khi thấy cây cối, cỏ dại phát triển nhanh đến mức có thể cảm nhận bằng mắt thường. Trên những đồng cỏ nát, cỏ dại đã mọc lên một lớp khá dày, tràn lan xuống lòng đường, phủ lên cả một số công trình còn đứng vững. Những sợi dây leo khổng lồ mọc lên khắp nơi, nhiều tòa nhà cao tầng bị quấn lấy kín cả một vòng. Một số những cây dại thụ trên đường đã lớn lên phá vỡ quy hoạch, phát tán ra xung quanh rất nhiều cây non mới mọc xanh tươi um tùm. Các hồ sâu trước kia là đầm di bộ, cống ngầm, ga tàu điện đổ sụp đã bị ngập đầy nước, bên trên nổi lênh bênh đầy rác rưởi và một số cây cỏ lạ mọc trên mặt nước. Thành phố hiện đại sầm uất một thời, thay da đổi thịt biến dần thành di tích hoang phế trong khu rừng nhanh đến đáng sợ.

Theo thời gian, hắn thấy số lượng quái vật “Năm đầu người” từ trung tâm thành phố di chuyển ra bên ngoài đông hơn khá nhiều. Bọn chúng tản mát khắp nơi, nhưng may mắn khu vực của hắn chỉ có một vài con bên mảng đến gần và cách khu nhà trọ khá xa. Bọn chúng tuy đông, nhưng tất cả đều là những con quái bình thường chứ hắn không thấy một con biến dị nào khác nữa. Có lẽ đề có thể trở thành con quái biến dị không phải là dễ dàng, hắn phải đen đủi lắm mới đối mặt với một con.

Tân đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, đến khi hắn vừa quay lại tiếp tục quan sát bầy quái vật “Năm đầu người” có khoảng cách gần đây nhất thì bị chấn kinh buột miệng thốt lên:

“Hà!”

Ngay lập tức, hắn tạm buông ống nhòm xuống dụi dụi đôi mắt nhìn lại. Hình ảnh rõ lên, hắn thấy mình không có nhìn sai. Bên dưới, cách chỗ hắn khoảng hơn năm trăm mét, trên đồng cỏ nát trước kia là một nhà cao tầng lớn, có năm con quái vật “Năm đầu người” đang đứng tụ tập vờ vờ, chỉ sau vài giây bỗng nhiên có một con biến mất. Cau mày, hắn gãi gãi đầu vì cũng khó hiểu, con quái không thể chạy đi đâu nhanh như thế được. Bởi không gian xung quanh đây rất trống trải, chỉ có gạch vụn cùng đám dây leo lạ mọc trời lên từ lòng đất chứ không có gì ngăn trở tầm nhìn.

Chinh cho tiêu cự ống nhòm gần xuống, Tân căng mắt nhìn kĩ bốn con quái còn đứng đó xem có phát hiện ra nguyên nhân không. Chứ liên tưởng đến con quái vật biến dị đang ẩn nấp trong bóng tối, hắn lại bắt đầu cảm thấy bất an. Đang tập trung quan sát, bỗng hai mắt hắn trợn lớn, miệng há hốc ra kinh hãi vô cùng vào điều mình đang nhìn thấy.

Trong tầm mắt của hắn, dưới mặt đất, nơi đứng của bốn con quái vật “Năm đầu người” còn lại bỗng nhiên xuất hiện ra một đám dây leo màu đỏ. Bọn chúng đâm trời lên mặt đất từ trong đồng cỏ nát rồi chậm rãi bò trên mặt đất uốn éo như một sinh vật sống tiếp cận gần tới chỗ đám quái vật đứng. Ban đầu, hắn còn tưởng đây là con giun khổng lồ to bằng bắp tay, nhưng nhìn kĩ hắn thấy nó có lớp vỏ cây, kiểu dáng khá giống đám dây leo trên mặt đất nên mới nhận ra được.

Vài sợi đỏ như có mắt lách qua những khe hẹp gồ ghề của gạch vụn trên đồng cỏ nát, bò tới chân một con quái vật gần nhất. Sau đó, nó lặng lẽ quán lấy, leo lên cơ thể con quái thật nhẹ nhàng. Vài giây sau, đến khi con quái vật “Năm đầu người” nhận ra mình đang bị bắt giữ thì vút một cái. Mấy sợi rễ cây đột ngột thu xuống mặt đất, nó kéo theo con quái vật với một tốc độ đáng sợ biến mất. Con quái xấu số còn không kịp vùng vẫy, thét lên đã bị chôn vùi dưới đồng cỏ nát.

Không cần xem trực tiếp, Tân cũng đoán được hậu quả mà con quái vật “Năm đầu người” kia phải gánh chịu. Nó chắc chắn phải chết, không phải nghi ngờ. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy lạnh lẽo hết cả chân tay. Hắn không ngờ đám dây leo tưởng như bình thường kia, bên dưới lại tiềm ẩn quái vật đáng sợ đến vậy. Chỉ nhìn sơ qua trong tầm mắt thôi, hắn đã thấy số lượng của loại này mọc tràn lan khắp mọi góc ngách trong thành phố rồi. Nếu tất cả bên dưới đều có đám dây leo màu đỏ kia, thì nơi này chả mấy mà biến thành địa ngục.

Đưa tay áo lau đi lớp mồ hôi ri ri trên trán, hắn tiếp tục đưa ống nhòm lên nhìn xuống chỗ đám quái vật quan sát. Sau khi con quái vật đồng bạn thứ hai bị bắt mất, có vẻ như đám quái vật “Năm đầu người” còn lại đã nhận ra điều gì đó đang đến với mình. Bọn chúng hoảng sợ gào lên rồi cuồng cuồng chạy trốn. Âm thanh gào rú thảm thiết vang lên như đánh thức đám quái vật đứng cách đó không xa, khiến bọn chúng điên cuồng chạy đi tứ tán. Mặc kệ mấy con quái vật “Năm đầu người”, hắn giương ống nhòm lạng xem đám dây leo đáng sợ kia vừa bắt hai con quái xong bây giờ thế nào rồi.

Nhìn một lúc, hắn không thấy đám rễ cây màu đỏ trời lên nữa, có lẽ nó cũng nhận biết được rằng con mồi của mình chạy đi mất rồi. Không thu hoạch được gì, hắn chuẩn bị đảo mắt tìm kiếm con quái vật biến dị thì bất ngờ phát hiện trên đoạn dây leo xanh tươi to nhất mọc trên mặt đất bắt đầu nở ra một bông hoa to lớn.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quân đội xuất hiện và bắt đầu chạy trốn

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 16: Quân đội xuất hiện và bắt đầu chạy trốn

Trong không gian u ám, mờ mịt hơi nước bởi mưa phùn, bỗng một bông hoa to lớn như chậu rửa mặt mọc ra từ thân đoạn dây leo khổng lồ rồi nở rộ. Nó có hình dáng na ná một loại hoa hồng nào đó, nhưng lại có màu đỏ tươi như máu, rực rỡ đến yêu dị và hết sức bắt mắt.

Nó rất đẹp, mới nhìn thôi Tần đã muốn hái nó ngay về thưởng thức.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu, hần liền rung mình sợ hãi. Bông hoa kia chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì, có lẽ nó là công cụ để dụ dỗ con mồi kéo đến để ăn thịt, hần tới đó hái chẳng phải là muốn tìm chết sao. Hần không ngờ được, thực vật mà cũng có thể đáng sợ đến như này nên tập trung quan sát thêm một lúc nữa.

Mất khoảng gần chục phút, khu vực xung quanh bông hoa không có gì thay đổi, hần liền mặc kệ nó tiếp tục tìm kiếm tung tích con quái vật “Nắm đầu người” biến dị. Đây mới là mối uy hiếp hàng đầu đối với hần bây giờ, còn chỗ có bông hoa yêu dị kia, không tìm đến nó thì chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm.

“Ùc! Ùc! Ùc!”

Đang mãi mê tìm kiếm, bỗng bụng hần sôi lên sùng sục. Sau đó, cảm giác đói bụng cồn cào bùng lên khiến hần không thể không dừng lại tìm cách lấp đầy cái bụng. Ở bên cạnh, Con Lu nghe thấy âm thanh này liền cuống lên vẫy đuôi vui mừng. Nó biết rằng mình sắp được ăn rồi.

Tạm thời buông ống nhòm xuống, Tần xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái rồi quay lại lục trong ba lô lấy đồ ăn ra. Cả hai chia sẻ cùng nhau rồi lặng lẽ ăn vội trên gác thượng. Trong lúc ăn, hần cũng không quên nhìn chăm chú xuống bên dưới tìm kiếm. Áp lực vô hình từ con quái vật biến dị rất lớn, nó khiến hần ăn không ngon, và cũng chả có tâm trạng gì để ăn, chỉ mong miễn sao lấp đầy cái bụng là được. Ăn hết nắm gói mì tôm sống, uống hết hai bạch sữa, uống thêm lưng chai nước suối, hần mới cảm thấy lưng lưng bụng. Như vậy là đủ rồi, hần không ăn nữa mà bất giác ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Trên cao, mây đen kéo đến ngày một âm trầm và thấp, cơn mưa phùn thì lại chuyển dần sang dày đặc. Nhiệt độ hạ thấp xuống khá nhanh, không khí bắt đầu se se lạnh, giá buốt chân tay. Nhìn trời nhá nhem tối, hần giơ đồng hồ trên tay lên xem thì thấy vậy mà đã hơn bốn giờ. Hần mãi tập trung tìm kiếm con quái vật biến dị quá mà quên hết cả thời gian. Bây giờ, trời đã nhá nhem tối, mà hần vẫn không biết nó ở chỗ nào nên càng cảm thấy lo lắng sợ hãi. Trong lúc hoảng loạn, hần chợt nhớ ra một điều đáng sợ. Hôm nay đã gần đến cuối ngày rồi, vậy mà hần không nhìn thấy bất cứ một ai cũng như lực lượng vũ trang như hôm qua.

Tại sao lại như vậy? Trong đầu hần hoang mang suy nghĩ tự hỏi. Để có câu trả lời, hần bắt đầu tưởng tượng, tự biện lý do để trấn an tâm linh đang rất yếu ớt của mình. “Liệu có phải mọi người bị bọn quái vật biến dị giết hết rồi không... Không... Chắc là họ được cứu hết rồi lên không ra bên ngoài nữa... Nhưng nhiều người vậy, làm sao cứu nhanh thế được... Chẳng lẽ còn những con quái đáng sợ khác nữa... Ừ... Những con như đám rễ cây kinh khủng kia chẳng hạn... Có thể có nhiều cái thứ ghê gớm nữa lắm... Chẳng lẽ thành phố bây giờ chỉ còn mỗi mình thôi... Bị giết thật rồi chẳng...” Nhưng càng nghĩ, hần không ngờ được là những điều tiêu cực ngày nổi lên một nhiều.

“Gâu! Gâu!”

Đang rơi vào trong hỗn loạn, bỗng con Lu sủa lên hai tiếng khiến hần giật mình tỉnh lại. Nuốt một ngụm nước bọt, nhắm mắt lắc lắc đầu, hần nhú mảy có gắng loại bỏ những suy nghĩ không may ra khỏi đầu, nhưng mãi mà không được. Cuối cùng, hần đành mặc kệ nó, nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì vì bây giờ trời sẽ tối ngày một nhanh.

Trời tối, việc quan sát cũng không còn ý nghĩa nữa, hần phân vân không biết có lên đi xuống về phòng trọ nấu ăn, hay là cố thủ trên đây để nghỉ ngơi qua đêm. Con quái vật biến dị đã biết được tung tích của hần, có thể lúc này nó đang ở trong bóng tối quan sát. Việc hần đi xuống về phòng trọ rất không an toàn, vì cái cổng ngăn cách với ngoài đường của xóm trọ rất thấp, con quái có thể dễ dàng đột nhập rồi phá tan cái cửa phòng lỏng lẻo của nhà trọ. Thêm nữa, nếu quái vật tấn công thật thì không gian chật hẹp trong xóm trọ cũng khiến cho việc chống trả và chạy trốn của hần hết sức khó khăn.

Ngẫm nghĩ một tí, hần quyết định sẽ cố thủ trên đây, vì tòa nhà này khá cao, cái cổng ngoài sân không dễ trèo, cửa chính thì rất kiên cố còn là loại cửa cuốn chống trộm nữa. Con quái biến dị sẽ không có khả năng phá vỡ được cửa chính mà trèo lên đây. Mà nếu nó có vào được thì hần và con Lu cũng có đủ thời gian để chuẩn bị ứng phó. Nhưng trước hết, hần phải xuống bên dưới đóng cái cửa nhà vào đã.

Trong lúc Tần cau mày suy nghĩ, thời gian vụt trôi, bên ngoài trời tối đi ngày một nhanh. Làm ra quyết định trong đầu, hần móc đèn pin ra chuẩn bị dẫn con Lu đi xuống bên dưới đóng cửa tòa nhà thì bất ngờ từ đằng xa có tiếng động lạ vọng tới.

“Brum... Brum...”

“Graooo!”

“Kình! Kình! Kình!”

Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hần thấy, cách khoảng hơn năm trăm mét ngoài kia, trên đường lớn có một đoàn xe đang chạy thẳng về đây. Tất cả có ba xe, hai xe bán tải cỡ lớn bọc trước và sau, ở giữa là xe tải cỡ trung. Trên xe có rất nhiều người lính mặc quân phục cầm súng trường, tiểu liên đang điên cuồng xả súng vào những con quái vật “Nắm đầu người” chạy đuổi theo đoàn xe.

“Tốt!”

Nhìn thấy người sống, hấn hưng phấn quá không nhin được mà bật thốt lên một câu, bao nhiêu ý nghĩ đen tối đáng sợ trong đầu bị xua tan đi nhanh chóng. Hi vọng lóe lên, hấn cảm thấy, mình chỉ cần xác nhập với nhóm người kia thì sẽ được an toàn, không phải nom nớp lo sợ nữa.

Mừng quá, hấn lập tức gom đồ, đứng dậy định dẫn con Lu chạy xuống kia tới chỗ quân đội để được cứu giúp. Nhưng đi được vài bước, hấn chợt khựng người lại, không dám đi tiếp. Bởi trong đầu hấn lúc này nghĩ đến con quái vật biến dị. Nó đang ẩn nấp trong bóng tối ngoài kia, chỉ chờ một cơ hội như thế này để cắn xé hấn ra từng mảnh.

Tạm thời chưa đi vội, Tân lấy ống nhòm nhìn xem đoàn xe đi đến đâu, mục đích là gì để hấn có thể tiếp cận một cách nhanh và an toàn nhất. Trong tầm mắt của hấn, đoàn xe đang đi thẳng đến gần khu dân cư xóm trọ, nhưng đột nhiên họ rẽ phải đi sang hướng khác, không tới đây nữa. Họ đi đầu thế này, hấn lập tức nóng ruột cuồng lên. Đang không biết làm gì cho phải thì đoàn xe đột ngột lao vào cổng doanh trại rồi dừng lại trong đó. Thấy vậy, hấn thở phào một hơi, chỉ cần họ không đi tiếp là được, vì khu doanh trại cách chỗ này vẫn tương đối gần. Trước kia hấn đi xe đạp từ xóm trọ đến đó chỉ mất ba phút, đi bộ mất khoảng mười phút. Bây giờ để chạy đến đó, hấn vẫn còn cơ hội rất lớn để thành công.

Chăm chú quan sát, hấn thấy những người lính dừng xe lại liền lập tức đi xuống. Sau đó, họ triển khai thành những nhóm nhỏ hai người, rồi chạy phân tán xung quanh lao vào những tòa nhà thấp làm nhiệm vụ, chỉ để lại một nhóm người nhỏ đứng canh giới trên xe. Họ chắc là đi lấy vũ khí, quân tư trang hay cái gì đó quan trọng. Việc này chắc chắn sẽ phải mất một khoảng thời gian, nếu hấn có thể tận dụng cơ hội quý báu này thì việc được giải cứu là rất khả thi.

Nghĩ vậy, hấn sốt ruột vô cùng, phân vân mình không biết có nên đi hay không nữa. Bên dưới đang có một con quái vật vô cùng đáng sợ đang dinh dập hấn đây. Đi thì gặp nguy hiểm rất cao, không đi thì phải tìm cách vật lộn một mình đối phó với con quái vật biến dị còn cô độc và nguy hiểm hơn nữa.

Giữa lúc hấn Tân đang vô cùng rối loạn đấy, bỗng hấn nhìn thấy bên dưới có rất nhiều bóng đen từ khắp nơi có khoảng cách không xa chỗ hấn lao tới bủa vây lấy cổng doanh trại. Hấn giật mình sợ hãi nhủ thầm “Chẳng lẽ là lũ quái vật “Nắm đầu người” bị thu hút ủa tới tấn công quân đội... Không... Không phải...” Nheo mắt nhìn kĩ, hấn lờ mờ nhận ra những người kia cũng là những người sống xot cổ thủ trong các tòa nhà giống hấn. Họ đang liều mình chạy tới chỗ của quân đội để hi vọng được cứu giúp.

“Aaaaaa!” – Một người xấu số nào đó không may bị con quái vật “Nắm đầu người” vồ lấy. Âm thanh kêu gào đau đớn, tuyệt vọng trong bóng tối nhập nhoạng lạnh giá khiến hấn thấy nhói lên trong lòng.

“Graooo!” – Động tĩnh lớn, lũ quái vật bị đánh thức nhao nhao rượt đuổi những người sống xot.

Tân nhắm mắt lại hít sâu từng hơi hơi rồi thở nhẹ. Đây là, phương pháp tập trung suy nghĩ để đưa quyết định lớn mà bố hấn dạy lúc còn sống. Mỗi khi phải đối mặt với những lựa chọn khó khăn, hấn đều dùng cách này để giải quyết. Nhắm mắt lại, hấn cảm nhận xem trong tâm mình muốn cái gì nhất. Vài giây sau, mở mắt ra, hấn dứt khoát bật đèn pin dẫn con Lu chạy xuống khỏi toàn nhà.

Hấn lựa chọn liều mình để có được sự an toàn và không cô độc.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vượt qua đàn chuột

Mặt Thế Tiến Hóa

Chương 17: Vượt qua đàn chuột

Tân cầm đèn pin vội vã dẫn con Lu chạy xuống bậc cầu thang đến cửa tòa nhà thì dừng lại. Hấn vuốt ngực thờ hồng hộc mấy hơi rồi nhắm ngay hướng cổng chính chạy tới. Nhưng vừa đi được ba bước hấn liền khựng người đứng lại vì nhớ tới con quái vật biến dị. Cẩn rằng, hấn lập tức quay đầu dẫn con Lu chạy theo hướng khác. Nép sát vào bờ tường bao, hấn cong người, bước bằng mu bàn chân thật nhanh đến chỗ chậu cây cảnh lớn. Tới nơi, hấn cho đèn pin vào miệng cắn rồi bế con Lu trèo lên cây, bước qua bờ tường bao đi sang bên kia dây trọt.

Xuống tới mặt đất, hấn ngẩng đầu hướng ánh mắt ngay tới cái cổng chính rồi gấp gáp dẫn con Lu lao đầu chạy tới. Đến nơi, nhìn đồng vật cản chặn trước cổng, hấn vội vàng bắt tay vào khuôn đặt sang một bên. Để tránh cho động tĩnh phát ra lớn sẽ thu hút quái vật, hấn làm việc rất nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng như vậy khiến cho tiến độ chậm như rùa. Cứ tiếp tục thế này, hấn chắc chắn sẽ không tới kịp chỗ quân đội mất. Dừng lại, hấn cau mày liếc mắt nhìn quanh, tìm chỗ để trèo qua cổng. Rất nhanh, hấn tìm được vị trí thích hợp, nó là bờ tường bao ngăn sát bên cạnh cổng. Với chỗ này, hấn chỉ cần vài động tác bật nhảy đơn giản là có thể trèo lên được. Chọn xong mục tiêu, hấn lấy đà chuẩn bị lao lên thì bên cạnh con Lu cất tiếng sủa.

“Àng... ăng...”

Dừng lại, Tân ngoái đầu nhìn con Lu rồi vỗ cho mình một cái. Hấn làm sao có thể quên mất là nó không thể leo tường thế này. Nhớ tới cái thang, hấn lập tức quay lại vác đến cổng rồi đặt vào chỗ đẹp. Sau đó, hấn cúi xuống bế con Lu leo lên tường bao.

Ngồi trên nóc tường bao, hấn không vội nhảy xuống ngay mà đảo mắt nhìn ngó xung quanh một lát. Bởi bây giờ sắp phải đối mặt trực tiếp với quái vật rồi, dù vội nhưng hấn vẫn phải hết sức cẩn thận, không thì lại chết lúc nào không biết.

Bên ngoài, trời lúc này đã chuyển dần sang tối sẫm. Trong tầm mắt của hấn chỉ nhìn thấy đại khái những khối đen có hình thù kì dị chứ không nhìn rõ được vật gì. Tệ hơn nữa, ở khoảng cách xa hơn bảy mét, hấn gần như chỉ thấy đen kịt một màu. Mưa phùn vẫn rơi liên miên không dứt và đang có dấu hiệu ngày một dày đặc hơn.

Cho tay vào túi áo, hần móc đèn pin ra chuẩn bị bật lên soi thì ngay lập tức phải dừng lại. Trong bóng tối thế này, một mình hần bật đèn sáng khác gì tuyên bố cho bọn quái vật vị trí của mình để bọn chúng tới tấn công chứ.

Gãi gãi đầu, hần động não nhớ xem mình còn cái gì nữa để nhìn trong đêm. Ngoài đèn pin ra, hần còn cái ống nhòm nữa. Nhưng cái này hần thử rồi, nó không có chức năng quan sát ban đêm. Trong khi đó, thời gian trôi đi ngày một nhanh, mỗi một giây lãng phí thời thì phần trăm cơ hội được cứu thoát của hần lại giảm đi một ít.

Bí quá hóa liều, hần nhủ thầm trong đầu. “Thôi kệ bà nó! ... Liều thôi. ... Không nhanh thì muộn mất ... À... Đúng rồi!... Mình còn có cái máy quay nữa...”. Giữa lúc hần chuẩn bị lao xuống thì sực nhớ ra rằng, sáng nay mình có lấy được một cái máy quay phim mini từ phòng cậu sinh viên. Theo hần biết, bây giờ hầu như máy quay phim nào cũng có chế độ quay ban đêm. Mà cái máy hần lấy từ phòng cậu sinh viên có vẻ ngoài rất cao cấp, khả năng cao sẽ có nên vội vàng cho tay vãi ba lô móc ra. Cầm máy quay trên tay, hần tìm tòi một tí rồi bỏ cái màn hình nhỏ đang gấp ra.

Lập tức màn hình sáng lên, camera đang trước tự động chuyển đổi thành chế độ quay phim ban đêm mà hần không phải thao tác gì cả. Hần không ngờ chiếc máy quay chỉ bé bằng một nửa viên gạch này là loại hiện đại nhất tiền có AI hỗ trợ gần như hoàn toàn. Giờ máy quay lên mắt nhìn, Tần có thể nhìn khá rõ cảnh vật trong khoảng cách mười mét đổ lại dưới dạng đen trắng có phủ một lớp nền xanh. Có tầm nhìn, hần vội cầm máy quay đảo một vòng trước mặt.

Trong bán kính năm mét, hần không phát hiện ra bóng dáng con quái vật “Nắm đầu người” cũng như mối nguy hiểm nào. Xác định chỗ này tạm thời an toàn, hần gấp máy quay lại cất vào trong túi áo khoác rồi ôm con Lu cẩn thận nhảy xuống.

Lòng bàn chân vừa tiếp xúc với mặt đất, hần liền nương theo trọng lực nhún xuống rồi lăn một vòng để giảm thiểu phản lực và tránh cho động tĩnh phát ra lớn. Hoàn mỹ tiếp đất xong, hần ngay lập tức ngồi dậy lấy máy quay từ trong túi áo ra rồi bật lên hướng ra xung quanh quan sát. Tay phải thì nhanh chóng với về đằng sau, hần rút cái rìu ra xiết chặt, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Trong bóng tối, cảnh vật trở nên mơ hồ lạ lẫm, con phố thì bị trận động đất tàn phá nặng nề. Tất cả khiến cho hần nhất thời không nhớ ra được phải đi lối nào để đến được doanh trại. Đưa máy quay đảo khắp nơi, hần mò mẫm tìm hướng gần nhất để di chuyển đến mục tiêu.

Mất khoảng mấy giây, cuối cùng hần cũng xác định được phương hướng. Trước khi đi, hần giờ đồng hồ lên bấm xem thì thấy bây giờ là bốn giờ bốn mươi phút. Mới có gần năm giờ mà trời đã tối đen như bây giờ vậy, có lẽ là do thời tiết xấu với thành phố không một ánh đèn nên không gian mới xám xịt như vậy. Tính từ lúc quân đội xuất hiện với di chuyển vào doanh trại, đã mười phút trôi qua rồi, hần phải nhanh chóng chạy tới nơi không họ đi mất. Quân đội chắc đang thực hiện một nhiệm vụ gì đó chứ không phải giải cứu người bị nạn nên họ sẽ không ở lâu.

Cong người nép sát vào bờ tường bao bên cạnh, hần nhún chân bước nhanh về phía trước. Bên cạnh con Lu thấy thể liền bắt chước theo chủ nhân, nó chạy song song theo hần chứ không hối hả lao lên phía trước như mọi khi nữa.

Đi được khoảng chục mét, Tần dừng lại trước một ngách nhỏ. Giờ máy quay lên nhìn, hần thấy cách vài mét trước mặt có một đồng hồ nát khá lớn của tòa nhà cao tầng bên cạnh sập xuống, hai bên là tường là cỏ dại um tùm cùng với vài bụi cây nhỏ mới mọc. Nghe ngóng một tí, không thấy có dấu hiệu lạ gì, hần gấp camera xuống để tiết kiệm pin rồi nhanh chóng chạy vào ngách nhỏ. Trèo lên đồng hồ nát, hần lại lấy máy quay mò lên rồi nhìn đoạn đường trước mặt.

Hình ảnh rõ lên, hần liền giật mình hãi.

“Chít! Chít!”

Cách chỗ hần đứng vài mét về phía trước, trong ngách nhỏ, có ba cái xác người bị đám chuột to lớn bầu kín điên cuồng cắn xé tạo thành khung cảnh rất rùng rợn.

“Gừrư!” - Đứng sát bên cạnh hần, con Lu vừa nhìn thấy lũ chuột, nó liền gầm gừ chúi mõm lao lên tấn công.

Thấy vậy, hần hốt hoảng ngồi xuống, giữ lấy nó rồi ra hiệu ngồi im. Vài giây sau, ổn định được con Lu để nó không kịp tạo ra động tĩnh gì, hần mới thở phào một hơi. Một tay giữ người con Lu, hần ngẩng đầu lên, giờ máy quay rồi nheo mắt nhìn qua màn hình nhỏ. Nhìn hình ảnh truyền về, hần nuốt một ngụm nước bọt, sồn hết cả gai ốc. Trong tầm mắt của hần, con hẻm nhỏ bây giờ gần như bị phủ kín bởi những con chuột khổng lồ. Bọn chúng có vẻ bề ngoài gần giống như những con chuột hần bắt gặp trong tòa nhà bảy tầng lúc trước, nhưng dữ tợn và hôi hám hơn nhiều.

Nhìn bọn chuột dùng hàm răng sắc nhọn hung hãn giật xé mảy cái xác chết đến tro cả xương, hần bắt đầu thấy chùn bước, lưỡng lự không biết có nên đi tiếp hay không nữa. Nếu quay lại đường cũ, hần muốn đi tới doanh trại thì bắt buộc phải đi thẳng rồi vòng ra đường lớn mới tới nơi được. Nhưng vấn đề là lúc trước, hần ngồi trên nóc tòa nhà quan sát thì có nhìn thấy ở trên đường lớn có khá nhiều quái vật. Mấy người xấu số đi theo lối ấy đều bị tấn công hết, giờ hần quay lại thì xác xuất chạm mặt rất lớn. Còn nếu cố gắng băng qua con hẻm này, thì hần chỉ cần đi thêm vài đoạn ngắn nữa là tới nơi. Đường ngắn hơn, mới cả lối này có nhiều góc khuất để hần ẩn nấp khi có tình huống nguy hiểm xảy ra.

Nuốt một ngụm nước bọt, hần lấy vạt áo lau màn hình máy quay bị mưa phùn làm nhòe. Sau đó, ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết, hần nhìn phía trước một chút rồi quyết định đi tới. Một tay cầm camera, một tay xiết chặt cái rìu, hần kéo con Lu đi sát vào một bên tường bao cùng mình. So với việc phải chạm trán với quái vật “Nắm đầu người” thì việc đối phó với đám chuột này vẫn còn tốt hơn nhiều. Bên cạnh hần, con Lu đang hết sức kiểm chế. Nó tỏ vẻ khó chịu nhe răng gầm gừ, khom mình chậm rãi bước theo hần mà không lập tức xông vào tấn công bầy chuột.

Trong lúc Tần và con Lu nép sát vào bờ tường bước đi thật khẽ tới gần, những con chuột nhanh chóng phát hiện ra cả hai. Vài con hơi dừng lại, nhòm người lên dùng đôi mắt đỏ rực chăm chú quan sát rồi hếch mũi hít hít như cố đánh hơi một cái gì đó. Đa số những con khác thì vẫn vùi đầu vào cái xác, say mê cắn xé giật ra từng mảng thịt và khúc xương. Bọn chúng biểu hiện ra, chỉ giống như tò mò, có một chút dè chừng, chứ không sợ hãi con người giống như trước. Thậm chí thấy con Lu nhe răng gầm gừ, một số con còn chít chít kêu lên giống như đang khiêu khích vậy. Hần phải rất khó khăn mới ngăn cản được con Lu không cho nó lao tới chiến đấu với lũ chuột.

Phản ứng ngày càng không giống bình thường của đám chuột biến dị này khiến Tần hết sức căng thẳng và kinh hãi. Dù trời đã khá lạnh, nhưng trên trán hần vẫn lăn xuống từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Tim đập bình bịch như trống trận, hần bước nhanh lên, cố gắng thoát khỏi con hẻm khi lũ chuột vẫn chưa làm gì mình.

Vài giây sau, hần tiến vào đoạn giữa con hẻm, nơi đám chuột tập trung nhiều nhất vì ở chỗ này, ba cái xác chết nằm gần sát nhau. Trong không khí, mùi thối của xác chết bốc lên nồng nặc, nó hòa quện với mùi hôi hám kinh khủng của lũ chuột khiến hần không thể không đưa vạt áo lên bịt mũi. Sau đó, hần chuẩn bị bước nhanh đi tiếp thì thấy màn hình máy quay lại bị những hạt mưa phùn làm nhòe. Cổ nhện cảm giác kinh tởm, hần dừng lại lấy tay áo lau sạch nước mưa trên màn hình.

Khi hình ảnh rõ lên, hần vừa giờ camera lên nhìn thì bị hình ảnh truyền về cho kinh sợ thót tim. Tay run lên, tí nữa thì hần đánh rơi camera xuống mặt đất.

“Chít! Chít! Chít!”

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gian khổ chiến đấu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 18: Gian khổ chiến đấu

Khi Tần lau xong nước mưa trên màn hình. Hắn vừa mới giờ máy quay lên thì lập tức chứng kiến hình ảnh đáng sợ khiến tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại như muốn phát nổ. Trong tầm nhìn của hắn, tất cả những con chuột biến dị đang điên cuồng cắn xé giành nhau miếng thịt trên xác chết, đột nhiên dừng lại. Bọn chúng đồng loạt hướng ánh mắt khóa chặt lấy hắn và con Lu, yên tĩnh chăm chú nhìn không một tiếng động, bằng con người đồ rục yêu dị.

Vài giây sau, đàn chuột biến dị chậm rãi nhích lại gần chút một, rồi kêu ầm lên những âm thanh chói tai và nghiêng răng kèn kẹt:

“CHÍT! CHÍT! CHÍT!”

“KÉT! KÉT! KÉT!”

Đứng sát cạnh Tần, con Lu cảm nhận được mối nguy hiểm bùng lên từ lũ chuột. Nó lập tức chồm lên擋 trước hắn. Sau đó, nó hạ thấp đầu sủa lên một tiếng to cảnh báo rồi nhe răng gầm gừ đề phòng lũ chuột sẽ tấn công bất ngờ.

“GẤU! Grừu!”

“Hộc! Hộc!”

Nhìn đàn chuột áp sát ngày càng gần, hắn cảm thấy tức ngực, khó khăn thở hồng hộc. Mặt trắng bệch tái mét, mồ hôi của hắn vã ra trên trán lăn xuống không ngừng. Hắn hoảng sợ cầm camera đảo liên tục rồi lùi dần từng bước một về đằng sau. Đến khi chạm vào bờ tường bao, hắn cứng người lại khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Tay phải cầm cái riu run nhè nhẹ, thần kinh của hắn căng lên chuyển sang trạng thái tập trung cao độ, sẵn sàng đối phó với tình huống tiếp theo.

“CHÍT... CHÍT...CHÍT...” - Trong khi đó, lũ chuột biến dị kêu lên ngày một lớn, nghe ảm ảnh như một thứ ma âm vậy.

Theo thời gian, bọn chúng áp sát ngày một gần. Bây giờ, lũ chuột đã tạo thành một cung tròn bán kính chưa đến một mét, quây kín hắn và con Lu. Nhìn vào những con chuột to lớn có kích thước tương đương với con mèo trưởng thành bỏ lúc nhúc trên mặt đất, ngửi trong không khí mùi hôi hám khủng khiếp, hắn cảm thấy sợ hãi đến mức, tim như muốn ngừng đập. May mắn, phía trước hắn có Lu đứng chặn. Nhờ có tiếng gầm gừ và tinh thần dũng cảm của nó, hắn mới không đánh vỡ ranh giới sụp đổ tinh thần.

Giữa lúc bầu không khí đang bị kim nén đến mức ngột thở ấy, đột nhiên có một con chuột biến dị to lớn rú lên một tiếng chói tai át tất cả âm thanh còn lại:

“CRÍTTTTT!” – Sau đó, nó tung người bật cao khoảng một mét nhào tới phía Tần đứng.

“GRẦU...!” – Khi con chuột vừa tung người lên không trung. Ngay lập tức, con Lu sủa một tiếng rồi chồm tới dùng hàm răng sắc bén của mình tấp thẳng vào con chuột biến dị đập xuống đất quăng quật.

“CHÍT... CHÍT... GRETT...” - Con chuột biến dị bị con Lu giằng xé phải kêu gào thảm thiết, nó chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng tiếng kêu chói tai của nó đã trở thành tác nhân kích thích đám chuột còn lại điên lên.

“CREETTT... KÉTT.... CHÍT...”

Bọn chúng kêu gào ngày một ầm ĩ, ánh mắt thì đỏ rực phát sáng trong đêm tối, xôn xao chạy ngược xuôi. Đến một mức nào đó, tất cả đám chuột biến dị đột nhiên không còn dè chừng nữa. Bọn chúng gào to một tiếng rồi đồng loạt xông lên tấn công hắn và con Lu.

“Xoạt... Vù... Vù... Xoạt... Chít... Chít...”

Tần bị dồn vào chân tường không lối thoát. Bị ép đứng trước nguy cơ sinh tử, lạ thay hắn không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Hai mắt vằn đầy tơ máu, trán nổi gân xanh, hắn gào lên:

“Aaaaaa!” - Vừa hét, hắn vừa xiết chặt cán riu trong tay xông lên đối đầu với đám chuột biến dị.

Vung tay, hắn điên cuồng chém loạn trong bóng tối mà không có tầm nhìn. Bởi theo động tác vận động kịch liệt, hắn không thể tập trung nhìn vào màn hình nhỏ trên máy quay.

“Phập! Phập! Phụt!” – Âm thanh chém vào da thịt ngọt xót vang lên liên tục. Dù không nhìn rõ cái gì, nhưng hắn chém bừa cũng trúng mục tiêu, vì lũ chuột rất đông.

Mặc kệ việc Tần chống trả quyết liệt, chỉ mấy giây sau, lũ chuột đã bầu đầy người hắn. Một số con từ dưới đất leo lên thông qua đôi chân, những con khác thì nhảy bỏ thẳng vào cơ thể hắn. Rồi bọn chúng dùng hàm răng sắc nhọn của mình điên cuồng cắn xé. Chẳng mấy chốc, quần áo của hắn bị cắn thủng lỗ chỗ. Những cái răng của nhện hoắt bị biến đổi của con quái chuột dễ dàng phá vỡ lớp da, giật từng khối cơ thịt của hắn.

“AAAA...!!!!” - Gào lên đau đớn, hắn gồng mình vùng vẫy, cố gắng hất tung đám chuột ra khỏi người nhưng không ăn thua.

Trong lúc Tần gắng sức chống trả, cái máy quay phim đã văng khỏi tay của hắn không biết từ lúc nào. Rút nốt mũi thương gắt ở đằng sau thắt lưng ra, hắn cắn chặt răng điên cuồng đâm tới tấp vào những vị trí nhói đau trên khắp thân thể.

“Phup! Chít! Chít! Phup!”

Lũ chuột lúc này đã bầu gần như kín mít cơ thể Tân, nên không có nhát nào hấn đâm hay chém trượt mục tiêu. Hấn chống trả hết sức quyết liệt, nhưng bọn quái chuột đông quá. Dần dần, hấn bắt đầu đuối sức, hai mắt nhòe đi hoa lên quay cuồng. Loạng choạng mấy bước, hấn bắt lực ngã xuống mặt đất. Cố gắng gượng dậy đến cùng, nhưng hấn đã đánh rơi vũ khí khỏi tay. Thân thể bị lũ chuột tràn lên đè nặng, cử động của hấn ngày một chậm chạp.

“GẤU... Grừr....” - Giữa lúc Tân tưởng chừng như phải chết đó, con Lu đột nhiên sủa lớn một tiếng rồi hùng hục phi tới bằng tốc rất nhanh.

Sau đó, con Lu nhảy bổ lên người hấn. Nó ra sức cắn rồi dùng hai chân trước bới tung đám quái chuột đang bầu kín trên người hấn tạo ra khoảng trống.

Chân tay có thể động được, hấn vội quờ quạng xung quanh tìm vũ khí. Vớ được vật gì tròn tròn, hấn liền lập tức dùng nó đập vào con chuột. Nhưng rất nhanh, hấn liền nhận ra cái này không phải là riêu hay mồi thương của mình mà là cái đèn pin bị chuột cắn rơi khỏi túi áo khoác. Trong lúc hoảng loạn, hấn không kịp nghĩ nhiều mà ngay lập tức bấm công tắc bật đèn.

“Tách!” - Sau tiếng bật nhỏ, ánh sáng trắng mãnh liệt từ pha đèn liền đột ngột bùng lên trong đêm tối.

“Chít... chít... chít...” - Bị ánh sáng chiếu trúng, những con quái chuột kêu lên đau đớn rồi nhanh chóng rời bỏ cơ thể Tân.

Vội vàng vùng dậy, hấn nắm chặt cái đèn pin cố gắng dựng người đứng lên.

“Hộc! Hộc! Hộc!” - Thở ra hồng hộc, hấn chiếu đèn pin đảo khắp xung quanh một vòng.

“Chít... Xoạch... Xoạch... Chít...” - Khi ánh đèn chiếu tới đâu, lũ chuột biến dị liền tản ra đến đấy. Bọn chúng kêu lên khó chịu rồi lũ lượt kéo nhau chạy trốn vào góc ngách ở khắp nơi.

Chà mấy chốc, đàn chuột đông đảo lặn mất tăm trước Tân. Con hẻm nhỏ ồn ào nhanh chóng chìm vào trong yên tĩnh, chỉ còn tiếng gầm gừ cắn xé của con Lu đang say máu với vài con chuột đang ngáp ngoái. Hấn loạng choạng vài bước cầm đèn pin xoay quanh, xem còn có con chuột nào nữa không thì bất ngờ bị trượt ngã ngồi xuống mặt đất.

“Bịch!”

Thở ra hồng hộc từng hơi khó nhọc, hấn không cố gắng đứng lên nữa vì nguy hiểm tạm thời đã qua. Dần dần, trạng thái điên cuồng, căng cứng vì thần kinh tập trung quá độ cho chiến đấu của hấn rút đi. Ngay tức thì, hấn cảm thấy khắp cơ thể mình đau xót, mệt mỏi rã rời. Mồm khô khốc, cổ họng của hấn nóng rát cháy bỏng vô cùng khát nước. Hai mắt thỉnh thoảng lại hoa lên từng đợt, hấn khó khăn cất tiếng gọi con Lu lại gần chỗ mình.

“Lu... Lu...”

“Gâu!”

Nghe tiếng hấn gọi, con Lu cất tiếng sủa nhẹ một cái rồi nhanh chóng lại gần. Nó vẫy đuôi rồi liếm mặt hấn liên tục. Hành động quan tâm của con Lu khiến hấn có chút cảm giác an toàn, đỡ hoảng loạn và sợ hãi đi rất nhiều. Hấn ngồi yên hít thở một tí thì cổ họng cứ dâng lên từng đợt khát cháy. Không thể chịu được nữa, hai tay hấn run run tháo ba lô xuống. Móc chai nước ra, hấn khó khăn mở nắp rồi cho lên miệng uống.

“Ừng! Ừc!”

Dòng nước mát lạnh nhanh chóng chảy từ cổ họng xuống dạ dày, nó lập tức giúp hấn đánh tan đi cảm giác khát nước khó chịu. Không những thế, nó khiến hấn tỉnh táo tức thời và xua đi cảm giác mệt mỏi già dôi. Càng uống lại càng thấy ngon, loáng một cái là hấn uống hết sạch lụng chai nước suối.

Uống xong, hấn cảm giác tốt hơn hẳn. Nhớ tới con Lu, hấn vội chiếu đèn pin nhìn qua cơ thể xem nó có bị thương nặng không. Nhìn qua một lượt, hấn vui mừng khi thấy dưới lớp lông dày và trơn trượt của con Lu chỉ bị sứt xát ngoài da chứ không có vết thương nào quá sâu. Thở phào một hơi, hấn vuốt ve đầu nó mấy cái rồi chuyển sang kiểm tra thương thế của mình.

Hấn thì không may mắn như con Lu. Vết thương trên cơ thể hấn có rất nhiều. Gần như chỗ nào trên cơ thể hấn cũng bị những con chuột biến dị cắn rách da chảy máu. Nhưng còn tốt là hấn không bị vết cắn nào quá sâu và to, và máu chảy ra một hồi, sau khi thấm đẫm vào lớp quần áo giờ cũng đã bắt đầu ngừng lại. Vận động chân tay một tí, cơ thể hấn liền truyền đến cảm giác đau nhói từng đợt, nhưng không ảnh hưởng đến hoạt động.

Trong lúc cúi đầu xuống, hấn bắt gặp nhìn vào đồng hồ thì thấy bây giờ đã là năm giờ. Vậy là, hấn và con Lu bị kẹt ở con hẻm này mất mười phút. Nghĩ tới doanh trại quân đội, hấn liền cảm thấy lo lắng gấp gáp, trong lòng bất an không biết họ còn ở đó không. Trải qua việc nguy hiểm này, hấn thật sự cảm thấy sợ hãi cô độc. Nếu không có con Lu, có lẽ hấn đã chết từ lâu rồi. Hấn không muốn chống chọi một mình trong lo âu sợ hãi nữa. Hấn muốn hòa nhập vào đồng loại để được che chở, an toàn.

Nghĩ vậy, ruột gan Tân nóng bùng lên. Mặc dù cơ thể vẫn chưa tốt hơn bao nhiêu, nhưng hấn không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa ở chỗ này.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 19: Điều kì diệu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 19: Điều kì diệu

Trong màn đêm ngày càng tối tăm và lạnh giá, Tân nhìn mặt nén đau cố gắng dựng người đứng dậy. Sau đó, hắn cầm đèn pin chiếu xung quanh, tìm kiếm vũ khí và cái máy quay phim mini bị văng đi lúc nãy. Rất nhanh, hắn tìm thấy cái riú và mùi thương vì nó nằm ở gần đây. Cất mũi thương vào đằng sau thắt lưng, hắn cầm chắc cái riú bước khắp khiêng mò mẫm tìm nốt cái máy quay.

“Chít! Chít! Chít!” – Vừa yên tĩnh được một tí, những con chuột biến dị sau khi chạy trốn lại bắt đầu nấp trong bóng tối kêu lên inh ỏi.

Nghe tiếng kêu của bọn chúng, thần kinh vừa mới thả lỏng của Tân lại kéo căng lên như dây đàn. Hắn đảo loạn đèn pin chiếu vào những nơi phát ra âm thanh thì ngay lập tức con chuột ở đó im lặng lần đi, nhưng không có ánh sáng thì bọn chúng lại áp sát từng ít một. Chỗ này không thể ở lâu hơn được nữa, hắn gấp gáp tìm kiếm. Mấy chục giây sau, cuối cùng hắn cũng tìm thấy cái máy quay nằm ở sát tường bao cách đây vài mét. Cúi xuống, hắn cho đèn pin vào miệng cắn rồi nhặt cái máy quay lên. Mở máy kiểm tra, hắn thở phào một hơi vì nó vẫn còn hoạt động, nhưng thật không may là màn hình lại bị nứt một góc khiến cho hình ảnh truyền về nhìn khá khó. Gập lại, hắn tạm cất máy quay vào túi áo khoác còn lạnh lặn. Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về cuối con hẻm rồi nhẹ giọng cất tiếng gọi con Lu.

“- Lu... Lu...”

“Gâu!” – Nghe tiếng chủ nhân gọi, con Lu sủa nhẹ một tiếng rồi chạy tới. Lúc này, nhân lúc hắn không để ý đến nó, con Lu liền tìm xác một con chuột béo mập rồi điên cuồng cắn xé ăn thịt.

Tân nhìn thấy con Lu ăn thịt chuột, hắn cảm giác thật kinh tởm và không tốt, nhưng giờ không có thời gian để dạy bảo nó. Con Lu về tới, hắn lập tức khắp khiêng dẫn nó đi ngay.

Trên cao mưa phùn rơi xuống ngày càng dày đặc, những hạt mưa li ti tung bay theo từng cơn gió bắc ủa về khiến cho nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng. Trong không khí, không những lạnh mà còn kèm theo giá buốt.

Vừa thoát khỏi con hẻm, ngay lập tức một cơn gió lạnh ập tới khiến hắn run mình run lên cảm cập. Những vết thương trên người nhói lên đau xót làm hắn phải nhắm mắt.

“Áaaa!”

Tựa vào bờ tường bao, hắn ngó về phía sau con hẻm chiếu đèn. Trong tầm mắt, hắn thấy những con chuột biến dị lại lũ lượt xuất hiện. Bọn chúng kéo nhau lại gần mấy cái xác người tiếp tục bữa ăn dang dở của mình và tiện đó xử lý luôn đám xác chết đồng bọn. Nhìn thật kinh tởm, nhưng may mắn là bọn chúng không bám theo hắn nữa. Thở phào một hơi, hắn cúi xuống nhìn đồng hồ. Đã năm giờ hai phút rồi, không biết quân đội còn ở chỗ doanh trại không, hắn phải nắm chặt thời gian di chuyển nhanh tới nơi mới được.

Quãng đường phía trước cũng không còn xa lắm, chỉ còn ba đoạn ngã rẽ nữa là tới nơi.

Quay lại, Tân chiếu đèn về đằng trước. Hắn vừa chuẩn bị cất bước đi tiếp thì đột ngột dừng lại. Nhìn vào ánh đèn huỳnh quang sáng trưng, hắn lo lắng nó sẽ thu hút quái vật kéo tới. Lúc trước, hắn chiến đấu với lũ chuột gây ra động tĩnh, rất có thể bọn chúng đã chạy đến gần đây rồi. May mắn là không có con nào xông vào con hẻm trong lúc ấy, không thì ngày giờ của hắn đã được xác định chính xác.

Cho đèn pin lên miệng cắn, hắn móc máy quay mini bật lên. Sau đó, hắn cất đèn pin đi, nhìn vào màn hình máy quay rồi cẩn thận bước nhanh dẫn con Lu rẽ phải đi về phía trước.

Gió lạnh cứ từng đợt, từng đợt thổi tới khiến hắn lạnh lẽo và đau đốn run lên từng hồi. Mặt hắn lúc này đã tái mét, mỗi thăm tìm, hai hàm răng thì đánh vào nhau vang lên canh canh. Nhìn vào hình ảnh đen trắng của màn hình máy quay, bất giác hắn cảm thấy con đường phía trước thật dài, thật cô độc. Nhiều lúc, trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ muốn quay lại xóm trọ, nhưng không dám. Hắn đã cố gắng liều mình đi để tìm đường sống, để được bao bọc bởi đồng loại, để không phải sợ hãi chống chọi một mình thì không thể từ bỏ giữa chừng được. Hắn đau lắm, mệt lắm, nhưng phải cố gắng bước tiếp với hi vọng dù nó mong manh, nhỏ nhoi thế nào đi nữa.

Tân đi được vài mét thì cảnh vật trong mắt hắn lại bắt đầu thay đổi. Phía trước đáng lẽ ra phải là con hẻm chật hẹp thì bây giờ đã bị đồng đồ nát san bằng biến thành một khoảng trống lớn. Chỗ này thực vật phát triển nhanh đáng sợ, trên đồng đồ nát mọc lên rất nhiều bụi cây to rậm rạp cao ngang đến bụng, dây leo và cây cỏ thì mọc um tùm bất chèo khắp nơi. Hai bên đường trước kia là hai cây sấu non, giờ đây đã trở thành đại thụ to lớn phải hai người ôm mới hết. Trên ngọn cây cao, tiếng chim lợn thỉnh thoảng lại vọng xuống nghe tang tóc nào lòng.

“Ét! Ét!”

Nuốt một ngụm nước bọt, hắn nép sát vào một góc bờ tường bao căng thẳng đảo camera phóng to lên quan sát thật kĩ. Trước mắt trong bán kính tầm năm mét đồ lại, hắn chỉ nhìn thấy thực vật chứ không có sinh vật sống nào khác. Loại dây leo mọc tua tủa trên đồng đồ nát cũng chỉ loại bình thường, dây nhỏ dài, nhiều lá chứ không phải loại biến dị săn mồi không lồ đáng sợ lúc trước. Nhặt một viên gạch nhỏ, hắn đập mạnh về phía trước rồi nấp kín cẩn thận nhìn vào màn hình. Vài giây sau, thấy phía trước không có động tĩnh gì, hắn lưỡng lự một tí rồi cẩn rắng chuẩn bị bước tiếp thì bụng lại bất ngờ sôi lên.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Ngay sau đó, mặt hắn hoa lên, người rét run, chân tay loạng choạng ngã vào bức tường bên cạnh. “Chết tiệt... Sao lại đói vào lúc này cơ chứ...” Chửi thầm trong đầu một câu, hắn chống một tay vào tường run rẩy cầm camera đảo khắp xung quanh. Với tình trạng này, hắn không thể đi tiếp được mà phải tìm cách lấp đầy cái bụng đã. Trong ba lô còn khá nhiều đồ ăn, nhưng hắn không thể cứ thế ngồi xuống đây ăn ngay được. Quá lộ liễu và nguy hiểm, hắn phải tìm một chỗ kín đáo ngay lập tức. Ngó nghiêng một tí, rất nhanh, hắn nhìn thấy đằng sau mình, cách vài mét, có một ngách nhỏ thông vào trong. Cảm thấy chỗ này rất được, hắn liền dẫn con Lu khó khăn di chuyển quay lại.

Tiến vào ngách nhỏ, hắn thấy đây là một ngõ cụt khá rộng và chật hẹp, bên trong để rất nhiều xe chở rác bốc mùi khó chịu. Cố gắng chịu đựng, hắn đi vào sâu nhất, gọi con Lu chạy sát vào đây rồi cả hai lên lòi nấp sau thùng xe. Xong xuôi, hắn giờ máy quay, ngoai đầu ra bên ngoài nhìn một tí. Xác định mình tạm thời an toàn, hắn kiểm một vị trí đẹp trên xe rác rồi đặt máy quay lên cho nó chiếu ra ngoài con hẻm.

Sau đó, hắn run run tháo bao lô xuống, mở khóa rồi mò mẫm tìm tòi đồ ăn trong bóng tối.

Mấy giây sau, Tân dựa vào cảm giác móc được mấy gói mì tôm. Hắn vội vàng run rẩy bóc vỏ rồi khần cấp cho vào miệng nhai ngấu nghiến. Ăn được ba gói, cổ họng hắn liền khô khốc lại và có chút nghẹn. Tạm dừng ăn, hắn tìm trong ba lô bịch sữa tươi rồi vội vàng cầm vòi hít, bởi nước suối đã uống hết rồi.

“Ư... ừ... - Con Lu ngồi bên cạnh nhìn chủ nhân ăn ngon lành. Nó khó chịu liếm mép liên tục rồi kêu lên ư ừ.

Thấy vậy, hắn nhanh chóng lục tìm trong ba lô kiểm thử gì đó cho con Lu ăn. Không có ánh sáng thật bất tiện, hắn lại không dám bật đèn pin để nhìn. Cái máy quay thì để lấy tầm nhìn

bên ngoài rồi, hần cần nó để canh chừng, nếu có nguy hiểm xảy ra thì có thể phản ứng sớm được. Đang tìm, chợt đồng hồ đeo tay của hần kẹp vào cái gì đó. Giật mãi mới thoát ra được, hần sực nhớ ra mình có thể dùng đèn pin của đồng hồ chiếu sáng.

Thế là, hần lập tức bấm đèn pin để tìm tòi. Trong đêm tối đậm đặc, ánh đèn xanh mờ của đồng hồ đeo tay trở lên sáng rõ hơn bao giờ hết. Rất nhanh, hần tìm cho con Lu mấy miếng thịt sống. Vắt cho nó ăn xong, hần lại tìm kiếm đồ ăn cho mình.

Do quá đói, loáng một cái là hần ăn hết sạch vài gòì mì tôm, một ít quả táo, quả chuối, vậy mà bụng chả cảm thấy no hơn tí nào. Cúi xuống, hần lục trong ba lô xem còn có đồ gì ăn ngay được không thì thấy chỉ còn thịt sống và một túi ni lông đựng hơn chục quả trứng gà đã đập nát. Đói quá, hần lưỡng lự một một chút rồi nhắm mắt cho vào miệng ăn tất. Miếng thịt to, hần lấy cái riâu chặt nhỏ để ăn, còn trứng gà thì cứ thế đục một lỗ ở túi ni lông rồi cho vào miệng mút.

Một lát sau, hần ăn sạch những gì có trong ba lô thì mới cảm thấy hơi no, lưng lửng bụng. Hần muốn ăn thêm nữa, nhưng thời gian không còn nhiều, phải đi chuyển ngay mới kịp. Trong lúc ăn, hần vẫn liên tục chăm chú nhìn vào màn hình nhỏ của máy quay, may mắn không có mối nguy hiểm nào kéo tới.

Thức ăn vào bụng, Tân cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, vết thương trên cơ thể cũng bớt đau đi. Đầu óc tỉnh táo trở lại, hần cảm giác ngứa ngáy hết người. Nhất là ở mấy chỗ bị thương bị chuột cắn, ngứa đến mức rất khó khăn hần mới kiềm chế được. Tại sao mình lại bị như thế này, hần sợ hãi lấy đèn pin bật lên soi thử. Ánh sáng lóe lên, hần neho mắt nhìn kĩ thì khó tin vào những gì mình chứng kiến.

Vết thương của hần, chỗ bị chuột cắn vậy mà đang đóng vảy, nhìn như trải qua thời gian rất lâu sắp lành rồi. Hần kinh ngạc lấy tay bóc thử, thật không ngờ chỗ bị thương nhẹ còn lành luôn rồi. Điều này quá thần kì, hần nghĩ mãi mà không biết nguyên nhân tại sao đành mặc kệ nó vậy, chỉ cần nó tốt cho mình là được. Đặc biệt, ăn xong bây giờ hần cũng không còn thấy mệt mỏi nữa mà cảm giác sức lực của mình đã gần được như lúc ban đầu.

Có sức khỏe, lòng tin của Tân tăng vọt. Hần không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa mà nhanh chóng đeo ba lô đứng dậy. Tắt đèn pin đi, hần cầm máy quay lên rồi nắm chặt cái riâu trong tay dẫn con Lu cất bước ra ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thặng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bị lạc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 20: Bị lạc

Sức khỏe phục hồi, Tân di chuyển linh hoạt và nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hần nhón chân, chạy bằng mu bàn chân trên từng khoảng ngắn rồi nhanh chóng nép sát vào những góc khuất của bờ tường bao bên cạnh. Ló đầu, hần giờ máy quay quan sát cảnh vật trước mặt. Xác định phía trước không có nguy hiểm là hần lại đi tiếp. Cho nên rất nhanh, hần đã quay trở lại vị trí là con hẻm đồ nát, cây cỏ mọc rậm rạp lúc đầu. Cúi xuống, hần nhặt một viên gạch đập về phía trước dò đường. Sau đó, hần chờ đợi quan sát một tí. Nhận thấy không có gì nguy hiểm xảy ra, hần xiết chặt cái riâu trong tay phải tiến lên dẫn con Lu bước nhanh.

Len lỏi qua những bụi cây rậm rạp, hần cảm giác hơi rờn rợn khi nghĩ đến trong đó khả năng có rắn rết. Nhưng thời gian không còn nhiều, hần không thể dôi hướng đi khác được nên bắt buộc phải liều. Lúc di chuyển, hần để con Lu chạy đằng trước, còn bản thân thì dùng cái riâu gạt mở những bụi cây chắn lối bước phía sau. Cả hai đi thật nhanh, nhưng vẫn hết sức cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh.

“Ét! Ét! Quạ! Quạ!”

Tân đi gần tới gốc hai cây sấu, trên ngọn cây bất chợt vọng xuống tiếng chim lộn và quạ kêu to làm hần giật mình sồn gai ốc. Ngẩng đầu lên nhìn, hần thấy vài đôi mắt phát sáng trong đêm như mắt mèo rất đáng sợ. Nuốt một ngụm nước bọt, hần cắn răng đẩy nhanh tốc độ để thoát khỏi nơi quỷ quái này. Nhưng lạ thay, con đường phía trước, hần càng đi lại càng thấy dài, cây cỏ thì ngày một rậm rạp. Hai bên đường số lượng cây sấu cũng tăng lên, nó không giống như con hẻm ngắn hần nhận biết lúc trước. Xung quanh đóng đồ nát thì chỗ nào cũng na ná như nhau, bị cây cỏ bao phủ khiến hần không biết đâu mà lần.

Dần dần, hần bắt đầu cảm thấy lo lắng sợ hãi. Đi được một lúc, hần cảm giác đáng lẽ mình phải rời khỏi con hẻm ngắn rồi mới phải. Vậy mà, bây giờ trước mắt hần vẫn là những tòa nhà tàn khuyết không còn hình dạng bị cây cỏ, dây leo bao phủ lung tung. Khắp nơi, những bụi cây to rậm rạp của một loại cây nào đó, mọc lên um tùm che đi những dấu tích cũ quen thuộc. Tất cả bị bóng tối đậm đặc bao trùm, kết hợp với hình ảnh đen trắng của màn hình máy quay khiến hần mất phương hướng hoàn toàn.

Khoảng chục giây sau, hần sợ hãi nhận ra một điều, rất có thể mình đã đi lạc. Bởi đồng đồ nát bị cỏ cây phủ kín khiến hần không còn biết mình đang chính xác ở chỗ nào. Hần cố gắng xác định vị trí dựa vào những kiến trúc quen thuộc, nhưng xung quanh chỉ còn các mảnh phế tích bị tàn phá đồ sộ không thể nhận ra hình dạng ban đầu. Trên cao, tiếng quạ kêu và chim lộn cứ liên tục réo rắt, nó khiến cho hần sốt ruột muốn phát điên.

Cứ cách một khoảng thời gian ngắn, hần lại bật đồng hồ lên nhìn. Đã năm giờ mười phút, tính từ lúc quân đội xuất hiện thì thời gian đã trôi qua khoảng hai mươi phút rồi. Hần lo lắng, nếu bản thân không nhanh chóng thoát khỏi đây thì rất có thể khi đến nơi nơi họ đã rời khỏi doanh trại. Đẩy nhanh tốc độ, hần dựa vào cảm giác chạy về phía trước. Nhưng đi được một tí, hần sợ hãi thấy mình giống như lại quay trở về chỗ cũ.

“Hộc! Hộc!”

Dùng dưới một gốc cây hoa sữa khổng lồ, Tân thờ ra hồng hộc liên tục. Dù trời lạnh và bị mưa phùn thấm ướt quần áo, nhưng mồ hôi của hần vẫn vã ra liên miên. Đã ba phút trôi qua,

vậy mà hắn vẫn không thoát khỏi được chỗ này, cũng chẳng biết mình ở đâu nữa. Sau trận động đất, con phố quen thuộc mà hắn biết đã thay đổi hoàn toàn. Những bức tường còn sót lại đã ngẫu nhiên kết hợp với dây leo và cỏ dại. Nó biến nơi này như thành một cái mê cung thu nhỏ vậy. Nó khiến hắn phải đi lòng vòng từng đoạn ngắn một cách lãng phí thời gian. Mặc dù trong lúc đi chuyển, hắn không gặp con quái vật, hay mối nguy hiểm nào. Nhưng theo thời gian, hắn ngày một cảm thấy mình bị áp lực đến khó thở. Cứ cầm đầu đi cũng phải là biện pháp, hắn dừng lại một chút, cố xác định vị trí chính xác để tìm cách thoát khỏi đây.

Đang cúi xuống mặt đất tìm kiếm, chợt hắn nhìn thấy trước mắt cách vài mét có một vật quen thuộc.

Vội vã chạy tới, hắn dùng cái riệu chặt đứt mớ dây leo quấn quanh rồi gạt nó ra. Đưa camera gần xuống xem, hắn thấy bị vùi một nửa trong đồng đồ nát là bảng hiệu quán ăn sáng “Bún Cá, Phở Bò, Cò Lính”. Nhìn thấy mấy dòng chữ quen thuộc, hắn kích động đến mực tay run lên nhè nhẹ.

Cuối cùng, hắn cũng biết mình đang ở chỗ nào. Nơi hắn đang đứng rất có thể là quán ăn sáng nhỏ. Đây là địa điểm quen thuộc, hắn rất hay đến ăn mỗi khi có tiền. Mà vị trí này đã rất gần với doanh trại quân đội, hắn chỉ cần đi khoảng hai chục mét nữa là tới nơi. May mắn thật, trong lúc mù đường chạy bừa, vậy mà hắn tình cờ tiến được đến nơi này.

“Kính! Kính! Kính!” – Đúng lúc đó, từng đằng xa đột ngột vang lên tiếng súng trường nổ giòn.

Tiếng súng vang lên đánh thép trong màn đêm tối tăm lạnh giá, nó như một liều thuốc an thần đối với hắn lúc này vậy. Tiếng súng còn, nghĩa là quân đội vẫn chưa rời khỏi doanh trại, hắn chỉ cần cố một tí nữa thôi là tới được nơi an toàn rồi. Huyết dịch sôi lên, hai mắt đỏ ngầu, hắn nghe theo tiếng súng mà nhanh chóng di chuyển lại gần. Bên cạnh, con Lu cũng tăng tốc lên. Cả hai cầm đầu chạy nhanh, bắt chập những mối nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh.

“Xột! Xoạt!”

Hắn đang băng nhanh qua những bụi cây thấp thì đột nhiên trước mặt xuất hiện bức tường cao có thép gai bên trên. Bắt buộc phải dừng lại, hắn đảo camera khắp xung quanh tìm kiếm lối đi khác. Mò mẫm một tí, rất nhanh hắn tìm được chỗ đột phá là lỗ hổng một đoạn tường bị sập.

“Hộc! Hộc! Hộc!” - Thở ra hồng hộc, hắn lập tức dẫn con Lu men theo bờ tường đi đến chỗ đó.

Nấp đằng sau bức tường, hắn đưa camera vào bên trong quan sát một vòng trước. Qua màn hình, hắn nhanh chóng nhận ra trước mặt mình là tàn tích của khu chợ nhỏ. Nó đã bị thực vật xâm thực đến mức khó nhận ra, những gian hàng lớn hai bên bị đổ sập gần hết, dây leo bao phủ khắp nơi, một số bụi cây lạ mọc lên cao ngồng cản trở tầm mắt. Chăm chú nhìn một tí, hắn không thấy mối nguy hiểm nào mới nhanh chóng bước vào bên trong.

Ngay lập tức, Tần di chuyển nhanh tới sau một cái xạp hàng nhỏ. Nấp vào đấy, hắn đảo mắt nhìn xung quanh một tí. Vài giây sau, thấy phía trước không có gì nguy hiểm xảy ra, hắn liền nhanh chóng đứng dậy dẫn con Lu chạy nấp sau một vị trí khác.

Qua cái chợ này, doanh trại quân đội đã ở trước mặt, hắn chỉ cần đi thêm một đoạn ngắn nữa là tới nơi. Sắp đến lúc gặp đồng loại sau mấy ngày phải sống trong cô độc, nom nớp lo sợ, Tần cảm thấy rất hưng phấn, hồi hộp. Nhưng càng đến lúc này, hắn lại càng cảm thấy lo lắng, bất an như sắp có điều gì đó không hay xảy ra. Theo thời gian, cảm đó ngày một mãnh liệt khiến hắn phải đi chậm lại, tập trung quan sát xung quanh. Thân kinh căng lên như dây đàn, hắn cảnh giác cao độ, sẵn sàng đối phó với mọi điều bất ngờ. Hắn không hiểu sao mình lại cảm thấy như vậy, nhưng hắn tin vào trực giác của mình.

Hắn di chuyển chéo, cứ đi được một đoạn đến hết tầm nhìn liền nấp vào ki ốt bán hàng trước mặt. Sau đó, hắn giờ máy quay lên xem trước, thấy không có gì khả nghi mới lặng lẽ đi tiếp. Một lát sau, hắn đi được hết một phần ba quãng đường mà không có chuyện gì xảy ra. Cảnh vật trong mắt chỉ có đồng đồ nát, cây cỏ và những bụi cây dại to lớn rậm rạp, không có gì nguy hiểm, nhưng hắn bỗng nhận ra một điều rất lạ. Đó là, không gian ở chỗ này yên tĩnh quá, nó ngột ngạt một cách khó chịu, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ xột xoạt của hắn và con Lu vang lên trong đêm tối.

Dừng lại ngồi nấp sau một cái sạp hàng, Tần đang đưa tay áo lên lau màn hình máy quay do nó bị mưa phùn làm nhòe. Có vẻ như cái máy quay này là loại xịn trên thị trường, nên việc nó bị nứt màn hình cũng không ảnh hưởng gì đến hoạt động. Pin trong máy cũng trâu, hắn sử dụng này giờ mà vẫn còn 80%. Lau xong, hắn giờ lên nhìn một vòng rồi chuẩn bị đứng dậy đi tiếp thì con Lu bất ngờ cắn lấy áo hắn giữ lại.

“Ủ! Ủ!” - Sau đó, nó kêu lên thật khê trong miệng như muốn nói cái gì đó.

Nhìn biểu hiện lạ của con Lu, hắn lập tức ngừng lại rồi chăm chú quan sát hành động của nó đoán xem có điều gì xảy ra.

Con Lu thấy chủ nhân đề ý đến mình, nó liền quay ra hướng tay phải, nhìn chằm chằm vào ki ốt bán hàng lớn rồi sủa nhẹ lên:

“Gâu! Gâu!”

Tần thấy con Lu lên tiếng, hắn hoảng sợ ngay lập tức ôm lấy ngăn không cho nó sủa tiếp. Sau đó, hắn đưa camera đánh ánh mắt tới vị trí con Lu sủa. Trong màn hình máy quay truyền về hình ảnh, trước mặt hắn cách vài mét là một cái ki ốt khá lớn bị đổ sập một nửa chỉ còn hai bức tường đứng vững bị dây leo quấn lên chằng chịt. Chỗ mảng tường còn đứng vững là tầm đằng sau và một bên cạnh trái chắn tầm nhìn của hắn. Với góc này, hắn không thể nhìn thấy bên trong ki ốt, khuất sau hai bức tường kia có gì.

Hành động của con Lu khiến Tần ân ái cảm thấy trước mặt, sau bức tường có mối nguy hiểm. Bởi từ lúc con Lu khôn lên, nó chưa bao giờ làm điều không có ý nghĩa. Chắc ở đó có cái gì rồi, hắn căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt rồi chuẩn bị vòng qua hướng khác đi chuyển. Nhưng khi hắn vừa mới đổi hướng định đi tiếp thì con Lu lại cắn lấy áo hắn ngăn lại.

Khó hiểu, hắn ngoái đầu quay lại giờ máy quay nhìn vào mắt con Lu. Trong ánh mắt của nó, hắn thấy con Lu đang hết sức nôn nóng bất an. Chẳng lẽ bên kia cũng có mối nguy hiểm đang rình rập, hắn hốt hoảng kinh hãi nghĩ. Bên phải không đi được, bên trái cũng không đi được, xung quanh thì là tường bao thép gai, hắn biết đi thế nào đây. Hay là, hắn quay lại đằng sau, đi qua chỗ đoạn tường bao bị đổ rồi tìm đường khác. Nhưng như vậy mất quá nhiều thời gian, và khoảng không gian dày đặc cây cỏ cao lớn đằng sau rất dễ khiến hắn bị lạc một lần nữa.

“Kính! Kính! Brùm! Brùm!” - Trong khi đó, phía đằng trước ở doanh trại quân đội, ngoài tiếng súng nổ ra thì bắt đầu có tiếng động cơ ô tô khởi động.

Nghe thấy tiếng ô tô, Tần cảm giác rằng họ sắp di chuyển khỏi đây rồi nên hắn vô cùng lo lắng, sốt ruột. Nhìn đằng trước một tí, hắn cắn chặt răng xiết chặt cái riệu, giờ máy quay lên rồi lặng lẽ cất bước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chạy đến nơi hi vọng

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 21: Chạy đến nơi hi vọng

Tần rón rén từng bước tiến lại gần phía sau bức tường còn đứng vững của ki-ốt bán hàng, nơi con Lu cảnh báo có cái gì đó nguy hiểm đằng sau. Tới nơi, hắn nín thở nghe ngóng động tĩnh bên kia. Vài giây sau, khi không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, hắn mới cẩn thận chậm rãi đưa máy quay phim lớn qua mép tường bao quan sát. Con Lu đang đứng sát bên cạnh hắn. Nó nhìn hành động của chủ nhân liền đoán được điều gì sắp xảy ra. Lập tức, nó hạ thấp hai chân trước xuống, hai chân sau co lại, há mồm nhẹ nhàng, sẵn sàng lao tới tấn công bất cứ thứ gì bất ngờ xuất hiện.

Lúc đưa máy quay sang thì trong đầu hắn đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng đối mặt với mọi điều bất ngờ, nhưng hình ảnh truyền về vẫn chỉ là cây cỏ và đồng cỏ nát mà không thấy vật gì khác. Hắn cau mày khó hiểu, trong đầu tự hỏi rằng “Có gì đâu nhỉ... Chẳng lẽ con Lu đoán sai...”. Cảm thấy sự việc không đúng lắm, hắn ló hẳn đầu sang, cầm máy quay phim quét một vòng đằng sau. Cảnh vật bình thường đang chậm rãi truyền về trong mắt hắn, đến khi hắn đảo camera tới sát bức tường thì đột ngột có một khuôn mặt người xuất hiện trong ống kính.

Tí tách!

Ngay lập tức, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rì ra trên trán hắn rơi xuống đất. Mồ run run, hắn cắn chặt răng cố gắng để cho mình không hét lên. Bối đập vào mắt hắn bây giờ là hình ảnh rất kinh dị. Đó là, khuôn mặt của một người phụ nữ, nhưng nó đã bị lột hết da, chỉ còn cơ thịt bị rễ cây quấn lấy, mắt thì mờ trùng trùng như lò ra, cùng với trên đầu là lúc nhúc cây nấm. Con quái ở rất gần, khuôn mặt nó chỉ cách camera mấy centimet, hắn còn ngửi thấy trong không khí áp tới mùi máu tanh nồng nặc. Lúc vừa nhìn thấy, hắn giật bản mình tí nữa thì đánh rơi camera xuống đất. Giờ nhìn kỹ, hắn kinh hoàng khi thấy đằng sau con quái nữ còn đến bốn, năm con khác đứng vật vờ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn giữ nguyên động tác không dám hoạt động. Mấy giây sau, hắn thấy mấy con quái vẫn đứng yên một chỗ cứng ngắc mới từ từ rút camera về. Nép sát vào bức tường đằng sau, hắn không dám thở mạnh. Mặt mũi tái mét đi, hắn cảm thấy trước ngực mình bị đè nặng như muốn tắc thở. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng hắn vẫn thật không ngờ rằng đứng ngay sau bức tường kia là một đàn những con quái vật “Nấm đầu người” đáng sợ.

Xiết chặt cái rìu, hắn lặng yên chờ đợi. Một lát sau, thấy đám quái vật không có biểu hiện gì, hắn mới thở phào một hơi. Lúc này, hắn chỉ kịp nhìn thoáng qua, nhưng cũng thấy đại khái sau bức tường có đến gần chục con quái. Với hoàn cảnh thế này, hắn không thể liều mình vượt qua quãng đường trước mặt được. Chắc chắn, hắn sẽ bị bọn quái vật xé xác chỉ trong vài giây. Chưa kể, còn một vị trí khác phía trước mà con Lu cảnh báo, hắn chưa nhìn, nhưng khả năng rất lớn cũng là đám quái vật “Nấm đầu người” nữa. Số lượng quái đông thế này, tốt nhất hắn phải nhanh chóng quay lại tìm lối đi khác. May mắn, hành động vừa rồi của hắn vẫn chưa kinh động tới lũ quái vật. Hắn phải nhân lúc bọn chúng chưa phát hiện ra mình rồi khỏi đây ngay mới được.

Nghĩ vậy, hắn giờ camera lên, cong người chuẩn bị dẫn con Lu nhẹ nhàng di chuyển thì từ đằng sau bất ngờ vang lên tiếng súng.

“Kình! Kình! Kình!”

“Graooo!”

Tiếng súng và âm thanh gào rú của quái vật ở rất gần, hắn nghe đầu óc như ở ngay công chợ. Vội quay mặt lại, hắn hé mắt nhô ra khỏi mép tường nhìn về phía trước. Trống bóng đêm đậm đặc, hắn thấy khoảng hơn một trăm mét, đầu công chợ có những tia sáng lấp ló bùng lên.

“Brum! Brum! Xinh! Xịch!” - Rồi ngay sau đó, tiếng động cơ ô tô vẫn nổ đều đều trong doanh trại bắt đầu di chuyển.

Nghe tiếng bánh xe lăn trên đường và tiếng súng nổ liên hồi, Tần hoảng sợ nhủ thầm trong đầu. “Chết tiệt... Quân đội đi mất rồi... Mình phải làm sao bây giờ...”. Quân đội không còn ở doanh trại, hắn vòng lại đằng sau tìm hướng khác chắc chắn sẽ không kịp. Họ đi bằng ô tô, chỉ vài phút thôi là sẽ biến mất khỏi đây, hắn phải quyết định thật nhanh ngay lúc này.

Một là, hắn sẽ liều mình xông thẳng về đằng trước, dùng tất cả sức mạnh của mình chạy thật nhanh thoát khỏi đám quái vật trong khu chợ rồi hô hào kêu cứu. Nếu may mắn, hắn sẽ được quân đội tiếp ứng vì chỗ này khá gần với doanh trại. Hai là, hắn từ bỏ, quay lại tìm đường về xóm trọ và tiếp tục vật lộn một mình trong sợ hãi. Nhưng như vậy, mọi cố gắng tìm đường về với đồng loại của hắn trở nên vô ích, và cũng có khả năng gặp nguy hiểm rất lớn.

Giữa lúc hắn đang đấu tranh tâm lý, nồn nóng không biết làm sao thì ánh sáng leo lét từng mảng xa bỗng bùng lên mãnh liệt. Nheo mắt nhìn kỹ, hắn thấy đoàn xe của quân đội đang di chuyển thẳng về đây. Chắc chắn, họ đang nhắm tới đường lớn nằm đối diện công chợ này để di chuyển về căn cứ. “Hay quá...” Thốt lên trong đầu vui mừng, hắn cắn chặt răng, tay run lên nhẹ nhàng vì kích động. Quân đội tới đây càng gần thì hi vọng của hắn càng lớn.

Nhân lúc có ánh sáng mạnh từ đèn pha ô tô chiếu vào, hắn đảo mắt nhìn hết một vòng trước mặt, thăm dò xem có bao nhiêu con quái vật “Nấm đầu người” và tìm lấy một lối đi tốt nhất. Lát nữa quân đội tới gần, hắn quyết định sẽ băng ra kêu cứu chứ không tìm cách về phòng trọ nữa. Hắn quá sợ hãi cảnh lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ rồi. Thà rằng liều một phen, nếu không hắn phát điên mất.

Cảnh vật rõ lên, hắn liền kinh hãi đến toát cả mồ hôi hột. Trước mặt hắn, dưới ánh đèn, khoảng trống đoạn trên gần công chợ lộ ra một đàn quái vật đứng chen chúc rất đông. Nhìn sơ qua phải đến hơn hai chục con, bọn chúng chụm lại với nhau, nép sát vào từng đồng phế tích của ki-ốt, quầy hàng rồi quây thành nhiều vòng tròn nhỏ không biết để làm gì. May mắn, lúc này con Lu phát hiện ra sớm ngăn hắn lại. Nếu không, để hắn cứ thế xông lên thì hậu quả khỏi phải nghĩ.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tần kéo con Lu tìm tới một chỗ kín đáo rồi ẩn nấp để không bị phát hiện. Sau đó, hắn hé mắt ra bên ngoài rồi lặng lẽ quan sát. Nhìn số lượng đám quái vật “Nấm đầu người” đông đảo, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi như thủy triều ập đến và có một chút chùn bước. Tim hắn lúc này đã đập bình bịch như trống, trước ngực bị áp lực nặng đến khó thở, chân tay thì run lên nhẹ nhàng.

Theo thời gian, đoàn xe của quân đội áp sát ngày một gần. Lúc này, khoảng cách thu hẹp với cái chợ chỉ còn mấy chục mét. Ánh sáng chiếu từ đèn pha ô tô lại đây ngày càng trở lên chói mắt, động tĩnh phát ra cũng lớn hơn rất nhiều. Bỗng một con quái vật đứng trong trụ cột tiếng rú âm lên.

“GRAOOO!!”

Ngay sau đó, những con quái xung quanh cũng như được đánh thức. Bọn chúng nhao nhao gào thét vang trời:

“GẦM! Gruuuu! Grừuuu!”

“Uych! Uych! Loạt! Xoạt!” - Sau đó, đám quái vật lồng lên rồi đồng loạt xông ra ngoài chạy thẳng tới đoàn xe đang di chuyển của quân đội.

“Kình! Kình! Kình!” – Vài giây sau, tiếng súng trường vang lên dữ dội.

Qua ánh đèn, hần thấy đám quái vật hung hăng bị ngã xuống liên tiếp. Những con quái xuất hiện không chỉ có ở mỗi chỗ hần, mà bọn chúng từ khắp nơi bủa vây lấy đoàn xe gào rú đòi tấn công, nhưng tất cả nhanh chóng bị hòa lực hùng mạnh của quân đội đánh tan. Nhìn hình ảnh những người lính mơ hồ đứng trên thùng xe dừng mảnh xà súng, hần cảm thấy máu mình sôi lên, cảm giác sợ hãi với đám quái vật lập tức biến mất.

Cất máy quay phim vào túi áo khoác, Tân rút nốt mũi thương đằng sau thắt lưng ra. Ngẩng đầu lên, hai mắt hần đã vằn đầy tơ máu. Hần quyết định lựa chọn thời điểm này để chạy trốn.

“Lu!” – Hần kêu khẽ lên một tiếng với con Lu rồi tung người lao lên chạy trốn.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Xiết chặt hai món vũ khí trong tay, hần cắn răng dựa vào ánh sáng từ đèn pha ô tô, dẫn con Lu chạy hết tốc lực lao tới đoàn xe phía trước. Vút một cái, hần và con Lu chạy được chục mét đến gần cổng chợ. Trước mặt chỉ còn khoảng vài chục mét nữa thôi là hần có thể được cứu giúp, được bảo vệ an toàn.

Cũng trong lúc đó, từ phía đoàn xe đột nhiên vang lên liên tiếp nhiều tiếng người kêu cứu:

“CỨU!!!!”

“CỨU TÔI VỚI...”

“Đừng... Đừng bắn... Tôi là con người...” – Tiếng hét lớn của một người đàn ông nào đó vang lên trong đêm tối mịt mùng.

“Tôi... Tôi nữa... Cứu...”

Âm thanh cầu cứu của những người sống sót tràn về từ bốn phương tám hướng. Nhìn thấy quân đội, họ cũng nhìn thấy hi vọng sống sót nên không ít người chọn cách liều mình giống hần. Khi gần tới nơi, họ mới lên tiếng để tránh bị bắn nhầm với quái vật.

Nghe thấy tiếng người sống lẫn trong đám quái vật, đội trưởng của đoàn xe đã ngay lập tức cất tiếng ra lệnh cho những người lính:

“Các đồng chí chú ý! Hành quân chậm lại, ngắm thật chuẩn để tránh bắn nhầm vào người dân... Tiểu đội một và tiểu đội năm lập tức xuống đường tiếp ứng... Yểm trợ cho những người sống sót lại đây...”

Tân đang lo lắng không biết quân đội có tiếp ứng mình không, bây giờ đội trưởng trong đoàn xe lên tiếng, hần cảm thấy mình như vừa được uống một liều thuốc trợ tim vậy. Niềm tin tăng mạnh, hần cầm đầu chạy nhanh hơn nữa, bên cạnh con Lu cũng tăng tốc chạy theo.

Chỉ mất vài giây hần đã đến cổng chợ. Nhìn đoàn xe ngay trước mặt, hần há mồm cất tiếng báo ra vị trí của mình cho quân đội biết:

“TÔI...” - Nhưng vừa mới nói được một câu, hần bất ngờ bị một cái đó đập mạnh vào ngực.

“UYCH...”

“Hự!”

“GRAOOOO!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Bị bắt

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 22: Bị bắt

Tân cầm đầu chạy hết tốc lực, ánh mắt hần đang chăm chú nhìn vào đoàn xe của quân đội thì đột ngột trước mặt xuất hiện bóng đen cản đường. Thế là, một vụ va chạm cực mạnh giữa

hắn và bóng đen xảy ra, làm cả hai bị văng ngược về hai hướng đối lập.

“Bịch! Xoạt! Xoạt!” - Phản lực lớn khiến hắn lập tức ngã đập lưng xuống mặt đất rồi kéo rê đi một đoạn, đến khi đâm vào đồng cỏ nát mới dừng lại.

Ngay tức thì, hắn cảm thấy trước ngực mình đau nhức giống như bị xe tông trúng vậy. Đau đến tức ngực khó thở, nhưng hắn không dám chần chừ một giây nào cả, mà vội vàng gắng gượng ngồi dậy.

“Hộc! Hộc! Hộc!”

Thở ra hồng hộc, hắn nhăn mặt chịu đựng đau đớn, lập tức đánh ánh mắt tới kẻ vừa tấn công mình.

“Grừrừu... Goàmm...” – Cũng ngay trong khoảnh khắc Tân ngẩng đầu lên, ở phía trước con Lu đã chồm tới kẻ tấn công chủ nhân của mình và bắt đầu cắn xé vào bộ phận nào đó.

Bóng đen bị con Lu tấn công lập tức vùng vẫy. Nó rống lên một tiếng chói tai rồi quăng quật hai bên tìm cách hất con Lu ra khỏi cơ thể.

“Graooooo!!!”

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Trong đêm tối đậm đặc, ánh đèn pha chiếu xa của ô tô thẳng tới không tốt chút nào. Nó khiến cho tầm nhìn của hắn giống như bị mù tạm thời vậy. Trước mắt, hắn chỉ nhìn thấy kẻ tấn công đang vật lộn với con Lu, cách vài mét ngoài công chợ là một đoàn bóng đen thật lớn có hình dạng gần giống con người với cái đầu khổng lồ. Không cần nghĩ, hắn cũng đoán được khả năng rất lớn đây là một con quái vật “Năm đầu người”. Hắn không ngờ tất cả đám quái trong chợ xông ra tấn công đoàn xe, vậy mà ở đây vẫn còn sót một con ngăn cản chính mình.

“Bịch... Àng...” – Cầm cự được khoảng chục giây, rất nhanh con Lu bị con quái vật hất bay ra chỗ khác đập mạnh xuống đất khiến nó đau đớn phải rên lên.

Sau đó, con quái rú lên một tiếng điếc tai rồi lập tức phóng tới chỗ Tân.

“GẦM!”

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Nhìn bóng đen hùng hục lao tới, hắn hoảng loạn lùi về đằng sau, hai tay quờ quạng khắp nơi. Lúc này, hắn va chạm với con quái vật ngã xuống, đã không may làm rơi mất vũ khí.

Tỉ tách!

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán hắn lăn xuống đất. Hắn cuống lên mồ mẫm mà mãi không thấy đâu. Thình thoảng ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến bóng đen khổng lồ to dần trong mắt mà cảm thấy áp lực như núi đè. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn dựng người đứng lên. Đào mắt nhìn khắp xung quanh, hắn chuẩn bị phóng đi chạy trốn khỏi con quái vật thì dị biến lại phát sinh.

“Grừrừu...” – Con quái vừa mới chạy được mấy bước thì bất ngờ từ đằng sau con Lu lại xông lên, nhảy bổ vào chân nó và điên cuồng cắn xé.

“Uỳnh!” – Nhờ đó, con quái ngã đập mặt xuống đất, chấn động mạnh làm mặt đất rung lên nhẹ. Lại bị sinh vật bé tí đáng ghét này dây dưa, nó giận dữ rống lên rồi quẩn lấy con Lu, quyết định diệt kẻ này trước.

“GÀOOO....”

“Goàmm!”

Nhân lúc này, Tân cúi xuống gấp rút tìm kiếm. May mắn, sau một thời gian lẩn mò, cuối cùng hắn cũng sờ thấy cái rìu vì nó văng đi không xa. Không có thời gian tìm nốt mũi thương, hắn nắm chặt cái rìu bằng tay phải rồi vội đứng lên ngẩng đầu lên nhìn con Lu. Nhìn nó lẩn lộn với con quái vật khổng lồ, hắn lo lắng vô cùng. Cẩn thận, hắn chuẩn bị xông lên giải cứu con Lu rồi nhanh chóng chạy trốn thì ánh sáng trắng xóa bỗng trở nên chói lóa. Nheo mắt, hắn cố nhìn nhưng tầm nhìn bây giờ chỉ có trắng xóa một màu. Bất đắc dĩ, hắn phải chạy sang bên cạnh nấp vào đằng sau đồng cỏ nát trước kia là sạp bán hàng. Ló đầu, hắn hé mắt nhìn ra bên ngoài.

Ở ngoài xa, lúc này, đoàn xe của quân đội cũng đã đi được đến đầu con đường đối diện với công chợ. Bây giờ, khoảng cách hai bên đã rút ngắn chỉ còn mấy chục mét nên đèn pha của ô tô chiếu tới rất dữ dội. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian là đoàn xe nối đuôi nhau bắt đầu đổi hướng. Nó khiến cho ánh sáng chiếu tới không còn thẳng lối công chợ nữa mà hơi chéo sang một bên. Tinh cò, ở góc độ này, vị trí hắn đang đứng bị chìm vào trong bóng tối, còn quái vật và con Lu ở ngay gần công chợ thì bị soi lên rõ ràng.

Khi hình ảnh con quái đập vào trong mắt. Ngay lập tức hắn cảm thấy sợ hãi muốn nổ tung. Con quái này đúng là quái vật “Năm đầu người” rồi, nhưng kinh khủng ở chỗ nó lại chính là con quái vật biến dị mà hắn đề xống lúc chiều. Bây giờ, con quái vật gần như không còn có hình dáng con người nữa rồi.

Nó biến đổi trở lên to lớn hơn, cao phải đến gần hai mét, cơ thể không còn da thịt nữa mà thay vào đó là những bó rễ cây quấn quanh cuộn cuộn như những bó cơ chắc nịch. Đôi tay của nó thì chuyển hóa hoàn toàn thành một mớ tua rua, mỗi sợi to bằng một đốt ngón tay, dài lòng thông xuống mặt đất, đang quấn kín lấy cơ thể con Lu cố gắng giật hất tung ra bên ngoài. Cái đầu con quái cũng thay đổi trở nên ghê rợn vô cùng. Nó không còn một chút nào của con người, khi những cây cây nấm mọc lên đã được đâm rễ cây đan xen kết thành một lớp màng bảo hộ kín kẽ, nhìn giống như những bọc khối u cộm lên trải dài xuống sống lưng. Ngồi quan trên khuôn mặt nó cũng biến đổi rất nhiều, mũi không còn, trong miệng thì đâm ra rất nhiều những sợi nhỏ nhọn hoắt ngo ngoáy như xúp tu nhìn rất tởm lợm.

Con quái vật vùng vẫy, cố gắng hất văng con Lu ra khỏi chân mà không được. Nó tức giận rống lên rồi nhấc bóng con Lu quật xuống mặt đất.

“Gruuuu!!!”

“Bành! Bành! Bành!” – Bị quật mạnh cơ thể xuống đất đau đớn. Vậy mà con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt không bỏ.

Nhìn hình ảnh con Lu bị hành hạ, hai mắt Tân tròn lớn như muốn nứt. Cảm giác sợ hãi lập tức tan biến, thay vào đó là sự tức giận cùng cực, hắn muốn giết con quái vật biến dị này ngay lập tức. Ý nghĩ chạy trốn bị đánh văng ra khỏi đầu, hắn cắn răng, xiết chặt cái rìu đến mức nổi cả gân xanh lên rồi điên cuồng lao tới chỗ con quái vật.

Khoảng cách vài mét rất gần, chỉ một đến hai giây hắn đã tiếp cận con quái mà trong khi nó vẫn đối phó với con Lu chưa kịp phản ứng. Nhìn con quái đứng ở ngay trước mặt, con người của hắn nổi lên vằn đốm to máu khỏa chặt lấy cái đầu của nó. Sau đó, hắn chạy bước nhỏ tăng tốc. Khi đến khoảng cách gần một mét, hắn tung người bật lên, đến độ cao thích hợp thì vung tay bổ chéo một cú cực mạnh vào đồng bọc nấm to dừng.

“Phập!” - Nhát chém với lực rất mạnh, nó dễ dàng chém xuyên qua khối nấm trên đầu con quái vật biến dị.

“Uych!” – Theo quán tính, hấn bay đi một đoạn trên không rồi mới tiếp đất ở đằng xa.

Ngay khi vừa tiếp xúc với mặt đất, hấn lập tức nhún chân, xoay người lại, đôi mắt khóa lấy con quái vật biến dị chuẩn bị tung đòn tiếp theo. Bời hấn biết đòn tấn công vừa rồi của mình không hiệu quả, nhất chém tạo ra miệng vết thương rất bé. Những cây nấm trên đầu con quái được đám rễ cây giữ lại ổn định, lười riu bằng bàn tay của hấn lúc lướt qua chỉ sát được mảng nhỏ, không gây ra hiện tượng vỡ tung như lúc trước nữa. Nhưng như vậy cũng đủ làm con quái đau đớn và chọc cho nó nổi giận.

RỔNG!

Ngửa đầu lên trời, con quái biến dị gào lên một tiếng to muốn thủng màng nhĩ. Sau đó, những sợi rễ cây trên người nó bỗng xòe ra, chạy xuống bên dưới bọc kín lấy con Lu xiết chặt. Gồng mình, con quái giật con Lu ra khỏi cơ thể nó. Mặc cho bị cắn mất một mảng rễ cây dưới chân, con quái quăng con Lu bay ra đằng xa rồi đập mạnh vào đồng gạch vừa đổ nát.

“BÀNHH!!!”

“Ầng... Ầng... Ầng...” – Trùng đòn nặng, con Lu rên lên từng đợt đau đớn. Nó cố gắng đứng dậy, nhưng cứ vừa đứng lên lại ngã xuống.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, từ lúc con Lu bị bứt ra đến khi bị ném đi chỉ trong một giây khiến Tân không kịp phản ứng. Nghe tiếng kêu đau đớn của con Lu, hấn cảm thấy mình sôi máu như muốn nổ tung. Hai mắt vẫn đầy tơ máu đỏ ngầu, trán nổi đầy gân xanh, hấn nhảy bổ lên lưng con quái vật rồi điên cuồng chặt vào đồng nằm trên đầu nó.

“Phập! Phập! Phập!” – Theo liên tiếp nhiều nhất chém, những mảng nấm trên đầu con quái dù khó phá cũng nhanh chóng bị gọt đi.

“Gruuuu!!!” – Bất ngờ trùng đòn hiểm, con quái vật biến dị loạn choạng mắt thẳng bằng ngã ngửa về đằng sau. Đang bám trên lưng con quái cuồng chém đến mất đi lý trí, Tân cũng ngã xuống theo nó.

“Uych!” - Nhưng không may cho hấn, vị trí tiếp xúc bên dưới mặt đất có viên gạch nhọn đập thẳng vào sống lưng.

“Hự!” – Phải chịu sức nặng từ cơ thể to lớn của con quái, hấn đau đớn bật thốt lên khỏi miệng. Ngay sau đó, hấn liền cảm thấy nửa người trên của mình bị tê liệt cứng lại.

Tân không không chém được tiếp, con quái liền nhanh chóng thoát khỏi trạng thái choáng váng. Nó trở mình đứng lên rồi lập tức đưa hai bàn tay là một đám rễ cây quấn lấy cơ thể hấn. Sau đó, nó từ từ nhấc bổng hấn lên, đồng thời những sợi rễ cây cũng xiết lại ngày một chặt. Con quái đưa hấn lên cao đối diện với mặt nó rồi nhìn chăm chăm.

Nhìn vào đôi mắt đỏ rực phát sáng trong đêm của con quái, hấn thấy trong đó tràn ngập sự hận thù, lạnh lẽo đến tàn độc. Nó nhìn hấn mấy giây giống như khiêu khích rồi bất ngờ há mồm rống lên một tiếng thật to. Phải ngửi mùi hôi thối tanh tưởi từ miệng con quái phả vào mặt và chịu sự đau đớn đến khó thở khi bị nó xiết chặt, hấn cảm thấy tức giận vô cùng. Hấn cố gắng vùng vẫy, dùng tất cả sức mạnh để thoát khỏi trói buộc, nhưng không được. Con quái quá khỏe, những sợi dây quấn quanh người hấn không mỏng manh như bề ngoài mà chắc chắn như bó dây chấu vậy.

Con quái vật biến dị lặng yên nhìn Tân dẫy dụa, nó không lập tức làm thịt hấn mà rất hưởng thụ nhìn sự đau đớn của con mồi. Nó đã tiến hóa so với hình thái sơ khai ban đầu, có suy nghĩ và một chút bản năng săn mồi của một giống loài mới. Nó rất hận kẻ trước mặt này, người đã khiến nó suýt chết. Nhưng cũng nhờ thế, trong lúc sinh tử, nó đã thức tỉnh bản năng thôn phệ đồng loại. Biết được điều này, nó chạy trốn rồi điên cuồng ăn thịt những kẻ khù khờ. Dần dần, vết thương của nó khôi phục và cơ thể thì phát triển thành hình dạng mới. Giờ đây, nó cảm thấy mạnh hơn bao giờ hết, yếu điểm tuy vẫn còn nhưng đã được bảo vệ, không còn quá yếu đuối nữa.

Sau khi có chút ít nhận thức, nó nhớ tới con mồi đã làm mình sảy chết. Nó căm hận vô cùng, trở về chỗ cũ tìm kiếm. Nhưng không thấy, nó đành phải quay ra ngoài sục sạo. Đang tức giận không biết làm sao, thì những con mồi khác xuất hiện chạy loạn khắp nơi trong tầm mắt của nó. Vội đuổi theo, nó giết ăn thịt đám con mồi này. Dần dần, nó nhận ra một điều, lũ con mồi đang tìm cách chạy đến nơi có những khối vuông lớn phát sáng di động. Nó định lao vào tấn công ngay, nhưng nhanh chóng nhận ra, những con mồi này rất đáng sợ. Nó thấy một vài kẻ giống mình chưa lại gần đã bị bắn vỡ tan nát. Cho nên, nó chờ đợi. Những con mồi tìm cách tự vệ về đây thì chắc chắn tên đáng ghét kia cũng sẽ tới, và rồi nó thành công.

Nhìn con mồi quần quai trong tay, nó cảm thấy thật thoải mái. Nó muốn từ từ ăn thịt kẻ này mới được nên chậm rãi đưa đám xúp tu ngoe nguẩy trong miệng lại gần, đồng thời há miệng mở lớn chuẩn bị cắn xuống.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khổ chiến và con Lu biến đổi (1)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 23: Khổ chiến và con Lu biến đổi (1)

Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, Tân điên cuồng giãy giụa hông bứt ra khỏi trói buộc. Hấn gồng mình đến mức trán nổi đầy gân xanh, dùng tất cả sức mạnh bộc phát, nhưng không ăn thua, mà bị con quái xiết ngày càng chặt. Hai mắt tròn lớn, hấn sợ hãi nhìn chăm chăm vào cái miệng kinh tởm của nó đang chậm rãi đưa tới. Huyết dịch trong người sôi lên, hấn cảm thấy một nỗi uất ức không cam lòng sâu trong linh hồn. Hấn không muốn chết như thế này, bị con quái vật ăn thịt một cách kinh tởm.

- AAAA!!! – Hét lên điên cuồng, hấn hi vọng tiếng kêu của mình có thể để quân đội phát hiện ra vị trí rồi lại gần cứu giúp.

.....

Cách đây hơn chục mét ngoài kia, nơi đoàn xe quân đội đang chậm rãi di chuyển với hoàn cảnh xung quanh vô cùng bất lợi. Thời tiết lạnh giá, kéo theo mưa phùn dày đặc khiến cho tầm nhìn xa đi có đèn chiếu cũng giảm xuống nghiêm trọng. Lũ quái vật thì xuất hiện ở khắp mọi, hung hãn xông tới không sợ chết làm cho bầu không khí hỗn loạn tung bùng. Đặc biệt, xen kẽ trong đám quái vật đáng sợ, thỉnh thoảng lại đột ngột xuất hiện một vài người sống sót chạy tới, nó khiến cho việc xả súng phòng thủ của lực lượng vũ trang khó khăn hơn bao giờ hết.

Nhưng may mắn thay, theo thời gian trôi qua, lũ quái vật bị hỏa lực hùng mạnh mới được tiếp tế từ doanh trại đánh tan không còn manh giáp. Bị giết nhiều, bọn chúng bắt đầu biết sợ hãi, không lao lên tấn công một cách điên cuồng mất đi ý thức nữa. Thay vào đó, lũ quái vật chọn cách di chuyển quây quanh đoàn xe, tạo thành cung tròn chặn đứng những người sống sót tìm tới.

Phải chứng kiến tận mắt đồng loại bị lũ quái vật xâu xé, những người lính trợn mắt nhìn hai mắt đỏ ngầu như sắp nứt vỡ. Máu sôi lên, họ muốn xông ra tàn sát quái vật rồi giải cứu người dân bất hạnh. Nhưng điều đó là không thể, họ đang chấp hành nhiệm vụ, việc xuống đường di chuyển chậm yểm trợ người dân thế này đã là quá lắm rồi. Họ không thể rời khỏi vị trí, phá vỡ đội hình, vì khi đó hậu quả tạo ra sẽ rất đáng sợ.

Trong màn đêm lạnh giá, mưa phùn rơi dày đặc, đoàn xe của quân đội đã đi được một nửa. Họ sắp thoát ra đường chính hoàn toàn. Họ di chuyển chậm, nhưng chắc, bọc lót cho nhau kín kẽ không một lỗ thủng. Đồng thời, trên đường đi, họ cũng giải cứu được khá nhiều người dân may mắn chạy được đến đây, nhưng đây là tất cả những người lính có thể làm được bây giờ.

“AAAA!!!”

Tất cả những người lính đang hết sức tập trung, bỗng từ khoảng cách không xa về phía trước đột nhiên vang lên tiếng la hét thất thanh khiến tất cả mọi người giật mình. Âm thanh rất lớn vang vọng, át đi cả tiếng quái vật gào rú liên tục ở xung quanh, nghe thảm thiết, ám ảnh và đầy tuyệt vọng của một ai đó ngoài kia. Lập tức, một số người lính trẻ bất giác run lên, ánh mắt đỏ ngầu, cả người sục sôi, nóng ruột vô cùng muốn lao tới ngay cứu giúp người bị nạn. Nhưng suy nghĩ ấy vừa mới lóe lên, ngay tức thì nó bị ép cho phải kiềm nén vào sâu trong đầu. Họ không thể làm như vậy được, phải cắn răng nuốt hận vào trong ngực, điên cuồng tàn sát những con quái vật xung quanh rồi đi tiếp. Đây cũng không phải là lần đầu tiên họ nghe được tiếng kêu cứu thế này, trong bóng đêm ngoài kia, thỉnh thoảng còn có tiếng gào tuyệt vọng của phụ nữ và trẻ nhỏ.

.....

Nhìn con mồi của mình gào thét giữa trong tuyệt vọng, con quái vật biến dị cảm thấy thỏa mãn lắm. Nhưng thế này là đủ rồi, không trêu đùa nữa, nó muốn kết thúc con mồi này ngay bây giờ, để có thể tìm kiếm những kẻ khác ngoài kia.

“Gruuuu!!!” - Gào lên một tiếng khoải chí, con quái vật biến dị đưa thẳng mớ xúc tu trong miệng của mình trùm lên đầu Tân.

Ngay lập tức, hấn rùng mình khi cảm nhận được những sợi bầy nhầy đầy nhót dài len lõi chui vào miệng, vào mũi, tai, tìm cách đâm sâu vào trong. Quá kinh tởm và đáng sợ, hấn ra sức chống trả, giãy giụa, lúc lắc cái đầu để con quái không đạt được mục đích. Nhưng chỉ được mấy giây, hấn bắt đầu thấy ngộp thở, cơ thể bị con quái xiết chặt thì yếu dần đi. Trong lúc đầu óc hấn mơ hồ dần, sắp mất đi ý thức thì dị biến lại đột nhiên phát sinh.

“Uych! Uych! Uych!” – Dưới ánh đèn pha chói lòa, bỗng có một sinh vật to lớn nào đó từ đằng sau con quái vật biến dị áp sát ngày càng gần.

“Vút!” – Đến khoảng cách thích hợp, sinh vật to lớn kia bỗng có người bật lên khỏi mặt đất. Sau đó, nó nhảy bổ vào lưng con quái vật rồi điên cuồng cắn xé.

“GỦ... GOÀM...” - Theo từng động tác của sinh vật lạ, những mảng nám sau đầu con quái vật biến dị bị bóc ra liên tiếp.

Bị tấn công vào điểm yếu, ngay lập tức, con quái biến dị buộc lòng phải thả lỏng con mồi ra. Nó rút những xúc tu đã len lõi được một nửa, rồi há miệng gào lên đau đớn.

“GRAOOO!!!”

Khi con quái biến dị rút mớ xúc tu trong mũi, trong mồm Tân ra. Bàn năng sinh tồn giúp hấn tham lam hít thở không khí.

“Hộc... Hộc... Khặc... Khặc...” – Nhưng hít được mấy hơi, hấn liền ho lên khụ khụ do vướng mớ nhót dài trong họng.

Có oxy vào cơ thể, ý thức của hấn nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Trong con người nhòe đi, những hình ảnh bắt đầu rõ dần lên. Khi hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, hấn liền chứng kiến cảnh con quái vật biến dị bị một đoàn bóng đen to lớn bám ở đằng sau điên cuồng tấn công. Dưới ánh đèn pha ô tô lấp lóe thoáng qua từng đợt, hấn nheo mắt nhìn kỹ thì phát hiện bóng đen đang cố cứu mình chính là con Lu. Nhìn thấy hi vọng sống ở trong mắt, hấn lại một nữa cắn răng, gồng mình dùng hết sức bình sinh giãy giụa, cố gắng thoát khỏi trời buộc.

Thấy con mồi đáng ghét trong tay mình lại bắt đầu phản kháng, con quái vật biến dị xiết chặt mớ rễ cây, định bóp chết luôn, để rảnh tay đối phó với kẻ đánh lén sau lưng. Nhưng nó đã đánh giá thấp sự hung hãn của kẻ lạ mặt. Mớ rễ cây vừa mới thít lại được một tí, kẻ tấn công bỗng đột nhiên nổi điên gia tăng tốc độ cắn xé. Mới vài giây trôi qua, mà khá nhiều mảng nám lớn trên đầu bị bóc đi một cách nhanh chóng.

“Uych!” – Quá đau đớn, con quái biến dị mất thăng bằng ngã xuống mặt đất.

“GRUUU!!!” - Nó gào lên tức giận rồi ra sức lăn lộn cố gắng hất văng kẻ tấn công ra, nhưng không có bao nhiêu tác dụng.

Lợi dụng lúc con quái vật biến dị mất tập trung, nói lòng trời buộc, Tân hít sâu một hơi rồi nín thở. Sau đó, hấn lặng lẽ vận sức. Chờ đợi một lúc, đến khi cảm thấy mớ dây quấn quanh mình buông lỏng, hấn đột ngột gồng mình phát lực.

“À! Hự!”

“Phực!” – Mãi đối phó với con Lu, con quái vật biến dị không kịp phản ứng trước hành động của Tân mà để bật lóp rẽ quần quanh cơ thể hấn.

Thoát khỏi trời buộc, ngay lập tức, hấn lăn một vòng tránh khỏi tầm với của con quái. Cố gắng chịu đựng đau nhức, hấn loạng choạng ngẩng đầu lên quan sát tình hình con Lu đang vật lộn với quái vật đáng sợ.

Chỉ thấy, trong tầm mắt của hấn, con quái biến dị sau khi bị tấn công bất ngờ, bây giờ đã đảo ngược thế trận. Nó giận dữ đè lên con Lu rồi dùng tất cả những sợi rễ cây chắc khỏe dài ngoằn trên đôi tay và trên cơ thể quấn chặt lấy con mồi. Sinh vật này không phải là món ăn yêu thích của nó, nhưng việc bị ngăn cản mấy lần đã khiến nó vô cùng tức giận.

“GRAOOO!” - Rống lên một tiếng rung trời, con quái biến dị nhanh như chớp đưa đầu xuống thả đồng xúc tu bầy nhầy trong miệng quấn lấy đầu con Lu chuẩn bị thực hiện phương pháp ghê tởm của mình.

Cảm nhận được nguy cơ sinh tử, con Lu điên cuồng vật lộn. Nhưng sức mạnh của con quái vật biến dị quá lớn, mọi nỗ lực của con Lu trở nên nhỏ bé yếu ớt. Bị những sợi rễ cây luồn vào miệng vào mũi, nó hoảng loạn vung vẩy cái đầu cố tránh, thỉnh thoảng lại rên lên từng đợt thảm thiết.

“Ăng... ăng... ăng...”

Nghe tiếng kêu của con Lu, máu của Tân lại sôi lên. Cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức toàn thân, hấn cắn chặt răng vào lấy cái rìu rồi bỏ nhào lên người con quái vật. Tiếp cận mục tiêu, hấn vòng cánh tay trái qua cổ con quái tạo thành gong kim, vận sức kẹp chặt lấy cổ nó không cho mở xúc tu đưa vào sâu hơn nữa. Cánh tay phải thì nắm chặt cán rìu, hấn cắn răng vùng tay chém đứt đám xúc tu đang quấn lấy mõm con Lu.

“Phặc!!!” – Lưỡi rìu sắc bén dễ dàng lẹm qua, cắt đứt mở bảy nhầy trong miệng con quái biến dị.

“Graooo!!!” – Bị cắt đứt chỗ nhạy cảm, con quái rống lên thảm thiết. Đồng thời, nó gồng mình đứng lên hát văng hấn ra khỏi cơ thể.

“Uyeh! Hự!” – Tân bay đi cách xa khoảng vài mét rồi đập lưng vào đồng đồ nát. Chấn động mạnh khiến hấn phải nhăn mặt đau đớn thốt lên.

Cố gắng chịu đau đến khó thở, hấn loạng choạng đứng dậy rồi hướng ánh mắt tới chỗ con quái vật. Hình ảnh rõ lên, hai mắt hấn liền nổi lên đỏ ngầu, vằn đầy tơ máu khi chứng kiến con Lu bị quái vật ngược đãi.

Sau khi hát văng Tân ra, con quái không nòn nóng lao lên tấn công hấn như lúc trước. Mà nó dùng bó rễ cây dài ở hai tay buộc chặt lấy con Lu rồi điên cuồng đập mạnh xuống đất.

“Bành! Bành! Bành!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khổ chiến và con Lu biến đổi (2)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 24: Khổ chiến và con Lu biến đổi (2)

Những cú đập có lực rất mạnh tạo thành chấn động khiến mặt đất rung nhẹ lên từng hồi. Đập được vài nhát, đến khi con Lu bị đau gãy giữa yếu đi, con quái vật biến dị mới cúi xuống, dùng hàm răng của mình cắn xé. Nhưng hiệu quả không được cao lắm, bởi mở xúc tu, thứ vũ khí tiến hóa của nó, để lên lời vào những bộ phận mềm tiềm dịch, ăn thịt con mồi đã không may bị cắt đứt.

Nhìn con Lu bị hành hạ, trong đầu Tân chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Đó là, xông lên tấn công, bằng mọi cách chém chết con quái vật ghê tởm, giải cứu đồng bạn của mình. Nắm chặt cái rìu, hai mắt hấn trợn lớn như muốn nứt. Máu sôi lên, đầu óc của hấn trở nên điên cuồng. Chịu ảnh hưởng bởi ý chí, hấn bỗng cảm thấy chấn thương trên cơ thể không còn cảm thấy đau nữa. Hít sâu một hơi, hấn nhui mấy vòng ra sau lưng con quái rồi hùng hục lao tới. Áp sát kẻ thù, hấn khóa chặt mục tiêu là đám nấm trên đầu, rồi vùng tay chém xuống.

“Phập!” - Nhát chém trúng đích, nhưng bất ngờ là, con quái biết đưa một tay ra đằng sau đón đỡ.

Sau đó, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của hấn, con quái vật biến dị lập tức phản công. Xòe đồng rễ cây trong tay ra, nó vùng lên như mạng nhện chộp tới.

“Vụt!”

Đòn tấn công không hiệu quả, hấn lập tức bật ra, kéo giãn khoảng cách tránh né con quái vật phản công. Rồi tận dụng khoảnh khắc nó vừa tấn công xong, chưa kịp thu tay lại, hấn liền nhanh như chớp áp sát chặt một nhát.

Không lao vào chém một cách mất lý trí nữa, hấn lợi dụng cơ thể to lớn, cồng kềnh, hành động chậm chạp của con quái mà thoát ần, thoát hiện né đòn rồi phản công. Mặc cho con quái tìm mọi cách phòng thủ, theo thời gian nhát chém trúng đích của hấn ngày càng nhiều. Bởi đám cây nấm giờ khó tiêu diệt nên hấn chỉ tấn công vào một vị trí trên đầu nó.

Sau lần bị bắt đầu tiên suýt chết với con quái vật biến dị, lúc này hấn tấn công điên cuồng nhưng không đánh mất đi sự tỉnh táo. Với cơ thể được rèn luyện từ nhỏ, theo thời gian hấn di chuyển tấn công và tránh né ngày một mượt mà. Những nhát chém của hấn cũng hiểm độc và sắc bén hơn, nó khiến cho con quái vật giật dữ mà không làm được gì. Bởi dù sao hấn cũng không phải người bình thường, từ bé đã được bố dạy võ và nghiêm khắc rèn luyện. Bây giờ, hấn chỉ nhớ lại những bản năng đã quên mà thôi. Đặc biệt, không biết nguyên nhân vì sao, hấn cảm thấy cơ thể của mình lúc này rất dẻo dai bền sức, các bộ cơ chắc nịch ẩn chứa sức mạnh chỉ chờ bùng nổ, cơn đau sau va chạm thì giảm đi nhanh chóng. Chắc chắn bên trong người hấn đang biến đổi cái gì đó, nhưng giờ không phải là lúc để bận tâm điều này, hấn phải nhanh chóng giải cứu con Lu không nó nguy mất.

“GRAOOO!!!” – Liên tiếp bị chặt vào cùng một vị trí, con quái biến dị rú lên đau đớn. Hai mắt đỏ ngầu, nó điên lên xòe đám rễ cây trên khắp cơ thể tạo thành một tấm lưới rồi nhảy bỏ đến vị trí của Tân chồm tới.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhìn đòn tấn công tầm rộng của con quái, mặt hấn tái mét lại. Ngồi xuống, hấn co chân lại. Sau đó, đập mạnh lòng bàn chân xuống đất, hấn bật mạnh bắn người về đằng sau tránh né. Động tác của hấn rất nhanh, nhưng không may vẫn không thoát kịp khỏi đồng rễ cây xòe ra tua tủa. Hấn bị vài sợi rễ nhỏ quấn lấy đôi chân.

“Gruuuu!!!” - Bắt được con mồi đáng ghét, con quái biến dị rú lên rồi tung người chồm tới.

Nhìn hình ảnh con quái phóng to trong con ngươi, Tân cắn chặt răng, cầm cái rìu bằng hai tay giơ lên cao trước đầu, chuẩn bị giáng một cú bổ thẳng vào đầu khi nó lao tới. Nhưng bắt

ngờ là, con quái đang bay trên không trung thì đột nhiên bị kéo khựng lại. Sau đó, hần nghe thấy âm thanh đứt gãy vang lên đanh tai.

“Phục! Phục! Phục!”

Dưới ánh đèn pha, Tần trọn trùng hai mắt khó tin nhìn vào hình ảnh trước mặt. Cơ thể con Lu đang bị trời buộc bỗng lớn lên phá tung bó rễ. Ban đầu, con Lu chỉ là một con chó bình thường nặng khoảng hai mươi cân, bây giờ đột nhiên biến lớn, phải tương đương với một con lợn bốn mươi đến năm mươi cân. Nó không phải béo ra, mà là cơ bắp phát triển trở nên cuộn cuộn, những bó cơ hằn rõ trên lớp da dày tính bọc phá giống như chó pitbull. Đáng sợ ở chỗ, không chỉ cơ thể con Lu thay đổi mà bộ hàm của nó biến dị. Những cái răng nanh nhỏ bình thường đã biến mất, thay vào đó là hàm răng sắc nhọn, dữ tợn như hàm sư tử vậy. Và bộ móng vuốt của nó cũng phát triển thần tốc, to hơn, dài hơn, cong và nhọn hơn.

“Uông...” – Thoát khỏi trời buộc, ngay lập tức, con Lu ngửa cổ lên trời sủa lên một tiếng vang vọng. Sau đó, nó nhe răng, hạ thấp trọng tâm như một con báo sẵn mồi gầm gừ, khóa chặt lấy con quái vật chuẩn bị tấn công.

“GÙUU...”

Thấy con Lu bứt ra, biến đổi rồi khóa chặt lấy mình, con quái vật biến dị tạm dừng lại cảnh giác, chưa vội tấn công. Nó không biết tại sao, sinh vật đáng ghét kia lại có thể thoát khỏi trời buộc và có vẻ nguy hiểm hơn. Nhưng nó không sợ, nhìn thấy kẻ kia rống lên khiêu khích, nó cũng chống gào to một tiếng điếc tai đáp lại.

“GRAOOO!!!”

Trong khi con quái hét, cánh tay được tạo thành bởi những sợi rễ cây của nó bị đứt gãy nhanh chóng phục hồi, có thể thấy bằng mắt thường. Sức sống của con quái vật biến dị thật kinh khủng, may mắn là đám nấm trên đầu, điểm yếu của nó không dễ dàng hồi phục như vậy.

Tần không biết tại sao con Lu lại trở thành như thế này, nhưng bây giờ không phải là lúc tìm hiểu chuyện đó. Việc cấp bách bây giờ, là hần phải nhanh chóng thoát khỏi đây, chạy tới chỗ của quân đội để được tiếp tế chứ không phải dây dưa với con quái vật biến dị cực kì khó nhằn này.

“LU! CẢN NÓ!” – Hét lên một tiếng ra lệnh cho con Lu, hần cắn răng nắm chặt cái rìu bằng hai tay ánh mắt kiên quyết, lao tới chỗ con quái vật.

“GAUUU!!!” – Nghe tiếng chủ nhân ra lệnh, con Lu giữ một tiếng rồi lập tức nhún chân, tung người bật lên, mạnh mẽ vồ tới nhanh đến mức tạo thành một dải màu đen chớp vào cánh tay của con quái vật.

“Sực!” – Âm thanh hàm răng sắc nhọn của con Lu xuyên thấu vào bắp tay con quái vật vang lên ngọt sớt.

Đòn tấn công của con Lu khá nhanh, loáng một cái là tới nơi nên khi nó cắn trúng mục tiêu mà con quái vẫn chưa kịp phản ứng. Cũng một phần là do thân thể to lớn cồng kềnh của con quái, muốn tránh né là không dễ dàng chút nào. Sau khi ngoạm được kẻ thù, con Lu lập tức cong người, theo quán tính, dùng sức kéo con quái biến dị ngã xuống.

“Uỳnh!” – Mọi việc diễn ra quá nhanh, con quái vật biến dị không kịp làm gì mà bất ngờ bị kéo đổ xuống mặt đất. Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, từ đằng xa vọng về tiếng bước chân ngày càng gần.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Tần nghiêng người về phía trước, tay phải cầm rìu thì để ngang eo hơi chếch về phía sau. Hần lao tới chỗ con quái vật với tốc độ cực nhanh. Đến khoảng cách thích hợp, hần vận người vung một cú chém cực mạnh vào khối nấm khổng lồ trên đỉnh đầu con quái vật.

“Phập!” - Nhát chém chuẩn xác, ngay lập tức, mảng nấm cực lớn trên đầu con quái văng đi.

Sau nhiều lần tấn công vào cùng một vị trí, cuối cùng hần cũng bóc đi được mảng nấm to lớn này. Trúng đòn trí mạng, phản ứng có con quái liền hơi trì trệ đi. Tận dụng thời cơ, hần vung rìu bằng tốc độ nhanh nhất chặt đi nhiều mảng nấm khác.

“Phạc! Phạc! Phạc!”

Hần chém thêm được vài nhát. Nhận thấy con quái vật biến dị phản ứng ngày một chậm đi, hần không ham tấn công mà vội vàng dừng lại. Mục đích đã đạt được, hần ngẩng đầu lên nhắm tới đoàn xe đang di chuyển của quân đội.

“Lu! Đi!”

Cất tiếng gọi con Lu, hần gấp rút gọi nó thoát khỏi đây, xông ra ngoài công chợ. Hần biết, muốn dứt điểm con quái vật biến dị này không dễ chút nào. Đứng nhìn bây giờ nó có vẻ dờ dẩn, nếu đến ranh giới sinh tử, nó sẽ bộc phát sức mạnh đáng sợ. Mà với sức sống ngoan cường của nó, chỉ cần còn một vài cây nấm nhỏ trên đầu cũng không chết ngay được. Hần chỉ lợi dụng hành động chậm chạp của nó, tấn công khiến nó tê liệt, không đuổi theo bản thân với con Lu chạy trốn thôi.

Ý định của hần là rất tốt. Nhưng hần và con Lu vừa chạy được vài bước thì ánh đèn sáng ngoài xa đang chiếu về đây đột nhiên biến mất. Đoàn xe của quân đội dù di chuyển rất chậm, nhưng cuối cùng, họ cũng đổi hướng hoàn toàn ngoài đường lớn. Ánh sáng đột ngột mất đi, đôi mắt của hần không kịp thích ứng với bóng tối nên không may vấp vào vật cản gì đó dưới mặt đất mà ngã xuống lòng đường.

“Uych!”

“Graooo!”

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hi vọng gần ngay trong gang tấc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 25: Hi vọng gần ngay trong gang tấc

Tần trượt đi một đoạn dài trên mặt đất đến khi va chạm vào mảnh đồng đồ nát mới dừng lại. Nén chịu đau đớn, hắn vội vàng trở mình dựng người đứng dậy. Nhưng thật không may, trong bóng đêm tối đen đặc gần như thực chất, tay trái của hắn vừa chống xuống đã bị một vật gì đó nhọn hoắt đâm xuyên.

“Sup!”

“À!” – Nhói một cái, hắn đau đớn nhăn mặt buột miệng rên khẽ một tiếng, cơ thể cũng đồng thời mất thăng bằng ngã xấp xuống lần nữa.

“Gâu... Gừ...” – Cũng ngay trong khoảnh khắc này, hắn nghe thấy phía sau mình tiếng con Lu gầm gừ đề phòng.

Lập tức ngoái đầu về đằng sau nhìn, hắn thấy trong con người chỉ có một màu đen kịt, mù mịt không nhìn ra một điểm gì. Mấy giây sau, trong hắc ám âm trầm, hắn bắt đầu nghe thấy bước chân chạy gần về đây.

“Uych! Uych! Uych!” - Âm thanh từ nhỏ rồi lớn dần, nó như từng hồi trống trận đập thẳng vào ngực hắn vậy.

Con quái vật “Nắm đầu người” biến dị đã phục hồi và đứng lên đuổi bắt hắn.

Hắn chỉ có thể cảm nhận được nó đang tới, mà không thể nhìn thấy nó ở đâu. Việc này làm cho da đầu hắn tê lên, tóc tai dựng đứng như muốn phát nổ, nhịp tim thì điên cuồng gia tốc như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Quá sợ hãi, hắn xiết chặt cái rìu, quên cả đau đớn trong lòng bàn tay trái mà hoảng loạn đứng lên, lao đầu chạy về phía trước. Trước khi đi, hắn cũng không quên hô lên một tiếng gọi đồng bạn mình chạy theo.

“Lu... Đi...”

Nghe tiếng Tần gọi, con Lu lập tức quay ngoắt đầu lại, không chút do dự phi tới, chạy song song với chủ nhân. Nó không biết tại sao lại phải chạy trốn. Nó không sợ con quái vật ghê tởm kia. Nhưng nếu chủ nhân muốn, nó sẽ làm theo một cách không do dự.

“Hộc! Hộc! Hộc!”

Tần vừa thở dốc vừa cầm đầu chạy thẳng về phía trước. Hắn hướng tới điểm sáng cách không xa lắm, đây là ánh pha đèn của đoàn xe quân đội tạo ra. May mắn là, sau một thời gian thích ứng, ánh mắt của hắn cũng quen dần với bóng tối. Dù không thể nhìn rõ được cảnh vật, nhưng hắn có thể nhận ra được những khối đen là vật cản lộ mờ. Chạy dần ra giữa lòng đường, bởi ở đây ít vật cản nhất, hắn căng răng chạy bằng tất cả sinh mạng lực. Hắn vẫn còn cơ hội, đoàn xe sau khi ra đường lớn đang di chuyển khá chậm chưa kịp tăng tốc.

“Uych! Uych! Uych!” - Trong khi đó, con quái vật biến dị vẫn không nhanh không chậm bám theo sau.

Thình thoảng ngoái lại đằng sau nhìn, hắn chỉ thấy một mảng đen sì, không nhìn thấy con quái vật cũng chẳng nhìn thấy cái gì cả. Hắn không biết có phải mình bỏ xa con quái rồi không, hay do trời tối quá khiến hắn không thể phát hiện ra nó. Trong tai hắn thì lúc nào cũng chỉ nghe thấy tiếng bước chân lúc gần, lúc xa. Con quái vật bỗng không gào rú lên như mọi khi nữa, nó khiến hắn không thể dựa vào âm thanh đoán định vị trí. Không biết con quái ở đâu, chỉ nghe thấy tiếng uỳnh uych làm hắn cảm thấy sợ hãi, áp lực nặng nề như muốn bóp nghẹt cổ họng. Bóng tối thì bao trùm khắp xung quanh như hòa làm một thể với con quái, nó găm nhắm, nuốt chửng tinh thần hắn đến mức ngày một kiệt quệ. May mắn trong lúc khủng hoảng này, bên cạnh hắn con Lu vẫn trung thành bám sát chạy theo, giúp hắn bớt đi cô độc, lạc lõng. Và trong đêm đen lạnh giá mù mịt này, phía trước hắn vẫn còn một điểm sáng chỉ đường như ngọn hải đăng dẫn lối trong mưa bão mịt mùng.

Theo thời gian, hắn tiếp cận mục ngày càng gần. Với khoảng cách chỉ còn hơn chục mét, hắn đã bắt đầu nghe thấy tiếng động cơ ô tô và một vài tiếng súng ngắt quãng. Bỗng qua một khối đen sì trước mặt, có thể là một chiếc xe ô tô con trên đường, hắn loáng thoáng nhìn thấy bóng người đứng phía trước. Sắp thành công rồi, hắn liên tục nhủ thầm trong đầu “nhanh lên chút nữa... một chút nữa thôi... mình sắp được cứu rồi...”. Sau đó, hắn cắn chặt răng đến điên cuồng bứt tóc.

Vài giây sau, hắn bước vào bán kính dưới mười mét. Trong tầm mắt, hắn bắt đầu loáng thoáng thấy bóng dáng một vài con quái vật “Nắm đầu người” chạy đuổi theo đoàn xe. Số lượng không đông lắm, đây có lẽ là lí do tại sao quân đội lại chọn thời điểm thực hiện nhiệm vụ vào lúc chập tối đến khi tối hẳn.

Ngoái lại đằng sau, hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng con quái vật biến dị, chỉ cảm nhận được tiếng bước chân nặng nề đuổi theo. Từ dư chấn phát ra, hắn cảm giác nó đã tiếp cận ngày càng gần. Rợn người, sờn hết cả gai ốc, hắn sợ hãi cố chạy nhanh hơn một tí nữa.

Khoảng cách ngày càng gần, trước mặt Tần xuất hiện một vài con quái vật “Nắm đầu người”. Bọn chúng đang quây quanh đoàn xe thì bắt đầu nhận ra có kẻ lạ mặt đang tiếp cận ngay đằng sau.

“Graooo... Gruuu...” – Đua nhau rống lên, lũ quái vật lần lượt quay ngoắt đầu lại rồi lồng lên, tấn công chặn đường hắn và con Lu.

Xiết chặt cái rìu trong tay, hắn cắn răng, hai mắt đỏ ngầu chuẩn bị vùng tay chặt chém kẻ cản đường lấy lối đi thì bất ngờ trên thùng xe tải quân dụng, những người lính đột nhiên nổ súng.

“Kình... Kình... Kình...” – Tiếng súng trường đánh thép giòn tan xả thẳng vào đám quái vật trước mặt Tần.

Nhìn thấy lũ quái vật ôm hận ngã xuống, hắn kích động đến sôi máu. “Họ đã phát hiện ra mình... Họ có thể nhìn thấy trong đêm... Được cứu rồi... Mình phải hô lên cho họ biết mới được...”. Trong đầu nghĩ vậy, hắn lập tức há mồm hét lên.

“TÔI Ở ĐÂY.... Hộc... Hộc... Cứu...” – Hắn gào lên từng đợt ngắt quãng kêu cứu to nhất có thể.

“Cố lên... chúng tôi đã nhìn thấy anh...” - Một người lính từ đằng xa trên thùng xe cất tiếng đáp lại Tần. Sau đó, ngay tức thì, có một vài ánh đèn chiếu lại đằng sau, soi sáng đường cho hắn chạy. Đồng thời, một người lính có vẻ như chỉ huy, nhanh chóng ra lệnh cho lái xe qua bộ đàm.

“Các đồng chí chú ý... Hành quân chậm lại... Yểm trợ cho người sống sót đến được đây...”

Nghe thấy tiếng của người lính phía trước, hắn như ngay lập tức được uống thuốc an thần. Nhìn vào ánh sáng chỉ đường, hắn lạng lách băng qua những đồng vật cản trên đường. Còn một chút nữa thôi là hắn tiếp cận mục tiêu rồi.

Ở khoảng cách chưa đến chục mét, hắn nhìn thấy phía trước có một chiếc ô tô con nằm ngang cản đường. Băng qua chiếc xe này, là hắn với con Lu có thể về đến vòng tay của đồng loại, được che chở và bảo vệ khỏi nguy hiểm. Hít sâu một hơi, hắn lấy đà chạy bước nhỏ, chuẩn bị bật nhảy qua vật cản trước mặt. Chỉ cần hắn vượt qua ranh giới đó, là mọi chuyện có thể kết thúc.

Chạy đến khoảng cách thích hợp, hắn đạp mạnh hai chân xuống lòng đường, tung người bật cao lên. Bên cạnh hắn, con Lu cũng hạ thấp trọng tâm, rồi nhún người phi qua một cách không do dự. Trong mắt hắn, hình ảnh của đoàn xe, của những người lính đã tiến tới rất gần.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Tân tưởng mình sẽ thành công ấy thì bất ngờ, từ phía sau phóng tới một cái gì đó quán lấy chân hắn rồi giật mạnh kéo lại.

“Phục!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mọc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Quái vật biến đổi một lần nữa

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 26: Quái vật biến đổi một lần nữa

Ngay lập tức, cơ thể của Tân khựng lại trên không trung. Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của những người lính, hắn bị kéo vụt một cái về đằng sau rồi chìm vào trong đêm tối mịt mờ hơi sương, khuất sau những đồng cỏ nát và vật cản to lớn. Bật nhảy theo hắn, con Lu cũng bị tập kích. Nhưng với hình thể thon gọn và bộ lông trơn trượt, kẻ tấn công không dễ dàng bắt được nó. Mớ dây vừa quấn vào cơ thể, con Lu liền nhẹ nhàng bị đánh văng ra.

Hắn bị kéo bay đi một đoạn về đằng sau rồi ngã đập mặt xuống nền đường. Theo phản xạ, hắn vội đưa hai tay lên phía trước ngăn cản va chạm.

“UYÑH... Bịch... Bịch...” – Mặc dù đã đưa tay lên làm giảm lực tác động, nhưng theo quán tính, hắn vẫn bị đập mạnh xuống mặt đất rồi kéo rê đi một đoạn.

“A... Hự...” - Ngay lập tức, hắn cảm thấy ngực mình đau nhức tức đến khó thở. Lòng bàn tay trái thì bị vật nhọn từ trước đâm tiến sâu hơn một đoạn, khiến cho hắn cảm thấy đau nhói dữ dội phải buột miệng rên lên.

Vừa mới rơi xuống mặt đất, trong lúc Tân vẫn còn tê liệt, choáng váng sau va chạm đấy. Hắn bỗng cảm thấy mình đang bị cái gì đó kéo về bóng tối đằng sau. Hoảng sợ vô cùng, hắn yếu ớt giãy giụa, cố giật ra khỏi bước ở chân. Tay phải thì quờ quạng mặt đất, hắn bám bám vào được một cái gì đó, gắng níu giữ bản thân lại. Nhưng tất cả đều không ăn thua vì lực kéo từ chân hắn truyền đến rất mạnh. Ngoài đầu về đằng sau nhìn, hắn chỉ thấy một bóng đen to lớn đứng lù lù một đồng và trên cao là đôi mắt đỏ rực phát sáng trong đêm khuya chập lầy mình.

Con quái vật biến dị “Năm đầu người” đã trở lại một cánh kinh dị đến rợn người.

“GÂU... GÂU...” – Trong lúc hắn đang bắt lực giãy dụa, hoảng sợ tột độ thì tiếng sủa của con Lu vang lên bên tai.

“Cộp... Cộp... Cộp...” – Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân của con Lu điên cuồng lao tới.

Trong đêm đen tĩnh lặng, âm thanh móng vuốt của nó ma sát xuống lòng đường đột nhiên trở nên rõ rệt.

Bóng tối không làm cho con Lu mất tầm nhìn. Trong thế giới chỉ có hai màu đen và trắng, nó thấy chủ nhân của mình đang bị con quái vật đáng ghét trói chân bắt về. Nó cảm thấy điên lên, muốn tiêu diệt con quái kia ngay bây giờ. Mặc dù kẻ kia có vẻ gì đó lạ lẫm khác với lúc trước, khiến nó cảm giác nguy hiểm vô cùng. Nhưng nó sẽ vẫn lao tới mà không chùn bước, dù có phải chết đi chăng nữa.

Nhanh chóng áp sát, đến khoảng cách thích hợp chỉ còn một mét, con Lu bỗng nhún chân, tung người nhảy lên không trung chồm tới. Nó muốn xô ngã con quái vật biến dị xuống rồi cắn xé. Nhưng trong lúc con Lu đang lơ lửng trong không trung, con quái vật đứng đối diện đang đứng bất động đột nhiên vung tay tấn công.

“BỐP!!!” – Con Lu bị con quái vật biến dị dùng cánh tay to lớn khác thường đánh thẳng vào người vang lên âm thanh nặng trĩu.

“Uỳnh!” – Ngay lập tức, con Lu đối hướng văng ra bên cạnh như một quả bóng đập mạnh vào đồng cỏ nát trên đường.

“Ầng... ầng... ầng...” – Trúng đòn đau, với cơ thể dù đã biến đổi nhưng con Lu cũng không chịu được mà rên lên từng đợt.

“GRAOOO!!!”

Yên lặng bấy lâu, đột nhiên con quái vật biến dị bất ngờ rống lên một tiếng rất mang nữ, vang vọng trong đêm tối mịt mùng như báo hiệu sự trở lại của mình. Sau đó, nó hùng hục lao tới chỗ con Lu, giờ hai cánh tay lên không trung chụm lại rồi giáng một đòn cực mạnh xuống.

“RẦM!” – Âm thanh va chạm rất lớn vang lên, kéo theo đó là dư chấn khiến mặt đất hơi rung nhẹ.

“Ầng...” – May mắn đứng trước khoảnh khắc sinh tử, con Lu kịp phóng đi chỗ khác, chạy trốn trong gang tấc.

“Rầm.. Rầm.. Rầm...” – Thấy con Lu chạy trốn, con quái vật biến dị không chút do dự đuổi theo điên cuồng tấn công. Có vẻ như nó rất căm hận, muốn diệt con Lu ngay lập tức.

Trong lúc con quái vật đuổi bắt con Lu, Tần thỉnh thoảng cũng bị kéo theo xềnh xệch đằng sau. Trong bóng tối đen kịt, hắn không nhìn thấy gì phía trước, chỉ cảm nhận được âm thanh và chấn động đáng sợ truyền đến. Hắn sợ hãi, nóng ruột lo lắng vô cùng cho con Lu, nhưng không thể làm gì để giúp nó ngay được.

Sực nhớ đến cái đèn pin, hắn vội vàng cho tay phải mở túi áo khoác móc ra ngoài. Bấm nút bật lên, ánh sáng trắng huỳnh quang lập tức lóe lên trong tầm mắt. Vội chiếu về phía trước nhìn, hai mắt của hắn liền tròn lớn như muốn nứt vỡ khi thấy con Lu đang khó khăn tránh né những đập như trời giáng của con quái vật xuống lòng đường. May mắn là con Lu rất khôn, nó không chạy thẳng trước tầm mắt con quái mà lẩn quẩn vào xung quanh giữa hai chân.

Đặc biệt, dưới ánh đèn pin, Tần nhanh chóng nhận ra con quái vật biến dị này đã biến đổi một lần nữa khác với lúc trước. Cơ thể vẫn to lớn như cũ, nhưng nó đã thon gọn hơn rất nhiều. Đám rễ cây mọc trên người nó đã chuyển sang tụ tập hết vào đôi tay, nó biến cho cánh tay của con quái trước kia là một mở tua rua lờ xờ nay đã trở thành hai khối không lồ như cái chùy vậy. Con quái vật biến dị đã biến đổi vũ khí của mình, chuyển từ dạng bắt giữ sang bộc phát lực lượng. Nhưng không vì thế mà con quái bỏ đi ưu điểm trước kia, bởi trên cơ thể nó vẫn còn một ít mô rễ cây để bắt giữ con mồi nằm trên lưng. Đó là một vài sợi rễ cây nhỏ, có kích cỡ khoảng bằng ngón tay cái, khá dài và có độ linh hoạt rất cao. Một chân của hắn đang bị sợi dây này quấn lấy, xiết chặt rồi ngo ngoáy như sinh vật sống.

Hắn sửng sốt, kinh hãi nhìn con quái vật biến dị một tí thì ở đằng xa con Lu đang hoảng loạn tránh né không may bị trúng đòn tiếp.

“BỐP! Ầng...” – Con quái vật điên cuồng đập xuống, bắt chợt trong khoảnh khắc con Lu tránh chậm nửa giây. Nó liền bị con quái đập mạnh người văng ra xa.

“Uỳnh!” – Va vào đồng đồ nát xong, ngay tức thì, con Lu khó khăn đứng dậy. Có lẽ trúng đòn vừa rồi là khá nặng nên nó hoạt động chậm chạp hẳn đi trong mắt hắn.

Nhìn con Lu đã sắp không cầm cự được, hắn hoảng sợ tìm cách đến ứng cứu cho đồng bạn của mình. Nhưng trước hết, hắn phải thoát khỏi trói buộc ở chân đã.

Vừa chống tay xuống dựng người ngồi dậy, ngay lập tức lòng bàn tay trái của hắn lại nhói lên đau đớn.

“À...” - Rên lên một tiếng, hắn quên mất rằng trong lòng bàn tay của mình vẫn đang bị một cái gì đó ghim vào.

Vội gơ tay lên chiếu đèn pin tới, hắn hít một ngụm khí lạnh khi chứng kiến một khối thủy tinh hình tam giác đâm đâm xuyên hẳn qua lòng bàn tay trái. Vương nó sẽ không thể hành động được, hắn cho đèn pin lên miệng cắn rồi chịu đau dùng sức giật mạnh miếng thủy tinh ra. Nhưng sau một hai lần dùng tay phải, mà hắn giắt mãi không được vì miếng thủy tinh dính máu trơn trượt. Cầm đèn pin xuống, hắn dứt khoát cho miếng thủy tinh lên miệng cắn.

“Phụt!”

Cuối cùng, hắn cũng thành công mặc dù phải chịu đau đớn rất nhiều. Rút khỏi thủy tinh vắt đi xong, bàn tay trái của hắn liền tóe máu cuồn cuộn phun ra một ít rồi ngừng lại cực nhanh. Không có thời gian xử lý vết thương, hắn vội chiếu đèn xuống dưới chân tìm cách thoát khỏi trói buộc.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sức mạnh mới của con quái vật biến dị

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 27: Sức mạnh mới của con quái vật biến dị

Trên thùng xe ô tô cuối cùng của quân đội, một anh lính trẻ tí chặt báng súng vào bả vai, neho mắt xả những viên đạn cuối cùng kết liễu đám quái vật “Nắm đầu người”. Xong xuôi, anh thần thờ nhìn vào khoảng không tối đen trước mặt với ánh mắt toát ra đầy vẻ tức nuối, bất lực và không cam lòng. Tiểu đội của anh vừa mới thất bại trong việc giải cứu người dân khỏi nanh vuốt quái vật. Trong một khoảnh khắc cực ngắn nữa thôi, người thanh niên kia đã có thể đến được với an toàn rồi. Nhưng ai ngờ được, ẩn sâu trong bóng đêm lạnh lẽo kia vẫn còn một con quái vật đáng sợ đến vậy.

“Tiếc thật... chỉ một chút nữa thôi...” – Anh lính trẻ thì thào trong miệng, việc thấy đồng loại bị bắt ngay trước mặt mà không làm gì được khiến anh cảm thấy hụt hẫng, áy náy trong lòng.

Mấy giây sau, khi anh lính vẫn còn đang thần thờ nhìn vào bóng đêm vô tận thì bộ đàm đột ngột vang lên giọng của chỉ huy:

“Tút... Tút... Các đồng chí chú ý... triển khai đội hình phòng thủ ngay... Chiến dịch chuyển sang giai đoạn hai... Lập tức tăng tốc về căn cứ...”

“Rồ!!!” – Hô to lên một tiếng đồng đặc vào bộ đàm, anh lính trẻ nhanh chóng loại bỏ những cảm xúc và suy nghĩ dư thừa.

Nhúm mày, anh dồn tư thế đứng cho vững chãi. Sau đó, anh giương súng lên kết hợp với đồng đội phòng thủ chắc chắn một phương.

Khi tất cả mọi người đã vào vị trí, đoàn xe đẩy nhanh tốc độ phóng vút đi trong đêm đen để lại đằng sau đám quái vật “Nắm đầu người” chậm rãi mất phương hướng.

.....

“Bùm... Bùm...”

Tần đang cố gắng giữ đứt sợi dây ở chân, thoát khỏi trói buộc thì đằng sau vang lên tiếng động cơ ô tô nổ mạnh. Lập tức rướn cổ lên nhìn, hắn tái mặt khi thấy đoàn xe của quân đội tăng tốc rời khỏi đây chỉ để lại vài điểm sáng mờ ảo trong màn sương dày. Chắc họ nghĩ hắn đã chết rồi. Không còn gì vướng bận, họ liền nhanh chóng di chuyển.

Biết được điều này, hắn lập tức cảm thấy như bị rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Mắt hắn tròn lớn, con người bên trong đồ ngầu, sự sợ hãi dâng lên trong lòng như sóng thần ập đến. Mọi khó khăn run run, hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Mất đi mục tiêu, hắn hoảng loạn thần thờ không biết làm gì bây giờ.

Tần ngăn người được vài giây, bỗng từ đằng sau hắn lại vang lên âm thanh chấn động mạnh. Cách hắn vài mét, sau một hồi đập loạn con quái vật biến dị cuối cùng cũng đã thành công đánh trúng con Lu lần nữa.

“Bành... Bành... Ầng...”

Nghe tiếng kêu thảm của con Lu, hắn giật thót mình hồi tỉnh lại rồi lập tức ngoái đầu nhìn về đằng sau. Dưới ánh đèn pin, hắn sợ hãi, tức giận như muốn nổ tung khi thấy con Lu bị con quái vật đập cho vùi một phần cơ thể vào trong đồng đồ nát bên cạnh. Không biết con Lu sao rồi, nếu hắn không làm gì ngay lúc này thì đồng bạn trung thành của mình sẽ chết mất. Hắn phải tìm cái gì đó tấn công, thu hút con quái vật lại đây để nó bỏ qua cho con Lu. Cái riêu vù khí duy nhất của hắn lúc trước đã rơi mất. Bây giờ, hắn không có thời gian để quay lại tìm nó. Cúi đầu xuống đất, hắn cuống cuống đảo đèn pin tìm thứ hữu dụng thì nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu. Đó là, một viên đá khá to nhìn rất vừa mắt. Ngay lập tức, hắn nhặt viên đá lên rồi vịn mình đập một phát thật mạnh.

“Vụt!”

“Bốp!” – Viên đá bay đi rất nhanh với lực mạnh đập thẳng vào đầu con quái vật rồi chọt thủng vỏ bọc một bực nầm.

Sát thương không được bao nhiêu, nhưng hắn đã thành công thu hút con quái vật. Nó ngừng lại, không tấn công con Lu nữa rồi quay đầu hướng ánh mắt đồ ngầu khóa chặt lấy hắn. Nó cảm thấy mình bị si nhục nghiêm trọng, cần phải đập nát kẻ khiêu khích kia khẩn cấp.

“Graooo!!!” – Rống lên một tiếng rung màng nhĩ, con quái biến dị gồng mình thu sợi rết cây dài trói chân Tần lại.

“Bịch... Xoạch... Xoạch...” - Ngay lập tức, hắn ngã ngối xuống nền đường, văng cả cái đèn pin khỏi tay rồi bị kéo rê xềnh xệch lại gần con quái.

May mắn cái đèn pin lúc rơi xuống, nó vẫn tình cờ hướng về phía con quái vật. Nhìn hình ảnh con quái to dần trong mắt, hắn biết điều sắp xảy ra với mình chắc chắn sẽ rất tệ. Mặt tái mét, hắn lập tức cong người ngồi dậy. Cúi xuống, hắn nắm chặt lấy sợi dây rồi cố gắng kéo đứt nó. Nhưng theo từng khắc trôi qua, hắn đã dùng tất cả sức mạnh của bản thân mà sợi dây vẫn kiên cường bền chắc.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, mồ hôi của hắn vã raбет tóc, thấm ướt đầm cả cái áo len bên trong.

Thình thoảng ngẩng lên, hắn thấy khoảng cách giữa mình và con quái vật đáng sợ ngày càng gần. Nhìn vào ánh mắt đồ ngầu của con quái, hắn thấy trong đó sự hung tàn lạnh lẽo và bạo ngược. Con quái vật biến dị đang cố tình trêu tức hắn, nó không vội lao tới tấn công mà đứng nhìn sự giãy giụa bất lực của con mồi.

Cuống lên, hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Trong ánh đèn pin nhấp nhোang, hắn tình cờ phát hiện một chiếc xe nằm ngay phía trước. Đợi con quái kéo mình gần tới, hắn cấp tốc nhào người lên bắt lấy cái biển số. Sau đó, hắn cắn răng cầm chắc cái biển bằng hai tay rồi vung lên chặt xuống liên tiếp cào sợi rết cây.

“Bộp.... Bộp... Bộp...” – Cạnh tấm biển khá mảnh và sắc nên sau một hồi cuống chặt, sợi rết cây trói chân hắn dù chắc cũng phải sắp đứt tới nơi.

“GRUUU!!!” - Cảm nhận được trói buộc sắp mất, con quái vật rống lên một tiếng rồi chuẩn bị lao tới chỗ Tần. Nó đã nhớ tới bài học lúc trước nên bây giờ sẽ không để con mồi bị vượt mặt lần nữa.

Nhưng con quái vừa mới bước được hai bước thì từ đằng sau, con Lu lại vung lên cần chặt lấy chân nó không buông.

“Gâu... Gừuuu...”

Con Lu bị trúng rất nhiều những cú đập cực mạnh của con quái, nếu vẫn là cơ thể trước kia, nó chắc chắn đã chết. Nhưng may mắn, không biết nguyên nhân vì sao, con Lu đã biến đổi. Cơ thể nó không chỉ trở nên to lớn, mà còn rất dẻo dai bền chắc, khả năng chịu đòn và sức mạnh thì tăng lên rõ rệt. Nó không mạnh bằng con quái biến dị, nhưng giỏi ở sức chịu đòn kiên cường. Những đòn đánh của con quái này giờ vào con Lu nhìn rất kinh khủng, nhưng thực chất chỉ đủ làm đau chứ không gây ra hậu quả quá lớn như gãy xương. Cho nên, con quái vật vừa buông ra tấn công để con Lu hồi phục sau bị choáng là nó lập tức phản công ngay.

Lại bị ngăn cản, con quái vật biến dị điên tiết lên.

“GRUUU.... “- Nó gào lên một tiếng nổ trời rồi quay người dùng đôi tay to lớn đập thẳng liên tiếp vào cơ thể con Lu.

“Bành... Bành... Bành...”

“Gàuuuu... Ặc...” – Mặc dù phải hứng chịu những đòn đánh rất đau đến sùi cả bọt máu ra miệng, nhưng con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt. Bởi nó biết rằng, nếu buông ra con quái vật ghê tởm này sẽ xông tới giết chủ nhân của mình. Cho nên nó sẽ làm tất cả để ngăn cản con quái vật đến khi chết mới thôi.

Con quái vật biến dị đập rồi kéo, quăng quật một lúc, nhưng không thể đánh rơi con Lu ra khỏi chân mình, nó tức giận gào rống lên liên tục. Từ đằng xa, nó cảm nhận được sự liên hệ của mình với sợi dây trói con mồi ngày càng yếu. Con mồi ghê tởm kia từng suýt giết nó sắp thoát rồi. Không thể để việc này xảy ra được, nó nhún chân hạ thấp trọng tâm xuống rồi chống hai cánh tay khổng lồ xuống lòng đường. Sau đó, con quái đột nhiên đâm mạnh đôi tay đẩy bay người lên, đồng thời phía đằng sau đập mạnh xuống lòng đường.

“VÚT!!!!” – Với sức mạnh ghê gớm, con quái vật tung người, bắn lên không trung bay thẳng tới vị trí của Tần như một viên đạn pháo khổng lồ kéo theo cả con Lu.

Lên độ cao tới đỉnh, con quái liền giơ hai tay lên cao khỏi đỉnh đầu rồi giáng xuống như một viên lưu tinh vào thân hình nhỏ bé của con mồi.

“UYNNHHH!!!” - Con quái vừa tiếp xúc với mặt đất liền ngay lập tức tạo ra âm thanh to lớn dữ dội như một vụ bạo tạc. Đất đá, mảnh vụn bắn lung tung ra bốn xung quanh, ở giữa trung tâm nơi con quái đứng thì khói bụi bùng lên mù mịt.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Đứng ở cách không xa vụ tấn công, Tân thở ra hồng hộc rồi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Tìm hần lúc này đang đập như trống trận, khuôn trắng xám không vui đi được nổi kinh hãi sau tai nạn. Hần đã may mắn thoát khỏi đòn tấn công kinh khủng của con quái vật biến dị trong đường tơ kẽ tóc. Trong giây phút con quái giáng xuống, đứng trước khoảnh khắc sinh tử, hần đã đột phá giới hạn bản thân. Hần gồng mình chặt xuống một nhát cực mạnh, cắt đứt sợi rễ cây rồi bắn người bay xa ra xung quanh, tránh né thành công.

Mặc dù Tân không bị con quái nện trúng, nhưng đòn tấn công của nó quá mạnh, khiến rất nhiều mảnh vụn bắn ra xung quanh đập thẳng vào cơ thể hần. Cố gắng chịu đựng đau đớn, hần loạng choạng chạy nhanh tới chỗ cái đèn pin. Bởi chỗ con quái vật đứng, bây giờ khói bụi mù mịt làm hần không thể nhìn thấy gì để chuẩn bị đối phó với tình huống tiếp theo.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Vừa chạy vừa thở dốc, mấy giây sau, hần lết được đến chỗ cái đèn pin. Cúi xuống, tay hần run run nhặt cái đèn lên.

Ngẩng đầu, hần vừa chiếu đèn vào vị trí con quái vật biến dị thì thấy một mảng bê tông phóng to trong con ngươi. Tê cả da đầu, hần lập tức đập mạnh chân bắn người nhảy sang bên cạnh.

“Uỳnh!!!” – Khi Tân vừa mới nhảy đi khỏi vị trí ban đầu thì tảng bê tông kia đã nhanh chóng đập vào chỗ hần đứng tạo ra âm thanh vang dội rồi vỡ tung.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thức tỉnh năng lực

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 28: Thức tỉnh năng lực

Vội lấy tay ôm đầu che mắt, hần nằm sát xuống lòng đường để tránh những mảnh vụn bắn vào người. Một tí sau, nguy hiểm tạm thời qua đi, hần mới háp tấp ngẩng đầu chiếu đèn pin ra xung quanh. Ngay lập tức, đập vào mắt hần là hình ảnh con quái vật biến dị đang hung hãn lao tới.

“Uỳnh... Uỳnh... Graooo... Uỳnh...” – Vừa đi con quái vừa gào thét, đồng thời đập mạnh đôi tay xuống lòng đường để đẩy nhanh tốc độ bản thân. Phía đằng sau nó, hần không thấy bóng dáng con Lu đầu.

Cau mỳ, hần cắn răng quay người rồi bắt đầu chạy. Con quái vật biến dị sau khi tự biến đổi một lần nữa đã nguy hiểm hơn rất nhiều, muốn đấu trực diện với nó sẽ không còn dễ dàng như trước nữa. Tốc độ của con quái có vẻ như đã giảm đi, nhưng sức mạnh bộc phá lại tăng lên quá lớn, sơ sẩy một tí là mất mạng ngay nên hần phải hết sức cẩn thận. Huống chi, bây giờ trong tay của hần còn không có vũ khí thì lấy cái gì để mà liều đây.

Chạy được một tí, hần may mắn nhìn thấy cái riu rút giữa lòng đường ở chỗ thoáng. Vội lao tới cúi người nhặt cái riu lên, hần cầm chắc trong tay rồi ngoái đầu lại nhìn con quái vật biến dị. Lúc này, con quái đã đuổi tới khá gần, nếu hần không làm gì đó thì chả mấy sẽ bị bắt kịp. Hít sâu một hơi, hần chúi người về phía trước điên cuồng tăng tốc, cố gắng kéo giãn khoảng cách với con quái vật đáng sợ. Nhưng hần vừa mới chạy được một đoạn ngắn thì từ đằng sau bỗng vang lên âm thanh một vật nặng nề xé gió bay tới.

“Vụt!”

Són cả gai ốc, hần quay đầu lại liếc qua thì đập vào mắt là một khối bê tông đang phóng to trong con ngươi. Theo phản xạ, hần lập tức nhún chân chùng xuống rồi đập mạnh xuống lòng đường, bắn người sang bên cạnh tránh né.

“Uỳnh!” - Trong khi Tân đang lăn tròn dưới lòng đường theo quán tính thì tảng bê tông to lớn kia liền bay tới chặn trước lối đi của hần.

Bị khựng lại mất khoảng một, hai giây, hần nhanh chóng dựng người đứng dậy. Vội ngoái đầu về đằng sau, hần liếc xem con quái vật thể nào để chuẩn bị chạy trốn tiếp thì kinh hãi thấy. Con quái lại tung người bay lên không trung rồi giáng xuống như một khối thiên thạch. Phải tránh né khẩn cấp, hần hít sâu một hơi rồi vận lực bật lên. Sau đó, hần đập mạnh vào cái ô tô đằng sau phóng thẳng về phía trước ngược hướng với con quái vật.

“RÀMMMM!!!” – Con quái vừa tiếp xúc với mặt đất, ngay tức thì, chiếc ô tô con liền bẹp rúm, kéo theo đằng sau là âm thanh và chấn động dữ dội lại vang lên trong bầu trời đêm đen kịt, lạnh giá.

Liên tiếp tấn công mà không thể hạ được con mồi, con quái vật biến dị đã nổi giận thực sự. Nó cuồng hồng lên một tiếng rồi bắt những mảng bê tông, miến đồ nát bên dưới vừa đập liên tục vừa nhanh chóng lại gần.

“Uỳnh... Rầm... Rầm...”

Dưới con mưa bê tông, đất đá, Tân phải vô cùng chật vật tránh né để không bị trúng đòn. Hần không thể tiếp tục chạy thẳng như trước nữa, bởi con quái vật biến dị đã khôn ra. Nó đập những khối bê tông, mảng công trình không chỉ để tấn công hần mà còn chặn trước luôn hướng di chuyển. Việc này buộc hần phải nhảy qua hai bên lần đi lần lại chậm bước di chuyển đi rất nhiều. Dần dần, khoảng cách giữa hần và con quái bị thu hẹp ngày càng gần.

Giữa lúc hần vừa vật lộn tránh thoát một mảng bê tông lớn chưa kịp đứng lên di chuyển thì đột nhiên có ba con quái vật “Nắm đầu người” từ trong bóng tối ập đến. Bọn chúng vồ lấy hần, giữ chặt rồi há miệng tìm cách cắn xé. Ba con quái cùng lúc tấn công bất ngờ đã phong tỏa hết mọi đường lui khiến hần không thể né được nên chỉ có thể cố gắng vật lộn. Hần phải

nhanh chóng hạ gục mấy con quái này ngay trước khi con quái vật biến dị tới, nếu không thì chỉ còn đường chết.

Hít sâu một hơi, hần nín thở nên khí trong bụng. Vận lực, hần siết chặt các bó cơ, dồn sức chuẩn bị để bộc phá. Sau đó, hần co chân phải lên rồi bắt ngờ đạp mạnh vào đầu con quái đang cố gắng cắn rách lớp quần bò chân trái của mình.

“Bùng! Crắc!” – Chấn động và chạm vang lên dữ dội. Ngay lập tức, con quái vật bị hần đạp cho gãy cổ văng ra đằng sau.

Tạm thời loại bỏ con quái trôi buộc chân mình xong, Tân liền gồng mình vùng lên chặt liên tiếp vào cổ con quái khác đang túm chặt lấy eo hần.

“Phập... Phập... Phập...”

Sau vài ba nhát chém, cái đầu của con quái vật “Nắm đầu người” bị đứt văng ra chỗ khác chỉ còn phần cơ thể vẫn cố ngo ngoáy. Lập tức hất văng tàn dư của con quái trên người mình đi, hần đổi ngược chiều lưỡi rìu rồi tăng liên tiếp vào đầu con quái cuối cùng đang cắn bả vai mình.

“Bốp... Bốp... Bốp...”

Hần ra sức gõ vào hộp sọ nên chà mấy chốc cái đầu con quái bị đập vỡ thụt lún một mảng lớn khiến nó tạm thời mất đi hành động. Không còn trôi buộc, hần vội vàng dựng người đứng dậy chuẩn bị chạy tiếp thì bắt ngờ nhìn thấy từ đằng xa có một bóng đen to lớn đang phóng to trong mắt. Đó là con quái vật biến dị, nó lại một lần nữa bật lên không trung rồi lao xuống tấn công.

Nhìn hình ảnh con quái phóng to trong con ngươi, mắt hần liền tròn trũng, mặt tái mét đi. Còn tốt là đứng trước khoảnh khắc sinh tử, cơ thể hần đã tự động làm ra phản ứng. Co người, hạ thấp trọng tâm, hần đạp mạnh chân xuống lòng đường, tung người bắn về đằng trước.

Với một loạt thao tác trôi chảy trong một phần nghìn của giây, tưởng chừng hần sẽ thoát được thì bắt ngờ từ đằng sau xuất hiện một con quái vật “Nắm đầu người” đã nhanh hơn một bước. Nó lao lên vồ lấy, giữ chặt khiến hần không kịp thoát khỏi phạm vi tấn công của con quái vật biến dị. Nhìn thân ảnh khổng lồ đang giáng xuống, hần cắn răng không cam chịu muốn cố gắng chống trả đến hơi thở cuối cùng. Nắm chắc cái rìu trong tay, hần khóa chặt mục tiêu là khuôn mặt dữ tợn của con quái rồi bắt ngờ đáp mạnh.

“Vụt... Vụt... Phập...” – Lưỡi rìu xoáy tròn trên không trung rồi chuẩn xác bổ vào giữa mặt con quái, nhưng nó không giúp hần kéo dài sinh mạng được bao nhiêu. Con quái vật biến dị vẫn rơi xuống như lưu tinh.

Khoảng cách đã quá gần làm hần bắt đầu cảm nhận được áp lực và khí lưu đập vào mặt. Cảm giác tử vong bao phủ toàn thân, hần không cam lòng hét lên.

“AAAAA!!!”

Trong tích tắc con quái vật biến dị sắp đập nát nát nát cơ thể Tân thì bắt ngờ từ đằng sau hần có một bóng đen lao tới nhanh như tia chớp.

“Bịch... Bịch... Bịch...” – Hần vừa nghe thấy tiếng bước chân mà loáng một cái bóng đen đã xuất hiện trước mặt rồi đâm thẳng vào giữa ngực con quái vật.

“RẦM!!!” – Chấn động cực mạnh văng lên rồi ngay tức thì, cả hai văng ra mỗi nơi một hướng.

“Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...”

“GRAOOO!!!” – Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, con quái vật biến dị liền nhanh chóng đứng dậy rồi ngửa cổ rống lớn.

Hai mắt đỏ ngầu, nó đã cực kì tức giận vì bị ngăn cản một lần nữa. Điện tiết lên, nó hùng hục lao tới chỗ bóng đen vừa tấn công mình với quyết tâm phải diệt bằng được kẻ đáng ghét này.

“Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...” – Trên đường đi, con quái không ngại phô diễn sự bá đạo của mình bằng cách đập tan bất cứ vật gì cản đường.

Lập tức chiếu đèn tới vị trí mà con quái vật sắp tấn công, hần cực độ vui mừng khi thấy bóng đen vừa mới cứu mình không phải ai xa lạ mà chính là con Lu. Nó đã trở lại và hần mơ hồ cảm thấy cơ thể con Lu lại lớn hơn trước một vòng nữa. Vừa va chạm với con quái khổng lồ xong, nhưng con Lu đã nhanh chóng đứng lên, hạ thấp đầu rồi nhe răng gầm gừ. Nó đang chuẩn bị tư thế để xông lên chiến đấu tay đôi với con quái mà không có một chút biểu hiện sợ hãi. Có vẻ như con Lu lại mạnh hơn trước một ít và khả năng chịu đòn thì tăng lên rõ rệt.

Mấy giây sau, khi con quái vật biến dị chạy tới khoảng cách thích hợp, con Lu liền nhún chân phi nhanh về phía trước đối đầu. Nó lách mình tránh né thành công cú đập trời trời giáng của con quái rồi lập tức đáp trả bằng một cú tát mạnh vào chân.

“Sực... Gừru...” – Sau đó, nó gầm gừ ngầu ngẩn rồi kéo ngã con quái xuống mặt đường.

“Uỳnh...” – Dư chấn vang lên dữ dội cùng khói bụi mờ mịt, cả hai nhanh chóng quẩn lấy nhau vật lộn.

“Graooo...” – Trong khi Tân đang ngầy người nhìn con Lu được một tí thì con quái vật “Nắm đầu người” lúc nãy liền thừa cơ chồm lên định cắn cổ hần.

Giật bản mình tỉnh táo lại, theo phản xạ, hần lập tức giơ cái đèn pin đang cầm lên đút vào mồm con quái để ngăn cản. May mắn, trong bóng tối hần vẫn hành động chuẩn xác. Chiếc đèn đưa tới đã bắt ngờ chặn họng con quái khiến nó không thể khép miệng lại được.

“Khặc... Khặc... Khặc...” – Thử vũ khí nguy hiểm nhất bị vô hiệu hóa, con quái liền cố gắng khạc nhổ rồi giật cái đèn trong miệng ra.

Nhân lúc con quái bận, hần liền vùng lên quật ngã nó xuống dưới rồi kết liễu ngay. Nhưng lúc chuẩn bị tấn công, hần sực nhớ ra rằng vũ khí của mình đã không còn trong tay. Cúi xuống, hần mò mẫm dưới lòng đường, định tìm kiếm một cái gì đó cứng rắn để đập nát đầu con quái ngay và luôn.

Nhưng trước khi làm điều này, Tân bỗng cảm giác thấy trong lòng bàn tay phải của mình có một cái gì đó. Dùng tay trái ghi chặt con quái xuống lòng đường, hần vội giơ tay phải lên rồi neho mắt nhìn.

Dưới ánh sáng lấp lóe yếu ớt hắt ra từ miệng con quái vật, hần kinh ngạc khi thấy trong giữa lòng bàn tay phải của mình có một đầu nổi của sợi dây. Nó màu trắng xám hơi đục, to giống như sợi dây cáp sọc của điện thoại và kéo dài vào trong bóng tối ngoài xa. Hần không biết nó gắn chặt với da của mình từ lúc nào, và độ dài của sợi dây là bao nhiêu. Nhưng hần có cảm giác vô cùng kì lạ với nó. Khi hần vừa để ý đến sợi dây này thì lập tức trong đầu liền nổi lên cảm giác quen thuộc. Sợi dây này, nó giống như một phần trên cơ thể hần vậy. Thế là, trong đầu hần liền nảy sinh ý nghĩ “Sợi dây này là cái mẹ gì... Mình thử kéo nó lại gần xem sao... Hay giật đứt nó đi nhì...”.

Khi ý nghĩ thu ngắn sợi dây vừa xuất hiện, hần liền kinh hãi khi cảm thấy rằng đúng là sợi dây đang chạy dần vào trong tay mình.

“Vụt... Cộc... Cộc...” - Và như để chứng minh điều đó, hần nhanh chóng nghe thấy từ đằng xa có một vật gì đó đang kéo lê dưới lòng đường chạy gần về đây.

“Pặc!” – Sợi dây thu lại càng lúc càng nhanh, chưa đến một giây sau, từ trong bóng tối bay tới chiếc rìu, vũ khí quen thuộc của Tần nhảy vào trong lòng bàn tay phải của hắn.

Vậy là, đầu sợi dây bên kia đã dính vào cán rìu khi hắn dùng nó ném con quái vật biến dị. Biết được điều này khiến hắn trợn mắt há hốc mồm vô cùng kinh ngạc. Tại sao lại có sợi dây này, có vẻ như chính hắn đã tạo ra nó vậy.

Bằng một cách nào đó, Tần đã thức tỉnh năng lực của mình.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Kết thúc con quái vật biến dị, bị đánh lén và ranh giới tử thần

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 29: Kết thúc con quái vật biến dị, bị đánh lén và ranh giới tử thần

Trong lúc Tần đang ngầy ngẩn vì sự việc lạ xảy ra với mình thì con quái vật “Năm đầu người” bị khổng chế bỗng vùng được ra. Nó nhanh chóng hất cái đèn pin ra khỏi miệng rồi há mồm rống lên một tiếng thật to.

“GRAOOO!!!” – Sau đó, con quái liền vùng vẫy tìm cách tấn công hắn tiếp.

Tiếng gào rùng mằng nhĩ của con quái ngay tức thì đưa ý thức của Tần về với thực tại. Nhìn con quái vật “Năm đầu người” chồm lên tấn công, hắn liền cắn răng lập tức vùng rìu chặt xuống. Mục tiêu là cái cổ con quái vật, hắn muốn chặt đứt nó.

“Phập... Phập... Phập...”

Sau vài cú bổ, hắn nhanh chóng cắt được đầu con quái. Mặc dù như này chưa kết thúc được nó ngay, nhưng như vậy cũng đủ ngăn không cho con quái tấn công mình tiếp. Chứ muốn hạ triệt để loài này, hắn phải diệt sạch toàn bộ cây nấm trên đầu nó rất mất thời gian.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Thở ra hồng hộc, Tần vội vồ lấy cái đèn pin rồi đứng lên soi đèn đến vị trí con Lu và con quái vật biến dị đang quần lấy nhau.

“Bành... Bành... Ầng... Ầng...”

Nhìn hình ảnh con Lu bị con quái vật đè xuống lòng đường cuồn cuộn đập nhưng vẫn ngoan cường ngoạm chặt một chân con quái ghì chặt không buông, hắn cảm thấy mạch máu trong người mình sôi lên như muốn nổ tung. Hắn không biết con Lu mạnh bao nhiêu, dai sức cỡ nào, nhưng chắc chắn nếu nó cứ bị đánh đừ đội như thế này thì chả mấy mà chết. Hắn không thể bỏ mặc đồng bạn của mình được, phải làm một cái gì đó cứu con Lu ngay.

Thế là, không một chút do dự, hắn chạy về phía trước, áp sát lại gần chỗ con Lu và con quái vật biến dị. Khi khoảng cách còn lại vài mét, hắn đột nhiên dừng lại. Ngắm chuẩn bọc nắm trên đầu con quái làm mục tiêu, hắn liền vùng tay quăng mạnh cái rìu bay tới. Hắn muốn dùng phương pháp tấn công mới dựa trên năng lực mới xuất hiện của mình.

“Vụt... Vụt... SOAT...” – Lưỡi rìu nằm ngang quay tròn, xé gió trong không khí bay nhanh, rồi chuẩn xác cắt đi một mảng nấm trên đầu con quái vật.

Ngay khi cái rìu hoàn thành nhiệm vụ, hắn liền kéo tay giật mạnh, thu sợi dây về, hay đúng hơn là sợi tơ mỏng manh dính trên cán rìu.

“Vèo... Pặc...” – Chiếc rìu bay nhanh trở về rồi nằm gọn trong lòng bàn tay phải của hắn.

Nhìn vào sợi tơ mảnh, hắn giật giật mấy cái thì phát hiện độ chắc chắn của nó so với trước kia không thay đổi. Hóa ra hắn có thể tùy ý điều chỉnh kích cỡ của sợi dây phóng ra từ trong lòng bàn tay phải của mình. Như này rất tốt cho những đòn tấn công của hắn, sợi tơ càng nhỏ thì kẻ thù càng khó phát hiện. Những đòn tấn công của hắn sẽ trở nên khó đoán và vô cùng biến ảo.

“GRUUU!!!” – Bị tấn công vào điểm yếu, con quái vật biến dị hơi khựng lại một tí rồi nó há mồm gào lên một tiếng đau đớn.

Quay đầu, nó hướng ánh mắt đỏ ngầu của mình khóa chặt lấy kẻ đánh lén đáng ghét. Sau đó, nó bốc một miếng bê tông to lên rồi đáp thẳng tới vị trí của Tần.

“Rầm...” - Đoán biết được điều này sẽ xảy ra với mình, hắn nhanh chóng lăn người sang chỗ khác tránh né.

Thấy con mồi ghé tòm kia lại lẫn mất, con quái biến dị tức giận điên cuồng lao tới. Nhưng nó vừa mới cố bước lên thì ngay lập tức con Lu liền ngoạm chặt chân con quái hung hăng giật lại.

“Ủnh!” – Con quái nhờ đà, trượt chân ngã đập mặt xuống lòng đường.

Ở ngoài xa, Tân liền nhanh chóng chớp lấy thời cơ này quăng rìu tiếp tục tấn công, mục tiêu vẫn là đồng cây nằm trên đầu con quái.

“Vụt... Vụt... Phập...” - Lưỡi rìu lại một lần nữa lia trúng đích thành công xất đi một mảng nằm trên đầu con quái.

Có vẻ việc thức tỉnh năng lực không chỉ giúp hắn tạo ra sợi tơ, mà còn đánh thức cơ thể, bản năng chiến đấu được rèn luyện khi xưa của hắn. Ngay lúc này, hắn cảm thấy các bộ cơ của mình chắc nịch, đầy sự bùng nổ bên trong, ánh mắt thì trở nên rõ rệt và cảm giác nhạy bén trở lại. Cho nên, với cơ thể mạnh mẽ, mọi đoàn tấn công của hắn trở nên chuẩn xác và đầy uy lực.

“GRUUU!!!” – Lại trúng đòn hiểm, con quái đau đớn gào lên rồi chững lại một chút.

Đến khi hồi tỉnh, nó liền vùng vẫy tấn công con Lu, cố gắng giết bỏ nó ra để đến chỗ Tân. Nhưng hiển nhiên, điều này là không thể xảy ra được, bởi con Lu đã khỏe hơn trước, còn con quái thì lại yếu đi do liên tiếp bị trúng đòn chí mạng. Không còn cách nào nữa, con quái lại bệ một tầng công trình khác lên rồi nhắm hướng con mồi đáp tới.

“Rầm...”

Tung người sang chỗ khác, hắn không khó khăn lắm để tránh né cái này. Sau đó, hắn liền nhanh chóng dựng người đứng dậy. Chọn lấy một mục tiêu đẹp là đám cây nằm của con quái vật, hắn quăng rìu văng tới tấn công. Rồi khi lưỡi rìu xất xong cây nằm, hắn liền giật mạnh thu cái rìu bay về trong tay. Điều đều chiến đấu theo cách này, không lâu sau, con quái vật biến đi bị Tân gạt dần đi đám nằm đồ sộ trên đầu. Theo thời gian, nó bắt đầu yếu đi và hành động chậm chạp trở nên rõ rệt.

“GRAOOO!!!” – Cuối cùng, con quái bắt lực rống lên một tiếng không cam lòng rồi nằm im bất động.

Có vẻ như nó đã bị thương quá nặng, không còn chống trả được nữa. Nhưng để cho chắc, hắn sẽ không liều lĩnh áp sát khi không biết nó gục hẳn hay chưa. Thu cái rìu về lại trong tay, hắn lên tiếng ra lệnh cho con Lu:

“Lu... cắn nát đầu nó...”

“Gâu... Gừuu...” – Nghe tiếng chủ nhân, con Lu liền lập tức buông chân con quái vật biến dị ra rồi chồm tới cắn đầu nó.

Con Lu biết điểm yếu của kẻ này ở đâu nên lúc cắn, nó chọn những bọc nằm còn sót lại mà nhanh chóng nhai nát.

Đứng ở phía xa quan sát, hắn thấy con quái bị vật gần hết đồng nằm mà vẫn nằm im bất động. Đoán rằng nó sắp chết, hắn cong người rón rén lại gần. Tới nơi, hắn lập tức vung rìu gạt sạch sẽ những cây nằm tàn khuyết còn lại. Để chắc chắn hơn nữa, hắn dùng rìu chặt đứt luôn cái đầu.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, hắn ngăn người đứng nhìn xác con quái vật biến dị.

Cuối cùng, hắn cũng thành công cắt xong cái đầu con quái vật đáng sợ bám theo mình dai dẳng này.

Bên cạnh hắn, con Lu cũng bước đi khập khiễng tỏ ra rất đau đớn. Chắc nó đã bị thương nặng chứ không phải không có. Cúi xuống, xoa đầu con Lu mấy cái, hắn soi đèn pin chuẩn bị tìm đường đi về dãy trọ. Nhưng bất giác, hắn nhớ ra bật đèn sáng như này rất nguy hiểm. Hắn còn một cái máy quay nữa, lấy nó ra dùng vào hoàn cảnh này sẽ tốt hơn, hi vọng là còn dùng được đi.

Dẫn con Lu tới một cái hốc được tạo ra từ đồng đồ nát và một chiếc ô tòi tại bên cạnh đường. Ngồi xuống, nép sát vào trong, hắn kéo khóa túi áo khoác mở ra để lấy máy quay mini. Ai ngờ, hắn giật mấy cái mà không được, có vẻ như dây khóa bị hỏng rồi. Cho đèn pin lên miệng cắn, hắn loay hoay chuẩn bị dùng tay giật đứt luôn cái khóa.

Giữa lúc Tân đang tập trung thì đột nhiên từ đằng sau trong hốc lao ra một sinh vật đen sì tấn công hắn.

“Phập!” – Ngay tức thì, hắn cảm thấy lưng mình nhói lên đau đớn dữ dội.

Theo phản xạ, hắn bắn người nhảy về phía trước tránh ra khỏi đòn tấn công của sinh vật lạ mặt.

“Bịch...” – Ngã xuống đất, hắn lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Ngay lập tức, hắn chồm dậy nhặt cái đèn pin soi vào chỗ vừa có cái gì đó cắn mình. Bên cạnh hắn, con Lu khó hiểu nhìn chủ nhân. Nó vẫn chưa biết hắn vừa bị đánh lên sau lưng. Gân xanh nổi lên, cảm giác đau buốt nhức nhối làm hắn phải nhăn mặt, tay run lên nhẹ nhẹ. Đảo ánh đèn đi xung quanh, cuối cùng hắn cũng tìm thấy kẻ vừa tấn công mình.

Sâu trong cái hốc mọc đầy cỏ dại li ti kia, hắn nhìn thấy một sinh vật vô cùng đáng sợ và ghê rợn. Đây là một con rết quái vật khổng lồ với cái đầu lớn bằng nồi com điện, trong miệng nó chứa ra ngoài cặp răng nanh như hai gong kim nhọn hoắt. Con rết quái lộ một đoạn thân dài chỉ chít chân nhỏ, khoảng vài mét đang bò dần ra khỏi hang. Khi hắn chiếu ánh sáng tới, nó liền rít lên rồi cấp tốc thụt về, chỉ để lại móm đầu nhỏ lên với rất nhiều con mắt màu xanh lấp lóe phát sáng. Nhìn con quái vật đáng sợ trước mặt, hắn rợn người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn vừa bị sinh vật này tấn công.

Vội quay lại sau lưng kiểm tra chỗ đau, Tân sợ hãi đến tái cả mặt khi nhìn thấy hai lỗ hồng bằng ngón tay cái xuyên qua ba lỗ, áo khoác đang phun máu. Đột nhiên, mắt hắn hoa đi, cảnh vật xung quanh thì bắt đầu quay vòng. Đầu đau đớn như muốn nứt, hắn không nhìn được mà hét lên.

“AAAA!!!”

“Ầng... ầng... ầng...” – Đứng bên cạnh, con Lu thấy chủ nhân của mình có biểu hiện thống khổ, đau đớn. Nó liền ầng lên rồi lè lưỡi liếm mặt hắn.

Cảm giác xấu bụng phát ngay một dữ dội, hắn biết chắc rằng mình bị trúng độc rồi. Không thể dừng lại nơi đây thêm một giây nào nữa, hắn hô lên với con Lu rồi loạng choạng chạy về phía trước.

“Lu... Chạy mau...”

“Loạt xoạt... Loạt xoạt...” – Khi không có ánh sáng chiếu tới, con rết quái liền bò ra khỏi hang và chậm rãi bám theo con mồi của mình.

Ngã lên ngã xuống chạy được vài mét, Tân thấy mắt mình hoa lên ngày một mờ đi. Khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt, hắn cảm thấy đau đớn rồi lạnh lẽo như rơi vào hầm băng vậy. Răng đánh vào nhau lách cách, hắn bắt lực ngã xuống lòng đường không dậy nổi nữa. Bên cạnh hắn, bỗng con Lu chồm lên phía trước xù lông, nghe răng gặm giữ, giống như đối mặt với cái gì cực kì đáng sợ vậy.

Run run gờ đèn pin lên soi, trong tầm nhìn mờ ảo nhòe đi, hắn nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ đang chậm rãi tiến lại gần đây.

“Loạt xoạt!” – Đúng lúc đấy, đằng sau hấn vang lên tiếng con gì đó đang bò lại gần.

Đào đèn pin lại, hấn khó khăn nhìn thấy một con rết to lớn dài loằng ngoằng đang nhanh chóng áp sát.

“Khục... Khục...” – Bỗng hấn cảm thấy ngực mình nặng trĩu, hít thở vô cùng khó khăn, trong họng thì đặc nghệt một cái gì đó.

Ý thức ngày một mờ hồ, trước khi nó chìm hẳn vào trong bóng tối, Tân dùng tất cả những gì còn sót lại, khàn giọng hét lên với con Lu.

“LU... Chạyyyyy...”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Con ác mộng thực sự

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 30: Con ác mộng thực sự

Lạnh.

Trong bóng tối vô tận, Tân cảm thấy lạnh quá. Cái lạnh giá buốt thúc sâu vào trong linh hồn như muốn đông cứng nó lại vậy. Co người lại, hấn ngồi xỏm ôm đầu gối co ro, cố gắng tạo ra chút hơi ấm cho cơ thể, nhưng không có một chút tác dụng. Trong đôi mắt của hấn chỉ có đen kịt một màu, yên tĩnh, lạnh lẽo và trống vắng đến khó chịu. Quá đáng sợ, hấn muốn hét lên phá tan sự ngột ngạt này. Nhưng khi hấn há mồm ra thì không thấy âm thanh xuất hiện. Cổ họng của hấn giống như đã bị thứ gì đó chặn lại vậy.

Tối quá, lạnh quá, suy nghĩ của hấn bắt đầu chậm lại. Hấn không biết mình đang ở đâu, thời gian vào lúc nào. Nhưng hấn muốn thoát khỏi đây ngay lập tức. Hấn cảm giác cơ thể của mình đang dần mất đi tri giác, ý thức thì ngày một mờ hồ không còn nhận biết xung quanh được nữa.

Giữa lúc ý thức của Tân sắp hoàn toàn tiêu tán vào trong bóng tối vô tận đó, bỗng hấn thấy những hình ảnh quen thuộc trong ký ức khi xưa xuất hiện. Hình ảnh đen trắng vào buổi tối hôm ấy, ba mẹ con đang ăn cơm thì nghe tin bố bị tai nạn. Mẹ hấn chạy vội ra ngõ, đi cũng không vững, loạng choạng ngã lên ngã xuống nói không lên lời. Nhìn bóng lưng gầy yếu của mẹ, hấn nghẹn lại thề trong lòng, phải học thật giỏi, sống thật tốt, nhưng mãi đến giờ vẫn chưa làm được.

Đang đau đầu trong linh hồn, bỗng hình ảnh đổi khác, hấn trở về buổi chiều mùa đông hôm ấy. Hai anh em hấn đứng đầu ngõ nhìn bố chờ mẹ bằng chiếc xe máy cũ kĩ đi bắt xe đê đến sân bay sang nước ngoài. Hấn thương mẹ lắm, đi xa như vậy cơ mà, đến một nơi lạ lẫm không biết người mẹ hiền lành chỉ biết cấy lúa đến còng lưng của mình sẽ sống ra sao. Lúc đấy, hấn nhận ra mọi điều bất hạnh đến với gia đình mình là do nghèo, không có tiền. Hấn tự hứa với linh hồn của mình, sau này phải kiếm thật nhiều tiền, nhưng đến giờ hấn vẫn chưa thay đổi được gì.

Vụt một cái, hình lại đổi mới, hấn thấy mình đứng trong vườn cảm cuộc rẫy cỏ vào buổi chiều tà, cuối mùa thu rực rỡ ánh nắng mặt trời đỏ tươi. Nhìn ra xung quanh, hấn thấy bà đang cặm cuội dùng liềm cắt cỏ, miệng liên tục kể lể về những chuyện đầu đầu, nghe thật ám áp và thân thuộc. Đứng ngay bên cạnh cây bưởi gần chỗ bà, là bố hấn đang tập trung đập bùn chích cành cây, thỉnh thoảng lại thêm thút nói chuyện và liên tục nhắc lại, cuối năm sẽ mua ti vi. Nghe thấy vậy, thằng em đang vui những cây xu hào vào luống đất bật cười lên rồi ngẩng đầu nhìn hấn. Không cần nói, hấn cũng biết nó muốn bảo câu mua ti vi của bố, nó đã nghe suốt từ năm này sang năm khác.

Những hình ảnh ám áp, đau buồn, hay mất mát cứ luân phiên chuyển đổi trong ký ức của hấn, níu giữ chút hi vọng mong manh để ý thức không bị đông cứng lại. Nhưng giữa lúc mọi chuyện tưởng chừng như sẽ tốt đẹp ấy, đột nhiên các hình ảnh khựng lại, vỡ tan rồi sụp đổ vào trong bóng tối khiến hấn sợ hãi vô cùng. Cố gắng vùng vẫy, sâu trong linh hồn, hấn gào lên không cam lòng.

Hấn không muốn chết.

Bùng!

Tân rơi mồi, nhò dần đến mức gần như biến mất thì bỗng không gian xung quanh hấn bùng lên một cái đỏ rực. Nóng quá, hấn hoảng sợ tột độ khi thấy mình đột ngột chìm vào biển lửa. Hấn cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng nhìn bốn phương tám hướng chỉ có ngọn lửa rừng rực cháy. Hấn cảm thấy nóng quá, nóng cháy da cháy thịt, nóng rực rực như muốn đốt trụi linh hồn. Ngọn lửa ở khắp nơi, thiêu đốt làm hấn bỏng không chịu nổi.

Hấn muốn chết để giải thoát khỏi cực hình này.

Nhưng trong lúc hấn gần như buông bỏ hoàn toàn thì một vài hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện. Nó là những khoảnh khắc trong ký ức của hấn, có vui, có buồn về người thân, các kỷ niệm đẹp và ước muốn ngây thơ hồi còn nhỏ. Nhờ có những hình ảnh này, khát vọng sống của hấn lại bùng lên. Hấn không cam lòng chết như này. Hấn phải sống vì còn bao nhiêu điều phải đi làm nữa.

Trong biển lửa, không biết là trải qua bao lâu, hấn cảm thấy hơi nóng đang thiêu đốt mình dần biến mất. Khung cảnh lại biến đổi một lần nữa, hấn rơi vào trong bóng tối vô tận. Chưa kịp hoàn hồn, hấn đột nhiên cảm thấy dưới lớp da trong cơ thể của mình lúc nhúc như có rất nhiều sinh vật hoạt động. Cơ bắp bắt đầu co giật lên từng hồi rồi hấn nhanh chóng cảm nhận được nỗi đau đớn khủng khiếp. Toàn thân hấn như bị con gì đó ăn thịt, cắn xé ra từng mảnh ở bên trong vậy. Con đau cứ từng đợt, từng đợt thốc lên khiến hấn bị ảo giác cơ thể mình

sắp bị tan rã tới nơi rồi vậy. Quạt cường chịu đựng, hân há mồm hết lớn.

“Aaaaaa!!!”

.....

Trong khung cảnh mờ tối, Tân vùng vẫy rồi co giật lên từng đợt. Hân đang gặp ác mộng. Nhưng đáng sợ là những cảm giác tồi tệ, kinh khủng trong giấc mơ lại diễn ra thực tế trong cơ thể hân. Mồ hôi vã ra như tắm, khuôn mặt hân nhăn nhó đau đớn đến mức gần xanh nổi lên như mạng nhện. Miệng ú ớ rên lên những từ vô nghĩa, hân cố gắng thoát ra khỏi giấc mơ nhưng cố vờ như lại bị hãm vào sâu hơn.

Bên cạnh hân, con Lu lo lắng chạy loanh quanh, thỉnh thoảng lại kêu lên ừ rồi ra sức liếm. Nó muốn giúp đỡ chủ nhân đáng thương của mình nhưng không biết phải làm sao để thực hiện điều đó. Thấy chủ nhân của mình giãy giụa ngày càng dữ dội, nó hoảng sợ sủa lên vài tiếng to như để đánh thức, hay gọi ai đó giúp đỡ.

Theo thời gian, không biết có phải nước dãi trong miệng con Lu đã phát huy tác dụng hay không mà chủ nhân của nó đã bớt vùng vẫy và trở nên yên tĩnh. Nhận ra điều này, con Lu liếm nhiệt tình hơn rất nhiều, miệng cũng kêu ừ ừ liên tục.

Nó tưởng rằng chủ nhân của mình đã tốt hơn thì bất ngờ đang nằm bất động, Tân đột nhiên hét to lên rồi vùng dậy khiến con Lu giật bắn mình.

“Aaaaaa!!!”

“Hộc... Hộc... Hộc...” - Thở ra hồng hộc, hân khó khăn kéo mở mí mắt nặng trĩu của mình.

“Táp... Táp... Táp...” – Bên cạnh hân, con Lu sau khi giật mình bật ra đã nhanh chóng lại gần liếm mặt tiếp.

Nước bọt của con Lu làm hân thanh tỉnh nhanh hơn rất nhiều. Với cơ thể đau nhức rã rời, hân khẽ rên lên rồi cố gắng hoạt động thân thể. Hân chớp mắt vài cái, hình ảnh mờ nhòe mới bắt đầu hiện rõ trong con ngươi. Đập vào mắt hân bây giờ là khung cảnh âm u tối, giờ tay lên không thấy năm ngón. Thông qua một vài khe hở nhỏ, hắt sáng trên nóc nhà, hân cảm giác mình đang ở trong một không gian chật hẹp. Cố gắng ngoái đầu, hân ngỡ ngàng đảo mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng tối quá không nhìn rõ được gì.

Trong đầu hồi tưởng lại ký ức, tối qua hân tiêu diệt con quái vật biến dị xong thì bị con rết đánh lén trúng độc. Trước khi ý thức mất đi, hân chỉ kịp nhớ mang máng là mình nhìn thấy một sinh vật to lớn nào đó cùng con quái rết đáng sợ đang từng bước áp sát rồi gục ngã xuống lòng đường.

Đây là chỗ nào?

“Aaa...” – Hân vừa mới động não tự hỏi một tí, lập tức trong đầu bùng lên cảm giác đau nhức khó chịu đến nỗi phải buột miệng rên lên.

“Ừ... ừ...” – Đứng sát bên cạnh, con Lu thấy thế liền kêu khẽ lên như là thăm hỏi.

Tân gắng gượng đưa tay trái lên xoa đầu con Lu, an ủi nó rằng mình không sao mà hân cảm thấy đau nhói dữ dội, nặng nề như có mũi tiêm nhọn dài đâm vào cánh tay vậy. Thử hoạt động toàn thân, hân cố gắng dựng người đứng dậy để xác định xem mình đang ở đâu thì cứ vừa nâng lên một chút lại ngã ngay xuống. Cơ thể hân đau quá, không những thế còn mờ rã rời, chân tay thì tê cứng lại mất đi tri giác.

Sau một hồi nỗ lực không được, hân dứt khoát nằm im xuống. Nhắm mắt lại, hân thả lỏng cơ thể, đầu óc rồi điều tiết nhịp thở của mình theo một bài khí công học được từ bố khi còn nhỏ. Hít vào chậm rãi đều trong ba giây, hân nén khí xuống bụng, hay còn gọi là đan điền giữ trong ba giây, rồi đều đều thở nhẹ trong ba giây thì kết thúc.

Kiểm tra thực hiện, không lâu lắm, con đau nhức khủng khiếp trên cơ thể hân giảm đi rất nhiều. Cảm giác tê cứng chân tay cũng tan dần, hân bắt đầu cảm nhận được những bộ phận trên cơ thể mình. Sức mạnh trở lại, hân nắm bóp hai tay có lực hơn hân và lập tức phát hiện ra trong lòng bàn tay phải của mình vẫn dính chặt cán rìu.

Hít thở thêm một lát nữa, hân đợi cho máu lưu thông nhiều để các bộ cơ hồi sức lại thì dị biến phát sinh.

“Cạch!” – Đột nhiên trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng động cách chỗ Tân không xa.

Giật mình, hân lập tức mở to mắt, nắm chặt cái rìu rồi ngóc đầu dậy hướng tới nơi phát ra tiếng động. Bên cạnh hân, con Lu còn phản ứng nhanh hơn, khi vừa có động tĩnh một cái là nó đã xông lên rồi đứng chặn trước gầm gừ.

“GRỪỪ...”

Hân nheo mắt cố gắng nhìn, đồng thời cơ thể nỗ lực đứng dậy để phòng thủ. Nhưng ánh sáng từ bên ngoài hắt vào chói mắt quá, nó khiến cho đôi mắt ở lâu trong bóng tối của hân không kịp thích ứng. Và càng đáng sợ hơn, hân bắt đầu nhận ra trên khắp cơ thể mình và chân tay đang bị một thứ gì đó trôi buộc.

Biết được điều này, hân kinh hãi dùng tất cả sức mạnh của bản thân để vùng vẫy.

May mắn, những thứ trôi buộc hân cũng không phải quá chắc chắn nên theo từng đợt bật phát nó bị rơi rụng đi rất nhanh. Đứng trước, tiếng con Lu gầm gừ ngày càng lớn. Nó đang tỏ ra hết sức nôn nóng và bất an như đối mặt với thứ gì đó cực kì đáng sợ làm hân càng lúc càng cảm thấy sốt ruột và sợ hãi.

“Bình... Bình... Bình...” – Giữa lúc hân đang vô cùng hoảng loạn đấy thì ngoài kia, chỗ ánh sáng hắt vào vang lên tiếng bước chân nặng nề của một sinh vật to lớn lại gần.

Thế là, ánh sáng chói mắt tạm thời bị sinh vật kia che chắn giúp hân có thể mở mắt ra quan sát cảnh vật. Hình ảnh rõ lên, ngay lập tức lông tóc của hân dựng đứng rồi da đầu tê lên như sắp phát nổ. Cảm giác rợn người cứ từng đợt, từng đợt thốc lên não, hân sợ hãi gần như chết cứng khi chứng kiến sinh vật kinh khủng trước mặt.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Chương 31: Quái vật người bọ

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 31: Quái vật người bọ

Trong con người của Tần cách vài mét về phía trước là hình ảnh một sinh vật có vẻ bề ngoài cực kỳ kinh dị, một con quái vật thực thụ theo đúng nghĩa đen. Nó cao khoảng gần hai mét, có hình dáng cơ bản giống như một cụ già còng lưng, nhưng thân thể to lớn hơn nhiều. Con quái có đôi chân rất to, kiểu dáng tựa như hai chân sau của châu chấu, được tạo thành bởi các bó cơ cuộn cuộn đầy tính bực phá với chẳng chịt mạch máu quấn quanh. Nó không có đôi tay, hay chính xác hơn hai cánh tay bị đứt tới nách, thay vào đó trên lưng con quái mọc ra tua tủa những cái xúp tu ngo ngoáy.

Đáng chú ý là, phần đầu của con quái trước kia là con người đã bị biến đổi hoàn toàn. Hàm dưới bị xé toạc đến tận cổ chỉ dính một lớp da mỏng treo lủng lẳng trước ngực. Kế tiếp, sâu trong cổ họng con quái, chỗ máu thịt bầy nhầy thì xuất hiện một con mắt to như nắm đấm nhìn hết sức ghê rợn. Phần cổ tiếp xuống vai phát triển mạnh mẽ, các bó cơ và bọc thịt nổi lên thành từng cụm kéo dài xuống ngực. Khuôn mặt của con quái đã biến dạng hoàn toàn, nó bị lột hết lớp da, chỉ còn những sợi cơ đỏ tươi và các mạch dây quấn chẳng chịt. Nhưng lại ở chỗ, đôi mắt phía trên của con quái vẫn giữ nguyên như đôi mắt của một người bình thường chứ không đỏ ngầu hay đen sạm giống con quái khác.

Càng ghê rợn hơn nữa, khi hắn có thể nhìn thấy trên đầu, phần lưng còng hẳn xuống của con quái nổi lên rất nhiều cục tròn to là những con ấu trùng khổng lồ của loài sâu bọ nào đó liên tục ngo ngoáy, phập phồng.

Đáng sợ nhất phải là bộ phận trước ngực con quái. Ở đó, hắn thấy một cái miệng khổng lồ, tua tủa răng nhọn xé toạc ra kéo dài đến tận bụng.

“Crắc... Crắc...” - Con quái đang ăn một cái gì đó, thỉnh thoảng vãi xuống đất. Hắn buồn nôn khi thấy

đây là những bộ phận trên cơ thể con người.

“Rầm!”

Đang đứng yên trước cửa, bỗng con quái nhúc nhích nhảy lên một bước bằng cả hai chân.

“Gâu... Gừ...” – Đứng đằng trước Tần, con Lu thấy vậy liền sửa lên to tiếng. Sau đó, nó hạ thấp trọng tâm, thân thể run lên nhè nhẹ chuẩn bị lao lên tấn công.

Hành động của con Lu ngay tức thì đánh thức hắn thoát khỏi sợ hãi mà trở về với thực tế. Cố gắng thoát khỏi trời buộc, hắn cúi đầu xuống tìm nguyên nhân. Khi hình ảnh hiện lên trong mắt, hắn kinh hoàng phát hiện trên ngực mình có một con bọ to đùng, chính là loại sinh trưởng trên lưng con quái vật trước mặt. Con bọ có màu xám đen, quần chặt lấy cơ thể hắn bằng một đồng những sợi xúp tu nhỏ mọc tua tủa qua lớp da của nó, bao phủ kín như mạng nhện.

Nhìn vào đồng mắt li ti của con bọ và ngửi mùi tanh hôi bốc ra từ nó, hắn ghê tởm muốn nôn mửa. Nhưng hắn biết, bây giờ không phải là lúc làm điều đó. Cấn răng, hắn vận sức rồi gồng mình giật mạnh đôi tay.

“Phực!” – Âm thanh đứt gãy vang lên, mớ xúp tu yếu mềm lập tức bị hắn giật đứt.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thờ ra hồng hộc, hắn vội ngẩng đầu lên nhìn con quái vật người bọ trước mặt.

May mắn, nó không tấn công mà cứ đứng yên trước cửa nhìn chằm chằm hắn và con Lu, cái miệng to lớn trước ngực thì đều đều nhai nuốt. Hắn không biết tại sao nó làm vậy, có thể là nó vốn con mồi trước khi ăn thịt như con quái vật biến dị chẳng. Hay nó đang chờ đợi một con bọ bám trên người hắn để trứng rồi ký sinh biến hắn thành vật chủ giống như bộ phim kinh dị. Mặc kệ ý đồ của nó là gì, hắn phải tận dụng thật nhanh thời cơ để thoát hẳn khỏi con bọ bám trên người mới được. Không biết có phải do ảo giác không, hắn chợt nhận thấy trong đôi mắt đen của con quái lóe lên vài tia cảm xúc lo lắng và bồn chồn, cái miệng khổng lồ thì cố gắng đóng mở như muốn nói một điều gì đó.

“GUU... ỤP...” – Âm thanh ồm ồm, khàn đục không rõ là tiếng gì khiến tinh thần của hắn rung lên có chút buông lỏng.

“Gâu... Gừ...” – Đứng đằng trước, con Lu lập tức sửa lên một tiếng đáp trả.

Giật nảy mình thoát khỏi ảo giác, hắn toát mồ hôi hột về những điều mình vừa nghĩ trong đầu. Nhìn vào đồng răng nhọn hoắt nhuộm máu và thịt vụn đỏ ngầu, thoáng thoáng bốc ra mùi thịt thối theo gió phả vào mặt, bụng hắn quặn lên từng đợt muốn nôn mửa. Có lẽ đây là phương pháp tấn công của con quái, nó quá nguy hiểm và đáng sợ hơn con quái vật biến dị hắn mới tiêu diệt gấp nhiều lần.

Không chậm trễ thêm một giây nào nữa, hắn cấp tốc đưa tay trái túm lấy con bọ. Ngay lập tức, hắn cảm thấy nó mềm mềm và có chút trơn trượt. Cố nén cảm giác ghê tay tởm lợm, hắn nắm chặt rồi dùng sức giật mạnh một nhát dứt khoát ra ngoài.

“Sụt...” – Con quái bị giật ra, kéo theo phía sau nó phần đuôi có một cái ngòi nhọn hoắt rời khỏi cơ thể hắn.

“Aaaa” – Nhói một cái đau đớn, hắn không nhịn được buột miệng rên lên.

Đáp con bọ đi, hắn vội vàng dựng người đứng dậy. Nắm chặt cái rìu trong tay, thân thể chuyển sang tư thế phòng thủ, hắn nhú mào khóa chặt lấy con quái vật trước mặt. Không biết nguyên nhân vì sao, con quái chỉ đứng yên đó không nhúc nhích, kể cả việc nó nhìn thấy hắn phá hủy con bọ ký sinh. Tuy nhiên với hình dạng cực kỳ khủng bố, hắn vẫn cảm thấy áp lực đến khó thở khi nhìn nó.

Con quái không động, Tần cũng không dám liều lĩnh xông lên, con Lu thì vẫn đứng chắn trước mặt hắn gầm gừ. Cứ thế này, sớm muộn gì hắn cũng bị nó diệt hay làm một cái gì đó kinh tởm với cơ thể mình. Đào mắt xung quanh, hắn tìm lấy một điểm để đột phá, chạy trốn khỏi nơi đây. Chứ cố gắng chiến đấu với con quái, hắn không tự tin lắm về điều này. Bởi cơ thể hắn bây giờ không những rất mệt, còn đau đớn rã rời toàn thân, chân tay thì bủn rủn không có sức. Mà bản năng sinh tồn thì liên tục cảnh báo hắn rằng, con quái trước mặt cực kỳ nguy hiểm. Hắn cộng thêm con Lu nữa, cả hai bây giờ không biết có thể chịu nổi một đợt tấn công của con quái không. Nó so với con quái vật biến dị, hắn cảm nhận nó phải mạnh hơn không chỉ một bậc.

Nhìn rõ cảnh vật nơi này, hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Đây chắc là tổ của con quái vật người bọ trước mặt. Trong căn phòng trống, rộng khoảng hơn hai chục mét vuông, hắn thấy

trên tường, trên nóc nhà được bao phủ bởi một lớp màng thịt dày những sợi nổi cộm to bằng cổ tay giống như mạch máu. Cứ cách một khoảng trên tường, hẳn lại thấy một bọc lớn phồng lên như cái kén có kích cỡ bằng một người trưởng thành. Tường tượng bên trong mỗi cái kén ấy có một nạn nhân không may, hẳn bắt gặp sợ hãi rừng rã cả mình.

“Rầm... GUU... ỤP...” – Đang đứng yên, bỗng con nhảy lên một bước, đồng thời cái mồm đáng sợ của nó lại phát ra âm thanh ghê tai.

Lập tức quay đầu, hướng ánh mắt nhìn con quái, hẳn tái mét mặt khi thấy nó vừa tiến lên và áp sát. Chắc nó nhìn hẳn và con Lu chán rồi nên có ý định chuẩn bị tấn công. Thần kinh căng lên như dây đàn, hẳn sợ hãi lùi dần về đằng sau, hai tay nắm chặt cái rìu thì run lên nhè nhẹ. Mồ hôi của hẳn vã ra ngày càng nhiều, chả mấy liền ướt sũng giống như tắm. Đứng đằng trước hẳn, con Lu đứng cảm không lùi bước, nhưng nó cũng tỏ ra hết sức hoảng loạn bởi áp lực từ con quái vật quá lớn. Nó biết mình không thể chiến thắng nổi con quái vật trước mặt. Nhưng vì chủ nhân, nó vẫn sẵn sàng lao lên liều chết.

“Rầm... Rầm... Rầm...” – Con quái vật người bộ liên tục nhảy từng bước chậm rãi bằng cả hai chân. Âm thanh nghe nặng nề giống như từng nhát trống gỗ thẳng vào tim hẳn vậy.

Con quái này mang cho hẳn cảm giác tuyệt vọng, không nhìn thấy mấy may cơ hội chiến thắng. Nhưng hẳn không muốn chết thế này, cắn răng, hẳn gồng mình đến mức gân xanh nổi lên chẳng chịt. Đôi mắt vẫn đầy tơ máu, hẳn chuẩn bị bất chấp tất cả lao lên cùng với con Lu ăn thua đủ thì gót chân vô tình đập mạnh vào bức tường đằng sau.

“Cạch!” – Âm thanh nứt vỡ vang lên rồi đột nhiên vài tia sáng từ bên ngoài hắt vào.

Vội cúi xuống liếc nhìn, hẳn kinh ngạc phát hiện bức tường đằng sau mình thực chất là một tấm gỗ mỏng gia cố với thanh ngang của căn nhà. Chỗ này lớp màng thịt khá ít, hẳn như không có, miếng gỗ cũng kên lên không chắc chắn, có thể dễ dàng phá hủy được.

“Mình có thể đâm qua chỗ này đột phá ra bên ngoài”

Ý tưởng lóe lên, hẳn quyết đoán hành động ngay. Cau mày, hẳn hô lớn với con Lu đằng trước:

“Lu... Lại đây...” – Vừa nói, Tân vừa nhanh chóng ngồi xuống. Giơ cánh tay phải lên trước đầu làm lá chắn, hẳn dùng tất cả sức mạnh của bản thân húc mạnh vào tấm gỗ chênh vênh.

“Chạy...”

“Rầm... Crắc...” – Va chạm diễn ra, tấm gỗ mỏng không chịu được lực bừa hẳn về đằng sau, theo quán tính hẳn lập tức phi luôn ra khỏi căn nhà.

“Gâu. Rầm...” – Theo sát đằng sau hẳn, con Lu cũng lập tức chui qua lỗ hổng.

Lăn vài vòng trên mặt đất đến khi hết lực, hẳn nhanh chóng dựng người đứng dậy. Ngoài lại đằng sau nhìn, hẳn thấy căn phòng mình bị nhốt thực chất là một căn nhà ổ chuột ọp ẹp. Cả khu này cũng vậy, là xóm ổ chuột ven con sông nhỏ ô nhiễm. Nhưng bây giờ không phải là lúc quan sát cảnh vật, thấy con quái vật người bộ chưa lao ra khỏi căn nhà đuổi theo, hẳn cắn răng dẫn con Lu hốt hoảng cầm đầu chạy nhanh về phía trước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Con đường trở về (1)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 32: Con đường trở về (1)

Tân cầm đầu chạy được một lúc, khi đã bỏ khá xa ổ của con “quái vật người bộ”, hẳn mới dừng lại.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Chống một tay vào bức tường bên cạnh, hẳn thở ra hồng hộc.

Ngoài đầu nhìn lại, hẳn không thấy bất cứ dấu hiệu nào của con quái vật đáng sợ đuổi theo, mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đến giờ phút này, hẳn vẫn còn ngỡ ngàng chưa tin nổi mình có thể thoát khỏi hang ổ của con quái dễ dàng như vậy. Tại sao con quái lại không đuổi theo hẳn, chẳng lẽ bụng nó đã no nên không thèm miếng mồi này nữa. Điều đó quá khó tin, chắc chắn nó phải có một mục đích nào đó nên mới để hẳn chạy như vậy.

Nghĩ tới con bộ to bằng bắp đùi nằm trên ngực, quần lấy cơ thể mình khi bị ngất, hẳn tái mặt vội cúi xuống vạch áo lên xem. Nhìn vào hàng lỗ tròn nhỏ trải dài từ ngực xuống bụng, hẳn sợ hãi và có chút hoảng loạn. Con quái người bộ này là loại mới hoàn toàn, đây là lần đầu tiên hẳn thấy nó. Và tất nhiên, hẳn sẽ không biết một chút thông tin gì về nó. Hẳn chỉ cảm nhận được một điều rằng, nó cực kì nguy hiểm. Không may bị nó tha bộ lên người, hẳn chẳng biết được điều gì sẽ xảy ra với mình, nhưng chắc chắn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Thứ không biết thì càng cảm thấy sợ hãi.

Bất chợt, hẳn liên tưởng đến một bộ phim kinh dị mà mình từng xem. Trong đó có một loại quái vật chỉ chọn thân thể con người làm vật chủ, rồi đẻ ấu trùng vào trong. Ấu trùng lớn lên, sẽ ăn thịt dần dần các cơ quan nội tạng của vật chủ. Đến giai đoạn trưởng thành, nó phá xác vật chủ rồi chui ra ngoài một cách cực kì ghê rợn. Hẳn không muốn điều kinh khủng như vậy xảy ra với mình. Hẳn không muốn chết như thế, hay biến đổi thành một con quái vật.

“Aaa...” - Tân đang nghĩ nhiều đến vết thương của mình, bỗng nó chợt nhói lên đau đớn khiến hẳn phải nhăn mặt, buột miệng rên khê lên.

Ngay sau đó, hắn cảm giác các bộ cơ vùng ngực và vùng bụng của mình co giật lên nhẹ nhẹ. Căng mắt lên nhìn, hắn kinh hoàng nhìn thấy dưới lớp da trên ngực của mình ngo ngoáy giống như có sinh vật gì đó di chuyển. Chẳng lẽ, quá trình biến đổi trong thân thể hắn bắt đầu diễn ra rồi ư.

Quá sợ hãi, hắn đứng không vững lao đảo rồi ngã ngồi xuống đất. Mắt đỏ sọng lên, hắn điên cuồng dùng móng tay cào ngực đến bật máu. Bên cạnh hắn, con Lu thấy chủ nhân của mình không ổn. Nó liền nhanh chóng lại gần liếm mặt, rồi giờ một cái chân trước khều khều cổ ngăn cản không cho hắn tự tổn thương bản thân nữa.

“Ư... ừ... ừ ừ...” – Thành thoàng con Lu lại kêu khê lên, nó muốn an ủi chủ nhân của mình mà không thể nói được lời.

Nhìn vào ánh mắt đầy sự lo âu, quan tâm của con Lu, hắn liền gạt mình tỉnh táo lại. “Mình đang làm gì thế này?... Những điều kia, tất cả mới chỉ là suy đoán chủ quan của bản thân... Thực tế có lẽ sẽ khác hoàn toàn.... Con quái người bọ đầu có giống như sinh vật tưởng tượng trong phim, mình không thể áp đặt những điều xảy ra trong phim sẽ diễn ra trên cơ thể mình được...” Hắn vừa nghĩ, nhủ thầm trong đầu như vậy thì đột nhiên cảm thấy con đau trước ngực, bụng chấm dứt rất nhanh. Bây giờ, cơ thể hắn ngoài cảm giác mệt mỏi rã rời, có chút đau đớn bởi các vết thương xây xước ngoài da thì cũng không đến nỗi quá tệ.

“Ừc... Ừc... Ừc...” – Đang cố gắng tự động viên bản thân, bỗng bụng Tần đột ngột sôi lên òng ọc.

Ngay lập tức, cảm giác đói là bộc phát khiến hắn hoa mắt xây xẩm mặt mày. Bất chợt, một làn gió bắc lùa qua làm hắn không những đói còn rùng mình run lên vì lạnh. Vội tháo ba lô trên vai ra, hắn kéo khóa dốc hết đồ bên trong xuống đất. May mắn, cái ba lô này có thêm chốt buộc vòng ở bụng nên không bị rơi mất suốt từ tối qua đến giờ.

“Xoạch... Xoạch... Xoạch...” – Đống đồ rơi ra gồm có ba gói mì tôm, một cái ống nhôm, một khẩu súng cao su, một đám bã quả chuối và táo nát bét, thêm vài vỏ hộp sữa và hai vỏ chai nước lọc đã bẹp đi.

Không chần chừ thêm một giây nào nữa, hắn lập tức bóc một gói mì tôm rồi ngửa cổ dốc mì tôm vụn vào mồm. Sát bên cạnh, con Lu thấy thế liếm mép liên tục. Nó ắng nhẹ lên, chạy xung quanh khiến hắn không thể không nhớ đến việc chia sẻ. Vội vò lấy một gói mì tôm khác, hắn bóc mở rồi đặt xuống cho con Lu. Sau đó, cả hai điên cuồng nhai nuốt.

Chỉ một tí sau, hắn và con Lu liền giải quyết nhanh chóng ba gói mì tôm. Nhưng số thức ăn ít ỏi này không thấm vào đâu cả, hắn vẫn còn đói đến cuộn trào ruột gan. Nhìn đống bã vụn thịt quả, hắn liền bốc lên cho vào mồm ăn luôn mà không nghĩ ngợi gì. Chia cho con Lu một ít, hắn cảm thấy hộp sữa bị bẹp rúm lên nhìn. Lắc nhẹ mấy cái, hắn nghe thấy âm thanh ọc ọc, chắc chắn vẫn còn chút sữa bên trong.

Thế là, hắn vội đưa lên mồm mút, tay thì bóp mạnh. Ở bên cạnh, con Lu trực tiếp hơn. Nó nhai luôn cả vỏ hộp sữa rồi nuốt chửng. Thấy thế, hắn cũng bắt chước cắn nát hộp sữa rồi liếm láp sạch những giọt cuối cùng.

Khi đã giải quyết tất cả những gì có thể ăn được mà cảm giác đói và khát trong bụng hắn không vơi đi được một chút nào. Con Lu chắc cũng giống hắn thôi, nhưng thức ăn hết sạch rồi, cả hai phải cố mà chịu chứ biết làm sao. Còn tốt là, bổ sung chút thức ăn và nước xong, cảm giác hoa mắt, mệt là cũng vơi đi một chút, cơ thể hắn cũng thấy ấm hơn nhiều.

Thế lực khôi phục được kha khá, hắn không thể ở đây lâu hơn được nữa. Điều cần làm ngay bây giờ là, hắn phải nhanh chóng tìm đường về phòng trọ rồi lấp đầy cái bụng. Sau đó, hắn và con Lu nghỉ ngơi cho sức khỏe hồi phục và vết thương trên người lành lại.

Cho cái ống nhôm với súng cao su vào lại trong ba lô, Tần đeo lên rồi đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Hắn muốn xác định xem bản thân đang ở đâu, để tìm lối đi gần nhất về xóm trọ. Từ lúc chạy tới đây, giờ hắn mới có thời gian để quan sát. Mới đầu, khi vừa mới phi ra khỏi hang ổ “quái vật người bọ”, là hắn hoảng sợ chỉ biết cầm đầu chạy chứ chẳng biết mình đang đi đâu nữa.

Cảnh vật hiện lên trong mắt, chỗ hắn đứng bây giờ là một con hẻm nhỏ được tạo thành bởi những tòa nhà ống mỏng cao vút hai bên. Một kiểu kiến trúc dễ thấy trong thành phố Nội Hà do người dân tự thiết kế xây dựng. Mỗi người một ý nên nhìn rất loạn và rối mắt, lại thêm việc có rất nhiều tòa nhà đổ sập, xen kẽ lẫn nhau, khiến hắn không biết đâu mà lần. Thực vật thì phát triển mạnh mẽ xâm thực các công trình, nó leo lên, bao phủ khắp nơi làm cho khung cảnh cũ bị thay đổi hoàn toàn càng khiến cho hắn không thể phân biệt được.

Ngẩng đầu lên cao nhìn, hắn thấy bầu trời vẫn là một màn âm u trầm thấp. Thời tiết có vẻ ẩm hơn, vẫn còn khá lạnh, nhưng không rét buốt nữa. Hôm nay, sương mờ cũng không bao phủ dày đặc như mọi khi giúp cảnh vật có thể nhìn rõ hơn trong tầm mắt. Không biết là mấy giờ rồi, hắn cúi xuống giơ tay trái lên xem đồng hồ.

Đã hơn bảy giờ sáng.

Đây là, thời điểm lũ quái vật “Năm đầu người” bắt đầu hoạt động mạnh, xông xáo khắp nơi, hắn phải nhanh chóng di chuyển mới được. Trước hết cứ tìm cách đi ra đường lớn xem sao, đây là phương án dễ nhất để đi về xóm trọ. Nhìn phía đầu con hẻm, hắn khom người dẫn con Lu cẩn thận đi chuyển.

“Graooo.... Uyeh... Uyeh...” – Vừa bước được vài bước, bỗng ở phía đầu con hẻm vang lên tiếng quái vật “Năm đầu người” gào rú và tiếng bước chân ầm ầm.

Vội kéo con Lu nấp vào phía sau một mảng đồ nát bên cạnh, hắn hé mắt nhòm về phía đằng trước. Không lâu lắm, hắn thấy đầu con hẻm loáng thoáng xuất hiện bóng dáng một đàn quái vật “Năm đầu người” chạy qua. Bọn chúng có gần chục con, đang săn đuổi một cái gì đó, tốt nhất hắn nên tránh xa khỏi chỗ này. Chứ với tình trạng sức khỏe của hắn bây giờ, bị bao vây chắc chắn sẽ chỉ còn con đường chết.

Làm ra quyết định, hắn xiết chặt cán rìu, quay đầu rồi đi đường khác. Khom người, hắn nép sát vào bờ tường bên cạnh. Hé mắt ra nhìn rồi nghe ngóng một tí, không thấy bóng dáng con quái vật “Năm đầu người” nào phía trước, hắn lại nhanh chóng chạy tới điểm tiếp theo. Cẩn thận đi chuyển, hắn và con Lu tránh những điểm có quái vật đứng vật vờ rồi tiến nhanh về phía trước. Trên đường đi, hắn vượt qua nhiều góc ngách, đoạn đường nhỏ, rồi những đồ nát hoang tàn. Những chỗ không có quái vật hoạt động, hay thừa thớt để hắn và con Lu có thể lần được qua. Nhìn vào các dấu tích là băng hiệu, số nhà, cuối cùng hắn cũng biết được mình đang ở chỗ nào.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Con đường trở về (2)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 33: Con đường trở về (2)

Nơi đây trước kia là phường Dịch Vang, nằm trong khu đô thị mới Cầu Gỗ đang được xây dựng quy hoạch rất rầm rộ. Như vậy, chỗ hấn bị con “quái vật người bọ” bắt giữ ban đầu là xóm ô chuột nằm sau khu tập thể của trường Đại Học Thương Mại rồi. Khu này cách xóm trọ của hấn cũng không xa lắm, chỉ gần một cây số thôi.

Tuy hấn biết được vị trí của mình, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Chỗ này, hấn chẳng bao giờ đi tới nên không quen thuộc, chẳng biết đi lối nào để về nữa. Mà đường phố Nội Hà thì đầy các góc ngách lòng vòng, hấn không cẩn thận cái là lạc ngay. Chưa kể cảnh vật bây giờ tan hoang hết rồi, cỏ cây thì bao phủ muốn nơi che đi những dấu tích cũ càng khiến hấn khó bề phân biệt.

Đi thêm được một lúc nữa, hấn bắt buộc phải dừng lại. Bởi trước mặt hấn bây giờ là một khu chung cư cao tầng bị động đất tàn phá nặng nề, các tòa nhà thì sụp đổ gần hết, tạo thành những đồng đồ nát không lồ. Thực vật mọc lên um tùm, bao phủ khắp mọi nơi, từ những bụi cây cỏ lạ rậm rạp đến mớ dây leo chằng chịt, rồi các cây thân gỗ nhỏ trôi lên như nấm rậm rạp che khuất cả tầm nhìn. Trên đồng đồ nát, hấn còn thấy có rất nhiều những con quái vật “Nấm đầu người” tụ tập thành đàn lớn, rồi tàn sát trái rợ khắp nơi.

Bây giờ, hấn muốn đi thẳng xuyên qua là không thể nào.

Nấp sau một chiếc ô tô méo mó, hấn cau mày nhìn lối đi trước mặt. Thực sự tình huống bây giờ rất khó giải quyết, hấn đang rất mệt mỏi, đầu đốn, lại còn đói đến cồn cào ruột gan. Không còn lựa chọn nào khác, hấn phải cố gắng hạn chế mức cao nhất có thể để không va chạm với bọn quái vật. Bởi cho dù con Lu đã tiến hóa, mạnh hơn trước nhiều, có thể dễ dàng tiêu diệt một, đến hai con quái bình thường trong thời gian ngắn. Nhưng nó sẽ không thể bảo vệ được hấn nếu dị biến phát sinh, khi có hàng chục, hàng trăm những con quái vật “Nấm đầu người” ủa lên tấn công.

Nếu hấn chọn phương án khác là quay lại, tìm kiếm lối đi mới thì cũng không phải là ý hay. Bởi phải rất khó khăn hấn mới đi được đến đây, phía sau con đường, gần như hướng nào cũng có quái vật chặn. Chưa kể, nếu hấn đột phá được thì cũng không biết mình phải đi đường nào mới đúng. Chỗ này cũng khá gần với khu xóm trọ rồi, hấn biết mình chỉ cần vượt qua khu chung cư đồ nát, đi thêm một đoạn nữa là tới nơi.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hấn tự nhủ trong đầu “Giá như mình có thể bay được thì tốt... À! Đúng rồi... Tại sao mình không kiểm chỗ nào đó treo lên cao để xác định đường đi về xóm trọ nhỉ?”. Ý tưởng lóe lên, hấn cảm thấy nó vô cùng khả thi, cần phải thực hiện ngay mới được.

Thế là, hấn đảo mắt nhìn khắp xung quanh một vòng. Chợt hấn phát hiện ra cách chỗ mình khoảng chục mét có một cột ăng-ten phát sóng cao chót vót, nếu treo lên đó nhìn thì không thể tuyệt hơn. Xác định được mục tiêu, hấn liền lặng lẽ cẩn thận dẫn con Lu đi chuyển áp sát lại gần. Vẫn kiểu đi từng đoạn một rồi nấp vào đồng đồ nát như cảnh sát bắt trộm hấn vẫn xem trong phim.

Một lát sau, lúc hấn sắp tiếp cận mục tiêu. Khi khoảng cách chỉ còn khoảng ba mét về phía trước, hấn bất ngờ phát hiện trước mặt có hai con quái vật “Nấm đầu người” đứng ngay gần trạm thu phát sóng. Bọn chúng đứng cách nhau không xa, mỗi con một đầu, gần như chặn hoàn toàn lối vào, hấn muốn lên qua để treo lên cột ăng ten là không thể nào. Bọn quái này không phải zombie, mắt tuy kém một chút, nhưng thính giác và khứu giác lại rất nhạy bén, hấn đến gần là bị phát hiện ngay. Mà mấy ngày trời qua rồi, ai biết được bọn chúng đã biến đổi ra sao. Có khi bây giờ mắt bọn chúng cũng không còn kém nữa cũng nên.

Lúc này, hấn muốn treo lên cột ăng-ten thì chỉ có một cách duy nhất. Đó là tiêu diệt hai con quái vật trước mặt.

Quyết định như thế, hấn nắm chặt cái riú trong tay tính toán phương án tấn công. Để không thu hút thêm những con quái vật khác, hấn và con Lu phải kết liễu hai con quái nhanh nhất có thể. Việc này không quá khó, chỉ cần chặt rụng cái đầu của con quái vật là xong. Ngẫm nghĩ một tí, hấn đã có kế hoạch trong đầu.

Gọi con Lu quay lại cách xa hai con quái một đoạn, hấn ra hiệu chỉ liên tục vào cổ của mình rồi báo tí nữa nó cắn vào đấy. Nhìn con Lu nghiêng đầu tròn mắt nhìn mình, hấn không biết nó có hiểu hay không nữa. Nhưng hấn cảm giác nó sẽ biết phải làm gì, vì sau khi biến đổi, con Lu đã trở nên thông minh rất nhiều. Dặn đi dặn lại một vài lần, chắc rằng con Lu đã nhớ kỹ, hấn chuyển sang bước hành động tiếp theo.

Quay lại, hấn tiến gần đến chỗ hai con quái vật. Khi khoảng cách chỉ còn năm mét, hấn dừng lại, chuyển cái riú sang cầm tay trái. Giơ lòng bàn tay phải lên, hấn nhìn vào điểm phát ra sợi tơ một chút. Theo ý nghĩ trong đầu, giữa lòng bàn tay hấn trôi lên một sợi tơ cực mảnh, nhỏ hơn cả sợi chỉ và gần như trong suốt. Đoạn đầu sợi dây rất dính, hấn đã được kiểm nghiệm điều đó. Cúi xuống, hấn dính đầu sợi dây vào một khối bê tông cực lớn ngay cạnh. Sau đó, hấn ngẩng đầu lên nhìn hai con quái một chút. Thấy bọn chúng vẫn vật vờ ngơ ngác, hấn liền cong người lẩn mấy vòng sang đồng đồ nát bên cạnh cách đây không xa. Trong lúc di chuyển, sợi tơ cũng được hấn kéo dài ra.

Thành công sang bên kia, Tân vừa mới dựng người ngồi dậy thì ngay lập tức cảm giác choáng váng xây xẩm mặt mày bùng lên khiến hấn tí nữa lại ngã xuống. Mắt tái mét, môi thì khô khốc nứt nẻ bong da, hấn khó khăn thở hồng hộc. Cánh tay phải run lên nhè nhẹ, hấn trợn mắt khó tin nhìn vào sợi tơ, bởi chính nó đã gây ra tình trạng kiệt sức vừa rồi. Qua việc này, hấn biết thêm một điều rằng

Muốn sử dụng được sức mạnh thì hấn phải đánh đổi.

Có thể nói, sợi tơ hấn tạo ra như một phần của cơ thể vậy. Hấn muốn chuyển hóa nó thì cần phải có năng lượng. Buổi tối hôm qua, hấn có thể dùng được liên tục nhiều lần là do lúc đấy vẫn còn sung sức. Bây giờ, khi hấn đã rất mệt mỏi, việc kéo dài sợi tơ ra để sử dụng thì sẽ giống như trời rét còn tắm nước lạnh vậy. Nó khiến cho hấn suy yếu đi và mệt hơn nữa. Chấn chấn chút thức ăn lúc vừa này giờ đây đã bị hấn tiêu hóa không còn một mảnh rời.

Cố gắng chịu đựng, một lát sau, tình trạng của hấn cũng đỡ hơn. Ngẩng đầu lên nhòm, hấn thở nhẹ một hơi vì hai con quái vật “Nấm đầu người” vẫn đứng yên ở vị trí cũ. Cúi xuống, hấn kéo căng sợi tơ, để cách mặt đất khoảng hai mươi phân rồi buộc chặt vào thanh thép nhỏ ra từ tầng bê tông. Ngắt đứt sợi tơ, hấn kéo thử đoạn dây mình vừa căng thì thấy rất chắc chắn lại khó phát hiện ra nếu không nhìn kỹ.

Xong xuôi, Tân ra lệnh, bắt con Lu ngồi yên ở vị trí này, còn hấn thì lẩn mấy vòng trở lại đồng đồ nát đối diện, nơi bắt đầu của sợi tơ. Như này, hấn và con Lu mỗi người một bên, ở giữa là một đoạn khoảng trống tầm hai mét ngay trong tầm mắt của hai con quái vật “Nấm đầu người”.

Cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, hấn nhặt lấy một viên gạch rồi dính đầu sợi tơ vào nó. Hé mắt ra nhìn hai con quái vật một tí, hấn hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại ổn định cảm xúc. Mờ mắt ra, hấn chuyển sang trạng thái tập trung cao độ. Nhíu mày, hấn cúi người xuống đáp mạnh viên gạch về đằng trước tạo ra động tĩnh.

“Bành!” – Viên gạch đập vào một mảnh kim loại tạo ra âm thanh khá lớn.

Ngay lập tức, hai con quái vật lông lên rồi quay ngoắt đầu, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng động. Không thấy sinh vật sống, bọn chúng đứng yên một chỗ không lao lên như mọi

khí. Có vẻ như hai con quái đã thông minh hơn một chút rồi, nhưng như vậy vẫn nằm trong kế hoạch của hắn.

“Leng keng... Xet... Xet...” – Nằm úp xấp xuống mặt đất, hắn hé một con mắt ra nhòm rồi kéo viên gạch cho nó ma sát với mấy thứ linh tinh dưới lòng đường tạo ra tiếng động.

“Gừ... Gừ...” - Động tĩnh liên tục đã thành công thu hút sự chú ý của hai con quái và khiến chúng chậm rãi bước lại gần. Với thị giác yếu kém, bọn chúng không rõ lắm phía đằng kia có phải là sinh vật sống không.

Thấy hai con quái vật bắt đầu di chuyển, Tân liền mạnh giật cục gạch kéo nhanh trên mặt đất.

“Loẹt xoẹt... Bình... Bình...”

“Ừch... Ừch... Ừch...” - Ở đằng sau, hai con quái tưởng con mồi chạy trốn. Bọn chúng không vờ chậm rãi nữa mà điên cuồng tăng tốc đuổi theo.

“Coong...!” – Viên gạch bay hẳn vào đằng sau sọi tơ hắn căng rồi đập mạnh vào chiếc xe ô tô.

“Graooo... Gruuu...” – Nghe thấy thế, hai con quái liền hưng phấn rống lên rồi chạy nhanh hơn nữa.

Vội nấp vào đằng sau đồng đồ nát, hắn ngắt sọi tơ rồi nắm chặt cái riú bằng hai tay. Nhìn sang bên kia, hắn thấy con Lu cũng đã chuyển về tư thế sẵn sàng tấn công. Hít sâu một hơi, hắn nén khí xuống bụng rồi chờ đợi.

“Ừch... Ừch...” – Hai con quái điên cuồng chạy tới ngày càng gần. Bỗng bọn chúng vấp chân vào sọi tơ hắn căng ngang gần mặt đất.

“Phặc!”

“Phặc!”

“RẦM... RẦM...” – Sợi dây chắc chắn không đứt, hai con quái liền lũ lượt mất thăng bằng ngã đập mặt xuống đường.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Con đường trở về (3)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 34: Con đường trở về (3)

Chính lúc này đây, Tân nắm chặt cái riú xông lên. Đồng thời, hắn hô lên với con Lu:

“Lu! Cẩn đứt cổ nó!” - Kết thúc câu nói, hắn cũng áp sát con quái vật gần mình nhất. Vung riú chéo ra sau lưng, hắn cắn răng chặt một cú dứt khoát vào gáy con quái.

“PHẬP...” – Nhát chém có lực rất mạnh, cộng thêm con quái kê cổ xuống lòng đường nên cái đầu của nó lập tức đứt lìa ngọt sớt.

Ngay sát bên cạnh, con Lu cũng hành động nhanh chóng không kém hắn một giây. Khi con quái vật ngã xuống, nó cũng lập tức chồm lên rồi dùng cái mõm to lớn của mình ngoạm thẳng vào cổ con thứ hai. Cẩn chặt, nó điên cuồng lúc lắc cái đầu day nghiền.

“GÀUUU... GỪUU...”

“Phụt...” – Trước sức mạnh mới của con Lu, nó chỉ giật vài nhát là cái đầu của con quái vật bị tươi sống đứt ra.

Một loạt thao tác vừa kết thúc, nhìn hai con quái vật tạm thời mất đi hành động, hắn mới thả lỏng tinh thần một chút. Ngay lập tức, cảm giác mệt mỏi đau nhói chân tay truyền đến khiến hắn đứng không vững phải ngồi bệt xuống đất.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Thờ ra hồng hộc, hắn ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh thì thấy con Lu vẫn đang quăng quật cái đầu rồi giật từng mảng thịt ra ăn sống. Biết nó rất đói, nhưng hắn không muốn nhìn thấy con Lu ăn thứ này chút nào. Há miệng, hắn cất tiếng gọi con Lu:

“Lu... Hộc... Hộc... Lại đây...” – Đợi cho con Lu chạy lại gần, hắn cố nén kinh tởm giắt cái đầu quái vật ra khỏi mõm nó rồi vắt đi. Sau đó, hắn vừa xoa đầu, vừa nghiêm mặt dạy bảo nó:

“Lu... Lần sau không được ăn thứ này rõ chưa... Hộc... Hộc... Đợi tí nữa về tao cho mày khúc xương...”

Nhìn con Lu vẩy đuôi rồi liếm tay mình, hắn bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp, nỗi mệt nhọc cũng vơi đi đôi chút. May mắn, trong những lúc nguy cấp nhất, hắn vẫn còn có nó. Nếu

không chẳng cần đối mặt với quái vật, hắn cũng không chịu được mà phát điên lên mất. Cúi xuống, nhìn hai cái xác không đầu, hắn không còn thấy quá khó chịu như lúc mới tiếp xúc. Trải qua bao nhiêu chuyện kinh khủng, dù không muốn, nhưng tinh thần của hắn cũng được rèn luyện mạnh hơn rất nhiều.

Thật khó mà tin nổi, chỉ mấy hôm trước thôi, nơi này có lẽ vẫn là khu phố đông đúc người qua lại. Giờ đây nó biến thành cái gì rồi, thành đồng đồ nát hoang tàn rậm rạp cây cỏ như một di tích khảo cổ của nền văn minh xa xưa vậy. Hai cái xác người này cũng vậy, từ quần áo, lúc đầu họ chỉ là những người công nhân dọn vệ sinh cần mẫn thôi. Sao lại phải biến thành quái vật thế này? Cầu mong khi chết rồi, linh hồn của họ sẽ được an nghỉ nơi vĩnh hằng, nếu không thì thảm quá.

Nghỉ ngơi một lúc, đến khi sức khỏe bình phục được khá, Tần liền dựng người đứng dậy. Khom người, hắn nghiêng cổ quan sát xung quanh một tí. Xác định không còn con quái vật nào gần đây nữa, hắn mới nhón chân chạy nhanh tới chỗ cột ăng-ten. Bảo con Lu ngồi yên vào một chỗ kín đáo xong, hắn liền giật cái riu con đĩa phía sau cặp quần. Sau đó, hắn tháo ba lô ra, móc cái ống nhòm lên xem. May mắn, nó không bị sao sau một đêm va đập mạnh, chắc là đồ dùng trong quân sự nên chất lượng mới tốt như vậy.

Treo ống nhòm lên cổ, hắn ngoái đầu, đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa. Khi chắc chắn không có mối nguy hiểm nào, hắn mới cẩn thận bám vào thang sắt treo lên. Cột ăng-ten này rất cao, chắc phải hơn một trăm mét tính từ mặt đất. Chân hình tam giác, dựng thẳng đứng và có thang sắt trải dài lên cao để sửa chữa bảo dưỡng.

Một lúc sau, khi đã leo được lên khá cao, khoảng hai phần ba chiều dài cột ăng-ten Tần mới dừng lại.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Hai tay mỏi nhừ, hắn thở ra hồng hộc. Mỏi khô khốc, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi ngoái đầu chuẩn bị quan sát thì bất ngờ một luồng gió lạnh ập đến.

“Xoạt... Cạch... Cạch...” – Run lên cầm cập, hắn tí nữa thì tuột tay rơi xuống đất.

May mắn, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, hắn kịp bấu víu vào thanh sắt và bậc thang. Thở nhẹ một hơi, lông mao dựng lên của hắn bắt đầu hạ xuống. Tình huống vừa quá nguy hiểm khiến hắn tí nữa thì rụng tim. Mặt mũi trắng bệch, môi thâm tím, hắn yên tĩnh vài giây để ổn định tinh thần. Trên cao gió lùa ngày càng lạnh, hắn phải cố gắng ôm chặt lấy cái thang để không bị run tay rơi xuống. Khi đã chắc chắn về chỗ đứng, hắn liền lập tức ngoái đầu đảo mắt nhìn khắp nơi.

Ngay tức thì, đập vào mắt hắn là khung cảnh rộng lớn mênh mông choáng ngợp. Các tòa nhà chọc trời, chung cư lớn bị đổ sập gần hết khiến không gian trở nên thoáng đãng vô vùng, rồi một màu xanh tươi cổ cây non mơn mơn phủ kín tầm mắt. Những cây cỏ thụ trồng ven đường phát triển đáng sợ, bọn chúng to lớn, cao vút, rậm um tùm phát tán khắp nơi biến thành phố Nội Hà hiện đại dần trở thành một khu rừng nguyên sinh.

“Kình... Kình... Kình...”

“GRAOO... GRUUU...”

Đang ngây người vì khung cảnh trong mắt, bỗng Tần nghe thấy tiếng súng nổ và quái vật gào rú sâu trong nội thành. Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hắn thấy loáng thoáng đằng xa, nơi có nhiều những tòa nhà chọc trời còn lành lặn xuất hiện đoàn xe quân đội di chuyển chậm chạp trên đường. Họ lại tiếp tục làm nhiệm vụ giải cứu những người sống sót và đưa đến “Khu an toàn”. Nhìn thấy đồng loại, ánh mắt của hắn lóe lên tia sáng hi vọng. Hắn muốn tới kia để được giúp đỡ, nhưng rất nhanh phải từ bỏ ý định này.

Khoảng cách từ đây đến chỗ quân đội quá xa, hắn chắc chắn sẽ không thể tới được bây giờ. Tốt nhất, hắn phải tìm được đường về xóm trọ đã. Nơi đó, có lẽ là chỗ duy nhất hắn cảm giác an toàn vào lúc này, còn có thức ăn và nước uống nữa.

Thế là, hắn không nhìn linh tinh nữa mà đưa ống nhòm tìm kiếm khu trọ rồi xác định con đường để đi về. Mất vài giây, rất nhanh hắn liền xác định được mục tiêu, nó nằm cách đây khoảng tám trăm mét. Con đường ngắn nhất để tới, là hắn đi xuyên qua khu chung cư. Bởi ngay sau chung cư là doanh trại quân đội, hắn chỉ cần đi thêm một chút nữa là về đích.

Nhìn qua đồng đồ nát của tòa nhà chung cư một tí, hắn muốn tìm xem điểm đột phá nào không. Hình ảnh vừa rõ lên, hắn liền khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. May mắn, lúc trước hắn không liều lĩnh băng qua, nếu không thì chết chắc rồi. Bởi tàn tích ven rìa khu chung cư đúng là chỉ có vài con quái vật “Nắm đầu người” thật, nhưng đi sâu vào bên trong, hắn thấy có một đồng những đoạn dây leo khổng lồ tỏa ra như mạng nhện, trên thân thì thỉnh thoảng có một vài bông hoa đỏ tươi rực rỡ. Đây đâu phải cây, mà là đám quái vật đáng sợ thì đúng hơn vì buổi chiều hôm qua, hắn đã chứng kiến trực tiếp cảnh săn mồi của bọn chúng.

Nhiều mây, hắn đảo mắt sang hướng khác. Bên phải, cách đây khoảng năm trăm mét là đường quốc lộ lớn, hắn đi theo lối đó cũng rất nhanh có thể về đến phòng, mà còn không sợ bị lạc. Nhưng vấn đề là đường lớn thì lại đầy rẫy những con quái vật “Nắm đầu người” đứng trệt một lần nhìn tê cả da đầu.

Chuyển sang hướng bên trái, hắn cuối cùng cũng thở phào một hơi. Bên này có thể đi được vì đám quái vật “Nắm đầu người” có ít, còn phân bố thưa thớt, cũng không có bụi dây leo ăn thịt khủng bố, chỉ là lối đi khá là vòng vèo lắt léo. Bởi đây là khu dân cư ngoại thành, các tòa nhà xây sát rạt nhau, không có quy hoạch, lại ít bị tàn phá bởi động đất nên không quen rất dễ bị lạc.

Cau mày, hắn cố ghi nhớ vài điểm đặc biệt vào trong não rồi bắt đầu leo xuống.

Một lát sau, vừa đặt chân xuống mặt đất, hắn liền xây xẩm mặt mày tí nữa thì ngã. Xem ra tình trạng thân thể của hắn ngày càng tệ hơn rồi, không thể kéo dài lâu hơn được nữa. Hắn cần bổ sung thức ăn và nước uống khẩn cấp.

Vượt qua tường bao bảo vệ, Tần hội họp với con Lu rồi cất bước lên đường. Hắn vẫn di chuyển hết sức cẩn thận, dựa vào những đồng vật cản tự nhiên mà khom mình nhón chân chạy thật nhẹ nhàng. Đến chỗ mới, hắn dừng lại, quan sát thật kĩ rồi mới tiến hành bước tiếp theo. Trên đường, hắn cố gắng hết mức có thể tránh khỏi tầm nhìn của lũ quái vật “Nắm đầu người”. Nếu không thể tránh được thì hắn lấy súng cao su ra, nhặt viên vừa vụn rồi nhắm bắn vào vị trí thích hợp, để thu hút con quái vật đi chuyển rồi bỏ chỗ cũ.

Điểm đặc biệt trong hành trình là gốc cây đa trong đình cổ, hắn nhìn thấy nó hết sức nổi bật trong tầm mắt. Và nó cũng nằm ở giữa trong đoạn đường về xóm trọ, chỉ cần đến được đây thôi là hắn có thể dễ dàng định hướng không sợ bị lạc nữa. Mong sao trên quãng đường di chuyển sắp tới, hắn sẽ không gặp điều gì xấu bất ngờ xảy ra nữa.

Khoảng mười lăm phút sau, có lẽ ông trời cũng đã mở mắt nên Tần di chuyển rất thuận lợi. Hắn có gặp một số khó khăn khi đường bị đồng đồ nát chắn lối, quái vật chặn đường, nhưng đã xử lý được nhanh chóng. Cây đa cổ thụ kia sau vài hôm động đất, bây giờ cũng đã phát triển đến khủng bố, cảnh lá xum xê phóng ra khắp nơi, thân cây thì cao ngồng lên giúp hắn có thể nhìn thấy từ xa mà không sợ lạc mất phương hướng.

Vừa băng qua một con hẻm lòng vòng rậm rạp cỏ, hắn chuẩn bị cất bước đi thì cảm giác hoa mắt chóng mặt bùng phát khiến hắn loạng choạng ngã xuống mặt đất. Bụng đói cồn cào, cổ họng khô khốc khát cháy, hắn muốn đứng lên đi tiếp mà không vững. Mắt nhòe đi, hắn không chịu được buộc phải bò tới thùng rác bên cạnh rồi nấp vào đó.

Hắn đang ngồi yên nghỉ ngơi một lát đợi cho cảm giác xấu qua đi thì con Lu bất ngờ tha từ đâu tới một túi bánh bông lan. Nó để xuống mặt đất rồi ngồi xuống nhìn hắn. Vội vò lấy cái bánh, hắn xé vỏ ra rồi nhai ngấu nghiến.

“Ợ... Ợc...” – Chỉ một hai giây là hắn tọng hết cái bánh vào mồm. Nhưng nó khô quá làm hắn bị nghẹn nấc lên.

Có chút thức ăn vào bụng, cảm giác hoa mắt của hắn tiêu biến rất nhanh. Tỉnh táo hơn một chút, hắn vội cất tiếng hỏi khẽ con Lu:

“Lu... Mày lấy ở đâu thế? Còn không?”

Nghe tiếng hân hỏi, con Lu lập tức đứng lên rồi lon ton chạy về đằng trước. Nghe tiếng, hân ngoái đầu ra nhìn theo con Lu thì vui mừng thấy ngay bên kia đường, gần chỗ mình ngồi có một cái siêu thị mini VinMart.

Tình trạng của nó không được tốt lắm, cửa kính vỡ tan chỉ còn một lớp cửa cuốn chống trộm được kéo lên gần nửa. Trước cửa, là đồng lộn xộn rác rưởi và một số thực phẩm rơi lỉnh lỉnh trên mặt đất. Đa số những thứ ăn được đều bị chuột hay con gì đó ăn hết, chỉ còn rải rác vài cái bánh mì, túi bím bím hân thấy còn lành lặn.

Lặng lẽ quan sát một tí, không thấy bóng dáng của con quái vật “Năm đầu người” nào lang thang quanh đây, hân liền nhanh chóng tiến lên nhặt nhanh những thứ ăn được rồi chia sẻ cùng với con Lu. Ăn đồ khô nhiều, một lát sau, hân cảm giác cổ họng khát cháy bỏng lại càng khát hơn. Dáo dác tìm tòi, thật không may, hân chẳng thấy dưới mặt đất trên vỉa hè có chai nước nào.

Cúi xuống, Tân ngo đầu nhìn vào bên trong siêu thị. Hân thấy gần ngoài cửa là các gian hàng đồ chõng chất lên rồi tung, sâu bên trong do bị cửa cuốn chắn thì tối om như hũ nút. Trong đồng đồ đạc lộn xộn, hân vui mừng nhìn thấy mấy chai nước lọc, nước ngọt to đùng nằm lẫn lóc dưới đất. Cảm chắc cái riu trong tay, hân chuẩn bị bước vào lấy nước uống thì con Lu đột nhiên cản áo giữ lại.

Cau mày, hân khó hiểu ngoái đầu lại nhìn thì thấy con Lu đang dăm dăm nhìn vào khoảng tối trong siêu thị. Ánh mắt của nó toát ra vẻ sợ hãi, bồn chồn giống như đối mặt với thứ gì đó cực kì đáng sợ. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hân căng mắt nhìn kĩ, những vẫn chẳng phát hiện được gì, trong mắt chỉ là khoảng tối đen đậm đặc.

Nhìn vào chai nước Lavi to đùng gần ngay cửa, hân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Chẳng lẽ lại từ bỏ, chai nước đã ở rất gần rồi, hân chỉ cần chạy vài bước là có thể lấy được. Nhưng con Lu đã cảnh báo rồi, hân không thể liều lĩnh xông lên bởi không biết mình sẽ phải đối mặt với cái gì.

Thời gian vùn vụt trôi qua, hân gãi đầu gãi tai nghĩ mãi mà không có biện pháp nào để lấy chai nước trong thâm lặng, tránh kinh động thứ gì đó sâu trong siêu thị mini. Hân quay người đang chuẩn bị từ bỏ, rồi khỏi đây vì không thể đứng lờ lững lâu một chỗ thì một ý tưởng hay lóe lên. Càng nghĩ càng thấy hợp lý, thêm việc cổ họng khát cháy nên hân cắn răng quyết định liều một chút.

Cúi xuống, hân nhặt một viên đá nhỏ lên. Xòe lòng bàn tay phải ra, hân phóng ra một đoạn tơ cực dính quấn vòng quanh viên đá. Sau đó, hân lấy một cái lá nhỏ bọc một nửa viên đá rồi đặt vào miếng lót của súng cao su. Kéo dây, hân giương súng ngắm vào chai nước Lavi loại một lít rưỡi. Điều chỉnh dây cho lực bắn nhẹ nhất, hân nín thở rồi tay.

“Póc!” – Viên đá bay đi kéo theo sợi tơ trong lòng bàn tay phải của hân chuẩn xác đập vào chai nước.

Đúng như hân nghĩ, với chất siêu dính đoạn đầu sợi dây, viên đá lập tức ghim vào chai nước. Ngồi xỏm xuống, hân cố gắng chịu đựng cảm giác xấu sau khi dùng năng lực. May là hân mới ăn một ít đồ khô vào bụng nên hồi phục rất nhanh.

“Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...” - Khi cảm thấy đã khá hơn nhiều, hân liền chậm rãi thu sợi tơ lại đồng thời kéo theo chai nước.

Mấy giây sau, hân thành công lấy được chai nước vào trong tay. Chưa kịp vui mừng, hân bất ngờ nghe thấy sâu trong siêu thị chỗ bóng tối che phủ vang lên tiếng thờ phỉ của một sinh vật nào đó. Ngay tức thì, một cảm giác cực kì nguy hiểm ập đến khiến hân rợn người sờn gai ốc. Bên cạnh hân, con Lu đã nhe răng gừ nhẹ tỏ ra cực kì căng thẳng.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hân dứt khoát quay đầu dẫn con Lu chạy nhanh khỏi chỗ này. Vừa chạy, hân vừa ngoái đầu lại đằng sau nhìn. May là không có điều gì xảy ra, hay sinh vật đáng sợ nào phá cửa đuổi theo hân. Khi đã đi chuyển cách siêu thị mini khá xa, khuất tầm nhìn, hân liền kiếm một chỗ kín đáo rồi mở chai nước ngửa cổ uống. Uống được lưng chai, bên cạnh con Lu cũng tỏ ra rất khát, hân liền cúi xuống dốc cho nó uống nốt phần còn lại.

Có nước vào, hân thanh tỉnh hơn rất nhiều, cảm giác mệt mỏi rã rời cũng vơi đi đôi chút. Ngẩng đầu lên nhìn cây đa, hân hít sâu một hơi rồi dẫn con Lu đẩy nhanh tốc độ cẩn thận đi tiếp.

Một lát sau, khoảng gần chục phút hân cũng tới được nơi. Đứng trước cây đa, hân nhìn vào bệ đá bê tông ghi “Đình Tu Hoàng” một tí rồi cất bước di chuyển về xóm trọ. May mắn, đoạn đường tiếp theo hân đi rất thuận lợi, gần như không có con quái vật “Năm đầu người” nào đứng cản đường nên rất nhanh thì tới nơi.

Đứng trước cổng sắt, hân nhòm vào trong sân dây trọ một lát. Chỉ thấy cây cỏ mọc rậm um lên qua các kẽ nứt trong sân, hân thấy cảnh vật vẫn giữ nguyên không thay đổi mới thờ phào một hơi. Nhìn ngo xung quanh một tí, hân xác định mảng tường bao thấp rồi lấy đà nhảy lên. Khó khăn trèo lên, hân ngồi yên quan sát động tĩnh trong sân một tí nữa. Chắc chắn không có mối nguy hiểm nào ở trong, các cửa phòng trọ vẫn đóng kín mít, hân mới leo thang đi dần xuống.

Ở phía sau hân, con Lu thấy chủ nhân đi xuống. Nó liền lấy đà một tí rồi chạy nhanh nhảy qua.

“Ừch...” – Với sức mạnh mới, con Lu dễ dàng nhảy qua tường bao phi vào trong sân.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hết nước và nấu đồ Ăn

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 35: Hết nước và nấu đồ ăn

Đứng trước cửa phòng trọ, Tần móc chùm chìa khóa trong túi quần ra rồi mở cửa phòng.

“Cạch!” – Cửa phòng mở ra, hân vừa đẩy cửa chuẩn bị vào trong thì bất ngờ xuất hiện.

“Chít... Chít... Chít... Xoạt... Xoạt...” – Một đám chuột lớn kêu ầm lên rồi chạy loạn xạ khi ánh sáng từ cửa chiếu vào căn phòng. Bọn chúng chạy tứ tán quần cả vào chân khiến hân giật mình bật ngược về đằng sau.

“Gừuu... Gàuuu...” – Đứng sát cạnh hân, con Lu không bắt ngờ như vậy. Nhìn thấy lũ chuột lao tới, nó liền nhanh như chớp dùng cái mõm đã biến đổi trở lên to lớn của mình đón lấy và con nuốt chửng.

Hành động của con Lu càng khiến lũ chuột hoảng loạn hơn. Bọn chúng ò ạt phi ra cửa bắt chấp sống chết, một số con thì tìm lối chui ra ngoài theo lỗ thông gió nhỏ chỗ bếp đun.

Nhìn lũ chuột chạy gần hết xong hân mới kịp phản ứng. Cau mày hân nhanh chóng bước chân vào phòng xem xét. Khi biết rõ điều gì xảy ra, hân cảm thấy tức giận vô cùng. Nhìn thấy một vài con chuột vẫn còn mắc kẹt, hân liền căn rằng lao tới đập mạnh cho đến chết. Con Lu cảm nhận được chủ nhân của mình giận dữ, nó cũng lập tức tỏ ra hung hãn lung sục khắp nơi, chui xuống cả gầm giường để bắt nốt những con chuột mất phương hướng.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Diệt xong đám chuột khôn kiếp, Tần cũng mệt mỏi đến mức phải ngồi bệt xuống đất thở dốc. Trong khi đó con Lu vẫn còn đang khá háng say ăn thịt những con chuột bị hân đập chết. Nhìn thấy thế, hân liền cất tiếng ngăn cản vì đám chuột này rất bẩn, ăn chúng sẽ có khả năng sinh bệnh.

“Lu... Thôi... Hộc... Hộc...”

Nghe tiếng gọi của chủ nhân, con Lu liền lập tức chấm dứt hành động của mình rồi mau chóng chạy lại chỗ hân vui vẻ vẫy đuôi. Nhìn biểu hiện của con Lu, con giận đang cuộn trào trong ngực của hân cũng vơi đi đôi chút. Nhiều lúc hân ao ước rằng, giả như mình có tâm hồn đơn giản như con Lu thì tốt. Như vậy, hân sẽ vững vàng hơn để đối diện với hiện thực khốc liệt này.

Đào mắt một vòng trong phòng, hân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Thực phẩm mà hân tích trữ vừa bị đám chuột khôn kiếp kia xối tung, cần nham nhò, ăn hết đi một số lượng khá lớn. Chỗ rau củ hân vất và thu thập được bị cắn tan nát gần hết, chỉ còn lại một vài nửa củ su hào và bắp cải. Mấy bao gạo cũng bị cắn bục vãi lung tung dưới nền nhà trắng xóa cả ra, hân nhìn mà xót hết ruột. Một vài miếng thịt mà hân dè sẻn không dám ăn nhiều và những khúc xương dành cho con Lu thì bị tha lẫn lóc khắp nơi. May mắn là, những thùng mì tôm còn khá nhiều, chỉ bị đám chuột đục ra vài lỗ nhỏ, lõi đi không được mấy gói.

Càng nhìn Tần càng thấy khó chịu, nhất là mùi hôi thối của cứt chuột nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến cho con tức vừa ngửi của hân lại sắp bùng lên làm ức nghẹn cả cổ. Với tay cầm lấy cái siêu nước, hân nâng lên rồi ngửa cổ tu ừng ực. Dòng nước mát lạnh tràn xuống cuống họng nhanh chóng xoa tan tâm trạng tồi tệ, đồng thời giúp hân tỉnh táo hơn hân. Tu một hơi hết sạch nước mà chưa đã, do nước trong siêu không còn nhiều, hân liền dựng người đứng dậy đi xuống phòng tắm. Ngồi xuống, hân đưa tay mở vòi nước máy để định uống trực tiếp.

“Kít... Kít... Kít...” – Hân vận được một lúc nhưng không có giọt nước nào chảy ra.

Tương mình mở van chưa hết, hân vận nhanh hơn chút nữa. Mấy giây sau, hân đã vận đến mức không thể vận được nữa vậy mà nước vẫn không chảy. Mặt trầm xuống, hân lấy tay đập đập vào vòi nước, hy vọng nước yếu hay tắc một chút sẽ thông. Nhưng thời gian trôi qua, mặc cho hân cố làm gì đi nữa thì vẫn không có nước chảy ra.

Nước đã hết thật rồi.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Đùng lúc này, bụng của Tần réo lên sôi ùng ục. Ngay sau đó, cảm giác đói là lại bùng lên làm hân hoa mắt chóng mặt.

Ngồi nghỉ một tí, khi cảm giác xấu tạm qua đi, hân liền loạng choạng đứng dậy rồi quay lại giữa phòng. Nhìn đồng hồ bọn trước mặt tí, hân nhanh chóng tiến tới chỗ thùng mì tôm. Móc ra một gói, hân cần túi vỏ ni-lon rồi bắt đầu ăn sống. Nhìn thấy chủ nhân ăn, nhưng lần này con Lu không lại gần muốn hân chia sẻ nữa, vì nó đang bận gặm khúc xương lớn mới thu lượm được dưới nền nhà.

Vừa ăn, hân vừa nhủ mảy suy nghĩ tìm cách chế biến đồ ăn. Bởi nếu chỉ ăn mỗi mì tôm sống thế này, bụng hân sẽ không cảm thấy no được. Lúc trước, hân có nhặt và ăn luôn ở cửa siêu thị mình khá nhiều đồ khô là bim bim, bánh mì bông lan rồi kẹo bánh... Nhưng ăn xong đến giờ chỉ được khoảng hai chục phút mà hân đã thấy đói rã ruột rồi. Cho nên chắc là phải có hạt cơm vào bụng, hân mới cảm thấy no được. Nhưng muốn nấu cơm thì phải có nước, mà nước thì chỉ còn một ít ở siêu hân đã uống cạn rồi. “Làm thế nào bây giờ... Chẳng lẽ phải ra bên ngoài kiếm nước... Nhưng kiếm ở đâu đây... Nước công chăng?... À! Đứng rồi...”

Đang động não cố gắng tìm cách, bất chợt hân nghĩ ra điều gì đó nên vội dừng lại không ăn nữa. Chạy ra cửa, hân nép sát vào bờ tường rồi hé mắt nhòm ra ngoài cổng rồi đảo một vòng quanh xóm trọ. Không thấy có gì nguy hiểm, hân mới bước ra bên ngoài rồi rút cái riêu nắm chắc trong tay. Nhắm hướng cuối xóm trọ, hân nép sát vào bờ tường, khuất dưới mái hiên rồi nhanh chóng đi tới. Bên cạnh, con Lu nhìn thấy hân di chuyển, nó liền lập tức găm chặt khúc xương trong miệng rồi cẩn thận đi theo.

Chỉ mất vài giây là cả hai đi đến cuối dãy trọ. Nhìn tường bao ngăn cách giữa khu trọ và tòa nhà bảy tầng bên kia một tí, hân liền rón rén lại gần. Áp sát tai vào tường bao nghe ngóng động tĩnh, cảm thấy bên kia không có gì, hân mới lấy đà bật lên. Bám tay vào mép tường, hân nghiêng cổ hé mắt nhòm sang.

Nhìn hết một vòng, hân thấy cánh cổng chính mình đóng vẫn khóa chặt, cảnh vật bên trong trừ thực vật phát triển mạnh mẽ phủ kín cả sân thì không có dấu hiệu của sinh vật sống nào hoạt động. Thở nhẹ một hơi, cảm giác an tâm một chút, hân mới tụt xuống mặt đất. Sau đó, hân quay đầu sang bên trái, hướng ánh mắt vào cái bể nước nhỏ không dùng trong xóm trọ.

Cái bể này rất nhỏ, cao khoảng một mét, rộng khoảng nửa mét và dài khoảng hơn hai mét một tí. Chiếc bể này có từ lâu rất rồi, trước khi xóm trọ này xây lên thì cái bể đã tồn tại sẵn ở đó. Nó bị bỏ đấy, không dùng, chủ nhà cũng không có ý phá nó đi. Lúc mới thấy hân cũng khá tò mò lại xem, bể đầy nước, nhưng khá bẩn, chẳng có gì đặc biệt nên lâu dần thành quên. Bây giờ nước máy mất đi, tình cờ hân mới nhớ đến chỗ này. Hi vọng trong bể vẫn còn nước, và không đến nỗi quá bẩn để hân có thể dùng được.

Lại gần, hân cúi đầu nhìn vào trong bể quan sát. Nước khá trong và có vẻ sạch, nhưng đáy và thành bể nhìn thật kinh khủng, nó dày đặc một lớp rong rêu dài loằng ngoằng như mái tóc của người phụ nữ. Đặc biệt, khi hân chăm chú quan sát còn kinh hãi phát hiện ra dưới đáy bể, ẩn trong lớp rong rêu có đầy những con bọ gây khác thường. Bọn chúng to đột biến, cơ thể phải gần bằng ngón tay út, đen sì bóng tanh tách trong nước. Tường tường đến cảnh lũ bọ gây này phát triển thành muỗi hân liền rùng mình sợ hãi. Đang ở giai đoạn ấu trùng thôi mà đã to thế này thì không biết trở thành muỗi còn to đến đâu nữa, nếu bị bọn chúng đốt chắc khó mếu đến chết quá.

“Ọc... Ục... Ục...” – Hân vừa mới ngăn người suy nghĩ một tí, cái bụng lại bất thành linh sôi lên.

Cảm giác đói ngày một khó chịu khiến hân không thể chần chừ thêm một giây nào nữa mà dẫn con Lu nhanh chóng trở về phòng trọ. Đi xuống phòng tắm, hân xách hai cái vỏ thùng sơn cỡ lớn loại mười tám lít nhứt từ công trình mình làm rồi quay lại chỗ bể nước. Lấy gáo, hân cẩn thận múc hai thùng nước đầy rồi gắng sức bê vào phòng trọ.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Làm xong xuôi, hân cũng mệt mỏi đứt hơi. Đành phải ngồi nghỉ một tí đến khi có chút sức lực, hân mới nhanh chóng đứng dậy chế biến đồ ăn. Trong khi đó, con Lu thấy hân không có ý muốn đi đâu nữa. Nó liền kiếm lấy một góc trong nhà nằm xuống cuộn tròn lại rồi tiếp tục thưởng thức khúc xương ống của mình.

Lấy cái ruột nồi com điện ra, hấn đong gạo vào chuẩn bị nấu com thì mới đong được ba bát gạo mà đã đầy nồi rồi. Xoa xo cái bụng, hấn đánh ánh mắt ra nhìn con Lu một tí. Ít gạo thế này chắc chắn cả hai sẽ ăn không đủ no, hấn cần một cái nồi lớn hơn nữa. Động não một chút, hấn nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết. Đó là, hấn chạy sang bên phòng hai vợ chồng trẻ ở cuối xóm mượn cái ruột nồi com điện to dùng của họ.

Cầm nồi lớn, hấn múc thật nhiều bát gạo đổ vào trong. Khi nồi đã gần đầy, hấn mới dừng lại, cấp tốc đi vo gạo rồi đặt lên bếp ga đun. Xong xuôi, hấn nhặt hết mấy miếng thịt và xương lợn rơi vãi dưới nền nhà đi rửa sạch. Sau đó, hấn cho tất cả vào một cái nồi lớn. Lúc này, hấn tiện tay cầm theo nồi com từ phòng hai vợ chồng trẻ. Đổ lưng nồi nước và cho gia vị vào, hấn đặt lên bếp ga đun bên cạnh nồi com.

Quay lại nhìn đồng rau củ tũ tung trên mặt đất, hấn liền nhanh chóng đi xử lý. Cắt bỏ những phần bị chuột gặm vặt đi, hấn rửa sạch, cắt miếng rồi cho tất cả vào nồi xương thịt. Xong việc, Tân vừa rảnh tay được tí thì mới dứt chuột trong nhà liền thốc lên xóc thẳng vào mũi làm hấn nôn nao. Không thể chịu được nữa, hấn bắt buộc phải dọn dẹp qua một chút.

Mở thùng gạo ra, hấn cho hết chỗ gạo còn lại trong bao vào. Làm xong, nhìn số gạo ít ỏi trong thùng mà hấn thấy xót hết cả ruột. Tổng cộng hấn chỉ còn khoảng ba mươi cân gạo thôi, không biết liệu có đủ để ăn được lâu dài không nữa. Bỗng hấn sực nhớ ra mình vẫn còn một thùng gạo lớn nữa. Đó là thùng gạo to, hấn để trước mái hiên của tòa nhà bảy tầng bên cạnh, hi vọng nó vẫn còn nguyên đi và một số đồ ăn bên ấy nữa.

Nhìn mấy thùng mì tôm và chút ít thực phẩm tươi còn lành lặn trong bao, hấn cau mày đảo mắt khắp căn phòng tìm chỗ chứa.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 36: Được ăn là một hạnh phúc và quyết định đáng sợ

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 36: Được ăn là một hạnh phúc và quyết định đáng sợ

Tình cờ liếc lên nóc phòng tắm, Tân nhìn thấy cái hòm tôn mình đựng quần áo mùa hè. Mắt sáng lên, hấn lập tức có ý tưởng với nó và cảm thấy rất khả dụng. Thế là, hấn nhanh chóng tiến tới rồi đưa tay kéo cái hòm xuống. Bê lên, hấn dốc bỏ hết đồng quần áo linh tinh bên trong ra ngoài. Sau đó, hấn móc từng gói mì tôm ra khỏi thùng rồi xếp gọn vào một góc trong hòm. Cuối cùng, hấn bỏ nốt chỗ thực phẩm tươi vào góc còn lại thì cuối cùng cất giấu đồ ăn xong, không sợ bị chuột cắn nữa.

Xử lý những thứ ăn được xong, còn lại đồng rác rưởi và vứt chuột đầy nền nhà, hấn liền cấp tốc cầm chổi và xúc hót quét dọn sạch sẽ rồi mang ra ngoài cổng đổ vào cái thùng rác to ở đây. Trước khi bước vào trong phòng, hấn cẩn thận nhòm qua khe cổng quan sát cảnh vật bên ngoài một chút. Không thấy có gì khả nghi, hấn mới nhanh chóng trở lại phòng trọ, đóng cửa chỉ để hé ra một khe hẹp.

Đi tới chỗ bếp đun, hấn kiểm tra nồi com với nồi xương thịt ninh rau củ của mình. Nồi com sắp được rồi, hấn giảm lửa thật nhỏ rồi đẩy vung ù trên bếp. Nồi xương thì đang sôi ùng ục, vẫn chưa nhừ, nhưng hấn sẽ không đun lâu mà chỉ chờ com chín là ăn luôn. Bối đun nấu thế này khiến hấn cảm giác không an toàn, khói và mùi bốc ra từ thức ăn rất có thể sẽ thu hút cái gì đó đến nên làm càng nhanh càng tốt.

Không lâu lắm, khoảng chục phút sau là com chín.

Ngay lập tức, Tân tắt bếp ga rồi bê nồi com và nồi canh xuống. Sau đó, hấn chạy ra ngoài kéo cửa đóng kín rồi cài then lại. Nhòm qua khe cửa, thấy cảnh vật vẫn yên bình trong mắt hấn cũng thở nhẹ một hơi. Quay lại, hấn bật cái đèn pin lớn lên để trên thành bếp rồi gọi con Lu chạy tới. Trước khi ăn, hấn đổ một siêu nước đầy đặt lên bếp rồi mở lửa đun.

Xới cho con Lu một nửa nồi com, hấn múc thêm thức ăn cho nó xong rồi cả hai điên cuồng đánh chén.

Ngon quá.

Hấn vừa ăn vừa chảy nước mắt. Thật không ngờ có lúc được ăn com lại là niềm hạnh phúc lớn lao đối với hấn lúc này. Com nóng, canh nóng, đúng là không có gì tuyệt vời hơn thế, hấn ăn mà chỉ có nuốt không kịp là hơi thôi. Cho nên, về một cái, hấn và con Lu đánh sạch bay nồi com không còn một hạt.

Xoa xoa cái bụng, hấn vẫn còn cảm thấy rất đói. Nhìn nồi canh vẫn còn nước và một ít cái, hấn lấy mấy gói mì tôm bóc vỏ ra thả vào. Chia sẻ với con Lu một nửa, hấn và nó lại tiếp tục đánh chén đến khi không còn gì mới thôi. Ăn thêm khoảng chục gói mì tôm nữa, húp sạch nước canh trong nồi, con đói của hấn mới tan biến. Bên cạnh, con Lu cũng tỏ ra thỏa mãn khi nó không ăn nữa mà tha khúc xương lớn ra chỗ khác gặm.

Nhìn vào lượng thức ăn mình và con Lu vừa tiêu thụ, cảm giác thỏa mãn lúc vừa ăn xong của hấn nhanh chóng bị thay thế bằng lo lắng. Cả hai ăn hết nhiều quá, với số thực phẩm còn sót lại kia chắc chỉ đủ ăn được mấy hôm là hết sạch. Một khi thức ăn hết, để sống sót thì hấn bắt buộc sẽ phải ra bên ngoài tìm kiếm thực phẩm còn sót lại. Lúc đó, chắc chắn hấn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

“Uuuuuu!!!” – Đang lo nghĩ cho tương lai, bỗng cái siêu nước sôi báo hiệu kêu âm lên.

Giật bản mình, hấn vội đứng dậy tắt bếp rồi xách cái siêu xuống. Rót cho mình một cốc nước sôi, hấn nhắm nháp từng tí một. Khát quá, nãy hấn ăn nhiều mì tôm nên giờ bắt đầu thấy hao nước rồi. Cứ uống một chút một thể này thật khó chịu, chẳng lẽ hấn múc cho mình một cốc nước lã uống. Nhưng nhớ tới đám bọ gây không lồ dưới đáy bể, hấn liền rùng mình

nhánh chóng từ bỏ ý định này. Cau mày suy nghĩ, hần sực nhớ ra mình vẫn còn mấy bịch sữa tươi chưa uống.

Thế là, hần lập tức chạy tới chỗ ba lô to để đồ trong góc phòng. Mở khóa, hần vui mừng móc ra mấy bịch sữa vẫn còn nguyên. Cắm vòi vào nút, hần rón rén tiến lại gần phía sau cửa phòng. Thông qua khe cửa, hần nhòm ra bên ngoài quan sát cảnh vật một chút.

Bên ngoài, trời đã sáng sủa và hừng lên rất nhiều. Không khí ẩm lên, vừa ăn xong hần liền cảm giác có chút nóng bức và ngứa ngáy. Thấy cảnh vật vẫn yên tĩnh, không có mối nguy hiểm nào rình rập, hần quay lại bếp tắt cái đèn pin lớn đi. Bây giờ điện không có, hần phải sử dụng nó hết sức tiết kiệm vì sẽ không thể nạp lại được.

No bụng, cảm giác choáng váng, xây xẩm mặt mày nhanh chóng tan biến, nhưng hần chưa kịp làm gì thêm thì một con một mối rã rời bất ngờ bùng phát. Mí mắt nặng trĩu ngày càng khó mở ra, hần không thể chịu được nữa mà chúi xuống gầm giường cuộn chân rồi chìm vào giấc ngủ. Ở ngoài kia, con Lu thấy thế liền lập tức tha khúc xương lại gần cổ gắng rúc xuống nằm bên cạnh chủ nhân của mình.

.....

Không biết là trải qua bao lâu, Tân bắt giác giật mình tỉnh lại. Mở mắt ra, đập vào mắt hần là khung cảnh tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón. Khẽ cựa quậy, hần định chui ra khỏi gầm giường thì ngay lập tức trong đầu ong lên đau đớn. Nhắm mắt lại, hần đưa hai tay lên ôm chặt đầu bóp mạnh, mong sao cho nỗi đau giảm đi một chút.

Cổ gắng chịu đựng, một lát sau cảm giác kinh khủng như bị tra tấn cũng tan dần đi, hần không còn cảm thấy đau đầu nữa.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, mồ hôi của hần vã ra lấm tẩm trên trán.

Nằm nghỉ một tí nữa cho tỉnh táo hần lại, hần liền giờ tay trái lên bấm đèn đồng hồ xem. Ánh sáng xanh lóe lên đâm vào con ngươi khiến hần nhức mắt phải dụi lại. Vài giây sau, khi đã quen thuộc, hần thấy vậy mà đã hơn bốn giờ chiều rồi. Hần ngủ như chết không biết gì một mạch mấy tiếng liền.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Tĩnh táo được một tí, bụng của hần lại bất ngờ sôi lên. Ngay sau đó, hần cảm giác ruột gan của mình nóng bừng khó chịu vô cùng.

Ở bên cạnh, con Lu đang ngủ cũng bị động tĩnh của Tân đánh thức. Nó nghiêng cổ lên nhìn hần một tí rồi lè lưỡi liếm mặt. Nước miếng của con Lu tấp vào mặt làm hần thấy nhột nhột. Có một chút khó chịu, hần lên tiếng ra lệnh cho con đệ của mình.

“Lu... Đi ra ngoài...”

Nghe tiếng chủ nhân, con Lu lập tức dừng lại rồi ngoan ngoãn bò ra ngoài.

Ngay khi con Lu chui ra, hần cũng bấm đèn đồng hồ lấy ánh sáng rồi theo sau nó. Ăn no, ngủ một giấc ngon lành xong, hần cảm thấy sức mạnh của mình đã trở lại. Cơ thể vẫn còn đau ở nhiều chỗ, nhưng cảm giác nột mối rã rời chân tay đã biến mất hoàn toàn. Soi đèn, hần lần mò trong trong phòng tìm cái đèn pin.

Một lát sau, tìm được, hần bật lên rồi chiếu vào góc nhà sao cho ánh sáng không phát tán ra xung quanh nhiều. Rón rén lại gần cửa, hần hé mắt nhòm qua khe quan sát cảnh vật ngoài sân.

Gần bốn rưỡi, bên ngoài trời bắt đầu nhá nhem tối. Nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng, hần bắt đầu cảm giác có chút lạnh. Không gian yên tĩnh một cách lạ kì, thỉnh thoảng hần nghe thấy từ đâu đó vọng lại tiếng chim cú và quạ kêu. Cảnh vật ngoài kia vẫn im lìm như vậy, không có gì thay đổi, nhưng được phủ lên một lớp mờ tối làm hần thấy rờn rợn. Nhìn ra hướng công, hần thờ phào một hơi khi thấy nó vẫn đóng kín và kiên cố như trước.

“Két...”

Kéo then thật khẽ, hần nhẹ nhàng mở cửa ra lấy ánh sáng vào trong phòng. Tắt đèn pin đi, hần rút cái rìu ra rồi khom người cẩn thận đi chuyển lại gần chỗ cổng. Bên cạnh, con Lu cũng lạng lè đi chuyển theo sau. Tới nơi, hần nấp vào một góc rồi nhử mắt nhìn qua song sắt trên công ra bên ngoài.

Trong khung cảnh nhá nhem, hần thấy trước mặt mình chỉ có từng đồng, từng đồng đồ nát bị cỏ cây bao phủ rậm um tùm. Dây leo mọc lên khắp nơi, những công trình tàn khuyết bị che đi hầu như không còn. Đang lạng yên quan sát, bỗng đám bụi rậm trước mặt rung mạnh lên như có thứ gì đi chuyển. Nín thở, hần căng mắt tập trung nhìn vào nơi có động tĩnh phát ra.

“Loạt... Xoạt... Chít... Chít...” – Vài giây sau, một con chuột to bằng nắm tay phi ra khỏi lùm cỏ rồi đứng yên gặm hạt gì đó.

Thở phào một hơi, tâm trạng căng như dây đàn của hần cũng được buông lỏng xuống. Thì ra là con chuột, làm hần cứ tưởng con gì đó dữ lắm hết cả hồn. Nhìn thêm một tí, không thấy có gì khả nghi xuất hiện, hần chuẩn bị quay lại phòng trọ thì ị ị phát sinh.

“VỤTTTT!!!” – Đột nhiên trong tầm mắt của Tân xuất hiện một bóng đen to lớn sà xuống mặt đất với tốc độ nhanh như chớp rồi chớp lấy con chuột.

“CHÍT... CHÍT...” – Mọi việc diễn ra quá nhanh, con chuột không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì liền bị bóng đen tóm gọn chỉ có thể kêu lên thảm thiết.

“Phạch... Phạch... Phạch...” – Tóm được con mồi, bóng đen ngay lập tức vỗ cánh bay lên cao rồi biến mất trong tầm mắt của hần.

Sau khi bóng đen rời khỏi được một lát, hần mới dám thở mạnh ra một hơi. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hần không tin được vào sinh vật mình vừa nhìn thấy trong mắt. Đây rõ ràng là con cú mèo, nhưng kích cỡ của nó to đến đáng sợ, phải tương đương với con chim đà điểu mà hần từng thấy trong tivi. Bộ móng vuốt ở chân thì nhọn hoắt, cong như lưỡi liềm vậy, nếu bị nó quặp vào chắc chắn sẽ đâm sâu vào trong da thịt không rút được ra. May mắn, con cú chỉ bắt chuột mà không phát hiện ra hần. Chứ với tình hình biến đổi hiện nay, hần không chắc con cú này liệu chỉ ăn có mỗi thịt chuột.

Trời mới gần tối thôi mà bên ngoài nguy hiểm quá, nghĩ lại tối qua hần liều mình chạy tới chỗ quân đội, đúng là phải cực kì may mắn mới sống sót được đến hiện giờ.

Không ở đây lâu hơn nữa, hần nhón chân rón rén dẫn con Lu quay lại phòng trọ. Bụng đang đói cồn cào, hần chuẩn bị đi nấu cơm ăn thì bất giác vết thương ở ngực nhói lên đau đớn.

“Aaa!!!”

Mặt tái mét, hần hoảng sợ vội vồ lấy cái đèn rồi lao xuống phòng tắm bật lên xem. Vén áo lên, hần nhìn vào hình ảnh trong gương thì kinh hãi tới độ khi thấy trên ngực mình, vị trí bị con bọ cắn ngòi mạch máu nổi lên như mạng nhện. Cơ thịt co giật liên tục, dưới ra nổi cộm lên từng cục như có con gì đó đang hoạt động. “Chẳng lẽ... Con bọ kia đã đẻ cái gì đó vào người mình... và giờ nó đang bắt đầu ăn thịt từ bên trong...” Ý nghĩ này vừa xuất hiện, hần sợ hãi hoang mang đến đứng không vững.

Không thể đợi chết được, hần vội rút cái rìu từ đằng sau thắt lưng ra. Tay run run, hần đặt cái đèn pin lên chỗ cao rồi chuẩn bị dùng lưỡi rìu rạch thịt móc con gì đó trong ngực ra.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bí ẩn về khoảng thời gian Tân bị ngất

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 37: Bí ẩn về khoảng thời gian Tân bị ngất

Cấn rắng, Tân dùng tay trái bóp chặt lấy chỗ cơ thịt nổi cộm trên ngực, tay phải thì cầm cái rìu dí sát vào đó. Nhắm mắt, hắn hít một hơi thật sâu. Khi mở mắt ra, ánh mắt của hắn chuyển thành kiên quyết. Cầm chắc cái rìu, hắn dùng sức cứa mạnh.

“Gàuuu!!!” - Ngay trong khoảnh khắc lưỡi rìu chuẩn bị xé rách da thịt hắn thì con Lu bất ngờ chồm lên cắn vào cán rìu kéo xuống.

Hành động chớp nhoáng của con Lu làm hắn giật mình nên để cái rìu tuột khỏi tay. Đến khi kịp phản ứng, hắn hơi bực mình gắt hỏi:

“Lu... Mày làm gì vậy?” – Vừa nói, hắn vừa đồng thời cúi xuống định lấy cái rìu ra khỏi mồm con Lu nhưng nó ngoạm chặt không thả.

“Lu... Mày có buông ra hay không hử?” – Kéo mãi không được, hắn bắt đầu nóng lên và to tiếng với con Lu.

“Ư... ừ... ừ...” – Nhưng mặc kệ hắn nói sao, con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt không buông.

Tại sao nó lại ngăn cản mình? Hắn khó hiểu tự hỏi trong đầu. Con Lu chắc chắn sẽ không hại hắn, nó làm thế hắn phải có một ý nghĩa nào đó. Chẳng lẽ, biểu hiện đáng sợ trên ngực hắn không phải là dấu hiệu của nguy hiểm và con Lu ngăn cản vì không muốn hắn tự tổn thương bản thân. Sau khi biến đổi, con Lu đã trở nên linh tính và có vẻ như nó có thể hiểu được lời nói của hắn.

Tuy không chắc lắm về ý tưởng này, nhưng hắn vẫn ngồi xuống rồi cất tiếng hỏi con Lu:

“Mày không muốn tao làm thế này vì vết thương trên ngực không nguy hiểm hử?”

“Ư... ừ...”

Nghe câu hỏi của hắn, đương nhiên con Lu không thể cất tiếng nói trả lời. Nó cụp tai rên khẽ lên rồi dí mũi vào ngực hắn hít lấy hít để mấy hơi. Sau đó, nó ngồi xuống nhả cái rìu ra, rồi tròn mắt nhìn hắn nhấp nhò gất đầu.

Nhìn hành động của con Lu, Tân kinh ngạc sửng sờ cả người. Con Lu hoàn toàn có thể hiểu hắn nói cái gì chứ không phải là những câu lệnh đơn giản như trước nữa. Xem ra không chỉ thân thể của nó biến lớn mà đầu óc cũng trở nên thông minh và có linh tính hơn nhiều. Buổi tối hôm qua, sau khi hắn bị con rết khổng lồ cắn trúng độc mất đi ý thức. Có điều gì xảy ra với thân thể hắn trong khoảng thời gian đó thì chỉ có con Lu mới biết được. Lúc hắn tỉnh lại là đã thấy mình trong ổ quái rồi, may là còn chưa bị nó ăn.

Mới đầu phải lo lắng việc chạy trốn và lấp đầy cái bụng vì đói khát nên hắn không có thời gian suy ngẫm. Bây giờ, sức khỏe hồi phục, tinh lực tràn trề, nghĩ lại hắn liền nhận ra có nhiều điểm khó hiểu khi mình bị con quái vật bắt giữ.

Tại sao lúc “con quái vật người bọ” bắt hắn, nó lại bỏ mặc con Lu không làm gì. Theo lẽ thường, nếu con quái chán ghét không muốn ăn thịt con Lu thì nó cũng sẽ ra tay tiêu diệt kẻ cản trở mình mới phải. Vì chắc chắn một điều, con Lu sẽ không bao giờ đứng yên để kẻ thù gây nguy hiểm cho hắn. Nhưng đằng này, con quái không những chẳng làm gì con Lu mà còn để cho nó đi theo đến tận hang ổ để bảo vệ hắn.

Hắn không biết con “quái vật người bọ” là loại gì. Nhưng lúc đối mặt, nhìn vào đôi mắt sinh động của nó, hắn chắc chắn rằng. Đây không phải là sinh vật ngu si đi làm những điều vô nghĩa. Thông qua nhận biết về con “quái vật Năm đầu người biến dị”, hắn khẳng định bọn chúng có nhận thức, trí thông minh chứ không phải hành động hoàn toàn dựa vào bản năng.

Con quái “Người bọ” mang hắn về tổ rồi để con bọ lên người không biết với mục đích gì. Nếu nó không phải là để trứng gây nguy hiểm mà chỉ đơn giản là để trói buộc hắn thôi thì vô lý quá. Nhưng con Lu sẽ không lừa hắn, nó bảo rằng vết thương trên người hắn không sao thì khả năng rất lớn đúng là như vậy.

Bản năng của động vật nhạy cảm hơn con người nhiều, hắn tin chắc về điều đó.

Bất chợt, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ vô cùng khó tin và muốn loại bỏ ngay. Đó là, “con quái vật người bọ” đã cứu hắn. Vì lúc bị con quái rết cắn trúng độc, hắn cảm giác mình phải chết rồi. Nhưng rất lâu về sau, hắn lại vẫn có thể sống sót một cách thần kì. Hắn không tin mình có khả năng kháng độc mạnh như thế dù cơ thể đã bắt đầu biến đổi.

Khả năng rất lớn, lúc hắn ngất đã có một cái gì đó tác động từ bên ngoài. Và chính cái kia mới là nguyên nhân cứu hắn khỏi chết. Nhưng khi đấy, xung quanh hắn chỉ có con Lu và “con quái vật người bọ”. Con Lu thì không thể có khả năng giải độc rồi, vậy thì chỉ còn lại con quái kia thôi. Mà giờ nhớ lại, con bọ quần trên cơ thể lúc trước bị hắn giết ra có màu xám đen khác hẳn với những con màu trắng trên người con quái vật. Phải chăng chính con bọ đã hút độc ra khỏi người hắn và giúp hắn sống sót. Điều này quá ảo diệu, nó không thể xảy ra như thế được, bởi chẳng có lí do gì để con quái vật lại cứu một người như hắn.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Hắn đang suy nghĩ đến đâu đâu, quên cả con đau trước ngực mà không có lời giải thì bất ngờ cái bụng sôi lên.

Con đói dữ dội bùng lên, hắn lắc lắc đầu tạm thời bỏ qua việc tìm hiểu nguyên nhân. Kệ nó thôi, chỉ cần mình vẫn sống khỏe mạnh là được rồi, nghĩ nhiều cho một óc ra. Xoa đầu con Lu mấy cái, hắn đứng lên nhìn vào trong gương rồi kiểm tra thân thể.

Chúng kiến hình ảnh hiện ra trong con người, hân hoan sững sờ và khó tin vào điều mình nhìn thấy. Không biết bằng cách nào, cơ thể của hắn sau trận chiến dữ dội với con “quái vật biến dị” hôm qua, giờ đây các vết thương đã đóng vảy lành gần hết. Tốc độ hồi phục nhanh đến đáng sợ, dù cho một số vết thương khá nặng. Và không chỉ thế, hắn còn kinh ngạc thấy các bộ cơ trên người mình đã phát triển và rắn chắc hơn trước. Lớp mỡ dưới bụng đã biến mất, thay vào đó là các thớ cơ chắc nịch. Bắp tay, cơ ngực cũng to hơn, nhìn mang đầy cảm giác bùng phát. Vận sức cảm nhận một tí, hắn ần ần cảm giác rằng mình lại khỏe hơn trước. Hơn hẳn thời kì đỉnh cao hồi ở quê bố hắn dạy võ rồi bắt rèn luyện thân thể.

Chỉ là trên người hắn lúc này bẩn quá, quần áo rách tuơng thấm đẫm máu đông đất cát, đôi chỗ còn có mảnh thịt vụn bốc mùi hôi hám tanh tưởi. Gió áo lên hít nhẹ một cái, hắn liền bụm miệng muốn nôn mửa.

Vừa để ý đến việc này, lập tức hắn cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, dính nhom nhóp khó chịu. Nhất là trên đầu, ngứa kinh khủng do mái tóc bị cát bụi phủ kín còn bết một lớp.

Không thể chịu được nữa, hắn quyết định phải tắm ngay trước khi chế biến cái gì đó ăn.

Nhìn vào hai thùng nước không còn nhiều, Tần đồ ra chậu lớn rồi mang thùng rón rén bước ra khỏi phòng. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn cẩn thận tới chỗ hai bể mức đầy nước rồi nhanh chóng mang trở lại phòng. Bên ngoài trời tối rất nhanh, nhiệt độ cũng hạ xuống ngay một thấp, hắn phải tắm nhanh không thì lạnh quá.

Về đến phòng, hắn đóng cửa cài then lại rồi cầm đèn pin soi lục lấy một bộ quần áo khác. Sau đó, hắn mang xuống phòng tắm rồi bắt đầu gội đầu tắm rửa. Do lo lắng động tĩnh gây ra lớn, hắn cố gắng thực hiện thật nhẹ nhàng. Ở ngoài kia, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình bận rộn, nó liền không để ý nữa mà tha khúc xương yêu thích của mình tới góc nhà rồi nhắm nháp.

Một lát sau, tắm xong cái, hắn liền vội vàng lấy đồ chuẩn bị nấu cơm ăn. Hắn đói quá rồi, dòng nước lạnh buốt đúng là giúp rửa trôi vết bẩn và tinh táo cả người. Nhưng nó cũng làm hắn tiêu hao năng lượng do mất nhiệt. Ước lượng với buổi trưa, bữa tối hắn nấu nhiều cơm hơn một ít. Số rau củ tươi và thịt không còn nhiều, hắn lường lự một tí rồi cẩn rắng cho tất cả vào nồi. Hắn nấu như lúc trưa cho nhanh gọn và tiết kiệm thời gian.

Đến lúc khoảng năm giờ, khi bên ngoài trời đã tối sẫm, hắn cũng nấu xong cơm và đồ ăn. Gọi con Lu lại gần, hắn chia sẻ cho nó nhiều hơn một ít rồi cả hai điên cuồng đánh chén. Ăn hết sạch cơm, hắn vẫn phải pha thêm mì tôm nữa mới đủ do cái nồi cơm nhỏ không nấu được nhiều hơn nữa.

Cơm nước xong xuôi, no bụng, Tần liền cảm giác thấy hơi mệt mỏi và mắt díp lại muốn ngủ. Hắn đang định tắt đèn pin đi rồi cùng con Lu chui xuống gầm giường ngủ tiếp thì di biến phát sinh:

“RÉCCCC!!!!”

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên bên ngoài bắt ngờ vang lên âm thanh chói tai của một sinh vật nào đó rít lên làm hắn giật bản mình.

Vội tắt đèn đi, hắn đứng yên nghe ngóng. Ở bên cạnh, con Lu cũng đóng tai lên, ngoài đầu khắp nơi cảm nhận. Hắn không phải đợi lâu vì rất nhanh thứ âm thanh khó chịu kia lại cất lên lần nữa.

“RÉCCCC... RÍTTTT....”

“KÉT... KÉT...”

Không chỉ có tiếng kêu của sinh vật lạ, lần này hắn còn nghe thấy tiếng và chạm giống như có hai con và bọn chúng đang chiến đấu với nhau. Rợn hết cả người, tìm đập bình bịch hắn lặng yên không dám thở mạnh vì động tĩnh phát ra ngay sát bên ngoài phòng trọ của hắn, phía sau tường bao trên đường. Có thứ gì đó ngoài kia, hắn không biết là gì, nhưng chắc chắn sẽ không phải là thứ tốt lành. Nghĩ đến việc mình vừa nấu cơm ăn xong, không biết có phải động tĩnh đã thu hút bọn chúng đến đây không, hắn liền khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Im lặng chờ đợi, may mắn là hai sinh vật ngoài kia chỉ vật lộn một lúc rồi bỏ đi. Đợi thêm một tí, không thấy có âm thanh nào vang lên nữa hắn mới dám thở phào một hơi. Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hắn cúi đầu nhìn xuống gầm giường có điều suy nghĩ.

“Mình không thể ngủ tiếp thế này được... Chỗ này hẹp quá... Mình cần chỗ nào đó rộng rãi và nếu có gì xảy ra thì phải chạy trốn được... Nhưng trong phòng này có mỗi một cửa... Ngủ ở đâu đây...”. Vừa nghĩ, hắn vừa soi đèn pin đảo dắc nhìn khắp gian phòng. Tới chỗ nóc nhà tắm, ánh mắt của hắn liền lóe lên vì nghĩ ra một cách rất khả thi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Đôi mắt tiến hóa

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 38: Đôi mắt tiến hóa

Lặng yên nghe ngóng thêm một lúc nữa, khi không có động tĩnh nào xảy ra Tần mới bắt tay đi thực hiện kế hoạch của mình. Hắn đặt đèn pin lên trên cao rồi bám vào thang sắt treo lên nóc phòng tắm. Trên này đồ bê tông mái bằng tạo ra một khoảng không gian trống, bình thường hắn vẫn xếp mấy thứ đồ linh tinh ở đó. Bây giờ, hắn muốn tận dụng chỗ này để nghỉ ngơi và biến nó thành đài quan sát nhìn ra bên ngoài.

Dọn đồng đồ linh tinh bên trên xuống xong, hắn liền lấy lưới cửa nhỏ trong hòm vũ khí tự chế của mình ra. Sau đó, hắn lựa chọn một mảng xóp trên nóc nhà rồi nhẹ nhàng cất. Hắn làm thật cẩn thận không để âm thanh phát ra quá lớn. Ở bên cạnh, con Lu ngửa cổ lên nhìn hắn một tí rồi lại tiếp tục gặm khúc xương ống của mình. Đây có lẽ là cách duy nhất để nó an ủi cái bụng cứ xềnh ra cái là đói luôn cực kì khó chịu.

Một lát sau, khi đã cất bỏ một mảng trần xóp hình vuông có kích cỡ vừa với cơ thể mình xuống, hắn liền nạy nốt vài viên ngói trên đỉnh đầu nữa. Sau đó, hắn lại dùng lưới cửa cẩn thận cất vài đoạn thanh gỗ giằng mái tạo thành một lỗ hổng hình vuông đủ cho mình chui qua được. Xong xuôi, hắn hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi ngóc đầu hé mắt nhòm ra bên ngoài xem thử.

Ngay lập tức, một làn gió bắc lạnh buốt mang đầy hơi sương ập đến khiến hắn tỉnh cả người. Nheo mắt, hắn cố gắng nhìn xem có phát hiện ra điều gì không. Nhưng cổ mãi mà trước mặt vẫn chỉ là màn đêm đậm đặc cùng những khối đen kì dị không rõ hình thù.

“XOẠT.... RÉCCCC...” – Đang tập trung tìm tòi, đột nhiên ngoài kia lại bắt ngờ vang lên âm thanh ghê tai của một sinh vật nào đó làm hắn giật nảy mình.

Vội thụt đầu xuống, hắn lấy miếng xóp hình vuông mình vừa cất chèn lại lỗ hổng. Nín thở lắng nghe, hắn hoảng sợ, toát mồ hôi hột khi cảm thấy sát tường bao cạnh phòng trọ của mình có con gì đó to lớn bò lách cách. Với bóng tối che phủ, hắn không thể biết được nó là con gì, nhưng chắc chắn sẽ là rất đáng sợ và nguy hiểm.

“A...!”

Đang hết sức hoang mang, đầu Tần bắt ngờ nhói lên đau đớn, rồi cảm giác choáng váng bùng lên làm hắn lao đảo tí ngã. Ngồi xuống, hắn dựa lưng vào bức tường rồi thở ra hồng hộc. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn chưa kịp làm gì thì đôi mắt bỗng truyền về cảm giác nóng rực, ngứa và nhức nhối đến chảy nước. Nhắm mắt lại, hắn đưa tay bóp nhẹ rồi day day cho đỡ nhức mỏi nhưng không ăn thua.

Hắn cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng đau đớn không dám rên lên vì sợ sinh vật ngoài kia phát hiện ra mình. Ở bên cạnh, con Lu thấy thế liền áp sát lại gần rồi liên tục liếm láp an ủi. May mắn cho hắn, cảm giác xấu chỉ kéo dài một khoảng thời gian ngắn rồi qua đi rất nhanh. Khi đôi mắt đã đỡ ngứa và nóng rát đi nhiều, hắn mới chậm rãi kéo mí mắt mở ra.

Chớp chớp vài cái, cuối cùng thì hình ảnh mờ nhòe trong phòng trọ cũng sáng rõ lên trong mắt hắn. Thở phào một hơi, hắn giơ tay lên vuốt ve đầu con Lu cho tinh thần hoảng hốt của mình bình tĩnh trở lại. Đào mắt nhìn xung quanh căn phòng một lượt, hắn định đứng lên dọn dẹp qua nóc phòng tắm để nghỉ ngơi thì bắt ngờ phát hiện ra một điều kinh dị.

Hình ảnh truyền về trong mắt hắn chỉ hai màu trắng và đen như một tranh được tô vẽ bằng bút chì vậy. Sững sờ cả người, hắn dụi dụi mắt mấy cái rồi đảo dác nhìn quanh, nheo mắt nhìn kĩ, nhưng cảnh vật vẫn vậy, chỉ có hai mảng trắng đen. “Chẳng lẽ mắt mình có vấn đề rồi... Chết tiệt... Không... Không phải vậy...” Đang nghi hoặc nhủ thầm thì tình cờ hắn nhìn tới hướng có ánh đèn pin chiếu sáng rồi kinh ngạc vô cùng. Ở chỗ có ánh sáng, mắt của hắn nhìn mọi vật thì là bình thường, chỉ khi đến chỗ tối nó mới đổi khác. Mắt hắn không có vấn đề gì.

Hay đúng hơn, bây giờ hắn có thể nhìn trong bóng tối và thấy nó dưới dạng trắng và đen lạnh lẽo u ám.

Phát hiện ra điều này, hắn vội đi xuống dưới nhà rồi tắt đèn pin thử nghiệm. Mặc dù đã chắc chắn về khả năng này, nhưng khi ánh sáng mất đi hoàn toàn mà vẫn nhìn được, hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc sững sờ cả người. Có chút hưng phấn, hắn chạy xuống phòng tắm nhìn vào trong gương. Xem hình ảnh truyền về, hắn thấy con người trong mắt có màu xanh lam lạ kì, khi bật đèn pin lên thì nó lại đổi về màu nâu như trước.

“A...!”

Bỗng trong đầu hắn lại ọc ọc lên đau đớn lần nữa, đôi mắt thì truyền về cảm giác nhức mỏi chảy cả nước mắt. Chắc quá trình biến đổi vẫn chưa kết thúc, hắn phải nhanh chóng đi nghỉ ngơi để đôi mắt bớt đau mới được. Ngồi xuống, hắn vục nước lên rửa mắt. Dòng nước lạnh buốt tiếp xúc với con người lập tức đánh tan đi cảm giác ngứa ngáy nóng rát giúp hắn tỉnh táo hơn hẳn. Thấy việc này có hiệu quả, hắn cúi đầu ngụp hẳn vào thùng nước.

Một lát sau, khi cảm giác đau đớn nhức nhối đỡ hơn nhiều, hắn liền rời khỏi phòng tắm rồi chuẩn bị chỗ ngủ. Trước tiên, hắn trèo lên nóc phòng tắm dọn qua một chút, quét hết phân chuột và rác rưởi linh tinh đi. Sau đó, hắn xuống dưới mang chăn đệm lên nữa là xong. Lúc chuẩn bị bị nằm xuống nghỉ ngơi cùng với con Lu, hắn liếc xuống chỗ cửa phòng trọ thì thấy không yên tâm lắm. Nó quá mỏng manh và không an toàn với giới đã trở nên đáng sợ thế này.

Tự xuống, hắn gồng mình kéo cái giường bên cạnh ra chặn cửa. Xong xuôi, nhìn lại hắn cảm thấy nó chắc chắn và yên tâm hơn hẳn. Đầu càng lúc càng đau và khó chịu, hắn không đợi thêm một giây nào nữa mà cấp tốc leo lên nóc phòng tắm. Trước khi nằm xuống ngủ, hắn ngẫm nghĩ một tí rồi gắng gượng tháo miếng xóp trên trần nhà ra. Cẩn thận đưa đầu ra bên ngoài nhòm, hắn muốn quan sát một lần nữa. Hắn muốn biết trong màn đêm ngoài kia là sinh vật gì phát ra âm thanh ghê rợn đến vậy.

Vừa đưa đầu lên, lập tức vài hạt mưa phùn bay vào mắt hắn làm hình ảnh nhòe đi ngứa ngáy. Đưa tay lên day nhẹ đôi mắt một tí, hắn bất giác nhớ tới cái máy quay mini đồng hành với mình hôm qua. Nó đã giúp ích cho hắn rất nhiều, chỉ tiếc là sau khi đại chiến với con quái vật biến dị đã vỡ hỏng mất rồi.

Một lát sau, khi cảm giác ngứa và nhức bớt đỡ hơn, hắn mới nheo mắt nhìn xuống bên dưới.

Hình ảnh nhập nhòe vài lần rồi sáng rõ lên trong con người của hắn. Ngay tức thì, hắn trợn lớn đôi mắt, da đầu tê lên, lông tóc dựng đứng khi chứng kiến cảnh vật bên dưới. Chỉ thấy trên đồng đồ nát bên kia con đường đối diện với dây trụ đang có một con rết quái khổng lồ và một sinh vật kì dị đại chiến với nhau. Con quái rết thì hắn đã nhìn thấy một lần rồi. Nhưng khi đó, hắn vừa bị nó cắn, trúng độc nên không nhìn kĩ được hình dạng bên ngoài ra sao. Bây giờ, đôi mắt đã biến đổi có thể nhìn thấy trong đêm, hắn mới biết con quái rết này đáng sợ nhường nào.

Con quái rết có thân hình phải to như cái thùng nước, dài khoảng hơn chục mét, mỗi đốt được bao bọc một lớp vỏ giáp sáng loáng nhìn khủng bố vô cùng. Nó có rất nhiều chân, mọc ra tua tua rậm rạp nhìn dựng tóc gáy. Đầu dẹt, to bè với hai cái râu lớn và lúc nhúc một đồng mắt ở trên. Chỗ miệng nó thì nhỏ ra hai cặp răng nhọn to lớn, nhìn trông rất ghê gớm và đáng sợ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn thầm hô may mắn là tối hôm trước không bị nó bắt. Chứ với hình dạng đáng sợ thế này, chắc nó chỉ cần một phút là xé tan xác hắn, ăn không còn một mảnh. Bây giờ, con quái rết đang bất động một chỗ, đôi râu thỉnh thoảng rung lên nhìn chăm chăm vào kẻ thù đối diện chỉ cách vài mét trước mặt nó.

Đánh ánh mắt sang kia nhìn sinh vật lạ, lập tức hắn liền hít một ngụm khí lạnh. Đây là con quái gì thế này, cơ thể nó như ấu trùng của sâu bọ nhưng lại to lớn khủng khiếp. Nó phải to bằng thùng phi, người trắng muốt với lớp da căng mọng và dài ba, bốn mét. Phía đầu nó không có ngũ quan mà chỉ có một cái lỗ tròn với tua tua răng nhọn liên tục đóng mở như máy nghiền thịt đáng sợ vô cùng. Con quái bọ này nhìn thật kinh dị và hắn không muốn tiếp xúc với nó tí nào.

“RÉcccc!!!”

Hắn đang yên tĩnh quan sát con quái bọ thì đột nhiên con quái rết rú lên rồi chủ động xông tới tấn công. Nó nhanh như chớp lao tới chỗ kẻ thù rồi cuộn lấy con quái bọ. Dùng móng chân rậm rạp của mình giữ chặt con mồi xong, con quái rết liền điên cuồng cắn xé rồi tiếm nọc độc.

“Xực... Xực... Xực...”

“Ruuu!!!”

Bị tấn công, con quái bọ rú lên đau đớn rồi ra sức vùng vẫy. Đồng thời nó mở rộng cái miệng lớn như máy xay thịt của mình cố gắng tìm tới đầu hay đuôi con quái rết để cắn nuốt nhưng không ăn thua cho lắm. Theo thời gian, nó ngày một yếu đi, vùng vẫy chậm lại rồi cuối cùng thì im hẳn.

Cuối cùng, tất cả động tĩnh dần lắng lại, trong không gian chỉ còn văng vẳng tiếng nhai nuốt con mồi của con quái rết.

“Roạt... Roạt... Roạt...”

Tân toát cả mồ hôi hột khi chứng kiến cảnh này, hai con quái thật kinh khủng. May mà bọn nó chỉ tự giết lẫn nhau chứ không phát hiện ra hắn. Hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra, hắn cố gắng ổn định tinh thần rồi nhìn ngó xung quanh một vòng xem còn có mối nguy hiểm nào không. Nhưng hắn vừa mới nhìn qua một tí, chưa phát hiện được thêm điều gì thì đầu hắn lại ong lên đau đớn dữ dội.

Không thể chịu được nữa, Tân đành phải dừng việc quan sát mà quay trở lại phòng trọ. Nhét miếng xốp lên nóc nhà như cũ, hắn cầm chắc cái riêu chui vào trong chăn rồi ôm đầu cố gắng chịu đựng. Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình đau đớn, nó liền chồm hai chân trước nằm ôm lấy hắn như để an ủi, như để bảo vệ.

Trong bóng tối, cơ thể của hắn cứ giật nhẹ lên từng đợt đau đớn và cô độc. Rồi không biết trải qua bao lâu, có phải hơi ấm của con Lu mang đến hiệu quả hay không mà hắn dần yên tĩnh lại, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhăn nhó cũng dần dần ra. Tiếng thở đều đều nhẹ nhàng vang lên khắp gian phòng, có vẻ như bất giác hắn chìm vào trong giấc ngủ chỉ còn con Lu thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên dòng tai nghe ngóng xung quanh.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khu an toàn và nhân tính thay đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 39: Khu an toàn và nhân tính thay đổi

6 giờ 15 phút tối.

Tại khu đô thị hiện đại bậc nhất Vincom Mega Royal City của thành phố Nội Hà. Trước kia, nơi đây đã từng là biểu tượng của thành phố vì nó là quần thể trung tâm thương mại và vui chơi giải trí trong lòng đất lớn nhất Châu Á. Nhưng bây giờ thì sao? Nhìn từ bên ngoài, cả khu đô thị rộng lớn hình vòng cung, với diện tích gần ba trăm mét vuông chìm trong bóng tối, yên tĩnh đến ngột ngạt như một nơi chết chóc, nếu không có loáng thoáng một vài nơi hắt ra ánh đèn yếu ớt. Mà những chỗ có ánh sáng lộ liễu cũng không phải là để phục vụ con người sinh hoạt. Nó chỉ có một mục đích nhất duy nhất thôi.

Đó là, làm nổi bật lên những tấm bảng tròn cực lớn với nội dung bên trong là các dòng chữ xiêu vẹo được viết cấp tốc “Khu an toàn”.

Biết rằng để ánh sáng như vậy trong đêm tối đầy rẫy quái vật là rất nguy hiểm, nhưng những người bên trong bắt buộc phải làm thế. Họ phải thấp sáng cái này thì những người còn sống sót vật lộn trong những tòa nhà đổ nát ngoài kia mới có thể nhìn thấy, giúp cho mọi người còn có một tia hi vọng để mà kiên trì, dù nó rất là mong manh.

Người làm lên những điều này không phải ai xa lạ, mà chính là những người lính, quân đội của nhân dân dưới sự chỉ huy của đại tướng Võ Nguyên Bính. Đại tướng là anh hùng dân tộc, một vị tướng tài được mọi người gọi thân mật là bác Bính. May mắn, trước khi thảm họa xảy ra, quân đội đã được diễn tập nhiều lần do cảnh báo từ cục UP - Ban chỉ đạo trung ương về phòng chống thiên tai, nên dù sau đó phản ứng hơi chậm so với tình hình nhưng vẫn còn kịp.

Dù có chuẩn bị, nhưng tất mọi người đều không thể ngờ được một điều rằng, thảm họa diễn ra lại đáng sợ và có tính hủy diệt làm sụp đổ cả xã hội loài người như vậy. Còn tốt, là sau một khoảng thời gian bất ngờ, người lãnh đạo sáng suốt may mắn còn sống. Bác Bính đã kịp tổ chức lại quân đội, tạo dựng một khu an toàn có thể tự bảo vệ, rồi nhanh chóng ra lệnh cho những người lính thực hiện chiến dịch giải cứu người bị nạn và tập hợp họ lại đây. Bởi bác biết chỉ có đoàn kết lại thành một khối, con người mới có thể chống chọi và sinh tồn được với thế giới đã biến đổi, khi loài người không còn là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn.

Sau ba ngày đối mặt với thực tế tàn khốc, những người sống sót chịu sự quản lý và chỉ huy của quân đội đã dần thay đổi nhận thức. Thay vào đó, một hình thái xã hội mới được nhen nhóm sinh ra, là “quân sự hóa toàn thể”. Tất cả mọi người dù lớn hay nhỏ, nam hay nữ đều được trang bị vũ khí học cách chiến đấu, sinh tồn từ quân đội. Để sống sót, mọi người lúc nào cũng phải sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, tuân theo một trăm phần trăm lệnh của chỉ huy không phân biệt trước kia đã từng là gì, quan chức cấp cao, người giàu hay nổi tiếng cũng vậy thôi.

Mới đầu, nhiệm vụ tối cao chỉ có một. Đó là, tất cả những người sống sót trong “Khu an toàn” cố gắng tập luyện kỹ năng chiến đấu, làm quen với vũ khí trong khi quân đội ra bên ngoài gom những người khác lại. Nhưng mọi việc chỉ thuận lợi một thời gian ngắn thì xuất hiện vấn đề cực kì nan giải phát sinh.

Vấn đề đó là, lượng ăn của tất cả mọi người tăng lên đột biến không ngoại trừ ai làm cho lương thực bị cạn kiệt. Dù cho khu đô thị trước kia có để lại khá nhiều thứ ăn được, nhưng chỉ sau một hôm đã bị cạn quét hầu như không còn.

Là chỉ huy tối cao, bác Bính không thể không thay đổi chiến lược. Ngoài việc rèn luyện cho những người sống sót kỹ năng chiến đấu, bác còn động viên họ, những ai cảm thấy mình có khả năng thì nên đi theo quân đội để thu thập lương thực còn sót lại trong các siêu thị, nhà hàng, quán ăn... Bởi số lượng những người lính còn lại sau thảm họa không nhiều, họ không đủ người để thực hiện cùng lúc hai nhiệm vụ đó là giải cứu và thu thập lương thực được, nên sự trợ giúp từ người khác là cực kì cần thiết.

Mới đầu có rất ít người tham gia do tâm lý của họ vẫn còn chút gì đó vướng mắc, vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận hiện thực tàn khốc. Họ sợ hãi, hoang mang, hay chìm trong đau đớn bằng hoàng bởi việc mất đi gia đình, người thân, người yêu, người bạn. Nhưng rất nhanh, những người sống sót phải tỉnh táo lại, bởi thức ăn không đủ mà con đói thì ngày càng dữ dội. Để sinh tồn trong thế giới biến đổi từng ngày, việc không muốn đối mặt với nguy hiểm chỉ há mồm chờ ăn là không thể nào. Vì vậy, trong số những người sống sót, những ai may mắn còn có người thân hay gia đình còn khỏe mạnh thì bắt buộc phải tự nguyện theo đoàn xe để kiếm thêm miếng ăn cho đỡ đói và nuôi người còn lại. Còn những người bị thương hay sức khỏe không tốt thì tiếp tục tập luyện kỹ năng chiến đấu và cầm súng trong khu huấn luyện.

Đến tối hôm nay, dưới đại sảnh, tầng ngầm đầu tiên của dãy nhà trung tâm, nơi hậu cần phân phát đồ ăn bỗng có thêm hẳn một quầy riêng nữa, dành cho những người đã dùng cảm đi theo đoàn xe thu thập lương thực.

Trong hàng người xếp hàng chờ đến lượt, chủ yếu là những người đàn ông khỏe mạnh và một số ít là phụ nữ thì bất ngờ gần cuối hàng xuất hiện một bóng hình thấp bé nhỏ nhói của cậu bé tầm mười một mười hai tuổi. Đứng lọt thỏm trong đoàn người, cậu bé có khuôn mặt lầm lem, mặc quần áo rách rưới này chính là một trong hai đứa bé duy nhất được quân đội giải cứu trong buổi đầu quái vật xuất hiện. Cậu còn một người em nữa là đứa trẻ sơ sinh chỉ biết nằm chờ ăn. Cả hai có thể sống sót thần kì, tất cả là nhờ bố và mẹ đã hi sinh bản thân trước đàn quái vật để cậu có thể bé em chạy đến chỗ quân đội tiếp ứng.

Vào “Khu an toàn”, mới đầu cậu được mọi người xung quanh giúp đỡ rất nhiều, các chú các bác chia sẻ đồ ăn cho, các cô các chị thì thỉnh thoảng bé em giúp, các chú bộ đội cũng rất quan tâm đến hai anh em cậu. Nhưng chỉ một thời gian trôi qua, khi mọi người ai cũng ăn nhiều hơn mà lương thực thì ngày một ít đi thì mọi chuyện dần thay đổi. Rất ít người rồi không còn ai chia sẻ lương thực cho cậu nữa, chỉ có duy nhất chú Hùng, chủ bộ đội đã từng bế cả hai anh em về căn cứ vẫn gắng cưu mang cả hai.

Thiếu đồ ăn, khẩu phần ăn thường ngày cũng trở nên khác biệt, những người tham gia vào đoàn xe mạo hiểm mạng sống đi thu thập lương thực sẽ được phát thêm một phần nữa, còn những người ở lại trong “Khu an toàn” thì không.

Với lượng thức ăn được cấp ít ỏi, cậu ăn không được no. Nhưng càng tối tệ hơn nữa vì không chỉ là cậu mà đứa em nhỏ cũng không đủ ăn. Bị đói, đứa em mới chỉ ba tháng tuổi của cậu liên tục khóc trong đêm dỗ thế nào cũng không được. Việc này là vô cùng nguy hiểm với thế giới đã biến đổi đáng sợ ngoài kia. Thế là, mọi người xung quanh bắt đầu nhìn hai anh em cậu bằng ánh mắt khác, không còn thân thiện như trước nữa. Chỉ đến khi chú Hùng xuất hiện, mang một hộp sữa tươi cho em cậu để nó hết khóc thì mọi chuyện mới qua đi. Nhưng chuyện tốt thường không ở lâu mà chuyện xấu thì tới rất nhanh, vì chỉ hôm qua thôi chú Hùng, ân nhân của hai anh em cậu trong khi làm nhiệm vụ đã bị thương nặng do quái vật tấn công phải nằm ở căn cứ tĩnh dưỡng không đi được nữa.

Nhìn thấy vậy, cậu sôi máu lên, trong đầu xuất hiện ý nghĩ điên rồ. Cậu muốn đi theo đoàn xe ra ngoài kia liều mình để thu thập lương thực. Cậu muốn tìm thêm thức ăn cho em, không chỉ thế còn cho cả chú Hùng nữa vì nghe nói khi bị thương sẽ rất đói. Cho nên, sáng hôm nay cậu đã nói dối chú Hùng, bé em xuống nhờ chú trông cho để tham gia vào khu huấn luyện, nhưng thực tế là gia nhập đoàn xe.

Cả một ngày đối mặt với nguy hiểm, cậu quá mệt mỏi, đau đớn rồi cả người. Cậu mới chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi thôi, phải vào trong siêu thị lượm đồ rồi chạy trốn ra với bảy quái vật đằng sau thì có thể sống sót đến giờ đã rất thần kì rồi. Dù cho có sự yểm trợ của những chú bộ đội, nhưng quái vật quá đông nên không thiếu những người xấu số bị bắt, bị ăn thịt ngay trước mặt cậu.

Vô thức nhích từng bước một, cậu bé thả hồn vào hồi ức trước kia. Trong một gian phòng nhỏ của khu tập thể, dưới ánh đèn dây tóc vàng vọt, cậu đang nhặt rau phụ mẹ nấu cơm. Ở bên cạnh, mẹ cậu thì bận tới mức chân tay tất bật, hết làm cái này một tí, lại chạy ra treu đùa với em một chút, trong khi đó miệng vẫn còn kiên tục căn nhắc về thành tích học tập của con. Ở đằng xa, tiếng ti vi vẫn vang lên văng vẳng tạo nên bầu không khí ấm cúng vô cùng. Rồi bố cậu về, trên tay còn mang theo một mô hình đồ chơi làm cậu vui vẻ nhảy cẫng ra đón. Cả căn nhà tuy bé, chật chội nhưng lại đầy ắp tiếng cười.

“Ê nhóc! Nhận lấy này...” - Vừa mới gần người suy nghĩ một tí thì bác đầu bếp cất tiếng gọi và đưa cho cậu khay thức ăn.

“Vâng!” - Bình tĩnh, cậu khẽ đáp một câu rồi lắc lắc đầu để trở về với hiện thực.

Nhận lấy khay thức ăn xong, cậu liền quay đầu, lách khỏi hàng người đi ra khỏi đại sảnh. Sau đó, cậu đi xuống bậc thang đi xuống tầng dưới sâu hơn nữa, nơi trước kia là khu mua sắm, nhưng bây giờ là chỗ dành cho thương binh. Đến chỗ chú Hùng là ân nhân của hai anh em, cậu vừa chuẩn bị chia một phần đồ ăn cho chú thì đứa em nhìn thấy anh vui mừng kêu lên:

“Ê... A... A...” - Vừa nói nó vừa bò lại gần vui vẻ tìm bế.

“Bé Huy ngoan... Để yên tí anh cho ăn...” - Khẽ vuốt đầu em, cậu cố gắng gượng cười dỗ em rồi lại bắt đầu múc cháo.

“À... À... A...” - Không biết có phải bé Huy nghe hiểu anh nói không mà bé không làm phiền nữa. Bé ngồi yên trên giường mút tay ê a nhìn anh.

Đến hôm nay, bé bỗng trở nên ngoan ngoãn nghe lời rất nhiều, không biết trong đôi mắt trẻ thơ long lanh kia có biết rằng bố và mẹ của mình đã mất đi mãi mãi rồi không. Còn người anh nhỏ bé gầy còm vì sống sót mà phải lao ra ngoài đối mặt với nguy hiểm lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Vinh... Cháu không cần phải cho chú đồ ăn đâu... Hai anh em bình thường đã được ít rồi... Mang lên phòng rồi cho em ăn đi không đói...” - Chú Hùng nhìn thấy thế liền gượng người ngồi dậy rồi mở miệng ngăn cản.

“Không! Chú Hùng ăn đi... Hôm nay cháu được phát nhiều hơn đã ăn trước rồi. Còn em cháu chỉ cần ăn nốt chỗ này là đủ...” - Vinh mặc kệ chú nói gì, nó vẫn ngoan cố múc cho chú một phần tư tô cháo, một miếng thịt luộc và để lại một túi bánh mỳ nữa.

“Sao lại có chuyện đó được?” - Chú Hùng khó hiểu hỏi. Sau đó, chú tập trung quan sát Vinh rồi nhanh chóng nhận ra điều không đúng.

“Vinh! Có phải cháu không nghe chú cố tình đi theo đoàn xe không?”

Vinh im lặng không nói mà chỉ cúi đầu chia đồ ăn.

“Trời... Sao cháu không nghe chú... Khụ... Khụ... Ra ngoài kia nguy hiểm lắm... Khụ... Khụ... Cứ để bạn chú chia cho thêm đồ. Khụ... Khụ...” - Nghe thẳng bé nói, chú Hùng là một người đàn ông trung niên liền cảm thấy tức giận lên tiếng trách móc. Nhưng có vẻ khi nói đã động chạm vào vết thương nên đỏ mặt ho liên tục.

Thấy chú Hùng ho, Vinh nhanh nhẩu chạy ra đằng sau vỗ nhẹ lưng chú rồi nói:

“Chú kẹ cháu. Thôi! chú nghỉ ngơi cho khỏe... Cháu mang em về đây mới cho nó ăn không nó đói lại khóc...”

Nói hết câu, chờ chú đỡ hơn chút thẳng Vinh liền cho em vào ba lô đeo con rồi đeo lên lưng. Sau đó, nó cấp tốc bế khay cơm rồi chạy lên trên để không phải nghe chú Hùng trách móc nữa.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nó, chú Hùng chỉ biết thở dài một hơi bởi biết mình sẽ ngăn cản không được. Thằng bé tuy còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại rất kiên cường, chỉ hi vọng nó có thể tiếp tục sống sót.

Khó khăn đi cầu thang bộ lên tầng ba, nơi tòa nhà chung cư để ở, Vinh không chịu được nữa mà ngồi bệt xuống đất thờ hòng học. Đằng sau bé Huy vẫn đang nghịch tóc anh, miệng thì thỉnh thoảng lại ề a lên. Vinh đã mệt mỏi và đói lắm rồi, không chỉ ở thân xác mà còn về tinh thần nữa. Vừa này, nó đã nói dối chú Hùng là đã ăn no chứ thực ra trong bụng bây giờ vẫn còn rất đói. Cố gắng chịu đựng, nó hơi run rẩy đứng lên rồi bê khay đồ ăn đi về cuối dãy nơi phòng riêng được quân đội cấp phát. Nó muốn cho em ăn no trước rồi mới ăn sau vì sợ không đủ đồ ăn. Khẩu phần ăn phát thêm sau khi chia cho chú Hùng này cũng không còn nhiều, chỉ có một tô cháo to, vài miếng thịt luộc bằng bàn tay, ba cái bánh mỳ bông lan và hai hộp sữa tươi nữa thôi.

Đi trên hành lang u ám, bởi bóng đèn bị phá đi chỉ còn vài cái đèn tiết kiệm điện từ máy phát, Vinh khom người ôm chặt cái khay thức ăn vào trong lòng cố gắng tránh những ánh mắt thèm thuồng của một vài đứa trẻ chạc tuổi mình đứng hai bên. Những đứa trẻ này là con của vài hộ gia đình may mắn sống ở đây từ trước và không phải chịu tai nạn gì nhiều sau thảm họa. Toàn là những đứa to béo do trước kia gia đình có điều kiện kinh tế khá giả, bọn chúng ăn rất nhiều, dù được bố mẹ cho ăn thêm cũng không đủ no. Và tất nhiên bọn chúng không phải mạo hiểm như Vinh để được ăn thêm đồ ăn vì đã có bố mẹ.

Càng nhìn càng thấy thèm, cuối cùng chẳng béo trọc đầu to cao nhất bọn không chịu được nữa mà xông lên cướp đi của Vinh một miếng thịt trong khay.

“Lạch... Cạch...” - Chịu lực va chạm mạnh, hai tay bê đồ của Vinh rung lên tí nữa thì đánh rơi cả khay đồ ăn xuống. Vô cùng tức giận, thằng bé trợn lớn hai mắt, con ngươi vẫn đầy to máu hết lên:

“THÀNG KHỐN! Trả tao đồ ăn!”

“Ê... A...” - Ở đằng sau, bé Huy cảm nhận được anh mình tức giận nên cũng hét lên, nhưng bé chỉ có thể nói được ề a không rõ nghĩa.

“Đức Hoàng! Làm gì thế con... Lần sau không được làm làm thế nữa...” - Mẹ của thằng khốn nạn kia đứng không xa liền lên tiếng quở trách, nhưng giọng điệu giống như có lệ mà không phải thực sự. Vì bà mẹ này chỉ nói xuông, mà không có bất cứ động tác gì ngăn cản thằng con của mình ngầu ngiên miếng thịt một cách chóng vánh.

“Chỉ nói thằng con như thế mà được à... Nhanh về xem có gì ăn thì mang ra đền đi...” - Một người đàn ông tham gia cùng xe với Vinh giận dữ cất tiếng bảo vệ thằng bé vì không thể chịu được cảnh này.

“Đứng vậy... Thằng bé hôm nay phải liều cả mạng sống mới được tí đồ ăn đấy đó... Chứ đ*т mẹ thằng trọc béo kia ăn chỉ tốn cơm...” - Một người khác nhìn thấy Vinh từng dừng cầm vào trong siêu thị lấy đồ ăn rồi chạy dưới sự đuổi giết của quái vật “Nắm đầu người” bất bình nói thêm.

“Ôi dào! Tí nữa tôi sẽ dạy thằng bé nhà tôi... Cũng tại nó đói quá mà... Đức Hoàng vào trong nhà với mẹ nhanh...” - Thấy có người để ý tới mình, bà mẹ chẳng ra gì kia liền nói cho qua chuyện rồi dẫn thằng con mất dạy vào phòng.

•

Trong khi những người khác vẫn còn xi xào bàn tán xung quanh, một số người thì lên tiếng an ủi nhưng Vinh chỉ cắn chặt răng cố nén nước mắt. Nó nhìn chăm chăm vào căn phòng đã đóng cửa không nói thêm câu nào nữa. Bởi nó biết rằng đã vô dụng rồi, có nói thêm cũng chẳng giải quyết được gì. Quay đầu, nó xiết chặt khay thức ăn bê nhanh vào trong phòng của mình rồi chốt cửa lại. Qua hôm nay, nó biết thêm một điều rằng:

Nhân tính đã bắt đầu thay đổi.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tự nhiên mới sinh ra

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 40: Tự nhiên mới sinh ra.

“Tít! Tít! Tít!”

Trong bóng tối tĩnh lặng, chiếc đồng hồ đeo tay của Tân bắt ngờ cất vang âm thanh báo thức. Giật bản mình tỉnh lại, hần vội đưa tay mò mẫm bấm nút tắt đi. Đầu óc nặng trĩu, hần cố gắng mở mắt ra xem mấy giờ mà mí mắt cứ díp chặt lại. Nằm gần bên cạnh, con Lu thấy thế liền đưa đầu tới rồi lè lưỡi liếm mặt hần.

“Táp! Táp! Táp!”

Cái lưỡi to lớn đầy nước bọt của con Lu nhanh chóng giúp hần tỉnh táo hơn đôi chút. Mở mắt ra, hần chớp mắt vài cái thì hình ảnh đen trắng mới dần hiện rõ lên trong con ngươi. Bây giờ, hần không có một chút cảm giác đau đớn hay khó chịu nào như tối hôm qua nữa. Cảm thấy vui mừng vì việc này, hần quay ra vuốt ve đầu con Lu một tí rồi giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn.

6 giờ 30 sáng.

Là thời điểm mà cậu sinh viên hẹn giờ lúc trước, hần không biết cách tắt báo thức nên cứ đến giờ là nó lại kêu lên. Nghĩ đến cậu sinh viên, bất giác hần nhớ tới khoảng thời gian yên bình trong xóm trọ mà cảm thấy hụt hẫng trong lòng. Hôm nay, chỗ xóm nghèo này chỉ còn mỗi mình hần ở đây, không biết những người lao động hiền lành kia còn sống không nữa. Tĩnh lại,

cảm giác cô độc liền ập đến khiến chi muốn nằm xuống ngủ tiếp để quên đi tất cả. Nhưng hẳn biết, để sống sót thì mình không thể làm vậy được.

“Ờ... Ờ... Ờ...” - Vẫn còn ngái ngủ, bất giác hẳn há mồm ngáp một cái rõ to chảy cả nước mắt.

Đưa tay lên dụi nhẹ, hẳn thở dài một hơi rồi lắc lắc đầu cho ý nghĩ tiêu cực biến đi.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Vừa tỉnh táo lại tí, bụng hẳn lại bắt ngờ sôi lên và cảm giác đói kéo tới như thường lệ. Đưa tay xoa bụng mấy cái cho đỡ khó chịu, xong hẳn liền dựng người đứng dậy.

“Cộp!”

Quên mất là phía trên mình mái nhà rất thấp, hẳn liền va đầu vào trần, may mà có lớp xốp nên cảm giác không đau lắm. Nhớ tới lỗ hổng mình tạo ra hôm qua, hẳn liền lần mò rồi tháo miếng xốp xuống. Nghe ngóng một tí, cảm thấy trên nóc nhà an toàn hẳn mới chậm rãi đưa đầu ra quan sát.

Ngẩng đầu lên, ngay lập tức, đập vào mắt hẳn là hình ảnh bầu trời thoáng đãng, không còn âm u tối như trước mà bắt đầu hừng sáng. Các đám mây dày đã trôi đi bớt để cho một vài tia nắng ban mai xiên chéo xuống mặt đất tạo ra khung cảnh vô cùng mộng ảo khiến hẳn phải choáng ngợp. Lặng yên cảm nhận, từng làn gió mát mang theo hơi sương liền ập thẳng vào mặt làm hẳn ngây người. Nó thật tươi mát và tràn ngập ô-xi, cảm giác như hẳn vừa trở về hồi còn bé và đang đứng trước cánh đồng lúa xanh bát ngát ở quê vậy. Lúc trước, chắc chẳng ai nghĩ rằng cũng có lúc thành phố Nội Hà nổi tiếng về ô nhiễm này lại trong lành đến vậy. Nó khiến cho hẳn không thể không tham lam hít lấy, hít để bầu không khí.

Đến khi tỉnh táo, Tần vừa mới cúi xuống liếc một vòng thì lập tức sững sờ ngẩn cả người.

Đẹp quá!

Hẳn không ngờ là chỉ sau một đêm mà trên con đường bê tông, đồng cỏ nát phía sau dãy trọ, những bụi cây rậm, cỏ dại, dây leo, tất cả đều đồng loạt nở hoa tạo thành một khung cảnh rực rỡ sắc màu. Bọn chúng có muôn vàn hình dạng, chả cây nào giống nhau, nhưng ngẫu nhiên phối hợp, xen kẽ vào nên một bản giao hưởng màu sắc tuyệt đẹp. Chỉ tiếc rằng, vẻ đẹp đó lại tiềm ẩn đầy mối nguy hiểm, chết chóc mà chi cần sơ sẩy một tí thôi là hẳn không còn cơ hội quay đầu.

Nheo mắt nhìn kĩ, hẳn thấy trên các bông hoa ngoài ong và những con côn trùng thường thấy ra còn xuất hiện một vài loài lạ hoắc mà bản thân chưa thấy bao giờ. Như sinh vật gì giống con bọ dừa nhưng kích cỡ lại to bằng nắm tay, hay một đám những con bướm lạ bé tí nhưng đôi cánh lại sặc sỡ màu bầy sắc cầu vồng cực kì xinh đẹp.

Chỉ mới hôm qua thôi, trời còn u ám, không khí vẫn lạnh, hẳn không hề thấy mấy sinh vật này. Vậy mà chỉ qua một đêm, sự thay đổi không ngờ lại nhanh đến chóng mặt làm hẳn không kịp thích ứng. Cảnh vật tươi sáng đầy sức sống khiến tâm trạng lo âu, lúc nào cũng nom nớp sợ hãi của hẳn được buông lỏng.

Sau một thời gian rét buốt dài đằng đẵng, có lẽ cuối cùng mùa xuân đã đến. Nó muộn màng, nhưng lại mang đầy màu sắc thiên nhiên tươi đẹp ở ngay giữa lòng thành phố Nội Hà hoang tàn, đổ nát. Bất giác, hẳn nhìn đến thần thờ cả người, trong đầu thì tự nhiên gọi nhớ lại ký ức tươi đẹp khi xưa. Đó là, hình ảnh một buổi sáng sớm mùa xuân ấm áp rực rỡ nắng vàng, hai anh em hẳn còn nhỏ được bố và mẹ dẫn đi qua cánh đồng sang bên kia chúc tết bà nội.

Ồi! Hôm đó đẹp lắm, trên cánh đồng người ta trồng màu, còn sót một số ruộng rau không thu hoạch nên mấy cây rau để lâu liền bắt đầu nở hoa. Hai anh em hẳn thích lắm, hí hửng chạy tới ngắt vài bông hoa rau mùi trắng đưa lên mũi người thì bị hắt xì liên tục làm bố mẹ cười ha hả. Một tí sau, chán cái này, hai đứa trẻ lại chuyển mục tiêu đến đám rau muống đỏ nở hoa tím, ngắt rồi cho vào miệng ăn thử, nhưng chất xít ả. Mất đi hứng thú với hoa rau muống, anh em hẳn liền bẻ vài cành hoa cò lau cạnh bờ ruộng làm vũ khí rồi chiến đấu như phim chương mới xem. ... Bao nhiêu là hồi ức đẹp khiến hẳn hé miệng cười lúc nào không hay.

“Ừc... Ừc... Ừc...” - Trong lúc hẳn đang ngẩn người thả hồn vào ký ức tươi đẹp thì cái bụng đáng ghét lại sôi lên không đúng lúc phá vỡ đi giây phút thanh thản hiếm hoi đó.

Trở về với thực tế, nghĩ tới em, mẹ và bà không biết bây giờ thế nào rồi, Tần liền thấy lo âu khó chịu. Qua mấy lần suýt chết và sống trong cô độc, hẳn giờ đây cảm thấy nhớ người thân của mình hơn bao giờ hết. Hẳn muốn về quê ngay để tìm em với bà xem hai người còn khỏe mạnh không, cả mẹ nữa, không biết ở bên nước ngoài có tốt hơn chẳng, nhưng không thể làm được. Thở dài một hơi, hẳn lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại. Việc trước mắt bây giờ hẳn phải tìm cách để có thể sống sót trước đã, rồi sau đó mới nghĩ đến chuyện đi về quê được. Chứ cứ liều mà đi thì hẳn chỉ có chết mà không kịp ngáp.

Cúi xuống, hẳn cảm miếng xốp chót lại lỗ hổng trên trần nhà rồi dẫn con Lu tụt xuống dưới phòng. Nhìn ngó xung quanh một tí, hẳn tiến tới chỗ để thực phẩm mở ra xem. Hẳn thấy còn vài miếng thịt và khúc xương, rau củ thì đã hết từ tối hôm qua. Với chỗ đồ ăn ít ỏi này, chỉ đủ cho hẳn và con Lu ăn một bữa nữa thôi. Sau đó, cả hai sẽ phải ăn com trắng và mì tôm mà chắc chắn sẽ không đủ no.

Không còn cách nào khác, hẳn ngẫm nghĩ một tí rồi cắn răng quyết định sẽ chế biến hết chỗ thịt xương này. Bởi bây giờ chỉ có ăn no bụng hẳn mới có khả năng để làm chuyện khác, chứ để đói thì sẽ rất nguy hiểm. Lát nữa hẳn sang bên tòa nhà bảy tầng tìm kiếm thử xem. Hi vọng số thực phẩm hôm qua hẳn để ngoài hiên vẫn còn nguyên vẹn.

Sắp nồi com đặt lên bếp ga đun xong, hẳn cho nốt mấy miếng thịt xương vào nồi ninh lên. Trong khi chờ đợi, hẳn té nước rửa mặt qua một tí cho bớt nhớp nháp khó chịu. Nhìn trong gương, hẳn thấy ngoại hình của mình chỉ qua ba hôm đã thay đổi nhanh đến chóng mặt. Làn da mặt thô ráp đầy mụn trứng cá bọc đã biến mất gần như hoàn toàn, thay vào đó là một lớp da mịn hơn, màu sáng tươi chỉ đầy sức sống. Trong bóng tối, đôi con ngươi màu xanh lam thì nhìn cực kì yếu dị, mang đầy cảm giác lạnh lẽo. Trên đầu mái tóc dài nay lại càng dài hơn, nó lòa xòa rối tung và cứng đờ như tổ quạ che cả tầm nhìn. Cảm thấy hơi vương vãi, hẳn đang định kiểm một đoạn dây để buộc thì sức nhớ mình có thể tạo ra dây, không phải tìm

Ngừa lòng bàn tay phải lên, Tần phóng ra một đoạn tơ ngắn không dính rồi ngắt đứt. Cầm sợi dây lên căng mắt nhìn kĩ, hẳn thấy nó thật kì lạ, không biết nó hình thành từ chất liệu gì mà rất chắc chắn, cảm giác giống như tơ tằm mà lại không phải vậy. Quấn vào hai tay, hẳn vận sức kéo thử.

“Ờ... Ờ... Ờ...” - Hẳn gồng mình đến mức trán nổi đầy gân xanh mới kéo đứt được sợi dây. Phải biết rằng bây giờ sức khỏe của hẳn phải gấp gấp đôi lúc trước ở thời kì cực thịnh.

“Ừc... Ừc... Ừc...” - Đang tò mò nghiên cứu, bụng hẳn lại đột nhiên réo lên dữ dội. Sau đó, cảm giác đói còn ruột kéo đến khiến hẳn nhăn mặt.

Xem ra để tạo được sợi dây, cơ thể hẳn phải chuyển hóa một lượng năng lượng không hề nhỏ. Không ngần ngại thêm nữa, hẳn nhanh chóng lấy một đoạn tơ ngắn vén tóc rồi cột lên. Nhìn lại hình ảnh mình trong gương, hẳn hơi sững sờ vì nhìn mình khác thế. Nếu không có vết sẹo dài dữ tợn đuôi mắt trái thì hẳn như biến thành một người khác vậy.

“Ờ... Ờ... Ờ...” – Ở bên ngoài sau một thời gian đun, nồi com và nồi thịt bắt đầu sôi ùng ục lên.

Vội chạy ra đảo com, hẳn tập trung vào nấu nốt cho xong.

Khoảng nửa tiếng sau, com chín, hẳn bóc thêm vài gói mì tôm cho vào nồi xương thịt rồi chia sẻ một nửa cho con Lu. Sau đó, cả hai xì xụp ăn trong bóng tối đen ngòm của phòng trọ.

Vừa ăn, Tần vừa quay ra để ý con Lu. Đến hôm nay, con chó đốm của hẳn đã lột xác hoàn toàn so với bộ dạng trước kia. Không chỉ bộ lông trở lên óng mượt, cơ thể to lên bằng con lợn nái bốn mươi cân với cơ bắp lực lưỡng, mà hàm răng của nó cũng mọc lại hoàn toàn, trở nên to lớn, nhọn hoắt nhìn dữ tợn cực kì. Trên người nó chỉ còn lại duy nhất một thứ không

thay đổi và có lẽ cũng sẽ không bao giờ thay đổi là vết chém mù bên mắt trái. Ngẫm lại, hẳn thật may mắn mới có được con Lu. Có thể sống được đến vậy giờ, ngoài may mắn ra hẳn phải cảm ơn con Lu rất nhiều lần vì đã cứu mình. Nó bây giờ không phải là vật nuôi nữa, đối với hắn đây là đồng bạn thân thiết nhất thế gian.

Điên cuồng đánh chén, loáng một cái hắn và con Lu liền đánh sạch chỗ đồ ăn. Vẫn còn hơi đói, nhưng hắn không có ý định ăn tiếp nữa. Thế này cũng đủ rồi, hắn phải hết sức tiết kiệm số lương thực còn lại ít ỏi của mình. Rót cho mình một cốc nước đầy, hắn tu một hơi hết sạch thì cảm thấy đỡ hơn đôi chút.

Ngồi nghỉ ngơi một tí cho xuôi com xong, Tân liền đứng lên chuẩn bị đồ để đi ra bên ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thiên nhiên tươi đẹp và tìm kiếm thực phẩm

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 41: Thiên nhiên tươi đẹp và tìm kiếm thực phẩm

Xếp tất cả đồ cần thiết vào ba lô xong, Tân liền đứng lên đi tới chỗ cái giường. Cúi xuống, hắn vận sức cẩn thận đẩy nó sang bên cạnh rồi chậm rãi áp lại đằng sau cánh cửa. Sau đó, hắn hé mắt nhòm qua khe, lặng yên nghe ngóng động tĩnh một tí. Một lát sau, chắc chắn khoảng không gian ngoài sân an toàn thì hắn mới nhẹ nhàng kéo then rồi mở cửa bước ra.

Cầm chắc cái riù, hắn cẩn thận di chuyển như mọi khi lại gần chỗ cổng rồi nhòm ra bên ngoài quan sát thật kĩ. Thấy cảnh vật vẫn bình thường, không có dấu hiệu lạ nào hắn mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Nghe âm thanh chim hót líu lo và đứng dưới ánh nắng vàng, hắn bỗng cảm thấy bình yên đến lạ. Giá như mọi việc bây giờ chỉ là một con ác mộng, khi hắn tỉnh dậy là tất cả biến mất thì hay biết mấy. Tiếc rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa, hắn thở dài một hơi rồi quay đầu lại nhìn.

Trong tầm mắt của hắn, cả dãy trọ im lìm, các phòng đóng cửa kín mít, dưới nền bê tông thì một vài nhánh cỏ bắt đầu chồi qua kẽ nứt mạch vừa. Tất cả mang cho hắn cảm giác cô độc, trống vắng đến cùng cực, nó trái ngược hoàn toàn với bầu trời đẹp kia nên càng ngột ngạt khó chịu.

Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy hắn đột nhiên đứng yên thần thờ. Nó như cảm nhận được tâm trạng không tốt của chủ nhân nên tiến tới liếm nhẹ tay hắn. Giật mình bừng tỉnh, hắn cúi xuống vuốt ve con Lu mấy cái rồi lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại. Nhắm mắt, hắn hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra. Mấy giây sau, hắn mở mắt, trong ánh mắt không còn cảm xúc tiêu cực nữa. Nhíu mày, hắn bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Trước tiên, hắn đến phòng cậu sinh viên lục một lần nữa xem còn đồ gì hữu dụng không. Hắn có thể sống sót được đến hôm nay, phần lớn là nhờ may mắn, nhưng cũng có một phần không hề nhỏ là sự giúp sức từ các món đồ lấy trong phòng cậu sinh viên, như máy quay phim mini, ống nhòm hay súng cao su chẳng hạn.

Sau khi tìm tới một lúc, cuối cùng Tân cũng tìm được thứ cần thiết. Đó là, một chiếc máy ảnh cầm tay nhỏ để trong ngăn kéo bàn học, nhìn rất hiện đại. Bấm nút bật thử, hắn vui mừng khi thấy máy ảnh tràn đầy pin và hoạt động tốt. Chưa biết mình sẽ làm gì với nó, nhưng hắn cảm giác nó sẽ rất hữu ích nên cất ngay vào trong ba lô. Tìm tới thêm chút nữa, thấy không còn món đồ gì dùng được thì hắn mới rời khỏi phòng trọ.

Bước tiếp theo, hắn sẽ sang tòa nhà bảy tầng bên cạnh để kiểm tra đồng lương thực mình để ngoài hiên từ hôm trước. Ngó xuống cuối dãy trọ, nhìn vào bờ tường bao một tí, hắn không thấy cái thang để leo như mọi khi nữa. Sự nhớ ra là mình đã mang nó chuyển sang chỗ khác, hắn liền ngoái đầu nhìn lại chỗ cổng. Thấy cái thang vẫn nằm yên chỗ cũ, hắn liền nhanh chóng dẫn con Lu đi tới.

Vác cái thang lên vai, Tân mang nó đi tới cuối dãy trọ. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn đặt vào vị trí cũ là đoạn tường bao được phủ tấm chắn. Chậm rãi trèo lên, hắn ngó đầu nhòm sang sân tòa nhà bảy tầng. Đầu tiên, hắn đánh mắt tới chỗ cái cổng sắt trước. Thấy nó vẫn yên bình, hắn mới liếc một vòng, cẩn thận quan sát cảnh trong sân.

Đến hôm nay, nơi này như biến thành một căn nhà hoang rồi. Bời dưới sân, cây cỏ đã phát triển mọc lên um tùm, phủ kín gần hết nền gạch. Dây leo thì bủa vây khắp nơi, quấn quanh cột nhà tìm cách leo cao hơn nữa. Mấy chậu cây cảnh để sát tường bao thì phát triển thần tốc, bọn chúng cao lên, cành lá xum xuê phá vỡ hoàn toàn hình dáng ban đầu, bộ rễ không còn giới hạn trong chậu nữa mà đã tràn ra bên ngoài chạy xuống sân.

Bên này có vẻ như vẫn an toàn, nhưng trước khi sang hắn vẫn cẩn thận đáp thử viên gạch xuống sân rồi nghe ngóng động tĩnh. Một lát sau, không có gì xảy ra, hắn mới mang theo con Lu trèo từ cây cảnh bên cạnh xuống.

Rút cái riù ra cầm chắc trong tay, hắn khom người dẫn con Lu nhanh chóng áp sát hiên nhà. Hắn muốn kiểm tra chỗ thực phẩm mình để lúc trước ngay xem thế nào rồi, hi vọng là nó vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng vừa tới nơi, hắn liền nhanh chóng phải thất vọng.

Thực phẩm đã bị mất hết sạch rồi, thông qua đám phân để lại, hắn chắc chắn lũ chuột đã xới tung chỗ này. Thùng mì tôm bị xé tan, mấy đồ tươi không còn một mống, thậm chí cả thùng gạo cũng bị xô đổ, cần thùng

Cảm thấy hụt hẫng trong lòng, hắn tức điên lên mà không thể làm gì được. Vội chạy lại gần, hắn dùng cái riù gầy gầy đồng rác xem còn sót lại gì không. Nhưng mò mãi mãi mà tất cả chỉ có mỗi phân chuột như đang trêu ngươi hắn vậy. Cau mày, hắn hướng ánh mắt ra ngoài cổng nhìn rồi bắt đầu suy nghĩ.

Trường hợp xấu nhất đã xảy ra, chỗ lương thực hắn tưởng còn đã mất sạch. Trong phòng thì đồ ăn cũng sắp hết, chắc chỉ đủ một hai bữa nữa, mà có mỗi gạo với mì tôm thôi, hắn và con Lu ăn sẽ cảm thấy rất nhanh đói. Hắn không biết nếu nhịn đói thì có chết không, nhưng hắn biết rằng, khi đó mình sẽ rất yếu và không có sức lực, đối mặt với nguy hiểm là chết chắc. Xem ra đã không còn cách nào khác, hắn bắt buộc phải mạo hiểm ra bên ngoài tìm kiếm đồ ăn để có thể sống sót.

Trước tiên, hần muốn quan sát cảnh vật xung quanh đã, tìm kiếm mục tiêu, đường đi, và xác định xong các mối nguy hiểm rồi bắt đầu thì mới hợp lý. Nghĩ vậy, hần không chần chừ thêm nữa mà dẫn con Lu cẩn thận đi vào trong nhà. Muốn quan sát thì không gì tốt hơn nóc tòa nhà, vị trí quen thuộc hần dùng lúc mới đầu.

.....

Một lát sau, Tân vừa đi vừa cẩn thận kiểm tra tòa nhà vì sự an toàn, mắt kha khá thời gian cuối cùng hần cũng tới nơi. Ngồi xuống vị trí quen thuộc sau lan can trên nóc nhà, hần tháo ba lô xuống rồi kéo khóa móc cái ống nhòm ra chuẩn bị cho việc quan sát. Ở bên cạnh, con Lu thấy thế cũng bắt chước hần. Nó đặt hai chân trước lên thành lan can rồi đưa đầu nhìn xuống. Xa thế này chả biết nó có nhìn thấy gì không, nhưng hành động ngộ nghĩnh của con Lu lại bất giác giúp hần cảm giác đỡ cô độc, cảm giác như lúc nào cũng có người bạn đồng hành cùng mình. Xoa đầu nó mấy cái xong, hần ngهنen cổ qua lan can liếc một vòng trước mặt.

Hình ảnh hiện ra trong mắt, lập tức hần bị choáng ngợp bởi khung cảnh mình nhìn thấy.

Thiên nhiên thật hùng vĩ.

Trải rộng hết tầm mắt của hần là một màu xanh tươi bạt ngàn đến cuối chân trời. Trong khung cảnh bao la đầy thịnh vượng mọc lên một vài tòa nhà cao tầng, đồng cỏ sát lớn giống như những ngọn núi mọc lên giữa rừng cây vậy. Đến hôm nay, cây cỏ gần như đã phủ kín hoàn toàn khoảng trống, những con đường, hay đồng cỏ sát thấp, biến chúng thay đổi hoàn toàn so với diện mạo ban đầu. Các hàng cây xanh trồng ven đường, bây giờ đã biến thành đại thụ khổng lồ, cao chót vót, cảnh là um tùm như những cây cổ thụ lâu năm trong rừng nguyên sinh vậy. Một số vùng nước ngập thì đã biến hần thành ao hồ nhỏ. Chỉ còn duy nhất vùng trung tâm thành phố Nội Hà, nơi có nhiều tòa nhà cao ốc chọc trời còn đứng vững, các khu đô thị lớn, công trình khổng lồ đánh dấu rằng, nơi đây trước kia đã từng là đô thị hiện đại của con người.

Cảnh vật đẹp quá, chẳng lẽ khi con người biến mất thì thiên nhiên mới trở nên tươi đẹp thế này.

Hít một hơi dài hưởng thụ dòng khí trong lành cùng làn gió mát ập vào mặt, Tân cảm giác linh hồn mình như được gột rửa vậy. Ngẩng đầu lên nhìn hần thấy trên cao, bầu trời ngày một sáng hơn, các đám mây to lớn nặng nề tan dần đi, thay vào đó là nền trời trong xanh mát rượi. Ánh nắng vàng chiếu xuống nhiều hơn, xua tan đi cái giá lạnh sau quãng thời gian kéo dài đằng đẵng của mùa đông, và làm cho bầu không khí ẩm mốc khó chịu biến mất.

Khung cảnh đẹp thật, nhưng tiếc rằng, ẩn trong lớp vỏ bọc mỹ miều ấy lại là đầy rẫy những mối nguy hiểm đáng sợ, chết chóc mà chỉ cần hần lơ là trong khoảnh khắc thôi là chết lúc nào không biết. Đưa tay lên dụi mắt, hần nhíu mày giương ống nhòm lên quan sát cảnh vật bên dưới. Hần muốn tìm lấy một địa điểm để thu thập lương thực. Ngay lúc này, trong đầu hần đang nghĩ đến siêu thị mini VinMart, những cửa hàng tạp hóa lớn nên ống kính tìm hướng đến các địa điểm quen thuộc trong trí nhớ gần khu đây trọ.

Đào một vòng xung quanh, rất nhanh hần liền nhận ra rằng, mình không thể tìm thấy những chỗ cũ nữa. Cảnh vật bị tàn phá, bây giờ lại được phủ một lớp thực vật khiến cho nó trở nên mới hoàn toàn. Không còn cách nào khác, hần đành phải lần mò theo từng con đường quanh đây trọ, phóng to tiêu cự ống nhòm quan sát chi tiết các tòa nhà, tìm biển hiệu để xác định mục tiêu.

Một lát sau, trong bán kính khoảng một cây số đổ lại, Tân xác định được ba địa điểm lý tưởng, là cửa hàng tạp hóa và siêu thị mini VinMart còn lành lặn. Xung quanh đấy, số lượng quái vật “Nấm đầu người” không đến nỗi quá đông như những chỗ khác. Con đường đi cũng ít vòng vèo và bị ngăn cản bởi các đồng cỏ sát.

Tìm được mục tiêu, hần vui mừng định đi xuống dưới đi ngay. Nhưng vừa mới quay người, hần bất giác nhớ ra một điều cực kì quan trọng. Đó là, tầm nhìn bên dưới sẽ rất khác với lúc hần ở trên cao. Thực vật phát triển mạnh mẽ phủ kín cả con đường, các đồng cỏ sát thì có ở khắp nơi nơi lấp hần lối đi cũ. Nếu hần cứ thế mà đi thẳng thì chắc chắn sẽ bị lạc mất phương hướng trong một thời gian ngắn như hôm qua. Để về được xóm trọ, hần phải leo lên chỗ cao rồi ghi nhớ điểm đặc biệt thì mới tới đích được. Giờ đây, hần muốn đến một địa điểm mới, chắc chắn cũng phải thực hiện phương pháp tương tự.

Nheo mắt, hần cố gắng ghi nhớ những điểm nhấn đặc biệt. Nhưng tìm mãi, mà chỗ nào cũng na ná giống nhau, rất khó để thực hiện việc này. Buông ống nhòm xuống, hần cau mày suy nghĩ trong đầu. “Giá như mình có cái gì để ghi nhớ hình ảnh thì tốt... À! Đúng rồi... Mình có thể chụp ảnh lại...”. Sự nhớ đến cái máy ảnh mới lấy, hần phấn khởi vì đã tìm ra cách giải quyết.

Lập tức kéo khóa mở ba lô, hần móc cái máy ảnh ra, bật lên rồi bắt đầu chụp ảnh. Không ngờ chiếc máy ảnh của cậu sinh viên rất tốt, khẩu độ ống kính rộng, zoom và lấy nét được ảnh ở khoảng cách rất xa. Điều này quá tốt nên hần tận dụng chụp nhiều ảnh, ghi lại chi tiết các điểm đặc biệt trên con đường dự kiến mình sẽ đi.

Xong việc, Tân treo luôn cái máy ảnh lên cổ. Đưa tay trái lên, hần nhìn xem mấy giờ để chuẩn bị đi thì tình cờ liếc thấy cái la bàn con trong đồng hồ rồi cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hần cảm giác mình đã quên mất một điều cực kì quan trọng, nếu không nhớ ra mà cứ thế đi chuyển thì chắc chắn sẽ gặp vấn đề lớn. Nhíu mày nhìn chăm chú vào cái la bàn, hần nhận thấy kim đột phá nằm ở đây. Bất giác, hần khẽ đưa cánh tay, ở bên trong đồng hồ kim la bàn cũng chuyển động theo chỉ phương hướng. Mấy giây sau, bóng ánh mắt của hần lóe lên. Hần đã biết được điều quan trọng mình quên là gì.

Đó chính là phương hướng.

Nguyên nhân chính làm hôm qua hần bị lạc đều là do không xác định được phương hướng. Tại sao hần lại quên việc quan trọng này chứ. Tất cả là do thói quen trước kia chưa kịp thay đổi, hần cứ nghĩ đi chuyển theo lối cũ, khi mà những con phố chưa bị phá hủy bởi động đất và thực vật xâm lấn. Nhưng với thực tế lúc này, đó là một sai lầm nghiêm trọng, hần phải bỏ lối suy nghĩ đầy ngây hoàn toàn.

Nghiên cứu một chút, cuối cùng hần cũng biết được cách sử dụng la bàn. Để nó nằm song song với mặt đất theo phương thẳng đứng, hần để kim chỉ tới mục tiêu cần đến, rồi lấy cái bút trong ba lô ra đánh dấu phương hướng lên đồng hồ. Ba chỗ cần đến, hần đánh làm ba điểm, thế là không lo sợ bị mất phương hướng nữa. Cộng thêm ảnh chụp những chỗ đặc biệt từ trước, vậy là hần có thể yên tâm đi chuyển được rồi.

Đeo ba lô lên, hần bắt đầu dẫn con Lu đi xuống bên dưới tòa nhà.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Bắt đầu di chuyển và cứu người

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 42: Bắt đầu di chuyển và cứu người

Đứng trước mái hiên, Tân lưỡng lự một tí rồi tiến thẳng tới chỗ cổng sắt của tòa nhà. Hắn muốn đi ra bên ngoài bằng lối này để giữ bí mật cho khu trọ.

“Kết!”

Cẩn thận kéo then, hắn hé mở cánh cổng lộ đầu ra quan sát một chút. Thấy xung quanh không có mối nguy hiểm nào hắn và con Lu mới bước hẳn ra bên ngoài. Đóng cánh cổng lại như cũ xong, hắn lập tức bước tới chỗ bụi cỏ rậm rạp ngay phía trước. Nó mọc lên từ mảng nứt vỡ bê tông, bên cạnh đồng cỏ nát và cổng ngầm bị sập. Bụi cỏ này là loại mới hoàn toàn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, và giờ nó đang nở hoa. Những bông hoa có màu tím, cánh hoa dạng chum, nhỏ như mũi kim nhìn rất lạ và đẹp mắt.

Là một người sống nội tâm, ít nói, hắn rất hay để ý cảnh vật xung quanh. Lúc trước, nhìn thấy mấy cây hoa có mùi này hắn đã rất tò mò rồi. Bây giờ, tiện đường, hắn bỏ ra một chút thời gian để xem xét mấy cái cây này cũng không trễ được. Ngắt một bông hoa đưa lên mũi ngửi thử, hắn khá ngạc nhiên vì không ngờ nó có mùi thơm rất dễ chịu.

“Xi! Xi! Xi!”

Đang chăm chú quan sát bông hoa, ở bên cạnh, con Lu đột nhiên hắt xì lớn lên làm hắn giật bản mình. Vội hướng ánh mắt tới nhìn, hắn thấy hơi buồn cười vì con Lu bắt chước mình ngửi hoa xong bị hắt, chắc phấn hoa bay vào mũi làm nó dị ứng. Hoa thơm thế này, thảo nào ong bướm kéo đến nhiều vậy. Nếu thế giới vẫn bình thường, hắn chắc rằng loại hoa mới này sẽ rất được ưa chuộng và nhanh chóng nổi tiếng. Nhưng hắn biết điều đó giờ đây sẽ chỉ là ước mơ mà thôi.

Nhớ về thực tế tàn khốc, tâm trạng vừa tốt lên một tí của hắn lại trùng xuống. Nghĩ đến vấn đề lương thực, hắn bỗng cảm thấy trước ngực mình bị đè nặng bởi áp lực. Mặc dù trải qua mấy lần đứng trước ranh giới sinh tử, hắn đã dần chấp nhận môi trường sống mới, nhưng trong tâm vẫn chưa thể hoàn toàn thích nghi với thực tế như vậy. Nhắm mắt, hắn điều tiết hơi thở theo bài khí công quen thuộc. Một lát sau, tinh thần khá lên đôi chút, cảm giác lo lắng vơi đi hắn mới mở mắt ra thở nhẹ một hơi. Vắt bông hoa trên tay đi, hắn vừa nhủ mảy tính toán việc di chuyển tới mục tiêu thì giật nảy mình kinh ngạc khi tình cờ nhìn thấy điều lạ.

Trên bụi cỏ mà hắn đang quan sát, bỗng có mấy cái lá vừa nhúc nhích bỏ khỏi từ thân cây này sang cây khác. Làm sao mà cái lá lại có thể hoạt động được, hắn cúi đầu căng mắt nhìn kĩ thì mới phát hiện ra đây là một sinh vật lạ. Kích cỡ của nó to khoảng bằng hai đốt ngón tay, dài tầm bốn đến năm phân, cơ thể mỏng dẹt giống y sì chiếc lá cả về màu sắc và đặc điểm. Nó nguy trang tốt quá, nếu như không chuyển động dễ lộ mấy cái chân thì hắn còn lâu mới phát hiện ra được. Ngắm lại, lúc vừa hắn ung dung đứng sát bụi cỏ, bên cạnh một sinh vật lạ mà bất giác rùng mình. Mặc dù, nhìn qua nó có hình dáng là một loại côn trùng hiền lành, nhưng ai biết nó nguy hiểm ra sao, có độc tố hay không.

Vội lùi về phía sau một đoạn, Tân chăm chú nhìn sinh vật lạ mà hắn đặt tên là “bọ lá” một chút. Thấy nó không có dấu hiệu nào là sẽ gây nguy hiểm cho bản thân, hắn mới nhẹ nhàng thả lỏng tinh thần. Con này không giống loài săn mồi, nó nguy trang tốt thế chắc là chỉ có mục đích là để trốn tránh kẻ thù thôi. Nhìn con “bọ lá”, trong đầu hắn bất giác nảy sinh ra một ý tưởng rất hay.

Đó là nguy trang.

Nghĩ cái là làm luôn, hắn quay đầu nhìn ngắm xung quanh một tí. Tìm tới chỗ bụi cây rậm rạp, hắn kiểm tra kĩ một lượt. Thấy nó an toàn, hắn liền vung tay chặt hai bụi. Sau đó, hắn tháo ba lô xuống mở khóa giắt vào trong.

Một lát sau, đeo ba lô lên, có thêm cây xanh thế này thì khi hắn khom người di chuyển sẽ khó phát hiện hơn hẳn. Quả là một ý tưởng tuyệt vời, hay hắn cũng nguy trang luôn cho con Lu một thể cho đồng bộ nhì, bởi bộ lông đốm của nó nhìn rất bắt mắt. Nhưng thôi, hắn ở bên ngoài càng lâu thì khả năng dị biến phát sinh sẽ càng tăng. Tốt nhất hắn nên nhanh chóng thực hiện kế hoạch rồi sau đó làm gì cũng được.

Giơ cánh tay trái lên nhìn vào la bàn trong đồng hồ, hắn quay người theo hướng đánh dấu trên đồng hồ. Dựa theo trí nhớ lúc nhìn từ trên cao, hắn quyết định đi đến điểm đầu tiên là siêu thị mini VinMart ở hướng đông bắc. Hắn ước lượng khoảng cách từ đây đến đích chỉ khoảng vài trăm mét, khá là gần so với những điểm khác.

Xác định tốt phương hướng xong, Tân liền khom người dẫn con Lu vượt qua đồng cỏ nát trước kia là tòa nhà cao tầng đang xây giờ rồi đi nhanh về phía trước. Trong lúc di chuyển, hắn cũng cẩn thận nhìn qua đám thực vật rậm rạp dưới chân, ai biết được có những con gì trong đó chứ, cẩn thận không bao giờ thừa. Ở bên cạnh, con Lu bám sát song song theo hắn, nó không cần biết đi đâu, chỉ cần ở bên cạnh chủ nhân thì chỗ nào cũng được.

Khoảng mười lăm phút sau, cả hai đã di chuyển được khá xa so với điểm bắt đầu. Hắn vượt qua đồng cỏ nát, cố gắng đi theo đường thẳng, những chỗ nào không thể thì mới đi vòng để tiết kiệm thời gian. Trên đường đi, hắn cứ đến những chỗ trước kia bị động đất tàn phá nặng nề là cây cỏ, dây leo lại rậm um lên khiến cho rất khó để nhớ vị trí và tìm lối đi. Đến giờ, hắn không biết mình ở chính xác chỗ nào. Thông qua địa chỉ trên các biển hiệu, hắn chỉ biết đại khái chỗ này là khu phố “Nhôn” mới đang xây dựng, gần trường đại học Công Nghiệp Nội Hà thôi.

May mắn, suốt quãng đường đi vừa rồi hắn chưa gặp vấn đề gì, không chạm trán với đám quái vật “Nấm đầu người”, cũng không bị con gì tấn công. Không những thế, hắn còn phát hiện ra khá nhiều sinh vật lạ là những loại côn trùng mới hoàn toàn. Như con gì đó khá giống xén tóc nhưng cơ thể lại to tròn bằng nắm đấm. Hay con bướm lạ không lồ to có cánh như hai cái quạt lan, bên trên điểm đầy những hình thù, họa tiết kì quái. Rồi cả những đám ong mật đột biến với cơ thể to bằng cái chén nữa, nghe tiếng ong ong mà đập cánh của bọn nó mà hắn cảm thấy tê cả da đầu.... Dù trước kia hắn yêu thích xem các chương trình về thiên nhiên hoang dã cũng chưa từng chứng kiến mấy con này bao giờ. Một số con nguy trang rất tốt giống như “bọ lá”, một số thì lại có màu sắc sặc sỡ nhìn rất đẹp mắt. Chẳng biết bọn chúng có nguy hiểm không nên hắn tránh không động chạm vào bất cứ con gì.

Dừng lại, hắn cúi xuống nhìn vào la bàn. Lúc trước, đang di chuyển thì lối đi bị chặn nên bắt buộc phải đi vòng một đoạn. Bây giờ, hắn phải xác định lại phương hướng cho chuẩn xác. Xoay người cho mũi kim la bàn chỉ đúng vào điểm đánh dấu, hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn thì đột nhiên ở đằng xa vang lên tiếng động.

“Bịch... Bịch... Bịch...”

“GRAOOO... GRUUU.... Uyech... Uyech...”

Có dị biến phát sinh.

Tân lập tức kéo con Lu ngồi xuống rồi nép sát vào đằng sau đồng cỏ nát ở trước mặt. Sau đó, hắn nhò đầu lên một tí, hé mắt nhòm về nơi phát ra tiếng động.

Trước mặt hẳn lúc này là một con đường khá lớn, hai bên là các tòa nhà biệt thự, một số đang xây dở bị đổ sập, một số thì đã hoàn thiện nhìn rất khang trang. Trước kia, đây chắc là khu cao cấp dành cho người giàu. Bây giờ nhìn nó hoang tàn đổ nát, cỏ cây rậm rạp mọc lên như bị bỏ hoang lâu năm rồi vậy.

Hắn lặng yên nghe ngóng thì thấy động tĩnh phát ra ở một lối rẽ thông ra đường lớn cách không xa trước mặt. Âm thanh chấn động từ đấy truyền về ngày càng dữ dội cho thấy khuất ở con đường nhỏ kia sắp có cái gì đó xông ra. Qua tiếng gào rú vọng lại, hẳn biết chắc là do đám quái vật “Nắm đầu người” gây ra.

Xiết chặt cán rìu trong tay phải, hẳn phóng đầu sợi tơ ra dính vào. Nheo mắt nhìn kĩ vào lối ra, rất nhanh hẳn liền biết tại sao bọn quái vật lại rú lên như vậy. Bọn chúng đang săn đuổi con mồi, mà nạn nhân lại là một người mẹ trẻ đang bế đứa con gái tầm năm, sáu tuổi. Cả hai hoảng sợ, điên cuồng chạy trốn phía trước, ở đằng sau đám quái vật có năm con thì áp sát ngày càng gần. Rồi bỗng không may bà mẹ trẻ vấp vào cái gì đấy ngã xuống, đứa nhỏ trên tay liền văng ra khỏi ôm ấp. Không quản đau đớn, bà mẹ nhanh chóng chồm dậy lao tới ôm chầm đứa con vào lòng. Ở đằng sau, bọn quái vật đã đến rất gần rồi.

Nhìn thấy đồng loại bị đuổi giết, lập tức hẳn cảm thấy máu mình sôi lên. Con người nổi lên, vằn đầy tơ máu, hẳn không chịu được nữa mà hô lên với con Lu:

“LU... Cẩn cổ chúng nó!” – Vừa nói, hẳn vừa lao ra khỏi chỗ ẩn nấp rồi tung người lao tới.

“GÀUUUU...” – Nghe lệnh chủ nhân, con Lu như được uống thuốc kích thích. Nó gầm gừ trong miệng rồi điên cuồng lao tới như một con bão, tốc độ còn nhanh hơn cả Tân.

Trong khi đó, ở phía trước, bọn quái vật đã áp sát tới nơi rồi. Đến khoảng cách thích hợp, con quái vật “Nắm đầu người” chạy nhanh nhất liền rú lên một tiếng rồi tung người vồ tới.

“GRAOOO!!!”

“KHÔNG!!!” – Chứng kiến cảnh này, mí mắt hẳn trợn lớn như muốn nứt. Hét lớn lên một tiếng, hẳn bắt chấp tất cả quãng rìu tấn công.

“Vút... Vù... Vù...” – Lưỡi rìu vượt khỏi tay xoay tròn từng vòng trên không trung kéo theo đoạn tơ nổi đằng sau bay tới.

“PHẬP!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Giải cứu thành công gần trong gang tấc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 43: Giải cứu thành công gần trong gang tấc

Ngay trong khoảnh khắc một phần một nghìn của giây, khi con quái vật “Nắm đầu người” sắp chồm lên cơ thể bà mẹ trẻ thì lưỡi rìu của Tân chuẩn xác bay tới đập vào đầu nó.

“Phập!!!”

Ngay lập tức, lưỡi rìu sắc bén đâm xuyên ngập gần hết vào trán con quái vật. Lực đạo cực mạnh khiến đầu con quái này về đằng sau hơi chững lại một chút. Nhưng theo quán tính, nó vẫn thành công vồ lấy bà mẹ. Vết thương thể này chưa là gì, rống lên một tiếng giận dữ, con quái há to cái miệng bị xé rách rộng đến mang tai của mình tấp xuống.

“GRAOOO!!!”

Chứng kiến việc này, hai mắt Tân trợn lớn như muốn nứt. Còn vài mét nữa thôi là con Lu chạy tới nơi rồi, hẳn không thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra được.

Nhìn chiếc xe ô tô con trước mặt, hẳn lập tức tung người bật nhảy lên rồi đập hai chân vào mui xe. Trùng gối, hẳn hạ thấp trọng tâm, đồng thời cơ thể hơi nghiêng về phía sau, thành công hãm lại khẩn cấp. Sau đó, hẳn vội đưa tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải rồi vận sức. Gồng mình, hẳn dậm chân bật ngược về đằng sau, đồng thời hai tay giật mạnh một nhát, rồi thu sợi tơ trong lòng bàn tay phải về.

“Phực!”

Ở đằng xa, con quái vật “Nắm đầu người” vừa mới cúi đầu xuống chưa kịp cắn miếng nào thì bất ngờ bị một lực kéo cực mạnh tác động. Ngay lập tức, nó bị kéo vượt khỏi cơ thể bà mẹ, bay về đằng trước một đoạn rồi rớt xuống lòng đường.

“Ừnh...”

“GRUUU!!!” – Rú lên đau đớn, con quái vật vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nó lại thấy cơ thể mình bị lôi về đằng trước.

“XOẠT... XOẠT... XOẠT...”

“Graooo... Gruuu...” – Vô cùng hoảng sợ, con quái ra sức vùng vẫy kêu gào, nhưng không có một chút tác dụng. Nó vẫn bị kéo rê đi trên mặt đường với một tốc độ ngày một nhanh.

Vài giây sau, khi khoảng cách thu ngắn chỉ còn hai mét, Tân cắn răng, gồng mình giật mạnh một lần nữa.

“PẶc!”

Lưỡi rìu ghim vào đầu con quái rất chặt nên nó lập tức bị hấn kéo bay lên không trung. Đợi cho con quái bay đến khoảng cách thích hợp, hấn liền vung chân phải đập thẳng vào khuôn mặt tòm lợm của nó.

“BỐP... Crắc...” – Âm thanh xương gãy vang lên, cú đá với lực rất mạnh lại ngược chiều chuyển động nên đầu con quái bị bật ngửa ra sau giống như gãy cổ.

“Phụt!” – Lúc này, cái rìu cũng không còn ghim trên trán con quái vật được nữa mà tuột ra khỏi đầu nó bay về lòng bàn tay phải của Tân.

Không để con quái vật kịp trở mình phản ứng, vũ khí đã về tay hấn liền chủ động tấn công.

Lao tới, hấn áp sát con quái vật, khi nó vẫn còn đang trở mình chuẩn bị dựng người đứng lên. Khóa chặt mục tiêu là cái cổ, hấn nắm chặt cán rìu bằng hai tay rồi chém một nhát cực mạnh vào đó.

“VÚT!”

“PHẮC!” - Nhát chém với tất cả sức lực nhanh như chớp cắt đứt cổ con quái vật, khiến cái đầu mọc chi chít nấm của nó văng ra xa rồi rơi xuống lòng đường.

“Bịch!”

“GÂU... GỪ...” - Khi hấn vừa mới kết liễu con quái vật xong thì ở phía trước cũng vang lên tiếng sủa của con Lu.

Vội ngẩng đầu lên nhìn, hấn vui mừng thấy con Lu đã kịp thời đến nơi cứu viện. Lúc này, nó đang đề lên một con quái vật “Nắm đầu người” rồi ra sức đẩy nghiêng muốn vặn đứt cổ con quái.

Ở gần đó, sau khi con quái vật đầu tiên tấn công bị hấn lôi đi thì hai mẹ con kia cũng kịp phản ứng. Cố gắng dựng người đứng lên, bà mẹ vội bế đứa con loạng choạng chạy gần tới chỗ của hấn. Ngay sát phía sau họ là ba con quái vật còn lại vẫn đang điên cuồng đuổi theo.

Thấy vậy, Tân không chút chậm trễ, lập tức xông lên tiếp ứng. Hấn ngắm chuẩn một con quái vật “Nắm đầu người” theo sát hai mẹ con gần nhất rồi quăng rìu tấn công. Vì đối tượng đang di chuyển, để tránh cho mình ném hụt, hấn chọn mục tiêu là phần ngực con quái.

“Vù... Vù... Phập...” – Với khoảng cách chỉ còn vài mét, không có bất cứ sai sót nào, hấn thành công ném rìu trúng đích.

Ngay sau đó, hấn nhanh chóng thu sọt tơ lại, đồng thời giật mạnh tay phải.

“Ủnh...” - Con quái vật dính đòn bất ngờ bị lực tác động nhờ đà ngã xuống lòng đường.

“GÂU... GỪ...” - Ở phía sau, con Lu sau khi kết liễu xong con quái vật đầu tiên liền lập tức chồm tới, đề lên cắn cổ con quái xấu số bị kéo ngã này.

Còn hai con quái khác không bị ngăn cản thì vẫn điên cuồng đuổi theo. Khoảng cách ngày một rút ngắn, bỗng một con trong số đó đột ngột tung người chồm tới tấn công. Trong ánh mắt mờ đục của nó, hình ảnh con mồi đã hiện ra ngày một rõ ràng. Chỉ cần vồ được thôi, cắn một nhát là nó có thể hưởng thụ dòng máu nóng ngọt ngào rồi. Nó thích nhất là con mồi nhỏ bé đang được con mồi lớn hơn bao bọc kia, thịt vừa non vừa mềm còn có thể ăn cả xương. Mở rộng cái miệng hôi thối, bị xé toạc đến tận mang tai của mình ra. Nó chia hàm răng nhọn hoắt, chuẩn bị tấp vào cái cổ mềm yếu của con mồi.

Được bé trước ngực, bé gái ôm cổ mẹ đang ngoái đầu về đằng sau thì chứng kiến hình ảnh kinh dị khủng khiếp này. Quá sợ hãi, bé không chịu được, phải nhắm mắt lại rồi buột miệng hét lên:

“Á Á Á!!!”

“PHẮC!” – Tiếng lưỡi rìu đâm sâu vào xương thịt vang lên rợn người. May mắn, ngay trong tích tắc ngăn cản cân treo sọt tóc đó Tân đã kịp thời tới nơi. Xiết chặt cán rìu trong tay đến mức gân xanh nổi lên, hấn vung tay bổ chéo thẳng vào cái đầu chia ra lộ liễu của con quái vật.

“RẦM...” - Nhát chém với lực rất mạnh khiến con quái lập tức bị khựng lại rồi rơi thẳng xuống lòng đường.

“GRAOOO!!!” – Cũng trong lúc đó, con quái cuối cùng bỗng cuồng rú lên một tiếng rồi nhảy bổ vào tấn công hấn.

Với tinh thần tập trung cao độ, hấn lập tức phản ứng. Theo đà lao tới, hấn dùng chân phải làm trụ, dậm mạnh xuống đường rồi đưa chân trái lên tung cú đá thẳng vào ngực con quái vật.

“RẦM... Rắc...” – Âm thanh va chạm vang lên trầm thấp, còn kèm theo cả tiếng xương ngực đứt gãy bên trong.

Sau va chạm, con quái vật lập tức bị đá văng về đằng sau, còn Tân thì khựng lại rồi bước lùi mấy bước. Vừa mới đứng vững xong, hấn vội quăng rìu tấn công ngay. Mục tiêu là con quái bị bổ vào đầu lúc này, nó giờ đây đã chuyển mình đứng dậy và chuẩn bị đuổi theo hai mẹ con kia tiếp.

“Vù... Vù... Phập...” – Lưỡi rìu xoay tròn rồi chuẩn xác bổ thẳng vào đầu con quái vật một lần nữa.

“Phực...” – Giống như lúc trước, khi lưỡi rìu xuyên sâu và ghim vào hộp sọ xong hấn liền thu sọt tơ và giật lại.

“RẦm!” – Con quái vật không cam lòng lại phải ngã xuống lòng đường.

“GRUUU!!!” – Rống lên một tiếng giận dữ, nó tạm thời bỏ qua hai con mồi ngon ăn kia mà quay lại tấn công kẻ ngăn chặn đáng ghét này.

Đồng thời phía trước Tân, con quái bị hấn đập ngã cũng đã vùng dậy lao tới cùng lúc. Nhưng nó vừa mới tung người lên thì từ đằng sau bỗng vang lên tiếng sủa:

“GÂU! GÂU!”

Sau một khoảng thời gian, cuối cùng con Lu cũng xử lý xong con quái vật thứ hai. Vừa ngoái đầu quay lại, nó vô cùng giận dữ khi nhìn thấy chủ nhân của mình bị bao vây. Sủa lên một tiếng thị uy, nó nhe răng gầm gừ xông tới tiếp ứng.

“GRỪ...” – Chồm tới, con Lu nhanh chóng vồ lấy con quái trước mặt Tân rồi cắn cổ giằng xé.

Còn lại một con quái duy nhất thì làm sao gây nguy hiểm cho hắn được. Rất nhanh, sau vài nhát chém nó bị hắn vung rìu chặt đứt đầu rơi xuống đất. Tạm thời kết liễu con quái vật xong, hắn vội ngẩng đầu lên nhìn con Lu xem thế nào.

Không có bất ngờ nào xảy ra, con Lu sau khi biến đổi đã nhanh chóng cắn đứt cổ, vật đầu con quái vật cuối cùng.

“Hộc... Hộc... Hộc...” - Thở ra hồng hộc, lúc này hắn mới thả lỏng tinh thần, hướng ánh mắt tới chỗ hai người mà mình vừa cứu được.

Sau khi đám quái vật bị Tân và con Lu tiêu diệt toàn bộ, hai mẹ con không chạy trốn tiếp nữa mà dắt nhau loạng choạng lại gần chỗ hắn. Cô bé được mẹ bảo vệ nên không bị thương tích gì nhiều, còn bà mẹ thì tình trạng không được tốt lắm. Hai đầu gối bị thương khá nặng, lớp da bên ngoài bị va đập xây xát gần như bào mòn đến xương, máu vẫn đang rỉ ra, miệng vết thương không những lớn mà còn bết bần đất cát rất nguy hiểm. May mắn là bà mẹ vẫn còn khập khiễng đi được.

Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hắn cất tiếng gọi con Lu rồi chủ động bước tới chỗ hai mẹ con:

“Lu... Lại đây...”

“Gâu!” – Nghe tiếng gọi của chủ nhân, con Lu sủa nhẹ lên một tiếng như là đáp lời rồi nhanh chóng chạy tới đi song song với hắn.

Khi cả hai tới chỗ hai mẹ con, Tân chưa kịp mở miệng thì cô bé đang điu mẹ liền vội trốn ra sau lưng rồi nhìn chằm chằm vào con Lu.

“Đừng sợ! Nó ngoan lắm, không cắn đâu!” – Khó khăn gượng cười thân thiện, hắn cất tiếng nhẹ nhàng trấn an cô bé. Sau khi biến đổi, con Lu có vẻ bề ngoài khá dữ tợn, cô bé sợ hãi nó cũng là điều bình thường.

Ở bên cạnh, bà mẹ trẻ cũng tỏ ra khá rụt rè với con Lu. Tình trạng của cô ta có lẽ đang rất không tốt, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi cố gắng cất giọng cảm ơn:

“Cám... Cám... Ơn...” – Giọng nói khàn khàn run lên, còn chưa nói hết câu thì đột nhiên cô ta nghiêng người ngã xuống.

Nhìn thấy thế, hắn vội dang tay đỡ lấy bà mẹ trẻ vào trong ngực. Ở sát bên cạnh, cô bé nhìn thấy mẹ mình bất ngờ ngã xuống liền hoảng sợ tột độ bật khóc lên.

“Hu Hu... Mẹ... Mẹ ơi... Hức Hức...” – Vừa khóc, cô bé còn thều thào gọi mẹ, hai tay thì liên tục lắc lắc người bà, mong mẹ tỉnh lại.

Cau mày, hắn một tay đỡ bà mẹ, tay còn lại thì đưa lên mũi kiểm tra. Vẫn còn thở, hắn nhìn qua trên người cũng không có thương tích trí mạng, chắc là cô ta kiệt sức nên ngất xỉu thôi. Hắn bấm thử vào huyệt nhân trung dưới mũi thử nhưng không được, cô ấy vẫn ngất không tỉnh lại. Lúc trước, hắn đã trải qua việc này mấy lần rồi, trong khoảng thời gian mất ý thức thì không có cách nào làm tỉnh lại được, nhưng chắc chắn sẽ không đến nỗi tệ. Thở phào một hơi, hắn cất tiếng dỗ dành cô bé vì tiếng khóc vang lên ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm.

“Đừng khóc nữa con! Mẹ cháu không sao đâu, chỉ một quá nên ngủ thôi... Cháu mà khóc to tiếng bọn quái vật lại kéo đến nữa ấy...”

“Hức hức... Vâng...” – Nghe thấy quái vật lại đến, mặt cô bé liền tái mét đi kinh hãi. Cố gắng nín khóc, cô bé gật đầu nhưng ánh mắt nhìn mẹ vẫn không vui đi được nổi lo lắng.

Ngẩng đầu, hắn liếc mắt nhìn khắp xung quanh một lượt. Cảnh vật vẫn vậy, chưa thấy có con quái vật nào đến thêm, nhưng hắn vẫn cảm thấy ngày một bất an. Chỗ này không thể ở lâu thêm một giây phút nào nữa, động tĩnh lúc này gây ra rất có thể đã thu hút bọn quái vật, hắn phải nhanh chóng kiểm chỗ trú ẩn tạm thời mới được. Nhìn cô bé, hắn cất tiếng hỏi tiếp:

“Nhà cháu có ở gần đây không?”

“Hức... Có ạ...” – Cô bé một tay nắm chặt tay mẹ, một tay dụi nước mắt gật đầu trả lời.

“Thế trong nhà cháu có an toàn không?”

Nghe hắn hỏi, cô bé lập tức quay đầu nhìn về đằng sau một tí rồi mới gật đầu rụt rè trả lời:

“Có ạ!”

Ngoài đầu theo hướng của cô bé, hắn thấy trong tầm mắt là một dãy các tòa nhà biệt thự đã vào giai đoạn hoàn thiện. Chắc nhà của cô bé nằm ở trong khu phố này. Chi là, chỗ ở của họ an toàn thì tại sao hai mẹ con lại đi ra ngoài lang thang để rồi bị quái vật đuổi giết. Chẳng lẽ họ cũng hết lương thực nên bắt buộc phải đi tìm kiếm giống hắn.

Cảm thấy khó hiểu về điều này, hắn mở miệng tiếp tục hỏi:

“Vậy tại sao hai mẹ con cháu lại bị quái vật đuổi giết?”

“Con đói!!! Mẹ mang con ra ngoài tìm đồ ăn!” – Vừa nói đến vấn đề này, bụng cô bé liền bắt ngờ cất tiếng lên như để chứng minh.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Hắn đã đoán đúng. Có vẻ như lượng thức ăn tăng lên không chỉ riêng mỗi hắn và con Lu, mà tất cả mọi người đều gặp vấn đề tương tự. Nhìn khuôn mặt lấm lem bùn đất và cơ thể gầy gò xanh xao run lên từng đợt, hắn bỗng thấy thương cảm bùng lên trong lòng. Chắc hai mẹ con phải đói lắm rồi mới ra ngoài liều lĩnh thế này. May mà lúc trước hắn có để trong ba lô một ít đồ ăn dự phòng, giờ chia sẻ cho hai mẹ con ăn tạm cũng được, vì đằng nào lát nữa cũng phải đi thu thập thêm.

Nghĩ vậy, hắn đưa tay xoa nhẹ đầu cô bé rồi nhẹ nhàng nói:

“Ừ! Vậy con dẫn chú về nhà để chú chữa cho mẹ con rồi cho con đồ ăn nhé?”

Khi lòng bàn tay của hắn chạm vào đầu, cô bé hơi hốt hoảng muốn tránh. Nhưng nhìn ánh mắt thương cảm của hắn, cô bé lại thôi. Người vẫn run lên nhẹ nhẹ, cô bé gật đầu đồng ý.

“Vâng ạ!” – Ngoái lại nhìn mẹ mình, cô bé ngẩng đầu ngược ánh mắt mong chờ hỏi thêm.

“Chú chia cho cả mẹ con với nhé?”

“Ừ!” – Để mẹ cô bé lên vai vác, hắn gật đầu đồng ý.

Sau đó, hắn nắm chặt cán rìu trong tay phải, ngẩng đầu lên, nhều mày dáo dác nhìn xung quanh rồi cất tiếng thúc giục:

“Con dẫn chú đi nhanh lên, không quái vật kéo đến bây giờ đây!”

“Vâng...” – Nói xong, cô bé chấp chững dẫn đầu chạy lên phía trước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Vào biệt thự và sơ cứu cho hai mẹ con

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 44: Vào biệt thự và sơ cứu cho hai mẹ con

Một lát sau, dưới sự dẫn đường của cô bé, Tân và con Lu cuối cùng cũng đến nhà của hai mẹ con. Nhìn vào căn biệt thự to lớn rộng rãi trước mặt, trong lòng hắn dâng lên cảm xúc phức tạp. Trước kia, mấy chỗ như thế này, hắn chỉ dám ngược nhìn từ xa và mơ ước tưởng tượng trong đầu mà thôi. Thật không ngờ, lần đầu tiên hắn được đặt chân đi vào, nhưng lại trong hoàn cảnh cực kì trở trêu. Có lẽ, hai mẹ con nhà này chắc cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng bản thân họ sẽ phải gặp những chuyện vượt sức tưởng tượng như vậy.

Ngoài đầu, hắn đảo mắt nhìn xung quanh trong khi chờ đợi cô bé loay hoay mở khóa của cái cổng sắt to tướng. Trong tầm mắt, hắn thấy khu này sau trận động đất mạnh còn khá lành lặn. Các tòa nhà bên cạnh và đối diện không có căn nào bị đổ sập, mặc cho thực vật phát triển um tùm thì trông bọn chúng vẫn rất mới. Các căn nhà giống hệt nhau, được chia làm hai dãy, ở giữa là mặt đường khá rộng có dải trồng cây xanh và cỏ, giờ đã rậm um mọc tràn hết ra ngoài. Chỉ là chỗ này rất vắng vẻ, theo lẽ thường có nhiều nhà chưa đồ như vậy thì phải có nhiều người may mắn sống sót mới đứng chứ. Nhưng hắn nhìn mãi mà tất cả các tòa nhà gần đây không chỗ nào có dấu hiệu người sống, cả khu phố im lìm yên ắng như một vùng đất bỏ hoang vậy. Chắc là khu phố mới xây xong nên chưa có nhiều người mua vào ở.

“Chú gì ơi! Con mở cổng xong rồi!...” – Đang ngẩn người suy ngẫm, bỗng cô bé cầm tay áo hắn lắc nhẹ rồi cất tiếng nói.

Hồi thần lại, hắn cúi xuống nhìn thì thấy sắc mặt của cô bé ngày càng nhợt nhạt nên vội gạt đầu giục cô bé nhanh chóng đi vào.

“Ừ! Ngoan lắm! Vào nhà nhanh thôi con...”

Trong lúc cả hai đi vào trong sân, hắn vừa đi vừa xoa nhẹ đầu cô bé hỏi tiếp:

“Chú tên Tân nhé con. Còn con tên gì?”

“Dạ! Con tên An Nhiên...” – Vừa nói hết câu, bất ngờ cô bé run rẩy ngã xuống.

Vội vòng tay đỡ lấy cô bé đáng thương, hắn lo lắng gấp gáp hỏi:

“Con bị làm sao thế?”

Nghe tiếng hỏi, cô bé gắng gượng kéo mở đôi mắt đờ đẫn của mình ra nhìn hắn rồi nói lí nhí:

“Con.... Đói... Khát... KENG!” – Giọng nói run run, còn chưa nói hết câu thì cô bé lâm tuột tay đánh rơi chùm chìa khóa xuống.

“Con đợi tí. Chú lấy đồ ăn và nước cho con ngay...” – Vừa nói, hắn vừa đỡ cho An Nhiên ngồi xuống sân. Chắc cô bé bị đói đến là rồi, hắn phải nhanh chóng mang vào lấy ít đồ cho ăn mới được.

Cất tạm cái rui vào đằng sau thắt lưng, hắn cúi xuống cấp tốc nhặt chùm chìa khóa lên rồi quay lại khóa cổng. Xong xuôi, hắn gấp gáp tiến tới mở cửa nhà.

“Cạch!”

Khóa chống trộm, hắn dùng không quen, phải loay hoay chùm chìa khóa mấy giây mới mở thành công cái cửa. Cánh cửa vừa hé, con Lu liền xông tới trước cẩn thận đưa mũi đánh hơi rồi cảnh giác nhìn khắp căn nhà một lượt. Chắc nó đang kiểm tra trước xem có nguy hiểm không. Hơi bất ngờ về hành vi của con Lu, hắn ngạc nhiên khi thấy nó càng ngày càng thông minh. Nhưng bây giờ không phải là lúc quan tâm chuyện này, hắn phải cứu giúp hai mẹ con trước đã.

Vội quay lại sân, hắn cúi xuống đỡ An Nhiên ôm cổ mình rồi vòng tay bế cháu đi vào trong nhà. Xoay người, hắn chốt cửa lại, cả gian đại sảnh lập tức chìm vào trong bóng tối lơ mơ vì những ô húng ánh sáng đều được rèm cửa che kín. Nhưng điều này không ảnh hưởng tới hắn vì đôi mắt đã tiến hóa có thể nhìn được trong đêm tối.

Liếc qua một vòng, hắn nhanh chóng mang hai mẹ con đặt lên ghế sofa. Sau đó, hắn lập tức tháo ba lô xuống, kéo mở khóa rồi móc chai nước to mà mình chuẩn bị lúc trước ra. Mở nắp, hắn tiến tới đỡ An Nhiên lên, đưa chai nước vào miệng cô bé rồi nói:

“Nước này, uống đi con!” – Vừa nói, hắn vừa nâng chai nước lên cho nước chảy ra.

“Ừng ực... ực...” – Có nước chảy vào miệng, cô bé gấp gáp vồ lấy rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Một lát sau, khi An Nhiên uống được một phần ba chai nước thì có lẽ con khát đã tan đi nên dừng lại. Nước đã uống đủ, cô bé liến dằn dằn hồi tỉnh trở lại không đến nỗi nằm là xuống một chỗ nữa.

Cúi xuống, hần móc trong ba lô mấy gói mì tôm sống ra, xé mở rồi đưa cho cô bé.

Nhìn thấy đồ ăn hần đưa, An nhiên liền vồ lấy rồi ngấu nghiến nhai nuốt.

“Tóp tép... Tóp tép...” – Cô bé ăn như chưa bao giờ được ăn, chỉ nhai trệu trạo một tí rồi nuốt ngay.

“Nắc!” – Mì tôm khá khô nên cô bé mới ăn được nửa gói mì tôm thì bị nghẹn.

Vội đưa chai nước tới, hần vừa xoa đầu An Nhiên vừa nhẹ nói:

“Ăn từ từ thôi con... Chú còn nhiều mà...”

“Ừ ừ... ừ ừ...” - Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân cho người khác ăn ngon lành, nó liền tiến lại gần hần cụp tai kêu lên ừ ừ, ý muốn đòi ăn.

Thấy vậy, hần cho tay vào ba lô móc thêm mấy gói mì tôm nữa. Ngẩng đầu lên, hần chuẩn bị xé vỏ cho nó ăn thì tình cờ liếc thấy mẹ An Nhiên đang nằm bất tỉnh trên ghế sofa. Chần chừ một tí, hần dừng lại. Mẹ của cô bé chắc chắn cũng đang rất đói, mà số lương thực hần mang đi theo không nhiều, định để ăn tạm dọc đường thôi để còn lấy chỗ chứa đồ mang về. Ai ngờ giữa đường gặp biến cố thế này, hần cứ cho hai mẹ con ăn no đã, còn con Lu cố chịu một tí cũng không sao. Nhưng không để đồng bạn của mình buồn được nên hần cất tiếng giải thích.

“Mày cố đợi một lát nữa nhé... Chỗ này để cứu hai mẹ con họ đã. Tí nữa, lấy được đồ ăn, tao cho mày ăn no thì thôi...” – Vừa nói, hần còn vuốt ve nhẹ đầu con Lu.

Có lẽ hiểu chủ nhân nói gì, con Lu nghiêng đầu nhìn hần nói rồi quay ra nhìn hai mẹ con một tí xong ra chỗ khác nằm xuống, không đòi nữa. Nhưng nó vẫn hưởng ánh mắt thêm thường vào chỗ đồ ăn rồi liếm láp liên tục.

Nhìn cô bé ăn, nghe âm thanh nhai nuốt ngon lành, Tân cũng nhanh chóng cảm thấy đói. Nuốt một ngụm nước bọt, hần vội lấy chai coca tu một hơi đến nửa chai nước.

“Ừng ực...” – Dòng nước mát lạnh chạy xuống cổ họng giúp hần tỉnh táo hơn hần, con khát và con đói cũng tan đi bớt khó chịu.

“Nước.... Nước... Nước...” – Đang nằm trên ghế sofa, có lẽ trong cơn hôn mê bà mẹ trẻ vẫn cảm nhận được âm thanh nên mấp máy nói.

Vội tiến tới, hần dùng cánh tay đỡ đầu cô ta lên rồi dốc chai nước vào miệng. Dòng nước chạm vào môi, theo bản năng cô ấy há miệng nuốt xuống.

“Ừc... ực...”

Uống một hơi hết chai nước, hần nhìn lại thì thấy sắc mặt của bà mẹ cũng tốt hơn một chút, hai hàng lông mày lúc nào cũng nhíu chặt dần dần ra. Lưng lay mấy cái, hần cất tiếng khẽ gọi:

“Chị gì ơi? Tỉnh... Tỉnh...” – Vừa nói, hần còn thử bấm vào huyệt nhân trung. Nhưng đúng như hần đoán, làm thế nào cũng không tỉnh lại được.

Chắc cô ta đã rơi vào tình trạng biến đổi.

Đang ăn mì tôm thì nghe thấy mẹ mình cất tiếng nói, tưởng mẹ tỉnh lại nên An Nhiên vui mừng loạng choạng lại gần xem, vì tối quá cô bé nhìn không rõ. Nhưng tới nơi, cô bé liền nhanh chóng thất vọng. Nhìn mẹ vẫn nhắm nghiền hai mắt, cô bé sợ hãi lo lắng chực khóc, cất tiếng hỏi:

“Chú Tân ơi! Mẹ con không sao chứ?”

“Không sao đâu con... Mẹ cháu chỉ mệt quá nên muốn ngủ thôi... Lát nữa là tỉnh lại ngay ấy mà...” – Ngẩng đầu lên, hần lấy tay lau lau giọt nước mắt chuẩn bị nhú ra của cô bé rồi nhẹ nhàng trấn an. Thấy cô bé không muốn khóc nữa, hần lại lên tiếng nói tiếp:

“Mẹ con ngủ nhưng trong bụng vẫn đói... Con giúp mẹ ăn hộ chú nhé!”

“Dạ vâng! Để con xuống bếp lấy thìa xúc cho mẹ ăn...” – Nghe thấy có thể giúp được mẹ, An Nhiên vui mừng ngay thơ đáp. Vừa nói hết câu, cô bé vội vã nhấc chân chạy luôn xuống gian bếp.

“Rầm!” – Vẫn còn khá yếu nên cô bé mới chạy được mấy bước thì bất ngờ vấp ngã xuống nền nhà.

“Cẩn thận chứ con!” – Nhìn thấy thế, hần đau lòng nhấc. Cẩn thận để mẹ cô bé nằm xuống ghế, hần vội tiến tới bế An Nhiên dậy rồi hỏi:

“Có đau lắm không con?”

“Không đau...” – Cúi ngửa vừa rồi đã chạm vào vết thương cũ khá đau đớn, nhưng nghe hần hỏi cô bé vẫn nín thở không khóc lóc đầu.

Nhìn sự quật cường của cô bé, hần bất giác cảm thấy xúc động. Qua đó, hần thấy việc mình quyết định cứu giúp hai mẹ con là đúng đắn thế nào. Lúc đó, hần có thể không làm gì cả, phiền phức chắc chắn sẽ ì đi. Nhưng hần biết, như thế sẽ khiến cho nội tâm của mình khó chịu đến hết đời. Cố nén không cho nước mắt chảy ra, hần mở miệng khẽ nói với cô bé:

“Đề chú bé con xuống bếp, rồi con chỉ cho chú chỗ để cái thìa nha!”

“Vâng!” – Cô bé ra sức gật đầu.

Ôm cô bé, Tân bước nhanh theo hành lang xuống gian bếp. Căn nhà này rất rộng, bên trong thì toàn là đồ đạc đắt tiền mà hần chỉ nhìn thấy trên tivi thôi. Chủ nhân của ngôi nhà này chắc rất giàu, không biết người phụ nữ trẻ kia làm gì mà làm tiền thế. Cũng có thể là do bố cô bé mua, mà không biết ông ta còn sống không nên hần lên tiếng tò mò hỏi:

“Bố con đâu? Sao để hai mẹ con ở mỗi mình thế này?”

“Con không biết... Mẹ nói bố đi làm ở xa lắm... Mãi lâu lâu con mới thấy bố về nhà một lần cơ!” – Nghe hần hỏi, An Nhiên ngoeo đầu ngẫm nghĩ một tí rồi đáp.

Giọng của cô bé vừa ngây ngô lại dễ thương làm hần cảm thấy trong lòng có chút ấm áp. Cả hai vừa đi vừa nói chỉ một tí sau thì tới bếp. Ở bên cạnh, con Lu cũng lặng lẽ đi theo cả hai. Nó cảm thấy khả năng chỗ này có miếng mồi ngon nên đánh hơi lũng sục khắp nơi. Sau một khoảng thời gian, thấy con Lu không hung lắm, An Nhiên dần dần không sợ nó nữa. Nhìn thấy hành động ngộ nghĩnh của con Lu, cô bé còn hô lên dễ thương và hỏi hần xem có vuốt ve được không.

Ngoài đầu nhìn lại con Lu, thấy bắp thịt nổi lên cuộn cuộn đầy tính bộc phát của nó, hần cảm thấy đúng là dễ thương thật.

Một lát sau, cả ba đi xuống phòng bếp. Mặc dù không phải lúc, nhưng nhìn phòng bếp cùng phòng ăn rộng rãi, quý phái hẳn bắt gác sững sờ cả người. Lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo lại, hẳn tiến tới chỗ tủ treo để bát đĩa tìm cái thìa. Nhưng nhìn một lúc mà hẳn không tìm thấy đâu vì cái tủ lớn quá, dài lại còn lăm ngăn. Bên trong thì ngoài bát đĩa ăn còn đầy chỗ để trưng bày cho đẹp, đúng là nhà giàu có khác đến chỗ nấu ăn cũng phải cầu kì. Để tránh cho mất thời gian, hẳn chủ động hỏi luôn cô bé.

“Con chỉ cho chú cái thìa nằm ở đâu với, chứ chú chẳng biết chỗ nào mà lần...”

“Chú cúi xuống kéo ngăn thứ ba của cái tủ này này! – Nghe hẳn hỏi, cô bé liền chỉ tay nhắc.

Mở ngăn kéo ra, hẳn thấy bên trong có một đồng thì đĩa, dao ăn đủ loại. Lấy một cái thìa xong, hẳn liền nhanh chóng rời khỏi đây. Đi qua chỗ cái tủ lạnh to, tiện tay hẳn kéo mở ra xem thử. Đúng như hẳn dự đoán, bên trong rỗng tuếch không có thức gì. Mà cũng đúng thôi, nếu còn đồ ăn thì hai mẹ con An Nhiên sao phải liều lĩnh ra khỏi nhà làm gì.

Ở gần đó, con Lu tìm kiếm một lát mà chẳng thu hoạch được gì do nhà bếp sạch quá, nó liền chán nản lẻo đẻo theo hẳn ra bên ngoài. Kiểm lấy chỗ thám mọt, nó nằm cuộn tròn xuống ở đó rồi nhìn chủ nhân của mình hoạt động.

Về tới phòng khách, Tân hướng dẫn cho An Nhiên giúp mẹ ăn bằng cách nhai nhừ mì tôm trong miệng. Sau đó, nhờ ra thìa rồi xúc cho mẹ mình ăn. Hẳn biết rằng, trong lúc biến đổi thì cơ thể sẽ cần rất nhiều năng lượng nên chỉ uống nước thôi là không đủ, phải ăn rất nhiều nữa mới xong. Nhưng thực tế lại không như hẳn nghĩ, cô bé chắc vẫn còn mệt nên chân tay lỏng lẻo không dứt cho mẹ được.

Không còn cách nào, hẳn bắt buộc dĩ phải tự mình thực hiện việc này. Lúc đầu, hẳn đã định làm thế luôn nhưng ngại. Cô gái này tuy nhìn còn rất trẻ, nhưng đã là người phụ nữ có chồng rồi. Mới cả, hẳn đã FA trong thời gian quá dài, giờ đây đột ngột làm điều này nên có cảm giác không thích ứng. Dù sao hẳn đã hôn môi bao giờ đâu, cho ăn thế này chả phải đang làm một điều mà người khác hay nói là “cháo lười” đấy thôi.

Hẳn hơi khó khăn trong bước đầu khi cho mẹ An Nhiên ăn một tí, vì miệng cô ấy đóng chặt, phải lấy tay cạy mở mới được. Sau một vài thìa, có lẽ bản năng sinh tồn của cô ta thức tỉnh nên hẳn chỉ cần đưa thìa chạm vào môi là miệng tự động há ra nuốt thức ăn.

Cô ấy ăn khá nhiều. Một lúc sau, số mì tôm hẳn mang theo đã hết sạch mà cô vẫn có vẻ như cô ta vẫn có thể ăn được nữa. Ở bên cạnh, bé An Nhiên cũng góp một phần trong việc tiêu diệt thức ăn nữa nên mới hết nhanh như vậy. Nhưng không sao, nhìn sắc mặt cô ấy bây giờ đã hồng hào hơn nhiều, chắc tình hình sẽ không đến nỗi tệ.

Thở phào một hơi, Tân ngoái đầu nhìn An Nhiên. Cô bé sau khi ăn uống đủ, sức khỏe liền hồi phục rất nhanh. Có lẽ, cảm thấy an toàn, yên tâm nên bản tính hiếu động, vô tư của một cô bé con nấm, sáu tuổi đã phục hồi trở lại. Vốn tò mò, thích thú với con Lu từ trước nên giờ đây cô bé đang rón rén gần nó rồi chậm rãi chìa tay ra định vuốt ve.

Hành động ngộ nghĩnh của cô bé làm hẳn bắt gác mỉm cười. Nhưng hẳn vừa ngăn người được mấy giây thì mẹ An Nhiên đột nhiên rên khê lên.

“A...”

Vội cúi đầu xuống nhìn, hẳn thấy mặt cô ta đang nhăn lại có vẻ như rất đau đớn, sợ hãi một cái gì đó. Chắc cô ấy gặp ác mộng, nhưng hẳn không thể giúp được gì hơn. Nhìn mấy vết thương lớn trên người cô ấy chưa được sơ cứu, hẳn vỗ đầu một cái, sao mình lại quên khuấy mất việc này.

Mở ba lô, hẳn lục trong đó lấy hộp cứu thương mini ra. Lúc trước, phòng việc mình sẽ bị thương nên hẳn đã cẩn thận mang theo. Mở hộp cứu thương, hẳn lấy cái kéo nhỏ, đỡ chân mẹ An Nhiên rồi cẩn thận cắt bỏ phần vải quanh miệng vết thương trên đầu gối đi. Nhìn vào chỗ thịt bị va đập mãi mòn loét thoáng lộ cả xương trắng mà hẳn cảm thấy ghê hết cả tay. Chắc phải có nghị lực cực lớn thì bị thương nặng như vậy cô ta vẫn có thể nén đau mang con chạy trốn chết được. Cắt bỏ lớp vải quần xong, hẳn liền lấy lọ cồn y tế đổ vào vết thương để rửa sạch đất cát.

“A... a...” – Có lẽ, trong hôn mê mẹ An Nhiên cũng cảm nhận được đau đớn lên cau mày rên khê lên từng đợt.

Nghe thấy tiếng kêu, An Nhiên sau khi thành công tiếp cận con Lu xong cũng không chơi nữa mà lại gần xem. Ở bên cạnh, con Lu cũng tò mò tới nhìn. Hẳn hơi ngạc nhiên vì con Lu để cho cô bé vuốt ve, bình thường nó rất ghét người lạ, không để cho ai tiếp xúc vào bao giờ trừ hẳn.

Thấy cô bé định mở miệng nói, hẳn liền ra dấu im lặng rồi tiếp tục việc sơ cứu của mình. Rửa sạch vết thương xong, hẳn dùng lọ dung dịch sát khuẩn rửa qua một lần nữa. Sau đó, hẳn bôi một lớp thuốc mỡ rồi lấy băng gạc quấn lại.

Hì hục một lúc, cuối cùng hẳn cũng xử lý xong hai vết thương nặng trên đầu gối. Còn lại trên người mẹ An Nhiên là mấy vết thương xây xước nhẹ khác, hẳn chỉ cần rửa sạch rồi dán băng dính cá nhân là xong. Hẳn kiểm tra lại một lần nữa thì thấy chân tay cô ấy còn một vài vết va đập bầm tím nữa nên nhanh chóng lấy lọ dầu gió xoa vào. Sơ cứu xong xuôi, hẳn nhìn lại thì thấy sắc mặt của cô ấy đã tốt hơn nhiều, không còn rên lên đau đớn nữa. Do hết sức tập trung làm việc nên giờ xong mà mặt hẳn vã ra đầy mồ hôi, căng thẳng không khác gì với lúc chiến đấu với quái vật vậy.

Lấy tấm khăn trên ghế đắp cho cô ấy xong, hẳn mới đưa tay áo lên lau mồ hôi. Vẫn còn cô bé vẫn chưa được sơ cứu nữa nên hẳn ngừng đầu cắt tiếng gọi:

“Con lại đây để chú xem vết thương thế nào rồi!”

“Dạ vâng!” – Cô bé ngoan ngoãn gật đầu rồi tiến lại gần.

Bộ trang phục mà cô bé đang mặc ngoài cái khoác dày ra thì chỉ còn lại một chiếc áo liền váy nên kiểm tra rất nhanh. Cô bé không có vết thương nào nặng cả, ngoài mấy vết xước trên chân tay chỉ cần dính băng dính cá nhân là xong, còn chỗ bầm tím sưng to ở cổ chân hẳn lấy lọ dầu gió xoa vào. Tất cả xong xuôi, hẳn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Còn tí cần ở chai nước, hẳn vội lấy đưa lên dốc vào miệng thì cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn.

“Ừc... Ừc... Ừc...” – Bắt gác bụng của Tân sôi lên ừng ực.

Sau khi cho hai mẹ con cô bé ăn xong, bụng của hẳn cũng bắt đầu cảm thấy đói. Mà số lương thực, nước uống hẳn mang theo đã hết sạch cả rồi. Không còn cách nào khác, xem ra đã đến lúc hẳn phải đi thực hiện tiếp kế hoạch của mình. Do nhiều yếu tố khác nhau, hẳn chắc chắn sẽ không thể mang hai mẹ con đi cùng làm việc này. Vì không những quá nguy hiểm cho họ, mà còn tạo thành gánh nặng cho hẳn nữa, nhất là khi mẹ An Nhiên vẫn còn đang bất tỉnh thế này.

Cau mày, hẳn ngẫm nghĩ một tí rồi lên tiếng nói với cô bé:

“An Nhiên à. Chú bảo cái này, cháu phải ngoan nghe lời nhé!”

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đến đích và thu thập lương thực

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 45: Đến đích và thu thập lương thực

Đứng ngoài cổng biệt thự, Tân lấy cái máy ảnh ra chụp lại phía trước căn nhà, đặc biệt là số nhà. Vì sát bên cạnh, có rất nhiều tòa nhà khác có kiểu dáng giống y hệt thế này, không chụp lại về sau hẳn muốn tìm tới sẽ rất khó khăn và mất thời gian. Không chỉ thế, hẳn còn phải đánh dấu kí hiệu vào la bàn nữa. Xong xuôi, hẳn mới cau mày xác định lại phương hướng đến mục tiêu, bởi lúc đi đến nhà mẹ con An Nhiên đã lệch đi so với hướng ban đầu. Lúc này, tiện tay hẳn có xem lại vài bức ảnh chụp điểm đặc biệt, chỗ này cũng gần mục tiêu dự định thôi, chỉ cần đi đúng hướng một lát là đến.

Xác định tốt xong, hẳn rút cái riu ra rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một tí. Khác với lúc sáng sớm tươi đẹp, trong xanh, bây giờ mới tầm mười giờ trưa mà mây đen đã kéo đến bao phủ dày đặc, che kín hết ánh nắng vàng biến bầu trời trở nên u ám, âm trầm. Gió thổi khá mạnh, còn nhiệt độ thì hạ thấp xuống rất nhanh, không đến mức rét lạnh nhưng cũng làm hẳn hơi khó chịu. Thời tiết đột ngột biến xấu khiến cho tâm trạng của hẳn cũng trùng xuống bị ảnh hưởng đôi chút.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, hẳn loại bỏ cảm xúc tiêu cực, ổn định lại tinh thần. Mờ mắt ra, nhũm mày, hẳn xiết chặt cái riu trong tay rồi nhanh chóng di chuyển.

Lúc trước, khi chuẩn bị đi, hẳn đã nói rõ ý định của mình cho cô bé An Nhiên rồi. Hẳn tưởng rằng khi mình muốn để hai mẹ con cô bé lại rồi ra ngoài tìm kiếm lương thực thì cô bé sẽ phản đối, không muốn. Nhưng thực tế, cô bé ngoan hơn hẳn tưởng, dễ dàng đồng ý, chỉ cần hẳn hứa sẽ quay trở lại là xong. Nhìn vào đôi mắt ngây thơ mong chờ của cô bé nhìn mình lúc bước ra khỏi cửa, hẳn biết chắc chắn sẽ phải quay trở lại lần nữa.

Nhanh chóng di chuyển, một lát sau, theo hướng chỉ trên la bàn, hẳn về lại chỗ cũ, nơi lúc trước giải cứu hai mẹ con khỏi bọn quái vật “Nắm đầu người”. Khom người, hẳn nép sát vào đồng hồ nát, bụi cây cỏ rậm rồi nhô đầu ra quan sát xung quanh. Trong tầm mắt của hẳn, cảnh vật vẫn vậy, không có gì thay đổi so với lúc trước. Mấy cái xác vẫn nằm nguyên dưới đất, nhưng cái đầu của bọn chúng đã biến mất. Hẳn biết, nếu chưa diệt sạch đồng nam thì vài cái đầu kia sẽ vẫn còn sống. Chỉ là không biết bọn chúng có thể sống được bao lâu, và có chuyển thành hẳn một dạng khác không.

Bỗng hẳn cảm thấy hôm nay có điều gì đó lạ. Đó là, bọn quái vật “Nắm đầu người” bỗng trở nên yên ắng hơn hôm qua rất nhiều. Sắp đến giữa trưa rồi mà bọn chúng không gào rú chạy loạn khắp nơi như mọi khi. Lúc sáng sớm, ở trên tòa nhà bảy tầng hẳn dùng ống nhòm quan sát thì thấy đám quái vật lộ ra trong tầm mắt rất ít, kể cả sâu trong nội thành cũng vậy. Bọn chúng đã đi đâu, chắc chắn mấy con quái vật này sẽ không dễ dàng chết hết được. Vì sức sống của bọn chúng hết sức kinh khủng.

“Thôi kệ, được đến đâu hay đến đó, mình cứ hết sức cẩn thận là được”

Nghĩ vậy, Tân không nán lại chỗ nấp này lâu nữa mà cẩn thận khom người di chuyển thật nhanh qua đoạn đường trống trước mặt. Đi lướt qua chỗ mấy cái xác, hẳn nhũm mày nhìn vào bọn chúng một tí. Đến hôm nay bọn quái vật này sắp chuyển thành thực vật rồi. Bởi miệng vết thương nơi hẳn chặt đứt cổ, bây giờ đang chảy ra một loại dung dịch giống như nhựa cây có màu đỏ sẫm chứ không phải là máu đông như trước. Chỗ thịt lộ ra cũng không giống thớ thịt bình thường nữa mà na ná như vân gỗ. Trên cơ thể bọn chúng, những thương tích trước kia được bù đắp bởi rễ cây gần như hoàn toàn, không những thế nó còn quấn khắp nơi để tăng sức mạnh cho con quái. Xem ra bọn quái vật này không dám chần một chỗ mà tiến hóa từng ngày, tốc độ nhanh không kém gì hẳn.

Một lúc sau, hẳn đã đi qua đoạn đường có khu biệt thự mới xây được một khoảng thời gian. Cẩn thận di chuyển, hẳn may mắn không bắt gặp một con quái vật “Nắm đầu người” lộ liễu nào trên đường nữa. Nhưng không hiểu sao hẳn cứ ần ần cảm thấy bất an trong lòng như có điều không tốt sẽ xảy ra. Ở bên cạnh, con Lu cũng không có phát hiện gì khác, thỉnh thoảng có lúc nó đang đi thì dừng lại đánh hơi làm hẳn cảnh giác theo. Nhưng chỉ một một tí là con Lu lại đi tiếp ngay, việc này khiến hẳn khó hiểu mà không biết là chuyện gì.

Lấy máy ảnh ra, hẳn tìm lại ảnh chỗ địa điểm là một siêu thị VinMart khá lớn. Siêu thị này to hơn những cái khác, nhìn rất bắt mắt nên hẳn chọn nó là mục tiêu đầu tiên. Nhìn vào một vài biển hiệu trên đồng hồ nát, hẳn mới biết chỗ này cũng không phải là nơi xa lạ. Trước kia, đây khu vực quanh chợ đầu mối Minh Khai và siêu thị VinMart rất có thể nằm ở đối diện với chợ này.

Xiết chặt cái riu trong tay, càng gần đến đích, không hiểu sao cảm giác bất an của hẳn càng lớn, mặc dù trước mặt không có con quái vật hay mối nguy hiểm nào. Ở bên cạnh con Lu cũng không có cảnh báo nào khác, hẳn nhũm mày nhìn vào la bàn một tí rồi đi chuyển tiếp. Nhưng thay vì đi nhanh như trước, bây giờ hẳn cẩn thận hơn nhiều. Hẳn di chuyển từng đoạn, từng đoạn ngán một nấp sau vật cản là đồng hồ nát, ô tô, hay bất cứ cái gì có thể che chắn tầm nhìn. Tập trung cao độ, hẳn bỗng cảm thấy ở chỗ này yên tĩnh quá, ngoài tiếng gió bắc vù vù thổi thì không nghe thấy tiếng gì khác.

Vượt qua một đám cỏ rậm um trước mặt, Tân vừa chuẩn bị bước nhanh tiếp thì dưới chân bỗng phát ra âm thanh làm hẳn giật nảy mình bắn người lùi lại.

“Vồ... Vồ... Ve... Ve...”

Ruồi nặng.

Cách vài mét trước mặt hẳn đột nhiên xuất hiện một đám ruồi nặng toàn những con to dùng bay vo ve loạn lên gần mặt đất. Âm thanh đập cánh của bọn chúng nghe thật khó chịu, nhất là trong không gian yên tĩnh thế này. Và như để báo hiệu cho một điều gì chẳng lành, cùng lúc đó trên ngọn đèn cao áp, cột điện xiêu vẹo, những cây to cũng liên tiếp vang lên tiếng quạ kêu.

“QUẠ... QUẠ... QUẠ...” – Tiếng kêu rất to và chói tai như để réo vong hồn vậy.

Tìm đập bình bịch, hẳn căng thẳng ngẩng đầu lên quan sát thì thấy kinh hãi rợn cả người. Không biết từ lúc nào, khoảng không gian phía trên lại lăm lăm quạ thế này, và càng đáng sợ là bọn chúng đang nhìn chăm chăm vào hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Những con quạ to lớn khác thường, kích cỡ phải gần bằng con gà hai, ba cân, lông đen kịt, cái mỏ thì nhọn hoắt nhìn cực kì ghê rợn.

“Gừ.. ừuul!!!” - Ở bên cạnh, con Lu thấy thể liền lập tức chùng hai chân trước xuống rồi nghe răng gằm gừ như muốn cảnh cáo lũ quạ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân căng thẳng đến toát cả mồ hôi hột, cộng thêm cảm giác bất an ngày càng lớn, hắn bỗng chùn bước muốn quay lại. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, hắn đã thấy siêu thị hiện ra trong mắt, cách đây chỉ mấy trăm mét. Đưa ống nhòm lên nhìn khắp xung quanh một lượt, hắn vẫn không thấy bóng dáng bất cứ một con quái vật “Nấm đầu người” nào xuất hiện.

Cơ hội tốt như vậy, sao có thể từ bỏ dễ dàng thế này được.

Huống chi sau khi chờ đợi một lúc, hắn thấy mấy con quạ này tuy đáng sợ, nhưng bọn chúng không có ý định tấn công hắn và con Lu. “Chắc do mình suy nghĩ nhiều nên áp lực thôi.. Có lên..” Tự động viên bản thân trong đầu xong, ánh mắt kiên quyết, hắn nhấc chân cẩn thận bước tiếp. Đi qua chỗ ruồi nhặng quây thành đàn, hắn cuối cùng cũng biết tại sao bọn chúng lại tụ tập một chỗ như vậy.

Bên dưới, ẩn trong lớp cỏ mới mọc, hắn thấy lờ mờ vài khúc xương người còn dính ít thịt bốc mùi thối hoắc, gòi bọ bám đầy xung quanh. Càng ghê hơn, cách đây một đoạn, hắn còn nhìn thấy đầu lâu của một ai đó bị rĩa cho nhăm nhở trông phát khiếp. Chỗ này gần khu chợ, mà thời điểm động đất xảy ra vào đúng lúc phiên chợ sáng rất đông người, cho nên ở đây thấy xương người chết cũng là bình thường. Nhất là, không lâu sau đó bọn quái vật “Nấm đầu người” xuất hiện còn ra sức săn, tàn sát người sống sót nữa. Lúc trước hắn không để ý, có khi trên đường đi, dưới mỗi một bụi cỏ xanh um là những mẫu xương của những người xấu số cũng nên.

Vậy giờ hắn biết nguyên nhân tại sao lũ quạ lại tập trung ở chỗ này đông như vậy. Chắc chắn do xung quanh đây số lượng người chết nhiều, dễ kiếm ăn, nên chẳng có lý do gì mà không tụ tập ở đây. Trấn an tinh thần mình như vậy, hắn cảm giác yên tâm hơn hẳn, bớt lo sợ đi rất nhiều. Thở phào một hơi, hắn đẩy nhanh tốc độ đi tiếp.

Càng tới gần siêu thị hơn, hắn càng thấy số lượng mảnh xương rải rác nhiều hơn, nhiều cái lộ hẳn trên bụi cỏ, hay nằm trên đồng cỏ nát. Mùi thối bao phủ khắp nơi, nồng nặc, không những thế nó còn hòa quyện với hương hoa từ đám cỏ lạ tạo ra một thứ mùi kinh khủng khiếp làm hắn muốn nôn mửa. Ở bên cạnh, con Lu hắt xì liên tục, thứ mùi khó chịu này đã vô hiệu hóa hoàn toàn khả năng đánh hơi của nó.

“Đùng... Đoàng...!” – Bỗng trên cao đột ngột vang lên tiếng sấm làm hắn giật nảy mình.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, hắn thấy mây đen kéo đến đã dày đặc như thực chất khiến bầu trời u ám đen kịt. Trên thỉnh không, thỉnh thoảng một vài tia chớp lóe lên như báo hiệu sắp có mưa to. Thời tiết thay đổi thật thất thường, lúc sáng vừa mới tươi đẹp như đầu mùa xuân, thế mà giờ đã âm u tối sắp mưa như vào cuối mùa thu vậy. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, nó cuốn bay những cánh hoa lên không trung uốn lượn khắp nơi nhìn rất đẹp.

Khung cảnh phía trước đang hiện ra một màu tang tóc bỗng trở lên mong ảo lạ thường, nhưng hắn không có tâm trạng để thưởng thức.

Sắp đến nơi rồi, tòa nhà siêu thị ba tầng cực lớn còn lờ lờ đã hiện rõ trong con ngươi chỉ cách hắn vài mét nữa.

Nấp sau một cái ô to con bẹp rúm, hắn hướng ánh mắt vào trong siêu thị thì thấy tối đen một màu không nhìn rõ ra gì. Hắn đưa tay lên dụi mắt rồi neho lại nhìn kĩ nhưng vẫn vậy. Không biết có phải do khoảng cách quá xa làm hắn không thể nhìn được. Hay bắt buộc hắn phải vào trong bóng tối thì mới chuyển đổi được khả năng nhìn đêm của mình. Ở sát bên cạnh, cái mũi của con Lu bị dị ứng mất đi khả năng đánh hơi vốn có rồi, hắn không thể dựa vào nó để cảnh báo giúp được nữa. Không còn cách nào nữa, hắn phải tự quyết định thôi.

Lặng yên, hắn ngồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa mờ rộng của siêu thị. Một lúc sau, không thấy có bất cứ động tĩnh nào xảy ra, hay có dấu hiệu của sinh vật sống nào bên trong, hắn liền xiết chặt cán riu trong tay rồi quyết định tiến lên phía trước. Ở bên cạnh, con Lu liền hết sức cảnh giác tiến hẳn lên đi phía trước hắn.

Mấy giây sau, cả hai đi đến cửa siêu thị mà vẫn chưa có gì xảy ra. Thở phào một hơi, hắn tự nhủ. “Chắc mình cả nghĩ quá rồi...”. Đúng như hắn tính toán, đến siêu thị là không sai, vì vừa tới cửa thôi hắn đã nhìn thấy khá nhiều đồ ăn rơi vãi lỉnh lỉnh ngoài cửa. Đây là mấy món đồ khô được bọc túi ni-lon như bánh mì, bánh kẹo, đồ hộp....

Chuyển ba lô đeo lên đằng trước ngực, Tân cúi xuống nhanh chóng nhặt nhạnh. Ở gần đó, con Lu thấy vậy liền dùng mõm tha đồ về giúp chủ nhân một tay. Do đề phòng từ trước, nên ba lô hắn mang theo lần này khá lớn, nó là loại ba lô to dành cho dân phượt. Lúc trước, khi chuẩn bị hắn đã sang phòng cậu sinh viên và tìm thấy cái này. Một lần nữa, hắn phải thầm cảm ơn cậu sinh viên có tính lập dị này. Mong rằng người tốt như cậu ta vẫn sống sót ngoài kia.

Đồ ăn rơi vãi khá nhiều, hắn và con Lu mãi mê thu thập rồi tiến vào trong siêu thị lúc nào không hay. Trong này, các gian hàng đã đổ gập hết, chông chéo lên nhau tạo thành đồng. Đang cúi người nhặt một hộp thật lộn đống hộp thì đột nhiên dưới góc khuất có một bóng đen xồng ra làm hắn giật bản mình. Theo phản xạ, hắn nhảy ngược về đằng sau rồi nắm chặt cái riu trong tay nhìn vào bóng đen.

“Chít... Chít... Chít...”

Thì ra là con chuột cống, bọn chuột đáng ghét thật, làm hắn tí nữa thì rụng tim. Thở nhẹ một hơi, hắn vừa ngẩng đầu lên quan sát xung quanh thì chứng kiến hình ảnh đáng sợ đến mức đông cứng cả người.

“GRAOOOO!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tay: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Bị quái vật tấn công, Tân lâm vào tuyệt cảnh

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 46: Bị quái vật tấn công, Tần lâm vào tuyệt cảnh

Mặt tái mét, trắng bệch, Tần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Trong tầm mắt của hắn lúc này là lít nhít, lúc nhúc một đồng những con quái vật “Nấm đầu người”. Số lượng nhiều lắm, phải đến hơn một trăm con cũng nên. Bọn chúng đứng sát với nhau, chặt cứng rồi quây thành một vòng tròn, ẩn nấp sâu vào góc khuất trong siêu thị. Nếu ở bên ngoài nhìn vào thì hắn sẽ không thể thấy được.

Đáng sợ nhất là trong đàn quái, hắn thấy có hai con có kích cỡ lớn hơn những con còn lại rất nhiều, đây chắc chắn là loại đã biến dị rồi. Con thứ nhất đứng gần hắn nhất, chắn trước mặt đám quái vật. Nó cao phải đến gần hai mét, cơ thể là từng đồng những bó cơ cuộn cuộn được tạo thành bởi rễ cây quấn chặt lấy nhau, lớp ngoài cùng được bọc bằng vỏ cây giống như bộ giáp vậy. Hai cánh tay có kích cỡ lớn nhất, nhìn đầy tính bọc phá và hoàn thiện đến mức gần như không nhận ra được là tạo thành bởi rễ cây. Trên đầu là khuôn mặt hết sức dữ tợn, làn da không còn nữa mà thay vào đó là những mảng nhăn nhéo như vỏ cây. Đằng sau lưng thì lồi lên từng bọc to tướng, chắc là những bọc nắm được bảo vệ. Con quái này chắc là dạng bọc phá như hắn từng gặp tối hôm ấy, nhưng nó đã tiến hóa mạnh hơn nhiều.

Con còn lại đang đứng ở tầng trên nhìn xuống thì có hình dáng khác biệt hoàn toàn, nó không còn giữ hình dáng cũ của con người nữa mà biến đổi thành giống như một con quái vật ngoài hành tinh. Cơ thể của nó cao lớn, nhưng không to bè mà rất thon gọn với bốn chi mảnh khảnh dài ngoằng có kết cấu rất đặc biệt. Phần lưng kéo xuống dưới có một cái đuôi dài rất to, nhìn giống như xương sống của con người, nhưng đã được cải tạo bởi nhiều sợi rễ cây quấn quanh, và đâm ra tua tua gai nhọn. Phần đầu khá nhỏ, phía trước mặt là bộ hàm răng mới nhọn hoắt cực kì dữ tợn đang nhỏ dãi xuống, còn kéo dài về đằng sau là những bọc nắm nổi cộm lên, đầu hiệu đây là một con quái vật “Nấm đầu người” biến dị không thể lẫn được.

Tất cả bọn quái vật lúc này đang hướng ánh đồ ngầu khóa chặt lấy hắn, một số con thì rống lên tỏ vẻ hết sức nộ nóng, nhưng bọn chúng không dám lập tức xông lên. Việc này chắc chắn là do hai con “quái vật biến dị” kia kiềm chế rồi. Nhìn vào ánh mắt của chúng, hắn cảm nhận thấy mình giống như con mồi nhỏ bé bị kẻ săn mồi treu đùa trước khi ăn vậy.

“Graooo... Gruuu...”

“GÂU... Gừrur...” – Quái vật rất đông, nhưng con Lu không hề tỏ ra sợ hãi. Nó dũng cảm đứng chặn trước mặt hắn rồi nhẹ nhàng gầm gừ thị uy, sẵn sàng tấn công bất cứ thứ gì lao tới, bảo vệ chủ nhân của mình.

Tím đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mồ hôi của hắn rì ra như mưa. Xiết chặt cái riâu trong tay, ánh mắt đảo khắp xung quanh, hắn chậm rãi bước lùi lại đằng sau. Hắn không biết lũ quái vật muốn vờn mình bao lâu. Nhưng hắn muốn lợi dụng điểm này để rời khỏi đây, dù hi vọng là rất mong manh.

“Cộp! Xoạt! Xoẹt!” – Trong không gian bị đè nén đến ngột ngạt, tiếng bước chân của hắn không may giẫm vào túi ni-lon, rắc rưởi vang lên thật rõ ràng.

Bỗng hắn cảm thấy có ánh mắt dị dạng đổ ý tới mình nên vội quay đầu nhìn tới thì thấy hai con “quái vật biến dị” đang dùng ánh mắt giống như treu tức, khinh thường, mỉa mai hành động chạy trốn của hắn. Đồng thời bọn chúng rú lên một tiếng, những con quái thường như nhận được mệnh lệnh mà chậm rãi áp sát hắn tạo áp lực.

Hai con “quái vật biến dị” đang muốn chơi trò mèo vờn chuột với hắn.

Bị một đàn quái vật đông nghịt bao vây, trong đó còn có hai con “quái vật biến dị” liền, tình huống của hắn đã tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa. Đến lúc này, hắn mới hiểu thật sự rằng, tại sao bên ngoài lại lắm mảnh xương của người chết đến vậy và trước cửa siêu thị đồ ăn sao lại rơi vãi dần vào bên trong. Đó không phải do trận động đất gây nên, mà là chính bọn quái vật đáng sợ này sẵn mồi ăn thật ụ ra. Đáng lẽ, hắn phải chú ý hơn mới phải, bởi mấy hôm nay thực vật phát triển nhanh đáng sợ, bao phủ mọi nơi thì mấy miếng xương từ lâu không thể lộ ra không khí được. Còn nữa, chuột nhiều thế này thì đồ ăn chắc chắn sẽ không lành lặn rơi ở chỗ thoáng cho hắn dễ dàng nhặt vậy. Hắn tưởng mình đã rất cẩn thận, nhưng không ngờ thế vẫn chưa đủ. Hắn còn thiếu kiến thức cực kì quan trọng nữa.

Đó là sinh tồn.

Nếu hôm nay có thể thoát thì đây sẽ là một bài học vô cùng đáng giá dành cho hắn.

Lặng lẽ rút một mũi tơ chế trước kia học cơ khí hắn làm chơi bên cạnh ba lò ra. Hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn vẫn đầy tơ máu hồ lớn:

“LU! CHẠY!”

“VÚT!!!” – Đồng thời trong lúc hét, hắn vung tay đập mũi thương bay tới hướng con “quái vật biến dị” gần nhất.

Sau đó, bất chấp tất cả, Tần quay đầu cùng với con Lu chạy nhanh về phía trước.

Đám quái hơi sững sờ về hành động bất ngờ của con mồi nên ngẩn ra. Bình thường, những kẻ khác đến được đây, nhìn thấy bọn chúng như thế này, đều sợ đến tê liệt. Số ít thì lập tức quay ngoắt cắm đầu cố gắng chạy trốn. Còn kẻ dám phản kháng rồi chạy thì đây là lần đầu tiên.

“Vù... Cộp...” – Mũi thương bay nhanh tới đâm vào lớp giáp của con “quái vật biến dị bọc phá”. Nó không gây ra một chút xúu tổn thương nào cho con quái mà bất lực rơi xuống đất.

“Keng...”

Một giây sau bọn quái vật mới kịp phản ứng, nhanh nhất là con “quái vật biến dị bọc phá”. Bị hắn phóng mũi thương tấn công, nó cảm thấy đây là sự khiêu khích trắng trợn của con mồi nhỏ yếu nên cực kì tức giận.

“GRAOOOOO!!!” – Rống lên một tiếng rõ to, con quái dùng hai cánh tay to lớn được tạo thành bởi những bó rễ cây quấn quanh bọc một cái quỳ hàng lên rồi đập tới.

“Gaooo.... Guuuu... Gầmm...” – Những con quái thường nghe thấy tiếng rống của con “quái vật biến dị” bỗng như được tiêm thuốc kích thích. Bọn chúng điên cuồng gào rú rồi ồ ạt xông lên.

“VÙ... VÙ...” – Cú ném với lực quá mạnh khiến cái quỳ hàng xé gió bay tới nhanh như lưu tinh.

Vừa chạy được mấy bước, hắn đột nhiên cảm thấy rợn tóc gáy, cảm giác nguy hiểm tột độ từ đằng sau ập tới. Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, bản năng sinh tồn của hắn bỗng thức tỉnh. Theo phản xạ, hắn nghiêng người đâm chân bấn về phía trước dù không biết phía sau mình là cái gì.

Cần như ngay trong khoảnh khắc Tần tung người bay ngang đấy thì cái gian hàng sượt qua đầu hắn trong gang tấc. Trên không trung, hắn có thể cảm giác được rõ ràng dòng khí lưu mạnh mẽ thổi bay tóc mình.

“RẦM...” – Trượt mục tiêu, cái quỳ hàng bay nhanh về phía trước rồi đập vào cánh cửa kính lớn của siêu thị.

“CHOANG...” – Cánh cửa lập tức vỡ tan, các mảnh kính rơi xuống bắn tứ tung dưới nền nhà.

Theo quán tính lúc bắn người, Tân trượt trên mặt đất rồi lao thẳng vào những mảnh kính vẫn còn đang rơi vỡ. Hấn vội vòng hai tay lên che đầu.

“Sụt! Phập! Phập!” - Những mảnh kính rơi xuống lập tức cửa rách tay hắn, một số còn lọt qua khe đâm vào đầu chảy máu.

“Rầm!” – Đến cuối cùng, hắn va lưng vào cái quầy hàng thì mới dừng lại.

“Gâu... Gâu...” – Vừa cố gắng dựng người đứng lên để chạy tiếp thì ở phía trước con Lu đột nhiên sủa ầm ỹ. Rồi ngay sau đó, hắn lại cảm thấy cảm giác tử vong bao phủ toàn thân.

Không kịp suy nghĩ, hắn lập tức co người đạp chân lên vài vòng trên mặt đất.

Ngay trong tích tắc lúc Tân xoay người, một bóng đen khổng lồ liền giáng xuống vị trí hắn nằm ban đầu.

“UYNH!!!!” – Chấn động vang lên dữ dội như một trận động đất nhẹ, dưới nền nhà nơi bóng đen tiếp xúc liền lún xuống rồi nứt vỡ như mạng nhện.

Vội ngoái đầu liếc về đằng sau nhìn, hắn liền kinh hồn bạt vía khi thấy “con quái vật biển dị tộc phá” đã ngay sát đằng sau mình và đang đưa tay Chop tới. Cẩn rằng, hắn đạp mạnh hai chân bắn lên phía trước một đoạn.

“Rầm!”

Thành công tránh thoát cú vỗ của con quái vật, hắn không kịp ngoái đầu nhìn lại mà lao nhanh về phía trước chạy đi.

“GRAOOOO!!!!” – Liên tục để con mồi nhỏ bé vuột mất, “con quái vật biển dị tộc phá” vô cùng giận dữ. Nó rống to lên một tiếng rồi đuổi theo.

“Graooo... Gruuu... Gruuuu”

Ngay sau “con quái vật biển dị tộc phá”, những con quái thường cũng đã lao tới, rồi tràn qua cửa siêu thị nhắm hướng con mồi đuổi giết.

Đến lúc này, “con quái vật biển dị” còn lại mới hành động. Nó thu mình chùng chân xuống tụ lực, rồi đến khoảnh khắc thích hợp, con quái liền đạp chân búng mạnh.

“Uỳnh...” – Nền nhà sau khi con “quái vật biển dị” dậm chân bay đi xong liền vang lên âm thanh nứt vỡ.

“VÈO!!!!” – “Con quái vật biển dị” bay vút đi qua đầu đám quái vật thường bên dưới nhanh như tia chớp.

Chỉ vài tích tắc sau, tám lưng nhỏ bé của con mồi đã hiện ra trong mắt nó. Nhìn vào cái cổ nhỏ, nó xoay người trên không trung rồi vùng đuôi quật tới.

“VÚT!!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đến giới hạn và khoảnh khắc cuối cùng

Nghe thấy tiếng xé gió như lưỡi hải tử thần sắp cắt cổ, lông tơ của Tân dựng đứng lên. Bản năng sinh tồn mách bảo, hắn lập cúi đầu xuống rồi lăn vài vòng dưới mặt đất. Thực hiện một loạt thao tác tránh né trong tích tắc xong, hắn vội ngẩng đầu lên nhìn kẻ tấn công. Khi biết được đối tượng là gì, mặt hắn liền tái mét trắng nhợt đi. Đó là, con “quái vật biển dị” thứ hai, có hình dáng như sinh vật người ngoài hành tinh. Nó vừa mới lao tới với tốc độ nhanh đến không tưởng và dùng đuôi quất hắn xong.

Tuy hắn may mắn né được đòn tấn công chí mạng, nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc. Con quái ra đòn hụt xong, nó liền thuận thế xoay một vòng rồi bật nhảy chồm tới. Nhìn hình ảnh bộ hàm nhọn hoắt của con quái phóng to trong mắt mình, hắn xiết chặt cái rìu trong tay, hai mắt vẫn đầy to máu đáp tới.

“Vù... Vù... Phập...” – Lưỡi rìu quăng trúng đích, nhưng không có bao nhiêu tác dụng, con quái vẫn vồ tới với một tốc độ cực nhanh.

Không thể tránh kịp được nữa, hắn gồng mình vận sức đến mức gân xanh nổi lên. Co chân lại, hắn chuẩn bị tung một cú đạp thẳng vào mặt con quái vật ghê tởm này. Ngay trong khoảnh khắc lòng bàn chân sắp tiếp xúc với hàm răng sắc nhọn của con quái. Với cái miệng mở rộng, hắn có nguy cơ sẽ bị đứt mất chân sau và chạm thì bất ngờ một bóng đen lao tới nhanh như lưu tinh.

“ẦM!!!!” – Bóng đen đâm rầm vào con quái với lực đạo cực mạnh.

“Bành! Bành!” - Kết thúc va chạm, cả hai lập tức bị phản lực đánh văng đi theo hai hướng ngược nhau.

Bóng đen cứu hắn không phải ai xa lạ mà chính là con Lu. Sau khi tông ngã con “quái vật biển dị tộc độ”, nó vội vàng trở mình đứng dậy rồi lao tới đứng chắn trước mặt hắn nhe răng gầm gừ.

Bị cản lại bởi con “quái vật biển dị tộc độ”, ở đằng sau Tân những con quái khác đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Đặc biệt là con quái vật tộc phá, chạy đến tầm thích hợp, nó liền bốc một cái ô tô con lên rồi đáp tới.

Lập tức thu cái rìu về trong tay, hấn hô lớn lên với con Lu:

“LU! CHẠY NGAY!” – Trong lúc nói, hấn đồng thời xoay người đứng dậy rồi cầm đầu chạy tiếp.

“ỦYNH!!!!” – Ngay khi Tân vừa rời khỏi vị trí được vài bước thì ngay sát đằng sau chiếc ô tô con liền giáng xuống. Va chạm mạnh khiến đất đá bắn văng đi xung quanh, và không may hấn bị trúng một vài viên vào lưng đau đớn.

Cắn chặt răng chịu đựng, hấn điên cuồng tăng tốc chạy song song với con Lu. Do chịu kích thích sinh tử, hấn vừa mới đột phá giới hạn tốc độ của bản thân.

Ở phía sau, “con quái vật biến dị bọc phả” nhìn thấy con mồi nhỏ bé lại tránh được đòn tấn công của mình. Nó giận dữ vô cùng gào to lên một tiếng rồi đổi cách di chuyển.

“GAOOOOO!!!!”

“Ủnhh...” – Đắm đuối tay không lồ của mình xuống lòng đường, con quái mượn lực tung người bắn về phía trước để rút ngắn khoảng cách.

“Gaooo... Gruuuu...” – Ngay sát phía sau con quái biến dị bọc phả, đàn quái thường cũng ào ào xông lên. Nhưng tốc độ của bọn này không được tốt lắm, thua xa Tân và con Lu nhiều.

Đứng trên một đồng cỏ nát nhô cao, con “quái vật biến dị tốc độ” dùng ánh mắt đỏ ngầu khát máu khóa chặt lấy Tân. Nó đang cảm thấy thật thú vị. Từ ngày cơ thể nó biến đổi hoàn toàn thì đây là lần đầu tiên nó được hưởng thụ cảm giác săn mồi là như thế nào. Những con mồi trước quá yếu đuối và dễ dàng kết liễu khiến nó không thể cảm nhận được điều đó. Nó đã có một ít trí thông minh, thoát khỏi sự ràng buộc của bản năng. Nó muốn rèn luyện kỹ năng sát thủ của mình đến mức cao nhất. Gặp con mồi thú vị thế này, nó không muốn kết liễu ngay trong chớp nhoáng, mà phải từ từ hành hạ đến khi thỏa mãn mới thôi.

“Réccccc!!!!” – Rú lên một tiếng quái dị, “con quái tốc độ” phóng đi khỏi chỗ đứng nhanh mức tạo thành tàn ảnh đằng sau đuổi theo con mồi.

.....

Cầm đầu điên cuồng chạy ở phía trước, một thời gian sau, Tân bắt đầu cảm thấy tức ngực khó thở. Ban đầu, hấn định chạy vào chỗ khu dân cư, nơi có nhiều tòa nhà, đồng cỏ nát là vật cản tự nhiên dễ cắt đuôi đám quái vật nhưng không được. Bởi vì, những chỗ ấy cũng tràn ra quái vật “Nắm đầu người” chặn đường hấn. Có lẽ bọn chúng bị thu hút bởi động tĩnh quá lớn gây ra khi đàn quái rượt theo hấn. Gặp những điểm không có quái, hấn định đột phá thì con “quái vật biến dị tốc độ” lại bất ngờ xuất hiện tấn công. Nó cực kì đáng ghét, không chỉ ngăn hấn chạy trốn, mà cứ đánh hụt xong cái là lần mất ngay. Hấn và con Lu dù rất cố gắng, nhưng không có cách nào để phản công, cũng như bỏ rơi đàn quái vật đằng sau.

Không còn cách nào khác, hấn bị ép phải chạy giữa lòng đường lớn trong khi đám quái vật đằng sau ngày một đông hơn. Thình thoảng, hấn còn phải hết sức vất vả né những vật thể khổng lồ bay tới do con “quái vật biến dị bọc phả” đáp tới. Đứng trước nguy cơ sinh tử, phản xạ của hấn tăng lên với tốc độ đáng kinh ngạc. Hấn tiến bộ, nhưng con “quái vật biến dị tốc độ” cũng tiến bộ nhanh không kém. Càng ngày tần suất tấn công của nó càng nhiều hơn, đòn đánh tới từ nhiều góc độ khác nhau và ngày càng hiểm hóc khó né. Nó đang lấy hấn làm công cụ để rèn luyện kỹ năng săn mồi. Đến khi nó hoàn thiện, khắc phục được nhược điểm phải dừng lại, chừng một nhịp để ra đòn chuẩn xác thì hấn sẽ chắc chắn phải chết.

Dần dần, cơ thể của hấn đạt đến cực hạn, hai chân nặng như đeo chì còn mắt thì mờ dần đi. Mồ hôi và ra như mưa, quỵên với máu chảy vào mắt xót vô cùng mà hấn không dám giơ tay áo lên lau. Bởi vì, chỉ cần lơ là một giây thôi, hấn sẽ phải ôm hận với con “quái vật biến dị tốc độ” ngay. Không nhìn thấy nó, nhưng hấn biết, chắc chắn nó đang quanh quẩn ở chỗ nào đó quanh đây rình rập chờ cơ hội đánh lén.

Đang chạy, đột nhiên trước mặt hấn xò ra vài con quái vật chặn đầu. Hấn định lách mình tránh qua để chạy tiếp thì ở phía sau, “con quái vật biến dị tốc độ” lại xuất hiện chớp nhoáng rồi quăng đuôi tấn công.

“VÚT!!!!”

Hai mắt vằn đầy tơ máu, hấn vật lực tung người bật lên cao về phía trước. Khi sắp va chạm vào con quái trước mặt, hấn nghiêng răng đập mạnh hai chân vào ngực nó.

“Bành!” – Mượn lực, hấn co người lộn một vòng trên không trung bắn về đằng sau.

“BÓP!!!!” – Ngay trong khoảnh khắc hấn đang bay lộn trên không trung đó thì ở phía sau, cái đuôi của con “quái vật biến dị tốc độ” lướt qua bên dưới đập mạnh vào ngực con quái thường một lần nữa.

“Bành... Bành... Bành...” – Lực đạo cực mạnh làm ngực con quái thường sụp một mảng, một ít nội tạng còn sót lại văng ra từ miệng. Con quái bay về đằng sau và đập với vài đồng bạn làm tất cả ngã xuống.

Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, ngẩng đầu lên hấn liền nhìn thấy “con quái vật biến dị tốc độ” trước mặt. Không kịp suy nghĩ, hấn xiết chặt cái rìu trong tay đến mức gân xanh nổi lên, vung tay chặt xuống. Ở gần đó, con Lu cũng xông tới cùng lúc tấn công.

“Vụt!”

Hấn chém hụt và con Lu cũng vồ hụt. “Con quái vật tốc độ” đã biến mất khỏi chỗ cũ nhanh đến đáng sợ. Chắc nó lại kiếm một chỗ nào đó ẩn nấp để đợi chờ cơ hội cho lần tấn công tiếp theo. Không kịp thở dốc, hấn vừa chừng lại một tí thì từ đằng sau vang tới tiếng xé gió của một vật nặng đang bay.

“ỦYNH!!!!”

Bật khỏi chỗ cũ lăn vài vòng dưới đất, hấn thành công tránh né đồng cỏ nát bay tới. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu hấn né qua những vật thể này rồi. Con “quái vật biến dị bọc phả” luôn chớp cơ hội rất nhanh và không biết mệt mỏi, cả đàn quái đuổi theo nữa, hấn chậm lại trong khi bọn chúng vẫn miệt mài đuổi theo với tốc độ không khác lúc đầu là mấy. Hấn né được khối lớn, nhưng những mảnh vụn nhỏ bắn ra từ dư chấn thì không thể.

Cho nên lúc này hai cánh tay của hấn dùng để che đầu, bảo vệ chỗ yếu hại đã xây xước đỏ thẫm máu. Vết thương không nặng, nhưng cứ liên tục bị bào mòn thế này sẽ khiến hấn mất máu đi rất nhanh. Các bó cơ trên khắp người bắt đầu nổi lên triệu chứng đau nhức cho thấy cơ thể hấn đã quá tải. Trong khi đó, chỗ thực phẩm hấn ăn từ sáng sớm đến giờ đã tiêu hao gần như hết sạch. Nếu không phải, sức chịu đựng của hấn được rèn luyện rất nhiều từ những lần vượt qua giới hạn sinh tử lúc trước thì đã kết thúc lâu rồi. Hai mắt thỉnh thoảng cứ nhoeo đi từng đợt, đầu hấn thì liên tục ong ong choáng váng. Hấn bắt đầu có chút tuyệt vọng, muốn buông xuôi tất cả để không phải chịu đau đớn nữa.

Khi Tân vừa ngẩng ra một thoáng thì dị biến phát sinh.

“VÚT!!!!” – Con “quái vật biến dị tốc độ” chớp thời cơ bất ngờ xuất hiện sau lưng hấn rồi vung đuôi quật vào cái đầu nhỏ bé.

“BÀNH!!!!” – Trong giây phút hấn chưa kịp phản ứng thì con Lu đột nhiên hiện ra chắn trước mặt, chặn đòn tấn công chớp nhoáng này.

“Ừnh...” – Trúng đòn, con Lu bị đánh bay vọt qua đầu hấn rồi rơi xuống cách một đoạn không xa.

“Ầng ằng... Ầng ằng...” – Kêu lên đau đớn, con Lu gắng gượng đứng dậy để tiến lại bảo vệ chủ nhân tiếp. Một bên vai nó, nơi bị con quái quật trúng bị kéo mất một mảng thịt khá to và máu bắt đầu chảy ra rất nhiều.

Chứng kiến đồng bạn của mình bị thương, nghe tiếng kêu đau đớn thảm thiết, trong đầu hấn lóe lên một cái rồi thức tỉnh khỏi mê man. Hai mắt vẫn tợ máu, hấn gào lên như một con dã thú rồi quay người vùng riu bỏ xuống.

“AAAA!!!”

“VÚT!!!!” – Nhát chém lại hụt, con “quái vật biến dị tốc độ” đã biến mất khỏi chỗ cũ chỉ để lại dấu chân hấn rõ dưới đất khi phát lực.

Ở đằng xa, khi Tân chững lại vài giây, con “quái vật biến dị bộc phát” đã nhanh chóng áp sát gần lại. Đến khoảng cách thích hợp, nó đâm hai cánh tay không lồ xuống đất mượn lực để tung người bay lên không trung.

Từ trên cao, con quái vật chụm hai tay lại giáng xuống như một viên lưu tinh. Mục tiêu là thân hình nhỏ bé của con mồi.

“UYNH!!!!”

Đòn tấn công của con quái trượt. Trước giây phút sắp bị đè nát đó, may mắn hấn đã kịp phản ứng. Quăng riu cho nó ghim vào đồng đồ nát phía trước, hấn giật mạnh tay đồng thời thu sọai dây để cơ thể mình bị kéo bay đi đột ngột khỏi vị trí cũ.

“GRAOOO!!!” – Đòn đánh trượt mục tiêu, con “quái vật biến dị bộc phát” vô cùng tức giận rống lên một tiếng rồi chuẩn bị cho một đòn tấn công trời giáng nữa.

Vừa trở mình đứng dậy, hấn gắng gượng nén cảm giác khó chịu lại rồi khản giọng hô lên:

“LU... Chạy...”

Hấn không muốn chết, chết một cách đau đớn khổ sở thế này. Lúc này, trong đầu hấn không nghĩ được cái gì nữa. Hấn chỉ biết rằng khi mình chết đi thì đồng bạn quả cảm bên cạnh cũng sẽ chết theo. Hấn phải sống, nỗ lực đến cùng để sống, không vì cái gì cả, đơn giản chỉ để đồng bạn của mình không phải hi sinh một cách vô ích. Con Lu nếu có một mình thì chắc chắn nó đã thoát từ lâu, không chỉ vì tốc độ nhanh, mà bọn quái vật cũng không có hứng thú nhiều với nó. Nhưng nó đã ở lại, sẵn sàng dùng thân mình để bảo vệ chủ nhân. Nó như muốn nói cho hấn phải cố gắng đến cùng, không được từ bỏ dù có đau đớn hay một mối thế nào. Hấn đã hiểu được và sẽ thực hiện điều đó.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thờ ra hồng hộc, Tân dùng tất cả sinh mạng của mình cầm đầu chạy về phía trước.

Ở bên cạnh, con Lu khập khiễng chạy song song với hấn. May mắn vết thương nhìn qua bên ngoài có vẻ kinh khủng, nhưng nó chưa động đến xương cốt nên con Lu vẫn có thể chạy tiếp được, nhưng tốc độ chậm hơn trước nhiều.

“Rầm!”

“Ừnh... Ừnh... Ừnh...”

“Graooo... Gruuu... Gruuu...”

Phía sau cả hai, đàn quái vật kéo đến ngày một gần và con “quái vật biến dị bộc phát” thì liên tục bốc vật cản đập tới. Con “quái vật biến dị tốc độ” vẫn chưa tấn công lần nữa, chắc nó đang chờ khoảnh khắc cuối cùng để kết liễu.

Dưới lòng đường lớn, thân hình của Tân và con Lu xiêu vẹo cố gắng chạy về phía trước. Vật cản đập tới rất nhiều, nhưng theo một cách thần kì nào đó, hấn may mắn lẩn người né được trong gang tấc. Theo thời gian, tốc độ của hấn ngày một chậm lại. Khi sắp đến khoảng cách mà con “quái vật bộc phát” có thể tung người tấn công thì con “quái vật tốc độ” lại đột nhiên xuất hiện phía sau lưng hấn.

Ngắm chuẩn vào thân hình nhỏ bé của con mồi, con “quái vật biến dị tốc độ” vùng đuôi tung đòn kết liễu.

“VÚT!!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Sơ cứu và bắt đầu di chuyển

Nấp trong một chiếc xe bán tải đỗ bên lề đường ngách nhỏ chật hẹp, Tân thò đầu qua cửa kính nhìn ngó khắp xung quanh một lượt. Mấy giây sau, không thấy có mối nguy hiểm nào, hay cái gì khả nghi, hấn mới rút đầu lại. Kéo khóa, mở ba lô, hai tay hấn run run móc nấy gói đồ khô ra. Gấp gáp bóc vỏ, hấn chia sẻ với con Lu rồi cả hai ngấu nghiến nhai nuốt.

Vài phút trước, sau khi cắt đuôi được đàn quái vật và cảm thấy bọn chúng không đuổi theo mình nữa, hấn đã quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Chút sức lực hồi phục cấp tốc sau khi thức tỉnh năng lực lần hai đã cạn kiệt, hấn bây giờ không chỉ cảm thấy đói đến choáng váng, mệt mỏi rã rời, mà cơ thể còn lạnh run lên từng đợt. Ở bên cạnh, tình hình của con Lu cũng không được tốt lắm nên hấn phải tìm kiếm chỗ trú ẩn tạm thời ngay. Nhìn ngó xung quanh một tí, hấn nhanh chóng chọn chiếc xe bán tải này, vì nó ngay trong tầm mắt, có vẻ kín đáo và có thể

dễ dàng thoát ra chạy trốn tiếp khi có nguy hiểm bất ngờ xuất hiện.

Ở bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã rất to, cơn mưa rào như trút nước không có bất kì dấu hiệu nào là sẽ dừng lại. Nhiệt độ hạ xuống khá thấp, gió đã ngừng thổi và tiếng sấm sét cũng không còn nữa. Trong xe bán tải, hần và con Lu run rẩy khó khăn nhai nuốt thức ăn vào bụng. Đồng hồ khô lạnh lẽo này thật khó ăn, nhất là khi hai hàm răng cứ đánh vào nhau lách cách thế này. Móc mấy lọ thịt lợn đóng hộp ra, hần giắt nắp rồi ngửa cổ uống nước sốt bên trong thay cho nước. Ngồi bên cạnh, con Lu ngửi thấy mùi thịt liền ngừng đầu hướng ánh mắt đáng thương nhìn hần. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hần nhanh chóng mở hộp khác rồi đưa cho con Lu ngay.

Một lát sau, khi đã ăn hết một phần ba đồng hồ trong ba lô thì cuối cùng hần cũng cảm thấy lưng lưng bụng. Dừng lại, hần không ăn nữa mà lấy ít đồ bóc thêm cho con Lu. Hôm nay, nó đã hi sinh bản thân cứu hần rất nhiều lần nên cần phải ăn nhiều hơn. Còn hần, dù rất muốn ăn nữa, nhưng phải cố gắng nhịn lại, bởi số thức ăn ít ỏi mới lấy được không còn nhiều. Với tình hình bây giờ, hần biết rằng muốn kiếm thêm đồ ăn là cực kì khó khăn. Hần không ngờ được rằng, bọn quái vật tiến hóa nhanh đến đáng sợ như thế này. Mới hôm qua thôi, bọn chúng vẫn còn đứng vật vờ khắp nơi, lao tới tấn công vào chỗ phát ra động tĩnh như bản năng. Thế mà hôm nay, lũ quái đã tự biết tụ thành đàn, ẩn nấp trong góc khuất của các tòa nhà để sẵn mồi.

Bỗng một làn gió lạnh lùa vào trong xe làm hần run mình run lên cắt đứt mạch suy nghĩ. Trở về với thực tế, hần nhìn lại bộ quần áo ướt đẫm nước của mình mà cảm thấy không ổn. Tuy có chút thức ăn vào bụng, hần khỏe lên, không còn cảm thấy lạnh buốt như lúc trước nữa. Nhưng ngâm nước lâu sẽ khiến hần rất dễ bị ốm, mà ốm bây giờ là điều cực kì nguy hiểm. Cơ thể hần mà rơi vào tình trạng suy nhược, không thể hành động được như ý muốn là đã cách cái chết không xa. Phải tìm một bộ quần áo khác để thay ngay, tiếc rằng trước khi đi, lúc chuẩn bị hần không cho vào trong ba lô.

Ngồi đầu, tìm kiếm trong xe, hần hi vọng chủ nhân cũ sẽ để lại gì đó hữu dụng cho mình. Tìm tòi một tí, hần vui mừng mỉm cười khi thấy ở ghế sau ô tô có một cái áo khoác mỏng cùng vài chai nước lọc giắt cạnh cửa xe. Ăn đồ khô xong đang khát, hần vội với lấy chai nước mở ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Cúi xuống, thấy con Lu cũng muốn uống, hần liền lấy một cái vỏ hộp ăn xong lúc này, đổ nước vào rồi đưa cho nó. Xong xuôi, hần lập tức cởi áo mình ra rồi mặc cái áo khoác kia lên.

Thở phào một hơi, thay áo xong, ấm áp hơn hần, cơn cái quần và đôi giày ướt nữa, tí nữa hần tính sau vậy. Lọc lọc khắp nơi, hần tìm xem còn thứ gì khác không thì may mắn phát hiện trong ngăn đồ phía trước ngoài mấy thứ linh tinh ra, còn có một túi cứu thương nhỏ nữa. Hộp cứu thương cũ của hần sau khi sơ cứu cho hai mẹ con đã sắp hết rồi, tìm thấy cái này đúng là kịp thời.

Lập tức kéo khóa mở ra, hần phần khởi khi thấy bên trong hộp cứu thương, ngoài bông băng, dung dịch sát trùng... còn có cả thuốc đỏ để cầm máu nữa.

- Táp! Táp! Táp! – Hần đang loay hoay với túi cứu thương, ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng động.

Cúi xuống nhìn lại, hần thấy con Lu đang liềm lông và vết thương của mình. Nó chắc là đang rất đau đớn, nhưng không rên lên một tiếng khiến hần cảm thấy ghen ngào trước ngực. Không để nó làm thế tiếp, hần phải sơ cứu cho con Lu ngay.

Trước tiên, hần lấy cái áo thu đông vừa thay ra của mình, vắt khô rồi lau sạch nước trên lông con Lu. Sau đó, hần bắt nó nằm im để dùng dung dịch sát trùng làm sạch vết thương. Mỗi lần dùng nước sát trùng đổ vào vết thương là cơ thể con Lu lại run bắn lên từng đợt làm hần xót ruột vô cùng. Cần rằng, hần đẩy nhanh tốc độ. Mấy chục giây sau, khi đã rửa sạch đất cát và máu bẩn quanh miệng vết thương, hần liền lấy lọ thuốc đỏ rắc lên rồi quấn băng gạc bao quanh vết thương thế là tạm ổn.

Sơ cứu tốt cho con Lu xong, hần mới có thời gian để ý lại vết thương trên người mình. Lúc trước, con “quái vật biến dị tốc độ” có tung một đòn cực mạnh vào ngực hần, nhưng may mắn cái ba lô đã cản không cho đuôi gai tiếp xúc với da thịt nên miệng vết thương chỉ có vết bầm tím không nặng. Hai cánh tay, cùng với mu bàn tay của hần thì bị đất đá va đập sứt xát khắp nơi. Miệng vết thương tuy nhìn đáng sợ, nhưng chỉ là ngoài da, không tổn thương sâu vào cơ và xương ảnh hưởng hoạt động nên hần chỉ rửa sạch, rắc thuốc đỏ lên rồi quấn băng bảo vệ là xong.

Nặng nhất phải là ở phía sau lưng của hần, nơi cơn quái phản đòn vào lúc sắp chết. Cởi áo khoác ra, hần xoay lưng nhìn qua gương chiếu hậu ô tô, quan sát vết thương mà cảm thấy run mình. Những chỗ bị đuôi gai của cơn quái đập vào giờ đây đã bị bóc đi một mảng da thịt khá sâu, miệng vết thương loét ra, trắng bệch do máu bị nước mưa rửa trôi. Cần rằng chịu đựng đau xót, hần cấp tốc xử lý vết thương.

Xong xuôi, Tân mặc áo khoác lại rồi ngừng đầu nhìn ra bên ngoài. Không biết từ bao giờ, cơn mưa rào dữ dội đã đột ngột dừng lại chỉ còn lất phất vài hạt nhỏ. Bầu trời vẫn u ám xám xịt đầy đặc mây đen giống như lúc nào cũng có thể mưa tiếp vậy. Không khí thì ngày một lạnh hơn, nên dù đã thay áo khoác nhưng hần vẫn cảm thấy hơi rét. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ăn uống, sức lực của hần cũng đã hồi phục được kha khá không còn đáng ngại như lúc trước nữa. Ở bên cạnh, con Lu sau khi ăn và sơ cứu vết thương xong cũng tốt hơn rất nhiều. Đã đến lúc hần rời khỏi đây thôi, ở chỗ này hần cứ có cảm giác bất an không an toàn. Giờ đồng hồ lên xem, hần thấy đã hơn hai giờ chiều rồi. Từ bây giờ đến hết ngày, trời sẽ tối đi rất nhanh, hần phải nhanh chóng tính xem sẽ làm gì tiếp rồi trở về chỗ hai mẹ con An Nhiên.

Gom đồ cất vào trong ba lô, hần đeo nó lên trước ngực. Ló đầu ra bên ngoài quan sát một tí, không thấy có mối nguy hiểm nào xung quanh hần mới mở cửa dẫn con Lu xuống xe. Vừa đặt chân ra bên ngoài, lập tức một cơn gió lạnh ủa tới làm hần run mình run lên nhẹ nhẹ. Ở bên cạnh, con Lu tốt hơn hần một ít vì nó có bộ lông dày đã khô gần hết. Thế này không ổn rồi, hần phải tìm quần áo và giấy để thay ngay lập tức. Bởi cứ vậy mà đi, hần chắc chắn sẽ không chịu được, vì nhiệt độ từ giờ đến tối sẽ ngày càng lạnh.

Môi tím tái, hần nắm chặt cái rù dẫn con Lu bắt đầu di chuyển. Vừa ra khỏi con hẻm, đập vào mắt hần là con đường nhỏ với hai bên là hàng quán. Nhìn vào địa chỉ trong cái bảng hiệu ngay bên cạnh dưới lòng đường, hần thấy chỗ này là phố Cầu Diễn, cách khu trọ của mình khá xa. Khu phố này sau trận động đất vẫn còn khá nhiều căn nhà lành lặn, đã sơ đồ đóng kín cửa chỉ có một số là mở. Ngừng đầu lên quan sát, hần nhắm lấy một cái Shop quần áo gần nhất mở cửa rồi cẩn thận di chuyển.

Khoảng một phút sau, hần tiếp cận mục tiêu. Nấp sát bên mép cửa, hần ló đầu vào bên trong quan sát. Cảnh vật hiện rõ lên trong mắt, hần thấy bên trong có ba con quái vật “Nắm đầu người” đang ẩn nấp trong bóng tối. Xem ra, hần đã suy đoán đúng, tất cả bọn quái vật này đều tiến hóa về cách săn mồi rồi. Thế này thì bọn chúng đã nguy hiểm, nay lại càng đáng sợ hơn. Nhíu mày, hần nghĩ cách tiêu diệt nhanh gọn ba con quái thường này để không gây ra động tĩnh lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại trong vài giây, hần cảm thấy phương án tốt nhất vẫn là đặt bẫy rồi hần và con Lu tiêu diệt từng con một. Quyết định như vậy xong, hần nhìn ngó xung quanh một tí rồi nhanh chóng bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Phóng một sợi dây từ lòng bàn tay ra, hần dính vào mép cửa rồi cẩn thận di chuyển sang bên kia, căng dây buộc chặt vào mép còn lại cách mặt đất khoảng hai cen-ti-mét. Kiểm tra lại độ chắc chắn xong, hần bảo con Lu vào trong dụ bọn quái vật còn bản thân thì nấp ngoài cửa sẵn sàng tấn công.

Một lát sau, không có bất ngờ nào xảy ra, Tân và con Lu thành công tiêu diệt ba con quái vật một cách nhanh chóng ít gây ra động tĩnh nhất. Kiểm tra lại một lượt nữa, chắc chắn rằng bên trong không còn gì khác, hần liền nhanh chóng đi vào trong Shop rồi tìm tòi quần áo. Thật không ngờ, lần đầu tiên hần được đặt chân vào chỗ sang trọng lại là trong hoàn cảnh trở trêu như thế này. Trước kia, những nơi này, hần chỉ dám ao ước nhìn ngắm từ bên ngoài mà thôi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tác: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Chương 49: Sơ cứu và bắt đầu di chuyển

Nấp trong một chiếc xe bán tải đồ bên lề đường ngách nhỏ chật hẹp, Tần thờ đầu qua cửa kính nhìn ngó khắp xung quanh một lượt. Mấy giây sau, không thấy có mối nguy hiểm nào, hay cái gì khả nghi, hắn mới thụt đầu lại. Kéo khóa, mở ba lô, hai tay hắn run run móc mấy gói đồ khô ra. Gấp gáp bóc vỏ, hắn chia sẻ với con Lu rồi cả hai ngấu nghiến nhai nuốt.

Vài phút trước, sau khi cắt đuôi được đàn quái vật và cảm thấy bọn chúng không đuổi theo mình nữa, hắn đã quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Chút sức lực hồi phục cấp tốc sau khi thức tỉnh năng lực lần hai đã cạn kiệt, hắn bây giờ không chỉ cảm thấy đói đến choáng váng, mệt mỏi rã rời, mà cơ thể còn lạnh run lên từng đợt. Ở bên cạnh, tình hình của con Lu cũng không được tốt lắm nên hắn phải tìm kiếm chỗ trú ẩn tạm thời ngay. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn nhanh chóng chọn chiếc xe bán tải này, vì nó ngay trong tầm mắt, có vẻ kín đáo và có thể dễ dàng thoát ra chạy trốn tiếp khi có nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Ở bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã rất to, con mưa rào như trút nước không có bất kì dấu hiệu nào là sẽ dừng lại. Nhiệt độ hạ xuống khá thấp, gió đã ngừng thổi và tiếng sấm sét cũng không còn nữa. Trong xe bán tải, hắn và con Lu run rẩy khó khăn nhai nuốt thức ăn vào bụng. Đống đồ khô lạnh lẽo này thật khó ăn, nhất là khi hai hàm răng cứ đánh vào nhau lách cách thế này. Móc mấy lọ thịt lợn đông hộp ra, hắn giật nắp rồi ngửa cổ uống nước sốt bên trong thay cho nước. Ngồi bên cạnh, con Lu ngửi thấy mùi thịt liền ngẩng đầu hướng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hắn nhanh chóng mở nắp hộp rồi đưa cho con Lu ngay.

Một lát sau, khi đã ăn hết một phần ba đồng đồ trong ba lô thì cuối cùng hắn cũng cảm thấy lưng lửng bụng. Dừng lại, hắn không ăn nữa mà lấy ít đồ bóc thêm cho con Lu. Hôm nay, nó đã hi sinh bản thân cứu hắn rất nhiều lần nên cần phải ăn nhiều hơn. Còn hắn, dù rất muốn ăn nữa, nhưng phải cố gắng nhịn lại, bởi số thức ăn ít ỏi mới lấy được không còn nhiều. Với tình hình bây giờ, hắn biết rằng muốn kiếm thêm đồ ăn là cực kì khó khăn. Hắn không ngờ được rằng, bọn quái vật tiến hóa nhanh đến đáng sợ như thế này. Mới hôm qua thôi, bọn chúng vẫn còn đứng vật vờ khắp nơi, lao tới tấn công vào chỗ phát ra động tĩnh như bán năng. Thế mà hôm nay, lũ quái đã tự biết tự thành đàn, ẩn nấp trong góc khuất của các tòa nhà để săn mồi.

Bỗng một làn gió lạnh lùa vào trong xe làm hắn rung mình run lên cắt đứt mạch suy nghĩ. Trở về với thực tế, hắn nhìn lại bộ quần áo ướt đẫm nước của mình mà cảm thấy không ổn. Tuy có chút thức ăn vào bụng, hắn khỏe lên, không còn cảm thấy lạnh buốt như lúc trước nữa. Nhưng ngâm nước lâu sẽ khiến hắn rất dễ bị ốm, mà ốm bây giờ là điều cực kì nguy hiểm. Cơ thể hắn mà rơi vào tình trạng suy nhược, không thể hành động được như ý muốn là đã cách cái chết không xa. Phải tìm một bộ quần áo khác để thay ngay, tiếc rằng trước khi đi, lúc chuẩn bị hắn không cho vào trong ba lô.

Ngoài đầu, hắn tìm kiếm trong xe, hi vọng chủ nhân cũ sẽ để lại gì đó hữu dụng ở đây. Tìm tới một tí, hắn vui mừng mỉm cười khi thấy ở ghế sau ô tô có một cái áo khoác mỏng cùng vài chai nước lọc vắt cạnh cửa xe. Ăn đồ khô xong đang khát, hắn vội với lấy chai nước mở ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Cúi xuống, thấy con Lu cũng muốn uống, hắn liền lấy một cái vỏ hộp ăn xong lúc nãy, đổ nước vào rồi đưa cho nó. Xong xuôi, hắn lập tức cởi áo mình ra rồi mặc cái áo khoác kia lên.

Thờ phào một hồi, thay áo xong, ấm áp hơn hẳn, còn cái quần và đôi giày ướt nữa, từ nũa hắn tính sau vậy. Lọc lội khắp nơi, hắn tìm xem còn thứ gì khác không thì may mắn phát hiện trong ngăn đồ phía trước ngoài mấy thứ linh tinh ra, còn có một túi cứu thương nhỏ nữa. Hộp cứu thương cũ của hắn sau khi sơ cứu cho hai mẹ con đã sắp hết rồi, tìm thấy cái này đúng là kịp thời.

Lập tức kéo khóa mở ra, hắn phấn khởi khi thấy bên trong hộp cứu thương, ngoài bông băng, dung dịch sát trùng... còn có cả thuốc đồ để cầm máu nữa.

“Táp! Táp! Táp!” – Hắn đang loay hoay với túi cứu thương, ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng động.

Cúi xuống nhìn lại, hắn thấy con Lu đang liêm lông và vết thương của mình. Nó chắc là đang rất đau đớn, nhưng không rên lên một tiếng khiến hắn cảm thấy ghen ngào trước ngực. Không để nó làm thế tiếp, hắn phải sơ cứu cho con Lu ngay.

Trước tiên, hắn lấy cái áo thu đông vừa thay ra của mình, vắt khô rồi lau sạch nước trên lưng con Lu. Sau đó, hắn bắt nó nằm im để dùng dung dịch sát trùng làm sạch vết thương. Mỗi lần dùng nước sát trùng đổ vào vết thương là cơ thể con Lu lại run bắn lên từng đợt làm hắn xót ruột vô cùng. Cẩn rằng, hắn đẩy nhanh tốc độ. Mấy chục giây sau, khi đã rửa sạch đất cát và máu bẩn quanh miệng vết thương, hắn liền lấy lọ thuốc đỏ rắc lên rồi quấn băng gạc bao quanh vết thương thế là tạm ổn.

Sơ cứu tốt cho con Lu xong, hắn mới có thời gian để ý lại vết thương trên người mình. Lúc trước, con “quái vật biến dị tốc độ” có tung một đòn cực mạnh vào ngực hắn, nhưng may mắn cái ba lô đã cản không cho đuôi gai tiếp xúc với da thịt nên miệng vết thương chỉ có vết bầm tím không nặng. Hai cánh tay, cùng với mu bàn tay của hắn thì bị đất đá va đập sứt xát khắp nơi. Miệng vết thương tuy nhìn đáng sợ, nhưng chỉ là ngoài da, không tổn thương sâu vào cơ và xương ảnh hưởng hoạt động nên hắn chỉ rửa sạch, rắc thuốc đồ lên rồi quấn băng bảo vệ là xong.

Nặng nhất phải là ở phía sau lưng của hắn, nơi con quái phản đòn vào lúc sắp chết. Cởi áo khoác ra, hắn xoay lưng nhìn qua gương chiếu hậu ô tô, quan sát vết thương mà cảm thấy rung mình. Những chỗ bị đuôi gai của con quái đập vào giờ đây đã bị bóc đi một mảng da thịt khá sâu, miệng vết thương loét ra, trắng bệch do máu bị nước mưa rửa trôi. Cẩn rằng chịu đựng đau xót, hắn cấp tốc xử lý vết thương.

Xong xuôi, Tần mặc áo khoác lại rồi ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Không biết từ bao giờ, con mưa rào dữ dội đã đột ngột dừng lại chỉ còn lất phất vài hạt nhỏ. Bầu trời vẫn u ám xám xịt dày đặc mây đen giống như lúc nào cũng có thể mưa tiếp vậy. Không khí thì ngày một lạnh hơn, nên dù đã thay áo khoác nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi rét. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ăn uống, sức lực của hắn cũng đã hồi phục được kha khá không còn đáng ngại như lúc trước nữa. Ở bên cạnh, con Lu tốt hơn hẳn một ít vì nó có bộ lông dày đã khô gần hết. Thế này không ổn rồi, hắn phải tìm quần áo và giấy để thay ngay lập tức. Bởi cứ vậy mà đi, hắn chắc chắn sẽ không chịu được, vì nhiệt độ từ giờ đến tối sẽ ngày càng lạnh.

Gom đồ cát vào trong ba lô, hắn đeo nó lên trước ngực. Ló đầu ra bên ngoài quan sát một tí, không thấy có mối nguy hiểm nào xung quanh hắn mới mở cửa dẫn con Lu xuống xe. Vừa đặt chân ra bên ngoài, lập tức một cơn gió lạnh ủa tới làm hắn rung mình run lên nhẹ nhẹ. Ở bên cạnh, con Lu tốt hơn hẳn một ít vì nó có bộ lông dày đã khô gần hết. Thế này không ổn rồi, hắn phải tìm quần áo và giấy để thay ngay lập tức. Bởi cứ vậy mà đi, hắn chắc chắn sẽ không chịu được, vì nhiệt độ từ giờ đến tối sẽ ngày càng lạnh.

Mới tìm tòi, hắn nắm chặt cái rìu dẫn con Lu bắt đầu di chuyển. Vừa ra khỏi con hẻm, đập vào mắt hắn là con đường nhỏ với hai bên là hàng quán. Nhìn vào địa chỉ trong cái bảng hiệu ngay bên cạnh dưới lòng đường, hắn thấy chỗ này là phố Cầu Diễn, cách khu trọ của mình khá xa. Khu phố này sau trận động đất vẫn còn khá nhiều căn nhà lành lặn, đa số đóng kín cửa chỉ có một số là mở. Ngẩng đầu lên quan sát, hắn nhắm lấy một cái Shop quần áo gần nhất mở cửa rồi cẩn thận đi chuyển.

Khoảng một phút sau, hắn tiếp cận mục tiêu. Nấp sát bên mép cửa, hắn ló đầu vào bên trong quan sát. Cảnh vật hiện rõ lên trong mắt, hắn thấy bên trong có ba con quái vật “Nắm đầu người” đang ẩn nấp trong bóng tối. Xem ra, hắn đã suy đoán đúng, tất cả bọn quái vật này đều tiến hóa về cách săn mồi rồi. Thế này thì bọn chúng đã nguy hiểm, nay lại càng đáng sợ hơn. Nhíu mày, hắn nghĩ cách tiêu diệt nhanh gọn ba con quái thường này để không gây ra động tĩnh lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại trong vài giây, hắn cảm thấy phương án tốt nhất vẫn là đặt bẫy rồi hắn và con Lu tiêu diệt từng con một. Quyết định như vậy xong, hắn nhìn ngó xung quanh một tí rồi

nhanh chóng bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Phóng một sợi dây từ lòng bàn tay ra, hấn dính vào mép cửa rồi cẩn thận di chuyển sang bên kia, căng dây buộc chặt vào mép còn lại cách mặt đất khoảng hai cen-ti-mét. Kiểm tra lại độ chắc chắn xong, hấn bảo con Lu vào trong dự quái vật còn bản thân thì nấp ngoài cửa sẵn sàng tấn công.

Một lát sau, không có bất ngờ nào xảy ra, Tân và con Lu thành công tiêu diệt ba con quái vật một cách nhanh chóng ít gây ra động tĩnh nhất. Kiểm tra lại một lượt nữa, chắc chắn rằng bên trong không còn gì khác, hấn liền nhanh chóng đi vào trong Shop rồi tìm tòi quần áo. Thật không ngờ, lần đầu tiên hấn được đặt chân vào chỗ sang trọng lại là trong hoàn cảnh trở trêu như thế này. Trước kia, những nơi này, hấn chỉ dám ao ước nhìn ngắm từ bên ngoài mà thôi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Tiệm đường diệt quái, thu thập đồ ăn

Shop quần áo này khá to, bên trong xếp đủ loại quần áo và cả giày dép nên Tân không phải tìm kiếm lâu. Chọn đại lấy một bộ quần áo nam là quần bò, áo khoác da và đôi giày thể thao, hấn cấp tốc thay quần áo cũ rồi mặc lên. Toàn là những thứ đắt tiền của các hãng thời trang nổi tiếng, bảng giá ghi đến vài triệu một món, bây giờ hấn lấy mặc không, nhưng chẳng có cảm giác vui mừng nào cả. Giò mặc đẹp cho ai nhìn chứ, bọn quái vật chẳng, những người sống sót thì phải điên cuồng vật lộn để sinh tồn, làm gì còn ai để ý cái này. Mà những thứ trước kia xã hội coi là giá trị, bây giờ không đáng một đồng, không bằng cả một mẫu bánh mì nhỏ khi đói.

Thay quần áo xong, ảm áp hơn hấn, hấn lấy thêm vài bộ nữa cất vào trong ba lô để dự phòng. Trời đang lạnh, mà bộ lông ẩm ướt của con Lu chắc sẽ không đủ ấm nên hấn mặc cho nó một cái áo khoác da nữa luôn. Xong xuôi, cả hai rời khỏi Shop quần áo ra bên ngoài. Đứng trước con đường, hấn nhíu mày cúi xuống nhìn la bàn trong đồng hồ để xác định phương hướng. Bây giờ, hấn phải về chỗ hai mẹ con An Nhiên ngay, bởi đã hứa với họ thì phải giữ lời. Hấn không thể để cô bé đáng thương ấy chờ đợi trong lo âu, tuyệt vọng được.

Trời càng lúc tối càng nhanh, mới có ba giờ mà trông đã như năm giờ tối rồi. Con mưa rào đã tạnh, nhưng nó không ngừng hấn mà chuyển sang lát phất. Trên cao, những đám mây đen không lồ trôi nhanh xoay vần liên tục. Nó khiến bầu không khí trở nên trầm thấp như có một áp lực vô hình. Gió bắc cứ từng đợt, từng đợt thổi qua khiến nhiệt độ bên ngoài giảm xuống ngày càng nhanh, như vào đầu mùa đông vậy.

Nhìn con đường đầy vũng ngập lụt sau cơn mưa và cỏ cây dày đặc trước mặt, hấn xiết chặt cái rìu trong tay rồi dẫn con Lu nhanh chóng bước đi. Quảng đường từ đây về nhà hai mẹ con An Nhiên khá xa, hấn phải di chuyển nhanh chứ không thể chậm rãi như trước kia được. Nhanh nhưng hấn vẫn hết sức cẩn thận và cảnh giác khi giắt lên ba lô nhánh cây và khuất sau vật cản lớn.

.....

Mấy chục phút sau, hấn rời khỏi khu phố Cầu Diên đến một khu phố khác bị tàn phá nghiêm trọng. Trước kia nơi này có lẽ là điểm ăn uống vì hai bên đường tất cả các cửa hàng đều là quán ăn, nhà hàng. Thấy mấy chỗ này, lập tức trong đầu hấn lóe lên ý tưởng thu thập đồ ăn. Suy nghĩ một lát, hấn cảm thấy việc này khá thi rất đáng để thử nên chậm rãi chăm chú tìm kiếm mục tiêu.

Đi được một đoạn nữa, rất nhanh hấn tìm được một nơi thích hợp. Đó là một quán phở bình dân vẫn còn lành lặn và cửa cũng mở toang không đóng kín như những chỗ khác. Áp sát mục tiêu, hấn cùng con Lu ngó đầu hé mắt vào trong quan sát. Hình ảnh vừa rõ lên, hấn liền giật mình vì thấy bên trong có đến gần chục con quái vật “Năm đầu người” đứng lúc nhúc một đồng với nhau trong đó. Dưới nền nhà gần chỗ bọn chúng đứng là từng đồng mảnh vụn xương bị ruồi nhặng bay xung quanh nhìn rất kinh dị. Quán này không to, hấn đảo mắt nhìn một vòng là thấy toàn bộ bên trong. Và mục tiêu hấn muốn cũng rất nhanh hiện rõ lên trong mắt, là cái tủ lạnh to ngang nằm ngay cạnh bếp.

Nhíu mày, hấn đếm số lượng quái trong quán rồi ngẫm nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Có tất cả bảy con, đều là loại quái thường, nhưng bọn này có vẻ ngoài khá hoàn thiện so với những con quái khác nhiều. Thân thể bọn chúng được rể cây bao phủ gần hết, bộ hàm cũng được thay đổi, những cái răng mới nhọn hoắt đâm ra tua tủa trải rộng đến tận mang tai. Ước lượng với sức mạnh của mình và con Lu bây giờ, hấn cảm thấy mình có thể chống lại được bọn chúng, nhưng phải đánh lẻ từng con một, chứ cả đàn cùng ập tới thì chỉ có thể chạy trốn.

Quay ra bên ngoài, hấn đảo mắt nhìn một vòng xung quanh. Trong tầm mắt của hấn, khu phố này còn mấy ngôi nhà lành lặn nữa, cũng là quán ăn, nhưng tất cả đều đóng kín cửa, loại cửa cuộn kéo lên kéo xuống. Những chỗ ấy, hấn không biết bên trong có gì, nhưng khả năng lớn là cũng có quái vật. Nếu hấn và con Lu tìm cách diệt bọn quái ở cửa hàng này thì động tĩnh phát ra liệu có thu hút những con quái khác ập tới không, như vậy thì nguy hiểm lớn quá. Nhưng chẳng lẽ lại từ bỏ, như vậy thật đáng tiếc, cái tủ lạnh kia bên trong chắc chắn sẽ có thực phẩm tươi là thịt, thứ mà hấn và con Lu rất cần.

Nhắm mắt, hấn hít sâu một hơi rồi ngẫm nghĩ trong đầu. Khi mở mắt, ánh mắt của hấn đã chuyển thành kiên quyết. Không thể bỏ đi được, cơ hội như thế này không có nhiều, hấn sẽ tìm cách dụ bọn quái vật ra ngoài rồi tiêu diệt từng con một. Có kinh nghiệm từ trước, việc này đối với hấn và con Lu là không khó, nhưng chỉ sợ trong lúc hành động thì dị biến phát sinh. Cho nên trước đó, hấn phải kiểm tra kỹ càng xung quanh và đặt bẫy cẩn thận đã. Vụ siêu thị mới đây đã cho hấn một bài học to lớn, làm cái gì cũng phải chắc chắn nắm rõ được hoàn cảnh xung quanh trước đã.

Nhẹ nhàng dẫn con Lu rời khỏi quán ăn này, Tân nhìn ngó khắp nơi, tìm kiếm vật cản hai bên đường để kéo to đặt bẫy. Tính toán số lượng quái trong quán có bảy con, hấn đặt bốn cái bẫy. Mỗi cái bẫy cách xa nhau khoảng hơn chục mét, cao thấp khác nhau, có cái thi dưới tầm chân, cái thì ở ngang cổ đan xen lẫn nhau. Tất cả những vị trí đặt bẫy hấn đều đánh dấu bằng cành cây để mình có thể dễ dàng nhận ra mà tránh.

Một lát sau, đặt bẫy xong hấn quay lại kiểm tra kỹ một lần nữa. Khi đã chắc chắn bọn chúng sẽ hoạt động tốt, hấn tiến hành bước cuối cùng là kiểm tra những cửa hàng lành lặn còn lại đang đóng kín cửa có mờ ra được không. Tất cả đều không mờ được, nhưng có một hai cái khi đứng trước cửa, con Lu tỏ ra rất căng thẳng, hấn đoán bên trong có gì đó rất nguy hiểm khiến con Lu sợ như vậy nên cực kì cẩn thận.

Chuẩn bị đã hoàn tất, giờ là lúc hấn thực hiện kế hoạch.

Hít sâu một hơi, Tân dẫn con Lu quay trở lại quán ăn, mục tiêu mà hấn hướng tới. Ngó vào bên trong nhìn kĩ một lần nữa, khi chắc chắn rằng số lượng quái chỉ có mấy con này hấn cắn răng, xiết chặt cái rìu bắt tay vào làm.

Tiến tới, hấn cùng con Lu đi vào trong quán ăn rồi tung chân đá một cái ghế sắt.

“Bang!” – Âm thanh va chạm vang lên chói tai trong không gian yên tĩnh, cái ghế sắt bay đi đâm thẳng hướng tới đàn quái.

“Bịch... Leng Keng...” – Chiếc ghế nhanh như chớp đập vào mục tiêu là mặt một con quái vật “Nắm đầu người” gần nhất rồi rơi xuống nền nhà.

“Graooooo.... Gruuuu.... Gaooooo...” – Không đến một giây, bọn quái vật đã nhanh chóng phản ứng. Phát hiện ra con mồi trước mặt khiêu khích mình, bọn chúng rống lớn lên rồi điên cuồng lao ra tấn công.

“Lu! Chạy!” – Hô lên với con Lu, hấn quay đầu chạy nhanh, thẳng hướng đến vị trí mình đặt bẫy.

“Uych... Uych... Uych...” – Nghe tiếng bọn quái vật dồn dập đuổi theo sau, Tân tỉnh thoảng ngoái đầu lại đằng sau liếc xem có phải tất cả bọn chúng đều ra không.

May mắn, đúng như kế hoạch, lũ quái vật này tuy đã khôn hơn trước, nhưng nhận thức vẫn chỉ ở mức thô sơ nên có thể dễ dàng dụ được bọn chúng. Khi tốc độ được đẩy lên cao nhất, cũng là lúc hấn và con Lu chạy đến cái bẫy đầu tiên được đánh dấu ở tầm thấp. Thấy thế, hấn lập tức hô lên với con Lu:

“Lu! Nhảy!”

Khi tiếng nói vừa dứt, hấn và con Lu cũng thành công nhảy qua sợi tơ căng ngang. Chạy thêm vài bước nữa, hấn ra hiệu cho con Lu dừng lại rồi cả hai vào tư thế chuẩn bị tấn công.

“Ầm... Ầm... Ầm...” – Ngay khi Tân và con Lu thực hiện xong một loạt thao tác, đàn quái vật cũng chạy tới vị trí cái bẫy. Và tất nhiên, bọn chúng không thể biết được dưới chân có gì nên tất cả lũ lượt ngã xuống lòng đường.

Chọn một mục tiêu vắng đến gần nhất, hấn hô lên với con Lu bên cạnh:

“Lu! Cấn cổ!” – Vừa nói, hấn vừa đồng thời xông lên.

Tiếp cận mục tiêu, hấn nắm chặt cái rìu bằng hai tay rồi vùng xuống bổ thẳng một nhát vào gáy con quái vật.

“Phập!” – Nhát chém với lực đạo cực mạnh vang lên ngọt sớt. Ngay tức khắc, đầu của con quái vật văng ra khỏi cổ của nó, kéo theo đám nhầy nhụa cây đu tươi như máu.

“Gừ... Goàm...” – Cách không xa, con Lu cũng nhanh không kém hấn khi nó thành công vật đứt đầu một con quái khác gần như cùng lúc.

Hấn và con Lu thành công kết liễu hai con quái vật xong thì lúc này những con còn lại cũng kịp trở mình đứng dậy. Thấy đồng bạn chết đi ngay trước mặt, nhưng bọn chúng không có chút sợ hãi. Gào rú lên vài tiếng xong, bọn chúng đồng loạt xông lên vồ tới. Nhưng con mồi đã không còn ở vị trí cũ mà tiếp tục chạy trốn. Bị kích thích, bọn quái vật háng máu lên điên cuồng tăng tốc.

Nhìn thấy bọn quái vật đuổi theo mình, Tân lại hô lên với con Lu rồi cả hai tiếp tục chạy nhanh tới vị trí cái bẫy tiếp theo. Cúi đầu xuống, hấn né qua cái bẫy được căng bằng sợi tơ mỏng manh ở tầm cao rồi quay lại chuẩn bị cho đợt phản công tiếp theo. Ở bên cạnh, không cần hấn nhắc nữa, con Lu cũng đã biết phải làm gì. Nó chùng hai chân trước, co người, súc lực chuẩn bị cho một cú vỗ chớp nhoáng.

“Rầm... Rầm... Rầm...” – Không có gì bất ngờ xảy ra, đám quái vật lại một lần nữa ngã xuống. Lần này bọn chúng bị chặn cổ nên ngã ngựa về đằng sau, đập gáy xuống lòng đường.

Chớp lấy cơ hội, hấn và con Lu lao lên tấn công. Sau khi giải quyết hai con quái vật nữa, cả hai lại bắt đầu chạy trốn.

Cứ thực hiện như vậy, một lát sau, khi đã thành công diệt gọn đám quái vật, Tân vừa thở dốc vừa đảo dác nhìn ngó khắp nơi. May mắn, động tĩnh phát ra không thu hút thêm con quái nào khác đến nữa. Thở phào một hơi, hấn móc chai nước lọc ra tu ừng ực. Còn nửa chai, hấn dốc xuống cho con Lu uống nốt. Xong xuôi, hấn nhanh chóng dẫn con Lu quay lại quán ăn lúc trước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Vượt sông

Đưa tay áo lên bịt mũi, Tân cố nén cảm giác kinh tởm của đồng mảnh xương bốc mùi dưới chân. Những miếng xương này chắc là các nạn nhân xấu số bị bọn quái vật bắt vào ăn thịt. Thời tiết ẩm nồm gợi mở phát triển, nhiều đến mức bò tràn ra dưới mặt đất lúc nhúc, nhìn phát khiếp khiến hấn nhợn nhạo trong bụng. Xung quanh, dưới gầm bàn, gầm ghế, góc khuất, lũ chuột thỉnh thoảng lại loạt soạt chạy qua làm hấn và con Lu giật mình. Những con chuột to tướng với cặp mắt đỏ ngầu nhìn hết sức dữ tợn và không hề tỏ ra sợ người chút nào. Để ý một tí, hấn thấy lũ chuột không có ý định tấn công mình liền mặc kệ. Bọn này rất khó dây, nếu không bị ép buộc thì hấn không muốn động chạm tới chúng.

Nắm chặt cái rìu trong tay, hấn bước nhanh tới chỗ cái tủ lạnh. Mở nắp, hấn vừa cúi xuống vừa nhìn vào thì lập tức vui mừng nở nụ cười. Hấn thấy bên trong thực phẩm còn khá nhiều. Tất cả gồm có mấy tảng thịt bò lớn, xương lợn, một ít rau xanh các loại và một ít thứ đồ linh tinh khác. Hung phấn vô cùng, hấn vội kiểm tra đồng hồ bên trong. Thật may mắn, mấy tảng thịt và xương vẫn còn tốt, chỉ có một ít rau xanh là bị hỏng.

Quá tốt rồi!

Hắn cấp tốc mở ba lô móc đồ trong tủ lạnh bỏ vào. Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân hành động, nó liền nhe răng gầm gừ cảnh giác nhìn xung quanh. Từ lúc tủ lạnh mở ra, lũ chuột ngửi thấy mùi thịt tươi là bắt đầu dao động chạy ngược xuôi tò vè nôn nóng vô cùng. Bọn chúng chưa dám xông tới, chắc là cố kỵ con Lu hoặc số lượng bên trong quán phở này không đông lắm.

Một lát sau, Tân thu thập sạch sẽ đóng đồ trong tủ lạnh xong thì ba lô của hắn cũng đầy được một nửa.

“Chít.... Chít... Chít...” – Đang yên tĩnh, đột nhiên lũ chuột đồng loạt kêu lên diếc tai và mài răng xoàn xoạt.

Cau mày, hắn ngẩng đầu lên nhìn ngó xung quanh. Không biết từ lúc nào, lũ chuột đã áp sát gần hắn chỉ còn khoảng vài mét, mặc cho con Lu đứng bên cạnh vẫn liên tục nhe răng gầm gừ cảnh báo. Nhìn thân hình đồ sộ to như con mèo trưởng thành của lũ chuột, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ cùng với hàm răng sắc nhọn, hắn bắt đầu cảm thấy áp lực. Không chán chừ trong này lâu hơn nữa, hắn xiết chặt cán rìu trong tay cùng với con Lu lùi dần từng bước về đằng sau.

“Chít.... Réc.... Réc...” – Thấy con mồi có dấu hiệu chạy trốn, lũ chuột kêu ầm lên rồi chạy loạn khắp xung quanh.

Hết sức tập trung, hắn đảo mắt nhìn quanh liên tục, sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào. Ở bên cạnh, con Lu cũng gừ lên một cách dữ tợn. Nó xộc xạo xông lên từng đoạn ngắn xua đuổi những con chuột áp sát quá gần đi rồi lại nhanh chóng lui lại đi gần hắn.

Một lát sau, cuối cùng hắn và con Lu cũng thành công thoát ra bên ngoài, bỏ lại phía sau đàn chuột đang rú lên không cam lòng. Chỉ một phút trôi qua thôi mà hắn cảm thấy như một tiếng vầy, căng thẳng đến vãi cả mồ hôi cho dù trời đã khá lạnh. May mắn, số lượng chuột trong quán ăn không đông lắm. Có khoảng gần chục con thôi, nên lúc hắn và con Lu đi chuyển, nhiều lúc bọn chúng rất dao động, nhưng cũng kiềm được không xông lên tấn công.

Ra đến ngoài cửa, hắn lập tức quay đầu dẫn con Lu chạy nhanh xuống lòng đường cách xa quán ăn cũ. Đi được một đoạn, hắn ngoái đầu lại đằng sau nhìn, thấy lũ chuột không có đuổi theo mình mới dừng lại. Thở phào một hơi, tâm trạng căng thẳng của hắn rốt cuộc cũng được buông xuống. Đã từng chạm trán với lũ chuột một lần, kỷ ức vẫn còn mới mẻ, hắn không muốn lặp lại một lần nữa như vậy.

Đứng giữa lòng đường, hắn ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời một tí rồi đảo mắt quan sát xung quanh. Trên cao, mây đen kéo đến ngày một dày đặc và âm trầm, từng hạt mưa nhỏ vẫn lất phất rơi đều không có một chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại cả. Không khí ngày một lạnh hơn, có lẽ hắn lên nhanh chóng tìm đường đi về chỗ hai mẹ con An Nhiên. Nhưng nhìn lại cái ba lô đeo trước ngực vẫn chưa đầy, nhớ tới con phở này còn mấy quán ăn vẫn còn lạnh lặn, hắn không muốn bỏ đi sớm vậy. Mấy chỗ kia đang đóng kín cửa, hắn chỉ tìm cách phá cửa đột nhập vào trong thì xác suất kiếm được đồ ăn là rất lớn.

Cơ hội tốt, hắn càng nghĩ càng thấy khả thi. Ngẩng đầu lên, hắn nhìn quanh tìm kiếm mục tiêu để thực hiện kế hoạch. Nhưng vừa mới chăm chú vào những quán ăn đóng cửa, hắn liền lập tức thấy rợn người, sồn gai ốc, lông mao dựng đứng lên. Cách khoảng hơn chục mét về phía trước, không biết từ bao giờ, những cánh cửa cuốn đóng kín khóa chặt của các nhà hàng bỗng trở nên méo mó, cong vẹo giống như bị một cái gì đó đó to lớn tàn phá từ bên trong. Cửa vẫn đóng kín, nghĩa là sinh vật kia vẫn chưa thoát ra được, nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh cả người. Thông qua vết cắt, cào của thứ gì đó sắc nhọn, hắn chắc chắn rằng vật kia không đơn giản là quái vật “Nấm đầu người”, mà rất có thể là một loại quái vật đáng sợ khác, hoặc con quái biến dị cực kì khó đối phó.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân nhanh chóng từ bỏ ý đồ khám phá bên trong những hàng quán đóng cửa để tìm thực phẩm. Việc này quá nguy hiểm, nhất là khi hắn không biết một chút gì về những thứ bên trong nên càng cảm thấy đáng sợ hơn. Giờ đồng hồ lên xem, hắn thấy đã gần ba giờ rồi. Không còn sớm nữa, từ giờ trở đi trời sẽ tối rất nhanh, hắn phải đi chuyển ngay đến biệt thự chỗ của hai mẹ con An Nhiên không thì muộn mất.

Ngẩng đầu lên nhìn con đường trước mặt, hắn xiết chặt cán rìu lưỡng lự một tí rồi dẫn con Lu đi theo hướng khác. Những cánh cửa đóng kín của hàng quán hai bên đường có vẻ như vẫn còn chắc chắn, nhưng hắn không dám mạo hiểm đi bừa qua nữa. Ai biết được những cái hắn nghĩ là an toàn, khi đi tới lại bất thình lình xông ra thứ gì đó nguy hiểm tấn công thì chi có mà ôm hận.

Một lát sau, Tân dẫn con Lu xuyên qua đồng cỏ nát đến một khu phố khác. Không chán chừ quan sát thêm nữa, hắn lơ đãng nhìn vào la bàn rồi xác định phương hướng đánh dấu trên đó rồi nhanh chóng đi tiếp. Trên đường, hắn và con Lu cố gắng đi thẳng để tiết kiệm thời gian, gặp đồng cỏ nát nào lớn quá thì mới tìm lối đi vòng. Đi nhanh, nhưng hắn cũng không quên cảnh giác đề ý mọi nơi khắp xung quanh. Nếu không may bắt gặp con quái vật “Nấm đầu người” nào đó lạc lõng trên đường thì hắn liền tìm cách lách qua, cẩn thận để không chạm trán vô ích. May mắn là bọn quái vật này đã chuyển đổi phương thức săn mồi nên số lượng quái còn lộ ra bên ngoài rất ít giúp hắn tránh được nhiều rắc rối, cản trở trên đường.

Di chuyển trong thâm lặng, hắn có thể nghe rõ tiếng dế, côn trùng kêu vang trong những bụi cỏ lùm cây rậm. Sau trận mưa rào, thiên nhiên như chuyển sang một giai đoạn khác. Cỏ cây phát triển thần tốc, xanh um, non non mơn mớn, bao phủ gần như hoàn toàn những vết nứt của bê tông, mảng cỏ nát, hay bất cứ thứ gì trong tầm với của chúng. Thậm chí trên cao, tường của những tòa nhà cao ốc lạnh lặn, thực vật mới cũng bắt đầu mọc ra xâm thực. Mưa lớn làm nước ngập khắp nơi, những đoạn đường, vũng nước to đục ngầu, trời nổi đầy rác rưởi bốc mùi cống ngầm, triệt để biến thành phố Nội Hà khi xưa thành một đi tích hỗn độn.

Nửa tiếng trôi qua, Tân và con Lu cuối cùng cũng đi được một nửa đoạn đường. Trước mặt hắn bây giờ là sông Lịch Tô, một con sông nổi tiếng của thành phố Nội Hà trước kia. Nó nổi tiếng không phải vì xanh sạch đẹp mà là ngược lại, con sông này không những có mức độ ô nhiễm cao đáng sợ mà còn chôn giữ rất nhiều cọc gỗ mà nhiều người cho rằng là trăn đồ trấn yểm đáng sợ. Chỗ hắn đứng, là một đoạn sông nhỏ, chỉ rộng khoảng hai chục mét với hai bên bờ bê tông đã được cô phủ kín. Mọi việc sẽ chẳng có gì để nói nếu như đoạn cầu bê tông nổi hai đầu bờ sông không bị đứt gãy sập xuống. Theo hướng chỉ trong la bàn thì hắn và con Lu bắt buộc phải vượt qua con sông này. Ngẩng đầu lên, ngoái nhìn xung quanh, hắn tìm xem còn đoạn cầu nổi nào khác không, nhưng hết trong tầm mắt mà vẫn không thấy gì. Chắc chắn là có đoạn nổi khác thôi, nhưng khả năng là nó cách chỗ này khá xa. Trong khi đó, trời đã bắt đầu tối rất nhanh, hắn không muốn mất thêm thời gian đi vòng tìm lối đi khác nữa.

Cau mày, hắn chăm chú nhìn vào cái cầu gãy tìm điểm đột phá thử xem. Dưới lòng sông, con mura lớn kết hợp với nước không thoát được đã làm cho nước dâng lên khá cao, chỉ cách khoảng nửa mét nữa là chạm mép bờ. Nó khiến cho con sông bé tí bỗng nhiên rộng ra thêm hơn chục mét nữa, nhấn chìm gần như toàn bộ những mảnh vỡ của cây cầu. Nhưng may mắn là, hắn vẫn tìm được khá nhiều mảng bê tông nhô cao lên khỏi mặt nước có thể làm chỗ đặt chân được. Nó cách nhau cũng không quá xa, với khả năng bây giờ hắn và con Lu dựa vào các điểm này để băng qua sông cũng không phải là việc khó.

Phát hiện ra việc này, hắn cúi xuống nói với con Lu mục đích của mình. Với trí thông minh đã nâng cấp, hắn biết chắc rằng con Lu sẽ hiểu.

Một lát sau, khi đã nói rõ cho con Lu biết, hắn liền nhanh chóng thực hiện kế hoạch. Những mảng bê tông nhô lên khá nhỏ, nó chỉ đủ cho được một người, nên hắn sẽ đi trước còn con Lu theo phía sau. Có rất nhiều mảng vỡ, nhưng hắn không biết được bọn chúng có đủ chắc chắn để đặt chân không nên chặt lấy một cây gãy gỗ để chuẩn bị vừa đi vừa dò đường. Việc này phải hết sức cẩn thận, bởi không may mà trượt chân ngã xuống sông là hắn sẽ lị ướt như chuột lột. Đây là việc nhỏ, cái đáng sợ ba lô đựng thực phẩm của hắn cũng sẽ bị ướt hết. Mặc dù nước sông bây giờ nhìn không có màu đen ngòm và bốc mùi khó chịu như trước, nhưng nó từng là nơi chứa nước thải của thành phố, thức ăn ngâm xuống đấy, ăn chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Hít một hơi thật sâu vào rồi nhẹ nhàng thở ra, hắn ổn định tinh thần rồi tập trung cao độ. Ngoái đầu nhìn khắp xung quanh một lượt, chắc chắn rằng không có mối nguy hiểm nào hắn liền bắt đầu di chuyển vượt sông.

Giắt cái rìu vào thắt lưng, hắn nắm chặt cái gãy rồi dậm vào mảng bê tông cách hai mét trước mặt.

“Phặc!” – Âm thanh va chạm vang lên đánh tai cho thấy miếng bê tông này là chắc chắn.

Lấy đà, hấn nhún chân rồi tung người nhảy sang.

“Bịch!”

Tiếp đất thành công, chỗ đứng của hấn vững chắc không có một chút suy chuyển. Thở phào một hơi, hấn cúi xuống nhìn nước sông. Ở trên cao không rõ, ở gần hấn mới thấy nước sông bây giờ cũng khá khá hơn trước chút nào. Nó không còn là màu đen, nhưng lại biến thành màu xám đậm như một thứ dung dịch nào đó chứ không giống nước. Cứ nghĩ đến cảnh mình phải ăn miếng thịt đã ngâm trong nước này là hấn liền cảm thấy phát ốm. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hấn nhún mảy chọn vị trí kế tiếp rồi tiếp tục đâm gậy kiểm tra.

“Phắc!” – Từ cây gậy phản hồi lại, hấn biết được chỗ tiếp theo lại là một chỗ tốt nên nhún chân rồi nhảy sang.

Vừa đứng vững ở vị trí thứ hai xong, hấn liền quay đầu lại cất tiếng gọi con Lu:

“Lu... Lại đây...”

Nghe tiếng hấn, con Lu ư ừ lên tỏ vẻ không muốn, nhưng nó chỉ do dự một tí rồi nhảy sang mồm đá đầu tiên ngay. Thấy vậy, hấn cất tiếng động viên con Lu mấy câu rồi quay lại tiếp tục dò đường đi chuyển.

Cả hai cứ như vậy, từng bước, từng bước nhảy qua những mảnh vỡ nhỏ lên của cây để vượt sông.

Một lát sau, hấn và con Lu cuối cùng cũng đi được gần hết quãng đường. Trước mặt chỉ còn một đoạn khoảng mấy mét nữa, thêm một hai bước nhảy là cả hai có thể thành công vượt sông. Đi có một khoảng mấy chục mét thôi mà hấn căng thẳng vãi cả mồ hôi hột. Trên đường tuy zíc zắc khó chịu, có nhiều chỗ còn không chắc, chọc gậy vào cái là bừa xuống, nhưng may mắn là vẫn có một chỗ đặt chân vừa đủ để nhảy tiếp.

Sắp tới đích rồi, tâm trạng căng thẳng của Tần cũng vui được đi phần nào. Bỏ cái mũ của áo khoác da xuống, hấn đưa tay áo lên lau mồ hôi chảy vào mắt. Đợi một tí cho hai mắt đỡ xót, hấn vung tay đâm gậy kiểm tra một điểm đỗ trước mặt.

“Phắc!” – Một phát ăn ngay, điểm này phản hồi về là rất chắc, hấn vui mừng chuẩn bị nhún người nhảy sang thì dị biến bất ngờ phát sinh.

“ÙM!!!”

“ÀNG... ÀNG....”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nổi ám ảnh kinh hoàng

Nghe tiếng kêu thất thanh của con Lu từ đằng sau vang lên, Tần vội vàng ngoái đầu lại nhìn. Ngay lập tức, hấn thót cả tim khi thấy nó không may bị ngã xuống lòng sông. Vốn ghét nước từ trước, con Lu tỏ ra vô cùng hốt hoảng, nó vừa vùng vẫy bơi lội, vừa kêu lên ư ừ. Lo lắng tột cùng, hấn vội hô lên:

- LU! Bơi vào bờ ngay!

Nói dứt lời xong, hấn gấp gáp quay đầu lại. Nhún chân lấy đà, hấn tung người nhảy sang mồm đá tiếp theo. Vừa đặt chân xuống mảng bèo tông, hấn không dừng lại, mà theo đà nhảy luôn một bước xa nữa. Trong khi đó, ở phía sau, con Lu vẫn đang cố gắng bì bõm bơi theo, nhưng tốc độ không được nhanh lắm.

Mấy giây sau, không có một chút sai lầm, Tần thành công đặt chân sang bờ bên kia. Vội xoay người lại, hấn thấy con Lu vẫn còn ở khá xa, cách vài mét nữa mới bơi được đến bờ. Vô cùng sốt ruột, hấn lại lên tiếng thúc giục:

- Lu... Nhanh lên chút nữa... Nhanh lên chút nữa... Sắp đến bờ rồi...

- Ư... ừ...

Ở dưới nước, con Lu nghe thấy tiếng hấn gọi liền ra sức vùng vẫy, cố gắng đẩy nhanh tốc độ. Nhưng vẫn không ăn thua lắm, bởi dòng nước sông xanh xám này có vẻ đậm đặc, sền sệt giống như một thứ bùn loãng, chứ không phải nước. Nó khiến cho con Lu dù rất cố gắng, nhưng cũng không thể bơi nhanh hơn được nữa. Nhìn thứ nước sông kì lạ này, cảm giác bất an chột nôi lên trong lòng hấn. Nóng ruột vô cùng, hấn không chờ đợi được nữa. Khi con Lu bơi gần vào thêm một chút. Khoảng cách đến bờ chỉ còn hai mét thì hấn vội ngồi xuống. Nhàoai người, hấn chìa cái gậy ra đồng thời hô lên với nó:

- Lu! Cắn vào đầu gậy tao để tao kéo mảy lên!

- Nhanh!

Nghe mệnh lệnh của chủ nhân, con Lu lập tức lăm theo ngay. Nó rướn cổ lên, há to miệng đón lấy đầu cây gậy. Thấy thế, hấn cắn chặt răng, vận lực rồi gồng mình kéo mạnh.

- SỤT!!!

Dị biến bất ngờ phát sinh, cây gậy tưởng chừng được con Lu cắn chặt bỗng trượt ra khỏi miệng nó khiến Tần nhớ đà ngã ngửa ra đằng sau.

Dự cảm không lành nổi lên trong lòng, hắn hoảng sợ nhanh như chớp vùng dậy. Chứng kiến hình ảnh ở dưới sông, hai mắt của hắn tròn lớn như muốn nứt. Con Lu đã biến mất, hay đúng hơn nó đã bị chìm ngấm dưới xuống lòng sông, chỉ để lại bọt nước và sóng đánh vào bờ.

- LUUU!!!

Gào lên một tiếng khản cổ, hắn tháo ba lô vắt xuống đất, chuẩn bị nhảy xuống sông để cứu đồng bạn của mình. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, con Lu vừa chìm dưới nước lại nổi lên một lần nữa. Nhưng hắn không kịp vui mừng, bởi lần này nó không chỉ có một mình, mà còn mang theo rất nhiều sinh vật đáng sợ. Đó là, những sinh vật có hình dáng bề ngoài rất giống con đĩa, nhưng lại to một cách bất thường, ước chừng phải bằng lòng bàn tay người đàn ông trưởng thành, màu xám đen xen kẽ nhiều vòng đốm đỏ. Lúc này, bọn quái đĩa đang bầu chặt, phủ kín gần như toàn bộ cơ thể của con Lu, nhìn kinh tởm đến phát khiếp.

Bị bọn quái vật này tấn công, con Lu không bơi được như trước nữa. Nó cố gắng vùng vẫy lắm cũng chỉ có thể để cho cái đầu của mình nổi lên khỏi mặt nước, và có thể chìm xuống bất cứ lúc nào.

Thấy đồng bạn của mình gặp nguy kịch, Tân hoảng sợ một cách tột độ.

- LU!... CÁN LẤY ĐẦU GẬY!... NHANH!...

Cuống lên, hắn vừa hô lớn, vừa cố gắng nhào người chìa đầu gậy đưa tới mồm cho con Lu cắn. Khoảng cách đã đủ, con Lu có cắn được vào đầu gậy, nhưng cứ đến lúc hắn gồng mình dùng sức kéo lên thì nó lại trượt ra. Nhìn đôi mắt ngày một đại ra có vẻ đờ đẫn của con Lu, hắn cảm giác rằng, nó chắc chắn đã bị bọn quái vật tiêm một cái gì đó vào cơ thể khiến cho bị tê liệt. Hai mắt vẫn đầy tơ máu, hắn cố gắng bình tĩnh, động não suy nghĩ tìm cách giải quyết.

Không đến nửa giây sau, hắn đã nghĩ ra được một biện pháp rất khả thi. Thu cây gậy lại, hắn phóng ra một đoạn tơ to, khoảng chừng bằng nắm tay, cực dính vào đầu cây gậy. Sau đó, hắn gấp gấp cúi xuống nhào người đưa cây gậy ra một lần nữa. Hô lên cho con Lu cắn vào, hắn gồng mình kéo mạnh.

- ROỆT!!! – Nước rẽ sang hai bên, con Lu được Tân kéo nhanh lướt đi dưới lòng sông.

Lần này đầu cây gậy không bị tuột ra khỏi mồm con Lu nữa, ý tưởng của hắn đã đúng, đầu sợi tơ cực dính nên con Lu chỉ cần ngậm vào là không văng ra được. Khi khoảng cách chỉ còn một mét nữa là đến bờ, hắn hít sâu một hơi rồi dòn xuống bụng. Nín thở, hắn vận sức đến mức gân xanh nổi lên. Tụ lực hoàn tất, hắn bắt ngờ bộc phá dùng cả hai tay gạt một cú cực mạnh.

- RẦM!!! – Với sức lực đã được cường hóa, con Lu bị hắn kéo bay ra khỏi lòng sông rồi rơi xuống mặt đất cách một đoạn không xa.

- Uyech! – Theo quán tính, hắn cũng hết đà rồi ngã ngồi xuống bờ bê tông.

Không kịp thở dốc một hơi, hắn ngay tức khắc dựng người đứng dậy rồi chạy tới chỗ con Lu.

Đến nơi, hắn thấy con Lu lúc này đã không kêu được nữa. Nó nằm im cứng đờ và ánh mắt thì càng lúc càng mờ đục. Nhìn tình trạng đồng bạn của mình có vẻ rất tệ, hắn lo lắng sợ hãi muốn rụng tim. Bất chấp cảm giác ghê rợn, hắn túm lấy một con quái đĩa, nhìn giống như một sinh vật ngoài hành tinh rồi dùng sức giật mạnh.

- Phụt!

Trượt.

Người của con quái đĩa mềm mềm có chút săn chắc, lại còn được bao phủ một lớp chất nhầy nên khi hắn bóp mạnh nó liền vọt ra khỏi lòng bàn tay. Cấn rằng, hắn rút cái riu ở sau thắt lưng ra. Nhắm lấy một đám quái đĩa, hắn vung tay vạc xuống. Nhưng khi lưỡi riu sắp tiếp xúc với bầy quái thì hắn lại đột ngột dừng lại. Trong lúc nguy cấp, hắn sức nhớ ra một điều cực kì quan trọng. Đó là, không nên dùng sức giật trực tiếp con đĩa ra, bởi hậu quả để lại sẽ rất nghiêm trọng. Tốt nhất là phải khiến cho bọn chúng tự nhả thì tình hình mới không xấu đi một cách mất kiểm soát.

Bỏ cái riu xuống, hắn móc trong túi quần một cái bật còn đầy ga ra. Cái này lúc trước đi vào quán ăn, hắn tiện tay lượm lấy ở trên bàn. Vặn ga đến nấc cao nhất, hắn bắt đầu đánh lửa.

- Tách! Tách! Tách!

- Bùng! – Sau một vài lần bật, cuối cùng ngọn lửa mạnh cũng bùng lên rồi nhanh chóng phụt vào đám quái đĩa.

- Lép lép... Xèo Xèo... – Ngay lập tức, những vòng đốm đỏ bị lửa bao phủ liền vang lên tiếng nổ, kéo theo ngay đằng sau là âm thanh gào rú ghê rợn của bầy đĩa quái.

Không đến một giây, những con đĩa bị lửa đốt trúng nhanh chóng co lại rồi rơi ra khỏi người con Lu. Nhìn toàn bộ hình dáng của con quái đĩa lộ ra ngoài không khí, hắn thảm hô may mắn trong lòng bởi quyết định không dùng riu của mình. Bên dưới bụng của nó là lớp giác mứt, với trung tâm là cái miệng nhỏ mọc ra chỉ chút răng nhọn, trông cực kì kinh tởm. Với đồng răng này, nếu hắn cố tình bạo lực tách ra thì chắc chắn con Lu sẽ bị kéo mất một mảng thịt.

Thấy cách này có hiệu quả, Tân nhanh chóng dùng lửa để giải thoát cho con Lu khỏi bầy đĩa quái đáng sợ.

- Lốp Bốp... Xèo Xèo....

Suốt quá trình, tiếng bọt nước vỡ ra và mùi khét cháy xông lên khiến hắn khó chịu cực kì. Cố gắng chịu đựng, hắn cẩn thận bóc sạch lớp đĩa quái bám chặt một lần.

Một lát sau, cuối cùng hắn cũng thành công gỡ hết đám quái vật này ra khỏi người con Lu. Nhưng vấn đề mới lại phát sinh khiến hắn đau đầu. Đó là, miệng vết thương không cầm được máu, từ lúc tách lũ đĩa ra, máu vẫn liên tục chảy mà không có dấu hiệu đông lại. Nếu hắn không làm cái gì đó thì con Lu khả năng rất lớn sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Mặt tái mét đi, hắn đang không biết làm sao thì sức nhớ ra mình vẫn còn một hộp cứu thương.

Vội lao tới chỗ ba lô, hắn kéo khóa móc hộp cứu thương ra. Dốc tất cả những thứ có trong hộp xuống đất, hắn cầm lấy lọ thuốc đỏ rồi trở lại chỗ con Lu nằm. Hi vọng thứ này dùng được, hắn mở nắp lọ thuốc rồi rắc lên miệng vết thương của con Lu. Quan sát một tí, mấy giây sau, hắn cũng thở nhẹ một hơi. Có hiệu quả, khi thuốc tiếp xúc với vết thương, ngay lập tức máu chảy yếu đi rồi dừng hẳn.

Không chần chừ thêm nữa, hắn nhanh chóng rắc thuốc lên tất cả miệng vết thương có trên người con Lu. Có rất nhiều vết thương, nhưng may mắn là hắn dùng hết lọ thuốc cũng vừa đủ để xong. Cầm máu thành công, nhưng tình trạng của con Lu cũng không khá hơn trước nhiều. Mắt vẫn đờ đẫn, còn cơ thể thì liệt một chỗ không nhúc nhích được. Chỉ khi đưa tay lên mũi thì hắn mới cảm nhận được hơi thở yếu ớt, cho biết rằng nó vẫn còn sống. Có lẽ, con quái đĩa đã tiêm cái gì vào trong người con Lu đúng như hắn đoán nên mới thành ra như vậy. Với vấn đề này thì hắn không biết làm gì để giúp nên đành phải để mặc như vậy thôi, hi vọng là sau một lát nữa, con Lu sẽ khá lên.

Theo thời gian trôi đi, nhiệt độ lại hạ thấp xuống một bậc. Trong khi đó, bộ lông của con Lu thì đang ướt đầm thứ dung dịch sền sệt. Cộng thêm việc bị mất máu quá nhiều, chắc chắn

bây giờ nó phải cảm thấy cực kì rét buốt. Phải giải quyết vấn đề này ngay, hần vội lục trong ba lô cảm mấy cái áo lúc trước lấy được trong Shop ra. Lấy một cái áo len, hần lau khô cho con Lu rồi mặc cho nó một cái áo khoác dày lên. Làm xong việc, hần đưa tay áo lên trán lau mồ hôi vã ra rồi nhìn lại con Lu. Từ biểu hiện bên ngoài, hần vẫn chưa thấy nó tốt hơn trước là bao. Nhưng hần đã làm tất cả những gì có thể rồi, bây giờ chỉ có thể hi vọng vào con Lu thôi.

Cổ họng khô khốc, hần lấy một chai nước lọc trong ba lô ra rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch. Dòng nước lạnh buốt tràn vào cổ họng lập tức xua tan đi con khát và giúp hần tỉnh táo nhanh chóng. Đầu óc tạm thời giải tỏa, hần cảm thấy một mối rã rồi phải ngồi bệt xuống bờ bê tông bên cạnh con Lu. Cúi xuống nhìn nó một tí, hần quay ra quan sát đám quái địa bị bóc tách rơi la liệt trên mặt đất.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lại một cái là cảm giác tõm lợm lại nổi lên trong lòng. Hồi nhỏ, hần đi cấy giúp mẹ bị địa cắn kín chân nên bọn quái vật này đã là một nỗi ám ảnh kinh hoàng suốt thời thơ ấu. Sau bao nhiêu năm qua, bọn chúng gần như biến mất khỏi đồng ruộng, đã rất lâu hần không nhìn thấy bọn quái vật này. Thật không ngờ, hôm nay, hần gặp lại lần nữa thì bọn chúng đã biến thành quái vật thực sự, và vô cùng đáng sợ. May mắn, là sau khi hần đốt lửa, bọn quái địa này teo lại có vẻ chết rồi, chứ không sống dai như tưởng tượng. Có lẽ, lửa là khắc tinh của bọn chúng đi.

Ngồi nghỉ khoảng một phút, khi cảm giác xấu đã đỡ hơn nhiều, hần liền giờ đồng hồ lên xem. Cau mày nhìn vào kim đồng hồ, hần thấy đã hơn ba rưỡi gần bốn giờ rồi. Loay hoay một lúc giải cứu cho con Lu mà vụt một cái là nửa tiếng trôi qua. Nghĩ tới còn một nửa quãng đường phía trước nữa, cảm giác gấp gáp bất giác nổi lên trong lòng hần. Không đợi thêm ở đây lâu hơn, hần phải nhanh chóng mang con Lu cất bước đi tiếp ngay, vì trời đã tối xuống rất nhiều rồi. Mưa vẫn rơi lất phất, nhiệt độ thì ngày càng lạnh, hần cứ mãi lang thang ở bên ngoài thì sẽ hết sức nguy hiểm.

Gom đồ, hần cho hết lại vào ba lô rồi đeo lên trước ngực. Cau mày, hần nhìn lại con Lu vẫn nằm liệt dưới mặt đất. Không còn cách nào khác, hần phóng sợ tơ trong lòng bàn tay ra buộc nó lên trên lưng. Cầm chắc cái riú trong tay, hần giờ đồng hồ lên nhìn vào la bàn. Xác định tốt phương hướng xong, hần lại một lần nữa gấp gáp cất bước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 53: Lời hứa, thứ không thể thay đổi

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Tân công theo con Lu gấp gáp di chuyển. Đi nhanh, nhưng hần cũng không quên bài học vừa mới xảy ra nên hết sức cẩn thận. Và sự thật cho thấy, sự cẩn thận của hần là không hề thừa một chút nào. Sau vụ quái địa dưới sông Lịch Tô thì con đường phía trước hần đi vẫn là nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm.

Theo việc trời ngày một tối đi thì ở khắp mọi nơi, như đồng đồ nát, bụi cây hay lùm cỏ rậm rạp bắt đầu lũ lượt xuất hiện những sinh vật lạ đáng sợ với tần suất ngày một nhiều. Bọn chúng có điểm chung là về ngoài nhìn cực kì tõm lợm và hết sức nguy hiểm.

Đi qua con đường chật hẹp với hai bên là những đồng đồ sập không lồ chổng chéo lên nhau của các tòa nhà chung cư, hần rợn tóc gáy, tê cả da đầu khi bất ngờ nhìn thấy những con rết khổng lồ bất ngờ chui ra. Bọn chúng bò loạn khắp nơi, tụ tập thành đàn rồi cùng nhau săn mồi tạo ra những tiếng rít chói tai ghê rợn vô cùng. May mắn, con mồi mà bọn chúng nhắm tới là đám ấu trùng trắng ồm không lồ, ẩn nấp dưới đồng đồ nát nên cẩn thận di chuyển, hần và con Lu vẫn có thể an toàn đi qua.

Sau khi vượt qua chỗ đàn rết quái vật, hần càng cẩn thận hơn vào mỗi bước đi. Nhưng với thành phố Nội Hà đã biến đổi gần như hoàn toàn thì chỉ sự cẩn thận thôi là chưa đủ. Dù rất tập trung quan sát, nghe ngóng trước mỗi đoạn đường, nhưng hần vẫn gặp bất ngờ, khi bị bảy chuột cống khổng lồ bao vây tại một con phố nhỏ chật hẹp cạnh chợ. Bọn chúng đột nhiên chui ra từ những ngóc ngách, hang hốc, lùm cỏ với số lượng đông phát khiếp. Những con chuột to lớn có kích cỡ tương đương với con mèo trưởng thành, hàm răng thì dày đặc sắc nhọn, còn ánh mắt thì đỏ rực khát máu phát sáng trong bóng tối. Bọn chúng ủa ra, nhưng không lập tức xông lên tấn công mà khóa chặt lấy hần, chậm rãi đi theo rình mò đợi chờ một hiệu lệnh nào đó. Bị bọn chuột quái vật đe ý, hần căng thẳng, sợ hãi, áp lực đến khó thở. Nhiều lúc, hần muốn bắt chấp tất cả, liều mình tăng tốc chạy trốn để bỏ xa đám quái vật này. Nhưng cứ vào lúc máu chốt thì bản năng của hần lại nổi lên ngăn cản hành động.

Và rồi bản năng của hần mách bảo là đúng.

Hần không hoảng loạn chạy trốn thì bọn chuột vẫn chỉ chậm rãi theo sau mà không đồng loạt xông lên. Tỉ mỉ quan sát, hần nhận ra rằng, bọn quái chuột này thực chất đang rình rập biểu hiện của con mồi như một loài thú săn. Nếu hần không giữ được bình tĩnh mà cầm đầu chạy trốn thì rất có thể bọn chúng sẽ lao lên mà không do dự. Còn cố gắng tỏ ra mình mạnh mẽ đáng sợ thì hần vẫn kéo dài được chút ít thời gian để quan sát tìm đường tẩu thoát. Nhưng rất nhanh, hần phải tuyệt vọng vì số lượng bọn quái chuột ngày một đông hơn, nhưng nhúc nhích khắp nơi, tạo thành một vòng tròn chặn hết đường đi. Nhớ tới lần chạm trán đầu tiên với đám chuột quái này, một khi đề bọn chúng tấn công trước, hần chắc chắn sẽ phải chết. Không còn cách nào khác, hần chuẩn bị diễn cuồng xông lên mở đường máu thì bất ngờ lại xảy ra.

Không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, từ trên cao, những con chim cú mèo to lớn, với sải cánh phải rộng đến vài mét đột nhiên xuất hiện. Bọn chúng sà xuống tấn công, cắp lấy quái chuột rồi bay lên, khiến cho đàn quái chuột tan rã, hoảng sợ phân tán chạy trốn. Nhân lúc hỗn loạn, hần đã cắn răng công theo con Lu cầm đầu chạy rồi khỏi nơi đáng sợ đó.

.....

Đứng trước một con phố còn khá lành lặn, Tân chống một tay vào tường há miệng thở dốc. Thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, thấy bọn quái chuột đáng sợ và đám chim cú khổng lồ không đuổi theo mình, hần mới dám thở phào một hơi. Tình cảnh lúc trước thật quá nguy hiểm, nếu những con chim cú mèo đấy không xuất hiện kịp thời thì khả năng lớn là hần và con Lu sẽ nằm lại đó và bị xé xác ra từng mảnh. Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán chảy vào mắt, hần móc chai nước ra từ ba lô trước ngực rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch.

Dòng nước lạnh buốt vì nhiệt độ thấp ngoài trời chảy vào cổ họng nhanh chóng xua tan đi cảm giác bỏng cháy khô khốc và giúp hần tỉnh táo. Nguy hiểm tạm thời qua đi, tiếng tim đập bình bình như trống trận của hần cũng dần ổn định lại. Bình tĩnh hơn, hần bắt đầu ngoái nhìn cảnh vật xung quanh.

Trời đã tối hơn rất nhiều, màu xám đen bao phủ khắp mọi nơi ngày một đậm đặc, nhưng nó không ảnh hưởng đến con mắt có thể nhìn đêm của hần là bao. Dựa vào những dấu tích còn sót lại, hần mừng rỡ phát hiện bản thân mình chạy bừa đã tỉnh cơ trở về khu phố Nhỏ. Nơi có khoảng cách rất gần xóm trọ của hần, chắc là khoảng mấy trăm mét thôi. Chỉ đi thêm một đoạn ngắn nữa, là hần có thể về đến phòng, một chỗ đến giờ có thể coi là an toàn để ăn uống nghỉ ngơi và chăm sóc cho con Lu. Phần khởi vô cùng, hần xiết chặt cái riú trong tay

rời nhắm hướng đi về xóm trọ. Nhưng vừa mới bước được ba bước thì hần đột ngột dừng lại rồi cau mày suy nghĩ.

Hần nhớ tới hai mẹ con An Nhiên và lời hứa sẽ quay trở lại của mình với cô bé nên lưỡng lự. Hần không biết liệu mình cứ thế này mà đi về, bỏ mặc hai mẹ con ở căn nhà trống trải không có đồ ăn liệu có được không. Với tình hình thay đổi bây giờ, hần biết rằng, một đêm nhịn đói mà không có đồ ăn là cực kì khó chịu, nhất là trong khi mẹ của An Nhiên vẫn đang bị thương. Nhưng nếu tiếp tục đi thì khả năng rất lớn hần sẽ đối mặt với nguy hiểm, và có thể sẽ không may mắn được đàn chim cú tình cờ cứu giúp giống lúc này. Trong khi đó, ở trên lưng hần, con Lu vẫn chưa có biểu hiện khá hơn từ lúc được cấp cứu.

Vò đầu bứt tóc, hần đang cau có không biết làm sao giữa hai lựa chọn thì bất ngờ ở phía sau vang lên tiếng kêu của con Lu:

- Ư... ừ...! – Con Lu rên khê lên rồi lè lưỡi liếm vào má Tân.

Giật mình, hần vội ngoái đầu lại thì hết sức vui mừng khi thấy đồng bạn của mình đã tỉnh lại. Đưa tay lên vuốt ve đầu con Lu, hần thở phào một hơi. Khí sắc của nó đã tốt hơn rất nhiều, tuy ánh mắt vẫn còn có vẻ dờ dẩn và cơ thể thì mềm oặt, nhưng có thể hành động đã là cực kì tốt. Bởi việc này cho thấy con đĩa quái tiếm nọc vào cơ thể nó chỉ làm tê liệt chứ không có độc tố. Con Lu tỉnh lại, tảng đá lớn đè nặng trong lòng hần cũng được buông xuống. Vuốt ve đầu con Lu mấy cái, khê an ủi nó vài câu xong, hần quay đầu lại.

Hướng ánh mắt lên nhìn bầu trời âm trầm lất phất hạt mưa, bắt gặp một vài hình ảnh trong ký ức hiện lên trong đầu hần hồi còn bé. Hôm đó, cũng vào một ngày trời âm u mưa lất phất như thế này, hần không giữ lời hứa với em, và bị bố đánh rất đau, rất nặng không ai can nỏi. Chưa bao giờ hần thấy bố giận dữ như vậy nên việc phải giữ lời đã ăn sâu vào tâm trí của hần. Lúc trước, con Lu vẫn còn miên man chưa tỉnh thì hần mới lo lắng do dự. Còn bây giờ tình trạng của nó đã khá hơn, hần biết chắc chắn mình phải làm gì tiếp theo.

Cúi xuống, hần giờ đồng hồ lên nhìn vào la bàn. Xác định tốt phương hướng xong, hần ngẩng đầu lên khê an ủi con Lu mấy câu rồi cất bước lên đường. Xiết chặt cái riú trong tay, hần gấp gáp cố gắng đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Trời lúc này đã tối hần xuống, nhiệt độ hạ thấp mạnh khiến hần dù mặc chiếc áo khoác da nhưng vẫn cảm thấy khá lạnh. Không biết có phải do lạnh quá nên những sinh vật hoạt động về đêm ẩn nấp tránh rét không mà hần bỗng cảm thấy không gian yên tĩnh trở lại rất nhiều. Băng băng ở những chỗ thoáng, cách xa bụi rậm và đống đồ nát, hần đi được một lúc mà không bắt gặp con gì hay động tĩnh phát ra trên đường. Thứ âm thanh duy nhất còn sót lại, đó là tiếng chim cú và quạ thỉnh thoảng lại vang vọng trong màn đêm lạnh giá. Tuy không gặp còn đáng sợ, nhưng hần cũng không vì thế mà lo là cảnh giác. Chỉ mong sao thực tế đúng như hần dự đoán, đó là bọn sinh vật biến đổi tránh rét hết rồi.

Một lúc lâu sau, có lẽ ông trời đã nghe thấy lời thỉnh cầu của Tân mà suốt quãng đường đi tiếp hần không bị ngăn trở bởi mối nguy hiểm nào nữa. Bây giờ, hần đã đến khu phố biệt thự cao cấp, nơi mà hai mẹ con An Nhiên ở. Tạm dừng lại một tí, hần lấy máy ảnh ra, tìm tới bức chụp số nhà. Tìm được, ghi nhớ trong đầu xong, hần lại nhanh chóng bước đi.

Mất thêm khoảng năm phút nữa, cuối cùng hần cũng tìm tới trước căn biệt thự, chỗ ở của hai mẹ con An nhiên. Đào mắt nhìn ngó khắp xung quanh một lượt, thấy không có dấu tích gì đặc biệt và cánh cổng vẫn khóa như lúc đầu, hần mới thở nhả ra một hơi. Ngẩng đầu lên nhìn cửa chính yên tĩnh đóng chặt, hần móc chìa khóa mà cô bé đưa cho trước lúc đi ra mở cổng.

- Cạch! - Trong đêm tối, tiếng lách cách của khóa sắt vang lên thật rõ ràng.

Mở cổng đi vào rồi khóa lại cẩn thận xong, hần nhanh chóng tiến tới cửa chính rồi tra chìa khóa vào vặn mở.

- Kết... Kết... Kết... – Mở khóa thành công, Tân nhẹ nhàng đẩy vào. Không biết có phải thợ xây dùng đồ đều hay không mà tiếng bản lề vang lên thật to và đáng sợ.

Khi cánh cửa hé mở được một nửa, hần nhìn vào trong nhà lại bất ngờ không thấy ai ở trong. Cả gian sảnh chính tối om, trong mắt hần chỉ hiện ra hai màu đen và trắng. Hai mẹ con An Nhiên đâu, nổi bất an nổi lên trong lòng, hần vội ló đầu vào để nhìn ngó toàn bộ khung cảnh. Nhưng vừa mới đưa đầu vào xong, lập tức cảm giác sồn gai ốc bùng lên. Tóc gáy dựng đứng, hần giật mạnh người bật lại đằng sau.

- VỤT!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hiểu lầm

Ngay sau khi Tân vừa rút đầu, bắn người về đằng sau xong thì lập tức, ở vị trí cũ hần đứng, có một cánh tay cầm con dao làm bép chặt xuống. Trợn to mắt nhìn vào con dao và cánh tay kẻ tấn công, hần rợn người, sồn hết cả gai ốc lên vì thấy nó giống như chỉ có toàn xương mà không có thịt. Theo phản xạ, hần nhanh như chớp vung riú ném thẳng về phía trước phản công.

- PHẠC!!! – Âm thanh va chạm vang lên to lớn chất chứa trong màn đêm yên tĩnh. Lưỡi riú bay đi rất nhanh, nhưng không trúng mục tiêu, mà trúng vào cánh cửa gỗ to dày vừa được đóng lại bởi quái vật kia.

Còn hần, theo quán tính, vừa tiếp xúc với mặt đất liền lập tức ngã xuống rồi lăn vài vòng cùng với con Lu trên lưng. Vội ngẩng đầu lên nhìn vào cánh cửa đóng chặt, hần phát lực kéo cái riú bay trở về trong tay. Lòng chùng xuống, hần vô cùng lo lắng cho an nguy của hai mẹ con An Nhiên. Cái cánh tay xương xuất hiện bất ngờ tấn công hần, chắc chắn là của một loại quái vật mới nào đó. Hần chỉ không biết nó vào trong nhà bằng cách nào, và hơi lạ là nó biết cầm dao tấn công, nhưng với thể giới đã biến đổi thì cái gì cũng có thể xảy ra. Quái vật đột nhập thành công, hần không dám tưởng tượng đến hậu quả mà nó sẽ gây ra với hai mẹ con An Nhiên.

Liệu họ có còn sống không hay đã bị quái vật kia làm thịt rồi?

Nổi lo lắng dâng lên cuộn cuộn, hần hoang mang tự hỏi trong lòng mà không biết phải làm sao. Ở phía sau, con Lu bị tác động đã thức dậy rồi khê kêu lên ư ừ. Vội ra hiệu cho đồng

bạn của mình yên tĩnh lại, hẳn quay đầu hướng ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng kín rồi suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Khoảng vài giây trôi qua, sau một hồi đấu tranh tâm lý, hẳn quyết định sẽ bỏ đi, rời khỏi nơi đây về phòng trọ. Dù rất khó chịu với lựa chọn này, nhưng nó là đúng đắn nhất với tình thế bây giờ. Hai mẹ con An Nhiên khả năng rất lớn là lành ít dữ nhiều rồi, hẳn có cố gắng phá cửa đâm đầu vào trong nhà đi nữa cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Hẳn không tin con quái vật lạ mặt kia sẽ để yên giam giữ hai mẹ con An Nhiên rồi chờ hẳn đến giải cứu, bởi đây là hiện thực chứ không phải trong phim. Nhất là, trên lưng hẳn bây giờ đang công theo con Lu, đồng bạn của mình đang bị thương nên càng không thể liều lĩnh được. Hẳn đã cố gắng hết sức, bất chấp nguy hiểm quay lại để giữ lời hứa của mình, nhưng có vẻ là đã quá muộn.

Nhiu mày, hẳn thở dài một hơi rồi khom người mang con Lu chậm rãi lui lại đằng sau, trong khi ánh mắt vẫn khóa chặt lấy cánh cửa chính đóng kín, im lìm. Mấy giây sau, chạm vào cánh cổng, hẳn quay lại mở khóa một cách cẩn thận, nhẹ nhàng nhất có thể để không phát ra động tĩnh. Nhưng khi hẳn vừa tra chìa vào ổ khóa xong thì ở bên trong căn nhà bỗng vang lên tiếng nói, và trong màn đêm yên tĩnh thì nó thật to và rõ ràng:

- Mẹ ơi! Chú Tân trở lại... U... – Giọng nói lạnh lạnh của một cô bé chưa nói hết câu thì bị chặn lại rồi im bặt.

Tiếng của An Nhiên.

Hẳn chắc chắn mình vừa nghe thấy tiếng của cô bé cất lên trong căn nhà. Cô bé vẫn sống, hẳn hết sức vui mừng khi biết được điều này. Nhưng bên trong căn nhà có quái vật, vậy cô bé vẫn còn đang trong mối nguy hiểm. Nhớ lại nội dung cô bé vừa nói thì mẹ của cô bé khả năng rất lớn cũng vẫn còn sống và đang ở ngay bên cạnh. Tại sao con quái vật kia buông tha chưa làm gì họ, hẳn phân vân tự hỏi và muốn tìm ra đáp án ngay tức thì.

Rút chìa khóa ra cất vào trong túi, Tân khom người chậm rãi áp sát cánh cửa gỗ to lớn của căn nhà biệt thự. Cẩn thận để không cho động tĩnh phát ra dù là nhỏ nhất, hẳn nhón chân chỉ đi bằng mũi. Mấy giây sau, tới nơi, hẳn hít sâu một hơi, xiết chặt cái rìu trong tay rồi ghé cổ nhòm qua ô kính trên cửa. Nhưng rất nhanh, hẳn phải thất vọng vì không nhìn được gì cả, bởi phía sau cửa đã bị tấm rèm che kín.

Chẳng lẽ phải bất chấp tất cả phá cửa rồi xông vào?

Hẳn tự hỏi trong đầu rồi nhanh chóng bác bỏ ý định này vì điều đó quá không hợp lý. Nhưng không thể cứ đứng yên bên ngoài mãi được, hẳn phải làm một cái gì đó. Biết được việc hai mẹ con An Nhiên vẫn sống, hẳn phải tìm cách giải cứu họ ngay.

Phải làm gì bây giờ?

Hẳn cau mày suy nghĩ, đại não điên cuồng vận động tìm phương án. Bỗng hẳn sực nhớ ra điều gì đó mấu chốt nên ánh mắt sáng lên rồi quay đầu nhìn vào cánh cửa một lần nữa. Cảm thấy khả năng này rất lớn có thể xảy ra, hẳn cắn răng quyết định thực hiện.

Hít sâu một hơi, hẳn lùi lại đằng sau, cách cửa chính căn nhà khoảng vài mét. Nhìn ngó trước sau một tí, khi chắc rằng ở vị trí này có thể làm ra phản ứng khi có bất ngờ xảy ra, hẳn nuốt một ngụm nước bọt rồi há mồm cất tiếng gọi:

- An Nhiên... An Nhiên... Chú Tân đây...

Gọi ba tiếng to đồng dạng xong, hẳn lập tức xiết chặt cái rìu trong tay vào tư thế sẵn sàng đối phó với việc bị tấn công bất ngờ.

Không phải đợi lâu, chỉ ba giây sau khi Tân cất tiếng gọi thì ở bên trong căn nhà có tiếng trả lời.

- U ư... Cháu đây! Chú đợi tí để cháu mở cửa cho chú... – Nghe thấy tiếng hẳn gọi, ở bên trong nhà cô bé giống như vùng vẫy thoát khỏi tay mẹ rồi cất tiếng đáp lời với giọng mừng rỡ.

- Mẹ làm gì đấy? Bỏ con ra để con mở cửa cho chú... U ư... – Có vẻ như mẹ An Nhiên vẫn chưa thực sự tin tưởng người bên ngoài nên ngăn cản cô bé hành động.

Ở bên ngoài, Tân nghe thấy tiếng cô bé đáp lời ngay thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng được buông xuống. Xem ra phán đoán của hẳn có khả năng rất lớn là đúng. Người mà hẳn nghĩ là con quái vật chính là mẹ của cô bé, chắc chắn cô ta sau khi hôn mê đã biến đổi cái gì đó nên cánh tay mới thành như vậy. Hẳn lặng lẽ mở cửa, xông vào trong nhà họ trong đêm, cô ta phản ứng như vậy cũng là bình thường. Cũng may, hẳn đã làm điều chính xác nhất để hiểu lầm không trở nên sâu sắc. Ở bên trong, An Nhiên đã nhận ra hẳn thì chắc chắn cô bé sẽ giải thích cho mẹ mở cửa. Bây giờ, hẳn chỉ việc đợi thôi. Nhưng một lát sau, hẳn đợi mãi mà bên trong không có động tĩnh gì thêm. Cô bé lại bị mẹ ngăn cản rồi thì phải, chẳng lẽ hẳn phải cất tiếng một lần nữa sao. Trong đêm tối yên tĩnh đầy rẫy quái vật rình rập thế này thì việc gây nên động tĩnh liên tục không phải là việc làm sáng suốt.

Hẳn đang lưỡng lự xem có nên mở mồm tiếp không thì vài giây sau, ở bên trong nhà sau một hồi yên tĩnh lại có tiếng hỏi tiếp:

- Ở bên ngoài là người... Là người cứu hai mẹ con tôi lúc sáng đúng không?

Câu hỏi ngập ngừng của một người khác không phải An Nhiên bất ngờ vang lên. Nghe chất giọng thanh thanh, ấm áp như tiếng nói nhân viên tổng đài, hẳn đoán rằng người vừa nói khả năng là mẹ của An Nhiên rồi. Đây là lần đầu tiên hẳn nghe thấy tiếng cô ta kể từ lúc cứu được nên không ngờ chất giọng của cô ấy tốt thế. Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý việc này, hẳn lên tiếng đáp lời ngay:

- Đúng vậy! – Để kết thúc nhanh vấn đề, ngay sau đó hẳn tiếp tục lên tiếng thúc giục:

- Chị mở cửa giúp tôi nhanh... Nói chuyện to tiếng thế này nguy hiểm lắm...

- ...

Không thấy có tiếng trả lời, hẳn đang nghĩ xem có nên giục nữa không thì cánh cửa to dày của tòa biệt thự lách cách mở ra. Xuất hiện trước mặt hẳn là một cô gái trẻ một tay cầm cây nến, một tay thì nắm chặt con dao làm bếp. Nhiu mày nhìn vào con dao kia, hẳn chắc rằng đây là thứ vừa tấn công mình, nhưng cánh tay cầm nó không phải là xương như lúc trước. Cái này, tí nữa hẳn chắc chắn phải hỏi mẹ An Nhiên xem chuyện gì xảy ra mới được.

- Oa! Chú Tân... – Đang thần thờ nhìn chăm chăm vào cánh tay cầm dao của mẹ An Nhiên, bỗng cô bé thốt lên làm hẳn giật mình tỉnh lại.

Liếc mắt sang bên cạnh, hẳn thấy ở phía sau mẹ, An Nhiên đang lộ đầu ra bên ngoài nhìn hẳn với vẻ hết sức mừng rỡ. Thấy vậy, hẳn hiểu bây giờ không phải là lúc ngăn người trước cửa thế này, mà nhanh chóng mang theo con Lu bước vào trong.

- Lạch... Cách... – Đợi hẳn và con Lu đi vào trong xong, mẹ của An Nhiên liền nhanh chóng đóng cửa chốt lại rồi kéo rèm phủ kín mấy ô kính tránh cho ánh sáng lọt được ra ngoài.

Vừa bước vào trong nhà, cô bé An Nhiên liền lao đến ôm chầm lấy hẳn. Nhìn thấy tình trạng không tốt con Lu trên lưng, cô bé lo lắng vừa muốn cất tiếng hỏi thì hẳn ra hiệu im lặng. Sau đó, hẳn dùng rìu cắt sợi to rồi đặt con Lu xuống ghế sofa. Tháo ba lô đặt xuống nền nhà, hẳn mở ra lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch. Ngẩng đầu lên, thấy cô bé nhìn hẳn uống nước với vẻ thêm muốn, hẳn liền móc một chai nữa đưa cho cô bé rồi ngoai sang nhìn mẹ An Nhiên đã quay trở lại ngồi ở ghế sofa đối diện.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Lần đầu tiếp xúc với gái đẹp

Cầm chai nước mà Tân đưa cho, An nhiên không vội uống ngay mà mang tới cho mẹ. Mẹ cô bé nhìn chai nước trong tay con mình một tí, rồi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hần. Thấy hần khẽ cười, gật đầu, cô ta mới vội vã mở nắp rồi đưa tới miệng cho An Nhiên uống trước.

- Ừng ực.... – Trong không gian yên tĩnh, trống trải rộng lớn của gian đại sảnh biệt thự, tiếng uống nước của An Nhiên tuy nhỏ nhưng cũng vang lên thật rõ ràng.

Nằm dưới ghế sofa, con Lu nghe thấy có tiếng uống nước, nó liền cố gắng đưa đầu lại gần tay hần rồi lè lưỡi liếm vói về đáng thương. Cúi xuống, nhìn vào mắt con Lu, hần hiểu ngay nó muốn gì. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hần nhanh chóng móc trong ba lô ra một chai nước nữa. Liếc mắt nhìn xung quanh một tí, hần vội lấy cái bát thủy tinh để trên bàn rồi đổ nước vào đó. Nâng nhẹ đầu con Lu nên, hần đỡ lấy cho nó cúi xuống lè lưỡi uống nước. May mắn, lúc trước hần lấy được trong chiếc xe bán tải khá nhiều chai nước lọc, nếu không giờ chẳng biết tìm đâu ra, vì bên trong nhà hai mẹ con An Nhiên nước đã mất từ lâu.

Trong lúc đỡ con Lu để nó uống nước, thỉnh thoảng Tân ngẩng đầu lên liếc nhìn hai mẹ con An Nhiên phía đối diện. Dưới ánh nền bập bùng, hần thấy tình trạng của hai mẹ con không được tốt lắm. Sắc mặt của cô bé tái nhợt, còn cơ thể thì thỉnh thoảng lại run lên từng đợt dù đã mặc lớp áo khoác dày. Bé An Nhiên còn đỡ, mẹ của cô bé mới là nghiêm trọng và cần phải được chăm sóc ngay. Mặt cô ta xanh lét như không còn một chút máu, môi thì khô khốc nứt vỡ ra ở nhiều chỗ, cơ thể gầy yếu mỏng manh cứ run lên nhè nhẹ, hần cảm giác như cô ấy có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Với tình trạng như này, hần hơi khó tin lúc này cô ta còn sức để tấn công hần.

Ngắm nhìn mẹ An Nhiên một lúc, hần mới nhận ra một điều rất quan trọng. Đó là cô ta rất trẻ và đẹp, có thể nói là phụ nữ xinh nhất mà hần được nhìn thấy ngoài đời thực kể từ bé đến giờ. Dù cho sắc mặt cô ta bây giờ không tốt, đầu tóc thì bết bần rồi tung như tổ quạ, nhưng cũng không thể che dấu đi khuôn mặt trái xoan thanh tú cùng làn da trắng mịn màng tự nhiên. Đáng người nhìn qua có vẻ gầy yếu, nhưng chỗ cần phát triển thì lại tốt đến ngạc nhiên, cái quần bò và áo len dày cũng không thể che hết đi sự thật đồ sộ bên trong. Hần đoán số đo ba vòng của cô ta chắc phải ngang với người mẫu. Không những thế, cô ta lại còn cao nữa, cao hơn hần hần một đoạn trên mồm đầu. Chắc trước kia cô ấy phải là một hotgirl có tiếng sống trong xa hoa sang trọng, nhưng thật không ngờ cũng có lúc rơi vào hoàn cảnh này.

Là một thằng độc thân lâu năm, lần đầu tiên được nhìn thấy gái đẹp như vậy ở ngay trước mắt, Tân nhìn đến thần thờ cả người. Con Lu uống xong nước rồi nằm lại trên ghế từ lúc nào, hần cũng không hay. Một tay cầm bát nước, một tay thì vẫn trong tư thế đỡ cái gì đó, trông hần lúc này ngu hết sức. Có lẽ, hần cũng chẳng bao giờ tưởng tượng ra được, có một ngày mình được tiếp xúc với người đẹp ở tầng lớp thượng lưu, những người trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, tranh ảnh.

Phía đối diện, mẹ An Nhiên sau khi cho con mình uống no đủ, cô ta mới cầm chai nước đưa lên miệng uống. Nhưng nước bên trong đã vui đi gần hết, còn một ít, cô ta uống hai hớp là hết nên vẫn còn rất khát. Liếm nhẹ đôi môi nứt nẻ của mình, cô ta liếc mắt về phía Tân thì tình cờ thấy hần nhìn mình đến thần thờ cả người. Xấu hổ không biết làm sao, cô ta cúi gằm xuống, ôm bé An Nhiên vào lòng rồi không dám ngẩng đầu lên nữa.

Bé An Nhiên sau khi uống đủ nước xong, dòng nước mát lạnh giúp cô bé tỉnh táo lại rất nhiều. Bản tính hoạt bát nổi lên, cô bé nhìn thấy chú Tân nhìn mẹ mình chằm chằm liền không nhịn được tò mò thốt lên:

- Sao chú Tân nhìn mẹ chằm chằm thế? – Ngẩng đầu lên, cô bé tròn mắt hỏi mẹ.

-

Nghe thấy con mình hỏi, nhưng mẹ cô bé không trả lời mà cúi đầu thấp hơn nữa. Còn Tân thì giật mình tỉnh lại, tay chân lóng ngóng, hần để bát nước vụt ra khỏi tay rơi xuống nền nhà một cách lẫm phí. Nhớ tới hành động lúc này của mình, hần xấu hổ đến đỏ cả mặt. May là ánh nền bập bùng không chiếu rõ được cái này, nếu không hần không biết phải chui vào đâu nữa, nhất là khi bé An Nhiên đang nhìn mình chằm chằm thế này. Bầu không khí lúng túng mất mấy giây, sau đó, hần lắc lắc đầu cố gắng thu hồi cảm xúc. Trở về với thực tế, nhận thấy mẹ An Nhiên vẫn còn khát, hần lấy một chai nước lọc nữa đưa sang.

- Chị uống thêm nước chứ? – Cầm chai nước trên tay nhàoai người về phía trước, hần mỉm cười thân thiện cất tiếng.

Ngẩng đầu lên nhìn hần một tí, mẹ An Nhiên rụt rè vừa đưa tay nhận chai nước. Cầm xong, cô ta chưa vội uống mà ấp úng trả lời với âm thanh thật nhỏ.

- Vâng. Cám... Cám ơn anh...

Ngồi trở lại ghế sofa, hần hơi ngạc nhiên về mẹ của An Nhiên, bởi cô ta mang đến cho hần cảm giác không giống như một người giàu có ở trong biệt thự cao cấp. Những người sống trong giàu sang từ bé, dù thế nào đi chăng nữa, khi nói chuyện với họ hần luôn có cảm giác người kia thể hiện mình trên một bậc. Nhưng mẹ của An Nhiên lại khác, cô ấy khiến hần cảm thấy giống như một cô gái hàng xóm hiền lành vậy. Điều này thật tốt, nó giúp cho sự tự tin khi tiếp xúc với người lạ của hần tăng cao hơn hần.

- Không có gì đâu chị!

Khách sáo đáp lại xong, nhìn thấy mẹ An Nhiên uống nước, nói chuyện không tiện, hần định chuyển sang mở lời hỏi thăm An Nhiên thì đột nhiên có âm thanh lạ vang lên:

- Ơc... Ừc... Ừc... – Tiếng bụng của An Nhiên bất ngờ réo lên to và vô cùng rõ ràng khiến cô bé xấu hổ rúc đầu vào ngực mẹ không dám lộ đầu ra nữa.

Nghe thấy âm thanh này, cơ thể hần cũng tự động nổi lên phản ứng. Ngay lập tức, hần cảm thấy mặt nhòe đi, hoa lên từng đợt choáng váng khiến chân tay bủn rủn, bụng thì nỗ bùng lên con đoi đến cồn cào hết cả ruột gan. Tay run run, hần gấp gấp mở chai nước ra uống thêm mấy ngụm vào thì cảm giác xấu mới đỡ đi một tí. Xem ra, bây giờ không phải là lúc hần ngồi nói chuyện, tán gẫu. Trước mắt, hần phải giải quyết vấn đề của cái bụng ngay tức khắc, vì chắc hai mẹ con An Nhiên cũng đói lắm rồi.

Cúi xuống, lục ba lô, Tần móc mấy gói đồ khô ra rồi đặt lên bàn.

Nhìn thấy thức ăn, đôi mắt của An Nhiên sáng lên định vươn tay chop lấy thì bị mẹ ngăn cản lại. Mắt nhìn chăm chăm vào đồ ăn với vẻ khao khát cực độ, nhưng mẹ của An Nhiên vẫn có thể kiềm chế không lao lên. Ý chí của cô ta thật mạnh mẽ, khác xa với vẻ yếu đuối bên ngoài làm hấn rất ngạc nhiên. Không để họ phải đợi lâu, hấn lên tiếng:

- Chị và cháu ăn tạm đi cho đỡ đói!... – Hấn còn chưa nói hết câu liền trở mặt thăn thờ cả người khi thấy cả hai mẹ con vồ lấy đồng đồ khô với một tốc độ nhanh đến đáng sợ rồi xé mở tống vào mồm ăn.

Nghẹn giọng không biết nói gì hơn, hấn móc thêm mấy hộp thịt để lên bàn. Con đói đúng là đáng sợ, xem ra, đến lúc ấy thì ai cũng giống nhau thôi, có thể kiềm chế bình thường được thì là phật rồi chứ không phải người. Hai mẹ con An Nhiên ngấu nghiến ăn được một tí thì bị nghẹn, hấn đành phải đưa thêm cho họ mỗi người một chai nước để uống cho xuôi rồi ngồi chờ đợi.

Một lát sau, khi mẹ của An Nhiên ăn được một ít đồ khô vào bụng. Xoa dịu được phần nào con đói xong thì cô mới sực nhớ ra, trong nhà mình ngoài hai mẹ con ra vẫn còn một người nữa. Ngắc đầu lên liếc nhìn, cô vô cùng xấu hổ, ngại ngần khi thấy chủ nhân của đồng đồ ăn này vẫn chưa động vào cái nào và đang ngồi chăm chú xem hai người. Mặc dù vẫn còn rất đói, nhưng cứ thế mà ăn nữa thì thật không tiện. Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, cô ta cất tiếng hỏi:

- Anh không đói à? – Có lẽ đã ổn định cảm xúc, hoặc ăn vào có sức hơn nên giọng nói của mẹ An Nhiên rõ ràng rành mạch không còn ngắt quãng nữa.

- Không. Tôi có đói! – Tần lắc đầu trả lời.

- Vậy tại sao... – Mẹ An Nhiên ngập ngừng hỏi tiếp, nhưng chưa nói hết câu Tần đã ngắt lời.

- Ăn mấy thứ này không đủ no, dù có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa! – Hấn cầm một túi bím bím lên, nhú mảy nhìn vào nó rồi giải thích.

Trả lời xong hấn lại hỏi tiếp luôn:

- Bếp ga nhà chị vẫn dùng được bình thường chứ?

- Vâng! – Hơi khó hiểu vì tại sao hấn hỏi vậy nhưng mẹ An Nhiên vẫn đáp lời ngay.

- Vậy tốt quá! – Tần mừng rỡ reo lên. Sau đó, hấn không đồng dài nữa mà nói luôn mục đích chính của mình:

- Thế cho tôi mượn bếp của chị để làm mấy món ăn nóng cho ấm bụng nhé...

- Vâng! Anh cứ tự nhiên! – Nghe vậy, ánh mắt của cô ta toát lên vẻ chờ mong. Khẽ gật đầu đồng ý xong, mẹ An Nhiên nói tiếp luôn:

- Để em mang mấy cây nến xuống đốt lên cho sáng!

- Cũng được... – Gật đầu đáp lời xong, hấn ngập ngừng một tí rồi nói ra khả năng của mình:

- Thực ra tôi có thể nhìn thấy trong bóng tối. Không đốt cũng chả sao...

- Thật không? – Nghe hấn nói, mẹ An Nhiên kinh ngạc bật thốt lên.

- Oa! Chú Tần siêu quá... Cứ như siêu anh hùng vậy... – Đang miệt mài nhét đồng đồ khô vào mồm, nghe thấy hấn nói hay quá cô bé An Nhiên cũng thể nhịn được phải ngừng lại hóng hót.

Cười lên với An Nhiên một tí, Tần đeo ba lô lên trước ngực. Sau đó, hấn bế con Lu lên rồi vội vàng thúc giục:

- Chúng ta xuống bếp luôn thôi chứ chị nhỉ?

- Vâng! – Đáp lời xong, mẹ An Nhiên cũng lập tức đứng lên. Với tay, cô ấy cầm lấy cây nến cắm trên bàn rồi dắt tay An Nhiên đi trước dẫn đường cho hấn.

Đi qua hành lang dài dẫn xuống bếp, hấn lại một lần nữa không thể không cảm thán rằng, tòa nhà này thật rộng. Nhưng to lớn, đẹp đẽ rồi đến bây giờ thì làm sao chứ, mất đi ánh sáng của điện nó thật lạnh lẽo trống trải khiến người ta cô đơn đến tận cùng. Chỉ nghĩ đến cảnh một mình ở trong cơ ngơi này, hấn thả ở trong gian nhà trọ chật hẹp nhưng ấm cúng của mình hơn.

- Con Lu bị sao vậy chú Tần? – Đi ở phía trước, An Nhiên bỗng ngoái đầu lại đằng sau hỏi.

- Nó không sao đâu. Bị ốm, lát nữa ăn xong là khỏe ngay thôi! – Thu hồi cảm xúc, Tần nói dối cho qua để An Nhiên đỡ lo, chứ hấn không thể kể ra việc con Lu bị quai đía cắn để cô bé kinh hãi được.

- Anh chắc là rất yêu quý con chó này nhỉ? – Đang dẫn đường, mẹ của An Nhiên cũng tò mò xen vào.

- Đúng vậy! Đối với tôi nó không phải là con vật mà là đồng bạn của mình... – Nhìn lại con Lu, hấn nghiêng ngả trả lời. Sự ra một điều khá quan trọng nên hấn cất tiếng hỏi luôn:

- À! Quên mất vẫn chưa hỏi, chị tên gì nhỉ?

- Em tên Huyền Linh... Có khi em còn ít tuổi hơn anh ấy... – Nghe hấn hỏi, mẹ An Nhiên trả lời xong liền ngập ngừng nói tiếp.

- Vậy chị bao nhiêu tuổi? – Tần tò mò hỏi luôn.

- Em 25! Còn anh...?

Nghe đáp án, hấn hơi ngạc nhiên khi biết được số tuổi của Huyền Linh. Ngẫm nghĩ tính nhầm một tí, hấn trả lời cô ấy:

- Chúng ta bằng tuổi nhau rồi!

- ...

.....

Một lát sau, xuống bếp.

Tân để con Lu nằm lên hai cái ghế của nhà ăn, xong hấn mang ba lô đi nhanh tới chỗ bếp ga rồi kéo khóa móc đồ. Trong khi đó, Huyền Linh thì tiến tới chỗ ngăn tủ ở góc khác rồi mang hết mấy cây nến ra để lên bàn. Còn An Nhiên thì lập tức lại gần ngồi cạnh con Lu, một tay dứt bím bím vào mồm ăn, một tay thì vuốt ve đầu nó. Thình thoảng cô bé còn dứt cho con Lu ăn thử, nhưng rất tiếc nó bây giờ không thể ăn được mấy thứ này.

Hắn nhanh chóng móc mấy tảng thịt bò, xương lợn và rau cải ra khỏi ba lô. Lấy một cái nồi to cho tất cả vào, hấn đổ nước rồi rửa sạch mặt đá bám ở trên. Rửa xong, gan nước bản đồ đi, hấn nhắc mấy tảng thịt bò ra để lên thớt còn xương thì cứ để nguyên trong nồi. Lấy hai chai nước khác, hấn đổ thêm vào cho được lưng nồi nước thì thôi. Nêm các loại gia vị xong, hấn bật bếp to lửa ninh lên.

Trong khi chờ đợi nước sôi, hấn với lấy con dao làm bếp cắm trong hộp rồi nhanh chóng cắt mấy khối thịt bò ra từng khối hình vuông nhỏ để đẩy, lát nữa cho vào nồi sau. Giải quyết xong xuôi mấy miếng thịt, hấn liền ngồi xuống gỡ mớ rau cải ra rồi nhặt. Hấn vừa mới nhặt được mấy cây thì Huyền Linh tới với hai cây nến cầm trên tay. Cắm một cây lên gần bếp, một cây ở gần bên cạnh hấn xong, cô ấy quay lại nhặt rau cùng hấn. Ngẩng đầu lên nhìn Huyền Linh một chút, mặc dù đang rất mệt mỏi và đói nhưng hấn vẫn thấy tim mình gia tốc lên đập bình bịch. Hấn muốn nói một cái gì đó cho có chuyện, nhưng suy nghĩ trong đầu lúc này lại hỗn loạn tung bùng, chả biết nói cái gì. May mắn, không để hấn phải lúng túng lâu, Huyền Linh đã mở lời nói trước:

- Anh định làm món gì vậy? – Cô ta ngẩng đầu lên liếc cái nồi đang đun trên bếp ga một tí rồi tò mò hỏi hấn.

- Thịt bò hầm với rau cải... Chỗ thức ăn tôi kiếm được chỉ cho phép làm được thứ này! – Nghe tiếng nói dịu nhẹ của Huyền Linh, hấn cảm thấy khá là căng thẳng nên trả lời giọng cứng nhắc ngắt quãng.

- Được như vậy là tốt lắm rồi. Mà với tình hình bây giờ anh lấy được thịt ở đâu thế? – Ngược mắt lên nhìn hấn đánh giá, cô ấy háo hức hỏi.

- Tại một nhà hàng trên đường, nhưng không dễ chút nào vì bọn quái vật có ở khắp mọi nơi. Đồng bạn của tôi bị thương cũng là do việc này – Có lẽ đã quen hơn một chút nên lần này hấn không cảm thấy áp lực nữa và trả lời trôi chảy. Nói đến bị thương, hấn sực nhớ ra cô gái trước mặt mình cũng bị thương lên cả tiếng hỏi thăm:

- Mà vết thương của em sao rồi?

- Đỡ nhiều rồi anh. Nó đã bắt đầu đóng vảy, em cũng không ngờ nó bình phục nhanh vậy! – Huyền Linh ngẫm nghĩ một tí rồi đáp lời.

- Anh đoán. Sau trận động đất kinh hoàng đó có một tác nhân gì đó xuất hiện đã biến đổi tất cả chúng ta từng chút một... – Vào câu chuyện chính, hấn nhủ mày suy nghĩ nói. Không biết có phải do quá tập trung hồi tưởng hay không mà hấn thay đổi cách xưng hô lúc nào không hay.

Bất chợt, hấn nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng mà bản thân đã quên khuấy đi nên cất tiếng hỏi Huyền Linh:

- Mà người tấn công anh lúc mở cửa là em à?

- Xin lỗi... Lúc ấy, em tưởng... – Nghe Tân hỏi cái này, Huyền Linh tưởng hấn trách mình nên áy náy ngập ngừng giải thích. Nhưng cô chưa nói hết câu thì hấn đã ngắt lời nói tiếp:

- Không sao. Em làm như vậy là đúng, anh không có ý trách em mà chỉ muốn hỏi khi đó anh nhìn thấy cánh tay chia ra giống như là khung xương... Có phải là tay em không.

- Là tay em đấy. Anh xem này!

- -----OoO-----

Viết chính: Thặng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Bữa cơm ẩm cúng hiếm hoi trong thời tận thế

Nhủ mày chăm chú nhìn cánh tay Huyền Linh giờ ra, Tân vô cùng kinh ngạc khi thấy nó biến đổi ngay trước mắt mình. Bắt đầu từ ngón tay, làn da đang bình thường bỗng nhiên từ từ chuyển hóa thành một lớp màu trắng đục, kéo dài đến khuỷu tay thì dừng lại. Vội đưa tay sờ nắn, hấn cảm nhận được thứ màu trắng kia rất cứng chắc, trơn bóng mịn giống như xương ống của động vật, hay chính xác hơn là có vẻ giống ngà voi.

Lớp xương cứng này bao bọc toàn bộ cánh tay, từ trên xuống dưới không để hở một chỗ nào, nhưng nó không liền một mạch mà nối với nhau thành từng đoạn một. Những điểm tiếp nối ở đầu các khớp ngón tay, cổ tay là những khoanh tròn. Nó không phải là xương cứng mà nhìn giống như sợi gân, và có thể co giãn linh hoạt để dàng mỗi khi cô ấy cử động. Nghiên cứu một lúc, cuối cùng, hấn kết luận, là bằng một cách nào đó, cô ấy đã biến đổi hoàn toàn da cánh tay của mình thành một lớp giáp xương bọc bên ngoài.

Không biết cánh tay biến thành như vậy thì cô ấy sẽ cảm thấy sao. Hết sức tò mò, hấn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Sau khi trở cánh tay trở thành như vậy thì em cảm thấy thế nào? – Vừa hỏi, hấn vừa xoa nắn, cử động các đốt ngón tay thử.

Nghe hấn hỏi, Huyền Linh cau mày suy nghĩ một tí rồi đáp:

- Lúc mới thức dậy, em phát hiện ra cánh tay của mình trở nên thế này thì thấy rất sợ. Em tưởng mình bị làm sao rồi. Hãi lắm! Nhưng một thời gian sau, em chợt cảm nhận được mình có thể liên hệ với cánh tay, điều khiển nó tùy ý, biến được trở về bình thường thì mới đỡ hơn.

- Lúc chuyển hóa thành lớp giống như giáp xương này, nó có mang lại cho em cái gì không? – Nắm tay lại, hấn gõ cốc cốc vào đoạn xương bắp tay Huyền Linh rồi hỏi tiếp.

- Em cảm giác mình khỏe hơn trước nhiều lắm. Đặc biệt là chỗ cánh tay biến đổi này... – Đáp lời xong, có lẽ Huyền Linh cảm thấy hơi hoang mang nên cô lưỡng lự một tí rồi hỏi hấn tiếp:

- Liệu tay em có làm sao không nhĩ anh?

- Chắc là không sao đâu... Anh cũng từng xảy ra việc như thế này đến hai lần, chỉ là hình thức không giống em thôi! – Thấy cô ấy có vẻ lo lắng, Tân lập tức lên tiếng trấn an. Để có sức thuyết phục hơn, hấn còn cho cô ấy xem năng lực của mình.

- Em nhìn này! – Vừa nói hết câu, để tăng tính thuyết phục, hấn liền xòe lòng bàn tay phải của mình rồi kéo một tờ từ trong đó ra cho Huyền Linh xem.

- Ồ! Chú Tân biến thành người nhện rồi... Chú có leo tường được như trong phim không thế? – Trong lúc Tân và Huyền Linh mải mê nghiên cứu năng lực của chính mình thì không biết cô bé An Nhiên đã lại gần chỗ hai người từ lúc nào. Nhìn thấy hấn kéo sợi tơ ra, mắt cô bé sáng lên rồi kích động xen ngang.

Do quá tập trung, tiếng hô lên của cô bé An Nhiên khiến cả hai giật thót mình rồi bắt giác thu hồi năng lực lại. Ngẩng đầu lên liếc nhìn, hấn phát hiện không biết từ lúc nào mình đã tiến lại ngồi sát bên cạnh Huyền Linh. Ngay lập tức, tim của hấn gia tốc đập lên, đại não thì trống rỗng quên mất cả việc mình vẫn đang nắm tay của người ta. Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp chỉ cách mình vài chục cen-ti-mét, hấn thần thờ hết cả người. Mọi thứ xung quanh như biến mất, thời gian ngưng đọng lại, trong đầu hấn chỉ còn cảm giác được mình đang nắm một thứ mềm mềm, mượt mà lại có chút lạnh lạnh, thích đến mức muốn cầm mãi thôi.

Phía đối diện, Huyền Linh thì cúi gằm đầu xuống sát đến ngực. Con mình đã tới nơi mà hấn cứ nắm tay rồi nhìn mình chăm chăm mãi, làm cô xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tự nhiên rút lại thì thật không tiện, sợ hấn sẽ nghĩ mình như thế này, thế kia. Nhưng cứ để thế này thì cũng không được, cô đang không biết phải làm sao thì may quá An Nhiên lại giúp phá vỡ thế bế tắc này.

Cô bé An Nhiên sau khi thốt lên, một lúc sau, không thấy có ai phản ứng mình, đặc biệt là chú Tân mặt cứ đỏ ra ngơ ngếch. Tưởng chú bị làm sao nên cô bé lo lắng hỏi thăm:

- Chú Tân ơi! Chú Tân. Chú bị sao thế, ốm rồi hả? – Vừa nói, cô bé còn dùng hai tay lắc nhẹ cơ thể của hấn.

Lập tức hồi thần lại, hấn nhanh như chớp rút tay về. Vội quay mặt đi rồi đứng lên vì mặt lúc này đã đỏ như gấc, hấn tiến tới chỗ nồi xương đang ninh trên bếp ga.

- Chú không sao. Để chú xem thức ăn nấu sấp xong chưa, chắc cháu đói lắm rồi! - Vừa đi, hấn cũng không quên đáp lời An Nhiên với giọng nói gấp gáp như chạy trốn.

- Choang! – Vội tay mở vung nồi, nhưng vội tâm trạng đang loạn xạ ngẫu, hấn tuột tay làm rơi cái vung xuống sàn nhà tạo ra âm thanh to đến mức khiến con Lu đang ngủ cũng phải giật thót mình tỉnh lại.

Cúi xuống nhặt vung lên, hấn bảo chữa cho hành động lóng ngóng của mình bằng lí do hết sức ngớ ngẩn.

- Cái vung nóng quá ấy mà...

- ...

.....

Một lát sau, khi cảm xúc ổn định trở lại, Tân nhanh chóng bắt tay vào chế biến nốt nồi thức ăn. Cho thịt bò vào nồi ninh lên một lát, hấn cho nốt mớ rau cải mà hai mẹ con An Nhiên vừa nhặt giúp, rồi đun thêm khoảng năm phút nữa. Nêm lại cho vừa, đợi mùi thức ăn lan tỏa ra khắp gian bếp xong thì hấn tắt bếp và bắc nồi mang ra bàn ăn. Ở đó, hai mẹ con An Nhiên đã ngồi trên ghế chờ sẵn từ trước rồi. Mặc dù cả hai không nói gì, nhưng từ ánh mắt thêm muốn và miệng liên tục nuốt nước bọt, hấn biết mình phải thao tác nhanh lên.

Cầm lấy cái bát tô, hấn múc một bát đầy xương, thịt bò đưa cho con Lu trước. Luôn nằm liệt một chỗ từ lúc bị bọn quái địa cắn, nhưng khi nồi thức ăn được bê ra, con Lu không biết lấy đâu ra sức mạnh mà lại có thể ngồi dậy được và chờ đợi hấn đưa bát tô tới. Lập tức vục đầu vào ăn, con Lu ăn mạnh như chưa bao giờ được ăn mà không quản có nóng hay không. Múc cho con Lu xong, hấn cũng không để hai mẹ con An Nhiên đợi lâu mà cấp tốc múc cho mỗi người một bát. Sau khi phân phát xong, hấn xúc nốt phần cuối cùng cho mình. Rồi không ai nói câu gì, tất cả vục đầu vào ăn như hổ đói.

Dưới ánh nến bập bùng, cả gian bếp chỉ còn tiếng xì xụp húp thức ăn hòa với tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia.

Thời gian trôi đi, khi nồi thức ăn đã vơi hơn nửa. Thịt bò ăn vào cung cấp nhiều năng lượng giúp mọi người nhanh chóng tan đi con đói, lưng lửng bụng xong thì tất cả mới có tâm trạng để ý đến nhau. Trừ con Lu ra, nó chỉ để ý đến bát thức ăn ngon lành của mình thôi. Ăn xong trước là cô bé An Nhiên, dù khẩu phần ăn đã tăng lên, nhưng trước đó cô bé đã ăn khá nhiều đồ khô nên chỉ húp được một tô rưỡi bát xúp thịt bò là dừng lại. Lấy tay áo quệt mép, cô bé ngẩng đầu lên nhìn Tân thốt lên lời khen:

- Chú Tân nấu ăn ngon quá! Con ăn thấy ngon hơn cả nhà hàng trước kia bố đưa con đi!

- Ngon thì con ăn nhiều vào. Đưa bát đầy chú múc thêm cho! – Tạm ngừng ăn, Tân ngẩng đầu lên mỉm cười nói với cô bé An Nhiên.

- Thôi! Con no rồi, chú cứ kẹ con... – Cầm bát giấu đi, cô bé An Nhiên lắc đầu nguây nguây.

- Anh cứ ăn đi. Kẹ nó! Mà anh nấu ăn ngon thật! – Dùng giấy ăn lau miệng giúp con mình xong, Huyền Linh ngẩng đầu lên nhìn hấn cười rồi không tiếc lời khen.

- Có gì đâu! Chắc do mọi người đang quá đói thôi... – Được người đẹp khen, hấn sướng lắm. Thấy ánh mắt của cô ấy chăm chú nhìn mình, hấn hơi xấu hổ vừa gãi đầu vừa đáp lời lại.

- Không. Em nói thật ấy, anh trước kia có làm ở nhà hàng không? – Lắc lắc đầu, Huyền Linh khẳng định lại quan điểm của mình. Chỉ mấy nguyên liệu đơn giản mà nấu ăn ngon như vậy, cô bắt đầu tò mò về quá khứ của hấn.

- Chú nấu ăn ngon thật mà! Ngon nhất trong số những món con từng được ăn đấy... – Lau sạch miệng xong, nghe thấy Tân khiêm tốn, An Nhiên tưởng rằng chú không tin món ăn mình nấu ngon nên khẳng định lại.

- Ủ! Anh không làm nhà hàng. Ngon thì em thêm nữa đi... – Cười đáp lại xong, thấy bát của Huyền Linh gần hết, hấn nhào người đưa tay định cầm lấy muối mức hộ.

- Thôi! Anh ăn đi, em tự mức được mà! – Vội đứng lên cướp lấy cái muối, Huyền Linh múc cho mình một ít nữa.

Cô không để hấn giúp vì lo hấn sẽ mức nhiều, trong khi cô có thể ăn được thêm nữa thật, nhưng thức ăn trong nồi sấp cạn rồi. Phía đối diện, con Lu vẫn đang xục một cách vô cùng mạnh mẽ, và hấn thì có vẻ còn rất đói nên cô không dám ăn thêm. Dù sao, cô ăn no lưng lửng bụng cũng là được rồi.

- Ư... Ư... Ư... – Như là để khẳng định sự chính xác suy đoán của Huyền Linh, con Lu sau khi liếm sạch tô thức ăn của mình đã quay ra nhìn Tần rồi kêu lên ư ư. Ý nó muốn là gì, không cần nói cũng có thể hiểu được.

Thấy đồng bạn của mình có sức sống trở lại, hân vui mừng vô cùng. Vội múc một tô đầy nữa cho con Lu, hân quay lại với bát ăn của mình rồi điên cuồng xúc vào mồm.

Phía đối diện, Huyền Linh ăn thêm một ít nữa là xong. Lấy chai nước, cô uống vài ngụm cho đỡ khát rồi ngồi im cùng với con mình nhìn hân và con Lu ăn. Thấy dáng ăn của cả hai na ná giống nhau, cô bất giác khẽ cười. Sau mấy ngày phải chịu đói và lo lắng hãi hùng, cuối cùng cô với An Nhiên cũng được ăn một bữa no và không phải đề phòng. Tàng đã dè dặt trong lòng được buông xuống, trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Không biết cô tưởng tượng ra cái gì hay, mà thỉnh thoảng lại nhếch miệng khẽ cười. May mà lúc đấy, Tần đang hết sức tập trung vào món ăn, nếu không hân nhìn thấy thì có khi lại đơ người cứng nên.

Khoảng chục phút sau, khi Tần và con Lu đã đánh sạch nôi, giải quyết xong xuôi mọi thứ ăn được thì bữa cơm mới tuyên bố kết thúc.

Ngồi giữa đầu gối lưng ra sau ghế, thả lỏng cơ thể, hân thỏa mãn xoa xoa cái bụng của mình. Mấy hôm rồi, hân mới ăn được bữa no và ngon lành thế này. Ở bên cạnh, sau khi ăn xong, sức sống của con Lu đã trở lại tung bừng như trước. Nằm trên ghế, nó ra sức trợn mắt ngoạm một khúc xương ông to nhìn hết sức buồn cười. Phía bên kia, An Nhiên thấy ngộ quá không chịu được liền chạy sang ngồi sát bên rồi đưa tay vuốt ve đầu con Lu.

Sực nhớ ra lúc trước mình ăn nhập tâm quá, không biết Huyền Linh đã ăn no chưa nên hân ngẩng đầu lên cất tiếng hỏi:

- Em ăn no rồi chứ?

- Há!? – Nghe thấy tiếng nói của Tần vang lên bất ngờ, Huyền Linh giật thót mình thoát khỏi suy nghĩ lung tung. Nhưng do đầu óc đã bay đi tạt đầu tạt đuôi, cô không biết lúc này hân vừa nói cái gì nên gượng cười xấu hổ hỏi lại.

- Anh vừa bảo cái gì thế?

- À! Anh muốn hỏi em đã ăn no chưa, nếu chưa no thì để anh nấu thêm – Tưởng rằng cô ấy chắc mệt quá nên thất thần, hân nhẹ nhàng nói lại ý mình.

- Không... Em no rồi... Không phải nấu nữa đâu. Để em đi rửa bát... – Thấy hân chăm chú nhìn mình, Huyền Linh bất giác nhớ lại tưởng tượng miên man lúc này. Không biết cô nghĩ đến cái gì mà mặt đỏ hết lên rồi nói năng lộn xộn, thậm chí còn thu gom bát đĩa chuẩn bị đi rửa. Nhưng làm được một nửa, cô sực nhớ ra là mình không cần thiết phải làm cái này nên dừng lại, ngồi xuống rồi cúi gằm mặt xuống.

Ở phía bên kia, Tần đã há hốc mồm, kinh ngạc và vô cùng khó hiểu về hành động của Huyền Linh. Một lát sau, hân tự tìm ra đáp án cho mình, chắc là do thói quen nên không thắc mắc cái này nữa. Bụng no, tinh thần được giải tỏa vì con Lu đã khỏe trở lại, hân lập tức cảm thấy con buồn ngủ như thủy triều ập tới khiến cho hai mí mắt nặng trĩu. Ngoái đầu sang bên cạnh nhìn, hân thấy cô bé An Nhiên cũng đang ngáp liên tục, chỉ có con Lu ngủ nhiều đang hết sức háo hức với khúc xương của mình. Huyền Linh chắc cũng đã mệt lắm rồi nên mới hành động lạ như vậy. Đã đến lúc đi ngủ, hân lên tiếng hỏi chủ nhà trước.

- Nhà em có chỗ ngủ không? – Buột miệng hỏi xong câu này, hân liền hối hận vì nó ngu hết sức. Nhà rộng như này thì thiếu gì chỗ ngủ, nhưng đã lỡ mồm rồi thì đành vậy thôi.

- Có chứ! Anh có muốn ngủ ở phòng riêng không? – Sau một hồi loại bỏ những cảm xúc hỗn loạn, Huyền Linh đã trở lại bình thường và nhanh chóng trả lời hân. Cô không thấy nội dung câu hỏi của hân có vấn đề gì nên hỏi xem hân muốn ở đâu vì nhà rộng, có nhiều chỗ quá.

- Không cần phòng riêng, anh với con Lu ngủ ở ghế sofa ngoài đại sảnh là được rồi! – Thấy không cần thiết phải cầu kì, hân nói ra ý muốn đơn giản của mình.

- Vậy để em đi lấy mấy cái chăn! An Nhiên, ra đây cầm nệm soi cho mẹ nhanh! – Đứng lên gọi An Nhiên lại, hai mẹ con dẫn nhau đi tới chỗ cầu thang rồi leo lên gác.

Nhìn hai mẹ con đi khuất, Tần cũng đứng dậy thu dọn cái ba lô rồi dẫn con Lu đi ra ngoài đại sảnh.

Khoảng năm phút sau, Huyền Linh ôm đống chăn gối đi xuống xếp đầy mặt bàn xong. Cô liền tự mình trải cho hân nằm trên ghế sofa dài, còn con Lu thì ở cái ghế con. Sau đó, cô sang bên ghế đối diện sắp xếp qua một lượt rồi gọi An Nhiên nằm xuống cùng với mình. Cuối cùng, khi tất cả đã nằm yên ảm, cô cất tiếng hỏi:

- Em thoải mái nhé!

Hai mắt đã díp vào nặng trĩu, hân mơ hồ thốt lên:

- Ư!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Bài học đầu tiên, cảnh giác với thiên nhiên

Khoảng 8 giờ 30 phút sáng.

Thời tiết đẹp.

Sau một đêm dài lạnh lẽo thì cơn mưa lất phất cuối cùng cũng đã dừng lại. Những đám mây đen to lớn, âm trầm tan đi để cho ánh nắng mặt trời tươi mới chiếu xuống thế gian. Không

biết từ lúc nào, nhiệt độ đã tăng dần lên, đến bây giờ không khí đã trở nên ẩm áp như mùa xuân vậy. Trong không gian thì tràn ngập hơi nước, thanh tân trong lành đến mức chỉ hít một hơi thôi là tỉnh táo hết cả người.

Tại trước cổng tòa nhà biệt thự của hai mẹ con An Nhiên.

Trong khi Tân đang cảnh giác đảo mắt nhìn khắp nơi thì ở sau lưng hắn, Huyền Linh và An Nhiên thì loay hoay khóa nốt cánh cổng tòa nhà biệt thự lại. Khóa xong, cả hai mẹ con ngẩng đầu lên ngắm nhìn tòa nhà lần cuối với ánh mắt phức tạp. Lần ra đi này, rất có thể sẽ là lần cuối, và cả hai sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Thở dài một hơi, Huyền Linh rút con dao làm bếp giấu ở ba lô ra rồi cầm chắc trên tay. Nắm lấy tay An Nhiên, cô quay người đi về phía Tân.

Nghe tiếng bước chân áp sát, hần ngoài đầu nhìn lại thì thấy cả hai đã chuẩn bị xong xuôi và sẵn sàng để di chuyển. Khẽ gật đầu với Huyền Linh, hần có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc này, phải rời bỏ nơi mình đã từng gọi là nhà thì chắc chắn là bất cứ ai cũng sẽ không dễ chịu. Xoa đầu cô bé An Nhiên mấy cái, hần nhủ mảy cúi xuống nhìn vào la bàn trong chiếc đồng hồ. Xác định tốt phương hướng xong, ngẩng đầu lên, hần xiết chặt cái riâu trong tay rồi cất bước đi về phía trước dẫn đường. Ở ngay phía sau hần là hai mẹ con An Nhiên, đi cuối cùng là con Lu, có nhiệm vụ bọc hậu và cảnh giới xung quanh. Mục tiêu sắp tới của cả nhóm sẽ là phòng trọ của hần.

.....

Khoảng nửa tiếng trước, sau khi tất cả mọi người ngủ dậy, Tân liền bắt tay vào chế biến một chút gì đó để ăn sáng. Thức ăn tươi chỉ còn mỗi thịt bò và xương lợn nên để đỡ mất thời gian, hần cho tất cả vào luộc. Ăn xong, đến lúc vào vấn đề chính, hần lên tiếng hỏi ý định sắp tới của Huyền Linh xem cô ấy muốn làm gì. Giữa lúc cô ấy nhủ mảy trầm mặc, hoang mang không biết phải làm sao thì hần lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình.

Với tình thế bây giờ, cách tốt nhất để hai mẹ con An Nhiên có thể sống sót và sinh tồn, là phải rời khỏi đây đến được “Khu an toàn” Khi hần nói đến khu này, Huyền Linh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên vì có một chỗ như vậy. Cũng phải thôi, nơi hai mẹ con ở cách khá xa vùng nội thành, với tầm nhìn hạn chế và không có ống nhòm thì không thấy được cũng là bình thường.

Mất một chút thời gian để giải thích cho Huyền Linh về “Khu an toàn”, là nơi những người sống sót còn lại tập trung ở đây và được quân đội bảo vệ. Nghe xong, biết được trên thế giới này ngoài hai mẹ con mình và Tân ra thì vẫn còn rất nhiều người khác còn sống nữa, cô ấy hết sức vui mừng. Cô ấy muốn đến chỗ mà hần nói ngay, nhưng với thực tế bây giờ thì đó không phải là điều dễ dàng.

Hần phân tích cho Huyền Linh về con đường trước mắt, nó rất dài và hết sức nguy hiểm do cảnh vật thay đổi từng ngày. Không có phương tiện để đi, tất cả mọi người phải sẽ phải đi bộ nên việc chạm trán với quái vật là không thể tránh khỏi. Muốn tới được chỗ đó thì phải có sự chuẩn bị cực kì kĩ càng, cả về vật chất lẫn tinh thần. Và điều quan trọng nhất là phải biết được đại khái về lộ tuyến và thời điểm thích hợp để đi. Sau khi hần nói xong những điều này, Huyền Linh mặc dù khá thất vọng, nhưng cô ấy vẫn tin là sẽ tới đó được. Cuối cùng, cô ấy quyết định, bây giờ sẽ cùng An Nhiên đi theo hần, nghe hần chỉ huy để thực hiện kế hoạch chuẩn bị.

Thấy Huyền Linh muốn đi theo mình, hần không lưỡng lự lâu mà đồng ý. Đã giúp người thì phải giúp cho trót, hần không thể bỏ mặc hai mẹ con giữa chừng để lo chuyện của mình được. Bàn bạc xong xuôi, hần đưa ra ý kiến, trước tiên di chuyển về xóm trọ của hần đã, rồi sau khi chuẩn bị kĩ càng thì mới đi đến “Khu an toàn”. Nghe xong Huyền Linh gật đầu đồng ý ngay, còn bé An Nhiên thì chắc chắn sẽ không phản đối. Thế là, không để lãng phí thời gian nữa, hần gục hai mẹ con đi thu xếp đồ đạc rồi nhanh chóng lên đường.

.....

Một lát sau, khi tất cả đã di chuyển được một khoảng cách khá xa so với điểm xuất phát, Tân ra hiệu cho mọi người tạm dừng lại vì trước mặt có vật cản. Cách khoảng vài mét về đằng trước, lối đi chính theo chỉ dẫn của la bàn đã bị tòa nhà ống cao tầng đồ sập chắn ngang. Cây cỏ mọc um tùm phủ gần như kín mít công trình trước mặt, nếu cứ thế mà cố gắng vượt qua sẽ rất mất thời gian và có nguy hiểm khi các mảnh vỡ tòa nhà sập xuống. Không còn cách nào khác, hần phải dẫn mọi người đi vòng qua đồng vật cản không lồ phía trước. Suốt từ lúc khởi hành thuận lợi đến giờ, đây là khó khăn đầu tiên hần gặp phải. Cũng may nó không khó giải quyết và hần cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc này.

Nhủ mảy nhìn vào đám cỏ, bụi cây rậm um ven đường, hần không muốn xông vào đây chút nào. Khu này trước kia có lẽ là đô thị đang xây dựng thì bị bỏ dở giữa chừng, nên xen kẽ giữa các tòa nhà đổ sập là những mảng đất trống rậm um cỏ. Sau một vài hôm thực vật dần cuồng phát triển, đến bây giờ nó đã mọc cao vút đến ngang ngực tạo thành căn trở cực kì khó đi. Không những thế, trong lớp thực vật rậm rạp này sẽ có rất nhiều sinh vật lạ trú ngụ, hần không biết bọn chúng nguy hiểm ra sao nên phải bắt đầu đi làm mới phải lựa chọn xuyên qua. Hần đi xung quanh tìm kiếm một tí xem còn lối khác nào không, nhưng tiếc rằng đâu đâu cũng là cỏ giống nhau. Xác định mình phải đi vòng qua rồi, hần gọi hai mẹ con An Nhiên lại gần rồi khẽ cất tiếng.

- Đường phía trước bị chặn rồi. Bây giờ chúng ta bắt buộc phải đi vòng... – Vừa nói cho Huyền Linh, hần vừa chỉ tay vào hướng sắp tới sẽ đi.

- Ủ. Vậy anh cứ đi, mẹ con em sẽ theo sau ngay, sao phải dừng lại vậy? – Gật gật đầu, Huyền Linh đồng ý ngay. Cô chỉ khó hiểu, nếu đổi hướng thì hần cứ thế mà làm, cần gì phải dặn dò trình trọng vậy nên hỏi lại.

- Vấn đề là vậy! Em đừng xem đám cỏ lạ xanh um này bình thường, ẩn trong chỗ này có nhiều loại côn trùng lạ lắm. Đây này... – Ngồi xuống, Tân chăm chú nhìn vào bụi cỏ trước mặt nói.

Không phải đợi lâu, như để chứng minh cho lời hần nói. Một con gì đó nhìn giống như kiến, nhưng lại to bằng hạt hướng dương, người đầy vằn màu vàng xuất hiện rồi bò trên lá cây. Chỉ tay vào nó, hần giải thích thêm với Huyền Linh.

- Mấy con này, anh chưa nhìn thấy bao giờ, không biết nó nguy hiểm không nên phải cẩn thận. Giờ mà không may bị con gì đó đốt, rồi trúng độc thì chỉ có thể cầu nguyện thôi chứ chẳng biết phải làm sao... – Nói xong, ngoái đầu sang, hần thấy Huyền Linh và An Nhiên có vẻ lo lắng quá. Cảnh báo họ là đúng nhưng khiến họ căng thẳng cũng không phải là ý hay nên hần an ủi thêm:

- Em cũng đừng lo quá! Lúc trước anh từng vượt qua những chỗ như này nhiều rồi, nhưng không bị làm sao cả. Có lẽ những con côn trùng đáng sợ không có nhiều, mình đừng da thịt trần tiếp xúc cây cỏ là được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mỗi lần bắt buộc phải đi qua chỗ nào rậm rạp thì em phải cẩn thận...

Nói xong, hần lấy mấy đôi găng tay từ trong ba lô ra đưa cho mẹ con An Nhiên đeo vào. Còn mình, hần lấy một đôi găng tay khác bằng da, dùng riâu cắt hết mấy đầu ngón và một khoảng giữa lòng bàn tay rồi mới đeo. Ngoái đầu sang bên cạnh, hần thấy con Lu, đồng bạn của mình đang nghiêng đầu chăm chú nhìn mấy người liền đưa tay lên vuốt ve đầu nó. Con Lu thì hần không phải lo, lớp lông dày tự nhiên của nó đã là lớp bảo vệ tốt nhất rồi. Sau một đêm, đến hôm nay nó đã khỏi hoàn toàn. Từ về bên ngoài nhìn qua, nó giống như là không còn chút dấu hiệu nào là mới bị trọng thương. Tất cả các vết thương, sứt sứt trên cơ thể lành hần, lông mới mọc lên không để lại sẹo. Sau khi biến đổi, sức sống của con Lu thật đáng sợ, không thua gì bọn quái vật “Năm đầu người” luôn.

Xoa đầu con Lu mấy cái xong, ngoái sang nhìn, hần thấy hai mẹ con An Nhiên đã chuẩn bị tốt. Khẽ gật đầu với Huyền Linh, hần nói ra kế hoạch của mình rồi tiếp tục lên đường. Lần di chuyển này không giống như ban đầu, con Lu đi phía trước, ngay sau là hai mẹ con An Nhiên, còn hần đi cuối cùng. Để vượt qua chỗ cỏ rậm an toàn, hần bảo Huyền Linh đeo ba lô ra đằng trước rồi công An Nhiên lên không để cô bé đi bộ nữa.

- Xột Xột...

Cả ba người, một chố không nhanh không chậm từ từ đi xuyên qua đám cỏ rậm rạp bên cạnh đường. Trời nắng nhẹ nên hơi nước sau cơn mưa đêm qua bốc lên phủ vào mặt là khá khó chịu. Không ai nói câu gì, tất cả tập trung đi về phía trước, vòng qua tòa nhà ống cao tầng dài. Do nghe Tân cảnh báo từ trước, Huyền Linh hơi căng thẳng, cô công con lên thật

cao, ánh mắt thì đảo dác nhìn quanh vào mỗi đám cỏ rậm, hay bụi cây lớn phải đi qua. Nhưng có lẽ như lời anh ấy nói, những con côn trùng nguy hiểm không có nhiều, bởi đi được một lúc mà không có gì xảy ra cả.

Khê buông lỏng tinh thần, cô hướng ánh mắt ra xa hơn thì thấy, ngập trong tầm mắt đâu đâu cũng là màu xanh tươi non mơn mẫm. Ánh nắng vàng dịu nhẹ bao phủ muôn nơi khiến không gian trở nên bồng bồng sức sống. Tiếng chim hót líu lo, hòa lẫn tiếng ong ong của một vài con bọ cánh cứng bay qua trước mặt, tạo nên khung cảnh yên bình đến nhẹ cả người. Nhưng tất cả những điều này, là được xây dựng trên nền thành phố Nội Hà đô nát, nơi đã từng được con người thống trị.

Thiên nhiên mặc dù tươi đẹp, nhưng Huyền Linh không quên đi việc tập trung và cảnh giác bởi lời nhắc nhở của hấn từ trước. Khác với cô, đi được một đoạn đến chỗ đám cỏ có hoa và vài con bướm sặc sỡ bay lập lờ, An Nhiên tỏ ra hết sức hứng thú đảo dác nhìn quanh. Nghiêm túc nhất vẫn là Tân và con Lu, cả hai đã từng trải qua việc này rồi lên lúc nào cũng tập trung cao độ, cảnh giác vào mỗi bước đi. Bởi hấn biết, ẩn dưới vỏ bọc mỉa miêu kia có những mối nguy hiểm đáng sợ vô cùng, mà bản thân vẫn chưa gặp bao giờ.

Miệt mài đi chuyển, khoảng năm phút sau cả nhóm đi được hơn nửa quãng đường. Vừa vòng qua sang bên kia, con Lu đang đi phía trước đột nhiên dừng lại rồi gù nhẹ lên giống như có cái gì đó đáng sợ chặn đường:

- Gù... uuu...!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Bài học thứ hai, vượt qua nỗi sợ hãi

Vội kéo Huyền Linh ngồi xuống nắp dưới lùm cỏ cao, Tân xiết chặt cái riu trong tay rồi tiến lên. Đến bên cạnh con Lu xong, hấn vén cỏ nhòm qua khe thì thấy cách gần chục mét về đằng trước, xuất hiện một con quái vật “Năm đầu người” chặn đường. Nó đứng vật vờ trên một khoảng vỉa hè lát gạch vỡ, xung quanh cây cỏ không nhiều nên khá là trống trải trong tầm mắt. Con quái này trước kia chắc là ông bác bảo vệ ở đây vì dấu tích quần áo còn sót lại trên người nó đã nói lên điều đó.

Từ hình dáng bên ngoài, trên đầu mới chỉ có những chùm cây nấm to, còn cơ thể vẫn giữ nguyên, chưa được rễ cây bao bọc cường hóa, hấn biết con quái này vẫn còn ở dạng sơ khai. Cũng phải thôi, xung quanh khu vực này trống trải hoang vu vô cùng, làm gì có mấy người sống sót để cho nó tấn công rồi tiến hóa chứ. Việc đối phó với loại quái vật mới này là hết sức dễ dàng, chỉ cần một mình hấn, hoặc con Lu lao lên giải quyết là được. Đề không tốn thêm thời gian đi vòng, hấn quyết định sẽ giải quyết nó nhanh chóng rồi đi tiếp. Nhưng trước khi hành động, hấn phải xem xung quanh còn mối nguy hiểm nữa không.

Móc ống nhòm trong ba lô ra, hấn đi sang bên cạnh mấy bước rồi trèo lên một mảng đồ nát to lớn khá cao. Đưa ống nhòm lên mắt, hấn chỉnh tiêu cự nhìn khắp xung quanh một vòng trước mặt. Quan sát một lúc, xác định chính xác ngoài kia chỉ có một con quái vật “Năm đầu người” chặn đường mình, hấn thở nhẹ một hơi. Quay lại chỗ cũ, hấn lặng lẽ dẫn hai mẹ con An Nhiên tiến lại gần, nắp phía sau miếng đồ nát lúc này. Bảo họ yên tĩnh đợi ở đây, rồi hấn ra lệnh con Lu ở bên cạnh bảo vệ hai người. Còn mình, hấn tháo ba lô ra để xuống, xiết chặt cái riu trong tay rồi khom người vén cỏ đi về đằng trước.

Nép sát vào phía sau đồng đồ nát, Huyền Linh nhòm đầu hé mắt dõi theo từng bước đi của Tân với tâm trạng cực kì lo lắng và căng thẳng. Ở bên cạnh cô, An Nhiên cũng vậy, mặt cô bé đã trắng xám vì sợ hãi. Mặc dù, cả hai từng trực tiếp chứng kiến hấn tiêu diệt cả đám quái vật, nhưng lũ quái đã gieo rắc nỗi ám ảnh quá sâu nên họ vẫn thấy sợ. Nhất là với lớp cỏ rậm, hấn chỉ đi được một đoạn là mắt hút khỏi tầm mắt của họ.

Thăm cầu nguyên cho hấn, Huyền Linh không dám thờ mạnh chỉ biết khóa chặt ánh mắt vào lùm cỏ chuyển động. Đang hết sức tập trung, bỗng cô thấy hấn đang đi đều đều chậm rãi tiến về phía con quái vật thì đột ngột dừng lại giữa đường. Cô chăm chú nhìn một lúc, mãi mà chỗ của hấn không có động tĩnh nữa. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra? Hấn bị làm sao rồi? Tự hỏi trong đầu, những ý nghĩ đáng sợ xuất hiện khiến cô sốt sắng, lo lắng vô cùng. Không biết phải làm gì bây giờ, cô mím môi, cắn chặt răng, chuẩn bị liều mình đi tới chỗ hấn xem sao thì lùm cỏ lại bắt đầu có dấu hiệu di chuyển, nhưng là quay trở lại.

.....

Vài phút trước, trong lúc đang tiếp cận mục tiêu, chợt hấn sực nhớ ra một điều quan trọng. Dừng lại suy nghĩ, hấn càng nghĩ, càng thấy mình không thể bỏ qua việc này nên quyết định quay trở lại vị trí cũ. Đến bên cạnh mẹ con An Nhiên, đứng trước ánh mắt khó hiểu của họ, hấn khề cật tiếng:

- Huyền Linh! Em đi cùng với anh tiêu diệt con quái vật này nhé!

- Cái gì! Em!? – Nghe hấn nói, Huyền Linh khó tin bật thốt lên kinh ngạc. Sau đó, cô nói tiếp luôn.

- Em liệu có làm được không? Em sợ! – Nói xong, hình như nhớ tới lần mình bị bọn quái vật tôm lợm này đuổi giết nên bất giác rùng mình.

- Chú đừng bắt mẹ cháu đi! Quái vật ăn thịt mẹ cháu mất! - Ở bên cạnh, An Nhiên nhìn thấy mẹ mình sợ hãi liền tiến tới nắm lấy tay hấn, rồi ngẩng đầu hướng ánh mắt đáng thương cất tiếng van nài.

Nhìn biểu hiện của hai mẹ con, hấn cau mày lưỡng lự, nhất là nghe giọng cầu xin của cô bé An Nhiên xong thì càng cảm thấy không nỡ. Nhưng càng như vậy, hấn lại càng kiên định với ý nghĩ của mình. Bởi với thể giới đáng sợ bây giờ, sẽ có lúc, hấn không ở bên cạnh bảo vệ họ được. Muốn sống sót thì Huyền Linh bắt buộc phải mạnh lên, thích ứng với hiện thực và hấn phải giúp cô làm được điều này. Nuốt một ngụm nước bọt, hấn nhìn thẳng vào mắt Huyền Linh rồi nhấn mạnh.

- Em muốn sống. Muốn bảo vệ được An Nhiên... Thì phải làm vậy!

- Em... Em... – Thấy hấn quả quyết như vậy, Huyền Linh cúi đầu đáp ứng, cau mày đấu tranh tâm lý. Một lát sau, như là làm ra quyết định, cô ngẩng đầu lên hướng ánh mắt nhìn hấn rồi cắn răng nói:

- Được! Em sẽ giết con quái vật kia!

Thấy Huyền Linh có vẻ căng thẳng quá, hấn khẽ an ủi thêm:

- Đừng sợ! Con quái kia yếu không mà, mới cả còn có anh nữa...

-

.....

Một lát sau, Tân dẫn Huyền Linh len lỏi qua đám cỏ rậm áp sát lại gần chỗ con quái vật đứng. Bây giờ, khoảng cách của cả hai đến chỗ con quái chỉ còn vài mét. Tiến lại gần thì hình dáng dữ tợn của con quái mới được phô bày hết ra trong mắt hai người. Toàn bộ khuôn mặt con quái gần như bị phá nát không còn nhận ra ngũ quan, trước ngực thì sứt vào, xương sườn đâm ra ngoài lóm chom cùng với nội tạng hư thối. Đặc biệt, trên đầu nó mọc ra chỉ chít những cây nấm càng làm tăng lên vẻ tởm lợm. Nhìn bộ dáng kinh dị của nó, hấn không cảm thấy gì nhiều vì đã khá quen với việc này rồi.

Còn Huyền Linh thì khác, dù đã không phải lần đầu nhìn thấy quái vật “Nấm đầu người”, nhưng cô vẫn cảm thấy cực kì khó chịu khi chứng kiến hình dáng kinh tởm này. Ngửi mùi thối từ phía con quái phả lại, bụng cô nhanh chóng quặn lên từng đợt buồn nôn vô cùng. Mặt tái mét, cô vội đưa tay lên bịt miệng cố gắng để mình không nôn ra. Nỗi sợ hãi đột ngột bùng lên rồi bao trùm toàn thân khiến cơ thể của cô run lên nhè nhẹ. Giữa lúc cô tưởng chừng mình sắp bị sự sợ hãi làm cho tê liệt thì ở bên cạnh, hấn khẽ nắm lấy bàn tay phải của cô rồi khẽ nói:

- Đừng sợ! Em phải vượt qua nó...

Quay đầu, nhìn vào ánh mắt kiên định của hấn, cô bỗng cảm thấy áp lực nhẹ đi rất nhiều. “Mình vẫn có anh ấy bên cạnh cơ mà... Cố lên... Không được sợ...”. Nhắm mắt lại, cô tự nhủ thầm an ủi trong đầu. Mấy giây sau, cảm thấy khá hơn một chút, cô mờ mắt ra gạt đầu với hấn. Lúc này, cơ thể của cô đã không còn run lên như trước nữa.

Thấy Huyền Linh tạm thời vượt qua nỗi sợ, có thể hành động trở lại, Tân thở nhẹ một hơi trong lòng. May mắn cô gái này có vẻ ngoài nhìn mềm yếu, nhưng nội tâm bên trong lại rất kiên cường. Mặc dù không muốn cô ấy phải chịu cái này, nhưng để hai mẹ con có thể sống sót được, hấn phải làm vậy. Không để kéo dài thời gian thêm nữa, hấn sợ sẽ có biến cố xảy ra lên cất tiếng nói tiếp:

- Con quái này nhìn bên ngoài kinh khủng thế thôi, nhưng thực ra nó rất yếu, sức lực chỉ ngang ngửa với một người bình thường thôi. So với em, nó yếu hơn rất nhiều... Em, sau khi cánh tay biến đổi, anh ước tính bây giờ đã mạnh gần gấp rưỡi lần người bình thường rồi... – Cầm cánh tay phải Huyền Linh lên, hấn giải thích thêm cho cô ấy bớt sợ và tự tin hơn.

- Vâng! Em hiểu rồi! – Nghe hấn nói, Huyền Linh nhẹ gạt đầu rồi thúc đẩy năng lực chuyển hóa da tay thành lớp giáp xương. Sau khi biến đổi, cô cảm thấy cánh tay phải mình hữu lực, mạnh mẽ hấn lên, nỗi sợ hãi cũng từ từ yếu đi.

Nhìn vào đôi mắt của Huyền Linh, hấn thấy trong đó sự sợ hãi đã không còn nhiều mà thay vào đó là sự quyết tâm. Hấn vui mừng nói tiếp:

- Tốt lắm em! Giờ em phải nhớ kỹ điều này... Quái vật “Nấm đầu người” tuy không mạnh, nhưng sức sống của bọn chúng rất đáng sợ. Nếu không đánh vào điểm yếu thì khó mà giết được bọn chúng... Có hai cách để kết thúc được đám quái vật này. Cách thứ nhất, em cạo sạch lớp cây nấm trên đầu bọn chúng, con quái sẽ chết luôn, triệt để. Nhưng làm thế này khá mất thời gian, và con quái cũng không đứng yên cho mình thực hiện. Tốt nhất, em nên dùng cách thứ hai... Đó là, em chặt đứt đầu nó... Con quái sau khi bị mất đầu, phần thân dưới sẽ chết hấn, cái đầu của nó vẫn sống, tuy nhiên nó không gây được nguy hiểm cho mình nữa... Em nhớ chứ?

- Vâng! – Hết sức tập trung lắng nghe nên hấn nói đến đâu là Huyền Linh khắc sâu vào trong đầu đến đấy.

- Thế được! – Tân thường một câu, hấn đặt cái rìu của mình vào lòng bàn tay phải của Huyền Linh. Dùng sợi tơ quấn chặt tay cô ấy nắm cái rìu xong, hấn nói tiếp.

- Giờ là lúc hành động... Em lao lên, dùng cái rìu này nhắm vào cổ con quái rồi chặt một nhát hết sức cho anh. Nhớ là trong khoảnh khắc tấn công, em phải nín thở tự lực thì nhát chém nó mới mạnh... Thế nào? Em làm được chứ? – Nói xong, hấn hỏi lần cuối xem quyết tâm của Huyền Linh.

- Em... Em... – Nghe hấn hỏi, Huyền Linh ngẩng đầu lên nhìn con quái một tí, ấp úng trả lời hấn. Đầu tranh tâm lý một tí, vài giây sau cô quay lại nhìn hấn dứt khoát nói.

- Em làm được!

- Tốt! – Không tiếc lời để khen cho sự cố gắng của Huyền Linh xong, hấn nói tiếp:

- Anh luôn ở phía sau em nên đừng sợ. Bây giờ, anh đếm từ một đến ba, kết thúc là em lao lên nhé... – Vừa nói, hấn vừa nhặt con dao làm bếp của Huyền Linh lên cầm chắc trong tay. Quay ra, thấy cô cắn chặt răng dứt khoát gạt đầu, hấn hít sâu một hơi rồi bắt đầu đếm

- Một... Hai... Ba...

- LÊN!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bài học thứ ba, cách chiến đấu

Khi tiếng nói của Tần vừa dứt thì Huyền Linh cũng vùng lên xông ra khỏi chỗ nấp. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào con quái vật, cô xiết chặt cái rìu bằng cả hai tay rồi chạy hết tốc lực áp sát nó. Khoảng cách vài mét không phải là quá xa nên chỉ gần một giây là cô tiếp cận mục tiêu. Đến tầm có thể tấn công, nhớ lời hấn nói, cô dừng lại rồi khóa chặt ánh mắt vào gáy con quái. Hít một hơi thật sâu rồi nén xuống bụng, con người vẫn đầy to máu, cô vận người hơi nghiêng, đồng thời vung tay đưa lưỡi rìu ra đằng sau lưng lấy đà. Vào thế xông xuôi, cắn chặt răng, ánh mắt điên cuồng, cô gồng mình tung một cú bả chèo hơi ngang bằng tất cả sức bình sinh.

- PHẬP!!! – Âm thanh lưỡi rìu cắt chém vào da thịt vang lên ngọt sớt, nhưng rất tiếc là nó trật mục tiêu.

Một loạt thao tác hành động của Huyền Linh là rất chính xác, thời điểm Tần phát động cô tấn công cũng vô cùng hợp lý là khi con quái vật quay lưng về phía họ. Nhưng trong hiện thực thì luôn tồn tại biến số, và thật không may nó lại xảy ra vào lúc này. Ngay trong khoảnh khắc cô vung rìu ra đằng sau thì con quái đang đứng yên đột ngột quay lại với một tốc độ nhanh đến khó tin. Thế là, lưỡi rìu đi hơi lệch chém vào cằm, hàm dưới của con quái thay vì vào cổ nó.

- ẦM!!! – Chịu tác động bởi lực đạo cực mạnh từ đòn tấn công của Huyền Linh, con quái ngay sau khi trúng đòn liền bị đánh ngã văng xuống đất, kéo rê đi một đoạn ngắn dưới lòng đường.

Còn Huyền Linh thì do ra đòn quá mạnh, theo quán tính cô không khống chế được cơ thể mà quay một vòng tròn rồi loạng choạng ngã xuống đất. Lập tức vùng lên, cô chuẩn bị dựng người đứng dậy. Nhưng vừa mới xoay người, cô còn chưa kịp đứng lên thì đập vào mắt là hình ảnh con quái vật tõm lợm xò tới. Tốc độ của nó nhanh đáng sợ, hình ảnh vừa thấy trong mắt, một khắc sau con quái đã áp sát đến trước mặt cô.

- Gù... uu... ỪC... – Chồm lên người Huyền Linh, con quái túm chặt lấy cổ cô rồi mở to cái miệng đã vỡ tan của mình cố gắng cắn xuống.

- Aaaa... – Hét lên thảm thiết, hành động quá nhanh và đột ngột của con quái khiến Huyền Linh hoảng sợ vô cùng. Đầu óc hỗn loạn, theo bản năng phản xạ, cô giơ cánh tay phải được bọc lớp giáp xương của mình lên chắn trước miệng con quái vật rồi ra sức vùng vẫy, cố gắng hất nó ra khỏi cơ thể.

Với sức mạnh mới được cường hóa của Huyền Linh, theo mỗi động tác vùng vẫy của cô liền có tiếng xương con quái gãy lách cách vang lên, nhiều mảng thịt đầy giòi bộ thậm chí còn bị bóc ra khỏi cơ thể. Nhưng mặc cho cô giãy giụa thế nào đi chăng nữa, con quái vẫn cắn chặt kiên trì không bỏ. Có lẽ nó đã quá đói khát, khi nhìn thấy con mồi là liều chết cũng không nhả. Liên tục bị áp bách, sự sợ hãi của cô bùng phát lên như núi lửa phun trào khiến cho chân tay cứng lại và bắt đầu tê liệt. Lúc này, cô cảm giác thời gian như dừng hẳn lại, mọi thứ biến mất, chỉ còn con quái vật đáng sợ đang cố gắng nhích từng chút một.

Giữa lúc Huyền Linh tưởng chừng sắp không chịu được nữa và sẽ bị con quái vật tõm lợm này cắn xé thì hán cuối cùng cũng xuất hiện.

Vài giây trước, ở đằng xa, Tần đang chăm chú dõi theo từng động tác của Huyền Linh thì dị biến phát sinh. Hấn không ngờ rằng con quái nhìn như yếu đuối chậm chạp đó lại có thể tránh thoát được đòn đánh trí mạng từ phía sau. Và càng khó tưởng tượng hơn, con quái yếu ớt kia có thể khiến cô ấy không thể phản kháng như vậy. Mọi việc diễn ra nhanh vô cùng, khi cô ấy ngã đến lúc bị con quái chồm lên chắc chỉ khoảng ba giây. Thấy cô ấy có vẻ sợ hãi đến quên cả cách xoay sở, hấn không thể đứng nhìn thêm được nữa mà vội vàng xông tới. Xiết chặt con dao làm bếp bằng hai tay, loại dao chặt xương, hấn ngấm vào gáy con quái rồi vung tay chặt một nhát cực mạnh.

- Phắc!!! – Âm thanh lưỡi dao sắc lẹm chém vào da thịt vang lên chắc nịch. Không có gì bất ngờ, con quái quá tập trung vào con mồi bên dưới nên dễ dàng bị hấn chém trúng.

- Bịch! – Ngay sau đó, đầu con quái vật đang cắn chặt cánh tay của Huyền Linh bị lực tác động văng ra bay về phía trước, kéo theo phía sau nó là máu đông và thịt vụn rồi rơi xuống đất lăn lông lốc.

Chặt đứt đầu con quái vật xong, hấn vội cầm lấy phần thân kinh tởm đang dề lên người Huyền Linh ném bay ra ngoài. Ngồi xuống, hấn thấy cô ấy lúc này hai mắt nhắm nghiền do bị máu đông và thịt vụn rơi vào, mặt thì tái mét, vừa thờ ra hồng học vừa hoảng sợ vùng vẫy lùi dần về đằng sau. Thoát khỏi trời buộc, nhưng tầm nhìn tạm thời bị mất đi nên cô ấy vẫn chưa biết mình đã được hấn giải cứu. Vô cùng đáng thương, cô ấy vung rìu chém loạn xạ về đằng trước. Không hề có ý hoang mang thêm nữa, hấn lập tức cất tiếng:

- Huyền Linh! Đừng sợ. Anh giết quái vật rồi... Không phải sợ nữa... Xong rồi... – Vừa nói, hấn vừa chộp lấy cánh tay đang chém loạn của cô.

Trong bóng tối hãi hùng, chợt Huyền Linh nghe thấy tiếng của hấn vang lên. Rồi lòng bàn tay ấm áp của hấn nắm lấy tay mình, trái tim bị nỗi sợ bóp nghẹt như sắp vỡ tan của cô lập tức được giải tỏa. Sự sợ hãi qua đi, cảm giác ỳ ỳ khuất đột nhiên nổi lên trong lòng khiến cô không chịu được mà lao vào ngực hấn rồi bật khóc nức nở.

- Hu... Hu... Hức... Hức...

Vừa định mở miệng cất tiếng an ủi thì hành động đột ngột của Huyền Linh làm hấn nghẹn lời, bàn tay đưa tới muốn lau thứ bẩn thỉu trên mắt cô dừng trên không trung. Trong lòng nổi lên cảm giác áy náy, hấn bắt đầu có chút hối hận về quyết định để cô ấy một mình đối mặt với quái vật lúc vừa. Có lẽ, vẫn còn quá sớm để làm chuyện này, cô ấy cần thêm thời gian để thích ứng đã. Đưa một tay ra sau lưng cô, hấn vừa vỗ nhẹ vào đó vừa cất tiếng nói:

- Anh xin lỗi...

- Hu... Hu... hừ... hừ... – Nghe tiếng hấn, Huyền Linh càng khóc dữ hơn, đồng thời cô cũng rúc vào hấn sâu hơn nữa.

- Anh xin lỗi... Đừng khóc nữa... Anh... Anh... – Nghe tiếng nức nở của Huyền Linh đầu óc của hấn liền lập tức hỗn loạn. Vừa nóng ruột vừa bối rối, hấn đã gặp trường hợp như thế này bao giờ đâu nên không biết nói gì cho phải, chỉ có thể áp ứng vài câu xin lỗi trong miệng.

- Mẹ... Mẹ làm sao ấy... – Giữa lúc đầu Tần to ra như cái đầu mà không biết phải làm sao thì cô bé An Nhiên cùng với con Lu xông tới. Nhìn thấy mẹ mình khóc, cô bé lo lắng vội vàng hỏi thăm

- Chú Tần mẹ cháu làm sao thế? Chú bắt nạt mẹ cháu à? – Hỏi mãi không thấy mẹ trả lời mà cứ khóc, cô bé cau mày hai tay chống nạnh hỏi hấn.

- Ừ... ừ... ừ... – Bên cạnh An Nhiên, con Lu cũng nhìn hấn kêu lên ừ ừ với ánh mắt dò hỏi.

- Chú... Chú... – Nghe cô bé hỏi, Tần chỉ biết xấu hổ ấp úng mà không biết nói sao.

Ở trong lòng hấn, Huyền Linh khóc được một lúc thì tâm trạng ỳ ỳ khuất khó chịu của cô cũng vui đi nhiều. Cô không trách hấn làm thế, chỉ trách bản thân mình yếu đuối, nhưng điều đó sao mà nói ra được chứ. Ý thức khôi phục về bình thường, cô phát hiện ra mình vẫn đang rúc trong ngực hấn nên mặt lập tức đỏ chót, xấu hổ vô cùng. Nhất là khi con mình đã đến đây và đang nhìn vào cả hai chăm chăm. Không thể như này mãi được, mặc dù không nỡ nhưng cô bắt buộc phải lau nước mắt đi rồi thoát ra khỏi lòng hấn.

Cúi gằm mặt xuống, Huyền Linh im lặng không nói, còn Tần thì vẫn chưa thoát khỏi sự lúng túng ấp úng. Chỉ có cô bé An Nhiên nhăn mặt nhìn hai người một tí rồi thốt lên:

- Thúi quá! – Vừa nói cô bé vừa đưa tay lên bịt mũi rồi chạy cách xa hai người.

- ...

- ...

.....

Một lát sau, khi Huyền Linh vượt qua cú sốc bình thường trở lại, Tân trở về chỗ cũ lấy ba lô rồi tiếp tục đi chuyến. Qua chuyện vừa rồi, mặc dù Huyền Linh nói không sao, nhưng hẳn vẫn có cảm giác hết sức áy náy. Ý nghĩ của hắn là đúng, nhưng điều hắn muốn một cô gái bình thường có thể mạnh mẽ ngay là không thể được. Dù cho sức mạnh của cô ấy đã tăng lên, nhưng rào cản tâm lý quá lớn đã bó buộc điều đó. Chưa kể cô ấy còn chưa quen thuộc với việc mình đã mạnh lên, không không chế được cơ thể mình một cách tùy ý. Vừa tập trung đi phía trước dẫn đường, hắn vừa suy nghĩ những vấn đề của Huyền Linh rồi tìm cách giải quyết.

Đang đi đều đều trên đường, bỗng từ phía sau Huyền Linh lên tiếng phả vỡ bầu không khí yên lặng có phần ngột ngạt này:

- Anh Tân! – Cô tiến lại đi song song với hắn rồi cất tiếng gọi.

- Có chuyện gì vậy em? – Lắc lắc đầu thoát khỏi suy nghĩ, hắn quay ra nhìn Huyền Linh khẽ hỏi.

- Ở đằng kia có vũng nước, em muốn tới đó rửa qua vết bẩn – Ngoái đầu nhìn sang bên phải, cô ấy chỉ tay vào một vũng nước nhỏ cách đây không xa rồi nói.

- Được! Em phải cẩn thận! – Nhìn theo hướng Huyền Linh chỉ, hắn thấy chỗ vũng nước đó có không rậm và xung quanh cũng không có gì nguy hiểm cả nên gật đầu đồng ý.

- Vâng! – Khẽ cười lên đáp lời, cô hết sức vui mừng vì hắn đồng ý.

Sau vụ việc vừa rồi, dù cố gắng lấy cô lau qua, nhưng trên người cô bây giờ vẫn dính đầy máu đông và thịt vụn bốc mùi hôi thối khó chịu vô cùng. Đặc biệt là trên mặt, nơi cái đầu con quái vật bay qua rơi một đồng máu thối hoắc vào. Là con gái, lại còn là người yêu thích sạch sẽ, làm sao cô có thể chịu được chứ. Nên suốt đoạn đường vừa rồi, lúc nào cô cũng dáo dác nhìn quanh tìm kiếm nguồn nước. Và thật may mắn, cô không phải tìm lâu thì đã có vũng nước xuất hiện trong tầm mắt.

Vội cất bước chạy tới, cô muốn rửa sạch ngay thứ bẩn thỉu nhớp nháp trên mặt. Nhưng cô vừa đi được ba bước thì ở đằng sau, hắn cất tiếng gọi:

- Đợi đã! Để anh cùng đi với em... – Sực nhớ ra điều gì đó, hắn nhui mày vội vàng chạy đến bên cạnh Huyền Linh. Ở phía sau, con Lu và cô bé An Nhiên cũng lập tức đuổi theo.

- Có chuyện gì à anh? – Thấy vẻ mặt của hắn có vẻ nghiêm trọng, cô khẩn trương tò mò hỏi.

- Không! Anh chỉ muốn kiểm tra một chút thôi! – Khẽ cười đáp với Huyền Linh để cô ấy bớt căng thẳng, hắn cất bước đi nhanh tới chỗ vũng nước.

Nghe hắn nói vậy, An Nhiên và con Lu tò mò đi theo luôn. Được hắn dẫn dò là lúc đi chuyến thì không nên nói chuyện, cô bé rất nghe lời hắn và im lặng. Huyền Linh thấy thế cũng không thắc mắc nữa mà cất bước đi cùng, cô rất muốn biết hắn sẽ kiểm tra cái gì ở vũng nước bé nông tẹt kia.

Đến trước vũng nước, Tân cúi đầu nhìn xuống thì thấy nó rất trong, dưới đáy là hỗn hợp lá cỏ và bùn đất. Mọi thứ không có gì lạ cả, nhưng hắn cảm giác ần ần có điều gì đó không ổn. Cau mày, hắn nhặt một viên đá rồi đập vào vũng nước.

- Tôm!

Viên đá vừa rơi xuống nước xong thì hình ảnh tẻ cạ da đầu liền xuất hiện. Những cái mà hắn tưởng là lá cỏ to bằng ngón tay, dẹt dài khoảng hai mươi phân lặng yên dưới đáy nước đột nhiên đồng loạt chuyển động bơi tới chỗ viên đá rồi quấn lấy nó với số lượng đông kinh khủng. Những sinh vật này nhìn qua giống con đĩa, nhưng xem kĩ lại thì lại thấy giống con giun bơi quấn lấy nhau tằm tằm vô cùng. Đến giờ, hắn mới biết được tại sao lúc trước mình cảm thấy lạ. Đó là, những sinh vật này đang biến thành lá cỏ này có màu nâu đen chứ không phải màu xanh, nếu không tinh tế để ý thì nhất thời khó mà nghĩ ra được.

Ở bên cạnh Tân, Huyền Linh chứng kiến cảnh này cô rùng mình sờn hết cả gai ốc. Tưởng tượng đến cảnh mình cúi rửa mặt xong bị đám sinh vật này bấu vào mặt cô liền tái mét trắng bệch đi. Quay sang nhìn hắn, cô hết sức cảm kích trong lòng và cũng ghi nhớ vào trong đầu về sự đáng sợ của thiên nhiên. Sát bên cô, An Nhiên đã kinh hãi rụt lùi về đằng sau liên tục. Con Lu biểu hiện cũng không khá hơn là bao khi nó cụp đuôi kêu lên ư ừ. Nhìn thấy mấy con này, ký ức về đám quái đĩa dưới sông Lịch Tô liền bùng lên trong đầu nó. Nếu không có lòng thì sắc mặt của nó bây giờ phải trắng xám như mây đen.

- Xem ra vũng nước này không rửa được rồi! – Nuốt một ngụm nước bọt, Tân khó khăn cất tiếng.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Phát hiện con môi

Rời khỏi chỗ vũng nước đáng sợ, Tân, con Lu và hai mẹ con An Nhiên lại tiếp tục lên đường. Theo thời gian trôi đi, cả nhóm cẩn thận đi chuyến, bây giờ họ đã sắp vượt qua mảng đất trống rộng mênh mông của khu đô thị đang xây bỏ hoang. Trong tầm mắt, hắn thấy thấp thoáng không xa phía trước là khu dân cư ngoại thành.

Trên đường đi, vẫn nhớ mong muốn của Huyền Linh, hắn để ý xung quanh tìm nguồn nước. Và sau một hồi thử nghiệm thì cuối cùng hắn cũng đã tìm được vũng nước có thể coi là an toàn. Để cho chắc, hắn lấy vỏ chai nước lọc mức nước rồi mang cho Huyền Linh tẩy qua vết bẩn trên người. Dù không thể rửa sạch được mùi hôi thối bám trên quần áo, nhưng cũng đỡ

đi nhiều không khiến cô quá khó thở như trước nữa.

Trên cao, trời đã nắng hơn trước rất nhiều. Những đám mây đen dày đặc tan đi để cho ánh mặt trời chói chang chiếu xuống mặt đất, khiến nhiệt độ tăng lên nhanh chóng. Hơi nước bốc lên ngùn ngụt làm cho bầu không khí chuyển hẳn từ se se lạnh sang oi bức ngột ngạt. Thời tiết càng khó chịu hơn, khi không có một cơn gió thổi qua, nó giống như một cái lồng hấp cho bất cứ ai phải đi trong đó.

Đang đi ở phía trước, Tân ngoái đầu lại nhìn hai mẹ con An Nhiên một tí rồi dừng lại. Hắn thấy vẻ mặt của hai người lúc này đã mệt mỏi lắm rồi, Huyền Linh còn đỡ, dù sao cô cũng là người lớn, lại được cường hóa một lần. Còn An Nhiên thì khác, mặt cô bé ướt đầm mồ hôi, môi khô khốc, hai hàng lông mày thì nhú chặt, cố gắng đi theo bước đi của mẹ. Phải tạm dừng nghỉ một lát thôi! Nghĩ vậy, hắn rút trong ba lô ra hai chai nước lọc, đưa cho mỗi người một chai rồi cất tiếng:

- Chúng ta ra đằng kia ngồi nghỉ một lát đi! – Nói xong hắn quay đầu dẫn mọi người tiến lại gần một gốc cây trên vỉa hè ven đường. Cây này trước kia hắn không biết như thế nào, chứ bây giờ nó đã phát triển to lớn đến mức một người ôm không hết, tán lá thì xòe ra rậm rạp um tùm.

Cầm lấy chai nước, hai mẹ con vội mở ra, tu ừng ực với nhau một hơi hết sạch rồi mới đi theo hắn. Con Lu nhìn hai người uống nước ngon lành như vậy liền tỏ ra hết sức thèm thuồng, nó liếm mép liên tục rồi cấp tốc chạy gần về phía hắn.

Vừa đi đến dưới gốc cây một cái, ngay lập tức hắn cảm thấy dòng khí mát mẻ ập vào mặt thoải mái khiến lỗ chân lông giãn hết cả ra. Mặc dù xung quanh gốc cây được lát gạch, hết sức trông trải, nhưng hắn không chủ quan ngồi nghỉ ngay mà cẩn thận đi một vòng xung quanh kiểm tra. Xác định chắc chắn quanh đây không có gì nguy hiểm hắn mới giắt cái rìu về phía sau thắt lưng rồi tháo ba lô ngồi xuống. Vừa ngẩng đầu lên, hắn thấy con Lu nhìn mình với ánh mắt khao khát, liếm mép chạy lại thì hiểu ngay nó muốn gì.

Mở ba lô, hắn móc nốt chai nước cuối cùng ra, lấy cái vỏ hộp rồi đổ vào đó cho con Lu uống. Sau khi đổ hết hơn một nửa chai nước, hắn mới đưa lên miệng tu nốt phần còn lại. Uống đến giọt cuối cùng xong, hắn thờ la một hơi rồi đưa tay áo lau mồ hôi trên trán. Trong cổ họng vẫn còn khát, nhưng hắn phải cố chịu thôi vì nước đã hết rồi. Xung quanh đây có nhiều vũng nước, nhưng qua vụ xuất hiện sinh vật lạ dưới đây, hắn không dám lấy để uống, ai biết được nó có ấu trùng hay trứng giun sán không chứ. Bây giờ bệnh viện đã không còn, hắn phải hết sức cẩn thận không để nhiễm bệnh thì mới có thể sống sót được.

Dắt tay An Nhiên đi lại gần chỗ Tân rồi ngồi xuống, Huyền Linh vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt cô bé vừa khẽ cất tiếng hỏi:

- Đường đi còn xa nữa không anh?

Nhú mày, hắn cúi xuống nhìn vào la bàn trong chiếc đồng hồ một tí rồi ngẩng đầu lên liếc mắt quan sát hướng đi trước mắt. Ngẫm nghĩ khoảng vài giây trong đầu xong, hắn mở miệng đáp:

- Còn hơn một nửa quãng đường... Nếu thuận lợi thì tầm nửa tiếng nữa sẽ tới nơi...

- Ừc... Ừc... Ừc... – Trong lúc Tân và Huyền Linh đang nói chuyện thì bụng của An Nhiên bắt ngờ sôi lên.

Ngoài đầu nhìn sang, hắn thấy khuôn mặt của cô bé An Nhiên đỏ ửng, mướt mát mồ hôi, còn ánh mắt thì vô cùng mệt mỏi. Vội móc trong ba lô ra mấy hộp thịt, hắn đưa cho Huyền Linh và An Nhiên rồi nói:

- Hai mẹ con ăn đi cho đỡ đói!

- U... u... ừ... - Ở bên cạnh, con Lu thấy cô đồ ăn liền lập tức lên tiếng đòi hỏi.

Lấy một hộp thịt khác, hắn giắt nắp rồi đặt xuống cho đồng bạn của mình. Còn hắn thì lưỡng lự một tí rồi bóc túi bánh mì khô ăn tạm. Đồ ăn trong ba lô từ tối qua đến giờ đã voi đi không còn nhiều nữa, mà trước mắt hắn vẫn chưa có kế hoạch để tìm kiếm thêm thức ăn nên phải hết sức tiết kiệm. Ở phòng trọ của hắn chỉ còn gạo thôi, cái này với tình hình bây giờ là ăn không đủ no được.

Đang khó khăn nuốt từng miếng bánh mì khô khốc mà không có nước uống vào bụng, bất giác, Tân thấy thấp thoáng ngoài xa có con gì đó nhấp nhô trên đồng cỏ làm hắn giật mình. Vội ném nửa cái bánh mì xuống đất, hắn đưa cái ống nhòm treo trên cổ lên mắt nhìn. Ở bên cạnh, con Lu vừa ăn xong hộp thịt thì thấy có cái bánh mì bay tới, nó liền nhanh chóng đón lấy rồi nhai nuốt ngon lành. Huyền Linh vẫn luôn chú ý hắn, thấy hắn hành động như vậy cô cũng vội đưa mắt theo hướng hắn nhìn, chỉ có cô bé An Nhiên là vẫn ăn say sưa ngon lành chưa biết gì cả.

Chính cho tiêu cự ống nhòm phóng to lên, hắn hết sức kinh ngạc vào thứ mình đang thấy trong mắt. Sinh vật nhấp nhô trên đồng cỏ kia không phải cái gì xa lạ mà chính là một con gà trống ta, nhưng kích cỡ của nó lại to đến như con đà điểu. Đưa ống kính nhìn ra xung quanh một chút, hắn còn phát hiện xung quanh đây còn ba con gà mái nữa, nhưng so với con gà trống thì nhỏ hơn nhiều, chỉ tầm bằng con gà tây thôi. Lũ gà đột nhiên to lớn bất thường cũng chỉ làm hắn kinh ngạc một chút, chứ với thể giới điên rồ bây giờ thì có điều gì mà không xảy ra được.

Một tay xoa nhẹ cái bụng, trong đầu hắn nhanh chóng nghĩ tới món thịt gà ngon lành mà chảy cả nước miếng. Bằng mọi giá, hắn phải săn giết lấy một con. Con gà với hình thể to lớn thế kia thì lượng thịt cung cấp sẽ rất nhiều, đủ cho hắn, con Lu và hai mẹ con An Nhiên ăn được một thời gian. Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, ông trời đã thương tình cho hắn đối khổ mà ban phát đồ ăn xuất hiện trước mắt. Nhưng trước đó, hắn phải bắt được con gà đã, nếu không thì miếng mồi vẫn sẽ chỉ là trong tưởng tượng thôi.

Cau mày, hắn vận động đại não tìm cách để hạ con gà một cách nhanh chóng mà không tốn sức. Lũ gà cách hắn khoảng một trăm mét, nếu cứ thế mà xông lên rồi đuổi bắt hắn cảm thấy không khả thi lắm. Bọn chúng chắc chắn sẽ chạy trốn chứ không có ngu mà đứng yên ở đó đợi hắn bắt. Chưa kể những con gà này đã biến đổi rồi, hắn không thể coi bọn chúng giống như lúc trước được. Có khi bây giờ bọn chúng nguy hiểm cũng nên, qua rất nhiều bài học hắn biết mình phải cẩn thận không thể nghĩ một cách bình thường.

Hắn đang nhú mày tập trung suy nghĩ thì ở bên cạnh Huyền Linh nheo mắt nhìn một lúc nhưng không phát hiện ra gì, liền lên tiếng hỏi:

- Có cái gì ngoài đằng kia hả anh?

Nghe tiếng em ấy hỏi, hắn tạm dừng nghĩ mà tháo cái ống nhòm ra đưa sang rồi nói:

- Đây! Em nhìn xem thì biết... Hơi khó tin đấy...

Thấy hắn không trả lời mà nói vậy, Huyền Linh càng tò mò hơn nên lập tức đưa ống nhòm lên mắt rồi nhìn.

- Trời!? Gà gì mà to thế? – Thấy rõ cảnh vật trong mắt, chứng kiến con gà to lớn, cô không nhịn được bật thốt lên tự hỏi.

- Anh đoán bọn chúng đã biến đổi sau trận động đất... Gà to vậy sẽ có rất nhiều thịt, nếu bắt được một con thì đủ chúng ta ăn được vài hôm... Nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra cách gì để bắt được chúng... – Nheo mắt nhìn mấy con gà, hắn nói ra suy nghĩ của mình cho Huyền Linh biết.

- Anh bảo con Lu xông lên vô lấy một con không được sao? – Nghe hắn bảo, Huyền Linh hào hứng lập tức đưa ra ý kiến của mình.

- Nếu là con gà bình thường thì anh làm thế ngay... Nhưng con gà này mình không biết bây giờ nó như thế nào, liệu linh xông lên rất có khả năng nguy hiểm.. – Nhíu mày, hấn ngấm nghĩ đáp.

- Ủi! Tí nữa thì em quên mất điều quan trọng này... – Nghe hấn giải thích, Huyền Linh như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu. Nhớ đến mấy lần mình ngây thơ suýt nữa phải trả giá đắt, cô bất giác rung mình. Nghiến cổ lên nhìn vào mấy con gà đang xa cô buột miệng:

- Nếu như có khẩu súng săn thì tốt biết mấy!

- Súng!? À đúng rồi! – Câu nói của Huyền Linh bất ngờ giúp hấn nhớ ra cái gì đó, giải quyết được mấu chốt của vấn đề nên vui mừng bật thốt lên.

Vội mở cái ba lô, hấn loay hoay một tí rồi móc khẩu súng cao su đã lâu không dùng ra ngoài.

- Cái này có được không anh? – Nhìn khẩu súng cao su bé tí, rồi lại quay ra xem con gà, Huyền Linh cảm thấy không chắc chắn lắm hỏi.

- Anh cũng không biết... Phải thử xem sao đã... Dù sao nó cũng là cách tốt nhất rồi..

- ...

Cầm khẩu súng cao su, Tân kéo ra đưa lên mắt ngắm bắn thử. Lực đạo khá đầm tay, viên đạn bắn đi ở khoảng cách thích hợp thì uy lực chắc chắn sẽ không tầm thường. Nhưng có thể hạ được con gà hay không thì hấn không biết. May mà câu nói của Huyền Linh giúp hấn nhớ ra là vẫn còn có nó, so với việc cầm đá đập con gà thì dùng khẩu súng này sẽ tốt hơn nhiều. Làm tốt kế hoạch trong đầu xong, hấn bắt đầu đứng lên đi xung quanh tìm kiếm những viên đá thích hợp làm đạn.

Huyền Linh thấy vậy cũng dừng ăn, cô đưa hộp thịt vẫn còn một nửa của mình cho An Nhiên rồi cùng hấn nhặt nhanh.

Một lát sau, cả hai kiếm được kha khá những viên đá rắn chắc to bằng ngón tay cái, hấn liền bảo Huyền Linh dừng lại vì cảm thấy đủ rồi. Kêu Huyền Linh ra đất An Nhiên, hấn đeo ba lô lên rồi dặn dò con Lu chuẩn bị sẵn sàng. Khi tất cả xong xuôi, hấn một lần nữa để ý sắc mặt của cô bé An Nhiên thì thờ nhẹ một hơi. Cô bé đã tốt lên rất nhiều rồi, ăn uống một chút đồ vào bụng là sức khỏe khôi phục ngay.

Ra hiệu cho mọi người yên lặng, hấn cầm ống nhòm, hạ thấp trọng tâm xuống rồi đi đâm xuyên vào lùm cỏ. Đi song song với hấn là con Lu, còn hai mẹ con An Nhiên sẽ theo sát phía sau. Cả nhóm di chuyển rất chậm, nhích từng chút một, cố gắng để động tĩnh gây ra nhỏ nhất.

Từ từ di chuyển, một lát sau, hấn cũng thành công dẫn con Lu và hai mẹ con An Nhiên áp sát lại gần con mồi. Khoảng cách giữa hấn và lũ gà lúc này rơi vào khoảng hơn chục mét. Đến đây bọn chúng đã hết sức cảnh giác, nếu tiến thêm chút nữa thì khả năng lớn sẽ bị phát hiện nên hấn ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Đào mắt nhìn một tí, hấn lựa chọn mục tiêu là con gà trống to ngoại cỡ kia. Nó không chỉ nhiều thịt mà còn là con đầu đàn. Nếu hạ được nó ngay trong một lần bắn thì mấy con gà mái còn lại dù nguy hiểm mà mất đi chỉ huy thì hấn đối phó sẽ tốt hơn.

Trong lúc hấn đang suy tính việc tấn công thì lũ gà vừa mổ cỏ, bới đất vừa đi thêm một đoạn nữa. Cẩn thận áp sát đuổi theo, nhưng đi được mấy bước hấn chợt nhớ ra điều gì đó. Quay lại, hấn nói thầm vào tai Huyền Linh, bảo cô và An Nhiên đi sau cách hấn khoảng năm mét. Bởi nếu có nguy hiểm xảy ra thì họ cũng có thời gian phản ứng, khi ấy hấn chưa chắc đã quan tâm được đến hai người được.

Khi tất cả vào vị trí xong xuôi, mục tiêu cũng lộ rõ trong tầm bắn, hấn ra hiệu cho con Lu chuẩn bị. Cầm khẩu súng cao su lên, hấn lấy một viên đá tròn nhất lắp vào. Giương súng, hấn neho mắt ngắm vào cái đầu to với bộ mào đỏ rực của con gà trống.

Hít một hơi thật sâu rồi nén xuống bụng, hấn nín thở thả tay.

- PĂNG!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Hợp

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khả năng thiên bẩm của An Nhiên

Viên đạn xé gió bay đi với một tốc độ nhanh vô cùng, hướng đến sau đầu con gà trống vào đúng khoảnh khắc nó vừa ngẩng lên. Rơi vào điểm mù, con gà không thể nhìn thấy viên đá bay tới. Đến khi tiếng xé gió vang lên, nó mới phát hiện ra, nhưng là đã quá muộn.

- BỐP!!! – Âm thanh va chạm vang lên rất to, báo hiệu rằng viên đá đập vào đầu con gà với lực cực mạnh.

Máu tóe ra, ngay lập tức con gà trống loạn choạng bước đi vài bước rồi ngã lăn xuống đất. Ở gần đấy, ba con gà mái còn lại phát hiện ra đồng bạn của mình bị tấn công, bọn chúng lập tức vỗ cánh bỏ chạy toán loạn không một chút do dự.

Ngay trong khoảnh khắc này đây, Tân chỉ tay hô lên với con Lu đang nằm sát bên cạnh:

- Lu!!! Xông lên cắn chết cổ nó!

Vẫn nằm ở tư thế rình mò, hai chân trước hạ thấp, hai chân sau hơi nhô lên, đôi mắt thì khóa chặt vào con gà trống nhìn không chớp, nghe thấy tiếng của hân xong, con Lu liền bắn người lao lên nhanh như tia chớp.

Còn hân, vừa nói dứt lời xong liền vội rút cái riêu giắt sau thắt lưng ra, rồi lập tức lao lên chạy theo sau con Lu. Từ phản ứng của đám gà mái, hân đã có nhận định sơ qua, là mấy con gà này chỉ to lớn hơn, còn chúng vẫn giữ nguyên đặc điểm của loài gà như cũ. Cũng có thể là biến đổi nhanh quá làm bọn chúng chưa kịp tiến hóa về tập tính, nhưng để cho chắc, hân vẫn hết sức tập trung, cẩn thận đề phòng đối phó với mọi tình huống.

Cách không xa đằng sau, hai mẹ con Huyền Linh nhìn thấy hân và con Lu săn đuổi con mồi liền vội vàng đuổi theo. Để tốc độ được nhanh nhất, Huyền Linh bế luôn An Nhiên lên ngực rồi chạy.

Khoảng cách hơn chục mét là rất ngắn, con Lu chỉ phi nước đại vài nhát là tới nơi. Tiếp cận mục tiêu, cảm nhận được con mồi đã ở trong tầm với, nó nhún chân lấy đà rồi tung người bay lên, há mồm nhe răng chuẩn bị một cú dớp trực diện vào cổ con gà. Đuổi theo ngay phía sau, nhìn thấy động tác của con Lu, hân hồi hộp muốn thót cả tim. Có thể thành công hay không là ở trong giây phút này đây.

- Khặc!

Hựt. Con Lu đã ra đòn nhưng không cắn được vào cổ con mồi.

Giữa lúc mọi việc tưởng chừng sẽ thuận lợi đó thì dị biến lại phát sinh. Trong khoảnh khắc con Lu sắp tấp vào cổ con gà, có lẽ đứng trước ranh giới sinh tử, nó đã đột phá tiềm năng. Rú lên một tiếng, nó bỗng thoát khỏi choáng váng bực phá bắn người về phía sau. Trong lúc trên không trung, nó còn kịp thời tung một cú đá thẳng vào ngực con Lu phản công.

- BỐP!!! – Cú đá với lực rất mạnh vang lên nghe trầm đục nặng nề.

- Bịch! Bịch! – Ngay lập tức, con Lu bị chững lại rồi rơi thẳng xuống đất. Còn con gà trống thì nương theo phản lực mà bắn người bay về phía sau khoảng một mét rồi mới rơi xuống.

Máu tóe ra từ ngực con Lu, đòn phản công vừa rồi, con mồi đáng ghét kia đã đâm cựa vào ngực nó xuyên qua lớp da dày. Vết thương không sâu, không nặng, nhưng con Lu cảm thấy mình vừa bị si nhục ghê gớm. Trong suy nghĩ của nó, mấy con gà yếu đuối kia, đáng lẽ, là chỉ có thể chạy trốn. Bây giờ, thật không ngờ bọn chúng còn dám phản công làm bị thương mình.

- GẤU!!!

Sua lên một tiếng giận dữ, một con mắt còn lại của con Lu đỏ ngầu lên, khóa chặt lấy con mồi đã dựng người đứng dậy và đang chạy trốn. Nhe răng gầm gừ, nó điên cuồng lao tới đuổi theo.

Bám sát con Lu không xa ở phía sau, Tân chứng kiến nó thất bại trong gang tấc mà cảm thấy tiếc nuối. Không còn cách nào khác, hân ngoái đầu về đằng sau liếc nhìn một tí, thấy hai mẹ con An Nhiên vẫn bám sát theo mình được liền cần rằng lao theo con Lu. Đến giờ phút này, hân không thể bỏ qua cho con gà trống được. Mặc dù biết rằng đuổi theo sẽ có khả năng đối mặt với nguy hiểm, nhưng nghĩ tới lượng thịt nó cung cấp thì hân thấy đáng giá đề liều.

- Bịch... Bịch... Bịch...

- Loạt xoạt... Loạt xoạt...

Tiếng bước chân và tiếng cơ thể va vào cỏ cây vang lên khá rõ ràng, vừa điên cuồng tăng tốc, hân vừa đảo dắc để ý xung quanh. Thấy động tĩnh cả nhóm gây ra khi truy đuổi con mồi không thu hút thêm thứ gì khác đến, hân mới dám thở nhẹ một hơi. Nhíu mày nhìn vào bóng dáng đỏ đen của con gà trống ta, hân giương súng cao su lên, lắp viên đá vào rồi ngắm bắn. Nheo mắt, nín thở, hân buông tay nhả đạn.

- Păng! – Viên đạn xé gió bay đi với một tốc độ rất nhanh, nhưng tiếc rằng nó hựt. Chạy với một tốc độ cao, dù rất cố gắng nhưng hân không thể bắn chuẩn được.

Con mồi này thật khó nhằn, nó vừa thoát khỏi mồm con Lu xong là quay đầu vỗ cánh chạy với một tốc độ nhanh đến đáng sợ, hân và con Lu dù đã bùng hết sức lực rồi mà vẫn không thể đuổi kịp được nó. Càng khôn nản hơn, con gà trống không chạy thẳng, nó vừa lắt léo, vừa nhắm tới chỗ nào có bụi cỏ hay lùm cây rậm rạp mà xông vào, khiến cho con Lu mấy lần tưởng đuổi được lại bị cản trở rơi lại phía sau. Nếu cứ kéo dài mãi thế này thì chắc chắn con mồi sẽ bỏ rơi cả bọn nên hân phải cố dấn ăn xoi lòi súng ra bắn thử.

Mặc dù biết trước là khả năng sẽ không trúng, nhưng kết quả xảy ra vẫn làm hân khá thất vọng. Hít sâu một hơi rồi thở ra, không bỏ cuộc, hân tiếp tục giương súng ngắm bắn con gà tiếp. Để làm quen dần, lần này, hân chọn mục tiêu là cơ thể to đùng của nó. Vừa bắn vừa tăng tốc đuổi theo, hân dần bị say máu mà quên mất hai mẹ con An Nhiên đang vát và đuổi theo mình và con Lu.

.....

Rơi ở phía sau ở khoảng cách khá xa, Huyền Linh nhìn bóng dáng của Tân và con Lu dần khuất sau những bụi cỏ rậm, nhò lại trong tầm mắt mà cảm thấy sốt ruột. Cô đã rất cố gắng, rơi bằng tất cả sức mạnh mình có mà vẫn không rút ngắn được khoảng cách. Thở ra hồng hộc, cô đạt đến giới hạn của bản thân và bắt đầu cảm thấy hoa mắt tức ngực, quặn đau bên bụng phải. Hai chân nặng như đeo chì, cảm giác bất lực nổi lên trong lòng làm cô vô cùng khó chịu.

- Nhanh lên tí nữa mẹ ơi! Sắp không nhìn thấy chú Tân và con Lu rồi! – Được bế trước ngực mẹ, An Nhiên nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng xa nên sốt sắng thúc giục.

Nghe tiếng nói của con mình, cô sực tỉnh khỏi trạng thái mơ hồ mà căng mắt nhìn về phía trước. Thấy bóng dáng của Tân và con Lu đã nhỏ lắm rồi, cô cảm thấy bất lực vô cùng. Mồ hôi vã ra như tắm, cái thời tiết khó chịu này làm cô mất sức cực nhanh. Hai chân mệt mỏi rồi dần mất đi cảm giác, cô tức ngực khó thở đến tãi nhợt cả mặt. Bất giác, trong đầu cô nổi lên giọng nói “Dừng lại nghỉ đi... Đợi lát nữa anh ấy quay lại cũng được mà...”. Tiếng nói cứ lặp đi lặp lại như ma ám vậy, nó khiến cho cô dần mất đi động lực.

Giữa lúc Huyền Linh tưởng chừng nghĩ mình sẽ bỏ cuộc đó thì bất chợt trong đầu nổi lên hình ảnh, hân nhìn cô với ánh mắt áy náy tự trách, dăm chiêu thương hại, khi bản thân suýt bị con quái vật yếu ớt giết chết. “Mình không thể là gánh nặng thế này mãi được... Cố lên!...”. Giào thét lên ở trong đầu, cô đánh bay tất cả tiếng nói tiêu cực đi. Hai mắt vẫn đầy tơ máu, cô nghiêng rằng liều mình tăng tốc bất chấp cảm giác xấu trên cơ thể.

Chạy thêm được một đoạn nữa, cô thấy hai mắt mình nhòe hân đi, cảm giác cơ thể sắp vỡ tan ra từng mảnh, nhưng trong đầu vẫn chỉ có một ý chí bất chấp. Đó là, “Cố lên... Mình không được để anh ấy thất vọng một lần nữa...”.

Cố gắng đến tận cùng, bỗng chốc một cái, cô bất ngờ phá vỡ cánh cửa giới hạn bản thân.

Cơ thể nhẹ bẫng đi, cảm giác khó chịu trước ngực cũng tan dần, Huyền Linh bế An Nhiên điên cuồng tăng tốc. Trong lúc chạy, cô dần dần điều tiết được nhịp thở hỗn loạn của mình. Ngâm mình lại, bất giác cô tiến vào trạng thái kì lạ, hô hấp theo một vận luật nào đó giúp cho các bộ cơ của mình dù vận động liên tục cũng không bị thiếu ôxi. Thế là, đang ở khoảng cách xa tít tắp, cô nhanh chóng rút ngắn được khoảng cách với Tân và con Lu.

Càng chạy Huyền Linh càng cảm thấy nhẹ nhàng, có lẽ một phần sức mạnh trong năng lực mới thức tỉnh của cô đã góp công lớn cho việc này.

.....

Một mải đuổi theo con gà cùng với con Lu, Tân liên tục giương súng cao su bắn nó. Từ ban đầu không thể bắn trúng, đến bây giờ hắn đã có thể bắn chuẩn, nhưng là vào cơ thể to đùng của con gà và nó không có bao nhiêu tác dụng. Con gà vẫn duy trì khoảng cách khá là an toàn với hắn và con Lu dù cả hai đã cố gắng hết sức có thể. Nó quá xảo quyệt và khôn ngoan, có một số lần con Lu đuổi được đến nơi, nhưng cứ vào giây phút quyết định vồ tới, nó đều lươn lẹo tránh thoát.

Dần dần, số viên đạn trong túi áo của hắn hao dần đến mức gần hết. Bây giờ chắc chỉ còn khoảng hơn chục viên nữa thôi nên mỗi nhát bắn, hắn phải cực kì nấn nót cẩn thận. Mục tiêu hắn ngắm tới cũng không phải là thân hình đồ sộ kia nữa, mà là cái đầu to bằng nắm đấm của con gà trống.

- Xột Xột... Xột Xột...

Đang giương súng, nheo mắt tập trung đoán quỹ tích, hắn chuẩn bị nhả đạn bắn thì gần sát bên cạnh bất ngờ vang lên động tĩnh làm hắn giật mình thu hồi thao tác. Vội ngoái đầu liếc sang, hắn hết sức kinh ngạc khi thấy Huyền Linh đang bế An Nhiên, bằng một cách nào đó đã đuổi kịp tốc độ, và chạy song song với mình. Nhớ tới mấy phút trước, mình dồn hết tâm trí vào truy đuổi con gà trống mà quên khuấy mất hai mẹ con họ, hắn liền cảm thấy áy náy trong lòng. Hắn vừa định mở miệng cất tiếng xin lỗi thì Huyền Linh đã nhanh hơn nói trước:

- Tình hình sao rồi anh? – Nhìn vào mắt, cô biết hắn định nói gì. Nhưng thực tế là hắn không có lỗi nên cô nhún mày nhìn vào con gà trống.

Vào vấn đề chính, hắn lập tức gác những cảm xúc hỗn loạn ra khỏi đầu rồi đáp lời:

- Anh và con Lu đã cố gắng hết sức mà không bắt được nó... Nó khôn quá, lại còn chạy nhanh kinh khủng, anh muốn bắn vào đầu nó mà không thể được...

Mẹ con An Nhiên đến, đã giúp hắn tỉnh táo khỏi trạng thái say máu. Ngay lập tức, hắn cảm thấy thấm mệt. Ngoái đầu, hắn nhìn khắp xung quanh một lượt. Mải đuổi giết con gà, không biết từ lúc nào nó đã dẫn hắn chạy gần đến khu dân cư ngoại thành. Thấp thoáng không xa trước mắt, hắn nhìn thấy lối đến ga tàu điện ngầm, một trong những công trình trước kia mình từng thi công. Chỗ này cách xóm trọ của hắn tương đối xa, nếu cứ dây dưa với con gà mà không bắt được nó thì tí về sẽ rất nguy hiểm. Mà trong hoàn cảnh bây giờ, không có gì đột phá thì còn lâu hắn mới hạ được con gà kia.

Trên cao, trời cũng không còn nắng nữa mà chuyển sang mây đen âm trầm không biết từ lúc nào. Trong không khí, liên tiếp những luồng gió lạnh thổi qua khiến nhiệt độ hạ thấp khá nhanh. Kiểu này lại sắp mưa như hôm qua, lang thang trong thời tiết này là cực kì không tốt. Đại não liên tục vận chuyển, sau một vài giây suy nghĩ, lý trí trong đầu hắn mách bảo không nên đuổi nữa. Nhưng làm đến thế này rồi mà từ bỏ, hắn không cam lòng thốt lên với Huyền Linh.

- Chán thật! Xem ra phải từ bỏ con mồi rồi...

Nghe hắn nói, cô bé An Nhiên vẫn im lặng từ trước bỗng lên tiếng:

- Chú để cháu bắn nó thử xem? – Cô bé chăm chú nhìn hắn nói rồi chìa tay ra chờ đợi.

Thấy con mình đòi hỏi, Huyền Linh không những không ngăn cản mà còn lên tiếng ủng hộ:

- Anh để An Nhiên bắn thử đi, từ bé đến giờ con bé có biệt tài bắn chuẩn... Mấy lần đi chơi công viên trò ném phi tiêu hay bắn cung rồi đồ con bé đều chưa bắn trật bao giờ...

Nghe hai mẹ con nói xong, nhìn vào khuôn mặt non nớt của cô bé An Nhiên, hắn cảm thấy không đáng tin cho lắm, vì bắn mấy cái kia đâu có giống thế này. Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, còn nước còn tát, hắn sẽ đưa súng cho cô bé bắn thử. Bao giờ cô bé bắn hết đề viên đạn cuối cùng thì dừng lại từ bỏ cũng được. Nghĩ như thế xong, hắn liền chìa tay đưa súng cho cô bé An Nhiên.

- Đây! Cháu cầm lấy... Cứ bình tĩnh mà bắn... Không trúng thì thôi, không sao đâu... – Đề cô bé có tâm lý thoải mái nhất, hắn lên tiếng động viên. Vừa nói, hắn còn không quên móc tất cả mấy viên đá còn lại trong túi đề vào tay Huyền Linh.

Không phải đợi lâu, tiếp được súng xong, An Nhiên liền lập tức nhặt một viên đá cho vào miếng lót da rồi kéo dây ngắm bắn. Cô bé khá là khỏe, mặc dù khẩu súng cao su này là loại tiên tiến trợ lực, nhưng đối với một bé gái năm, sáu tuổi có thể kéo được dễ dàng mà không mấy khó khăn là rất thần kì. Chắc chắn, sau trận động đất, cô bé đã phát triển tiến hóa về sức lực.

Nheo mắt, ngắm trong vài giây rồi dưới ánh mắt chờ mong của Tân và Huyền Linh, An Nhiên buông tay cho viên đạn bay đi.

- Păng! – Âm thanh xé gió vang lên, viên đạn bay nhanh với một quỹ tích vô cùng kì dị. Nó đi hình vòng cung, nhưng không nhắm tới vị trí của con gà trống.

Nhìn thấy trong mắt, hắn mặc dù không hi vọng gì nhiều, nhưng cũng cảm thấy hơi đáng tiếc. Vừa định mở miệng cất lời an ủi thì hình ảnh tiếp theo làm hắn trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc đến không tin vào mắt mình.

Chỉ thấy viên đạn tưởng như trật lất đó, bằng một điều kì diệu như phép màu đã đập vào đầu con gà trống đáng ghét khiến nó mất trọng tâm loạng choạng. Tình huống này nói đúng hơn, hắn vừa nhìn thấy con gà giống như cổ tình đưa đầu hứng đạn vậy. Mất một lúc sững sờ vì kinh ngạc, phục hồi ý thức xong, hắn vô cùng vui mừng mà không nhận được hết lên:

- TUYỆT VỜI!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Hạ gục con mồi

Điên cuồng truy đuổi con gà trống say máu đến mức quên hết tất cả xung quanh, trong con người duy nhất đồ ngẫu của con Lu, chỉ còn hình ảnh con mồi đáng ghét kia. Liên tục tấn công thất bại, nó cảm giác mình đã bị con gà khiêu khích nghiêm trọng. Sự phẫn nộ bùng lên như núi lửa bộc phát, nó khiến cho lý trí của con Lu mất dần đi, thay vào đó là bản năng khát máu nguyên thủy trỗi dậy. Bây giờ, ý thức của con Lu chỉ còn duy nhất một điều. Đó là, dùng hàm răng sắc nhọn mới được cường hóa của mình xé nát con mồi.

Đang chạy đều đều phía trước, bỗng con Lu thấy con mồi đột nhiên bị dừng lại loạng choạng rồi ngã xuống đất. Ngay lập tức, nó chớp lấy cơ hội xò tới nhanh như vũ bão. Ánh mắt khóa chặt vào cái cổ mỏng manh của con gà, con Lu há mồm táp xuống một cách cực kì hung tàn.

- KHỰC!!! – Âm thanh hai hàng răng nhọn va vào nhau vang lên ghê rợn, nhưng tiếc rằng đòn đánh của con Lu vẫn không thành công.

Cơ thể sống sót trong môi trường biến đổi đáng sợ, khắc nghiệt đến bây giờ, con gà trống ta này chắc chắn không phải là sinh vật bình thường như trước nữa. Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, bản năng sinh tồn đã giúp nó lập tức bộc phát. Vỗ cánh tung người nhảy lên, nó kịp thời tránh thoát cú táp trí mạng của con Lu trong gang tấc.

Cách vài mét về đằng sau, Tân chứng kiến cảnh này ở trong mắt. Chớp lấy thời cơ con gà lơ lửng trên không trung, hần hít sâu một hơi rồi nín thở quăng riu tấn công.

- VÙ...VÙ... Xoẹt... Xoẹt... – Lưỡi riu xoay tròn, bay ngang tới chỗ con mồi nhanh như tia chớp. Trên đường đi, để thể hiện ra lực đạo cực mạnh của mình, nó dễ dàng xén bay vài cây cỏ dài cản đường mà tốc độ không giảm đi một chút nào.

- Phục... Phục... – Trúng đích, lưỡi riu xoay tròn kéo theo sợi tơ lập tức bay vòng qua đôi chân con gà rồi quẩn quanh đó vài vòng.

- Bịch! – Bị trói chặt đôi chân, con gà không kịp làm ra thêm bất kỳ phản ứng nào nữa mà vỗ cánh mấy nhát rồi bất lực rơi xuống đất.

- GẤU... GỪUU... NGOÀM... – Chỉ đợi có thể thôi, con Lu nhanh chóng quay lại. Nó chồm lên thân thể con gà rồi đưa mồm táp vào cái cổ của con mồi mà day nghiền.

- Crácccc... – Âm thanh xương gãy vang lên rợn người, ngay lập tức, con gà trống bị con Lu vặn gãy cổ, kéo theo sau là máu phụt ra thành tia từ miệng vết thương.

- Phạch... Phạch... Phạch... Khục... Khục... – Đến lúc này, con gà trống không thể làm gì được nữa rồi, nó chỉ có thể bất lực vỗ cánh giãy giụa, làm ra những đợt trống trả cuối cùng.

Và hiển nhiên, sự giãy giụa của con gà là vô ích. Nó dù đã tiến hóa trở nên to lớn, mạnh mẽ hơn, nhưng con Lu cũng biến đổi không thua kém gì nên số phận của nó bây giờ là cảm chắc cái chết.

- Phạch... Phạch... - Mấy chục giây sau, tiếng đập cánh yếu dần, cơ thể con gà co giật thêm mấy cái rồi nằm im bất động.

- Ngoằm... Gừ... – Trong khi đó, con Lu càng lúc càng điên cuồng cắn xé cái cổ mỏng manh của con gà.

- Hộc... Hộc... Hộc...

Vừa chạy vừa thở dốc, mấy giây sau tới nơi, đập vào mắt Tân là cảnh con Lu đã ngoạm cổ con mồi tới chết. Tầng đá dè nặng trước ngực được buông xuống, hần hết sức hưng phấn và vui mừng vì cuối cùng cũng thành công. Tinh thần vừa được buông lỏng, ngay lập tức, hần cảm thấy chân tay mệt mỏi rồi phải ngồi bệt xuống đất. Cổ họng khô khốc, khát cháy, chút nước uống vào lúc nãy đã theo mồ hôi đi hết làm hần khá khó chịu.

Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hần liếc sang thấy con Lu vẫn day nghiền cổ con mồi dù nó đã chết. Bất giác, hần cảm thấy bất nhẫn và có chút đáng thương cho con gà trống. Dù con gà này rất đáng ghét, khiến hần, con Lu và hai mẹ con An Nhiên vất vả cực kì mới bắt được, nhưng nó làm thế là để sống sót. Nghĩ tới mấy ngày nay, hần thấy mình có phần nào cũng giống vậy nên rất khâm phục sự ngoan cường của con gà này. Để thể hiện sự tôn trọng nhất định với con gà trống, hần cất tiếng ngăn cản con Lu:

- Lu! Thôi... Hộc... Hộc...

- Ngoằm... Ngoằm... – Có lẽ do quá say máu nên hần mặc dù đã cất tiếng, nhưng con Lu vẫn không nghe thấy mà hung hăng cắn cổ con mồi.

- LUUUU!!! – Nhíu mày, hần hô to một tiếng dài.

Lần này tiếng nói của hần đã có tác dụng, con Lu bị tiếng hét to làm cho giật mình. Sững người một tí, nó tiếc nuối nhả con gà ra khỏi mồm rồi ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn hần vẫy đuôi.

Tiến tới gần con Lu, hần đưa tay khẽ xoa đầu nó mấy cái rồi cất tiếng nói tiếp:

- Mày làm tốt lắm... Tí về tao cho ăn cái đầu nhé...

Nghe chủ nhân nói sẽ được ăn, con Lu mừng hơn là lưỡi liếm tay hần rồi vẫy đuôi tíu tít. Sau một hồi truy đuổi điên cuồng, uống máu con gà xong, nó tỏ ra không một chút mệt nhọc và vẫn còn rất sung sức. Đến hôm nay, con Lu đã tiến hóa khác hẳn hình dáng ban đầu rồi. Cơ thể nó to lớn đồ sộ với các bó cơ săn chắc đầy tính bộc phá, lớp lông mới ngắn đi, nhưng bóng mịn đầy sức sống, bộ móng vuốt thì chuyển sang sắc nhọn đáng sợ. Ghềnh gọn nhất, vẫn là bộ hàm dữ tợn với những cái răng nanh to lớn càng khiến nó nhìn giống như một con thú hoang săn mồi chứ không phải là chó nhà như trước.

Động viên con Lu xong, hần quay đầu lại nhìn xác con gà trống. Nhíu mày, hần hít sâu một hơi rồi khẽ nói:

- Mày rất dũng cảm... Hôm nay tao hóa kiếp cho mày, mong kiếp sau mày có thể được làm người... – Giọng nói trầm thấp với tinh thần tôn trọng, hần hi vọng những câu dân gian mà mình vẫn nói mỗi khi thịt gà sẽ an ủi được linh hồn của nó.

- Hộc... Hộc... Hộc...

Đang chìm đắm trong cảm xúc hỗn loạn, bỗng bên cạnh Tân vang lên tiếng thở dốc khiến hần hồi thần trở lại. Ngoái đầu nhìn sang, hần thấy Huyền Linh bé theo An Nhiên ngồi bệt xuống đất gần sát bên hần. Em ấy có vẻ cực kì mệt mỏi sau khi vừa chạy hết sức. Khuôn mặt đỏ rực thấm đẫm mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn thì há ra liên tục thở dốc, em ấy quay sang nhìn hần muốn nói cái gì đó, nhưng mệt quá không nói được lên lời. Chỉ có An Nhiên là sung sức nhất, cũng đúng thôi, cô bé được mẹ bế suốt quãng đường thì làm sao mà mệt được chứ.

Vừa mới đặt chân xuống mặt đất xong, cô bé hào hứng vội chạy vòng quanh con gà trống nhìn một vòng, miệng thỉnh thoảng lại thốt lên kinh ngạc. Mấy giây sau, như là nhớ ra cái gì đó, cô bé chạy ùa vào lòng hần nghiêng cổ giương cằm lên kiêu ngạo nói:

- Con bán giò không nè?

- Con giỏi lắm... Cực kì xuất sắc luôn... Tương lai, con chắc chắn sẽ là siêu xạ thủ... – Thấy hành động của cô bé quá đáng yêu, hần không nhịn được đưa tay bẹo má rồi hét lời khen ngợi.

Có thể nói, để thành công hạ gục được con mồi ngoan cường đó, phát bắn trí mạng của An Nhiên là điểm mấu chốt. Mặc dù việc kết liễu con gà là hần và con Lu phối hợp cùng nhau, nhưng nếu không có nhát bắn của cô bé thì cả hai không thể làm được điều đấy. Để bắn được vào đầu con gà lúc đang di chuyển là cực kì khó, hần đã làm mọi cách mà không thể, mà cô bé chỉ cần một viên đạn lần bắn là xong. Việc này cho thấy cô bé không phải là bắn giết, mà là có khả năng thiên bẩm về bắn súng, những người bình thường như hần dù có rèn luyện nhiều bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không sánh được.

An Nhiên bắn giỏi như vậy thì hần giữ khẩu súng cao su cũng chẳng để làm gì, nên để động viên cô bé, hần lên tiếng nói tiếp luôn:

- Chú tặng cho con khẩu súng cao su này nhé... Con thích không..

- Thật hả!? – Thốt lên kinh ngạc, An Nhiên ôm khẩu súng cao su vào trước ngực rồi cười tít mắt đáp.

- Thích lắm... Thích cực luôn... Giờ con có thể giúp mẹ và chú được rồi..

- ...

Đưa tay, khẽ vuốt tóc trên đầu An Nhiên, câu nói ngây thơ của cô bé đã làm hần khá xúc động. Thật không ngờ, trong tâm hồn bé bỏng của cô bé luôn khao khát được giúp đỡ người lớn như vậy. Có lẽ, hoàn cảnh đã khiến cho cô bé trưởng thành sớm, đối với hiện thực bây giờ thì đây là điều rất tốt.

Sau một hồi nghỉ ngơi, sức khỏe của Huyền Linh đã hồi phục được khá nhiều. Cô không còn cảm thấy chân tay mệt mỏi rồi như trước, nhưng cổ họng khô khốc thì lại ngày càng khát. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô quay sang nhìn hần cất tiếng hỏi:

- Còn nước không anh?

Nghe câu hỏi của Huyền Linh, hần lập tức tháo ba lô ra kéo khóa rồi lục lọi bên trong khắp một lượt. Mấy giây sau, hần ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt thất vọng đáp:

- Hết rồi em ạ... – Thấy sắc mặt của Huyền Linh có vẻ không tốt, hần lên tiếng an ủi luôn.

- Em cố chịu một tí, lát nữa anh tìm nước cho...

Nói dứt lời xong, hần đeo ba lô lên trước ngực, đứng dậy rồi nhanh chóng tiến tới chỗ con gà. Quan sát một tí xong, hần cất sợi tơ thu hồi cái riu quấn quanh hai chân nó. Lấy một cái áo quần quanh cổ con gà, nơi miệng vết thương bị con Lu cắn, hần dùng sợi tơ buộc kín lại để máu không chảy ra nữa. Hít sâu một hơi, hần vận lực xách chân con gà vác lên lưng. Sắp xếp làm sao cho thoải mái nhất, hần liếc sang nhìn Huyền Linh rồi cất tiếng nói:

- Em dùng sợi tơ này buộc chặt con gà giúp anh với!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Ăn trứng gà sống

Một lát sau, tạm xử lý xong con gà, cả nhóm lại tiếp tục lên đường di chuyển về xóm trọ. Nhưng trước khi theo đường cũ quay lại, Tần dẫn hai mẹ con An Nhiên và con Lu đi tới khu dân cư ngoại ô cách không xa trước mặt đã, bởi hần muốn tới chỗ đó để tìm nước uống. Do truy đuổi con gà mà quãng đường trở về sắp tới sẽ xa hơn bình thường, Huyền Linh đang rất khát và hần không thể ép buộc cô ấy chịu đựng để tiếp tục đi được. Trong khi đó, hần cũng không khá hơn em ấy là bao, khi cổ họng cứ rất cháy lên từng đợt cực kì khó chịu.

Trên cao, bầu trời lúc này đã chuyển hần sang cực kì âm trầm. Các đám mây đen khổng lồ, đua nhau tụ tập lại tạo thành những khối xám xịt đậm đặc. Gió thổi mạnh hơn khiến nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng. Ánh chớp bắt đầu lóe lên, thỉnh thoảng lại rọi sáng một vùng thỉnh không tầm tới. Sắp mưa rồi, tất cả những dấu hiệu này báo hiệu sắp tới, sẽ phải có một cơn mưa lớn dữ dội cực kì.

Trời mưa, hần sẽ không phải lo lắng việc thiếu nước. Nhưng biết bao giờ trời mới mưa, hần không thể ngồi yên một chỗ để chờ đợi được. Lang thang bên ngoài càng lâu thì tỉ lệ nguy hiểm phát sinh sẽ càng cao, bài học hôm trước đã giúp hần khắc sâu điều đó vào trong đầu. Không thể bị động được, nên hần cùng với con Lu quyết định dẫn hai mẹ con An Nhiên đi vào khu này tìm kiếm nguồn nước.

Vừa đặt chân bước vào khu dân cư một cái, ngay lập tức, hần ra hiệu cho mọi người cảnh giác cao độ với cảnh vật xung quanh. Bởi hần biết, ở những chỗ có dân cư thế này thì khả năng chạm trán với quái vật “Nấm đầu người” là rất cao. Để an toàn nhất, hần bảo con Lu đi đầu tiên, hai mẹ con An Nhiên ở giữa, còn mình thì đi cuối cùng để bọc hậu.

Sau khi quan sát sơ qua một lượt, hần xác định mục tiêu tìm kiếm là những chiếc xe ô tô chứ không phải là bên trong nhà dân. Vì nơi này dân cư rất thưa thớt, cách khá xa mới thấy một ngôi nhà, mà đa số lại còn bị động đất tàn phá nghiêm trọng thành những đống đổ nát. Một số toà nhà còn lành lặn thì cửa đóng kín như bưng, hần không có thời gian đi phá, mới cả cũng không muốn đột nhập vào những căn nhà ấy. Cho nên, lựa chọn tối ưu nhất lúc này chỉ còn lại những chiếc xe ô tô, nơi mà hần đã từng tìm thấy nước sạch ở trong.

Cẩn thận di chuyển trên con đường bê tông lớn, hần cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh liên tục. Đi được một lúc, cả nhóm đã tiến vào khu dân cư khá sâu, nhưng mãi mà chưa nhìn thấy cái ô tô nào trên đường. Càng vào trong, cây cỏ hai bên ngày càng rậm rạp um tùm, nó không chỉ che phủ kín mít các mảnh công trình mà còn xâm thực gần hết đường bê tông. Không gian thì yên ắng vô cùng, ngoài tiếng xào xạc do cành cây ngọn cỏ bị gió thổi tạo ra, hần không nghe thấy bất cứ âm thanh của sinh vật sống nào khác. Sự yên tĩnh ngột ngạt, kết hợp với nền trời u ám khiến cho tâm trạng của hần trầm xuống, có chút lo lắng bất an.

Đi thêm khoảng năm phút nữa, cả nhóm vẫn chưa phát hiện ra bất cứ cái xe ô tô nào trong tầm mắt, mà thực vật thì ngày càng rậm, giờ đã phủ kín hết đường. Cau mảy nhìn ngó xung quanh, hẳn cảm giác nếu cứ vào sâu hơn nữa thì không ổn lắm, nên quay lại trở về thì hơn. Dù sao, hẳn cũng có thể tìm nước trên đường về xóm trọ được, và rất có thể chỉ một lúc nữa là con mưa to đổ xuống. Quyết định như vậy, hẳn chuẩn bị lên tiếng cho con Lu và hai mẹ con An Nhiên biết thì đột nhiên dị biến phát sinh.

- Loạt xoạt... Loạt xoạt.... – Từ một bụi cỏ rậm um ven đường cách vài mét về phía trước bỗng vang lên động tĩnh, cành lá rung động dữ dội như có thứ gì đó di chuyển.

Vội lao lên phía trước, hẳn và con Lu đứng chắn trước mặt hai mẹ con An Nhiên. Xiết chặt cái riú trong tay, hẳn nín thở, khóa chặt ánh mắt vào lùm cỏ, cả người vào tư thế sẵn sàng tấn công. Ở sát bên cạnh, con Lu cũng nhún chân, hạ thấp đầu xuống chuyển sang trạng thái rình mồi. Khi hẳn và con Lu vừa thực hiện một loạt thao tác phòng ngự xong thì gần như tức thì, trong bụi cỏ rậm phi ra một con gà mái ta to lớn.

- Cục... Cục... Cục... – Con gà mái vừa kêu gào vừa hoảng sợ bạt vía chạy trốn. Rất nhanh, nó chạy qua trước mặt hẳn và con Lu rồi mất hút vào đám cỏ rậm bên kia đường.

- Bịch... Bịch... Bịch... – Con gà vừa chạy qua xong thì chưa đến một giây, năm con chó to lớn xỏ ra khỏi lùm cỏ.

Xuất hiện trong tầm mắt của hẳn và con Lu, ba con chó trong đàn không quan tâm, vẫn tiếp tục truy đuổi con gà mái. Còn hai con thì đột ngột dừng lại, nhìn chằm chằm về phía này nhe răng gầm gừ. Bọn chúng liếc mắt khắp một lượt, rồi khóa chặt ánh mắt thềm thường vào xác con gà trống buộc sau lưng Tần. Cỏ về như hai con chó này chuẩn bị muốn giành giật con mồi của hẳn rồi.

- Gừ... ừ... Gâu!! – Con Lu thấy biểu hiện khiêu khích bọn chúng, nó liền lập tức lên tiếng đáp lại giống như cảnh cáo.

Nhìn hình dáng dữ tợn, đáng sợ của hai con chó trước mặt, hẳn cảm thấy căng thẳng áp lực không dám thờ ơ. Bọn chúng là loại chó vàng thường thấy trong các gia đình nhà nông, nhưng đã biến đổi gần như khác hoàn toàn với hình dạng ban đầu. Cơ thể trở nên to lớn hơn, tuy không bằng được con Lu, nhưng đã gần như gấp đôi con chó bình thường. Bộ hàm biến đổi, hàm răng từ thưa thớt trở thành dày đặc sắc nhọn với nhót dài thỉnh thoảng lại nhỏ giọt xuống đất. Kinh khủng nhất vẫn là ánh mắt của bọn chúng, nó tỏ ra khát máu, hoang dại giống như một con thú nhìn con mồi trong con đốm rừng rậm.

Mấy con chó này nhìn qua cũng đủ biết là rất khó đối phó, khiến hẳn không biết xử lý thế nào cho phải. Hẳn và con Lu tuy không sợ bọn chúng, nhưng hai mẹ con An Nhiên ở phía sau thì lại khác. Và điều hẳn lo lắng nhất, là không biết bọn chúng có đông không. Một hai con thì còn thì vẫn còn đường thoát, nếu có khoảng chục con thì hậu quả hẳn không dám tưởng tượng.

- Gào...!! Cộp... Cộp... – Giữ nguyên được một lát, bỗng một con chó đối diện lao lên hai bước gừ tợn, chực cắn.

- GÀUUUU!!! – Ngay tức thì, con Lu cũng rướn người lên một tí xù lông sủa mạnh. Còn hẳn thì căng mắt, nhủu chặt mày, tụ lực vào tay phải chờ chực quăng riú bất cứ lúc nào.

- Gâu...

Không biết có phải bị con Lu dọa sợ hay không, mà bỗng một trong hai con chó sủa lên một tiếng rồi lao vào lùm cỏ bỏ đi. Con còn lại thấy thế, gầm gừ một tí rồi cũng nới đuôi đi theo đồng bạn ngay.

Nhìn chằm chằm vào bụi cỏ, nơi hai con chó chui vào một lúc, mấy giây sau, không thấy bọn chúng có dấu hiệu quay lại nữa hẳn mới dám thở phào một hơi trong lòng. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hẳn ngoái đầu về đằng sau liếc nhìn thì thấy sắc mặt của hai mẹ con An Nhiên đã bị dọa cho tái mét, không còn chút máu. Phải quay lại ngay thôi, việc lũ chó đáng sợ xuất hiện rồi mà hẳn vẫn còn cố đâm đầu lần mò quanh đây khác nào muốn chết. Ra hiệu cho Huyền Linh biết xong, hẳn nhanh chóng vẫy tay gọi con Lu đi theo mình.

- Ư... ư... ừ... – Nhưng mặc cho hẳn gọi thế nào đi nữa, con Lu bỗng đứng yên một chỗ rồi khề kêu lên.

Tương đồng bạn của mình bị làm sao, hẳn vội tiến tới lại gần. Ở bên cạnh, Huyền Linh cũng lập tức dắt tay An Nhiên đi theo hẳn ngay. Đến nơi, hẳn ngồi xuống nhìn vào mắt con Lu rồi khề hỏi:

- Mày làm sao thế Lu... Rồi khỏi đây nhanh thôi..

- Ư... ư... ư... – Con Lu nhìn hẳn kêu lên, rồi lại nhìn hướng khác liếm mép, cái mũi thì hít lấy hít để.

Đã quen với những hành động của con Lu, hẳn ngay lập tức hiểu ý nó muốn nói gì. Nhưng để cho chắc, hẳn vẫn lên tiếng hỏi lại:

- Mày ngửi thấy thứ tốt ăn được hả?

- Ư... ư... – Liếc mắt nhìn hẳn, con Lu nhấp nhò cái đầu kêu lên như gật đồng ý, rồi lại nhìn theo hướng kia.

Liếc mắt theo con Lu, hẳn thấy chỗ nó nhìn tới là bên cạnh đường, nơi con gà mái bị đám chó săn đuổi lao ra. Trong đầu suy đoán, hẳn nghĩ rằng “Chẳng lẽ... Đám chó này để lại một con gà nửa đặng sau...”. Với tình hình bây giờ, có càng nhiều đồ ăn thì càng tốt. Mặc dù, hẳn vừa săn được con gà trống cỡ lớn, nhưng nghĩ tới lượng ăn liên tục tăng, thì khả năng con gà này cũng chỉ chống đỡ được thời gian ngắn.

Khi hết thức ăn, tất nhiên hẳn và con Lu sẽ phải ra ngoài mạo hiểm tìm kiếm tiếp. Bây giờ, phía trước khả năng lớn có món mồi ngon, mà với biểu hiện của con Lu thì chắc không khó để đạt được nên hẳn bắt đầu lưỡng lự muốn thử. Nhớ tới tầm một phút trước, con Lu vừa dọa chạy hai con chó dữ kia, hẳn nghĩ, nếu còn con khác thì chắc nó cũng đối phó được. Mà cứ lại gần xem thế nào, có gì nguy hiểm cái thì hẳn bỏ đi cũng không muộn.

Đắn đo một tí, hẳn quay sang nhìn hai mẹ con An Nhiên, hít sâu một hơi rồi cắn răng làm ra quyết định.

Liều ăn nhiều.

Khề nói thăm ý nghĩ của mình cho Huyền Linh xong, thấy cô không có phản đối mà đồng ý ngay, hẳn liền ra hiệu cho con Lu dẫn đường rồi nhanh chóng đi theo nó chui vào đám cỏ rậm ven đường. Cả bọn cẩn thận di chuyển, con Lu đi trước đánh hơi, còn hẳn, Huyền Linh và An nhiên thì bám sát phía sau.

Vén qua nhiều lùm cỏ rậm cản đường, cả nhóm đi không lâu lắm, chỉ khoảng mấy phút là con Lu đột nhiên dừng lại. Trước mặt nó bây giờ là một khối hình cầu khá lớn, bằng cái bu ụp gà, giống như là tổ của con gi dõ. Cái tổ này được tạo thành bởi cỏ khô đan xen bụi cây rậm rất kín đáo, nếu không có con Lu thì còn lâu mới tìm ra được. Di mũi vào cái tổ người mầy cái, con Lu nhanh chóng dùng hai chân trước bới tung giạt ra một đám cỏ khô trước mặt. Hẳn và Huyền Linh nhìn nhau một tí rồi khóa chặt ánh mắt vào hành động của con Lu. Không phải đợi lâu, rất nhanh, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, con Lu moi ra trong cái tổ một quả trứng gà to bằng cái bát con, tròn xoe mỡ màng.

Vô cùng hưng phấn, hẳn vội ngồi xuống cầm quả trứng lên lắc nhẹ rồi nghe thử. Đặc sánh, không nghe thấy gì ọc ọc, đây chắc chắn là quả trứng mới. Nuốt một ngụm nước bọt, hẳn vui mừng đưa tay xoa nhẹ đầu con Lu coi như khen thưởng. Sau đó, hẳn đặt quả trứng xuống đất rồi chui vào cái lỗ mà con Lu vừa bới tung. Hì hục một lát, hẳn moi được ra thêm bốn quả trứng to lớn nữa. Kiểm tra hết một lượt, hẳn cực kì phấn khởi vì tất cả đều là trứng mới và không có quả nào bị hỏng.

Đưa cho Huyền Linh và An Nhiên mỗi người một quả hần khê nói:

- Em và cháu ăn thôi!

Nói dứt lời xong, hần lập tức lấy cán rìu đập bốp một cái cho vỡ quả trứng vỡ rồi đặt xuống trước mặt cho con Lu ăn. Lấy quả khác, ngẩng đầu lên hần chuẩn bị đập vỡ cho mình thì thấy phía đối diện, hai mẹ con An Nhiên vẫn đang cau mày không biết xử lí ra sao. Thế là, hần lên tiếng dạy bảo:

- Em nhìn anh này... Đầu tiên, em đập vỡ một lỗ nhỏ dưới đáy quả trứng như thế này... Đẩy đúng rồi... Sau đó, em đặt lòng bàn tay lên che cái lỗ ấy đi, lật ngược quả trứng lại... Thế.. Bây giờ, em lại đập một lỗ nữa ở đầu quả trứng nữa... Xong rồi... Giờ cứ thế dốc vào mồm ăn thôi... – Vừa nói hần vừa hành động để cho Huyền Linh và An nhiên làm theo.

- Ừc... ừc... ừc... – Kết thúc màn hướng dẫn, hần không chờ đợi được thêm một giây nào nữa mà cấp tốc ngửa cổ, há mồm dốc quả trứng vào tu.

- Xi xụp... Xi xụp... - Ở bên cạnh, không cần bai bảo, con Lu đã húp quả trứng của nó sắp xong một cách chớp nhoáng rồi.

- Ờ... - Một giây sau, Tân làm một hơi hết sạch quả trứng rồi ngửa cổ ợ lên tiếng.

Về mặt của hần lúc này thỏa mãn cực kì. Đã từ rất lâu rồi hần mới được ăn quả trứng ngon như thế này. Vừa đưa vào miệng cái, ngay tức thì, dung dịch lòng trắng mát lạnh lại có chút ngọt ngọt chảy xuống cổ họng. Nó không chỉ giúp hần đánh tan cơn khát, mệt nhọc, mà còn xoa dịu cảm giác khô khốc bỏng cháy tinh tảo hết cả người. Húp đến phần lòng đỏ là lúc vị giác của hần được thăng hoa bởi cái chất béo ngậy ngậy mà lại không ngấy, không tanh như trứng vịt. Nó rất thơm ngọt, ăn vào cái là hần cảm thấy sức khỏe hồi âm âm trở lại. Quả trứng gà to lớn này, hần đánh giá phải ngon hơn trứng gà thông thường bấy giờ gấp mấy lần.

Dư vị vẫn còn, hần định cầm vỡ trứng lên dốc đến giọt cuối cùng thì tình cờ thấy phía đối diện Huyền Linh vẫn nhăn nhó chưa ăn. Trong khi đó, cô bé An Nhiên thì đang húp trứng say sưa rồi. Nhíu mày, hần khó hiểu hỏi:

- Sao em chưa ăn? Uống cái này tốt lắm đấy... Còn thay nước giải khát được luôn...

- Em... Em... Em chưa ăn trứng sống bao giờ nên thấy ghê ghê... – Nghe hần hỏi, Huyền Linh khó khăn trả lời. Cô bây giờ đúng là rất khát, nhưng từ bé đến giờ chưa trực tiếp ăn quả trứng bao giờ nên cứ đưa lên miệng là cảm thấy tởm.

- Mẹ ăn đi... Ngon lắm... – Thấy mẹ nói vậy, An Nhiên cũng tạm dừng ăn quệt mép nói. Cô bé thấy hần và con Lu ăn ngon lành là bất chước ngay mà không phải suy nghĩ. Trẻ con đúng là không bao giờ sợ cái lạ cả, ai làm cái gì là bắt chước ngay.

- Thế... Để em thử... – Con mình cũng bảo ngon rồi, mà cổ họng ngày càng cháy bỏng, Huyền Linh không do dự thêm nữa mà nhắm mắt dốc quả trứng vào mồm.

Khi lòng trắng trứng vừa chảy vào cổ họng xong, cô lập tức trợn mắt khó có thể tin được.

Ngon quá!

Đang khát, thử dung dịch mát lạnh này nó như thần dược cấp tốc xoa dịu cái cổ họng rực lửa của cô, khiến cho tất cả cảm giác khó chịu tan nhanh như tuyết gặp mặt trời vậy. Nhất là cái lòng đỏ béo ngậy kia, nó làm cho cơ thể thấm mệt của cô như được gột rửa vậy. Không thể kiềm chế được, cô há to miệng hơn, vừa dốc vừa mút một hơi dài đến hết quả trứng thì thôi. Húp xong kiệt đến giọt cuối cùng, cô chưa hết thêm thưởng thưởng vỡ trứng xuống mà liếm môi.

Chăm chú nhìn vào Huyền Linh, biểu hiện của cô làm hần rất hài lòng. Trứng ngon như vậy không ăn sao được, nhất là trong hoàn cảnh thế này, để sống sót thì không được chê bất cứ thứ gì ăn được. Quả trứng này là thứ dễ ăn rồi, có khi sau này cô ấy sẽ phải ăn những thứ khó ăn hơn nữa cơ. Phải tập ăn dần từ bây giờ thôi, và hần biết mình phải giúp em ấy làm được điều đó.

Khi tất cả xử lí xong hết quả trứng của mình, còn sót lại một quả duy nhất, hần lấy rìu đập vỡ ra, trộn đều lòng trắng với lòng đỏ rồi chia cho tất cả.

Ăn xong, hần định chui vào ổ gà, lục đồng cỏ khô một lần nữa xem còn sót quả nào nữa không, do nãy tối quá không xem kĩ được thì một mùi thơm lạ bỗng xộc vào mũi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cây quỳ

Ngẩng đầu lên, Tân hít sâu mấy hơi. Ngay lập tức, hương thơm lạ xông vào mũi khiến hần cảm thấy dễ mê. Hương thơm này rất đặc biệt, nó có phần giống như hoa nhài, nhưng lại không đậm và nồng nàn như thế. Nó bay thoang thoảng theo làn gió tới, mang cảm giác dịu nhẹ, nhưng lại cực kì quyến rũ. Đặc biệt hít hương thơm vào phổi xong, chưa đến một giây sau, hần bỗng cảm thấy dễ chịu thoải mái cực kì, như được ăn thuốc kích thích vậy. Giống với hần, hai mẹ con An Nhiên vừa ngửi thấy mùi hương này cũng nhanh chóng bị nó hấp dẫn. Cả hai không nói câu gì, mà nhắm mắt say mê hít từng hơi thật sâu.

Hương thơm tuyệt vời tới mức, chỉ một khoảng thời gian rất ngắn, nó khiến cho mọi người trầm mê vào và quên hết tất cả xung quanh.

Trong hoàn cảnh đó, chỉ còn con Lu là cảm thấy khó chịu khi bị hương thơm lạ xông vào mũi. Nó hắt xì liên tục, cơn mắt còn lại thì xót đến chảy cả nước. Cố gắng chúi mồm xuống đất, nó rúc vào thảm cỏ rậm để ngăn cách với thứ mùi kia. Nhưng mặc cho con Lu thế nào đi chăng nữa thì hiệu quả đạt được cũng chẳng đỡ bao nhiêu. Cái mùi đáng ghét kia đáng sợ vô cùng, nó như có ma lực xuyên thấu mọi vật cản vậy. Nó không chỉ thấm thẳng vào khứu giác, mà còn như con lũ xông tới não bộ, ép buộc cho tất cả sinh vật sống trong tầm ảnh hưởng

phải chịu đựng, dù có muốn hay không.

Theo thời gian, mùi hương hòa vào không khí ngày một đậm đặc. Và không những thế, kéo theo nó, còn bắt đầu xuất hiện một màn sương màu đỏ quý dị nhanh chóng lan tràn ra xung quanh. Hương thơm bây giờ đối với con Lu giống như đã biến thành một thứ độc dược vậy. Nó không chỉ vô hiệu hóa khứu giác, mà còn khiến con Lu choáng váng đến mềm người. Dần dần, cơ thể con Lu nhũn ra, mất sức và trở nên suy yếu đến đứng không vững.

- Bịch!

Mấy giây sau, con Lu không chịu được mà ngã vật xuống dưới thảm cỏ. Tình trạng của nó lúc này đã tệ vô cùng, mồm sùi bọt mép, còn thân thể cứ run rẩy giật lên từng đợt. Hoảng sợ tột độ, nó cố gắng đưa đầu lên, kéo mở mí mắt hướng tới chỗ chủ nhân. Khó khăn há mồm, con Lu nỗ lực muốn cất tiếng sủa, cảnh báo cho hủn nguy hiểm để rời khỏi đây, nhưng có vẻ như đã quá muộn. Nó há mồm chực kêu lên, mà âm thanh phát ra chỉ là những tiếng ư ừ nhỏ bé yếu ớt.

- Ừ... ừ... ừ...

Trong con người mờ nhòe của mình, con Lu tuyệt vọng nhìn chủ nhân và hai mẹ con An Nhiên dờ dẩn như những con rối tiến về phía trước, nơi đầu nguồn phát ra mùi hương. Cuối cùng, trước khi ý thức mất đi, nó hoảng sợ tột độ khi thấy thứ hấp dẫn mọi người giống như một con quái vật.

.....

Chậm rãi bước từng bước cứng ngắc xuyên qua đám cỏ rậm rạp, Tân cứ từng chút một tiến lại gần nơi phát ra mùi hương mà không hề hay biết. Về mặt của hủn lúc này nhìn hết sức kinh dị, miệng hé ra cười hạnh phúc, nhưng cứng đờ, quý dị. Đôi mắt thì mở to, nhưng nó dờ dẩn vô hồn giống như một bức tượng sáp vậy. Con người của vẫn nhìn thấy cảnh vật truyền về, nhưng những thứ hiện ra trong não bộ lại là một thứ khác hoàn toàn. Ý thức của hủn bây giờ đã không còn tại hiện thực, mà đang ở một không gian khác, trong ký ức của quá khứ.

Thứ mà hủn thấy lúc này là một buổi chiều vàng, nơi cuối con phố trên thị trấn Ngã Năm. Trước một cửa hàng bán đồ chơi cho trẻ em, hai anh em hủn đang mớ tất cả những đồng tiền mừng tuổi và dành dụm của mình ra để mua chiếc máy điện tử bốn nút cầm tay. Toàn tiền lẻ năm trăm với một nghìn, hai nghìn được cuộn nhỏ lại giấu kỹ trong túi áo, số tiền quý giá mà cả hai anh em kiên trì tích góp đến mua túi quà vật hai trăm đồng cũng không dám. Bây giờ đạt được ước muốn, có máy chơi game bắn tank, xếp hình... hai anh em hủn sẽ không phải đi châu chực của những đứa trẻ khác trong xóm, rồi làm họ bọn chúng xong mới được chơi. Hủn vui lắm, cầm máy chơi game nháy cẳng lên, cười hồ hồ liên tục trong khi đứa em mếu máo với tay đòi...

Những hình ảnh tươi đẹp này thật chân thực, hủn ở trong đó mà cảm thấy mình đã trở về tuổi thơ, bao đau khổ đối mặt khi trưởng thành bỗng tan biến như một giấc mộng vậy. Hủn cứ thế sống trong những kí ức ấm áp đấy, khi mà cả gia đình vẫn còn đoàn tụ bên nhau. Nghe chất giọng khàn khàn của bố, hủn cảm thấy thật an toàn. Còn tiếng nói dịu dàng của mẹ lại giúp hủn cảm nhận được hơi ấm của tình thương. Tiếng kì kèo tranh giành đồ chơi, cái ỉn của thằng em sao giờ lại vui tai thế, khiến hủn muốn nghe mãi không thôi.

Đi song song với hủn, hai mẹ con An nhiên cũng có vẻ mặt và biểu hiện giống y như vậy. Có lẽ cả hai cũng đang tự chìm trong những hồi ức tươi đẹp của chính mình mà trầm mê không thoát ra được.

Tất cả đã rơi vào ảo giác, thứ ảo giác đẹp đẽ mà trong thâm tâm, ai cũng muốn khao khát được trở về một lần để quên đi những đau khổ của thực tại.

Trong khi đó, ngoài hiện thực, khung cảnh đã biến đổi trở thành ghê rợn đến mức bất cứ ai rơi vào cũng phải rùng mình sợ hãi. Trên cao, bầu trời đã chuyển thành màu đen kịt, các đám mây dày đặc như thực chất. Ánh chớp lóe lên liên tục, kéo theo phía sau nó là tiếng sấm đùng đoàng. Thời tiết đã rất xấu, nhưng trời vẫn chưa đổ mưa. Từng cơn gió lạnh không biết đã ngừng thổi từ lúc nào, khiến không gian bỗng trở nên yên ắng một cách đáng sợ.

Tân, Huyền Linh và An Nhiên vẫn nhúc nhích từng chút một trên thảm cỏ rậm um. Bao phủ quanh họ bây giờ là một thứ giống như sương mờ, nhưng lại có màu đỏ đã đậm đặc vô cùng. Nó giống như vào thời điểm sáng sớm mùa thu vậy. Thứ sương mờ kì dị này, kết hợp với khung cảnh u ám của bầu trời giống như một thứ báo hiệu tự nhiên rằng

Cái thứ dù đỏ ba người tiến về phía trước là cực kì kinh khủng và đáng sợ vô cùng.

Đang bước đều về trước, bỗng Tân đứng khựng lại. Hủn cúi gằm đầu xuống một tí, khi ngẩng lên thì về mặt quái dị, ngoác miệng cười đến tận mang tai đột nhiên thay đổi. Hai mắt tròn lớn như chuông đồng hủn đầy to máu, miệng nhe ra cắn chặt răng, hủn không còn cười nữa, mà chuyển sang cực kì giận dữ và phẫn nộ. Ở ngay bên cạnh hủn, Huyền Linh cũng đứng lại giống vậy, nhưng về mặt của cô biểu hiện ra lúc này không phải là tức giận, mà là đau đớn tuyệt vọng đến cùng cực. Chỉ có cô bé An Nhiên là vẫn tiếp tục chậm rãi đi về phía trước mà không dừng lại.

Tại sao Tân và Huyền Linh bỗng nhiên lại biến trở thành thế này?

Cả hai đương nhiên sẽ không thể biết được mình vừa mới tiến vào một khoảng không gian khác.

Chỉ thấy dưới chân họ lớp thực vật đang xanh tươi, rậm rạp tốt um không biết từ lúc nào đã chuyển thành héo úa, khô khốc tàn tạ. Không có một ngọn cỏ, hay sinh vật nào còn sống, vùng đất dưới chân họ bây giờ đã là vùng đất chết. Ở chỗ này, lớp sương màu đỏ chuyển sang đặc quánh gần như thực chất.

- Loẹt... Xoẹt...

- Đùng... Đoàng...

Bất chợt, một ánh chớp cực mạnh lóe lên sáng quắc, rồi một giây sau tiếng sấm nổ ra vang dội im tai. Âm thanh rất lớn, nhưng tiếc rằng nó không thể đánh thức Tân và Huyền Linh thoát khỏi ảo giác. Thay vào đó, nó tỉnh cò rơi sáng khoảng không gian bao bọc cả hai lên trong nháy mắt. Ngay lập tức, thứ đáng sợ, nguồn cơn của tất cả mọi việc đang ẩn trong màn sương dày được phần nào phô bày ra ngoài không khí.

Chỉ thấy cách Tân và Huyền Linh khoảng chục mét về đằng trước, đột nhiên lộ ra một cái cây vô cùng kì dị. Nó chỉ cao tầm một mét, kích thước to bằng cổ tay, có cành nhưng không có lá. Thân nó màu đỏ sậm mọc thẳng dài với bộ rễ chồi lên khỏi mặt đất chạy lan tỏa ra xung quanh như những sợi xúc tu to bằng ngón tay vậy.

Cái cây này nhìn sơ qua thì không có gì lạ, nhưng để ý mới thấy sồn gai ốc, bởi thấp thoáng trong màn sương dày, quấn quanh gốc cây là chi chít những khóa đầu người, lớn có, trẻ có, già có, nói chung là đủ mọi loại người. Tất cả đều mở rề cây bao bọc, bọn chúng luồn vào từ lỗ tai, lỗ mũi, đâm xuyên qua miệng, mắt phủ lên đóng đầu lâu đó. Điều đáng sợ nhất là những cái đầu này nhìn giống như là vẫn sống, và về mặt của họ giữ nguyên các cảm xúc trước khi chết. Đó là, đau khổ, tuyệt vọng, sợ hãi, khát máu... Càng kinh khủng hơn, khi đám sương mờ màu đỏ này là bóc ra từ những cái đầu ấy.

Tuy cái cây này giống như một cái cây quý, đáng sợ và kinh dị đến cùng cực, nhưng có một thứ của nó lại toát lên vẻ đẹp mỹ miều. Đó là, trên đỉnh của ngọn cây đang kết ra một trái rất lạ. Nó nhìn giống như quả táo tây, màu đỏ rực như máu, mong manh, mọng nước, có chút phát sáng trong đêm tối vô cùng yêu dị.

Quả lạ này mới nhìn qua cũng biết không phải là thứ tốt, thế mà giờ đây An Nhiên lại đang từng bước hướng lại gần nó.

Trong khi đấy, về mặt của Tân sau một hồi tỏ ra giận dữ, phẫn nộ, bây giờ nó lại chuyển sang tàn độc, khát máu. Đột nhiên, hấn ngoái đầu sang nhìn chăm chăm vào Huyền Linh đứng bên cạnh với ánh mắt khao khát. Tay phải nắm cái rìu chậm chậm đưa lên cao, hấn ngấm vào cái cổ của cô gái giống như chuẩn bị chặt xuống.

Khác với hấn, về mặt của Huyền Linh biểu hiện ra lúc này là đau đớn, tuyệt vọng cùng cực đến không thiết sống. Nhìn vào cái rìu giơ lên, cô nghiêng cổ chuẩn bị đợi nó kết thúc đi sinh mạng nhỏ bé của mình.

Giữa lúc lưỡi rìu sắp sửa được hạ xuống bởi cánh tay của Tân thì cũng là lúc An Nhiên với tay lên chạm vào cái quả màu đỏ quý dị.

- AAAA!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 65: Tỉnh lại

Con Lu đang chìm sâu trong hôn mê, nằm yên tĩnh trên thảm cỏ rậm. Bỗng từ trên thình không bất ngờ xuất hiện một tia sét đánh xuống thẳng vào cây đại thụ, vị trí cách chỗ nó không xa.

- ẦM...! Loẹt xoẹt... – Âm thanh chấn động lập tức vang lên dữ dội, kéo theo ngay phía sau là tia lửa bắn ra xung quanh.

- Tách... Tách... – Một vài cành cây không chịu nổi dư âm mà bắt đầu gãy rạp rơi xuống đất.

Với khoảng cách chỉ có vài mét so với cổ thụ, con Lu vẫn nằm trong vùng chịu ảnh hưởng của tia sét. Thế là, sau dư chấn, có một vài tia lửa ngẫu nhiên rơi vào cơ thể nó. Mùi khét bốc lên, ngay lập tức một nhúm lông của con Lu bị thiêu rụi rồi đốt vào da thịt.

- U... U... Ủ...

Đau đớn nhói lên từng đợt đánh thẳng vào hệ thần kinh khiến con Lu rên lên ư ừ. Không đến một giây sau, nó ngóc đầu dậy thoát khỏi con mê. Ngay tức thì, bao nhiêu cảm giác xấu ập tới khiến đầu óc nó quay mòng, không chịu được mà lại ngã vật xuống đất.

- Hộc... Hộc... Hộc... - Há mồm, lè lưỡi, con Lu nằm yên thờ ra phì phì từng đợt rồi cố gắng chịu đựng.

Một lát sau, có lẽ do khả năng hồi phục kinh người mà rất nhanh nó tỉnh táo trở lại. Mặc dù trong đầu vẫn còn ong ong, đau nhói lên từng đợt, nhưng con Lu vẫn cố gắng run rẩy đứng dậy. Ý thức vừa mới hồi phục là nó lập tức nhớ tới chủ nhân của mình nên vô cùng lo lắng. Dí mũi, nó hít hít mấy cái định đánh hơi mùi của hấn để đi tới.

- Xi... Xi... Xi... – Nhưng vừa mới hít được một hơi vào phổi, nó liền hắt xi liên tục.

Nước mũi bắn ra văng tứ tung kéo theo cả nước mắt, con Lu không nghĩ được cái gì cả, có vẻ như khứu giác của nó vẫn còn chưa bình phục. Không còn cách nào khác, nó dựa theo ký ức cuối cùng, hình ảnh hướng đi của chủ nhân mà cất bước tiến lên phía trước. Nhưng vừa bước được mấy bước thì con mắt nó lại hoa lên, đầu ong ong đau đớn ngã vật xuống đất. Cố gắng dựng người đứng dậy, nó kiên trì chấp chững bước đi tiếp.

Khoảng gần chục phút sau, cuối cùng con Lu cũng đi đến biên giới của vùng đất chết bao quanh “cây quỷ”. Chứng kiến hình ảnh cái cây quỷ dị, dù là con vật thôi nhưng nó cũng cảm thấy sợ dựng đứng hết cả lông. Ngay lập tức, bản năng sinh tồn nguyên thủy của nó mách bảo là vật kia cực kì nguy hiểm, phải rời khỏi nơi đây ngay.

Trong tầm mắt của con Lu, cách khoảng chục mét về phía trước là hình ảnh toàn bộ cái “cây quỷ” lộ ra ngoài không khí. Không còn lớp sương mờ màu đỏ bao phủ, sự ghê rợn của cái cây này được tăng lên một tầm cao mới. Cái cây tuy nhỏ thôi, nhưng dưới gốc của nó thì số lượng đầu người nhiều đến đáng sợ. Được rễ cây cuộn lấy, đâm đầu lâu tụ tập thành từng đồng tầng tầng, lớp lớp trải dài ra bốn phía xung quanh. Tất cả đều lưu trữ biểu cảm và cảm xúc cuối cùng trước khi chết một cách cực kì mạnh mẽ, đến nỗi vừa mới nhìn vào con Lu đã bị cảm nhiễm. Chưa kể, không biết nguyên nhân vì sao mà trong bán kính khoảng chục mét vòng quanh cái cây không có đến một ngọn cỏ sống, dù sát bên cạnh lại tươi tốt cực kì. Dưới nền đất chỉ toàn cỏ không, thỉnh thoảng lại có đồng xương trắng phơi ra nhìn phát khiếp.

Đào mắt liếc một vòng, rất nhanh con Lu liền phát hiện chủ nhân của mình và Huyền Linh nằm cách không xa trước mặt. Còn An Nhiên, nó vô cùng sợ hãi khi thấy cô bé đang nằm đè lên một đồng đầu lâu. Tất cả đều bất động không rõ sống chết làm nó lo lắng sốt ruột rồi hết cả lên.

- Gâu! Gâu! U... ừ... – Đứng ở ngoài rìa, con Lu nôn nóng cất tiếng sủa để đánh thức ba người.

Nhưng tiếc rằng, nó sủa mãi mà cả ba vẫn không có một chút phản ứng. Cuối cùng, không nhịn được nữa, nó bất chấp cảm giác đè nén của bản năng mà chạy nhanh về phía Tân.

Tới nơi, con Lu nhanh chóng biết được chủ nhân của mình vẫn còn sống nên hết sức vui mừng. Chi là nét mặt của hấn lúc này đang cau có giống như chịu đựng một cái gì đó cực kì khó chịu. Sốt ruột và lo lắng, nó cúi xuống lè lưỡi liếm mặt hấn liên tục, hi vọng nước miếng của mình có thể đánh thức chủ nhân và xoa dịu bớt thống khổ.

.....

Trên cao, bầu trời u ám đen kịt, sau một thời gian dè dặt cuối cùng cũng bắt đầu mưa xuống. Con mưa thì nhìn rất dữ dội, nhưng những hạt mưa rơi xuống lại rất nhỏ, thưa thớt lất phất bay. Ánh chớp vẫn lóe lên liên tục phía cuối chân trời, còn tiếng sấm, tiếng sét thì đã ngừng hẳn. Nhiệt độ hạ thấp xuống rất nhanh, chả mấy chốc mà không khí lạnh cảm giác như rơi vào đầu mùa đông vậy.

Khoảng chục phút trôi qua, sau khi con Lu đến nơi và liếm mặt Tân liên tục thì đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền của hấn bỗng giật giật. Đột nhiên, hấn ú ớ kêu lên rồi vùng vẫy chân tay giống như đối mặt với điều gì đó vô cùng khủng khiếp. Mô hôi vã ra liên miên, mặc cho con Lu ra sức liếm cũng không hết.

- KHÔNGGGG!!!

Mấy giây sau, hân hét lớn lên một câu rồi mở mắt ra ngồi bật dậy.

- Học... Học... Học... – Thờ ra hồng học, hân hoảng sợ tột độ lùi lại đằng sau, đôi mắt thì đảo dác nhìn quanh.

Thấy chủ nhân đã tỉnh lại, con Lu mừng lắm, nhưng nhìn biểu hiện sợ hãi của hân, nó lo lắng vô cùng. Vội lao tới đuổi theo, nó lè lưỡi liếm mặt hân tiếp, mong sao mình làm thế này có thể giúp chủ nhân bình tĩnh lại.

Hoang mang lùi lại một khoảng cách khá xa thì những hạt mưa lất phất rơi vào mặt, mới giúp hân tỉnh táo trở lại. Về với thực tại, hân nhận ra mình vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Trong mơ, mới đầu hân đang trong quá khứ tuổi thơ, êm đẹp tươi vui thì đột nhiên không hiểu sao cảnh vật bỗng biến đổi chóng mặt. Hân thấy mình khát máu như một con dã thú đứng trước mặt Huyền Linh. Giờ riu lên, hân chặt đứt cổ cô ấy rồi điên cuồng bám cái đầu nát như tương. Đang làm những việc kinh khủng như vậy, thế mà lúc đó hân còn cười lên một cách man rợ và đáng sợ.

May mắn, tất cả chỉ là một giấc mơ, hân thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng. Đưa tay, ngăn con Lu liếm mặt mình tiếp, hân xoa đầu nó mấy cái rồi ngẩng đầu lên liếc nhìn xung quanh.

Cảnh vật vừa hiện rõ lên trong con ngูoi, ngay lập tức, hân hoảng sợ, xiết chặt cái riu trong tay rồi đứng bật dậy. Vào tư thế phòng thủ, mặt hân tái mét nhìn chăm chăm vào đồng đầu lâu lúc nhúc trước mặt không xa. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hân căng thẳng tột độ đến mức chân tay run lên nhè nhẹ.

“Tại sao mình lại ở chỗ kinh khủng thế này?” Hân hoang mang tự hỏi trong đầu mà không biết câu trả lời. Bởi ý thức của hân đã dừng lại từ lúc hít phải mùi hương kia. Bây giờ, hân chỉ nhớ mang máng rằng mình ngửi thấy một mùi rất thơm, rồi sau đó là không biết gì cả và gặp ác mộng. “Hai mẹ con An Nhiên đâu... Chẳng lẽ...” Vừa nhớ lại cơn ác mộng, hân nghĩ đến việc đáng sợ mình làm trong đó nên đưa ra suy đoán.

Mặt tái xanh như không còn chút máu, hân tạm bỏ qua đồng đầu lâu mà đảo dác nhìn quanh. Rất nhanh, hân phát hiện ra Huyền Linh nằm trên đồng cỏ khô cách chỗ mình không xa, còn An Nhiên thì ở tít đằng kia, trên đồng đầu lâu. Cả hai nằm ở góc khuất, phải để ý một chút mới thấy được, lúc này, hân mãi tập trung vào đồng đầu người nên không nhìn thấy họ.

Thấy Huyền Linh xong, hân vội vã cắn răng chạy lại gần. Ở bên cạnh, con Lu cũng lập tức bám theo. Tới nơi, hân lập tức đưa mắt nhìn vào cái cổ cô ấy, thấy nó vẫn lành lặn mới thở nhẹ một hơi. Ngồi xuống, hân đưa tay lên mũi kiểm tra, cảm nhận được hơi thở đều đều thì tảng đá đè nặng trong lòng mới tạm được thả lỏng.

Dùng sức lay lay cổ ấy, hân khẽ cất tiếng gọi thử. Nhưng dù cho hân đã làm đủ mọi cách, cổ ấy vẫn chìm trong hôn mê mãi không tỉnh. Nhìn vào nét mặt sợ hãi của cô ấy, hân đoán rằng chắc cũng đang rơi vào ác mộng giống mình lúc trước. Không mất thời gian thêm nữa, hân để tạm cô ấy nằm xuống đất vì vẫn còn một người nữa cần được giải cứu.

Ngẩng đầu lên, nhìn tới chỗ An Nhiên, hân nhủ mảy lo lắng nóng hết cả ruột gan. Tại sao cô bé lại ở tít trong đó chứ? Hân hoang mang tự hỏi rồi chẳng biết làm gì để giải cứu cho cô bé. Dưới gốc cây kia, đồng đầu người xung quanh này mang cho hân cảm giác vô cùng nguy hiểm. Dù không biết nó nguy hiểm ở đâu, nhưng bản năng của hân báo vậy, và hân tin tưởng điều đó.

Đắn đo suy nghĩ một tí, hân nghiêng răng, ánh mắt từ do dự chuyển sang kiên quyết.

Liều.

Hân không thể trở mắt nhìn bỏ mặc An Nhiên ở chỗ kia được. Hân quyết định sẽ đi tới đó và mang cô bé ra bằng bất cứ giá nào. Mới cả, sau một thời gian quan sát, hân nhận thấy, mấy cái đầu người này nhìn tuy đáng sợ, nhưng là vật chết. Chỉ là nó bị cái cây đáng sợ kia thao túng nên nhìn cứ như là một sinh vật sống vậy.

Ngồi xuống, hân nói thầm ra lệnh cho con Lu ở bên cạnh Huyền Linh để bảo vệ cô. Kiểm tra xung quanh thêm một lượt nữa, khi chắc rằng sẽ không có thêm mối nguy hiểm nào khác, hân xiết chặt cái riu trong tay rồi chậm chậm tiến lại gần chỗ An Nhiên.

- Lách... Cách... – Trong không gian yên tĩnh, tiếng mảnh xương vỡ do hân đạp vào khi di chuyển vang lên thật rõ ràng.

Tập trung hết mức có thể, hân cảnh giác nhìn vào đồng đầu người trước mặt. Không nhìn thì thôi, chứ vừa nhìn vào chúng là hân chợt áp lực muốn nghẹt thở. Ánh mắt của bọn chúng giống như đang sống vậy, hân cảm giác giống như tất cả đang nhìn chăm chăm vào mình mà rợn tóc gáy. Không những thế, thỉnh thoảng còn có cái đầu ngo ngoáy làm hân căng thẳng tí nữa là quăng riu tấn công.

Phải mất một khoảng thời gian để ổn định tinh thần nên quãng đường đến chỗ An Nhiên không xa lắm mà mãi hân mới tới nơi. Đến gần chỗ đồng đầu lâu thì cảm giác kinh khủng lại tăng thêm một bậc nữa. Ở chỗ này, đồng rễ cây gần như chuyển động liên tục, mang theo những cái đầu lúc nhúc phập phồng, một số cái còn tỉnh cò đâm vào chân hân. Những lúc ấy, hân sồn hết cả gai ốc, muốn rụng tim. May mắn, là bọn chúng ngo ngoáy, nhưng không làm gì nguy hiểm đối với hân cả. Biết được điểm này, hân mới dám tăng nhanh tốc độ để đến đích.

Đứng trước tầng tầng đầu lâu, nhìn An Nhiên nằm trên đỉnh, bên dưới gốc “cây quỷ” kì quái hân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Hít sâu một hơi rồi nín thở, hai mắt vằn đầy tơ máu, hân liều mình leo lên đồng đầu lâu tới chỗ cô bé. Khi lòng bàn tay vừa tiếp xúc với cái đầu lâu, hân tê hết cả da đầu khi cảm thấy nó nhầy nhầy như được phủ lên một lớp chất nhờn. Bắt ngửi mùi hôi thối khủng khiếp xộc ra, dù đã nín thở mà vẫn xổng được vào mũi hun cho hân suýt ngất. Bụng quặn lên từng đợt, hân cắn răng cố chịu mà cặp tóc leo lên cao.

Tới chỗ An Nhiên, hân vội vòng tay ôm lấy cô bé rồi nhún người bật lại đằng sau.

- Bịch!

Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, hân vội ngẩng đầu lên quan sát cái “cây quỷ” và đồng đầu lâu. Thờ nhẹ một hơi khi thấy bọn chúng không làm gì cả, hân ôm An Nhiên chậm rãi lùi dần về đằng sau, trong khi vẫn hết sức đề phòng phía trước. Trên đường đi, hân đưa tay kiểm tra sơ qua cô bé một lượt. Cảm nhận được mũi cô bé vẫn còn thở, tim vẫn đập đều đều dù rất yếu ớt thì mới triệt để buông tảng đá đè nặng trong lòng xuống. Nhưng khi hân vừa chạm vào trán cô bé thì bị cảm giác nóng rực ập đến khiến cho phải vội rụt tay lại. Mà không chỉ mỗi trán là nóng, mà cả người cô bé bây giờ tỏa ra nhiệt hùng hực như một bó đuốc vậy.

Nỗi lo mới nổi lên, nhưng trước mắt phải rời khỏi chỗ quỷ quái này đã mới tính tiếp được. Thế là, khi cách xa chỗ cái cây một tí, hân vội tăng tốc chạy thật nhanh trở lại vị trí của con Lu và Huyền Linh.

Về tới nơi xong, hân buông An Nhiên xuống rồi vội vàng kéo khóa móc trong ba lô ra một cái áo khoác da. Gọi con Lu lại gần, hân nhanh chóng mặc cho nó. Sau đó, hân đặt An Nhiên nằm úp sấp lên trên lưng con Lu rồi dùng sợi tơ cột chặt cô bé vào. Xong xuôi, hân bế Huyền Linh lên trước ngực rồi cùng con Lu chạy thật nhanh rời khỏi chỗ đáng sợ này.

- ÁÁÁÁÁ... – Gần như hân và con Lu vừa bước chân ra khỏi vùng đất chết xong là ở đằng sau bỗng vang lên tiếng la hét thảm thiết của rất nhiều người.

Không dám quay đầu lại, hân dùng tất cả sức bình sinh mà chạy nhanh nhất có thể. Trong khi đó, tiếng la hét thì ngày một tăng lên chói tai, ghê rợn muốn rụng tim. Chẳng cần nhìn, hân cũng đoán được nguồn cơn của âm thanh đó ở đâu ra. Chắc chắn là từ những cái đầu lâu kia, và bọn chúng đang tỏ ra cực kì tức giận.

- Vụt! – Bỗng hân nghe thấy có tiếng xé gió của một vật đằng sau bay tới.

Vội thụt đầu xuống né thì một thứ đen xì vọt qua bay lên trước hân rồi đập vào màng đồ nát.

- Bốp! – Cái thứ kia không phải cái gì xa lạ, mà chính là mấy cái đầu lâu đáng sợ đó. Va vào miếng bê tông, nó lập tức vỡ tan rồi bắn một thứ chất lỏng màu đỏ tung tóe ra xung quanh.

- Uỵch! – Nhanh như chớp, hân bắn người về đằng sau tránh né thứ chất lỏng đó.

Thành công tránh thoát, hắn không dám dừng lại một giây mà cấp tốc chạy tiếp. Trong khi đó cái “cây quý” vẫn liên tiếp đáp đầu người tấn công hắn và con Lu, nhưng không ăn thua lắm.

Khi khoảng cách đã rất xa, hắn không còn nghe thấy tiếng gào thét ghê rợn thì mới dám ra hiệu cho con Lu dừng lại để thở. Đến lúc này, thì con mura lát phát cũng bắt đầu chuyển sang nặng hạt và dữ dội.

- Rào... Rào...

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Quá khứ của Huyền Linh

Trong một chiếc xe bus hoen gỉ đỗ bên cạnh đường, Tân đặt Huyền Linh nằm xuống hàng ghế dài cuối cùng xong, hắn liền cởi dây đai cô bé An Nhiên vào hàng ghế tiếp theo. May mắn khi con mura rào vừa đỗ xuống thì trong tầm mắt của hắn xuất hiện chiếc xe bus này. Nhanh chóng lại gần kiểm tra hết một lượt, không thấy có mối nguy hiểm gì hắn liền hô con Lu mang hai mẹ con An Nhiên vào trong.

Bên ngoài, trời mưa càng lúc càng dữ dội. Những hạt mưa to đùng, dày đặc nối đuôi nhau trút xuống mặt đất. Ngoài khoảng cách năm mét là trắng xóa một màu, không nhìn thấy gì cả. Mưa to, kết hợp với nhiệt độ thấp khiến cho bầu không khí trở nên lạnh buốt và tràn ngập hơi nước.

Ở bên trong xe, hắn rung mình run lên khi một đợt gió lạnh thốc qua cửa ủa vào. Vội mở ba lô, hắn lấy cái áo khoác da mặc lên. Ngẩng đầu lên, tình cờ hắn liếc thấy Huyền Linh chỉ mặc có mỗi một cái áo len mỏng. Dù đang hôn mê, nhưng chắc chắn là cô ấy cũng sẽ cảm thấy lạnh. Thế là, hắn lục trong ba lô lấy một cái áo khoác dày rồi đắp lên cho cô ấy. Xong xuôi, hắn ngoái đầu liếc sang nhìn An Nhiên một tí rồi bước lại gần.

Đặt lòng bàn tay lên trán An Nhiên, hắn định kiểm tra xem thế nào rồi. Nhưng vừa với chạm vào da cô bé, hắn phải nhanh chóng rút tay lại.

Nóng quá!

Trán cô bé nóng bỏng như một hòn than vậy. Không những thế, làn da của cô bé bây giờ còn đỏ rực lên nhìn cực kì đáng sợ. Bị như này, cô bé chắc là đang rất đau đớn thống khổ nên hai hàng lông mày nhíu chặt lại, miệng thỉnh thoảng lại rên khẽ lên. Cô bé bị làm sao rồi? Hắn lo lắng sốt ruột tự hỏi mà không biết làm gì để giúp đỡ. Nguyên nhân, hắn có thể đoán được đại khái, chắc chắn là do cái cây quý quái kia đã làm một cái gì đó với cô bé. Thế nên, khi hắn mang cô bé ra khỏi tầm ảnh hưởng, nó mới phản ứng dữ dội như vậy.

Cau mày, hắn vò đầu bứt tai loạn hết cả lên. Chợt hắn liếc nhìn trời mưa một tí thì chợt nhớ ra mình vẫn có thể giúp cô bé được một chút. Vội mở ba lô, hắn lấy một cái áo nút thu đông ra. Vận lực, hắn xé nó ra thành từng miếng. Sau đó, hắn mang ra cửa xe hứng nước mưa cho nó thấm ướt, rồi quay lại đắp lên trán, lên mặt cô bé. Bây giờ, hắn chỉ biết làm đến thế này thôi, hi vọng nó có thể giúp được gì đó cho cô bé.

Làm xong tất cả, hắn mệt quá ngồi vật xuống cái ghế đối diện. Mắt hoa lên, đầu thì cứ ong ong nhói lên từng đợt, hắn đoán rằng đây, chắc là di chứng sau khi bị “cây quý” đưa vào ảo giác. Cổ họng khô khốc, rất cháy, hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Tiễn sát lại ô kính xe bus, hắn cắn răng gồng mình vận sức kéo nó ra.

- Gừ ừ... Kétttt...

- Hộc... Hộc... Hộc...

Ô kính này có vẻ như đã lâu không dùng nên bị kẹt, làm hắn phải cực kì tốn sức mới mở được ra. Vội đưa đầu ra bên ngoài, hắn há to mồm cho những hạt mưa rơi vào. Rất nhanh dòng nước mát lạnh tràn vào cổ họng, những hạt mưa tí tách rơi vào mặt lập tức đánh tan đi cảm giác xây xẩm khó chịu mà giúp hắn tỉnh táo nhanh chóng trở lại. Nước mưa lạnh buốt như muốn gạt rửa linh hồn hắn vậy.

Một lát sau, tạm thời thỏa mãn được cơn khát, hắn mới đưa đầu trở lại trong xe Bus. Đưa tay lên lau bớt những hạt nước trên mặt, tầm nhìn vừa sáng tỏ, hắn liền nhìn thấy con Lu cũng đang chia đầu ra ngoài cửa hứng nước mưa uống giống mình. Ngoái đầu liếc nhìn hai mẹ con An Nhiên một tí, hắn chắc rằng hai người bây giờ cũng cảm thấy rất khát. Phải mang nước đến cho họ ngay, hắn lục trong ba lô móc mấy vỏ chai nhựa ra. Hắn đang chuẩn bị mang ra ngoài hứng nước mưa thì nhìn vào cái cổ chai bé tí mà cảm thấy không ổn. Thế này hứng đến bao giờ mới xong, hắn phải ra ngoài tìm cái khác thôi. Lúc trước, khi sắp vào xe bus, hắn có thấy cách chỗ này không xa là một con phố nhỏ, đến đó tìm chắc chắn sẽ có thứ hữu dụng.

Nhìn vào cơn mưa dữ dội bên ngoài, hắn đắn đo suy nghĩ một tí rồi đứng lên chuẩn bị ra ngoài. Cái áo khoác da của hắn không thấm nước nên không lo bị ướt, chỉ là còn cái quần bò và đôi giày thì phải xử lý một tí. Đào mắt nhìn quanh xe, hắn tìm xem có cái gì dùng được không. Trong xe trống tuếch, chả có gì ngoài mấy túi ni-lon rác rưởi. Đi tới, hắn nhặt hai túi ni-lon rồi buộc chặt bọc lấy đôi giày. Rút cái ri-ru ra cầm chắc trong tay, hắn dặn dò con Lu ở yên trong xe bus bảo vệ hai mẹ con An Nhiên. Tháo con gà buộc trên lưng suốt từ lúc trước, hắn để tạm xuống xe rồi dứt khoát cất bước đi ra bên ngoài.

.....

Khi Tân bước ra ngoài xe Bus được một khoảng thời gian ngắn. Đang nằm yên chìm trong hôn mê, bỗng đôi mắt nhắm nghiền của Huyền Linh khẽ nhúc nhích. Miệng ứ ớ kêu lên, chắc chắn cô gặp cái gì đó đáng sợ trong giấc mơ. Vẫn đang ở ngoài cửa hứng nước mưa uống miết mãi, con Lu nghe thấy vậy liền đóng tai, nghiêng đầu quay lại nhìn. Thấy cô gái mà chủ nhân cô vẽ rất thích gặp chuyện, nó chắn chắn một tí rồi chạy ngay đến lễ lười liếm mặt. Đối với nó, chỉ cần liếm và nước miếng sẽ chữa được mọi đau khổ.

Trong giấc mơ, Huyền Linh lúc này trở về những năm tháng quá khứ, từ nhỏ rồi lớn dần lên. Cô sinh ra trong một gia đình nghèo ở Ninh Quảng, với cha mẹ làm nghề vất vả và là chui hầm đào than. Nhà có hai anh em, cô còn một người anh nữa, đi theo nghĩa vụ quân sự và phục vụ luôn ở đó. Trong nhà, cô như một hòn ngọc quý được anh và cha mẹ hết sức yêu thương. Biết được cô có ước mơ làm diễn viên, không ai ngăn cản mà ra sức làm lụng góp tiền cho cô ăn học. Với tài năng thiên bẩm và kiên trì nỗ lực, cô không phụ sự mong đợi mà thi đỗ vào trường Sân Khấu Điện Ảnh trên thủ đô Nội Hà. Khi biết được tin này cô vui lắm, cười tí mắt liên tục, cha mẹ già thì phấn khởi vô cùng. Dù nghèo, nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng họ vẫn làm cơm khao hàng xóm. Anh cô cũng tự hào lắm, đi đâu cũng khoe đứa em mình giỏi.

Những hình ảnh đen trắng liên tục lật qua, lên trường làm một cô sinh viên, cứ tưởng rằng cuộc đời của cô sẽ sang trang mới. Ai ngờ, đây cũng là lúc cô gặp bi kịch liên tiếp. Xinh đẹp, cao ráo, đáng người không những chuẩn mà còn có giọng nói hay, dù đang là sinh viên nhưng cô cũng đã rất nổi tiếng. Được chú ý, cô được các đạo diễn mời đóng phim từ sớm. Vui lắm, cô nhận lời và nghĩ rằng rồi tài năng của mình sẽ được tỏa sáng, sẽ có tiền ăn học mới gửi về cho bố mẹ ở quê đỡ khổ.

Khi hình ảnh chuyển đổi đến phòng làm việc của đạo diễn, cô mới biết cái giá để được làm diễn viên đó là lớn lao thế nào. Phải trả giá bằng thân xác và sự trong trắng của mình, nhìn vào tên đạo diễn bụng phê, cô ghê tởm điều đó. Hắt cốc nước vào mặt tên khốn nạn, cô giận dữ định xông ra ngoài. Nhưng tên đạo diễn kinh tởm này đâu để cô làm được điều đó. Mới nhìn thấy, hắn đã thêm muốn sắc đẹp của cô rồi. Dù đồ không được, hắn lao lên dùng sức cưỡng bạo cô. Dự mưu đã lâu, cô cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi tên ghê tởm đó. Tối hôm đó là ác mộng đầu đời đối với một cô gái trẻ ngày thơ và tràn ngập mơ ước.

Tiếp đó, hình ảnh lại đổi khác, sau một thời gian chuyện đau đớn xảy ra. Cô không làm gì được tên khốn nạn kia khi hắn có mối quan hệ rộng, toàn người có chức có quyền và cả công an. Ngâm ngùi trong đau khổ, cô đang ở lì trong kí túc xá thì được bạn thân khuyên đi ra ngoài chơi cho khuây khỏa. Vốn là người mạnh mẽ, cô đồng ý cùng tí bạn đi chơi để cố quên chuyện kia. Tối hôm uống rượu ồ ồ, cô buồn nên uống rất nhiều. Đến đêm muộn khi đã say khướt, tí bạn lại có việc bận đi về trước, một mình quay lại kí túc xá, cô bị bọn côn đồ chặn đường. Giữa lúc cô sợ hãi vô cùng, thì anh ta xuất hiện. Dù bị đánh rất đau, nhưng anh ta cũng cứu vớt cô khỏi đám côn đồ đáng sợ đó. Anh ta không cần cảm ơn, lái ô tô chờ cô đi về. Về sau, anh ta luôn giúp cô đứng lúc trong âm thầm. Và rồi, cô đã đem lòng yêu anh ta, một người đàn ông đẹp trai tốt bụng và giàu có.

Nếu những hình ảnh về vụ cưỡng hiếp vẫn chưa phải là quá lớn với Huyền Linh thì những hình ảnh nối tiếp sau đây liền đưa cô chìm sâu vào tuyệt vọng. Yêu người đàn ông kia, rồi không lâu sau cô mang thai. Là kết tinh của tình yêu, cô mừng lắm báo cho anh ta rồi hỏi khi nào cưới. Khi nhìn vào khuôn mặt do dự và ánh mắt tránh né, rất nhanh cô biết rằng mình đã bị lừa, một cú lừa đau thương và hoàn hảo. Người đàn ông này đã có vợ, hắn tán tỉnh và giúp đỡ cô suốt thời gian qua là có kế hoạch từ trước. Bạn thân cô đã bị mua chuộc từ lâu, đêm đó bọn lưu manh cũng vậy. Mỗi khi cô gặp rắc rối, hắn kịp thời xuất hiện cũng là lừa đảo. Cô hối hận, vô cùng hối hận mình mù quáng, nhẹ dạ cả tin. Cách không lâu, anh trai lên thăm cô đã ngăn cản không nên đi với người đàn ông này, nhưng vì tình yêu, cô không nghe. Những hình ảnh anh mình đứng trước bến xe bắt lực nhìn mình trước khi ra về làm cô đau nhói lên từng đợt.

Kỷ ức cứ tiếp diễn như một đoạn phim quay chậm, cô gào khóc trong đau đớn cùng cực. Cô mất niềm tin vào cuộc sống và nghĩ đến chuyện tự sát. Nhưng hôm đứng trước lan can cầu chuẩn bị gieo mình xuống sông, bản năng làm mẹ trời dạy, cô không làm được mà chỉ có thể ngồi khóc. Đứa trẻ là vô tội, nó còn chưa kịp sinh ra, làm sao cô có thể nhẫn tâm kéo nó đi chết cùng mình được chứ. Và tên khốn nạn kia lại đến bên cô, hắn nói sẽ mua cho cô biệt thự và cấp tiền cho hai mẹ con sống ở đó. Bỏ học, từ bỏ ước mơ, vì đứa con trong bụng, cô đồng ý.

Những hình ảnh đen trắng u buồn trôi nhanh, tiếp đến khung hình trong bệnh viện khi cô sinh ra bé An Nhiên mới sáng hơn một chút. Nhìn vào khuôn mặt non nớt, ngây thơ của con mình, cô quyết định chôn sâu mọi đau khổ vào đáy lòng để nuôi con. Cố gắng cười lại, cô tập diễn làm một người mẹ tốt để con mình lớn lên không phải chịu ám ảnh tuổi thơ giống như những đứa trẻ bình thường khác. Từ lúc biết được sự thật, trái tim của cô đã vỡ tan ra từng mảnh. Là người có khiếu nghệ thuật, cảm xúc của cô mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nên nỗi đau nó cũng sâu lắng hơn. Cô cảm thấy ghê tởm người đàn ông già dối này, đã cướp đi tương lai và ước mơ của cô, bắt cô sống trong căn biệt thự mà như ngục tù, biến cô thành người mà trước kia mình cực kì ghét, kẻ thứ ba. Nhưng vì An Nhiên cô chịu đựng, diễn cảnh gia đình êm ấm để cô bé có một tuổi thơ âm áp bình thường.

Tất cả những hình ảnh Huyền Linh chôn sâu dưới đáy lòng này cứ luân phiên nhau hiện lên, khiến cô dù trong hôn mê nhưng vẫn chảy nước mắt.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Những cảm xúc hỗn loạn của Huyền Linh

Không biết là trải qua bao lâu, những ký ức đau buồn vẫn cứ liên tục chạy qua chạy lại trong đầu Huyền Linh, thì bất giác cô cảm thấy nhột nhột trên mặt. Khó khăn kéo mở mí mắt, hình ảnh mờ nhòe sau vài đợt cuối cùng cũng sáng tỏ. Lập tức, đập vào mắt cô là cái đầu to lớn của con Lu. Ngờ ngàng về những gì mình nhìn thấy, cô động não hồi tưởng. Nhưng ý nghĩ vừa mới lóe lên thì cảm giác đau nhói từ dội lên bùng phát, khiến cô phải nhắm chặt mắt lại, đưa hai tay ôm đầu.

- Học... Học... Học...

Thờ ra hồng học, cô cố gắng chịu đựng. Cũng may, cơn đau diễn ra không lâu lắm, chỉ khoảng một phút sau là nó yếu và tan dần đi. Mở mắt ra một lần nữa, cô khó khăn dựng người ngồi dậy. Đầu mắt nhìn hết một lượt, cô nhủ mày khó hiểu khi biết mình đang ở trong một chiếc xe bus cũ kĩ. Ý thức của cô dừng lại ở lúc vừa ăn xong quả trứng gà sống, người thấy mùi hương lạ rồi ngất đi đột ngột.

Tại sao mình lại ở đây?... Anh Tân và An Nhiêm đâu rồi?...

- Cộp... Cộp... Cộp...

Đang hoang mang tự hỏi, Huyền Linh chưa kịp tìm ra đáp án thì bên ngoài xe bus vang lên tiếng bước chân hòa lẫn tiếng mưa rơi làm cô giật nảy mình. Liếc mắt nhìn qua ô cửa kính, cô hốt hoảng khi thấy trong màn mưa to dày đặc, cách vài mét, có một bóng người màu đen đang tiến lại gần đây. Đảo mắt nhìn xung quanh, cô tìm con dao chắt xương nhưng không thấy. Không còn cách nào khác, cắn chặt răng, cô phát động năng lực, chuyển hóa cánh tay phải thành giáp xương. Vào tư thế phòng thủ, cô đã sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Khác với cô, con Lu vừa nghe thấy động tĩnh kia, nó đóng tai lên rồi nhanh chóng phi ra cửa. Nhìn thấy bóng đen lại gần, nó không có một chút lo lắng hay hoảng sợ mà vẫy đuôi mừng tíu tít. Trong khi đó, Huyền Linh vẫn khóa chặt ánh mắt vào bóng đen, căng thẳng không dám thở mạnh.

Khoảng cách mấy mét là không xa, rất nhanh bóng đen đã lại gần chiếc xe bus. Loay hoay ngoài cửa một tí, bóng đen bước vào trong xe. Nhìn rõ được bóng đen là ai, Huyền Linh thờ phào một hơi rồi chuyển hóa làn da trở về như cũ. Ngay lập tức, cảm giác mệt mỏi áp đến khiến cô phải ngồi phịch xuống ghế mà thờ hồng học.

Tân vừa bước vào trong một cái là con Lu chồm lên quần lấy hắn. Người đang ướt, vuốt ve không tiện, hắn cúi xuống vừa đẩy nó ra vừa lên tiếng xua đuổi:

- Lu... Đi ra chỗ khác, không ướt hết bây giờ...

Nói xong hần ngẩng đầu lên, bỏ cái mũ áo khoác da trùm đầu xuống rồi ngoái nhìn xuống cuối xe. Thấy Huyền Linh đã tỉnh lại, hần còn chưa kịp vui mừng thì phát hiện ra sắc mặt của cô đang cực kì tệ, khuôn mặt tái nhợt, trắng bệch, môi thâm tím, nứt nẻ, cả người thì run lên từng đợt kèm hơi thở hồng hộc, như thể vừa gặp chuyện gì đó vậy. Huyền Linh nhìn hần, miệng mấp máy như muốn nói, nhưng mệt quá không nói nên lời. Tưởng cô bị ốm, hần lo lắng vội tiến lại gần.

- Em không sao chứ? – Vừa cất tiếng hỏi thăm, hần vừa đặt lòng bàn tay lên trán cô kiểm tra.

Khi lòng bàn tay lạnh buốt, ướt đầm nước mưa của hần chạm vào trán, Huyền Linh lập tức rùng mình run lên. Cái lạnh làm cô khó chịu, nhưng lại khiến cảm giác ong ong tan đi và giúp cô tỉnh táo hơn. Mấy giây sau, đỡ hơn một tí, cô khó khăn trả lời hần:

- Không... Hộc... Hộc... Em không sao...

Sờ một hồi, cảm nhận được nhiệt độ trên trán cô ấy vẫn bình thường, hần thở nhẹ một hơi trong lòng. Nhìn làn da nhợt nhạt và đôi môi nứt nẻ, không cần nói, hần cũng biết được cô ấy đang rất khát nên gấp gấp quay lại chỗ ba lô. Móc ra vài cái vỏ chai nước lọc, hần tiến tới ngoài cửa xe rồi cúi xuống mức nước trong một cái thau nhôm loại lớn. Lúc này, sau một hồi lần mò tìm kiếm trong đống đồ nát của con phố đằng kia, hần tìm được thứ này. Vừa đi về vừa hứng nước, đến giờ nước trong thau cũng được khá khá.

Mức đầy mấy chai nước xong, hần nhanh chóng trở về, vội đưa cho Huyền Linh một chai.

Run rẩy tiếp nhận chai nước trong tay Tần, Huyền Linh gấp gấp đưa lên miệng. Ngay lập tức, dòng nước lạnh buốt tràn vào cổ họng khô khốc khiến cô rùng mình. Mặc dù nước rất lạnh, làm cơ thể cứ run lên từng đợt, nhưng cô vẫn ngấu nghiến uống như chưa bao giờ được uống.

Khoảng một phút sau, khi đã uống sạch gần ba chai nước cô mới thỏa mãn dừng lại. Có nước vào, cô cảm thấy tỉnh táo hẳn lại và cảm giác mệt mỏi rồi tan đi nhanh chóng. Thở phào một hơi, cô ngẩng đầu lên nhìn hần rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì đâu! – Đang chăm chú nhìn Huyền Linh, thấy cô ấy khá hơn hần cũng thở nhẹ một hơi rồi đáp lời. Mặc dù như vậy, nhưng trong lòng hần vẫn hơi lo nên mở miệng hỏi tiếp.

- Em cảm thấy đỡ hơn chưa?

- Em đỡ nhiều rồi... – Gượng cười đáp lời cho hần đỡ lo, nhưng sức nhớ tới con mình, cô sốt ruột vội hỏi:

- An Nhiên đâu rồi anh?

Nghe Huyền Linh hỏi, hần vỗ vào đầu mình một cái, tại sao lại có thể quên khuấy đi chuyện quan trọng thế này được chứ.

- Cháu nó ở đây... – Vừa trả lời, hần vừa đi tới hai hàng ghế phía trước vội về mặt lo lắng.

Nhìn thấy nét mặt của hần, trong lòng của Huyền Linh lộp bộp trùng xuống. Dự cảm không lành, cô gấp gấp đi theo hần với tâm trạng sốt sắng vô cùng. Tới nơi, cô nhìn thấy con mình mặt đỏ ửng như gấc, mắt nhắm nghiền, trong con hôn mê nhưng hai hàng lông mày vẫn nhúu lại tỏ vẻ đau đớn. Hoảng sợ tột độ, cô vội chồm đến ôm lấy con mình rồi ra sức lay động, cất tiếng gọi:

- An Nhiên... An Nhiên... Tỉnh đi con... An Nhiên... – Gọi mấy câu không được, cô liền dùng tay vỗ vỗ mặt con. Nhưng khi vừa mới chạm vào làn da con bé, cô lập tức phải rút tay lại vì nó nóng quá, như hòn than vậy.

Sợ hãi trước nhiệt độ nóng hầm hập tỏa ra từ người con bé, cô hét hoảng ngẩng đầu lên hỏi hần:

- Con bé làm sao vậy anh?

- Anh không biết... Khi anh tìm thấy thì con bé đã ở trong tình trạng này rồi... Em đừng lo lắng quá, chắc con bé đang thức tỉnh năng lực thôi... Em cho con bé uống nước đi, chắc khát lắm rồi... – Cầm chai nước đưa tới, hần trả lời Huyền Linh. Thấy cô lo lắng đến phát hoảng, hần vất óc vội tìm lấy một lý do để an ủi cô.

- Vâng!

Nghe hần nói vậy, Huyền Linh tuy vẫn còn rất lo lắng, nhưng không còn sợ hãi như trước. Tuy mới tiếp xúc với hần không lâu, nhưng không hiểu sao lời hần nói cô lại cảm thấy rất đáng tin. Vội tiếp lấy chai nước, cô dùng vạt áo lót tay, nâng đầu con mình lên, rồi đưa chai nước vào miệng cho con bé uống. Còn hần thì cầm lấy cái khăn đang đắp trên trán An Nhiên, đi ra ngoài cửa thăm nước mưa và mức thêm mấy chai nước nữa. Quay lại, hần đưa cho Huyền Linh để cô xử lý nốt. Xong xuôi, hần cúi xuống móc trong ba lô tất cả vỏ chai nước lọc ra, rồi mang đi mức đầy nước vào.

Cho An Nhiên uống hết chai nước xong, nhìn hai hàng lông mày con mình dần ra, nét mặt không còn cau có đau đớn nữa, cô mới dám thở phào một hơi. Tăng đá lớn trong lòng được buông xuống, cẩn thận đắp cái khăn ướt hần đưa lên trán con bé xong, cô mở ba lô lấy cái khoác rồi đắp lên người con bé. Ngẩng đầu lên, nhìn qua ô cửa kính xe bus, cô nhúu mày cất tiếng hỏi hần:

- Chúng ta đang ở đâu thế này?

- Anh không rõ... Một nơi nào đó ở khu phố ngoại thành... – Quay trở lại sau khi mức nước xong, hần vừa trả lời vừa cúi xuống lấy trong ba lô tất cả số đồ khô còn sót lại ra.

Thấy có đồ ăn, con Lu vẫn nằm im cuộn mình một chỗ liền nhanh chóng lại gần. Nó liếm tay hần, rồi vẫy đuôi tíu tít, ý muốn không cần nói cũng hiểu.

- Lúc trước xảy ra chuyện gì vậy? Đang tỉnh táo em đột nhiên không biết gì cả, rồi còn gặp ác mộng nữa... – Huyền Linh hỏi tiếp thắc mắc của mình. Nhớ đến giấc mơ, cảm xúc của cô trùng xuống, bất giác nỗi buồn hiện lên trên khuôn mặt.

Ngẩng đầu lên, hần chuẩn bị đưa đồ ăn tới cho Huyền Linh thì thấy nét mặt u buồn của cô. Lòng nhói nhói, bỗng nhiên một cảm giác lạ lẫm nổi lên trong hần. Hần muốn ôm em ấy vào lòng, che chở để cho khuôn mặt xinh đẹp kia không phải buồn thế này nữa. Thẩn thờ cả người, hần đứng lên đang tay chuẩn bị đưa tới. Nhưng sắp sửa ôm em ấy thì bất ngờ có âm thanh lạ vang lên làm hần giật mình tỉnh lại.

- Ơc... Ơc... Ơc... – Cái bụng đáng ghét của hần cảm thấy đồ ăn liền bắt ngờ sôi lên, hồi thúc không đúng lúc.

Ngồi trên ghế, nghe thấy âm thanh này, Huyền Linh cũng giật mình hỏi thần lại. Lắc lắc đầu cho cảm xúc tiêu cực qua đi, ngẩng lên cô tình cờ thấy vòng tay đang chuẩn bị ôm mình. Mặt lập tức đỏ lên, cô cúi gằm đầu xuống không dám nói câu gì. Tim đập thình thịch, trong lòng cô nhộn nhạo hết cả lên. Bất giác, những cảm xúc tưởng như đã chết bấy lâu nổi lên trong

lòng cô. Hé mắt lên nhìn trộm, thấy vẻ mặt bối rối của hắn, cô cảm thấy thật đáng yêu. Hắn không đẹp trai, giọng ăn nói bằng những người đàn ông khác mà cô từng gặp trong đời. Nhưng hắn có thứ mà mấy người đàn ông già dối kia không bao giờ có được.

Đó là, sự chân thành.

Có một chút chờ mong, lại có chút kháng cự, cô loạn lên không biết làm gì cho phải.

Nhìn thấy em ấy phát hiện ra ý đồ của mình, hắn xấu hổ, ngượng ngập gãi đầu. Là một thằng độc thân lâu năm, hắn đã rơi vào tình huống như này bao giờ đâu nên bối rối không biết làm gì tiếp. May mắn trong lúc khó khăn, con Lu, đồng bạn của hắn đã lên tiếng giúp đỡ đúng lúc.

- U.. u... ừ... – Thấy chủ nhân mãi không phát đồ ăn cho mình, con Lu khó chịu lên tiếng đòi hỏi.

- Đây... Đây.. Của mày đây... – Lập tức ngồi xuống bóc mấy gói đồ khô và đồ hộp ra đưa cho con Lu, hắn thờ phào một hơi trong lòng.

Tình huống lúc này làm hắn cảm thấy căng thẳng còn hơn cả lúc đối mặt với quái vật. Nuốt một ngụm nước bọt, lấy lại bình tĩnh, hắn làm như không có chuyện gì, cầm mấy thứ đồ khô đưa lên cho Huyền Linh và nói:

- Em đừng buồn... Chỉ là ác mộng thôi, không việc gì phải sợ... Em ăn mới giúp cháu ăn cho lại sức đã... – Vốn từ ngữ không được phong phú lắm, nhất là trong giao tiếp với gái nên lời an ủi của hắn hết sức thô sơ.

- Vâng! – Nghe giọng nói trầm ấm chân thành của hắn, rất nhanh Huyền Linh ổn định những cảm xúc hỗn loạn. Khẽ đáp lời, cô tiếp lấy đồ ăn. Nghĩ đến con mình, cô vội bóc một hộp thịt ra, xé nát miếng thịt rồi tiến tới nâng đầu con bé lên.

Còn Tần thì do quá đói, hắn không nghĩ nhiều nữa mà ngấu nghiến xé túi đồ khô rồi tống thứ bên trong vào mồm.

Vừa ăn vừa uống được chút ít vào bụng, khi cảm giác đói tan bớt đi, hắn mới nhú mồm lên tiếng nói tiếp:

- Em nhớ mùi hương lạ tất cả ngửi thấy lúc trước gần chỗ ổ gà chứ...

.....

Khoảng nửa tiếng sau, Tần vừa ăn vừa kể hết cho Huyền Linh về tất cả những điều hắn biết sau khi tỉnh lại và phán đoán của mình. Hắn đoán rằng, thủ phạm khiến mọi người, kể cả con Lu hôn mê là do cái “cây quỳ” quái dị kia. Và rất có thể, An Nhiên bị như thế này cũng là do nó gây nên. Nhưng để tránh cho Huyền Linh lo lắng, hắn không nói cho cô ấy biết việc này. Đoạn thời gian bị mất đi ý thức có rất nhiều bí ẩn, hắn không nhìn thấy nên chẳng thể nói rõ được. Tại sao cái “cây quỳ” sắp ăn thịt được con mèo thì dừng lại, hắn không biết, mà cũng chẳng muốn đi tìm hiểu. Thoát được là tốt rồi, hắn không hi vọng gặp lại thứ khủng bố như thế một lần nữa.

Bên ngoài, cơn mưa dữ dội như trút nước cuối cùng cũng đã dừng lại. Sau khi xử lý sạch sẽ đồ ăn, hắn cảm giác ấm hơn hắn và không còn mệt mỏi nữa. Hỏi thăm Huyền Linh, thấy cô ấy trả lời đã tốt hơn, hắn biết giờ là lúc lên đường trở về. An Nhiên vẫn chưa tỉnh lại, nhưng con bé sẽ không ảnh hưởng việc di chuyển.

Bỏ hết mấy chai nước đã đổ đầy vào ba lô, hắn gom đồ rồi lên tiếng cho Huyền Linh biết. Bảo cô ấy đeo ba lô ra trước ngực, hắn dùng sợi tơ buộc An Nhiên lên sau lưng cô. Buộc nốt gần lưng mình, hắn bước ra ngoài xe bus. Ngẩng đầu lên, hắn thấy bầu trời vẫn còn xám xịt âm trầm, mưa lất phất, nhưng chắc rằng sẽ không mưa rào nữa thì thờ nhẹ một hơi. Liếc mắt nhìn hai mẹ con Huyền Linh, hắn lên tiếng hỏi cô ấy lần cuối.

Khi xác nhận tất cả đã sẵn sàng, hắn cúi xuống giơ đồng hồ lên nhìn vào la bàn để xác định phương hướng. Đã hai giờ chiều rồi, xác định tốt phương hướng xong, hắn nhú mồm nhìn về phía trước. Rút cây rìu ra cầm chắc trong tay, hắn bước đi nhanh chóng và dứt khoát. Trong khi đó, theo sát ngay sau hắn là Huyền Linh công theo An Nhiên, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu.

Dưới nền trời u ám, cả ba gấp gáp bước đi tới con phố đồ nát không xa trước mặt.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi, Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Trở về

Giữa tiết trời âm u lất phất hạt mưa như vào cuối thu, Tần cùng với Huyền Linh và con Lu lặng lẽ cất bước đi xuyên qua những con phố đồ nát. Cẩn thận và mệt mỏi đi chuyển, đến bây giờ cả nhóm đã đi được gần nửa quãng đường, còn cách xóm trọ một khoảng không xa nữa. Theo chỉ dẫn của la bàn, để ít gặp nguy hiểm nhất, hắn lựa chọn những con đường lớn chưa bị cỏ cây xâm thực để đi. Không gặp quái vật chặn đường hay bị đồng đồ nát cản trở, hắn đã đẩy nhanh tốc độ. Vượt qua vùng ngoại thành một cách thuận lợi, hắn tưởng rằng, chả mấy thì mình sẽ về xóm trọ. Nhưng khi vừa đặt chân vào vùng nội thành, hắn mới biết không nên mừng vội quá sớm.

Ở bên trong, có rất nhiều tòa nhà lớn đồ sập tạo thành những đồng đồ nát không lồ bất quy tắc. Nền đất sụt lún, khiến cho sau cơn mưa rào, ngập lụt xảy ra ở khắp mọi nơi. Đó không phải là những vùng nước nhỏ, mà là cả đoạn đường bị chìm sâu trong nước. Không thể đi thẳng được nữa, gặp những chỗ bị chặn, hắn bắt buộc phải dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu đi vòng nên quãng đường kéo dài hơn hẳn.

Đồng đồ nát thì còn dễ xử lý, dù nó có to lớn hay gặp ghềnh như thế nào đi chăng nữa, cố gắng, cả nhóm vẫn có thể vượt qua an toàn. Còn những đoạn đường ngập nước thì khác, mỗi lần bắt buộc phải đi qua, hắn đều cảm giác là không khác gì đang đánh liều với số phận vậy. Trèo lên những mồm bê tông nhô lên khỏi mặt nước, hắn, Huyền Linh và con Lu phải nhảy từng bước một sang điểm tiếp theo. Mấy điểm tiếp nối có thể là xe ô tô, đồng đồ nát, hay bất cứ thứ gì khác nổi chắc chắn trên mặt nước. Hắn đi trước dò đường, Huyền Linh công

theo An nhiên bám ngay phía sau, còn con Lu thì đi cuối cùng.

Vẫn còn ám ảnh vụ quái thú lúc trước, ban đầu con Lu còn sợ hãi không dám nhảy. Nó ngược nhìn hấn bằng ánh mắt đáng thương và kêu lên ư ừ, khiến hấn phải dủ dờ khuyên nhủ mãi nó mới theo. Nhưng khi đi chuyển, hấn và con Lu rất nhanh đã làm quen được với việc này. Còn đối với Huyền Linh thì đây là một thử thách vô cùng lớn lao. Phải công An Nhiên trên lưng, lại chưa nắm bắt được sức mạnh mới trong người, có mấy lần cô nhảy mạnh quá suýt nữa sảy chân rơi xuống nước. Nhìn thấy thế, hấn lo lắng thót tim, toát cả mồ hôi hột dù trời đang lạnh.

Hết sức cẩn thận di chuyển, đi đến giữa đoạn đường ngập nước, hấn mới biết quyết định không lội xuống của mình là đúng đắn cỡ nào. Theo động tĩnh gây ra từ mỗi bước nhảy, những sinh vật lạ bắt đầu lộ ra, trôi lên khỏi dòng nước đục ngầu. Nheo mắt nhìn kỹ, hấn nhận người thấy, đó là lúc nhúc những sinh vật có hình dáng giống như giun tròn, nhưng lại to bằng ngón tay trở và dài khoảng ba mươi phân. Bọn chúng uốn éo ngoi trên mặt nước, bu kín các điểm hấn, Huyền Linh và con Lu đặt chân, rồi dùng cái miệng nhiều vòng tua tủa răng nhọn như cá mứt đá bám chặt vào.

Tương đám quái vật này định trèo lên nóc ô tô mình đang đứng, Huyền Linh sợ hãi tái mét cả mặt. Người run lên, tí nữa thì cô sảy chân ngã xuống. May mà, lúc đấy hấn đứng cách cô không xa, đã kịp thời nhảy lại níu giữ hai mẹ con. Chờ đợi một lát, còn tốt là lũ sinh vật gớm ghiếc này chỉ bám chặt vào điểm đặt chân chứ không leo lên được. Thế là, hấn động viên Huyền Linh và con Lu đi tiếp. Cả bọn chậm nhưng chắc, nhảy từng bước một. Mất kha khá thời gian, nhưng cuối cùng thì tất cả cũng thành công vượt qua đoạn đường ngập nước an toàn.

Đến đường lớn, hấn lại dẫn đầu đẩy nhanh tốc độ. Nhưng khi vào sâu hơn trong thành phố thì quái vật “Nắm đầu người” bắt đầu xuất hiện, khiến hấn không thể không bình tĩnh mà chậm lại. May mắn, số lượng quái vật không nhiều lắm, lại còn đứng thưa thớt cách xa nhau. Để ý kỹ, hấn thấy đây toàn là những con quái mới biến đổi, ý thức vẫn còn non nớt chưa kịp tiến hóa nên rất dễ diệt. Để tiết kiệm thời gian và ít xảy ra biến cố, trước tiên hấn tìm cách lách qua bọn chúng. Nếu như không thể tránh được thì hấn và con Lu phối hợp với nhau giải quyết nhanh gọn đám quái vật.

Cứ cẩn thận như thế, cả nhóm chậm rãi nhích từng chút một trên đoạn đường có quái vật. Khi đã vượt qua và không thấy bóng dáng con quái hay mối nguy hiểm nào khác, hấn lại tăng tốc nhanh hơn.

Trong khi đó, trên cao, mưa vẫn lất phất rơi xuống, trời tối nhanh, còn nhiệt độ thì hạ xuống ngày một thấp. Có lẽ, nhiệt độ thấp đã khiến cho nhiều sinh vật tìm chỗ trú ẩn nên quãng đường tiếp theo hấn đi khá thuận lợi, không gặp khó khăn gì quá lớn.

.....

3 giờ 35 phút, Chiều.

Đứng trước một đồng đồ nát, trước kia là tòa nhà lớn bị cây cỏ phủ kín, Tân dùng cái riệu vạc đám cỏ dưới chân. Khoảng một phút sau, đám cỏ bị đánh quang đi thì một tấm biển cửa hàng lộ ra trong mắt hấn. Ngồi xuống, hấn đưa tay gạt sạch chỗ đất cát che địa chỉ. Nội dung vừa xuất hiện, hấn lập tức vui mừng khi biết chỗ mình đang đứng là một địa điểm trong khu phố Nhỏ. Cuối cùng cũng sắp về xóm trọ rồi, hấn phấn khởi lên tiếng nói cho Huyền Linh biết.

Nghe xong, cô ấy cũng hết sức vui mừng và thở phào nhẹ nhõm. Suốt quãng đường lắt léo, gian khổ và không ngừng nghỉ đã vắt kiệt sức lực của cô. Đôi chân nặng như đeo chì, đau đớn, nếu còn đi tiếp đoạn xa nữa chắc cô không chịu được mất. Ở sau lưng cô, An Nhiên vẫn chưa tỉnh lại. Tình hình của con bé có vẻ như chẳng khá hơn là bao làm cô rất lo lắng.

Nhìn nét mặt lo âu của Huyền Linh, hấn đoán được cô đang nghĩ gì trong đầu. Không chần chừ lâu hơn nữa, hấn cúi đầu nhìn vào la bàn, tìm phương hướng rồi nhanh chóng đi tiếp.

Một lát sau, vượt qua vài con phố đồ nát rậm rạp cỏ, cuối cùng thì công xóm trọ cũng xuất hiện trong mắt hấn. Mấy hôm rồi chưa về, giờ nhìn thấy cái cổng khóa chặt này, hấn bỗng cảm thấy thật an toàn. Tầng đá lớn trong lòng được buông xuống, hấn nhanh chóng dẫn Huyền Linh và con Lu lại gần kiểm tra. Hế mắt qua song sắt, hấn liếc nhìn một vòng trong xóm

Sau một khoảng thời gian, dưới sân và kê nứt cạnh tường đã mọc lên rất nhiều cây cỏ. Cảnh vật trong xóm không có gì thay đổi, vẫn y nguyên như cũ, trước lúc hấn và con Lu rời đi. Nhặt mảnh vỡ bê tông, hấn đập vào trong sân rồi nín thở chờ đợi. Khoảng một phút sau, không thấy sinh vật lạ xuất hiện, hấn mới dám thở phào một hơi.

Xác định xóm trọ vẫn an toàn, hấn ngoái lại đằng sau, nheo mắt nhìn kỹ hết một vòng. Chắc chắn rằng quanh đây không có con gì rình rập, hấn mới quay ra gạt đầu với Huyền Linh. Cúi xuống, hấn khẽ lên tiếng bảo con Lu trèo tường bao vào trước. Đợi nó vào xong, hấn liền ra hiệu cho Huyền Linh đến chỗ tường bao rồi đùn đít giúp cô leo lên. Chờ cho cô ngồi vững xong, cuối cùng, hấn tự mình trèo lên. Khi cả hai cùng ở trên tường bao, hấn nhảy xuống sân trước một cách thật nhẹ nhàng. Đứng vững xong, hấn lập tức xoay người rồi dang tay tiếp hai mẹ con từ trên xuống.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn toàn bộ dãy trọ một chút, thấy vẫn đóng kín cửa, không có gì thay đổi, hấn triệt để yên tâm trong lòng. Con Lu đi trước, nó tiến tới trước cửa phòng rồi ngoái đầu lại nhìn hai người. Không chần chừ thêm nữa, hấn cũng nhanh chóng dẫn Huyền Linh đi tới phòng của mình. Móc chìa khóa trong túi quần ra, hấn tra vào ổ rồi vặn mở.

Cửa mở, con Lu lập tức phi vào trong, nó chạy đến trước ô cửa mình, rừ cơ thể mấy cái cho nước văng đi rồi nằm xuống thỏa mãn. Chưa vội bước vào, hấn đảo mắt liếc một lượt thì thấy trong phòng vẫn y nguyên như cũ nên thở nhẹ một hơi. Lần đầu dẫn gái về phòng, dù trong hoàn cảnh đặc biệt, nhưng hấn vẫn cảm thấy hơi căng thẳng. May mà lũ chuột đã không kéo đến một lần nữa và biến căn phòng hấn thành tan nát, thối um lên.

Dẫn Huyền Linh vào trong, hấn định bảo cô ngồi xuống giường, nhưng thấy nó chỉ còn có mỗi thang gác nên nghẹn lời lại. Sực nhớ ra chần chệm mình đã mang lên nóc phòng tắm, và mùi của nó cũng không được dễ chịu lắm, hấn hơi xấu hổ lên tiếng:

- Em ngồi tạm xuống giường nghỉ ngơi... Đợi anh chút...

Nói xong, hấn không đợi Huyền Linh trả lời mà gấp gấp lao ra khỏi phòng dưới ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu của cô.

Đi ra cửa, cô ngoái đầu nhìn theo thì thấy hấn chạy tới cuối dãy trọ rồi mở cửa xông vào một căn phòng dưới đó. Cô không biết hấn định làm gì, nhưng đang mệt mỏi rồi cũng chẳng giúp được nên cô quay lại phòng. Liếc nhìn khắp một lượt, căn phòng thật đơn sơ, chỉ có vài bộ quần áo treo trên dây, một ít đồ đạc cùng với đồng bát đĩa nôi niêu dưới bếp. Ký ức về thời sinh viên nổi lên, cô cảm thấy thật thân thiết, nhưng có chút buồn man mác. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, cô ngồi xuống giường rồi tìm cách tháo sợi tơ buộc An Nhiên trên lưng mình ra. Loay hoay mãi mà không được, cô đang nghĩ xuống bếp tìm dao cắt thì hấn mới đi được một lát đã hùng hục quay lại.

Mang theo chần chệm, Tân tiến tới chỗ giường rồi nhanh chóng trải xuống. Xong xuôi, hấn ngồi bệt luôn xuống đất mà thở hồng hộc. Đã mệt từ trước, hấn mang theo con gà to lớn trên lưng hùng hục vật lộn nên có chút khát. Vội móc chai nước trong ba lô ra, hấn mở nắp rồi ngửa cổ lên tu ừng ực. Uống được hết lưng chai hấn mới thỏa mãn, vừa buông chai nước ra thì Huyền Linh đứng đối diện lên tiếng:

- Anh giúp em tháo sợi dây này với... Nó chặt quá...

- Được!

Đáp lời xong, hấn đứng lên, rút cái riệu ra rồi lại gần cắt sợi tơ cho Huyền Linh. Nhẹ nhàng đỡ cô bé An Nhiên xuống dưới giường, hấn đặt tay lên trán kiểm tra. Vẫn nóng bừng như trước, tình trạng của cô bé không có gì thay đổi, có chăng là nét mặt không tỏ vẻ đau đớn nữa.

- Con bé liệu có sao không anh? - Ở bên cạnh, Huyền Linh vừa tháo ba lô, cởi chiếc áo khoác da ướt đầm ra khỏi người vừa lo lắng hỏi.
- Chắc không có vấn đề gì... Con bé chỉ đang thức tỉnh năng lực thôi, em đừng lo... – Khẽ an ủi Huyền Linh, hấn nhận cái áo khoác trong tay cô rồi lấy cái móc treo lên.

Sau đó, hấn cắt đứt dây đặt con gà xuống. Nhẹ cả người, mang theo con gà mấy chục cân đi suốt một quãng đường dài làm hấn khá đau và mỏi vai. Nằm ở góc phòng, con Lu thấy thể liền nhồm người lên liềm mép vẩy đuôi tíu tít.

- Từ từ... Đợi tao chế biến nó đã rồi hẵng ăn... Mấy cổ đợi một lúc đi... – Vừa nắn bóp vai, hấn vừa lên tiếng dỗ dành con Lu.

Tháo nốt cái ba lô bỏ xuống xong, hấn liền lại gần chỗ siêu nước kiểm tra thì thấy nước bên trong đã hết từ lâu. Muốn làm thịt thì phải có nước sôi, thế là, hấn xách cái siêu đi xuống bếp rồi vào phòng tắm. Hấn định lấy nước từ trong thùng son, nhưng tiếc là nước ở đây cũng hết rồi. Hấn lại xách cái thùng son lên, đi ra ngoài chuẩn bị lấy nước. Đi tới chỗ giường, thấy Huyền Linh đang nâng đầu An Nhiên và cho cô bé uống nước, hấn nhẹ nhàng cất tiếng:

- Em ngồi chăm cháu mới nghỉ ngơi nhé... Đợi anh lúc, anh xử lý con gà làm bữa ăn... Con bé như thế này, chắc chắn sẽ cần khá nhiều đồ ăn đấy...
- Em có giúp được gì không? – Mặc dù đang rất mệt, nhưng để hấn hi lục một mình cô cảm thấy nó không tốt nên mở miệng hỏi.
- Có gì đâu... Em cứ nghỉ đi, một mình anh là được...

Nói xong, hấn đi xuống nhà tắm, xách cái vỏ thùng son rồi đi ra bên ngoài tới chỗ bể lấy nước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Phát hiện mới về thịt gà

Đi ra đến chỗ bể nước, Tân trèo lên thang rồi nhồm đầu qua tường bao, nhìn sang tòa nhà bảy tầng bên cạnh một lát. Thấy cái cổng vẫn đóng chặt như lúc trước, sân nhà không có dấu hiệu sinh vật lạ xâm nhập, hấn mới thở nhẹ một hơi. Xem ra, xung quanh khu vực này vẫn an toàn và hấn có thể tạm thả lỏng tinh thần được.

Trở lại chỗ bể, hấn mức đầy thùng nước rồi nhanh chóng quay về phòng trọ. Bước vào trong, hấn liếc mắt nhìn Huyền Linh thì thấy cô đã gục xuống giường ngủ không biết từ lúc. Hai chân buông thõng bên cạnh giường, lúc ngủ một tay vẫn cầm cái khăn ướt, chắc cô đang chăm An Nhiên thì một quả nện thiếp đi. Nhẹ nhàng để thùng nước xuống, hấn tiến lại gần chỗ giường rồi tháo đôi giày ra giúp cô. Sờ vào cái quần bò, hấn hơi ngạc nhiên khi thấy, nó khô ráo chứ không ẩm ướt như vừa mới đi từ ngoài trời mưa về. Ngẩng đầu lên nhìn lại, hấn mới thấy áo len cô mặc cũng đã đổi khác. Đúng là con gái có khác, dù trong hoàn cảnh nào cũng đặt việc sạch sẽ lên hàng đầu. Nâng đôi chân Huyền Linh vào trong giường, hấn xếp lại tư thế cho cô nằm thật thoải mái bên cạnh con mình. Lấy miếng vải ướt ra khỏi tay cô, hấn đắp lên trán An Nhiên rồi kéo chăn lên đắp cho cả hai.

Lặng nhìn hai mẹ con nằm ngủ an tường bên nhau, hấn bỗng cảm thấy bình yên đến lạ. Trước kia, hấn không dám nghĩ đến, nhưng có lẽ trong thâm tâm luôn khao khát có một người vợ người con như thế này. Ngắm nghía khuôn mặt của Huyền Linh, dù có bị đặt cát bám vào làm cho lem luốc, bẩn thỉu, nhưng nó cũng không lu mờ được vẻ xinh đẹp vốn có mà càng làm tăng thêm nét quyến rũ lạ lùng. Thất thần cả người, bất giác hấn cúi xuống vén tóc cô và đặt một nụ hôn lên trán.

Con Lu vẫn nằm cuộn tròn trong góc nhà nhìn chăm chăm vào con gà với ánh mắt mong đợi. Thấy chủ nhân mình mang nước quay lại, nó tưởng hấn sẽ nhanh chóng bắt tay vào chế biến như đã hứa. Nhưng về xong, hấn lại đứng đực một chỗ như thằng đàn, đợi mãi mà không làm gì, nó khó chịu rên lên:

- U... ừ... ừ...

Nghe tiếng kêu của con Lu, Tân giật bắn mình vội lui lại đằng sau. Nhớ tới hành động trong vô thức của mình, hấn thấp thòm liếc nhìn Huyền Linh với tâm trạng lo âu như trộm sợ bị chủ nhà phát hiện. Mấy giây sau, thấy đôi mắt của cô vẫn nhắm nghiền có vẻ như ngủ say không biết hành động đen tối lúc vừa, hấn mới thở phào một hơi. Tim đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hấn không dám dừng lại lâu hơn, mà vội quay lại rồi xách thùng nước đi xuống nhà tắm.

Hấn vừa đi khuất xong, tưởng như ngủ yên trên giường, Huyền Linh bỗng chậm rãi mở mắt. Đang sống trong hoàn cảnh đáng sợ, cô thiếp đi nhưng không có ngủ say. Khi hấn vừa cảm lấy chân cô, tháo giày là cô tỉnh lại ngay. Nhưng không biết phải làm gì vào lúc đó nên cô nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp. Mặt hồng lên, cô đưa tay lên trán sờ khẽ vào vị trí hấn hôn. Miệng mím cười ngọt ngào, nhưng mấy giây sau chợt nhớ tới điều gì đó, nét mặt của cô biến đổi thành u buồn rồi thở dài một hơi.

.....

Đồ đầy hai cái nồi nước lớn, Tân đặt lên bếp ga đun. Trong khi chờ đợi nước sôi, hấn thu gom đồng bát đĩa, nồi niêu mình ăn lúc trước, vứt đầy dưới đất mang đi rửa và dọn dẹp sạch sẽ rác rưởi trong phòng. Xếp qua loa đồ đạc cho bớt lộn xộn xong, hấn xách con gà ra góc sân rồi chuẩn bị sẵn thau chậu, dao thót.

Một lát sau, nước sôi, hấn bê nồi ra đổ vào cái thau to lấy từ phòng hai vợ chồng trẻ rồi nhúng con gà làm lông. Ở bên cạnh, con Lu không giúp gì được, nhưng con mắt của nó lúc nào cũng phải khóa chặt lấy con gà không rời tay cho lời thúc giục hấn nhanh lên và nhanh hơn nữa. Hiểu ý, hấn đẩy tốc độ vật lông lên cao nhất, nhưng con gà này rất to nên sẽ mất một khoảng thời gian kha khá. Hấn vừa nghĩ như thế trong đầu thì bất ngờ Huyền Linh từ trong phòng đi ra giúp đỡ.

Nhìn thấy cô, hấn nhớ tới hành động lên kút khi nãy của mình mà bối rối hết cả chân tay. May mắn trò chuyện mấy câu, biết được cô ấy không phát hiện ra hành động của mình hấn mới tự nhiên trở lại. Hai người cùng làm, rất nhanh con gà hơn ba chục cân được vật lông sạch sẽ. Với dao thót đã chuẩn bị sẵn, hấn nhanh chóng mổ và xẻ thịt ra từng khối đều nhau. Xong xuôi, hấn đang chuẩn bị đi xử lý đồng nội tạng thì Huyền Linh giành lấy làm cho. Là một người phụ nữ giàu có, hấn không nghĩ rằng là cô ấy lại biết làm mấy thứ này nên hơi bất ngờ tò mò hỏi. Nghe câu hỏi của hấn, Huyền Linh chỉ khẽ mím cười rồi không nói gì. Thấy ánh mắt buồn man mác của cô, hấn hiểu ngay, cô chắc là có quá khứ không vui nên nhanh chóng lái

sang chuyện khác.

Lấy một khối thịt lớn phần đùi, hần lọc thịt với xương rồi thái thịt gà thật nhỏ ra, tí nữa sẽ dùng để chế biến món ăn cho An Nhiên. Mấy miếng thịt khác để hai người và con Lu ăn, hần chặt nhỏ vừa thôi. Ước tính lượng ăn vừa đủ, số thịt còn lại, hần dùng đóng giấy báo trong phòng ông bác bảo vệ gói cẩn thận lại.

Chờ Huyền Linh xử lý sạch sẽ lòng mề xong, hần nhanh chóng mang tất cả vào bếp để chế biến. Chỗ thịt gà thái nhỏ, xương lọc ra và nội tạng, hần cho vào nồi nấu cháo. Phần thịt gà còn lại thì hần rang muối với xả ớt. Mấy thứ gia vị này, mới đầu hần tưởng chừng sẽ không để làm gì đến, thế mà thật không ngờ giờ cũng có lúc hữu dụng. Sắp thêm nồi com và siêu nước, hần muốn đun lên cùng lúc luôn thế, nhưng thiếu chỗ. Thế là, hần cùng với Huyền Linh phải sang phòng hai vợ chồng trẻ, khiêng thêm cái bếp ga cỡ lớn bên ấy mang về thì mới đủ chỗ để đun.

Trong khi chờ đợi, không còn việc gì khác, Huyền Linh nói với hần muốn tắm rửa vì cảm thấy khó chịu. Nhớ lại, cũng vài hôm rồi mình chưa tắm, vận động nhiều giờ người cũng đang bốc mùi nồng nặc, hần nhanh chóng đồng ý. Dẫn Huyền Linh đến một phòng trọ trước kia của một chị nữ công nhân, phòng này cũng có bếp ga, hần sắp nồi nước to đầy, đặt lên bếp đun để tí nữa cô ấy tắm. Còn hần, đun chín nồi com, rang thịt gà và vận nhỏ lửa để ninh nồi cháo xong liền nhanh chóng lấy quần áo, xách siêu nước rồi kéo con Lu sang một phòng trọ khác tắm rửa. Có gái ở cùng, hần không thể để mình và đồng bạn hỏi như cú được, dù cho con Lu có khó chịu vùng vẫy cỡ nào đi chăng nữa.

Một lát sau, tắm rửa sạch sẽ xong, đứng trước gương, hần dùng dao tem cạo râu của mình. Mấy hôm không cắt, bây giờ râu không những lồm chồm mà tóc của hần cũng mọc ra khá dài và rậm um, rất vướng víu. Nếu có thời gian, có lẽ hần sẽ tự cắt tóc thật ngắn đi để hành động cho tiện và vệ sinh dễ dàng. Ngắt một đoạn tơ nhỏ, hần túm tóc buộc thành đuôi gà cho gọn. Xong xuôi, hần nhìn vào trong gương ngắm hình ảnh của mình trong đó. Từ lúc trận động đất xảy ra đến bây giờ, hần nhận thấy mình như đã lột xác hoàn toàn. Làn da mặt xám đen sần sùi, thô ráp đầy mụn khiến hần già trước tuổi biến mất, thay vào đó là lớp da mới sáng khỏe mịn hơn, chỉ có vết sẹo nằm ở đuôi mắt trái là giữ nguyên như cũ.

Làn da thay đổi, dẫn đến khuôn mặt góc cạnh của hần có vẻ tốt hơn trước nhiều, không được gọi là đẹp trai, nhưng ít nhất sáng sủa hơn và trẻ lại như thời còn đi học. Đáng kể nhất phải là cơ thể của hần, vận động nhiều, ăn nhiều, mỡ trên cơ thể biến mất, các bộ cơ thì dần cường phát triển. Phát triển ở đây không có nghĩa là cơ to ra, nhiều hơn, mà nó ngày một săn chắc. Nhìn đậm đăm, nhưng bộ cơ cực kì dẻo dai và bền bỉ. So với trước kia, liếc qua thì cơ thể hần có vẻ như không thay đổi gì nhiều, chỉ lớn hơn một ít, nhưng để ý kĩ sẽ thấy được nó cân đối và khỏe khoắn hơn trước nhiều.

Không những thế, vết cắn của quái vật “Năm đầu người” vào tay và vết thương trên lưng đến giờ, đã lành và gần như biến mất không để lại sẹo. Việc này cho thấy, hần không chỉ tiến hóa về thân xác để khỏe hơn, mạnh hơn, mà sức sống cũng được tăng cường lên đáng kể, tuy nhiên chưa thể bằng con Lu được.

Ngắm nghía mình trong gương, bất giác hần tưởng tượng lung tung. Trước kia, hần mà có vẻ ngoài như thế này thì có lẽ đi xin việc cũng không đến nỗi nộp mười đơn mà thất bại cả mười, hay đi tán gái ngoài hai bàn tay trắng thì cũng có chút vốn liếng để tự tin.

- U... u... u...

Bị ép buộc tắm, con Lu rất khó chịu, nhất là đang tắm còn thiếu nước phải dùng nước lạnh càng khiến nó bực bội hơn. Tắm xong, đợi mãi mà chủ nhân cứ đứng một chỗ thộn mặt ra nhìn vào gương, nó tức quá không chịu được lên tiếng rồi cắn vào gấu quần hần giật giật.

Hồi thần lại, hần thu hồi cảm xúc và vứt bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu.

Thế giới cũ mà hần đã từng rất chán ghét sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa rồi dù cho có khao khát đến cỡ nào đi chăng nữa.

Vuốt ve đầu con Lu dỗ dành nó một lát rồi cả hai bước ra khỏi căn nhà trọ. Liếc mắt nhìn tới cửa phòng mà Huyền Linh tắm, thấy nó vẫn còn đóng chặt, hần biết được cô vẫn còn chưa tắm xong. Để mặc cho cô ấy tự nhiên, hần lặng lẽ nhanh chóng trở lại phòng mình.

Kiểm tra nồi cháo, hần đổ thêm nước vào đó rồi tăng lửa lên. Bốc vụng hai miếng thịt gà nóng hổi, một cho mình và một cho con Lu xong, hần không chờ đợi được mà vội vã cho vào nồm ăn.

Ngon quá!

Ngon cực kì luôn, thịt gà săn chắc, hơi dai khi cắn, nhai trong miệng thì ngọt đậm đà, hơi cay và thơm phức mùi xả. Đã từ rất lâu rồi hần mới được ăn thịt gà ngon như thế này. Đây là hồi còn nhỏ, nhà hần nuôi cả năm mới được con gà, để dành tết thịt. Mẹ làm cho hai anh em món gà rang xả ớt này, ăn ngon quá, hần nhớ mãi, khắc sâu vào đầu nên cứ thịt gà là hần lại chế biến giống thế. Nhưng đến thời đại bây giờ, gà nuôi công nghiệp không còn được như trước nữa, dù hần có cố gắng bao nhiêu mà làm xong, ăn vẫn không ngon. Và mẹ hần cũng rất lâu rồi không trở về nấu cho hai anh em ăn.

- Ú... ừ... ừ... – Trong lúc hần hồi tưởng lại quá khứ mà chảy cả nước mắt, con Lu đã ăn miếng thịt xong một cách chớp nhoáng không biết từ lúc nào. Vô cùng thèm thuồng, nó không chịu được kêu lên thúc giục muốn ăn tiếp.

Lấy tay áo gạt nước mắt đi, hần ăn nốt miếng thịt gà rồi vuốt ve dỗ dành con Lu, bảo nó gắng đợi thêm lát nữa. Ổn định được con Lu xong, hần đến giường, lấy miếng khăn phủ trên An Nhiên rồi đi đắp nước mới. Sau đó, hần đắp lại cho con bé rồi thử lay lay, gọi xem có thức dậy được không. Nhưng gọi mãi mà vẫn vậy, hần lo âu dùng tấm khăn ướt khác lau mặt và chân tay cho con bé. Con Lu sau một hồi vùi vĩnh, thấy chủ nhân sẽ không đáp ứng yêu cầu, nó chán nản chạy về ô của mình rồi hướng ánh mắt tới cái nồi thịt gà tiếp tục mong đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, Huyền Linh cuối cùng cũng tắm xong. Đối với Tần là quá lâu, còn với cô thì chỉ mới tắm rửa được qua loa, tẩy sạch được vết bẩn. Nhưng nước nóng không đủ, trời lạnh, và sợ hần đợi lâu nên cô không đun nước tắm tiếp nữa. Mặc đơn giản, quần bò với áo len dày bó, cô rời khỏi phòng trọ trở về.

Đang đi ngoài xa, liếc vào phòng của Tần, tình cờ thấy hần đang chăm sóc con mình, bất giác, cô thần thờ cả người. Cái cách hần cẩn thận chăm chút con bé từng chút một, ánh mắt lo âu toát lên tình cảm yêu thương làm cô cực kì xúc động. Cùng là đàn ông, tại sao lại khác nhau nhiều đến vậy? Tên giả dối kia gây chuyện xong, thình thoảng đến bên hai mẹ con cô nhưng thái độ chỉ như là một nghĩa vụ. Còn hần, dù là người xa lạ mới quen nhưng lại đối xử với hai mẹ con cô thật ấm áp chân thành, mà lại trong hoàn cảnh có lẽ sẽ chẳng có ai làm vậy.

Nước mắt chảy ra, cô ngắm nghía hần đến mức dại ra si mê. Có lẽ, trong thâm tâm cô luôn mong ước một người chồng như vậy.

Đang chăm chút cho An Nhiên, Tần cảm nhận được có người đang nhìn mình nên quay ngoắt ra nhìn. Thấy Huyền Linh, tắm xong đã trở lại, hần vui mừng trong lòng vì rốt cuộc cũng được ăn. Nhưng đợi mãi mà cô ấy cứ đứng ngoài mưa nhìn vào đây, tưởng làm sao, hần vội đi ra cửa rồi cất tiếng:

- Có chuyện gì à em? Sao cứ đứng ngoài sân thế!

Nghe thấy tiếng hần, Huyền Linh giật mình tỉnh lại. Sợ hần biết mình khóc, cô lập tức quay lưng rồi đưa tay lau nước mắt đi. Lôi tấm gương nhỏ lấy từ phòng trọ ra, cô ngắm nghía chính lại dung nhan một chút. Mấy giây sau, cảm thấy mình trông tốt rồi, cô mới quay lại và đi vào phòng trọ của hần.

- Không có chuyện gì đâu anh... Em ngắm cảnh một tí thôi... – Vừa đi, cô vừa cất tiếng giải thích để chữa ngượng.

Đợi Huyền Linh đi vào phòng xong, hần cau mày khó hiểu ngẩn cổ nhìn bầu trời. Thấy nó u ám đen xì, chẳng có gì đẹp, thế mà cô ấy ngắm được, con gái đúng là lạ mà.

- Gâu... ư ư... – Huyền Linh đã trở lại, con Lu liền không thể đợi được nữa. Nó chạy đến bên hán sủa lên rồi kéo áo thúc giục.

Loại bỏ những chấm hỏi khỏi đầu, hán nhanh chóng quay lại trải chiếu ra giữa nhà rồi mang nồi và bát đũa chuẩn bị ăn. Trước lúc ăn, Huyền Linh muốn cho con ăn trước, nhưng hán nói đợi lát nữa vì cháo nấu vẫn chưa nhừ. Nghe vậy, cô ấy liền gật đầu đồng ý. Thế là, hán lập tức mở vung nồi ra.

- Thom quá!

Mùi thơm và khói trắng từ nồi thịt gà lan tỏa ra xung quanh, hương vị tốt làm Huyền Linh không nhịn được thốt lên.

- Thế tí nữa em ăn nhiều vào! – Khẽ mỉm cười, hán lên tiếng nói với cô.

- Vâng! Mà trong này tối quá anh nhỉ! – Gật đầu với hán, cô nhìn vào nồi thịt gà mà không thấy gì nên cất tiếng nói. Bên ngoài lúc này đã u ám đen kịt như lúc năm giờ tối mùa đông rồi, ở trong phòng thì còn tối hơn nữa.

- Chết... Quên mất. Em đợi anh tí..

Vỗ đầu một cái, tại sao hán lại quên mất là Huyền Linh không nhìn được trong bóng tối giống mình chứ. Bảo cô đợi rồi hán cấp tốc leo lên nóc phòng tắm mang cái đèn pin to xuống. Bật đèn, treo nó lên cao xong, hán đóng cửa phòng trở lại rồi quay lại mâm cơm.

Chia phần cho con Lu ra thau xong, hán xới cơm ra bát cho Huyền Linh và bản thân mình. Cầm bát com lên, hán gấp cho cô một miếng thịt gà ngon rồi chờ đợi cô ăn.

- Ngon quá... Trời... Anh nấu ngon thật ấy... – Đang đói, Huyền Linh không nghĩ nhiều mà vội đưa miếng thịt vào miệng. Vừa nhai vừa thổi, nóng nhưng cô cũng không nhịn được mà lên tiếng khen lấy khen để.

- Ngon thì em ăn mạnh vào... – Được người đẹp khen, hán vui như mở cờ trong bụng. Gấp thêm miếng nữa vào bát cô, hán nói thêm.

- Anh ăn đi.. Em tự gấp được... Kệ em... – Thấy thế, Huyền Linh ôm bát giấu đi và giục hán ăn.

- Sục... Sục... Sục... – Trong khi hán và Huyền Linh khách sáo chối đẩy, con Lu ở đằng kia thì hùng hục ăn như sợ bị cướp mất vậy. Tốc độ ăn của nó thật đáng sợ, loáng một cái mà đã hết nửa khẩu phần rồi.

Kinh hãi bởi sức ăn của con Lu, hán không hành động dư thừa nữa mà tập trung vào bát com của mình. Phía đối diện, bị thức ăn ngon hấp dẫn, Huyền Linh cũng quên hết tất cả mà đánh chén nhiệt tình.

Khoảng hai chục phút sau, ăn được hơn nửa nồi com và hơn nửa nồi thịt, Huyền Linh kêu đã no. Cô không ăn nữa mà đứng lên đi múc cháo chuẩn bị dứt cho con. Hán lúc này cũng cảm thấy lưng lửng bụng, chỉ có con Lu là vẫn điên cuồng ăn như trước. Không bị con đói ảnh hưởng, hán mới nhận ra một điều quan trọng. Đó là thịt gà ăn có thể giúp mình no chứ không giống như thịt bò và thịt lợn mới ăn. No ở đây là no thật sự, khiến hán có cảm giác không thể ăn thêm được nữa.

Trong khi đó, nhìn vào nồi, hán thấy thịt gà vẫn còn khá nhiều và com thì còn đủ ăn thoải mái. Như vậy, thịt gà này không chỉ ngon mà lượng năng lượng nó cung cấp cực kì nhiều, gấp nhiều lần các loại thịt thông thường hán ăn trước kia. Có lẽ, con gà này đã biến đổi không chỉ biến đổi về hình thể, mà còn biến đổi cả về chất thịt bên trong nữa. Nghĩ tới số thịt còn lại để dành, hán vui mừng vì biết nó có thể giúp cả bọn ăn được nhiều bữa hơn nữa. Nhưng vấn đề mới phát sinh trong đầu hán.

Đó là, làm cách nào để bảo quản chỗ thịt kia đây.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: An Nhiên bắt đầu biến đổi

6 h 30 phút, sáng.

- Tút... Tút... Tút...

Chiếc đồng hồ đeo tay như thường lệ vang lên tiếng chuông báo thức khiến Tân giật mình thoát khỏi giấc ngủ. Phải nghe âm thanh tút tút đâm vào tai cực kì khó chịu, hán vội giờ tay đưa đồng hồ lên rồi bấm nút tắt. Mắt nhấp nhem, hán ngồi dậy há mồm ngáp mấy cái rõ to. Lắc lắc đầu cho cảm giác ngái ngủ tan bớt đi, hán nhìn xuống giường, nơi hai mẹ con Huyền Linh đang nằm thì thấy cô cũng đã thức dậy, và đang ngهن cô lên nhìn mình.

Ở bên cạnh, con Lu bị động tĩnh đánh thức, nhưng chắc nó vẫn còn muốn ngủ tiếp nên lại gục xuống chúi đầu vào trong chăn. Cái đồ lười này, hán giật tấm chăn ra, vỗ cho nó một cái rồi xua đuổi khỏi nóc phòng tắm. Ngay sau đó, hán cũng trèo xuống cùng với con Lu luôn.

Tối hôm qua, cả bọn vừa ăn com no bụng xong là cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ dữ dội ập đến. Không có điện nên chẳng thể làm gì được, vấn đề bảo quản thực phẩm, hán nghĩ mãi nhất thời cũng chưa tìm được ra cách gì hay. Đợi Huyền Linh cho An Nhiên ăn cháo xong, hán liền lên tiếng kêu cả bọn đi ngủ sớm. Hán và con Lu trèo lên nóc phòng tắm, chỗ cả hai ngủ từ trước, còn Huyền Linh thì nằm dưới giường cùng con. Do ban ngày phải trải qua nhiều việc vất kiệt sức khỏe và tinh thần nên cả bọn rất nhanh thì chìm sâu vào giấc ngủ.

Đi tới trước cửa, hắn kéo then rồi nhẹ nhàng mở ra. Ngay lập tức, không khí lạnh tràn ngập hơi sương sớm ủa vào làm cho hắn phải rung mình. Nắm chặt cái riệu trong tay, hắn ló đầu liếc nhìn xung quanh sân và phía cổng một vòng. Thấy cảnh vật không có gì thay đổi, vẫn an toàn, hắn mới thở nhẹ một hơi rồi bước ra khỏi phòng trọ. Từ lúc cuộc sống bị ép thay đổi, sự cẩn thận bất giác đã trở thành một thói quen của hắn, và điều đó là cực kì cần thiết đối với thế giới đáng sợ biến đổi từng ngày.

Chậm rãi cùng con Lu đi tới cổng xóm trọ, hắn nhòm qua song sắt quan sát không gian bên ngoài. Cảnh vật vẫn vậy, chỉ có cỏ cây là ngày một rậm rạp hơn, dần dần che phủ đi đồng đồ nát, đường bê tông, hay tất cả những dấu tích còn sót lại của con người. Sương mờ dày đặc bao phủ khắp nơi, làm cho tầm nhìn bị giảm xuống khiến cho khung cảnh mờ ảo trong mắt hắn. Lặng lẽ nghe ngóng một lát, khi chắc rằng sẽ không có sinh vật lạ, hay mối nguy hiểm nào xung quanh đây hắn quay trở lại trong sân.

Hôm nay, tiết trời âm u chứ không hừng sáng như hai hôm trước. Không khí cũng lạnh hơn, tuy không rét buốt bằng tối hôm qua, nhưng vẫn cảm giác như rơi vào đầu mùa đông. Giắt riệu riệu vào thắt lưng, hắn đánh một bài quyền do bố mình truyền cho từ hồi còn nhỏ. Từ lúc lên thành phố học và làm việc, đã rất lâu rồi hắn không làm việc này. Một phần tại cuộc sống cuộc sống bận rộn, một phần thì do xã hội hiện đại không cần dùng đến. Nhưng giờ đây, thế giới đã biến đổi, nơi nơi tràn ngập nguy hiểm, hắn không thể không rèn luyện lại để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ phát sinh.

Nghe bố nói, môn võ mà ông truyền dạy cho hắn là “Võ Núi Tây Bắc”. Trong thời kì chiến tranh, ông hành quân qua vùng núi tây bắc thì tình cờ được một võ sư có tài người H’ mông yêu quý truyền cho. Môn võ này thấy ông bảo là quý lắm, võ gia truyền chỉ truyền trong các dòng họ, ít khi xuất hiện bên ngoài nên số người biết là không mấy. Đặc điểm của môn võ này, là có hệ thống các kỹ thuật võ cùng khác biệt, đòn thế phần lớn rất ngắn gọn, thấp, khi ra đòn thì uyển chuyển, còn khi trúng mục tiêu lại bộc phát cương mãnh, không có chút màu mè hoa mỹ. Đặc biệt nhất của môn võ phải nói là tấn pháp cực kì linh động, do chủ yếu phải di chuyển trên địa hình đồi núi gồ ghề. Cho nên, với thế giới đồ nát bây giờ thì tấn pháp này là vô cùng quan trọng để hắn xoay sở khi các tình huống nguy hiểm xảy ra.

Tập trung tinh thần cao độ, hắn nhớ lại cảm giác của hồi còn bé, lúc hai anh em luyện tập cùng bố. Chìm sâu vào trong các thế võ, hắn càng đánh càng thấy sáng khoái hết cả người. Hít thở không khí thanh tân, tràn ngập sức sống, hắn kết hợp với bộ khí “Sùng thiên” trợ công của môn võ mà cảm giác các bộ cơ của mình nóng lên chỉ trong búng nõ.

Trong khi Tân đang múa võ say sưa, con Lu thấy chủ nhân không để ý đến mình nữa, nó liền chạy tới mái hiên trước cửa phòng trọ, vị trí quen thuộc rồi cuộn mình nhắm mắt ngủ tiếp. Phải dậy sớm, lại không có gì ăn, nó vẫn còn rất buồn ngủ đây.

Đang tập ngon lành đến mức quên hết tất cả xung quanh, bỗng hắn nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Huyền Linh:

- Anh Tân... Anh Tân... Anh về đây xem con bé bị làm sao rồi này!!! – Huyền Linh đứng ở cửa vẫy tay gọi hắn với nét mặt lo lắng hoảng hốt.

Vội thu công lại, hắn lập tức chạy vào trong phòng. Con Lu thấy có chuyện, nó cũng không ngủ nữa mà đóng tai lao theo hắn vào trong.

Đứng trước giường, hắn cau mày quan sát An nhiên. Con bé vẫn chìm trong hôn mê chưa tỉnh, đặt lòng bàn tay lên trán kiểm tra, hắn cảm giác nó vẫn nóng rực như trước. Nhưng sau một đêm, không biết vì nguyên nhân gì mà một phần mái tóc đen của cô bé đã chuyển thành màu đỏ. Dưới ánh sáng của đèn pin, màu đỏ này hắt ra rực rỡ, long lanh yêu dị không giống thuốc nhuộm mà như sinh ra đã có rồi vậy. Cảm vài lọn tóc lên nghiên cứu, hắn kinh ngạc khi ngửi thấy một thứ mùi thơm lạ lắm, nhưng lại có chút quen thuộc như đã gặp ở đâu đó. Đã lâu rồi, cô bé không tắm, gội đầu, làm sao lại có thứ mùi thơm này được. Tối qua, Huyền Linh chỉ lau qua cơ thể cho cô bé thôi.

Cố gắng hồi tưởng lại, bỗng hắn nổi hết da gà, sồn cả gai ốc khi nhớ được ra thứ mùi hương này. Bởi chỉ mới hôm qua thôi, chính mùi hương này đã khiến cho cả bọn rơi vào ảo giác rồi mê man, suýt chút nữa thì bị “cây quỷ” làm thiệt. Không sai, mùi trên tóc con bé giống y như vậy, chỉ khác là hắn vẫn chưa bị mê hoặc.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, đến lúc này, hắn biết chắc rằng An Nhiên bị thế này là do cái “cây quỷ” đáng sợ kia. Chỉ là không rõ, nó đã làm gì con bé và liệu có nguy hiểm đến tính mạng không. Tưởng tượng đến những bộ phim kinh dị, quái vật chọn con người làm vật chủ để trứng vào cơ thể để phát triển, hắn sợ hãi tái cả mặt. Khả năng này có thể xảy ra lắm, bởi hắn mang cô bé về từ trung tâm “cây quỷ”.

- Con bé... Liệu con bé có việc gì không anh... Em sợ... – Đứng bên cạnh, Huyền Linh thấy sắc mặt của hắn biến đổi thành trắng xám nên vô cùng sợ hãi. Cô cất tiếng hỏi hắn với giọng điệu run run, ngập ngừng.

Nghe tiếng hỏi của Huyền Linh, hắn thoát khỏi những tưởng tượng khủng khiếp trong đầu. Quay ra, nhìn cô hắn khẽ lên tiếng an ủi:

- Em đừng lo lắng... Anh chắc rằng con bé đang biến đổi giống em thôi... Đến da tay của em có thể biến đổi thành xương cứng thì mái tóc chuyển thành màu đỏ có gì ghê chứ...

- Vâng... Nhưng sao con bé lại tỉnh thế? – Thấy hắn nói có lý, Huyền Linh gật đầu đồng ý. Nhưng con mình lúc nào cũng giống như sốt cao, mãi không tỉnh, cô lại ngập ngừng hỏi.

- Có thể là quá trình biến đổi của con bé phức tạp hơn... Anh cũng không chắc... Em nghĩ nhiều cũng không giải quyết được việc gì. Hay em đi hâm nóng lại nồi cháo rồi cho An Nhiên ăn, chắc con bé đang đói lắm rồi...

Vất óc, Tân tiếp tục nghĩ ra những điều hợp lý để động viên Huyền Linh và để chuyển sự quan tâm của cô, hắn tìm ra một việc chính đáng để cô làm. Điều này rất hiệu quả, bởi rất nhanh thì Huyền Linh ổn định cảm xúc và gật đầu đồng ý. Nhìn cô gấp gáp chạy xuống bếp bật bếp ga, hắn khẽ thở dài một hơi. Hắn không dám nói sự thật cho cô biết, bởi rất có thể sẽ khiến cho cô ấy bị sốc không chịu được. Đồng thời, thâm tâm hắn cũng hi vọng những điều mình tưởng tượng về cô bé là không đúng. Vì nếu chẳng may xảy ra, hắn không biết khi ấy sẽ xử lý như thế nào nữa.

Đáp lại tấm khăn ướt lên trán An Nhiên, hắn khẽ vuốt ve mấy lọn tóc rối trên mặt con bé, qua một đêm hình như mái tóc cũng mọc dài và rậm hơn thì phải. Đáp chần cẩn thận cho cô bé xong, hắn xuống bếp lấy hai phần thịt gà ra rồi đi sắp nồi nấu bữa sáng.

Con Lu thấy thế liền vẩy đuôi háo hức theo ngay, thấy có ăn là nó lại quỳnh lên. Trong thời kì tận thế này, có lẽ chỉ có nó là thấy vô tư thoải mái nhất.

.....

Khoảng gần tám giờ sáng, ngoài cổng xóm trọ, Tân một tay ôm hòm tôn, tay còn lại thì nắm chặt cái riệu. Bên kia cánh cổng, là Huyền Linh cùng với con Lu đang dò theo hắn.

Nửa tiếng trước, sau khi ăn uống no đủ và nghỉ ngơi một chút, hắn đã cùng với con Lu sang bên tòa nhà bảy tầng bên cạnh leo lên nóc quan sát như mọi khi. Hắn muốn bảo quản chỗ thịt gà được tươi và lâu dài để lưu giữ bên trong nhiều năng lượng nhất, mà nghĩ đi, nghĩ lại thì chỉ có cách cho vào tủ lạnh là tốt nhất. Mà muốn dùng tủ lạnh thì phải có điện, trong khi đó điện đã mất nên hắn nghĩ cách để có điện. Là một thợ cơ khí, hắn cũng có kiến thức về điện nên điều này không khó, nhưng đây là trong thời kì bình yên, còn với hoàn cảnh bây giờ thì đây lại là một vấn đề khá nan giải.

Mãi mê suy nghĩ, cuối cùng hắn cũng tìm được cách để lấy được nguồn điện mà đáp ứng đủ các yêu cầu của mình.

Đó là lấy điện từ bình ắc-quy.

Ắc-quy ở đây phải là ắc quy cỡ lớn, loại dùng cho xe tải hay xe con-tan-nơ thì mới đủ điện để dùng trong một khoảng thời gian. Sau một khoảng thời gian quan sát, hắn tìm được rất nhiều mục tiêu là những chiếc xe ô tô con nằm la liệt trên đường lớn. Hắn định đến đó tháo ắc-quy rồi mang về, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không ổn lắm. Những chiếc xe kia phần lớn

là xe máy, còn lại toàn là ô tô con, cho nên bình ắc-quy bên trong tất cả đều loại nhỏ, lượng điện cung cấp rất ít. Để chạy được cái tủ lạnh trong khoảng thời gian nhất định, hẳn sẽ phải mất rất nhiều thời gian và công sức để thu thập từng bình ắc-quy một.

Có thể, trọng lượng không là vấn đề đối với hẳn. Nhưng sự cồng kềnh của bình ắc-quy thì hẳn không thể mang nhiều một lúc được. Như vậy, để đạt được mục tiêu hẳn sẽ phải đi lại, di chuyển liên tục. Việc này là cực kì không tốt, vì bên ngoài lúc nào cũng đầy rẫy các mối nguy hiểm rình dập, hẳn không muốn vị trí xóm trọ của mình lộ ra. Nghĩ lại thì cái hẳn cần bây giờ vẫn là bình ắc-quy lớn, thứ không có trên đường lúc này.

Nhớ tới, trước kia ở khu phố xung quanh xóm trọ của hẳn có rất nhiều cửa hàng đồ điện có bán cả bình ắc-quy nên hẳn dùng ống nhôm, cố gắng tìm tới một chỗ lạnh lặn có thể đến để lấy đồ được. May mắn, mặc cho thực vật điên cuồng phát triển, những công trình không bị phá hủy vẫn còn rất dễ thấy trong tầm mắt của hẳn. Xác định được một cái đại lý lớn, có biển hiệu là thay thế phụ tùng điện, ắc-quy cho ô tô, hẳn nhanh chóng lấy máy ảnh ra chụp ghi nhớ lại.

Đánh dấu phương hướng vào la bàn trong chiếc đồng hồ đeo tay xong, hẳn lập tức xuống dưới nói cho Huyền Linh và chuẩn bị hành trang. Sang bên phòng hai vợ chồng trẻ, hẳn xem thông số của cái tủ lạnh rồi tính toán số lượng bình ắc-quy cần thiết để đủ dùng trong vài ngày. Tủ lạnh này là loại mini, công suất có 100W, theo như lý thuyết thì một bình ắc-quy 12V, 1.200W sẽ dùng được khoảng nửa ngày. Như vậy, số bình ắc-quy hẳn sẽ phải lấy rơi vào khoảng mười bình đồ lại, khá là cồng kềnh để mang về. Cái ba lô lớn của hẳn tuy lớn thật, nhưng cũng không đủ để chứa được đồng bình ắc-quy đấy. Tìm trong phòng mãi mà không có thứ gì dùng được, hẳn đi sang các phòng khác lục lọi. May mắn, đến phòng cậu sinh viên thì vẫn để được giải quyết, bởi ở đây hẳn tìm thấy cái hòm tôn có thể tích đủ để đáp ứng yêu cầu.

Trước lúc khởi hành, Huyền Linh cũng muốn đi theo giúp đỡ, nhưng vương An Nhiên nên cô bắt buộc dĩ phải ở lại phòng chăm sóc. Lo lắng cho sự an toàn của hai mẹ con khi mình không tại, hẳn để con Lu ở nhà bảo vệ họ. Chuyển đi lần này, hẳn sẽ hành động một mình và cố gắng để đạt được mục tiêu nhanh nhất rồi trở lại.

Vậy tay ra hiệu cho Huyền Linh và con Lu trở lại phòng, hẳn quay người giờ la bàn lên xác định phương hướng rồi dứt khoát bước đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mọc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Cứu người

Quãng đường từ xóm trọ đến địa điểm trong kế hoạch không xa, chỉ rơi vào khoảng vài trăm mét nên sau một hồi cẩn thận di chuyển thì Tần đã đến được nơi mình muốn an toàn. Ôm cái hòm tôn, hẳn khom người nấp sau một chiếc xe ô tô con rồi ló đầu ra ngoài quan sát. Khung cảnh trước mắt hẳn lúc này là con đường quốc lộ, với lòng đường tràn ngập đồng cỏ nát, các phương tiện đi lại thì bị cỏ cây rậm rạp bao trùm. Phía đối diện, bên kia đường là đại lý cung cấp phụ tùng ô tô mục tiêu mà hẳn nhắm đến để tìm bình ắc-quy.

Càng tiếp cận mục tiêu, hẳn càng cẩn thận hơn nữa, vì ở ngay cạnh đường lớn thế này thì thường có rất nhiều quái vật “Nắm đầu người” rình rập săn mồi. Nếu có con Lu đi cùng thì hẳn có thể yên tâm và tự tin hơn nhiều. Bởi trải qua một khoảng thời gian biến đổi, con Lu không chỉ tiến hóa về thân xác, mà còn thức tỉnh cả bản năng sinh tồn nguyên thủy. Đứng trước những mối nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh, phần lớn là nó có thể đánh hơi và cảm nhận được ở một khoảng cách nhất định, rồi cảnh báo cho hẳn để tránh tiếp xúc. Hôm qua, hẳn có thể dẫn được hai mẹ con Huyền Linh an toàn về xóm trọ thì công lớn cũng là nhờ con Lu, mặc dù đường đi nhiều lần phải đổi hướng lòng vòng.

Nheo mắt, hẳn cố gắng nhìn xuyên qua màn sương mù dày đặc để xem xét các vùng phụ cận đại lý phụ tùng ô tô. Thời tiết hôm nay cực xấu, hơn tám rưỡi mà sương sớm không có dấu hiệu nào là sẽ tan đi, lại còn kết hợp với bầu trời u ám, lất phất hạt mưa rơi khiến cho tầm nhìn của hẳn giảm xuống rất nhiều. Cảnh vật trở nên mờ ảo, những khối vật cản thì biến thành các đồng đen xì, không rõ hình dạng, mặc cho đôi mắt đã tiến hóa của hẳn cũng không quan sát được. Bây giờ mà có quái vật “Nắm đầu người” ẩn nấp gần đây thì hẳn cũng không thể thấy.

Một lát sau, nhìn mãi mà không phát hiện được gì, hẳn hít sâu một hơi rồi nhặt mảnh bê tông đập thẳng vào một chiếc xe ô tô cách vài mét, giữa lòng đường.

- BANG!!! - Không gian buổi sáng hôm nay cực kì yên tĩnh, không có tiếng chim hót, quạ kêu nên âm thanh va chạm vang lên rất to và rõ.

Xiết chặt cái rìu trong tay, hẳn nín thở chờ đợi. May mắn, một hồi trôi qua, nhưng không có dị biến phát sinh nên hẳn thở nhẹ một hơi, thần kinh căng cứng cũng tạm buông lỏng xuống. Đợi thêm một lúc nữa, chắc rằng quanh đây không còn sinh vật sống nào khác ngoài mình, hẳn cắn răng, ôm cái hòm tôn khom người chạy nhanh sang bên kia đường. Lúc di chuyển, hẳn nhón chân chỉ dùng mu bàn chân trên để động tĩnh phát ra nhỏ nhất.

Cẩn thận di chuyển, khoảng chục giây sau, hẳn thành công sang bên kia con đường đến trước cửa đại lý thay thế phụ tùng ô tô, ắc-quy. Vội nấp sau một mảng cỏ nát, hẳn liếc mắt nhìn lại phía lòng đường xem có cái gì bám theo mình không. May mắn, chăm chú quan sát một hồi, hẳn không thấy dấu hiệu của sinh vật sống nào khác.

Thở phào một hơi, hẳn tiến lại gần cửa đại lý là cánh cửa cuốn rất to chỉ được cuộn lên hé mở một ít. May mà khoảng không gian cửa mở vừa để cơ thể của hẳn có thể lách vào, nếu không thì chỉ có chịu chết. Nằm xuống mặt đất, hẳn ló đầu vào trong quan sát.

Bên trong đại lý rất rộng, vừa mấy chiếc xe tải cỡ lớn, xếp đầy gian hàng treo đồ linh kiện ô tô. Bị trận động đất tác động, những gian hàng đổ xuống, nằm chồng chéo lên nhau. Lặng yên quan sát một lúc, thấy không có động tĩnh gì, hẳn nhặt một viên đá rồi ném vào thăm dò.

Đợi thêm một lát nữa, chắc rằng bên trong an toàn, hẳn ôm cái hòm tôn rồi lách mình chui vào trong. Cầm chắc cái rìu trong tay, hẳn đi tới chỗ các gian hàng tìm tòi bình ắc-quy. Không phải mất nhiều thời gian, rất nhanh hẳn tìm hơn chục bình ắc-quy Đồng Nai mới tỉnh loại lớn, đúng mục tiêu mà mình đề ra. Lập tức mở hòm tôn, hẳn xếp vào bên trong thì vừa đủ mười bình là đầy. Thu thập bình ắc-quy xong, hẳn còn lấy được một túi đồ đựng cụ tu vít, cò-lẻ, mò-lết nữa.

Kế hoạch bước đầu thực hiện thành công, hẳn cảm thấy trong lòng của mình nhẹ nhõm hẳn đi. Có chút khát, hẳn mở ba lô lấy chai nước rồi tu ừng ực.

- Uỳnh... Uych... Uych... Nhanh lên...

- GRAOOO!!!

Đang uống nước ngon lành, bỗng bên ngoài đại lý phụ tùng ô tô vang lên động tĩnh làm hấn giật nảy mình. Vội buông chai nước xuống, hấn nắm lấy cái riủ đi tới cửa rồi lộ đầu ra quan sát. Nhìn vào hướng nguồn âm thanh phát ra, rất nhanh hấn phát hiện được trong màn sương dày đặc, phía tay phải, dưới lòng đường lớn có khoảng gần chục người đang chạy gần về đây. Nhóm người nam, nữ này, chắc là sinh viên trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà vì tất cả đều rất trẻ tuổi, và một số còn mặc áo khoác đồng phục.

Bọn họ đang bị một đàn quái vật “Nấm đầu người” truy đuổi sát sao phía sau, lần trong màn sương mù hấn không rõ số lượng ra sao, nhưng chắc là không đến mức quá đông vì dư chấn bọn chúng gây ra không lớn. Thấy đồng loại bị quái vật truy sát, Tân sôi máu lên, cả người nhanh chóng bị lửa giận bao phủ. Cấn chặt răng, hấn xiết chặt cái riủ định lao ra khỏi cửa hàng để giải cứu những người xấu số kia thì đột nhiên bên trái con đường cũng bắt gặp cái lên âm thanh gào rú của quái vật.

- GRAOOO... GRUUU...

Ngay sau tiếng kêu, lũ quái vật lập tức ủa lên rồi chặn đầu và bao vây nhóm sinh viên vào giữa.

- Không... Không... Tôi không muốn bị quái vật cắn xé ăn thịt... – Phát hiện phía trước đã không còn đường, một cậu thanh niên trong nhóm tỏ ra hoảng sợ tuyệt vọng gào lên. Tinh thần tan rã, cậu ta bắt ngờ rời khỏi nhóm rồi chạy ra khỏi lòng đường hướng tới con phố đồ nát bên cạnh.

- GRAOOO... Áaaaaa... – Nhưng đây có vẻ như là quyết định sai lầm, vì chỉ khoảng vài giây sau, tiếng la thảm thiết của cậu ta vang vọng lên trong màn sương u ám.

- Quạ... Quạ... Quạ... – Âm thanh cuối cùng của cậu sinh viên có vẻ như đã đánh thức lũ quạ, làm bọn chúng kêu vang lên khắp nơi khiến cho bầu không khí ngày càng trở nên u ám, bi thương.

- Mọi người đừng chạy loạn, hãy lập tức tập trung vào một chỗ bảo vệ Trâm ngay... Cô ấy đã nói chạy đến đây chúng ta có cơ hội sống sót thì chắc chắn là được... – Giữa lúc mọi người sắp hỗn loạn tung búng, tan vỡ đội hình thì một anh sinh viên vội về ngoài chừng chặc, già dặn hô lên.

Nói xong anh ta dừng lại, đứng chắn trước mặt một cô sinh viên trẻ có khuôn mặt thanh tú và đáng người nhỏ nhắn nhất trong nhóm. Những người khác nghe thấy vậy, ánh mắt liền lóe lên ánh sáng hi vọng. Họ nhanh chóng bình tĩnh trở lại, tạo thành một vòng tròn vây kín cô sinh viên tên Trâm vào bảo vệ.

Nhóm sinh viên vừa tập trung lại xong thì lũ quái vật “Nấm đầu người” lập tức bao vây kín mít lại. Số lượng bây giờ phải đến gần hai chục con, tất cả đều là loại sơ khai, trừ một con có thể hình nổi trội hơn hẳn có vẻ là kẻ cầm đầu chỉ huy bọn quái. Thấy con mồi đã không còn đường chạy, con quái đầu đàn không vội tấn công mà hưng phấn gào rú lên vang vọng, kéo theo cả đàn quái cũng gào lên cộng hưởng.

Con quái đầu đàn này đã tiến hóa bước đầu tiên, cơ thể vẫn còn giữ hình dáng của con người, nhưng rễ cây đã bao phủ gần như khắp nơi, lấp đầy những chỗ bị thương, cường hóa cho nó. Miệng xê rộng ra đến tận mang tai, bộ hàm cũ được thay thế trở nên dày đặc sắc nhọn, con quái nhìn qua cực kì dữ tợn. Nhất là đồng cây nắm lúc nhúc trên đầu, trên lưng nó thỉnh thoảng còn phập phồng như sinh vật sống càng khiến con quái trở nên ghê tởm.

Nhìn con mồi run rẩy trước mặt, nó thỏa mãn liếm mép liên tục. Đã khá lâu rồi nó mới tóm được món ăn tươi ngon thế này. Nhìn ngắm lấy con mồi non mềm nhất được bảo vệ, nó không thể chịu được nữa, rú lên một tiếng rồi tung người vồ tới.

- GRAOOO!!!

- GRUUUU... GÀO... – Những con quái khác thấy con đầu đàn đã xông lên khởi động bữa ăn, bọn chúng cũng lập tức reo hò trợ uy rồi đồng loạt ủa tới.

Nhìn hình ảnh con quái vật dữ tợn phóng to trong con ngươi, cậu sinh viên chừng chặc bắt đầu tỏ ra khiếp đảm. Mắt đỏ ngầu, đôi tay nắm cái riủ tự chế được tạo thành bởi thanh sắt và biển xe buộc lại với nhau run lên nhè nhẹ. Khi khoảng cách con quái vật đã gần trong gang tấc, không còn cách nào khác ngoài phản kháng để sống, cậu sinh viên nghiêng răng vung riủ chặt tới.

- PHẬP!!! – Âm thanh vật nhọn xuyên vào da thịt vang lên rộn người, lưỡi riủ đã bổ vào đầu con quái vật, nhưng không phải là của cậu sinh viên mà là ở một nơi khác bay đến.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng, cậu sinh viên vội quay ra hướng cái riủ nhỏ xuất hiện thì thấy sau một chiếc xe ô tô con có một người thanh niên đang đứng ở đó.

Quăng riủ bổ trúng đầu con quái xong, Tân đập mạnh chân phải vào xe ô tô, lấy đà vận sức giật cái riủ trở lại, đồng thời thu sợi tơ trong lòng bàn tay phải về. Với sức lực đã được cường hóa, kết hợp với phương pháp tụ lực trong thế võ, con quái vật lập tức chững lại trên không trung rồi bị hấn kéo bay chéo về vị trí của mình.

- UYCH... Ret... Ret... Ret... – Con quái bay đi một đoạn rồi rơi xuống lòng đường và bị kéo rê đi nhanh chóng.

Khi con quái ra sức vùng vẫy, vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình thì nó lại hứng chịu một cú giạt cực mạnh nữa khiến cơ thể nảy lên một chút. Ngay sau đó, con quái cảm nhận được thứ ghim trên đầu mình biến mất, nó lập tức trở mình đứng dậy. Vô cùng giận dữ, nó vội quay đầu về phía sau, tìm kiếm kẻ đã đánh lên mình.

- PHẬP!!! - Nhưng hình ảnh vừa rõ lên, cũng là lúc cái đầu rời khỏi cơ thể của nó.

Giật lưỡi riủ trở lại trong tay xong, Tân xông lên dùng tất cả sức mạnh chặt một cú đứt đầu con quái vật. Loại chưa tiến hóa biến dị hấn như thế này hấn vẫn có thể dễ dàng đối phó được. Liếc mắt nhìn đàn quái vật ủa vào đám sinh viên, hai mắt hấn vẫn to máu điên cuồng xông tới.

Trong khi đó, cậu sinh viên già dặn phát hiện ra có người tới cứu giúp, lại còn cực kì mạnh mẽ. Tinh thần của cậu lập tức dâng lên, quay ra hô hào cho đồng bạn bên cạnh biết, cậu dùng cái riủ tự chế điên cuồng chặt vào đám quái vật “Nấm đầu người” xông tới. Còn tốt là nhóm sinh viên này chắc cũng đã từng một vài lần đối mặt với quái vật nên bị tấn công cũng không đến mức sợ hãi tê cứng chân tay không biết phản kháng.

Đàn quái vật đầu người tuy đông, phải đến khoảng hai chục con, nhưng toàn là loại mới, sức mạnh so với một người bình thường thì không lớn hơn là bao nên nhất thời vẫn chưa làm gì được nhóm người. Có Tân xông tới cứu giúp, lại chứng kiến sự mạnh mẽ của hấn, cả xông hữu đột chặt đứt đầu, chân tay của đám quái một cách dễ dàng, đám người như được uống thuốc kích thích, phản kháng ngày một dữ dội hơn nữa.

Vung tay bổ chéo một nhát cực mạnh chặt đứt đầu con quái chồm tới, hấn nương theo lực, dựa vào tấn pháp linh hoạt, lấy chân phải làm trụ, xoay người tung một cú đá thẳng cao vào cổ con quái đánh lên phía sau.

- Rắc...! – Lực đạo mạnh, lập tức làm cổ con quái vật bị bẻ gãy, ật ngã sang một bên. Nhưng như thế thì nó vẫn chưa chết nên lại chồm lên một lần nữa.

- AAA... – Đúng lúc này, cậu sinh viên già dặn lao tới. Hét lên để lấy can đảm, cậu dùng hai tay vung cái riủ tự chế của mình bổ liên tiếp vào đầu con quái vật.

- Phập... Phập... – Máu đông cùng thịt vụn tóe ra xung quanh, cái đầu của con quái bị đập vỡ nứt toát ra, đám nấm trên đầu bị bóc sạch, nó bắt lực ngã gục xuống chết hẳn.

Diệt con quái xong, nhưng vũ khí tự chế của cậu sinh viên cũng không chịu được mà đứt gãy. Cầm cái gãy ngắn trụ lại, cậu sinh viên chuẩn bị dùng nó phang quái tiếp thì nghe thấy tiếng nói:

- Cầm lấy cái này mà chiến đấu... Keng... – Liếc mắt nhìn tới, cậu sinh viên thấy người lạ mặt nói xong liền rút từ cạnh ba lô ra một thanh mã tấu rồi ném xuống lòng đường trước mặt mình.

Gật đầu, cậu nhanh chóng nhặt thanh mã tấu lên rồi lao vào chém quái tiếp.

Một lát sau, diễn cuộc chống cự và được sự giúp đỡ của Tân, đám quái vật bị diệt gần hết, còn lại một vài con thì tỏ ra sợ hãi và bắt đầu chạy trốn.

- Học... Học... Ha... ha... Sống rồi... Học... Học... – Thấy quái vật không dám tấn công nữa và lẫn mất, xung quanh trở lại trống trải, cậu sinh viên già dặn mệt quá ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc vui mừng cười nói.

- Học... Học... Nghe theo Trâm là không có sai... May quá có người cứu... – Một cô sinh viên khác có vẻ ngoài đầy đặn gọi cảm cũng lên tiếng sau giây phút thoát chết, rồi hướng đôi mắt của mình nhìn Tân đứng sừng sững cách vài mét ngoài kia.

- ...

Một vài người khác mệt quá không nói lên lời, nhưng ánh mắt của tất cả đều toát lên vẻ vui sướng khi chiến thắng quái vật, không bị xé ra ăn thịt. Trong nhóm sinh viên, chỉ có cô gái tên Trâm là vẫn còn đứng, do không phải chiến đấu và được bảo vệ. Nhưng khác với đồng bạn mình, thấy quái vật đã bỏ đi, đôi mắt đẹp của cô vẫn nhú lại dáo dác nhìn quanh với vẻ hết sức lo lắng. Ngoài cô ra thì còn một người nữa giống vậy, đó chính là Tân.

Đánh tan được đám quái vật dạng sơ khai, nhưng Tân lại cảm thấy ngày một bất an như có thứ gì đó kinh khủng khóa chặt lấy mình vậy. Cảm giác này, hắn đã gặp mấy lần gần đây, và sau những lần đó đều có chuyện không hay xảy ra. Cố gắng căng mắt nhìn khắp nơi xem có phát hiện gì không, nhưng sương mù vẫn còn quá dày nên hắn chẳng thấy gì. Trong khi đó, cảm giác bất an dâng lên ngày một mãnh liệt. Không thể ở đây lâu hơn, hắn quay ra hô lên với nhóm sinh viên:

- Tất cả cầm vũ khí lên theo tôi rời khỏi đây nhanh... – Nói xong, hắn xiết chặt cái rìu với nhắm tới con phố đồ nát bên cạnh đường xông vào.

- Mọi người đứng dậy đi theo anh ấy nhanh... – Nghe hắn nói hết câu, cô sinh viên tên Trâm liền hét hoảng hô lên với bạn mình rồi nhanh chóng chạy theo hắn.

Đối với nhóm sinh viên, lời của Trâm như là thánh chỉ vậy. Cả bọn biết được có việc chẳng lành nên gấp gấp lượm vũ khí bám theo, nhưng có vẻ như là đã quá muộn.

- GAOOOO.... UYNNH...GRUUU.... – Trong màn sương mù, sau một hồi yên tĩnh lại vang lên vô số tiếng gào rú của quái vật, lẫn trong đó còn cất lên chấn động của một vật thể to lớn áp sát lại đây.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cuộc chạm trán của những kẻ khổng lồ

Cảm nhận được số lượng đàn quái vật ủa đến bao vây mình là rất đông, Tân tái mét hết cả mặt. Lúc chiến đấu gây ra động tĩnh, hắn đã đoán trước được rằng sẽ thu hút thêm quái vật tới, nhưng không ngờ lại nhiều kinh khủng thế này, nhất là khi xuất hiện cả con khổng lồ có thể là loại biến dị. Tình hình bây giờ đã ngoài tầm kiểm soát của hắn, chỉ hi vọng khi chạy vào khu phố, dựa vào địa hình phức tạp thì cả bọn có thể lẫn trốn và bỏ rơi đàn quái vật. Cứu người đến mức này, hắn đã làm hết sức rồi, bây giờ là lúc phó mặc cho số phận, xem ai may mắn thì sống sót.

- Vũ... Vũ... Phập... – Quảng lùi riu lên phía trước, bỏ vào đầu con quái vật xỏ ra cản đường, hắn dùng sức gạt mạnh cho nó ngã xuống. Đồng thời, hắn thu sợi tơ trong lòng bàn tay lại, nương theo lực kéo để đẩy nhanh tốc độ hơn một chút.

Nhìn ngó nhỏ con phố thông ra đường lớn đã ở ngay trước mắt, hắn quay lại hô lên với nhóm sinh viên:

- Nhanh lên... Chạy vào khu phố kia thì mọi người sẽ có cơ hội sống sót...

Nói xong, hắn cắn răng dựa vào bộ pháp của môn võ để đẩy nhanh tốc độ đến mức tận cùng. Tưởng rằng như vậy thì không ai sẽ theo kịp mình, nhưng thật bất ngờ là cô sinh viên có dáng người nhỏ nhắn, cao chưa chắc đến mét sáu tên Trâm lại có thể chạy song song với hắn. Chậm hơn một chút, cách vài mét về đằng sau, nhóm sinh viên tuy rất chật vật, nhưng vẫn kiên trì được bám theo hắn được, mặc dù bọn họ vừa trải qua một cuộc chiến với quái vật đến kiệt sức. Xem ra, có thể sống sót được đến bây giờ thì không còn ai là người bình thường nữa, tất cả chắc chắn đã trải qua biến đổi tăng cường về thể lực và sức chịu đựng, thậm chí là đột phá giới hạn bản thân.

Bứt phá tốc độ, hắn vừa đặt chân vào ngõ nhỏ đồ nát thì lập tức có bốn con quái vật từ các góc ngách ủa ra chặn đường. Xiết chặt cán rìu trong tay, hắn nhủ mảy mọ chọn một mục tiêu tốt nhất để chuẩn bị đột phá. Đang tập trung cao độ, bỗng cô sinh viên chạy cùng hắn hoảng hét thốt lên:

- Cẩn thận!!!

Ngay lập tức, hần sồn gai ốc, rợn tóc gáy cảm giác như có một thứ gì đó cực kì nguy hiểm nhắm tới mình. Vội vòng tay ôm lấy eo cô sinh viên, hần đập mạnh vào đồng hồ nát trước mặt để dừng lại đột ngột rồi nhún chân tung người kéo cả hai bật ngược lại đằng sau.

Gần như ngay tức khắc, khi hần thành công kéo cô sinh viên cùng mình lùi lại thì một chiếc xe ô con xé gió trong màn sương bay tới đáp xuống vị trí cũ của hai người.

- RÀMMMM!!! – Âm thanh va chạm vang lên inh tai, kéo theo phía sau là dư chấn dữ dội như một vụ nổ bom.

Vài con quái vật “Nắm đầu người” đang đã xông lên không kịp tránh né, lập tức bị đập nát thành thịt vụn, đất đá thì bắn tung tóe ra xung quanh cho thấy lực đạo kẻ ném chiếc xe mạnh cỡ nào. Ở khoảng cách vài mét về phía sau Tần, nhóm sinh viên bị chấn động mạnh mẽ trước mặt khiến cho dồn dập ngã xuống mặt đất.

Nhanh chóng dừng người đứng dậy, Tần xiết chặt cái riâu trong tay áo dáo dác nhìn quanh. Mới bị ngăn cản một chút, mà đàn quái vật “Nắm đầu người” đã ủa tới tạo thành một vòng tròn quây kín nhóm người lại. Nhưng lạ thay, nhìn thấy con mồi bọn chúng không lao vào tấn công điên cuồng ngay như mọi khi mà chỉ đứng một chỗ găm giữ. Liếc mắt sơ qua, biết được số lượng đàn quái đông kinh khủng, trong đó còn không thiếu những con sắp sửa biến dị, hần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh... – Trong lúc hần đang vắt óc, tìm lấy một điểm để đột phá thoát khỏi vòng vây của đàn quái vật thì ở sau lưng vang lên âm thanh, cùng chấn động nhẹ nhàng của một sinh vật to lớn áp sát.

Vội quay lại nhìn, khi hình ảnh rõ lên cũng là lúc tinh thần của hần chìm sâu vào tuyệt vọng. Cách khoảng gần chục mét về phía trước, xuất hiện một con quái vật “Nắm đầu người biến dị” khổng lồ từ từ, từng bước xuyên qua màn sương, lộ liễu trong tầm mắt của mọi người. Con quái vật này cũng không phải xa lạ gì, mà nó chính là “con quái biến dị bọc phả” trước kia hần đã chạm trán một lần lúc thu thập lương thực ở siêu thị VinMart, đối diện chợ đầu mối Minh Khai.

Chỉ là đến hôm nay, thân hình của nó lại tiến hóa thêm một nấc nữa. Con quái cao phải đến gần ba mét, cơ thể của nó trước kia còn mơ hồ nhìn ra là được tạo thành bởi các bó rễ cây bây giờ đã liên thành một thể thống nhất. Nó vẫn giữ hình dáng cơ bản của con người, nhưng đôi tay lại dài hơn bình thường chống xuống đất giống như kinh kong vậy. Những khối cơ bắp của con quái nổi lên cuộn cuộn, tràn ngập tính bọc phả còn được bọc một lớp vỏ cây bảo vệ kiên cố. Bây giờ nhìn con quái không khác gì chiếc xe tăng bọc thép với ụ súng là bọc cây nắm lớn trên đầu vô cùng gồm giết.

- GRAOOOOO!!! – Đảo đôi mắt đỏ rực như phát sáng liếc nhìn toàn bộ con mồi trước mặt, tình cờ con “quái vật biến dị bọc phả” phát hiện ra Tần, người quen cũ, nó tức giận rống lên một tiếng inh tai, rất mang nhĩ.

Con mồi nhỏ bé khốn kiếp kia đã từng khiêu khích sức mạnh của nó, lại còn thành công trốn thoát khiến nó vô cùng giận dữ, khấn sâu vào trong đầu.

- ÀMMMM!!! GRUUUU!!! – Đập mạnh hai tay xuống lòng đường, con quái không vội tấn công mà há to cái mồm tua tủa răng nhọn rống lớn thị uy, khiêu khích.

Đứng trước hung uy của con “quái vật biến dị bọc phả”, nhóm sinh viên kẻ cả cô gái tên Trâm sợ muốn rụng tim. Mặt trắng xám tái mét không còn chút máu, tất cả run rẩy bầy bò tới phía sau Tần, người duy nhất còn đứng vững, với hi vọng tấm lưng nhỏ bé kia có thể che chắn cho họ an toàn. Cả bọn bị sự sợ hãi bao phủ đã mất đi hành động, trong mắt thì toát lên vẻ tro tàn tuyệt vọng.

Không chỉ riêng nhóm con mồi hoảng sợ trước hành động phô diễn sức mạnh của con “quái vật biến dị bọc phả”, mà đám quái vật bình thường cũng bị dư chấn khiến cho phải tàn nát ra xung quanh, để lại một khoảng đất trống cho kẻ cầm đầu. Nhìn thấy điều này, ánh mắt của Tần sáng lóe lên tia hi vọng. Đã từng rơi vào những trường hợp không có lối thoát này nhiều lần, hần mặc dù sợ hãi, nhưng đầu óc vẫn có thể suy nghĩ đưa ra hành động. Nhận thấy khoảng trống lộ diện, hần ngay lập tức thấy được cơ hội mong manh cho mình và nhóm sinh viên. Đã từng chạm trán con quái vật khổng lồ này, hần biết được sức mạnh của nó rất khủng khiếp, nhưng độ nhanh nhẹn, linh hoạt lại không cao. Nếu tất cả mọi người ủa lên nhắm hướng của nó chạy qua, với tốc độ nhanh nhẹn như lúc này thì phần trăm thoát chết rất lớn. Mặc dù rất có thể sẽ có một số người nằm lại, nhưng còn hơn là không làm gì ở nguyên một chỗ đợi chết.

Có kế hoạch trong đầu, hần lập tức triển khai ngay vì con quái vật khổng lồ có thể xông lên bất cứ lúc nào.

- Trâm... Em tên Trâm đúng không... Lại gần đây anh báo cái này... – Ngoài đầu về phía sau, hần nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô sinh viên nhỏ nhắn mà đồng bạn tên Trâm rồi lên tiếng.

Giọng nói của hần không to, nhưng trong bầu không khí cực kì căng thẳng thì nó lại rõ ràng vô cùng. Nghe chất giọng trầm đục chắc chắn của hần, cô sinh viên tên Trâm bỗng cảm thấy sự sợ hãi tan bớt đi, bất giác đứng lên đi lại gần.

Nhanh chóng nói nhỏ vào tai Trâm kế hoạch của mình, hần chờ đợi cô quay lại thông báo cho đồng bạn. Nhóm sinh viên nghe xong, thấy được hi vọng sống nhỏ nhoi xuất hiện, cả bọn như được uống thuốc tăng lực. Thoát khỏi trạng thái tê liệt, cả bọn lũ lượt đứng dậy tiến tới đứng phía sau hần. Mặc dù chân tay nhiều người vẫn run lên nhẹ nhàng, nhưng đã có thể hành động là được rồi. May mà tổ chức tinh thần của nhóm sinh viên này không đến mức quá kém. Cùng phải thôi, có thể sống sót được đến lúc này thì làm gì còn ai chưa từng trải qua tình huống sinh tử chứ.

Khi chắc rằng tất cả đã sẵn sàng, Tần nhắm mắt hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra. Mở mắt, nhìn chăm chăm vào con quái vật to lớn, hần kiên quyết hô lớn:

- LÊNNN!!!

Nói dứt câu xong, hần đập mạnh hai chân bắn người về phía trước lao nhanh hướng tới con quái vật khổng lồ. Gần như đồng thời, nghe tiếng hần cất lên là Trâm lập tức cầm đầu chạy. Thấy có người khởi đầu, nhóm sinh viên dù sợ hãi, nhưng cũng điên cuồng chạy theo bởi không ai muốn bị bỏ lại phía sau cả.

Vốn muốn phô diễn thêm sức mạnh để đảm con mồi kia sợ hãi tuyệt vọng rồi từ từ thương thức từng món mồi, “con quái biến dị bọc phả” không ngờ bọn chúng lại xông lên chạy về phía mình. Đây có khác gì là hành động khiêu khích trần trụi đâu, nhất là khi kẻ cầm đầu lại là con mồi nhỏ bé đã từng một lần làm thế với nó.

- GRAOOOOO!!!! UYNNH!!!! – Vô cùng giận dữ, con quái khổng lồ rống lên một tiếng rung màng nhĩ rồi đập mạnh đôi tay cuộn cuộn của mình xuống lòng đường, bắn người bay lên không trung hướng tới đám con mồi nhỏ bé.

- GRAOOO... GUUU... – Tiếng rống của con “quái vật biến dị bọc phả” như một tiếng kèn lệnh, nghe xong, đám quái vật xung quanh lập tức ủa lên tấn công con mồi.

Nhìn hình ảnh khổng lồ như một viên lưu tinh từ trên cao đáng xuống đầu mình, Tần

nghiến răng quăng ngang riâu về phía trước, mục tiêu là cột đèn cao áp bên lề đường. Khi cái riâu kéo theo sợi tơ quấn chặt vào cột đèn xong, hần dùng sức giật mạnh, đồng thời thu nhanh sợi tơ trong lòng bàn tay lại. Dựa vào lực kéo, hần đột ngột tăng tốc lên một quãng cực nhanh.

- UYNNHHHH!!!! – Gần như ngay tức thì, hần vừa thoát khỏi vị trí cũ xong là con “quái vật biến dị bọc phả” đáng xuống. Trượt mục tiêu, nhưng cú đập hai tay của nó xuống lòng đường là cực mạnh. Âm thanh nổ lớn như bom cất lên, đường nhựa lập tức xuất hiện một cái hố lớn, đất đá bị bạo tác bắn tứ tung ra xung quanh vèo vèo như đạn bắn.

Con quái có vẻ như cay cú Tần từ trước nên mục tiêu nó chọn là hần. Nhóm sinh viên tuy không không nằm trong tầm ngắm của nó, nhưng dư chấn của đòn tấn công quá dữ dội khiến

cho một vài người bị ảnh hưởng ngã gục xuống.

- Dừng... Nhanh đứng lên chạy... Nhanh... – Một cậu sinh viên trẻ túm lấy cánh tay của bạn mình ra sức kéo, có vẻ như đây là một đôi bạn thân, họ không nỡ bỏ mặc nhau để chạy trốn một mình.

- Đi... Mày chạy đi... Kệ tao... Nhanh... Chạy... – Cậu sinh viên to béo được bạn nâng đỡ, sau cú trời dánh của con quái vật khổng lồ, có vẻ như đầu đã bị đất đá bắn cho bể, choáng váng nhất thời không cử động được. Biết mình khó thoát khỏi, cậu cố gắng giãy tay dùng dằng, thúc giục thẳng bạn thân bỏ mình lại chạy đi.

- Nhanh lên... Để tao đỡ mày chạy... – Tình bạn của họ chắc là rất thân thiết nên mặc cho cậu bạn xua đuổi, cậu ta vẫn cố kéo cánh tay vực bạn mình loạng choạng bước đi.

Đánh trượt mục tiêu, con “quái vật biến dị bộc phát” cảm thấy sự giận dữ của mình lại tăng thêm một bậc nữa. Vừa trở mình quay lại, nó liền thấy hai con mồi nhỏ bé ở rất gần cố gắng chạy trốn. Thấy được chỗ phát tiết, nó lập tức giơ cánh tay to lớn của mình lên cao chuẩn bị cho một cú dánh xuống nát bét hai con mồi này.

Khi các bó cơ căng ra hết mức, con quái sắp xừa ra đòn đến nơi thì bất ngờ từ đằng xa có một chiếc rìu nhỏ bé nhanh như tia chớp bay tới.

- Phập! – Lưỡi rìu xoay nhanh bổ vào bọc nắm khổng lồ trên đầu con quái vật.

- XỤT!!! – Với lực đạo và quán tính cực mạnh, lưỡi rìu lập tức sứt đi một mảng nằm trên đầu con quái.

Bị tấn công vào điểm yếu, cơ thể của con quái vật liền khựng lại tức thì, cánh tay khổng lồ cũng dừng lại trên không trung. Mấy giây sau, thoát khỏi trạng thái tê liệt tạm thời, nó quay đầu tìm kiếm kẻ đánh lên mình. Và không phải ai xa lạ, lại là con mồi cực kì đáng ghét kia khiêu khích nó.

- GAOOOO... Uyñh... Uyñh... Uyñh... – Rống lên một tiếng, hai mắt của nó đỏ ngầu rực sáng phần nộ. Đấm mạnh đôi tay xuống lòng đường mượn lực, con quái điên cuồng xông tới chỗ Tân.

Tấn công xong, thu cái rìu về trong lòng bàn tay, hấn lập tức quay đầu chạy thẳng. Đây là tất cả những điều hấn có thể làm để giúp đỡ nhóm sinh viên rồi, giờ đây muốn sống, họ chỉ có thể tự dựa vào bản thân thôi.

- AAAA... Cứu... Cứu tôi...

- ẦM!!! – Lách mình lẩn sang một bên tránh đi mảng bê tông mà con “quái vật biến dị bộc phát” đáp tới, hấn ngoái đầu liếc mắt tới chỗ tiếng người kêu cứu.

Mất đà ngầu hấn đẩy tơ máu, hấn phần nộ như muốn nổ tung khi thấy một cô gái sinh viên bị đàn quái thường chồm lên bắt giữ. Một vài người khác thì bị chặn kín đường đi, nếu không có gì xảy ra thì rất nhanh họ sẽ chịu chung số phận giống cô gái trẻ kia. Vô cùng khó chịu, hấn muốn lao lên giúp đỡ. Nhưng vừa mới dừng lại một giây thì bóng đen của con quái vật khổng lồ lại từ trên cao dánh xuống vị trí của hấn.

- UỖNH!!!

Vội tung rìu quần lấy vật cản kéo cơ thể mình tăng tốc đột ngột tránh đi, hấn xoay người nhắm lấy một con hèm gần nhất chuẩn bị chạy vào. Nhưng vừa mới đứng lên, hấn lập tức phải nằm dẹt xuống dưới lòng đường.

- VÚTTTTT!!! – Gần như ngay khoảnh khắc Tân nằm xuống thì một cái xúp tu khổng lồ từ trong màn sương dày đặc quất ngang tới.

- LÓP.. BÓP... BÓP... – Cái xúp tu với lực đạo mạnh không gì cản nổi như lưỡi liềm gặt bay tạt cả những gì cản trở nó, kể cả con “quái vật biến dị bộc phát” cũng không chịu được mà bị đánh văng ra xa.

Một cái xúp tu vừa quất xong, chưa đến một giây sau lại xuất hiện thêm một cái nữa quăng ngang. Những cái xúp tu này rất lớn, phải to ngang với cái thùng sơn hấn đựng nước, có giác nút nên những con quái bị đánh trúng lập tức bị dính lại rồi từ từ thu về.

- GUU... ỤPPPP... – Mấy giây sau, một tiếng kêu kì quái vang lên rồi một sinh vật to lớn đến đáng sợ từ từ xuất hiện.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân từ từ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lò mờ trong màn sương là một sinh vật khổng lồ to nhất trong các con quái mà hấn đã từng thấy. Nó phải cao đến hơn chục mét, thân thể hơi cong xuống giống như một cụ già, mang đôi chân bật nhảy của loài châu chấu, không có đôi tay, trên lưng thì búa ra tua tua xúp tu. Điểm đặc biệt của con quái vật là cái miệng nằm dọc kéo dài từ ngực xuống dưới bụng, tua tua răng nhọn đang điên cuồng nhai nuốt đám quái vật “Nắm đầu người” bắt được tạo ra âm thanh ron người.

Con quái này mang đến cho hấn cảm giác vô cùng quen thuộc. Tập trung nhớ lại, rất nhanh hấn biết được mình đã từng gặp nó ở đâu. Đây chính là “quái vật người bọ”, thứ đã từng bắt giữ hấn lúc mất ý thức trong đêm chạy trốn đến chỗ của quân đội bất thành. Con này giống ý như vậy, chỉ khác là kích cỡ của nó lớn hơn gấp nhiều lần thôi. Hay đúng hơn, hấn cảm thấy nó chính là con quái kia, nhưng đã đột biến trở nên khổng lồ thế này.

- Graooo... Gruuu... – Bị kẻ lạ mặt tấn công bất ngờ, đàn quái vật “Nắm đầu người” bị đánh cho tan tác. Biết rõ kẻ đó là ai, bọn chúng hoảng sợ gào rú rồi điên cuồng chạy trốn. Có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng bị con quái vật này săn giết.

- GUU... ỤPPPP!!! – Đang tiến tới dùng xúp tu quăng tới bắt thêm con mồi cho vào cái miệng khổng lồ đi gần đến vị trí của Tân, con “quái vật người bọ” bỗng dừng lại, cúi gằm xuống chỗ hấn giống như đánh hơi rồi kêu lên.

- GRAOOO!!! – Nín thở, hấn chuẩn bị bộc phát chạy trốn. Nhưng ngay khi sắp hành động thì ở phía xa bị đánh bay đi, con quái vật “biến dị bộc phát” đã trở mình rống lên tức giận với kẻ thù.

- GUU... ỤPPPP – Bỏ qua Tân, con “quái vật người bọ” ngẩng đầu lên rống lớn đáp lại. Rồi có lẽ cảm thấy như thế là chưa đủ, nó dùng hành động để thể hiện ý chí của mình bằng cách nhún chân nhảy tới rồi quật mạnh mớ xúp tu vào kẻ thù.

- VÚT... VÚT... VÚT... – Những chiếc xúp tu xé gió quất đi với một tốc độ cực nhanh tạo thành tàn ảnh đằng sau.

- BÓP... BÓP... BÓP... – Vốn chậm chạp từ trước, con “quái vật biến dị bộc phát” không tránh được việc bị trúng đòn.

- UỖNH... – Lực đánh mạnh khiến con “quái vật bộc phát” như một quả bóng da bị đá văng vào tòa nhà cạnh đường khiến tòa nhà sụp xuống.

Sơ kích thước thì con “quái vật bộc phát” chỉ như là một đứa trẻ với con “quái vật người bọ”. Trúng đòn đau, con “quái vật biến dị” nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Biết mình không phải đối thủ kẻ mới tới, nó lập tức quay đầu chạy trốn. Còn con “quái vật người bọ” có lẽ vẫn chưa đủ no lên nhanh chóng đuổi theo thu hoạch đám quái vật “Nắm đầu người” bình thường tiếp.

- GUU... ỪPPPP

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Từ chối

Khoảng năm phút trôi qua, khi con “quái vật người bộ” điên cuồng săn giết đàn quái vật “Nấm đầu người”, tận dụng khoảng trống, Tân dẫn nhóm sinh viên chui vào đại lý phụ tùng ô tô ẩn nấp. Sau vụ bị đàn quái vật ủa lên tấn công, những người may mắn sống sót còn lại tất cả năm người. Ba nam hai nữ, nam gồm có cậu sinh viên già dặn, đôi bạn thân, nữ chỉ còn lại hai người là Trâm và một cô sinh viên có vẻ ngoài gọi cảm khác. Trong tình cảnh gần như không còn lối thoát, số lượng người sống được như thế này là khá nhiều rồi.

Đờ cậu sinh viên già dặn ngồi xuống, hần nhủu máy quan sát thương thế của tất cả mọi người một lượt. May mắn, không ai bị thương nặng cả. Bởi khi đàn quái vật “Nấm đầu người” ủa lên tấn công, chưa được bao lâu thì con “Quái vật người bộ” xuất hiện sẵn mồi đã tình cờ đã giải cứu cho nhóm sinh viên. Vết thương của họ phần lớn là các dấu răng nông, xước xước ngoài da khi ngã xuống va đập vào vật cản dưới đất, nhìn dữ tợn nhưng thực chất không đáng sợ. Vấn đề bây giờ, là phải làm sao để rửa sạch vết thương và cầm máu cho nhóm sinh viên, trong khi hần không có hộp cứu thương. Mình không có, chưa chắc người ta cũng vậy nên hần khẽ cất tiếng hỏi:

- Các cậu có hộp cứu thương chứ?

- Có... Aaa... Trong ba lô của bọn em có hộp cứu thương... – Nghe hần hỏi, cậu sinh viên già dặn mặc dù đang rất đau, nhưng vẫn gắng gượng đáp lời.

- Tốt! Vậy các cậu giúp đỡ nhau sơ cứu cầm máu, tôi ra ngoài kia quan sát xem bọn quái vật quái vật có quay lại không...

Khẽ gật đầu, hần lấy cái đèn pin trong ba lô ra, bật sáng rồi để lên cao giúp nhóm sinh viên có thể nhìn được. Lúc trước, hần dẫn bọn họ lách qua mấy gian hàng đi vào một góc khá sâu nên trong chỗ này tối om, người bình thường gần như không nhìn thấy gì. Xong xuôi, cảm thấy có chút khát, hần móc một chai nước lớn ra, ngửa cổ tu ừng ực. Có nước vào, hần cảm thấy một mối tan bớt đi, tỉnh táo hơn hần.

Cúi xuống, thấy nhóm sinh viên nhìn chăm chăm vào chai nước của mình với ánh mắt thèm thuồng, không cần hỏi hần cũng biết họ đang muốn gì. Đưa chai nước trên tay cho cậu sinh viên già dặn, hần lấy thêm vài chai nước nữa chia đều cho mọi người. Rút kinh nghiệm từ những lần trước nên sáng nay, lúc chuẩn bị, hần đã cho vào trong ba lô khá nhiều nước và một ít thực phẩm. Sau đó, hần để cho nhóm sinh viên tự xử lý vết thương, còn mình thì nắm chặt cái rìu lạng lẽ đi ra phía cửa đại lý.

Nhìn bóng lưng của hần khuất dần vào bóng tối, cậu sinh viên già dặn khẽ mấp máy môi như muốn nói cảm ơn, nhưng một quá không nói lên lời. Rồi không chịu nổi cơn khát cháy bỏng trong họng, cậu vội đưa chai nước lên miệng tu ừng ực. Trời lạnh, nên nước trong chai cũng rất lạnh, chảy vào cổ họng một cái là cậu sinh viên bắt gặp rùng mình. Ở xung quanh, đồng bạn của cậu cũng không chậm trễ chút nào mà ngấu nghiến uống nước như chưa bao giờ được uống. Khi đã thỏa mãn cơn khát, không ai nói câu gì, tất cả mở ba lô, lấy hộp cứu thương ra rồi giúp đỡ lẫn nhau sơ cứu vết thương.

.....

Ra đến ngoài cửa, Tân nép vào một cái quầy hàng bên cạnh rồi nghiêng tai nghe ngóng. Một lát sau, chắc rằng ở gần đây không có sinh vật sống hoạt động, hần mới chậm rãi đưa đầu ra bên ngoài quan sát.

Liếc một vòng trước mặt, hần chỉ thấy trắng xóa một màu mà không thấy gì khác. Thời gian trôi qua, sương mờ có tan bớt đi, nhưng vẫn còn quá dày để tầm nhìn được xa như bình thường. Trên cao, bầu trời vẫn u ám, lát phát hạt mưa như trước và kiểu thời tiết xấu thế này rất có thể sẽ kéo dài cả ngày. Trong bán kính hơn chục mét đồ lại, căng mắt nhìn, nhưng hần không thấy bóng dáng một con quái vật “Nấm đầu người” nào như thể bọn chúng chưa từng xuất hiện vậy. Con “quái vật người bộ” cũng mất hút luôn, chắc nó mãi săn mồi nên đã rời xa nơi đây. Tình hình như này là không còn gì tốt hơn, áp lực đè nặng như núi được buông lỏng, hần thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lặng yên quan sát thêm một lát nữa, khi chắc chắn là xung quanh đây đã an toàn hần mới quay trở lại chỗ nhóm sinh viên. Tới nơi, hần thấy tất cả đã sơ cứu xong rồi, và có lẽ là do kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần nên mọi người tựa lưng vào quầy hàng thiếp đi. Nghe thấy động tĩnh của hần, chỉ có cô sinh viên tên Trâm là bừng tỉnh mở mắt. Nhìn cô gái định mở miệng lên tiếng, hần vội ra dấu im lặng rồi vẫy tay cho cô bé đi theo mình.

Cả hai đi một đoạn đến gần ngoài cửa, khi đã cách nhóm sinh viên nghỉ ngơi một khoảng cách khá xa, hần dừng lại ngồi lên một cái quầy hàng đồ nằm ngang rồi cất tiếng:

- Em vẫn tốt chứ?

Trâm kiếm một chỗ ngồi đối diện với Tân, nghe hần hỏi cô liền nhanh chóng đáp lời:

- Em khỏe... Chỉ bị xây xước nhẹ không sao.... Còn anh thì thế nào?

Nghe Trâm hỏi lại với giọng quan tâm, hần khẽ mỉm cười trả lời:

- Anh không có việc gì... – Nói xong, hần hỏi luôn vấn đề mà bản thân đã thắc mắc từ đầu:

- Bọn em tất cả đều là sinh viên Trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà à?

- Vâng! – Trâm gật đầu đồng ý, cô định mở miệng hỏi vì có rất nhiều vấn đề tò mò về hần. Nhưng cô chưa kịp cất tiếng thì hần đã nói luôn.

- Bọn em làm cách nào mà có thể sống sót đến bây giờ? – Nhíu mày, hấn đưa ra nghi vấn khó hiểu. Bời với cách hành động non nớt của nhóm sinh viên, hấn hơi khó tin là họ có thể sống được với thể giới đáng sợ đến lúc này.

- Anh có biết là sau trận động đất, mọi người dần thức tỉnh năng lực không? – Nghe vấn đề của hấn, Trâm không trả lời mà hỏi lại luôn.

- Anh biết! – Tân gật đầu đồng ý rồi đợi cô nói tiếp.

- Mới đầu bọn em có đông người lắm, nhưng bị quái vật săn giết dần nên mới còn ít như vậy... Trong lúc trốn chết và tìm kiếm đồ ăn, em may mắn đã thức tỉnh khả năng có thể cảm nhận được trước nguy hiểm... – Kể ra nguyên nhân, nhớ tới bạn bè từng mất đi, giọng nói của Trâm có vẻ trầm buồn.

- Mọi chuyện đã qua... Em đừng buồn, nghĩ nhiều nữa... – Khẽ vỗ vai Trâm, hấn nhẹ giọng an ủi. Biết được khả năng đặc biệt của cô, hấn càng cảm thấy tò mò hơn nên không nhin được mà hỏi ngay:

- Có được khả năng kì diệu như vậy, tại sao bọn em lại chọn hướng đi đến đây để rồi gặp quái vật chứ?

- Là do tất cả bọn em thúc giục cô ấy phải đi... – Trâm chưa kịp đáp lời thì có giọng nói khác chen vào, cả hai quay đầu ra thì thấy cậu sinh viên già dặn không biết tỉnh lại từ lúc nào đang đi lại gần đây và nói.

- Tại sao? – Tân khó hiểu hỏi tiếp, trong lúc nói hấn ngồi dịch sang bên cạnh chừa ra một chỗ cho cậu sinh viên già dặn ngồi xuống.

- Hết thức ăn anh ạ... Nước thì còn dễ kiếm, chứ thức ăn càng lúc càng khó... Chỗ nào có thực phẩm là y như rằng bọn quái vật trấn giữ ở đấy... – Ngồi xuống, không may động chạm vào vết thương, cậu sinh viên già dặn khẽ nhăn mặt nói.

- Mà khả năng của Trâm cũng không đến mức thần kì như anh tưởng tượng đâu... Cô ấy chỉ cảm giác được nguy hiểm như một thứ trực giác chứ không biết chính xác... Trước khi đi đến đây, cô ấy đã cho bọn em biết là rất có thể sẽ mất mạng... Nhưng không còn cách nào khác, trốn một chỗ cũng chết, mà đi thì còn có cơ hội mong manh... – Khẽ thở dài, cậu sinh viên già dặn kể lại quá trình tại sao bọn họ liều chết chạy tới đây.

- Tôi hiểu rồi... Thế các cậu định đến đâu?

- Khu an toàn anh ạ... Đó là nơi duy nhất giúp bọn em còn hi vọng để sống sót... – Thấy bạn mình có vẻ đau buồn khó nói, Trâm trả lời thay tiếp luôn.

- Ừc... Ừc... Ừc... – Trâm vừa nói hết câu thì bụng cậu sinh viên già dặn bắt ngờ sôi lên.

- Xin lỗi... Từ tối qua đến giờ bọn em chưa có gì vào bụng... – Gãi gãi đầu, cậu sinh viên già dặn ngượng ngừng giải thích.

- Không sao... Cậu vào kia gọi mấy người bạn và mang cái đèn ra đây... Tôi có thứ này cho mọi người... – Vỗ vào vai cậu sinh viên vài cái, hấn khẽ mỉm cười an ủi và giục cậu ta gọi người.

Một lát sau, nhóm sinh viên ngồi quây lại một vòng tròn cạnh Tân. Mỗi người trên tay lúc này đều có một miếng thịt gà, tất cả ngấu nghiến ăn như chưa bao giờ được ăn. Quả thật ai cũng đói lắm rồi, vớ được miếng ngon như thế này thì làm sao mà bình tĩnh được. Nhìn mọi người ăn, hấn như được chứng kiến hình ảnh của mình trước kia mà cảm thấy đồng cảm. Bất giác, hấn nhớ lại quãng thời gian sinh viên mà thần thờ cá người, không biết thằng bạn từng điểm danh hộ còn sống không nữa.

- Anh không ăn à? – Đang chìm trong hồi ức, bỗng Trâm lên tiếng hỏi đánh thức hấn.

- Anh ăn rồi... Bọn em ăn hết đi... – Lắc lắc đầu, hấn trả lời.

- Này bọn em kể về hoàn cảnh của mình rồi... Bây giờ anh có thể cho biết làm sao mà anh có thể sống sót một mình đến giờ không... – Có chút thức ăn vào bụng, sức lực hồi lại, Trâm tò mò hỏi hấn.

- Đúng vậy... Làm sao anh lại mạnh vậy, diệt quái vật đáng sợ một cách dễ dàng... – Thấy bạn mình hỏi, cô sinh viên gọi cảm mắt cũng sáng lên chăm chú nhìn vào hấn.

- Có gì đâu... May mắn thôi... Chuyện là như thế này... – Thấy hai người đẹp nhìn mình bằng ánh mắt hâm mộ, hấn xấu hổ gãi đầu gượng cười.

Khi tất cả mọi người tập trung vào đây, hấn bắt đầu nói sơ lược qua kinh lịch mấy hôm nay của mình. Nghe hấn kể những nguy hiểm phải đối mặt, cách bản thân xoay sở cùng đồng bạn là con Lu vượt qua, nhóm sinh viên thỉnh thoảng lại trầm trồ lên khen ngợi. Ánh mắt mọi người cũng trở nên kính phục, so với hấn trải qua thì việc bọn họ có thể sống đến bây giờ mới là may mắn. Từ lúc Trâm thức tỉnh năng lực của mình, nhờ vào cô ấy mà mối nguy hiểm của bọn cũng thấp đi rất nhiều.

Ăn hết chỗ thịt gà, vẫn còn rất đói, nhưng sức khỏe cũng hồi phục được kha khá vì trong chỗ thịt mới này rất nhiều năng lượng. Mọi người đang trò chuyện rôm rả với nhau, hấn cũng vừa mới biết được tên của cậu sinh viên già dặn là Hùng, cậu béo mập mập là Dũng và bạn thân Nam, cùng với cô sinh viên Hà gọi cảm thì Trâm lên tiếng cắt đứt cuộc trò chuyện:

- Anh Tân... Anh đi cùng bọn em đến khu an toàn chứ... Bọn em có thể đợi anh mang chị Huyền Linh và An Nhiên, cùng với con Lu tới. Nhưng anh phải nhanh lên vì em cảm giác đi vào lúc này là tốt nhất...

Những người khác dù không nói gì, nhưng ánh mắt trông mong đã thay cho điều họ muốn nói.

- Để anh suy nghĩ một chút...

Cau mày, hấn nghĩ tới tình huống của mình bây giờ và khả năng sẽ đến đích thành công. Nếu chỉ có hấn và con Lu thì hấn sẽ đồng ý ngay, nhưng giờ thêm Huyền Linh và An Nhiên thì chuyện lại khác, nhất là khi An Nhiên vẫn còn đang hôn mê không biết bị làm sao. Ngẫm nghĩ một lúc, phân tích lại hai xong, hấn ngẩng đầu lên nhìn tất cả một lượt rồi khẽ trả lời:

- Xin lỗi... Bây giờ anh không thể đi cùng mọi người được... Mong mọi người hiểu cho...

Nghe câu trả lời của hấn, mấy người sinh viên cúi xuống không nói câu gì, nhưng ánh mắt buồn bã thất vọng thì không che giấu được.

- Không sao đâu anh... – Hùng gượng cười vỗ vai hấn. Sau đó, cậu ta quay ra nói với bạn mình.

- Mọi người quay lại chỗ cũ bây giờ rồi chuẩn bị lên đường thôi... Trâm nói lúc này đi thì phải đi ngay, chậm sinh biến lúc ấy thì chỉ có đường chết...

Nói xong, cậu ta cầm đèn pin đứng lên cùng với mấy người bạn quay lại chỗ nằm ban đầu. Thấy mọi người đi khuất, hấn cũng tìm lại cái hòm tôn đựng bình ắc-quy rồi mang ra cửa.

Đứng bên ngoài đường lớn, Tân và nhóm sinh viên chia tay. Trước khi khởi hành, Trâm nhìn hần mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Chúc bọn họ lên đường may mắn bình an, hần chăm chú nhìn vào bóng lưng mỗi người đến khi tầm nhìn bị màn sương che mắt mới vác cái hòm tôn lên vai, tìm đường quay trở lại xóm trọ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Nghiêm khắc huấn luyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

10h 30’ sáng.

Sau một hồi cẩn thận di chuyển, cuối cùng Tân cũng đã về được đến xóm trọ an toàn. Đứng trước cổng ngõ vào trong sân, hần thấy Huyền Linh và con Lu đã chờ mình không biết từ lúc nào. Chuyển cái hòm tôn qua thành tường bao để Huyền Linh đỡ xuống hộ, hần ngoái đầu lại đằng sau nhìn ngắm một lúc. Khoảng một phút sau, chắc chắn xung quanh đây không có con gì bám theo mình, hần mới bật tường leo vào sân.

Vừa đặt chân tiếp đất, ngay lập tức, con Lu lao tới chồm lên người hần, vẫy đuôi tíu tít, mừng rơn. Đến lúc này, nguy hiểm đã hoàn toàn qua đi, có thể buông lỏng tinh thần, hần khẽ cười rồi vuốt ve đầu con Lu. Về đến nhà, cô người chò dọi mang cho hần cảm giác thật ấm áp, bao mệt nhọc, đau đớn bỗng chốc như tan biến hần đi. Cảm thấy có chút khát, hần buông con Lu ra, mở ba lô lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Ôm cái hòm tôn đứng bên cạnh, Huyền Linh nhìn bộ dạng nhếch nhác, phờ phạc của hần, cô lo lắng lên tiếng hỏi:

- Anh ổn chứ?

- Không có việc gì đâu em... Lúc này gặp chút chuyện thôi... – Khẽ cười, hần lắc lắc đầu ra vẻ mình không có việc gì để cô bớt lo.

- Chuyện gì? Quái vật “Nắm đầu người” tấn công anh à? – Nghe hần trả lời, Huyền Linh cảm thấy không đơn giản như vậy nên quan tâm hỏi tiếp.

- Ủ! Không chỉ có quái vật “Nắm đầu người” mà còn thêm con quái đáng sợ khác... Đi vào phòng rồi từ từ anh kể cho... – Gật đầu, hần tiếp cái hòm tôn trong tay Huyền Linh rồi bước tới phòng trọ của mình.

- Mà An Nhiên có tiến triển gì không em? – Vừa đi, hần vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh hỏi thăm Huyền Linh về tình hình của An Nhiên.

- Con bé vẫn hôn mê, nhưng người đã bớt nóng hơn trước một chút... – Nhẹ nhàng đáp lời hần, sự nhớ ra có việc quan trọng, cô vội nói tiếp luôn.

- À, mấy tiếng trước, đang yên lành, con Lu tự nhiên dáo dác, chạy đi chạy lại muốn ra ngoài... Nó có vẻ lo lắng lắm... Rồi chỉ một lát sau thì tiếng gào rú của quái vật và con người la hét vang lên, em cùng với con Lu vội chạy sang tòa nhà bảy tầng leo lên nóc nhìn tới nơi phát ra âm thanh... Nhưng sương mù dày quá, chả nhìn thấy gì cả... Lúc đấy anh có ở gần chỗ này không?

- Chuyện anh sắp kể chính là chuyện này đó... – Đặt cái hòm tôn xuống nền nhà, hần ngồi lên nó rồi bắt đầu kể lại cho Huyền Linh biết khoảng thời gian lúc trước.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, Huyền Linh mới nghe xong Tân kể toàn bộ sự việc hần vừa trải qua lúc này. Đoạn hần nói mình cùng với nhóm sinh viên bị đàn quái vật “Nắm đầu người” bao vây, xuất hiện cả con quái biến dị đáng sợ, cô nắm chặt tay, cả người căng thẳng cứng lại. Tưởng tượng đến cảnh, chẳng may con “Quái vật người bọ” không xuất hiện, hần bị cuốn lấy không thoát ra được, cô cảm thấy lo lắng muốn rụng tim. Còn tốt là hần đã trở lại, mọi chuyện vẫn ổn, cô thở nhẹ một hơi, áp lực nặng trĩu cũng được buông lỏng.

Đang vỗ ngực cho nhịp tim của mình bình ổn trở lại, hần đột nhiên lên tiếng hỏi cô:

- Em thấy quyết định của anh từ chối nhóm sinh viên có đúng không?

Câu mảy may ngẫm nghĩ một lát rồi cô nhìn vào mắt hần đáp:

- Em không biết nữa... Nhưng em tin tưởng anh dù mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa...

Nghe câu trả lời của Huyền Linh, hần cảm thấy những khúc mắc trong lòng được tan biến. Dù sao, vừa nãy hần cũng bỏ qua một cơ hội tốt để đưa hai mẹ con Huyền Linh đến “Khu an toàn”. Khả năng của Trâm hần đã được chứng kiến rồi, quãng đường có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng khả năng thành công sẽ rất lớn.

- Nước... Nước... – Cả hai đang trò chuyện say sưa, bỗng An Nhiên vẫn luôn hôn mê đột nhiên cất tiếng nói.

Nghe tiếng con, Huyền Linh vội quay lại. Một tay cầm cốc nước, một tay cô nâng đầu con bé lên rồi gấp gấp gọi:

- An Nhiên... Tỉnh... Tỉnh con ơi... Nước đây – Cô gọi mãi vài câu mà con bé hai mắt vẫn nhắm nghiền, mới thỉnh thoảng lại mấp máy trong vô thức.

- Em giúp con bé uống nước đi... Chắc nó phải một thời gian nữa mới tỉnh lại được... – Đứng sát bên giường, hân vừa đặt tay lên trán An Nhiên cảm nhận nhiệt độ vừa nói.

- Vâng!!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh nhẹ nhàng mím môi con rồi cho con bé uống nước.

Nhìn Huyền Linh chăm sóc An Nhiên vô cùng cẩn thận và không cần đến sự giúp đỡ của mình, hân mở cái hòm tôn lấy mấy cái bình ắc-quy ra. Ở gần đấy, con Lu thấy hân mở hòm trông có gì ăn ngon nên háo hức ngó vào xem. Nhưng thấy chỉ toàn mấy khối hình vuông không ăn được, nó chán nản chạy đến ổ của mình ở góc nhà, rồi cuộn tròn lại nằm ngủ.

Hân học khoa cơ khí, nhưng trước kia cũng được nhà trường cũng dạy cả kiến thức về điện. Cho nên, để khai thác đồng bình ắc-quy này một cách dễ dàng và hiệu quả nhất hân biết mình phải làm cái gì bây giờ. Đó là, đấu nối song song các bình ắc-quy thành một hệ. Mà cách để thực hiện việc này có đến bốn phương án.

Ngẫm nghĩ một lúc, hân chọn lấy một phương án tối ưu trong đầu rồi bắt tay vào làm. Lấy cái kim trong túi dụng cụ, hân đi cắt hết dây điện có trong phòng. Xếp các bình ắc-quy thành một hàng thẳng, song song với nhau, hân đấu từng đoạn dây điện vào hai cực của các bình. Sau đó, hân gom chung đầu các đoạn dây điện vừa đấu vào hai điểm riêng biệt, cực dương với cực dương, cực âm với cực âm. Cuối cùng, hân dùng thêm hai đoạn dây tương đối dài khác đấu vào điểm kết nối chung, hai đoạn dây cuối này có nhiệm vụ là đấu thẳng vào tủ lạnh để cung cấp dòng điện.

Kiểm tra lại toàn bộ hệ thống một lượt, chắc chắn là không có vấn đề gì, hân nhanh chóng sang phòng hai vợ chồng trẻ bê cái tủ lạnh mini mang về. Bây giờ, muốn sử dụng cái tủ lạnh này, hân còn phải thực hiện một bước nữa. Lấy tờ vít, hân vặn ốc chỗ nguồn, tháo bảng mạch biến áp vứt đi. Sau đó, hân bê cái tủ lạnh lại gần hệ thống bình ắc-quy, thực hiện công đoạn cuối là đấu nốt hai dây nguồn vào tủ.

- Ro... Ro... Ro...

Hân vừa đấu xong, lập tức tủ lạnh hoạt động phát ra tiếng kêu. Không nén được vui mừng, hân vội mở cửa tủ kiểm tra thì đèn bên trong lập tức sáng lên, chiếc tủ lạnh hoạt động bình thường như lúc vẫn dùng điện lưới vậy. Ở gần đấy, Huyền Linh thấy thế liền cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Sau khi cho An Nhiên uống nước xong thì con bé lại nằm yên nhắm mắt, không còn việc gì khác cô liền chăm chú nhìn hân loay hoay.

- Ục... Ục... Ục...

Tần đang tháo nốt bóng đèn trong tủ lạnh vất đi để tiết kiệm điện được cao nhất thì phía sau hân đột nhiên vang lên tiếng bụng của Huyền Linh sôi lên. Ngoài đầu nhìn lại, thấy cô ấy cúi đầu xấu hổ, hân giờ đồng hồ lên xem vậy mà đã hơn 1h trưa. Ngay lập tức, hân cảm thấy bụng mình cũng quặn lên rồi con đoi dừ dội bùng phát. Không chậm trễ thêm nữa, hân nhanh chóng xếp thịt gà vào tủ rồi đi nấu bữa trưa.

Thấy hân đi nấu cơm, Huyền Linh liền tiến tới phụ giúp. Con Lu ngửi thấy mùi đồ ăn liền tỉnh dậy sấn vào ngay để hóng hớt. Trong căn phòng nhỏ, hình ảnh đôi nam nữ trẻ trò chuyện với nhau cùng với con chó ngồi sát bên cạnh nhìn âm áp như một gia đình.

.....

1h 15 phút, chiều.

Trời hửng sáng hơn trước một chút, sương mờ đã tan đi gần hết, mưa ngừng hân và không khí thì ẩm áp hơn rất nhiều. Trong không gian, tiếng chim chóc hót líu lo khắp mọi nơi. Trên những đồng cỏ nất lớn, bụi cỏ rậm bắt đầu nở hoa sắc tím. Khung cảnh tạo ra trong mắt yên bình như một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp vậy.

Đứng sau cổng dây tơ, Tân neho mắt quan sát kĩ một vòng trước cổng. Khi chắc chắn rằng, xung quanh đây không có thêm cái gì khả nghi khác hân mới quay lại khoảng sân rộng ngay cạnh cổng. Khoảng hơn chục phút trước, hân thức dậy từ gác ngủ trưa kéo dài hơn một tiếng, bởi ăn xong là cảm giác mệt mỏi liên ập tới nên không thể không nghỉ ngơi. Sau khi rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong, tỉnh táo trở lại, hân ngay lập tức nghĩ tới một vấn đề cực kì quan trọng. Đó là, khả năng chiến đấu, đối mặt với nguy hiểm của Huyền Linh rất kém. Sắp tới, khi đi chuyển đến “Khu an toàn” mà cô ấy vẫn vậy thì phần trăm rất lớn là không đến được đích.

Cái tủ lạnh đã giải quyết xong, với lượng điện từ hệ thống mười bình ắc-quy thì có thể chạy được vài ngày liên tiếp. Không phải lo nghĩ vấn đề tìm thực phẩm và bảo quản tươi, hân có thời gian dư giả để làm việc khác. Thế là, hân nghĩ đến ngay việc rèn luyện cho Huyền Linh.

Nói cho cô ấy biết ý nghĩ của mình, Huyền Linh rất nhanh thì đồng ý với hân. Tình hình của An Nhiên bây giờ không cần lúc nào cũng phải có người bên cạnh, cho nên hân muốn tiến hành kế hoạch ngay với Huyền Linh vào lúc này. Trước tiên, hân trèo lên nóc tòa nhà bảy tầng dùng ống nhòm quan sát trước một vòng. Biết được xung quanh đây vẫn an toàn, hân xuống dưới cổng xem kĩ thêm một lần nữa. Bây giờ, khi đã hoàn toàn yên tâm, hân bắt đầu thực hiện việc rèn luyện.

Vấn đề trước mắt của Huyền Linh là hai vấn đề chính. Một là nỗi sợ hãi khi đối mặt với quái vật “Nấm đầu người”, hai là kỹ năng chiến đấu và sử dụng sức mạnh của bản thân cực kém. Ngẫm nghĩ cẩn thận trong đầu, hân cảm thấy việc khắc phục tâm lý sợ hãi chưa cấp thiết bằng kỹ năng chiến đấu. Cho nên, hân sẽ huấn luyện khả năng chiến đấu cho cô trước tiên.

- Anh nói trước... Khi huấn luyện anh sẽ rất nghiêm túc đó... Em chú ý làm cho tốt... Bây giờ em cầm đoạn gậy ngắn này thay cho thanh mã tấu và coi anh giống như con quái vật “Nấm đầu người” rồi dùng hết sức tấn công... – Đưa cho Huyền Linh một đoạn cành cây thẳng, dài khoảng hơn ba chục phân, hân đồng ý nói cô biết phải làm gì.

- Có được không anh... Nhờ... – Nhìn cây gậy trong tay rồi lại liếc mắt tới hân, Huyền Linh ngập ngừng hỏi, chắc cô lo lắng sẽ làm hân bị thương.

- Em không phải lo việc đấy... Cứ tấn công dứt khoát vào... Chọn những vị trí mà em cảm thấy hiểm nhất... – Không đợi Huyền Linh nói hết câu, hân lên tiếng ngắt lời rồi thúc giục.

- Được rồi! Giờ em tấn công luôn đi... Nhớ là phải dùng hết sức...

- Vâng!!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh gác những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, cô chăm chú quan sát tìm mục tiêu để tấn công.

Mấy giây sau, làm ra quyết định, cô hít sâu một hơi, nắm chặt cái gậy bằng hai tay, lao lên rồi dùng hết sức đập thẳng, mục tiêu là đầu hân.

- Vút!!! - Hoi lách mình sang một bên, Tân dễ dàng tránh thoát đoàn tấn công trực diện đó.

- Ụch!!! – Trượt mục tiêu, vì dùng hết sức ra đòn, Huyền Linh không khống chế được cơ thể mà ngã đã ngã vật xuống đất.

- Đứng dậy!!! – Cau mày, hân quát to lên một tiếng. Chờ Huyền Linh đứng lên, hân nhìn vào mắt cô lạnh lùng nói:

- Không kiểm soát được cơ thể, hạ bản quá yếu... Trước mắt cô đứng tấn một tiếng đồng hồ đã...

- Vâng... Nhưng... Nhưng em không biết đứng tấn... – Thấy hân như biến thành một người khác, không có một chút gì là dịu dàng, Huyền Linh có chút ỳ khuyết nói với giọng như muốn khóc.

- Nhìn tôi làm mẫu đây... Nói năng dứt khoát vào... Cô chưa ăn cơm à... – Hai chân rộng bằng vai, Tân trùng gối xuống vào thế tấn, đồng thời hai tay hấn nắm thành nắm đũa thẳng lên trước. Quay ra, hấn gắt lên với Huyền Linh. Vào trạng thái huấn luyện, hấn như biến thành bố mình, người từng hết sức nghiêm khắc với hai anh em.

Bậm môi, mắt rom róm, Huyền Linh không dám nói câu gì mà bất chorúc tư thế đứng của hấn. Cô biết, hấn chỉ muốn tốt cho mình nên mặc dù ủy khuất, nhưng trong lòng không có ý trách hấn. Chỉ là, cô vừa nghĩ như vậy xong thì hành động tiếp theo của hấn làm nước mắt của cô không giữ được nữa.

- Vút... Bốp... – Nhìn đôi chân mềm yếu như sợi bún đứng sai tư thế, Tân cảm cái gậy quất cho một nhát khá mạnh vào bắp chân rồi quát:

- Cô đang đứng tấn hay tập múa thế hả... Đứng kiểu gì mà chân cong queo được, tài thật... – Thấy cô cắn răng chảy nước mắt, hấn khẽ thở dài rồi lại tiếp tục nói với giọng nghiêm khắc:

- Khóc cái gì mà khóc.. Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả...

- Bốp!!! Hai tay thẳng lên không được hạ thấp xuống...

- ...

Nằm ở dưới mái hiên, con Lu nhìn hai người nhảy nhót như xiếc khi mà cảm thấy nhàm chán. Nó há mồm ngáp một cái rồi to, rồi không thể chịu được nữa mà cuộn tròn người lại, chìm vào trong giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Giác mơ của An Nhiên

7 giờ 30 phút, Sáng.

Trước khoảng sân ngay cạnh phòng trọ, Huyền Linh đang đứng tấn trong khi Tân thì đánh một bài quyền trong môn “Võ núi Tây Bắc”. Ở dưới mái hiên, con Lu vẫn như thường lệ nằm ngái ngủ ở chỗ quen thuộc của mình. Hôm nay thời tiết vẫn xấu như mọi khi, trời âm u tối, sương mù dày đặc khắp nơi, còn không khí thì vừa khô, vừa lạnh.

Đã ba ngày trôi qua kể từ buổi Tân mang được bình ác-quy về, An Nhiên vẫn chưa tỉnh nên trong lúc chờ đợi, hấn tiếp tục kế hoạch huấn luyện cho Huyền Linh. Từ sáng sớm cho đến chiều muộn, hấn chia ra nhiều bài tập vào những khoảng thời gian khác nhau. Lúc năm giờ, cả hai thức dậy, hấn sang tòa nhà bảy tầng quan sát, còn Huyền Linh thì chạy bộ vòng quanh sân. Sáu giờ, hấn làm một chút đồ ăn sáng, rồi cả hai nghỉ ngơi một lát. Đến bảy giờ, vào thời gian huấn luyện chính thức, trước tiên hấn đề Huyền Linh đứng tấn một tiếng. Rồi sau đó, hấn huấn luyện kỹ xảo chiến đấu cho cô bằng cách tập đánh những đòn thế cơ bản, hết nửa buổi sáng. Giữa trưa, cả hai ăn uống và nghỉ ngơi trong khoảng một tiếng rưỡi, khi thức dậy, hấn lại tiếp tục việc huấn luyện cho cô. Lần này là khả năng thực chiến và phản xạ. Huyền Linh sẽ coi hấn là quái vật “Nắm đầu người” và tung ra những đòn đánh được học lúc sáng. Trong lúc đỡ đòn, hấn thỉnh thoảng sẽ phản công lại bất ngờ để rèn luyện phản xạ cho cô, cả hai cứ tập như vậy đến cuối ngày.

Dưới áp lực nghiêm khắc của hấn và khả năng bất chorúc thiên bẩm, Huyền Linh học rất nhanh những chiêu thức cơ bản và vận dụng nó được nhuần nhuyễn. Kết hợp với bộ khí “Sùng thiên”, cô bây giờ đã hoàn toàn làm chủ được sức mạnh trong cơ thể mình. Mặc dù chưa thể so với hấn, nhưng đối với mấy hôm trước thì nay Huyền Linh gần như thay đổi khác một trời một vực. Thân thể nhỏ hấn một vòng, không phải gầy đi mà thon gọn và các bó cơ săn chắc hơn. Để dễ vận động, cô đổi kiểu tóc từ xõa ngang vai thành đuôi gà. Việc này làm cho sự nữ tính dịu dàng của cô biến mất, nhưng thay vào đó là vẻ đẹp anh khí, mạnh mẽ lên ngôi. Đặc biệt, phải kể đến ánh mắt của cô, không còn toát ra vẻ yếu đuối, cam chịu nữa mà lúc nào cũng bùng lên ánh sáng hi vọng, tự tin vào bản thân.

Huyền Linh đang ngày một tốt lên, nhưng thời gian trôi qua mà An Nhiên mãi chưa tỉnh nên vấn đề mới lại phát sinh. Đó là, lương thực đang dần cạn kiệt, chỗ thịt gà hấn săn được lúc trước đã sắp hết. Nghiêm trọng hơn, là gạo cũng chỉ còn một ít, chắc đủ khoảng một hai bữa nữa. Hết cái ăn, không còn cách nào khác, hấn sẽ phải ra ngoài để tìm kiếm. Lần trước, lúc đi lấy bình ác-quy hấn đi chuyển một mình và không có con Lu nên suýt chút nữa thì mất mạng. Nên lần này, đi tìm kiếm lương thực, nguy hiểm hơn, hấn không thể không mang theo con Lu bên cạnh. Như vậy, trong phòng trọ chỉ còn lại hai mẹ con Huyền Linh. Mặc dù khu này có vẻ an toàn, nhưng từ lúc biến đổi xảy ra, cái gì cũng có thể phát sinh. Hấn mới chỉ huấn luyện sơ qua kỹ năng chiến đấu cho Huyền Linh, chưa trải qua thực chiến, khắc phục vấn đề tâm lý, đối mặt với nguy hiểm bất ngờ sẽ là một vấn đề lớn đối với cô.

.....

Đánh xong bài quyền, thu công lại, Tân giờ đồng hồ lên nhìn thì thấy mới gần tám giờ sáng, còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc để Huyền Linh chuyển sang khâu tập luyện tiếp theo. Ngẩng đầu, hấn liếc mắt nhìn Huyền Linh nghiêm túc đứng tấn rồi thở dài một hơi. Việc lương thực sắp hết, hấn chưa cho cô biết, bởi nói ra cũng không giải quyết được việc gì. Cau mày, hấn suy tư cố gắng nghĩ ra một biện pháp để giải quyết tình hình rồi rầm lúc này.

Đang động não, bỗng từ phía sau hấn đột ngột có tiếng người nói cất lên:

- Chú Tân! Mẹ con đang làm gì thế?

Giật mình, hắn thoát khỏi suy nghĩ vội quay đầu lại nhìn. Khi biết rõ người vừa cất tiếng nói là cô bé An Nhiên, hắn kinh ngạc đến há hốc mồm. Bởi chất giọng của con bé khác quá, nó vẫn còn non nớt, nhưng không có vẻ ngây thơ như trước mà vương vấn một chút gì đó quyến rũ lạ lùng. Mà không riêng gì giọng nói, cơ thể của con bé cũng biến đổi giống như lột xác biến thành người khác vậy. Lúc trước, mẹ con bé đắp chăn che đi, hắn không biết được ra sao, giờ nhìn thấy mới cảm giác kinh hãi từng sờ cả người.

Trong lúc hôn mê, hắn không biết những gì biến đổi đã xảy ra bên trong con bé. Nhưng bây giờ, hắn cảm giác là con bé đã lớn hơn trước một vòng, từ một bé con tầm năm, sáu tuổi biến thành giống như đứa trẻ chín đến mười tuổi. Tóc con bé đã đổi toàn bộ từ đen thành màu đỏ rực, cơ thể thì thanh mảnh hơn và bắt đầu có dáng của một thiếu nữ. Kế thừa gen của mẹ, khuôn mặt bụ bẫm của con bé giờ nhìn có vẻ thanh tú và rất xinh đẹp. Đặc biệt nhất phải kể đến, là con người trong đôi mắt của con bé, không còn là màu đen như trước, mà chuyển thành màu đỏ nhìn cực kì yêu dị.

Con bé đứng vịn tay ở cửa phòng trọ, tò mò nhìn hai người. Vương trong không khí, hắn thoáng thoáng ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, thơm dịu giống như của “Cây quỳ” phát ra, nhưng lại không mang cảm giác mê hoặc. Xem ra, tất cả những biến đổi của con bé là do cái cây đáng sợ này gây ra. May mắn, là con bé không biến thành quái vật như trong tưởng tượng của hắn.

- An Nhiên... Con tỉnh rồi!!! – Nghe thấy tiếng nói, Huyền Linh ngoái đầu nhìn lại thì thấy con mình đứng ngoài cửa. Hết sức vui mừng, cô reo lên, vội chạy tới ôm chầm lấy con gái bé lên rồi hôn chút chút vào má con bé.

- A..a.. Mẹ bỏ con xuống... Nước miếng vương tứ tung đầy mặt con rồi... – Cảm giác hành động của mẹ mình hơi quá đà, An Nhiên khó chịu vùng vẫy.

Nằm gần đó, con Lu thấy An Nhiên tỉnh lại, chắc nó cũng quý cô bé nên vội đuôi tuít tuít, lập tức chạy lại gần, rồi chồm lên liếm láp bấp chần cô bé. Trong khi đó, động tĩnh của Huyền Linh và An Nhiên đã đánh thức hắn khỏi cảm giác sững sờ. Quăng những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, hắn mỉm cười nhanh chóng lại gần hai mẹ con. Đợi cho Huyền Linh âu yếm con xong, hắn đặt tay lên trán An Nhiên kiểm tra rồi khẽ hỏi:

- Cháu cảm thấy khỏe chứ?

- Con khỏe lắm! – Vẫn được mẹ bế, An Nhiên gật đầu đáp lời. Nói xong con bé đưa ngón trỏ lên miệng mút, dáo dác nhìn khắp nơi rồi cất tiếng hỏi hân:

- Chỗ này là ở đâu thế chú Tân?

- Đây là xóm trọ của chú... Con còn nhớ những gì xảy ra lúc trước không? – Hắn đáp lời An Nhiên rồi hỏi thử xem con bé có biết việc gì đã xảy ra với chính bản thân mình không.

- Con chỉ nhớ là đang ở một chỗ đầy cây cỏ cùng với chú và mẹ thì tự nhiên buồn ngủ... Sau đó, con ngủ mơ một giấc mơ dài, thật dài đến nỗi giờ mới tỉnh... – Nhíu mày, An Nhiên cố gắng hồi tưởng lại rồi trả lời hắn.

- Mà con ngủ lâu thế cơ... – Không biết được thực tại ra sao, con bé hỏi luôn hắn về khoảng thời gian bị mất ý thức.

- Mấy ngày rồi đấy... Con ngủ mãi không tỉnh làm mẹ lo phát khiếp đi được... Chết... – Huyền Linh đáp lời luôn, tiện đó cô hôn trộm luôn một cái vào má lúc An Nhiên không phòng bị.

- Thế con ngủ mơ thấy cái gì mà mẹ gọi mãi không được... – Bé An Nhiên vào phòng rồi ngồi xuống giường, Huyền Linh vừa vuốt tóc con vừa tò mò hỏi.

Ngồi trên cái ghế nhựa cao đối diện, Tân dù không nói gì, nhưng ánh mắt cũng tỏ ra hết sức hiếu kì về giấc mơ của con bé. Bên cạnh hắn, con Lu nằm vầy đuôi đang chăm chú nhìn An Nhiên cũng khẽ sủa một tiếng, chẳng biết nó có hiểu bọn họ nói gì không mà hóng hớt như vậy nữa.

- Mẹ muốn nghe con kể thật chứ? – An Nhiên nhìn mẹ mỉm cười hỏi lại, nụ cười của bây giờ mang một cái gì đó yêu dị, mê hoặc khiến Tân nhìn thấy mà thất thần cả người.

- Ừ.. Kể mẹ nghe đi... Mẹ tò mò lắm... – Huyền Linh là mẹ của con bé nên đương nhiên sẽ không bị nụ cười ảnh hưởng. Nghe con hỏi, cô háo hức thúc giục.

- Vậy được... Con mơ là hai mẹ con mình quay lại nhà cũ... Rồi cả hai bạn tuít tuít sửa soạn dọn nhà... Rồi sau đó bao nhiêu người đến chơi này, họ mang nhiều quà lắm, còn mang cả một bộ váy rất đẹp tặng cho mẹ nữa... Mẹ mặc cái váy vào mẹ trở nên cực kì xinh đẹp đi ra trò truyện với mọi người ai cũng phải trầm trồ lên khen ngợi..

- Hi hi... Váy gì đấy con... Đẹp thế cơ à... – Nghe con bé kể, Huyền Linh mừng rỡ ra cảnh tượng mà cảm thấy thích thú không nhịn được ngắt lời.

- Váy đẹp lắm... Mẹ nhìn xinh lung linh luôn... Cái váy liền áo trắng tinh, đuôi váy dài thật dài làm con phải đi sau nâng váy cho mẹ đấy... – Nhớ lại hồi ức đẹp trong giấc mơ, An Nhiên vừa kể vừa mỉm cười hạnh phúc. Rồi đang nói, cô bé đột nhiên quay ra nhìn hắn và con Lu khiến cả hai khó hiểu nhìn nhau.

- Trong giấc mơ, con thấy chú Tân với con Lu cũng xuất hiện nữa cơ...

- Thế hử! Thế chú Tân với con Lu làm gì trong giấc mơ của con? – Bị cuốn hút vào câu truyện, Huyền Linh hỏi con luôn mà không cần nghĩ.

- Mẹ từ từ để con kể đã nào... – Cảm giác bị chen ngang khó chịu, An Nhiên gắt giọng lên với mẹ.

- Ừ.. ừ... Mẹ xin lỗi... Con kể tiếp đi... – Vội mỉm cười xin lỗi, Huyền Linh im lặng lắng tai nghe con mình nói tiếp.

- Mẹ mặc cái váy đẹp ra bên ngoài được một lúc thì có xe ô tô đến trước cửa nhà mình đón... Con đỡ váy cho mẹ đi đến trước xe ô tô thì thấy ông ngoại và bà ngoại bước từ trong ra... Trong mơ, con không nhìn rõ, nhưng con cảm giác được ông, bà hiền và quý con lắm như mẹ nói đấy... Ông, bà bảo bạn lắm không đến thăm hai mẹ con mình được, nhưng hôm nay là ngày quan trọng của mẹ nên phải tới...

Nghe giọng nói ngây thơ của con về ông bà, Huyền Linh bắt giác nhói lên trong lòng. Nghĩ tới việc mình không dám về quê kể cho bố, mẹ biết chuyện, giấu cả con mình, giờ lại không biết họ còn sống không nữa mà nước mắt của cô chực trào ra. Vội quay mặt đi không cho con mình biết, cô cố gắng kiềm chế nước mắt. May mắn, là tất cả mọi người đang tập trung câu truyện của An Nhiên nên không ai để ý xem cô.

Trong khi đó, An Nhiên vẫn say sưa kể lại mà không biết được cảm xúc của mẹ mình.

- Con với mẹ lên xe ô tô cùng với ông bà này... Cả nhà mình đi đến nhà thờ lớn trong thành phố... Phía sau có nhiều người đi theo lắm..

Thấy con mình kể đến việc đi tới nhà thờ, Huyền Linh dần cảm thấy là lạ. Sự tò mò ngăn cho cảm xúc tiêu cực của cô phát tán. Quay đầu lại, cô chăm chú nhìn con mình rồi lắng nghe.

- Đến nhà thờ rồi, mẹ bước xuống xe đi dần đến lễ đường, ở bên cạnh đỡ tay mẹ là ông ngoại, còn con thì phải đi sau nâng váy... Rồi mọi người hai bên tung hoa này, toàn cánh hoa hồng đẹp lắm... Đến trước lễ đường, ngẩng đầu lên nhìn con mới biết là có người đứng đợi hai mẹ con mình ở đó...

- Mẹ biết là ai không? – An Nhiên cười tí mắt hỏi.

Ân ân cảm giác được cái gì, Huyền Linh đỏ mặt lắc đầu không đáp lời.

- Là chú Tân ấy... Chú ấy mặc vest, thắt cà-vạt đẹp trai lắm mím cười đợi mẹ... Đứng cạnh chú còn có con Lu luôn, nó thất nơ con bướm trước cổ nhìn ngộ lắm... Rồi cả hai trao nhẫn cho nhau này... Cuối cùng trước sự hò hét của mọi người, cả hai hôn nhau đắm đuối luôn, như trong phim ấy... Rồi chú Tân và con Lu về ở cùng với hai mẹ con mình, con phải gọi chú ấy là bố nữa cơ... Thế nào, mẹ thấy giấc mơ của con đẹp không?...

Nói đến đoạn hay, An Nhiên quay ra hỏi mẹ rồi liếc nhìn chú Tân chờ hai người tán thưởng để lấy hứng kể tiếp. Nhưng vừa nhìn, cô bé liền giật mình tưởng hai người bị ốm vì mặt họ đỏ rực như gấc. Cả hai cúi gằm đầu xuống ngực, không dám ngẩng lên nhìn nhau, cũng không dám nói câu gì, chỉ có con Lu là dòng tai khê sủa lên như cảm thấy hứng thú thật lớn.

- Mẹ với chú không bị ốm chứ? – Đặt tay lên trán mẹ, An Nhiên lo lắng hỏi thăm

-

-

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: An Nhiên thức tỉnh năng lực

6 giờ 30 phút, Sáng.

Hôm nay thời tiết đã tốt hơn so với mọi khi, trên cao, trời vẫn còn âm u dày đặc mây đen, nhưng sương mù không có và con mưa lát phát cũng tạnh hẳn. Nhiệt độ thì ngày một hạ thấp, tuy không bằng thời điểm giữa mùa đông, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau con mưa, trong không khí tràn ngập hơi nước, khiến cho cái lạnh càng trở nên buốt giá và khó chịu hơn nhiều.

Đứng trước cổng xóm trọ, Tân với tay qua song sắt khóa cổng. Khóa xong, hắn quay người, rút cuốn sổ nhỏ trong túi áo khoác ra rồi chăm chú nhìn. Nội dung bên trong là những đường nét, hình vẽ nguyệt xích ngoặc, đại khái của một tấm bản đồ. Để hoàn thành được cái này, hắn đã phải dành cả buổi chiều hôm qua quan sát rồi tự vẽ lên. Tìm lấy một địa điểm đánh dấu tọa độ gần nhất trong bản đồ, hắn giờ đồng hồ lên, dựa vào la bàn rồi xác định một phương hướng chuẩn xác. Những ký hiệu được đánh dấu này là các cửa hàng tạp hóa, siêu thị mini VinMart, quán ăn, nhà hàng còn lành lặn... Mục tiêu tìm kiếm thực phẩm mà hắn cảm thấy khả năng lớn sẽ có đồ ăn.

Khi đã chắc chắn hướng đi, hắn gật đầu với Huyền Linh và An Nhiên rồi rút cái riu ra lạng lẽ cất bước. Bám sát ngay phía sau hắn là hai mẹ con An Nhiên, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu. Bắt đầu đi chuyên, tất cả mọi người đều im lặng cảnh giác nhìn ngó xung quanh, không ai nói với ai câu gì.

.....

Hôm qua, khi An Nhiên tỉnh lại khỏi cơn hôn mê dài, Tân đã làm một bữa ăn thịnh soạn để chúc mừng. Bữa cơm đã tiêu tốn rất nhiều thịt gà và gạo, giúp mọi người được ăn no nê, kể cả con Lu. Nhưng như vậy, số lương thực dự trữ liền vơi đi nhanh chóng, hắn ước lượng chỉ đủ khoảng ba bữa nữa là hết sạch. Không còn cách nào khác, hắn cho Huyền Linh nghỉ huấn luyện nửa buổi chiều và nói cho cô biết tình hình thực tế. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, cả hai thống nhất kế hoạch, là ngày mai sẽ ra bên ngoài tìm kiếm thực phẩm. Sẵn tiện, hắn sẽ rèn luyện khả năng thực chiến và khắc phục vấn đề tâm lý cho Huyền Linh bằng cách để cô đối mặt với quái vật thực sự.

Thế là, ăn uống và nghỉ ngơi hết một khoảng thời gian buổi trưa xong, hắn lập tức đi sang nóc tòa nhà bảy tầng quan sát, tìm kiếm mục tiêu. Trong khi đó, ở phòng trọ, Huyền Linh cùng với An Nhiên chế biến thịt gà làm ruốc, và nấu cơm nắm để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Trong khi tất cả mọi người đều bận rộn, chỉ có con Lu là rảnh rỗi. Nó không đi theo hắn như thường lệ mà ngồi hóng ở bếp, thỉnh thoảng lại được An Nhiên cho một miếng thịt nhỏ, rồi lấy đó làm niềm vui.

Dùng ống nhòm chăm chú quan sát, rất nhanh hắn phát hiện được xung quanh xóm trọ có khá nhiều nơi là nhà hàng, quán ăn, cửa hàng, đại lý... còn lành lặn, khả năng lớn sẽ có thực phẩm. Chụp ảnh lại, hắn định đánh dấu vào la bàn trên đồng hồ, nhưng địa điểm nhiều quá rất khó để nhớ nếu chỉ dựa vào la bàn. Động não, hắn nghĩ ra phương án là vẽ lại thành bản đồ vào quyển sổ nhỏ vẫn luôn mang theo. Không có kinh nghiệm về việc này nên hắn chỉ vẽ những đường nét đơn giản sơ sài rồi ghi tên địa điểm, đánh dấu tọa độ và phương hướng.

Tiêu tốn hết gần nửa buổi chiều, cuối cùng hắn cũng vẽ đại khái được hình dáng bản đồ. Mặc dù, chỉ là những đường nét nguyệt xích ngoặc, nhưng nhìn vào đó, hắn có thể hiểu là được. Xuống bên dưới, quay về xóm trọ, Huyền Linh đã chuẩn bị đồ ăn xong còn nấu luôn bữa tối thay cho hắn.

Lần đầu được thưởng thức tay nghề của người đẹp, hắn khá là chờ mong. Và rất nhanh hắn không phải thất vọng vì cô ấy nấu khá ngon, mặc dù phải nấu cơm trực tiếp bằng bếp ga. Ăn uống no đủ xong, hắn kiểm tra kỹ lại hành trang một lần nữa rồi kêu mọi người ngủ sớm để lấy sức cho ngày mai hành động.

.....

Khom người cẩn thận di chuyển, Tân dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lượn lách qua nhiều ngõ nhỏ vòng vèo, chật hẹp mọc cỏ rậm um. Hai bên đường là rất nhiều những nhà dân lành lặn được xây lình tinh, mỗi người một kiểu không có quy hoạch. Theo chỉ dẫn của la bàn, để đến được mục tiêu, hắn bắt buộc phải xuyên qua khu phố này. Nhìn những tòa nhà cao, cửa rộng được rào chắn kín mít, hắn nghĩ rằng rất có thể bên trong sẽ có gạo. Những chỗ như thế này sẽ rất ngon ăn, nếu như cánh cửa của bọn chúng không bị khóa kín. Muốn đột nhập vào bên trong bây giờ là không dễ và mất khá nhiều thời gian, mà thực phẩm khả năng lớn là chỉ có gạo, ăn không đủ no nên hắn tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Một lát sau, hắn dẫn mọi người vượt qua khu dân cư chật hẹp, đến một con phố mặt đường rộng ra hơn một chút. Nơi này các tòa nhà cao lớn hơn nhiều, tình trạng đổ sập sau trận

động đất cũng nghiêm trọng hơn. Trong số những căn nhà bị phá hủy hoàn toàn, còn lại khá nhiều nơi chỉ bị đổ vỡ một nửa, tạo thành kẽ hở để có thể đột nhập vào trong. Nhìn thấy cơ hội, hắn vừa có ý định tìm kiếm xem có thứ gì hữu dụng không. Nhưng để ý kỹ, rất nhanh hắn phải thất vọng vì con phố này các cửa hàng toàn là bán đồ thời trang hàng hiệu.

Lấy bản đồ ra xem, hắn giơ la bàn lên xác định lại phương hướng. Đang cau mày chăm chú thì đột nhiên con Lu sủa nhẹ lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

- Gâu...

Vội cất bản đồ đi, hắn rút cái riu ra nắm chặt trong tay rồi nheo mắt nhìn theo hướng con Lu cảnh báo. Hắn thấy cách vài mét, đối diện bên kia con đường tại một lối rẽ vào ngách nhỏ loáng thoáng xuất hiện bóng người đứng vật vờ. Kéo hai mẹ con Huyền Linh nấp vào sau một đồng hồ nát, hắn ra dấu cho họ im lặng rồi móc ống nhòm ra quan sát.

Trong ống kính, hắn thấy đối tượng là một con quái vật “Nắm đầu người” có hình dạng là người đàn ông mặc vest đang đứng quay lưng về đây. Zoom lên nhìn cận cảnh, hắn xác định được con quái vật kia là mới hình thành, bởi đám nấm mọc trên rất ít và những vết thương trên cơ thể máu còn rất tươi. Mà với tình hình bây giờ, cũng chỉ có quái vật “Nắm đầu người” dạng sơ khai mới đứng vật vờ đơn lẻ thế này.

Đưa ống nhòm cho Huyền Linh quan sát, hắn quay ra nhìn con Lu khẽ nói:

- Lu... Mày đi một vòng quanh chỗ này xem còn quái vật nào khác không..

Nghe hắn ra lệnh, con Lu chạy vào một con hẻm gần đấy, vừa đi nó vừa dí mũi xuống đất đánh hơi.

Nhìn con Lu đi khuất, hắn đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ cất tiếng hỏi Huyền Linh:

- Em thấy rõ con quái vật rồi chứ?

- Vâng!! – Huyền Linh buông ống nhòm xuống rồi khẽ gật đầu.

- Con quái này chỉ là dạng sơ khai, mới hình thành không lâu nên sức mạnh của nó rất yếu ớt... Mặc dù nhìn nó khá lạnh lặn, nhưng con quái không khỏe hơn người bình thường là bao... Đây là một đối tượng tốt để em luyện tập... – Nheo mắt nhìn con quái vật, hắn đưa ra đánh giá của mình cho Huyền Linh biết. Nói hết câu xong, hắn quay ra nhìn vào mắt cô ấy rồi nghiêm túc hỏi:

- Em có sẵn sàng chiến đấu với nó không?

- Có! – Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mở mắt ra Huyền Linh nhìn hắn rồi trả lời dứt khoát.

- Tốt! Ở trong ngách hẹp kia chiến đấu hơi bất lợi, để anh dụ con quái ra đường lớn rồi em xông lên tấn công nó... – Gật đầu hài lòng với câu trả lời của Huyền Linh, hắn nắm lấy một mảng bê tông chuẩn bị đập ra lòng đường phía trước để thu hút con quái vật. Nhưng hắn chưa kịp hành động thì An Nhiên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Chú Tân để con làm cho! – Cô bé vừa nói vừa lấy khẩu súng cao su treo trước ngực ra, kéo căng dây vài cái cảm nhận lực đạo để chuẩn bị bắn.

- Được không con... Viên đạn bé xíu làm sao có thể gây ra động tĩnh lớn được... – Ngoái đầu lại nhìn An Nhiên, hắn nghi ngờ hỏi.

Từ lúc tỉnh lại, con bé mang cho hắn cảm giác hơi khác lúc trước. Vẫn còn ngây thơ, nhưng hắn nhận thấy sự ngây thơ này giống như là con bé cố tình tỏ ra như vậy. Bởi từ chiều qua đến nay, con bé nói khá nhiều câu khiến hắn và Huyền Linh đỏ mặt xấu hổ. Chắc chắn nhận thức của con bé đã cao hơn trước nhiều, từ việc không ngăn cản hắn để Huyền Linh tấn công quái vật giống như mọi đã nói rõ điều đó. Bây giờ, con bé còn đưa ra đề nghị giúp đỡ nữa nên hắn càng chắc rằng suy nghĩ của An Nhiên không đơn thuần như trước. Nhưng hành động của con bé lại làm hắn khó hiểu, nếu chỉ bắn mấy viên đá nhỏ thì làm sao thu hút quái vật được.

Tân không phải đợi lâu, hắn vừa đưa ra nghi vấn là An Nhiên lập tức có câu trả lời:

- Đương nhiên dùng viên đá bình thường là không được... Mà con dùng thứ này... – Xòe bàn tay nhỏ ra trước mặt hắn, An Nhiên cau mày tập trung nhìn vào giống như đang phát động cái gì đó.

Và rất nhanh, trước ánh mắt trừng lớn khó tin của hắn và Huyền Linh, từ giữa lòng bàn tay An Nhiên bất ngờ trồi lên một hạt màu đỏ đậm, có kích cỡ ngang với viên bi mà trẻ con hay chơi. Viên bi màu đỏ này xuất hiện giống như thấm thấu qua da lòng bàn tay con bé vậy.

- Con cảm thấy như thế nào? Có làm sao không? – Nhìn thấy viên bi đỏ, Huyền Linh sững sờ mất mấy giây. Rồi sau đó khi tỉnh lại, cô lập tức nắm lấy bàn tay của con mình lo lắng hỏi.

- Con không sao đâu. Làm ra thứ này con chỉ hơi mệt một tí... – Khẽ cười với mẹ, An Nhiên lắc lắc đầu trả lời.

- Con bé không việc gì đâu. Chỉ thức tỉnh năng lực thôi, em đừng lo lắng – An ủi Huyền Linh mấy câu, hắn cầm viên bi màu đỏ nghiên cứu. Ngoài thấy nó rất rắn và phát ra mùi thơm thoang thoang giống như cơ thể con bé, hắn không nhìn ra có điểm gì đặc biệt. Hết sức tò mò, hắn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Cái này có gì đặc biệt không con?

- Con cảm giác được nếu mình bắn cái này nó sẽ phát nổ nếu trúng mục tiêu... – Nhận lại viên bi đỏ, Huyền Linh nhắm mắt cảm nhận. Mấy giây sau, cô bé mở mắt nhìn hắn rồi đáp lời.

- Tuyệt vời! Uy lực của nó có lớn không? – Biết được công dụng của viên bi đỏ, hắn vui mừng thốt lên. Nếu quả thật nó có thể nổ, lại kết hợp với khẩu súng cao su thì đây sẽ là một vũ khí tầm xa đáng sợ. Chỉ không biết sức công phá ra sao nên hắn nhanh chóng hỏi tiếp.

- Con cũng chưa biết... Đây là lần đầu con tạo ra viên đạn này nên muốn thử... – Lắc lắc đầu, An Nhiên tròn mắt nhìn hắn đáp.

- Thế được. Đợi lát nữa con Lu trở về thì thử ngay và luôn thôi. Huyền Linh em chuẩn bị đi, con quái mà lao ra đường thì em xông lên kết liễu nó một cách nhanh chóng nhất – Gật đầu đồng ý với An Nhiên xong, hắn quay ra dặn dò Huyền Linh.

Tháo ba lô đeo trên vai đặt xuống đất, Huyền Linh rút thanh mã tấu tự chế mà hắn đưa cho cô từ cạnh ba lô ra. Nắm chặt vũ khí trong tay, cô chuyển hóa làn da thành lớp giáp xương. Cả người vào tư thế chuẩn bị, cô hít sâu một hơi, ánh mắt kiên quyết nhìn con quái vật rồi khẽ nói:

- Em đã sẵn sàng..

- Đứng căng thẳng quá... Em cứ phát huy như lúc luyện tập với anh là được... – Khẽ vỗ vai Huyền Linh, hắn cất tiếng động viên.

Cả bọn không phải đợi lâu, khoảng một phút sau con Lu từ một ngách nhỏ bên cạnh trở về. Thấy nó, hắn vội lên tiếng hỏi thăm:

- Xung quanh đây không còn con quái nào chứ?

Con Lu nhìn hần lúc lắc cái đầu xem như đáp lời là không có. Hần lòng xoa đầu nó mấy cái, hần quay ra nói với An Nhiên.

- Lát nữa chú đếm từ một đến ba thì con bắn ra giữa đường nhé. Con sẵn sàng rồi chứ?

- Vâng! – Nhú mày nhìn vào con quái, lấp đạn vào miếng lót, An Nhiên nghiêm túc trả lời.

Nắm chặt cái riu trong tay, hần tập trung cao độ sẵn sàng với mọi tình huống dị biến phát sinh. Mặc dù, con Lu đi thám thính trở lại cho hần thông tin là xung quanh đây không còn con quái nào khác, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa cả. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, hần ngẩng đầu lên chăm chú nhìn con quái vật rồi khẽ nói:

- Một... Hai... Ba... Bắn!

- Păng! – Gần như ngay tức khắc, hiệu lệnh của hần vừa kết thúc là An Nhiên buông tay cho viên đạn bay đi từ khẩu súng cao su.

- Đoàng! – Đúng như cô bé cảm nhận, viên đạn bay đi rất nhanh va chạm xuống lòng đường với lực mạnh rồi lập tức phát nổ.

Âm thanh tạo ra to như một quả pháo diêm mà hồi nhỏ hần vẫn thường chơi dịp tết. Ngay sau đó, những mảnh vụn của viên đạn đỏ bắn tứ tung ra xung quanh.

- Lách... Cách... Cách... – Uy lực của vụ nổ không lớn, nhưng mảnh đạn văng đi thì không tầm thường.

- GRAOOO!!! – Nghe thấy động tĩnh, con quái vật “Nắm đầu người” gào lên một tiếng rồi lập tức quay đầu chạy tới nơi phát ra.

Nhìn con quái chạy gần đến giữa đường, đến thời điểm thích hợp, hần hô dứt khoát cho Huyền Linh biết:

- Lên!!!

Hiệu lệnh hô xong, nhưng không giống như hần nghĩ, Huyền Linh ngồi yên một chỗ bất động mà không lao lên tấn công. Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn tâm lý sợ hãi, vội ngoái sang nhìn, hần vô cùng ngạc nhiên vì biểu hiện trên mặt cô. Đó không phải là sợ hãi, mà là sững sờ khó tin, ánh mắt thì phức tạp, chan chứa tình cảm và nhiều điều khó nói. Tường cô ấy bị làm sao, hần há mồm định cất tiếng hỏi thăm. Nhưng chưa kịp nói, ở bên cạnh, An Nhiên bỗng thốt lên:

- Bó! Bó!

- -----OoO-----

Viết chính: Thằng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sự tha thứ

Nấp sau đồng đồ nát, Tân yên lặng theo dõi con quái vật “Nắm đầu người” từ trong ngách nhỏ xông ra. Nghe An Nhiên bật thốt lên, hần loáng thoáng đoán được con quái trước đây trước kia là ai nên không thúc giục Huyền Linh tấn công nữa. Ánh mắt phức tạp, hần chăm chú quan sát người đàn ông đã từng là chồng của Huyền Linh.

Anh ta còn khá trẻ, chắc chỉ khoảng tầm hơn ba mươi tuổi. Mặc dù đã bị biến đổi thành quái vật, nhưng cơ thể không bị tàn phá quá nhiều nên vẻ ngoài gần như vẫn còn nguyên vẹn. Có thể nói chồng của Huyền Linh rất đẹp trai, cao ráo, mang phong cách của một nhân sĩ thành công, so với anh ta, hần đúng là không sánh nổi một phần.

“Cũng phải thôi, chỉ có người hoàn hảo như thế này thì mới xứng với Huyền Linh chứ, còn mình chỉ là một thợ cơ khí nghèo thì làm gì có cửa...”

Bỗng nhiên, cảm giác tự ti nổi lên trong lòng làm hần cảm thấy khó chịu.

- Graooo!!! – Đang bị cảm xúc tiêu cực lấn át thì đột nhiên con quái vật rống lên một tiếng khiến hần giật mình tỉnh lại.

“Tại sao mình lại so sánh bản thân với chồng của Huyền Linh chứ, anh ta đẹp trai, giàu có thì cũng liên quan gì đến mình đâu. Huống chi giờ còn không may mắn biến thành quái vật chứ”. Lắc lắc đầu, hần cố gắng loại bỏ những suy nghĩ linh tinh. Trở về với thực tế, hần cau mày tìm cách giải quyết tình hình trước mắt.

Người kia đã từng là chồng của Huyền Linh, là bố của An nhiên, kết liễu anh ta ngay bây giờ ở đây thì không ổn lắm. Nhìn thấy người thân quan trọng nhất của mình bị biến thành quái vật, cả hai chắc chắn đã rất đau buồn rồi, cho nên, hần không thể để họ phải chịu thêm một cú sốc lớn nữa. Ngẫm đi, ngẫm lại thì cách tốt nhất vẫn là mặc kệ con quái rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Quay sang nhìn Huyền Linh và An Nhiên, thấy cả hai đã không kim nổi nước mắt và vẻ mặt thì hết sức đau buồn, hần không nhịn được khẽ cất tiếng:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi! – Vừa nói, hần vừa nắm tay cả hai rồi ra hiệu cho con Lu chuẩn bị di chuyển.

Nghe hần nói, An Nhiên khẽ gật đầu đồng ý đi ngay, nhưng Huyền Linh thì lại khác. Mặc cho hần lay động, cô vẫn chìm sâu vào trong suy nghĩ của riêng mình, ngồi yên không đáp. Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào người đàn ông đã từng là chồng mình liên tục lóe lên những tia tình cảm phức tạp, có yêu, có hận, đan xen lẫn nhau. Rồi bỗng cô nhắm mắt lại, cơ thể nhẹ rùn lên từng đợt như phải gánh chịu một điều gì đó cực kì đau đớn.

Ở bên cạnh, hần tướng Huyền Linh đã không chịu nổi cú sốc mà tạm thời mất đi hành động nên chuẩn bị dùng sức kéo cô ra khỏi nơi đây. Một tay vòng qua ôm lấy eo, tay còn lại đỡ vai, hần vừa mới vận lực thì cô ấy đột ngột lên tiếng:

- Em sẽ kết thúc anh ta khỏi nỗi đau khổ này!

Nghe vậy, Tân hé mồm định cất tiếng ngăn cản, nhưng nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của cô thì lời nói vừa đến cửa miệng của hần lập tức bị nghẹn lại. Ánh mắt của cô ấy lúc này chỉ còn sự kiên quyết, hần biết mình không thể ngăn cản được nữa. Khẽ thở dài một hơi, hần gật đầu đồng ý. Rồi không yên tâm lắm về hành động sắp tới của cô, hần lên tiếng nhắc nhở:

- Cần thận!

Nhẹ gật đầu với hần, Huyền Linh quay lại khóa chặt ánh mắt vào con quái vật. Hít sâu một hơi, cô xiết chặt thanh mã tấu trong tay rồi chuyển hóa làn da của mình thành lớp giáp xương. Cấn chặt răng, hai mắt hần đầy tơ máu, cô đột ngột tung người bật ra khỏi đồng đồ nát.

- Bịch! – Đôi chân vừa tiếp xúc với mặt đất xong, cô lập tức nghiêng người lao nhanh về phía con quái vật.

- GRAOOO!!! – Đang mãi mê tìm kiếm giữa lòng đường, con quái nghe thấy tiếng động Huyền Linh gây ra liền vội vã ngoái đầu nhìn. Phát hiện có con mồi đang xông tới phía mình, nó hưng phấn rống lên một tiếng rồi lao nhanh đón đầu.

Nhìn hình ảnh người đàn ông đã từng là quan trọng nhất trong đời mình phóng to trong con ngươi, những mảnh vỡ ký ức phủ bụi của cô ào ào lật nhanh. Từ giây phút cô biết mình yêu anh ta, đến khi sự thật phũ phàng được hé lộ, rồi cuộc sống hạnh phúc giả tạo khi có An Nhiên, những hình ảnh cứ đảo qua, đảo lại trong đầu. Đã từng cảm hận người đàn ông này vô cùng, ngay khoảnh khắc đầu tiên nhận ra hần biến thành quái vật, cô cảm thấy hả hê, đáng đời. Nhưng rất nhanh, cảm xúc đó biến mất, sự thiện lương trong cô báo rằng hần thật đáng thương, hãy tha thứ và giải thoát cho hần. Và có một sự thật là, dù luôn luôn chối bỏ, nhưng sâu trong tâm khảm cô trước kia, luôn tồn tại một khao khát cháy bỏng, được sống một cuộc sống gia đình trọn vẹn với người đàn ông này.

Khi khoảng cách cả hai rút ngắn ngày càng gần, nhìn vào khuôn mặt dữ tợn của con quái vật, cô nắm chặt chuôi thanh mã tấu bằng hai tay rồi khóa chặt mục tiêu là cái cổ. Đến thời điểm thích hợp, cô vận lực xoay người, vùng tay chuẩn bị cho một cú chém ngang tầm cao. Một loạt thao tác ra đòn được vận dụng một cách hoàn hảo, nhưng ngay trong khoảnh khắc cô phải tấn công thì bất ngờ nhận thấy trong ánh mắt mờ đục của con quái kia toát ra nét gì đó thống khổ giống con người. Thế là, bất chợt cô cảm thấy hơi do dự nên động tác chậm đi một nhịp. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, sự lo là của cô đã phải trả giá đắt.

- Uyñh!!! – Con quái chồm lên húc thẳng vào ngực Huyền Linh tạo ra âm thanh trầm đục.

- Bịch! Bịch! – Theo phản lực, cả hai lập tức bắn ngược về đằng sau, rồi xuống lòng đường rồi bị kéo rê đi một đoạn.

Cú va chạm cực mạnh làm Huyền Linh bị choáng váng nhất thời mất đi hành động, thanh mã tấu cũng bị văng mất đi khỏi tay. Ánh mắt hoa lên, miệng rỉ máu, cô cắn răng cố gắng nhàoai người bắt lấy vũ khí cách đây không xa. Nhưng không để cô thực hiện điều đó, con quái vật đã lại chồm tới một lần nữa, mở to cái miệng với đầy cái răng sắc nhọn chuẩn bị tập xuống. Đôi mắt của nó lúc này đã đỏ ngầu, không có một chút tia tình cảm mà chỉ còn sự khát máu điên cuồng muốn ăn thịt con mồi.

Luôn vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng, nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm của Huyền Linh, Tân lập tức nghiêng người lấy đà, vào tư thế đáp riu tiếp ứng. Ở sát bên cạnh hần, con Lu cũng chúi đầu sát xuống mặt đất, cong người như con tôm sẵn sàng lao lên. Khi các bộ cơ căng ra hết cỡ, nhắm chuẩn được mục tiêu, hần sắp sửa đáp riu thì đột nhiên An Nhiên chồm tới ngăn cản.

Vô cùng sốt ruột, hần vội cúi đầu xuống xem có chuyện gì xảy ra thì thấy An Nhiên mắt nhắm lè nhìn mình lắc đầu. Chắc con bé sợ hần làm tổn thương bố mình, nhưng người đàn ông kia đã không phải là bố nữa rồi. Hết sức nóng nảy, hần vừa định mở miệng giải thích thì con bé cướp lời nói trước:

- Chú không tin mẹ con à?

- Nhưng... Nhưng... – Nghe An Nhiên hỏi, hần bối rối muốn nói cái gì đó. Nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của con bé, hần ngậm mồm dừng lại động tác tấn công lại.

Ở bên cạnh, không có hiệu lệnh của hần, con Lu vẫn chỉ ở tư thế chuẩn bị chứ không xông tới. Đứng hần lên đồng đồ nát, hần cắn răng khóa chặt ánh mắt vào con quái vật, cả người ở tư thế sẵn sàng đáp riu đi bất cứ lúc nào, nhưng sẽ không tấn công nếu Huyền Linh vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Đầu óc bị sự lo lắng che phủ, hần không nhận ra một điều, là không biết từ lúc nào mình lại quan tâm sự an nguy của Huyền Linh đến mức cả bình tĩnh như vậy.

- Graooo!!! - Rú lên một tiếng, con quái vật chồm lên người Huyền Linh rồi dứt khoát mở miệng dớp xuống.

- Khực!

Trong giây phút nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, bản năng sinh tồn đã giúp Huyền Linh làm ra phản ứng. Cô vội đưa cánh tay phải được bọc lớp giáp xương lên chắn trước mặt, rồi để con quái cắn vào đó. Tạm thời ngăn cản được miệng con quái, tay còn lại lặn mò dưới lòng đường, cô túm lấy một tảng bê tông rồi đập liên tiếp.

- Bốp... Bốp... Crắc... – Tiếng đập vào đầu vang lên bôm bốp, vài giây sau, một mảng đầu của con quái vỡ nát, máu đông, thịt vụn và óc bắn tung tóe ra xung quanh rơi cả vào mặt cô.

Huyền Linh phản đòn rất dữ dội, nhưng chỉ thế này thì không đủ để ngăn cản con quái được. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, cô tụ lực co chân đập một nhát hết sức vào bụng con quái vật.

- Uyçh! – Với sức lực đã đường cường hóa lớn hơn trước nhiều, con quái lập tức bị cô đập bay về đằng sau rồi nặng nề rơi xuống đất.

Thoát khỏi trời buộc, cô nhanh chóng nhặt lấy thanh mã tấu rồi trở mình đứng dậy. Mắt đỏ sọng, cô vào tư thế chuẩn bị phản công vì con quái đã lại lao lên. Nhìn khuôn mặt dữ tợn bị phá hủy một nửa và hàm răng sắc nhọn của chồng mình, cô bỗng nhiên không cảm thấy sợ nữa. Một trạng thái kì lạ đột nhiên lan tỏa khắp tế bào thần kinh, cô thấy mình bình tĩnh hơn bao giờ hết. Những cảm xúc dư thừa biến mất, trong đầu cô chỉ còn lại ý nghĩ duy nhất là kết thúc bi kịch này.

- Graoooo!!!

- Phập!!!

Không có một chút dư thừa sai sót, con quái vừa vồ tới, cô đợi cho nó rơi vào đúng tầm rồi lao lên, vận người vùng tay chặt một cú chém ngang tầm cao dứt khoát. Khi cả hai lướt qua nhau, con quái không còn ồn ào nữa, bởi cái đầu của nó đã rời khỏi vỏ bay lên không trung.

- Bịch! – Cái đầu văng đi, rơi xuống đất rồi lăn cách xa ra một đoạn.

Quay lại, cô tiến gần tới chỗ cái đầu lâu. Ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt chồng mình lần cuối, cô khẽ thì thầm trong miệng.

- Tôi tha thứ cho anh tất cả mọi chuyện...

Kì lạ thay, rõ ràng anh ta đã chết rồi, nhưng không hiểu sao nói xong câu kia, đôi mắt không có tiêu cự của anh nhìn cô bỗng thật an tường.

Ngẩng lên, nhìn Tân và An Nhiên lo lắng chạy lại, cô cảm thấy trong lòng mình như vừa trút bỏ được một gánh nặng to lớn. Định đi tới tiếp đón, nhưng vừa bước được mấy bước thì đầu cô ong lên một tiếng. Hai mắt tối sầm lại, cô thấy ý thức của mình dần mất đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Huyền Linh lột xác hoàn toàn

Trên vỉa hè, bên dưới gốc cây sấu khổng lồ, Tân tiếp nhận những mảng bê tông, gạch vụn, đất đá An nhiên đưa cho rồi lắp xuống cái hố mà hần mới đào ra không lâu. Trong cái hố này là thi thể bỏ của An Nhiên, hần dự định sẽ mai táng cho anh ta ở nơi này. Mặc dù cả hai không quen biết nhau, nhưng anh ta là người thân vô cùng quan trọng của hai mẹ con An Nhiên nên hần không thể không giúp một tay.

Trong khi hần và An Nhiên miệt mài bận rộn thì cách đó không xa dưới lòng đường, Huyền Linh vẫn còn bất tỉnh sau trận chiến thương tâm. Nằm sát bên cạnh cô là con Lu, nó được hần giao cho nhiệm vụ là canh chừng và canh giới. Nhớ lời chủ nhân dặn, cứ mỗi chốc nó lại ngẩng đầu lên đảo mắt nhìn quanh. Khi thấy tạm thời không có mối nguy hiểm nào đe dọa, nó cúi xuống khóa chặt ánh mắt vào Huyền Linh rồi thỉnh thoảng liếc liếm mặt cô.

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, cái huyết được hần lắp đã đầy được hơn phân nửa. Chèn chắc một khối bê tông trên tay xuống dưới hố xong, ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng đất đá bên cạnh, hần tạm thời không nhận thêm mảnh vụn An Nhiên đưa tới nữa. Ước lượng chỗ đất đá kia đã đủ dùng, hần nhanh chóng trèo lên khỏi miệng hố rồi bắt đầu bới đất lấp xuống. Ở bên cạnh, con bé thấy hần làm vậy liền quăng khối gạch lát đường trên tay đi rồi ngồi xuống giúp đỡ hần.

Hì hục lấp đất, chẳng mấy chốc hần và An Nhiên đắp được một cái nấm mồ đơn sơ. Dùng viên gạch lát đường, hần ghè khắp xung quanh một lượt cho chặt đất. Nhìn ngôi mộ mới có vẻ trống vắng, An Nhiên đã lúng khấp khu vực xung quanh, đào những bụi cây cỏ lạ có hoa đem về trồng.

Khi hoa cỏ được phủ xanh, ngôi mộ chỉ còn thiếu mỗi mộ bia. Tìm xung quanh mãi mà không thấy vật gì thích hợp, bất đắc dĩ, hần phải dùng cán rìu gõ lấy một khối bê tông hình vuông rồi khắc đơn giản họ tên vào đấy. Đến lúc này, tất cả công đoạn cũng coi như xong và hần cũng biết được bố của An Nhiên có tên là Dương.

Đứng trước nấm mồ, nhìn vào ngôi mộ đơn sơ, An nhiên không kìm nổi nước mắt khóc thút thít. Con bé vẫn luôn tò mò bình tĩnh từ lúc đầu, nhưng đến lúc này cũng không chịu được nữa, bởi người nằm dưới lòng đất lạnh giá kia chính là người bố đã từng thương yêu mình. Dù cho tâm tính của con bé đã thay đổi, nhưng bản chất vẫn chỉ là đứa nhỏ chưa đến chục tuổi. Phải chứng kiến người thân nhất của mình ra đi mãi mãi thì con bé làm sao không đau buồn cho được.

Khẽ thở dài một hơi, Tân chấp tay vái ba vái rồi nói:

- Cầu cho anh ra đi được an lành... Nếu có linh thiêng, anh hãy phù hộ cho hai mẹ con họ khỏe mạnh, bình an đến hết quãng đời còn lại..

Nói xong, hần lại vái thêm ba vái nữa rồi nắm tay An Nhiên rời khỏi đây.

Quay lại chỗ Huyền Linh nằm nghỉ, con Lu lập tức lao ra vẫy đuôi mừng tíu tít, với tình cảnh bây giờ, chắc chỉ còn mỗi nó là có thể vui đến vậy. Đẩy con Lu sang một bên, hần mở ba lô rồi lấy một chai nước lớn ra. Mở nắp, hần đổ nước rửa sạch đôi tay lem lem bùn đất cho An Nhiên và bản thân mình. Rửa xong, cảm thấy có chút khát, hần ngửa cổ đưa chai nước lên miệng rồi tu ừng ực từng ngụm nước to.

Ngay lập tức, dòng nước lạnh buốt bởi nhiệt độ ngoài trời thấp tràn vào cuống họng làm hần tỉnh táo tức thì. Lắc lắc đầu cho tâm trạng tiêu cực tan đi, trở về với thực tế, hần cau mày suy nghĩ phương án hành động tiếp theo. Huyền Linh đang bị bất tỉnh, việc tiếp tục đi tìm kiếm thực phẩm là không khả thi. Bây giờ, hần chỉ còn hai cách để có thể lựa chọn. Một là, hần phải kiếm một chỗ nào đó kín đáo, mang cả bọn ẩn nấp tạm thời ở đó, rồi chờ đợi cho đến lúc Huyền Linh tỉnh. Hai là, quay về xóm trọ, cả bọn chấm dứt hành động hôm nay.

Nghĩ đi, nghĩ lại, mặc dù không cam lòng, nhưng hần cảm thấy phương án hai vẫn là tốt nhất để đảm bảo an toàn cho cả bọn. Lấy quyền sở ra, hần nhìn vào bản đồ rồi cau mày tính toán hướng đi. Dù sao lương thực vẫn đủ ăn hết hôm nay, ngày mai bắt đầu cuộc tìm kiếm cũng không muộn.

Ở gần đó, An Nhiên thấy hần bận rộn, con bé liền không làm phiền nữa mà tiến tới chỗ mẹ mình nằm. Lấy miếng vải sạch, con bé đổ nước thấm dầm rồi bắt đầu lau đi vết máu đông, thịt vụn hôi thối bám trên mặt mẹ mình. Không biết có phải do nước lạnh tác động hay không, con bé mới lau được vài lần thì Huyền Linh giật giật mí mắt. Nhận ra mẹ mình sắp tỉnh lại, con bé ngẩng đầu lên nhìn hần rồi reo lên:

- Chú Tân... Chú Tân... Mẹ cháu tỉnh rồi...

Vội chạy đến gần xem, hần vui mừng khi thấy Huyền Linh đã thoát khỏi hôn mê. Đợi cô ngồi dậy xong, hần gấp gấp hỏi thăm:

- Em không sao chứ? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

- Em không có việc gì, anh đừng lo lắng quá... – Ngơ ngác mắt một lát, mấy giây sau hồi thần trở lại, Huyền Linh lắc lắc đầu khẽ cất tiếng đáp lời hần.

Vòng tay ôm con, cô nhẹ vuốt tóc An Nhiên khi con bé rúc vào ngực mình. Sau đó, cô ngoái đầu nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm cái gì đó. Đoán được cô muốn tìm gì, hần lên tiếng nói tiếp:

- Anh và An Nhiên đã mang anh ta đến đây an táng... Em có muốn đến xem chứ... – Vừa nói, hắn vừa chỉ tay hướng đến ngôi mộ mới đào.

Khẽ gật đầu, Huyền Linh đứng rồi dắt tay An Nhiên đi tới vị trí ngôi mộ. Hắn đứng dậy định đi theo, nhưng nghĩ đến đây là chuyện riêng của gia đình họ nên khựng người dừng lại. Cảm giác được Huyền Linh có vẻ yêu anh ta, không hiểu sao hắn thấy buồn buồn, thất lạc thần thờ cả người. Ở bên cạnh, con Lu có lẽ cảm giác được chủ nhân không vui nên tiến lại gần nắm tay hắn. Giật mình tỉnh lại, hắn cười tự giễu rồi đưa tay vuốt ve đầu con Lu.

Một lát sau, Huyền Linh mang theo An Nhiên quay về. Đang gom đồ chuẩn bị để đi chuyển, tình cờ liếc mắt nhìn, hắn bỗng cảm thấy có cái gì đó rất khác. Tâm hồn cô ấy giống như vừa trải qua một lần lột rửa vậy, ánh mắt trước kia luôn toát ra một nét gì đó u buồn, cam chịu đã không còn, thay vào đó là tràn ngập sức sống, hi vọng và sự kiên định. Mắt đi lớp gồng xiềng, bó buộc tâm lý, cô ấy bây giờ mang cho hắn cảm giác mạnh mẽ, tự tin, sẵn sàng đối mặt với bất cứ thứ gì mà không chùn bước.

Vốn định cất tiếng an ủi sự mất mát, nhưng nhận thấy điều đó là không cần thiết nữa nên hắn khẽ cười nói:

- Chúng ta đi tiếp chứ? – Vừa nói, hắn vừa đưa cái ba lô và thanh mã tấu tới.

- Vâng! – Nhận đồ trong tay hắn, Huyền Linh kiên định gật đầu. Xoay thanh mã tấu trong tay vài vòng, cô giắt nó vào cạnh ba lô rồi cất lời nói tiếp:

- Bây giờ... Em đã không còn sợ hãi quái vật nữa rồi..

.....

Khoảng nửa tiếng sau, dựa vào bản đồ, la bàn và ảnh chụp những điểm quan trọng, Tân thành công dẫn hai mẹ con Huyền Linh đến chỗ mục tiêu. Trước mặt hắn bây giờ là một nhà hàng khá lớn, cửa mở toang rất thuận lợi để tìm kiếm thực phẩm. Ở giữa là con đường, còn hai bên là những tòa nhà, cửa hàng đồ nát bị cõ cây bao trùm.

Mục tiêu đã xuất hiện trong tầm mắt, bước tiếp theo là thám thính rồi đột nhập vào trong. Trước tiên, hắn kêu con Lu đi một vòng quanh khu phố này xem có quái vật hay mối nguy hiểm nào khác không. Sau đó, hắn bảo hai mẹ con đợi ở chỗ nấp rồi một mình lén lút áp sát cửa nhà hàng.

Xiết chặt cán rìu trong tay, hắn dựa vào đồng đồ nát, phương tiện giao thông nằm dưới lòng đường làm vật cản rồi dần dần tiếp cận nhà hàng. Đến sát cửa, hắn lách mình nép sang một bên rồi chậm rãi hé đầu nhìn vào trong. Đứng như dự đoán từ trước, bên trong nhà hàng tồn tại hơn chục con quái vật “Năm đầu người” đang ẩn nấp trong chỗ tối để rình rập con mồi. Mùi hôi thối bốc ra nồng nặc, hắn neho mắt nhìn kĩ thì thấy nền nhà rải rác rất nhiều mảnh xương vụn, đoán chừng là những người xấu số bị bọn quái vật bắt rồi ăn thịt.

Sẵn giết được con mồi, cho nên đàn quái vật này không chỉ có những con quái bình thường, mà còn xuất hiện hai con quái sắp tiến hóa biến dị. Một con theo dạng bọc phá có thân hình đồ sộ, với những cụm rễ cây quấn chặt tạo thành các bó cơ cuộn cuộn. Con còn lại như bạch tuộc, bởi đám rễ cây mọc trên người nó đan ra tua tủa, quấn thành giống như mớ xúc tu liên tục ngo ngoáy.

Ngoài hai con quái này ra thì những con quái kia chi cao cấp hơn loại sơ khai một chút, sức mạnh của bọn chúng không lớn, ước lượng với khả năng của mình bây giờ, hắn và con Lu có thể tiêu diệt cả đàn mà không mấy khó khăn. Chăm chú quan sát thêm một lát nữa, khi đã chắc chắn trong nhà hàng chỉ có ngần này con quái, hắn liền cẩn thận lùi về đằng sau rồi quay trở lại vị trí hai mẹ con Huyền Linh ẩn nấp.

Trong lúc đợi con Lu đi do thám một vòng quanh dãy phố này, hắn nói cho Huyền Linh biết về đàn quái vật rồi hỏi xem cô có muốn tiếp tục rèn luyện khả năng chiến đấu không. Nghe được câu trả lời dứt khoát là có, cả hai liền xúm lại bàn bạc phương án tấn công. Trong đàn quái vật, mối nguy hiểm lớn nhất đối với Huyền Linh là hai con quái nửa biến dị, hắn sẽ dụ nó ra nơi khác rồi kết liễu, cùng với vài con quái thường nữa. Như vậy, còn lại mấy con quái bình thường khác sẽ là đối tượng luyện tập tuyệt vời cho Huyền Linh. Đề bảo đảm sự an toàn cho cô, con Lu và An Nhiên sẽ ở gần đó để yểm trợ.

Thống nhất kế hoạch xong là lúc bắt tay vào thực hiện ngay, để chia rẽ đàn quái, hắn cần phải đặt một cái bẫy đơn giản. Thế là, khom người, hắn cẩn thận di chuyển sang bên kia con đường. Tim tới cột đèn cao áp ở gần cửa nhà hàng, hắn nhả sợi tơ từ lòng bàn tay ra rồi buộc chặt vào đó. Sợi dây cách mặt đất một khoảng gần ba chục phân, rất mảnh, gần như trong suốt, khi căng dây sẽ tạo thành một cái bẫy tầm thấp. Kéo sợi dây quay lại chỗ ẩn nấp, hắn đưa cho Huyền Linh chứ không vội buộc cố định đầu bên này.

Căng dây kéo thử, cảm thấy độ chắc chắn đã ổn, hắn quay lại gật đầu với hai mẹ con. Chờ đợi thêm một lát, con Lu cuối cùng cũng quay trở lại. Hắn hỏi nó xem xung quanh đây có con quái nào khác không thì thờ phào một hơi khi biết được câu trả lời là không.

Kêu con Lu ở sát bên cạnh hai mẹ con, bảo vệ an toàn cho họ xong, hắn xiết chặt cái rìu trong tay rồi đi ra giữa đường. Hít sâu một hơi rồi thờ nhẹ ra, hắn chuyển sang trạng thái tập trung hết mức. Quay đầu ra hiệu cho An Nhiên tấn công, hắn hơi nghiêng người vào tư thế chuẩn bị ném rìu.

- Păng! – Được lệnh của hắn, An Nhiên kéo căng sừng cao su, ngắm chuẩn vào cửa nhà hàng rồi buông tay nhả đạn.

- Đoàng! – Viên đạn bay đi cực nhanh, đập xuống nền bê tông rồi cất tiếng nổ vang giòn giã.

- GRAOOO!! GUUU!! Uych... Uych... Uych... – Nghe thấy động tĩnh to lớn ngoài cửa, đàn quái lập tức rú lên hưng phấn rồi lao ra khỏi nhà hàng.

Dẫn đầu là hai con quái vật nửa biến dị, bởi sức mạnh nổi trội và sự linh hoạt nhanh hơn hẳn đám quái bình thường. Xò ra ngoài đường, hai con quái còn đang đảo dác chưa kịp nhìn thấy con mồi thì một cái rìu xoay tròn bay tới nhanh như lưu tinh.

- Vù... Vù... Phập... – Bị tấn công bất ngờ, con quái nửa biến dị bọc phá chưa kịp phản ứng thì bị lưỡi rìu bổ vào đầu.

- GRAOOO!!! – Rống lên một tiếng giận dữ, con quái lập tức quay đầu tới hướng kẻ vừa đánh lên mình. Phát hiện cách đây không xa, vài mét về phía trước, xuất hiện một con mồi nhỏ bé đứng giữa đường, và tên kia chính là kẻ vừa khiêu khích mình, hai mắt nó lập tức đỏ ngầu như xuất huyết.

- ẦMMM!!! – Vô cùng giận dữ, con quái nửa biến dị bọc phá đâm mạnh hai cánh tay to lớn của nó xuống lòng đường rồi hùng hục phi tới.

- GAOOO... - Ở sát bên cạnh, con quái nửa biến dị kia phát hiện ra con mồi cùng rống lên rồi nhanh chóng ủa tới.

- Graooo...! Gruuu...! – Kéo theo sát phía sau hai con quái nửa biến dị là vài con quái thường khác.

- Uych... Uych... Uych... – Nhìn thấy đàn quái đuổi theo mình, Tân lập tức quay đầu chạy. Khi cảm thấy số lượng đàn quái bám theo mình đã đủ rồi, hắn quay đầu rồi hô lớn:

- CĂNG DÂY!!!

- Păng! – Vẫn luôn chờ sẵn từ trước, Tân vừa hô lên một cái là Huyền Linh ngay tức thì kéo căng sợi tơ rồi ỉ chặt vào đồng đồ nát.

- Bịch... Bịch... Rầm... – Bất ngờ gặp vật cản, đám quái thường đằng sau lũ lượt vấp ngã xuống lòng đường chồng chéo lên nhau.

Khi tất cả đàn quái đã ngã xuống và đang lóc ngóc bò dậy, Huyền Linh xiết chặt chuỗi thanh mã tấu bằng hai tay, cắn chặt răng lao ra khỏi đồng đồ nát. Điền cuồng tăng tốc, tiếp cận đàn quái vật, cô chọn lấy một mục tiêu trong tầm với rồi vùng thanh mã tấu chém ngang một nhát cực mạnh.

- Phực! – Ngay lập tức, con quái thường bị cô chém bay đầu. Lốp máu đông giống như nhựa cây rỉ ra, thân xác con quái không đầu nhanh chóng ngã vật xuống đất.

- GAOOO!!!

Tấn công xong con quái thứ nhất, Huyền Linh chưa kịp thu tay về thì một con quái khác bên cạnh đã chồm lên định vồ lấy cô. Vội gạt lui lại đằng sau, cô định vùng chân tung một cú đá chính diện thì từ đằng xa, một viên đạn bay tới ghim vào đầu con quái rồi phất nổ.

- Bùng... – Vụ nổ mạnh bóc đi một mảng đầu của con quái vật, lực phản chấn làm nó mất thăng bằng ngã xuống đất một lần nữa.

Chớp lấy cơ hội, Huyền Linh vùng thanh mã tấu chặt một cú cực mạnh cắt đầu con quái, không cho nó thêm cơ hội nào nữa. Ngoái đầu liếc về đằng sau, thấy con mình đã treo hẳn lên đồng đồ nát bắn yểm trợ, cô khẽ gạt đầu vói con rồi xông tới chiến đấu với đàn quái vật. Dựa vào thanh mã tấu, sự linh hoạt của mình và khả năng bắn chuẩn yểm trợ của An Nhiên, cô liên tục gạt hái những cái đầu lâu của đàn quái thường. Càng chiến đấu thì khả năng phản ứng của cô càng tăng lên, những đòn thế, chiêu thức học được vận dụng ngày một nhuần nhuyễn giống như một thứ bản năng.

Vài phút qua đi, chà mấy chốc mà cô hạ được hơn nửa đàn quái vật. Còn vài con, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì rất nhanh cũng sẽ bị cô kết thúc. Sự tự tin tăng mạnh, cô tả xung hữu đột vào giữa đàn quái để diệt bọn chúng nhanh hơn. Nhưng như vậy, khoảng trống sau lưng của cô lộ ra trong tầm mắt đàn quái. Thế là, không một chút do dự, hai con quái vật đột nhiên từ bỏ tấn công cô mà lao hùng hục đến chỗ An Nhiên.

Bọn chúng cảm thấy con mồi trước mắt này khó nhai nên đổi mục tiêu sang nhỏ hơn. Nhận ra điều này, đôi mắt cô trợn lớn muốn rách cả mí mắt. Tầm treo lên cổ họng, cô gấp gáp đuổi theo hai con quái, đồng thời miệng hô lớn cho con mình chạy đi. Nhưng khác với trong suy nghĩ của cô, An Nhiên không hề tỏ ra sợ hãi nao núng mà vẫn đứng sừng sững trên đồng đồ nát. Con bé giương súng, ngắm bắn hạ gục một con quái vật xong thì con còn lại cũng kịp lúc chồm tới.

Tương chừng như bị kích sẽ xảy ra thì một bóng đen xò tới, cản cổ con quái vật quật xuống đất rồi ra sức day nghiền. Mấy giây sau, con quái không kịp gầy gù liền bị con Lu nhanh chóng vật đầu. Mãi chiến đấu, cô đã quên mất mình còn một trợ lực mạnh mẽ nữa. Khẽ thở nhẹ một hơi, cô cắn răng xông tới tiếp tục chiến đấu với đàn quái vật.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bướm quỳ

Giữa trưa

Trên cao, bầu trời đang sáng sủa bỗng mây đen ùn ùn kéo tới. Gió bắt đầu hiu hiu thổi nhẹ, còn nhiệt độ thì hạ xuống ngày càng thấp. Trong không khí, hơi nước tràn ngập khắp nơi, khiến cho cái lạnh trở nên buốt giá. Giữa không gian tĩnh lặng, tiếng sấm bất ngờ nổ ra đi đùng, rồi ánh chớp lập loe lên, rọi sáng một vùng thỉnh không phía cuối chân trời. Mọi dấu hiệu như báo trước, sắp có một trận mưa lớn xảy ra.

Nấp sau một chiếc xe ô tô con trước cửa nhà hàng, hai mẹ con Huyền Linh liên tục ngoái đầu, cảnh giác nhìn xung quanh. Cả hai đang chờ đợi Tân và con Lu, ở bên trong tìm kiếm thực phẩm. Họ không dám đi cùng, bởi có rất nhiều chuột ở bên trong nhà hàng. Toàn những con chuột có kích cỡ to lớn, mắt đỏ ngầu ghê rợn và không hề tỏ ra sợ hãi con người. Mặc dù, có con Lu giám giữ đàn áp khiến lũ chuột nháo nhác chạy đi, nhưng bọn chúng không rời khỏi mà rình rập ở những góc tối theo dõi. Vốn sợ chuột từ trước, hai mẹ con chứng kiến cảnh này mặt liền tái mét đi, cả người run rẩy từng đợt, vô cùng khó khăn khi phải đi chuyển sâu vào trong. Cho nên, để không mất thời gian, hai mẹ con quyết định ở bên ngoài cảnh giới, còn hần và con Lu thì tiếp tục tìm kiếm.

Lấy một chai nước trong ba lô ra, Huyền Linh mở nắp rồi ngửa cổ tu ừng ực. Lúc này, chiến đấu với đám quái vật “Nắm đầu người” đã làm cô hao phí khá nhiều thể lực và cảm thấy có chút khát. Uống xong, cô đưa chai nước cho An Nhiên rồi cầm lấy thanh mã tấu, ghé cổ, căng mắt nhìn khắp nơi. Cả hai lặng lẽ, không nói câu gì, bởi ghi nhớ lời của hần là, yên tĩnh cảnh giới.

Chờ đợi khoảng hơn hai chục phút, cuối cùng Tân và con Lu cũng từ bên trong nhà hàng bước ra. Nhìn thấy hần, lưng không những đeo một cái ba lô to lớn nặng nề, mà tay còn xách thêm một cái nữa có vẻ nặng trĩu, Huyền Linh vội tiến tới đỡ lấy cái ba lô trên tay, rồi háo hức hỏi:

- Thu hoạch thế nào anh?

- Không tốt lắm... Anh tìm đến kho lạnh, đột nhập vào trong, nhưng chỉ kiếm được khoai tây, cà rốt, táo... và một ít rau củ, đồ uống khác. Thịt để lâu quá, toàn bộ hỏng hết, mới cả gạo cũng bị chuột ăn sạch... – Cau mày, hần khẽ lắc đầu chán nản nói ra tình hình thực tế.

- Vậy chúng ta làm gì tiếp theo bây giờ? – Nghe hần đáp, Huyền Linh vừa đeo ba lô lên vai vừa hơi thất vọng hỏi.

- Xem ra chỉ có thể đến chỗ siêu thị, cửa hàng tạp hóa tìm xem..

Lấy quyển sổ trong túi áo ra, hần đánh dấu “X” vào địa điểm vừa đến này. Tìm lấy một chỗ khác có khoảng cách gần đây nhất, hần dùng la bàn xác định phương hướng. Mấy giây sau, biết rõ hướng đi xong, hần ngừng đầu lên nhìn trời một lát rồi nói tiếp:

- Trời sắp mưa rồi... Chúng ta phải nhanh lên, tìm được cái gì hay cái đó... – Nói hết lời xong, hần vừa định cất bước đi ngay thì nghe thấy âm thanh bụng An Nhiên sôi lên.

- Ừc... Ừc... Ừc...

Liếc mắt nhìn sang, thấy con bé ôm bụng xấu hổ cúi đầu, hần tự vỗ cho mình một cái. Đi từ sáng đến giờ, mọi người chắc chán đời hết cả rồi, làm sao hần có thể quên được cơ chứ. Nhưng thời tiết ngày càng xấu, phải tiết kiệm thời gian để đến đích nhanh nhất nên hần cất tiếng nói:

- Chúng ta vừa đi vừa ăn thôi... Không lát nữa trời mưa xuống thì khổ...

Nói xong, hần mở ba lô móc túi com nầm, ruốc gà ra rồi chia sẻ cho hai mẹ con. Về phần mình, hần vừa ăn vừa đút cho con Lu. Thế là, cả bọn không nói với nhau câu gì thêm nữa mà lặng lẽ ăn uống và gấp gáp di chuyển đến mục tiêu tiếp theo.

.....

Cẩn thận di chuyển, dựa vào cảnh báo của con Lu, Tân tránh xa những chỗ có đám quái vật “Nấm đầu người” đông đúc. Ban đầu, gặp nhóm nhỏ loại bình thường, hay con quái hoạt động đơn lẻ, hần và con Lu sẽ dành thời gian, cảnh giới xung quanh để Huyền Linh và An Nhiên luyện tập kỹ năng chiến đấu, hỗ trợ cho nhau. Nhưng theo thời gian trôi qua, thời tiết ngày càng xấu đi, những hạt mưa nhỏ thưa thớt bắt đầu rơi, hần không thể không bỏ qua tất cả và tăng tốc đến chỗ mục tiêu.

Cũng may, quãng đường tiếp theo không bị cản trở gì nhiều nên rất nhanh hần đến được đích. Mục tiêu là một cái siêu thị VinMart cỡ nhỏ, bao quanh là những ngôi nhà lụp xụp của phụ khổ nghèo. Vẫn theo phương pháp cũ, hần để con Lu đi thám thính, còn bản thân thì lên lút tiếp cận thăm dò. Xác định rõ được bên trong siêu thị có những mối nguy hiểm nào xong, hần đặt bẫy và thống nhất kế hoạch với hai mẹ con Huyền Linh.

Đợi con Lu quay lại, nắm rõ được tình hình xung quanh, hần và hai mẹ con An Nhiên lập tức triển khai kế hoạch. Cái siêu thị bé bằng lỗ mũi nên quái vật tụ tập bên trong không nhiều, khoảng gần chục con. Bằng vũ lực áp chế và cạm bẫy, cả bọn tiêu diệt đám quái vật rất nhanh, bởi lần này con Lu cũng tham gia tấn công. Diệt quái xong, cả bọn gấp gáp lục lọi trong siêu thị thu thập thực phẩm. Các thứ khác đa số bị chuột phá hủy không còn nhiều, chỉ còn đồ hộp là phong phú nên hần ưu tiên tìm các loại thịt hộp, bánh kẹo.

Mất một khoảng thời gian kha khá để nhét đầy thực phẩm vào ba lô, ra bên ngoài, cả bọn không ngờ được bầu trời đã âm trầm tối đen như lúc năm giờ tối, trong khi đồng hồ mới báo có hơn ba giờ. Cảm nhận được cơn mưa lớn đã kéo tới nơi, Tân không dám chậm trễ, lập tức dùng la bàn, tìm hướng di chuyển về xóm trọ.

Rời khỏi siêu thị chưa lâu, hần còn tình cờ thấy hiệu thuốc còn lạnh lặn ven đường. Nhớ tới hộp cứu thương của mình đã hết, hần không do dự dẫn hai mẹ con An Nhiên đột nhập vào trong rồi tìm kiếm. Bảo An nhiên nhét đầy hộp cứu thương, các loại thuốc vào ba lô xong, cả bọn rời khỏi hiệu thuốc rồi tiếp tục di chuyển một cách nhanh chóng.

.....

Khoảng hơn chục phút sau, Tân dẫn đầu, hai mẹ con Huyền Linh bám sát theo sau, còn con Lu đi cuối cùng đoạn hậu. Cả bọn đã rời khỏi vị trí ban đầu được một khoảng cách tương đối, bây giờ đang tiến vào khu vực đồ nát với hai bên đường là những đồng đồ sập to lớn, được tạo thành bởi các tòa chung cư cao ốc. Con đường chật hẹp rậm um cỏ, cũng đã chuyển thành rộng lớn trống trải, nên tầm nhìn trở nên thoáng đãng và quan sát được xa hơn. Những nơi như thế này khả năng lớn sẽ có quái vật rình rập, nhưng cả bọn đi được một lúc rồi, mà hần vẫn chưa nhìn thấy nào xuất hiện trong tầm mắt. Càng đi, hần càng cảm thấy có cái gì đó không đúng nên cảm giác bất an bắt đầu nổi lên trong lòng.

Lấy ống nhòm ra, hần trèo lên nóc một chiếc xe container rồi neho mắt nhìn vào khoảng trống trước mặt. Gió đã ngừng thổi, những hạt mưa thưa thớt liên tục rơi vào vai áo khoác da tạo thành những âm thanh tí tách bên tai. Quan sát mãi, suốt một đoạn đường dài, hần vẫn không thấy bóng dáng bất cứ một con quái nào xuất hiện trong tầm mắt nên cảm thấy cực kì kinh ngạc. “Có khi bọn chúng không săn được con mồi ở đây, cho nên đã đổi địa điểm...” Mặc dù, nghĩ như vậy, nhưng tâm trạng bất an không lái đi được mà càng tăng lên.

Xuống dưới lòng đường, hần xiết chặt cán riu rồi dẫn mọi người di chuyển nhanh hơn. Đi được thêm một đoạn khoảng chục mét, con Lu đột nhiên chạy nhanh về phía góc khuất, bị che chắn bởi các phương tiện giao thông chồng đống lên nhau, rồi cúi đầu cất tiếng gầm gừ:

- Gâu... Gừ...!

Giật thót mình, Tân giờ tay ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh dừng lại rồi chậm rãi tới gần chỗ con Lu. Xiết chặt cán riu trong tay, hần tập trung cao độ, sẵn sàng cho mọi tình huống bất ngờ xảy ra. Một giây sau, đến nơi, phát hiện ra thứ thu hút con Lu là ba con quái vật “Nấm đầu người” nằm la liệt dưới lòng đường, hần xoay riu, vận lực định ném tới tấn công. Nhưng rất nhanh, hần nhận ra rằng, những con quái vật này đã chết từ trước. Bởi đám nấm trên đầu bọn chúng héo rũ, cơ thể khô quắt chỉ còn da bọc xương giống như bị thứ gì đó hút sạch. Nhưng kì lạ là, trong khi cả cơ thể lép kẹp thì bụng của đám quái vật xấu số này lại trương phình lên.

Chăm chú quan sát thêm một lúc, hần không phát hiện thêm được điều gì đặc biệt nên gọi con Lu quay lại. Nói cho hai mẹ con Huyền Linh biết sự việc mình nhìn thấy rồi cả bọn tiếp tục di chuyển. Lần này, cả bọn không bước đi nữa mà chuyển hần sang chạy bước nhỏ, dẩy nhanh tốc độ. Mặc dù, không biết được thứ gì gây ra cái chết cho đám quái vật “Nấm đầu người”, nhưng hần cảm giác được nó rất có thể chỉ ở quanh đây.

Trong lúc di chuyển, hần cảm giác ngày càng bất an, khi số lượng quái vật “Nấm đầu người” chết trên đường tăng lên nhanh chóng. Tất cả đều có biểu hiện giống y chang xác ba con quái, hần nhìn thấy lúc đầu. Rồi không chỉ quái vật, hần bắt đầu phát hiện ra xác người chết. Nhìn vào vết máu hần còn tươi, hần biết họ chỉ mới chết cách đây không lâu.

Nhiều lắm chăm chú nhìn vào xác một người mới chết, hần cố gắng tìm hiểu xem thứ gì gây ra chuyện này. Làn da còn gần như nguyên vẹn, nhưng bề mặt có chi chít những chấm nhỏ lấm tấm. Ở một vài lỗ thủng lớn, hần thấy cơ thịt bên trong đã hóa lỏng chỉ còn xương trắng. Biểu hiện này cho thấy, rất có thể họ bị một sinh vật gì đó cố ngoi nhọn đốt, hóa lỏng cơ thể rồi bị hút sạch. Tưởng tượng ra nguyên nhân, hần cảm thấy một dòng hơi lạnh từ sống lưng chạy thẳng đến đỉnh đầu. Chỉ là, đã bị hút khô, nhưng tại sao bụng của nạn nhân lại trương phồng lên đây, điều này làm hần nghi hoặc nghĩ mãi không ra.

Mặc kệ nó là thứ gì, hần cảm thấy tốt nhất là không nên động vào. Con đường lớn này chắc chắn không an toàn, hần cảm thấy mình phải rời khỏi chỗ này ngay. Quay lại chỗ hai mẹ con Huyền Linh, hần hô lên:

- Đi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi con đường này... – Nói hết câu xong, hần đảo mắt nhìn hai bên đường tìm lấy một lối đi để thoát khỏi đây.

Phản ứng của hần là tương đối nhanh, nhưng có vẻ như vẫn quá muộn.

- Gâu!– Vẫn luôn khóa chặt ánh mắt lấy xác người chết, con Lu đột nhiên sủa lớn.

Ngoài đầu nhìn lại, hần lập tức sồn da gà, tóc gáy dựng đứng lên, bởi từ miệng người chết có con gì đó vừa chui ra.

Đó là, một con bướm đen.

Sinh vật này không phải thứ gì xa lạ, hần đã từng nhìn thấy bọn chúng vào lúc tận thế mới diễn ra. Bọn chúng xuất hiện chỉ có ăn xác chết, không gây nguy hại cho sinh vật khác được một thời gian thì lặn mất tăm. Lúc trước, hần cứ tưởng là do hết thức ăn nên bọn chúng rời khỏi thành phố, nhưng thực tế có lẽ không giống như vậy.

Một con bướm chui ra xong, không đến một giây sau lại có con khác chui ra. Số lượng ngày càng đông, và không chỉ có một cái xác mà những cái xác bên cạnh cũng liên tiếp ủa ra đám bướm màu đen. Những con bướm này cũng không nhỏ bằng một bàn tay như trước, mà đã lớn bằng hai bàn tay chụm lại. Cơ thể một màu đen kịt như mực, gần mép ngoài cánh là

hai chấm tròn đỏ như mắt quỷ, phần lưng nổi lên một bọc màu xanh không biết là gì, còn phía miệng là cái ngòi nhọn hoắt, dài ngoằng như mũi tiêm.

Nhìn hình dáng đáng sợ của mấy con bướm, hẳn có ngu đi chẳng nữa cũng phải biết rằng bọn chúng đã tiến hóa. Không còn là loài ăn xác thối nữa mà chuyển sang săn mồi, bọn chúng đã thay đổi hẳn hoàn toàn tập tính ban đầu trong một khoảng thời gian ngắn. Những người xấu số kia, chắc chắn là bị bọn bướm quái vật này ăn thịt, bởi làn da của họ có rất nhiều vết châm li ti có kích cỡ bằng cái ngòi của con bướm vừa chui ra.

- CHẠY! CHẠY MAU!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Diên cuồng chạy trốn

Túm lấy tay Huyền Linh, còn cô ấy nắm tay An Nhiên, Tân kéo cả hai cầm đầu chạy nhanh về phía trước, cố gắng thoát khỏi vị trí xác chết càng xa càng tốt. Ở bên cạnh, con Lu cũng diên cuồng phi nước đại chạy song song với hẳn. Phản ứng của hẳn là rất nhanh, dẫn mọi người chạy cũng cực kì dứt khoát, nhưng tiếc là vẫn quá muộn.

- Rào... Rào... Rào... – Những con bướm đen ồ ạt chui ra từ tất cả những xác chết có trên đường rồi diên cuồng truy đuổi nhóm của Tân.

Theo việc bọn chúng chui ra thì bụng của xác chết cũng xẹp đi. Vậy cho nên, cái bụng xác chết là ổ chứa, hoặc là bọn chúng chui vào để ăn tiếp nội tạng.

Quay đầu về phía sau, chứng kiến đàn “bướm quỷ” đuổi theo mình, Tân sợ hãi muốn rụng tim. Số lượng của bọn chúng không những ngày một đông lên, mà còn bay lập lòe thoát ẩn, thoát hiện với tốc độ nhanh đến đáng sợ. Bọn chúng giống như những con quỷ, âm hồn trong không gian u tối ráo riết truy đuổi con mồi vậy.

Nhìn đàn bướm áp sát ngày một gần, mà tốc độ của hai mẹ con An Nhiên giống như đến cực hạn, không thể chạy nhanh hơn được nữa, hẳn cảm thấy nguy cơ chưa bao giờ lớn như thế này. Huyền Linh thì còn đỡ, cô giống như vẫn có thể chạy nhanh thêm được nữa, nhưng vươngng An Nhiên chân ngắn nên không thể tăng tốc được. Nếu cứ để yên như vậy, thảm kịch sẽ nhanh chóng xảy ra, hẳn phải làm cái gì đó ngay. Động não suy nghĩ, rất nhanh hẳn tìm thấy biện pháp đối phó tạm thời. Liếc mắt nhìn Huyền Linh, hẳn hô lớn lên:

- Huyền Linh! Bỏ cái ba lô trên lưng vắt đi! Mau! – Vừa hét, hẳn vừa hạ tốc độ xuống một chút để chạy song song với An Nhiên. Sau đó, hẳn vòng tay ôm ngực xách con bé lên rồi hét lên tiếp:

- Lu, lại đây! Nhanh!

Đợi con Lu thả chậm lại chạy gần với mình, hẳn để An Nhiên lên lưng nó rồi dặn:

- An Nhiên ôm cổ con Lu bám chặt vào. Nhất quyết không được buông tay...

Hiểu ý hẳn, con bé lập tức vòng tay ôm chặt lấy cổ con Lu. Còn Huyền Linh, sau khi nghe lời hẳn tháo bỏ ba lô vắt đi xong, tốc độ của cô được đẩy nhanh hơn hẳn. Vội đưa tay trái bắt lấy tay Huyền Linh, hẳn nhả đầu dính của sợi tơ trong lòng bàn tay ra dính chặt cả hai lại. Nheo mắt nhìn về đằng sau, hẳn thấy đàn bướm đã rút ngắn được một khoảng cách dài, bởi động tác thừa của cả bọn. Nghe tiếng rào rào đập cánh của bọn chúng, hẳn tê cả da đầu, sợ hãi vô cùng. Hít sâu một hơi xuống bụng, hẳn gắng gượng điều tiết nhịp thở vào trạng thái nén khí. Nghiêng người gần như dốc thẳng về đằng trước, hẳn chuyển sang bước chạy của bộ pháp, miệng gắn lên một chữ:

- CHẠY!!!

Sau tiếng hô, Tân diên cuồng tăng tốc kéo theo Huyền Linh chạy nhanh về phía trước. Ngay trên hẳn một đoạn là An Nhiên và con Lu, với cơ thể đã biến đổi to lớn, việc chờ thêm một cô bé con trên lưng không làm ảnh hưởng bao nhiêu tốc độ của nó cả. Với khả năng của mình, thực ra con Lu có thể chạy nhanh được hơn nữa, nhưng nó làm sao có thể bỏ chủ nhân của mình lại mang theo An Nhiên chạy trốn được chứ.

Tốc độ được đẩy nhanh hơn, hẳn thỉnh thoảng ngoái lại đằng sau nhìn, thấy khoảng cách cả bọn với đám “Bướm quỷ” được kéo dần ra liền buông lỏng một hơi trong lòng. Nếu không có gì thay đổi thì chỉ một lát nữa là cả bọn sẽ bỏ rơi được đàn bướm đáng sợ trở về với an toàn. Nhưng hẳn vừa nghĩ như thế xong thì diễn biến tiếp theo ngay lập tức đưa tất cả vào vực sâu tuyệt vọng.

- Rào... Rào... Rào...

Có lẽ động tĩnh cả nhóm gây ra quá lớn, nên đã kinh động đến những con “Bướm quỷ” khác. Chỉ thấy từ những xác chết phía trước, góc ngách, lỗ hổng trong những đồng đồ sập của các tòa nhà đổ nát ở hai bên đường, bất ngờ trào ra ầm ầm từng đợt bướm đen. Số lượng đông đến mức khủng bố, bọn chúng như một con sóng thần màu đen ập tới, dần thu hẹp khoảng cách với trung tâm là con đường quốc lộ. Điều này cho thấy, những đồng đồ nát hai bên đường rất có thể là tổ của bọn chúng.

Đứng trước áp lực khủng khiếp, Tân không một chút do dự tháo bỏ ba lô vắt xuống đường rồi diên cuồng kéo theo Huyền Linh tăng tốc. Ở phía trước, con Lu cũng cảm nhận được khoảnh khắc sinh tử tới gần, nó tỏ ra nôn nóng vô cùng, nhưng không dám chạy quá nhanh, bỏ rơi chủ nhân lại. Nhìn phía trước con đường, lối đi dần thu hẹp rồi bị bịt kín do đàn bướm ập vào, hai mắt của hẳn trợn lớn vẫn đầy tơ máu.

Phải mở lấy một lối thoát khẩn cấp ngay. Cẩn rằng, hẳn xiết chặt cán riu trong tay xoay vài vòng tròn lấy đà. Khi lực li tâm đến mức cao nhất, hẳn đột ngột buông tay đập thẳng cái riu về đằng trước.

- Vù... Vù... Vù...

- Phác... Phức... Phức... – Cái rìu bay nhanh như một viên lưu tinh xuyên thủng qua dòng suối màu đen chặn trước mặt, nhanh chóng chặt đứt những con “Bướm quý” cản đường khiến cho những mảnh cánh vỡ, thân thể của bọn chúng rơi là tả xuống lòng đường.

Một khe hẹp được tạo ra trong giấy lát, chớp lấy cơ hội, Tần dùng hết sức bình sinh điên cuồng kéo Huyền Linh chạy xuyên qua.

- Pắc... Pắc... Pắc... – Lỗ hồng rất nhỏ và hẹp, hai người chạy qua không thể tránh khỏi việc va chạm vào những con bướm vật vờ xung quanh.

Chạy với tốc độ cao nên va chạm xảy ra cũng lớn, những con bướm đập vào người cả hai lập tức bị nát bét, bọc màu xanh trên cơ thể chúng vỡ ra dung dịch nhon nhót bốc mùi hắc khó chịu. Huyền Linh thì còn đỡ, cô nhìn thấy phải xuyên qua đàn bướm đã tự vòng một tay lên che mặt chắn nên không đáng ngại. Tần thì khác, hấn phải thu cái rìu lại nên không giờ tay lên đỡ được, mà phải đương đầu va chạm trực diện với đàn bướm. Kết quả là có vài con vỡ nát trên mặt hấn, thứ dung dịch màu xanh bắn tứ tung, chảy cả vào mắt.

Ngay lập tức, hấn cảm thấy đôi mắt của mình rất nạt, nóng cháy như bị bọ xít dái vào. Nước mắt tự động chảy ra khiến cho hình ảnh nhòe đi mà chỉ có thể cắn răng cố chịu, không dám giờ tay áo lên lau. Trong tầm nhìn mờ hồ, hấn lại thấy có một đoàn màu đen xông ra bịt kín đường. Không một chút do dự, hấn lại tiếp tục quăng rìu mờ lối đi.

- Pắc... Póc... Bục...

- A...

Lần này đàn “Bướm quý” đông hơn nên vụ va chạm xảy ra càng dữ dội. Ở tốc độ cao, những đôi cánh của “Bướm quý” như lưỡi dao cứa rách mặt hấn. Rồi thứ dung dịch màu xanh tóe ra khắp nơi, vào mắt vào vết thương mang cho hấn cảm giác đau xót dữ dội đến mức không chịu được phải thét lên.

“Bướm quý” xò ra ngày càng nhiều, từ bốn phương tám hướng tụ lại đuổi theo con mồi. Sau hai lần bắt đắ dĩ, phải xuyên qua dòng suối được tạo bởi những con bướm, tốc độ của Tần và Huyền Linh chậm hẳn lại. Chỉ có con Lu công theo An Nhiên là vẫn giữ nguyên được tốc độ, bởi đàn bướm bay cao là cách mặt đất hơn một mét nên cả hai không bị cản trở bao nhiêu.

.....

Bị Tần một đường kéo chạy, rồi lại dùng thân mình che chở khi phải đối mặt với nguy hiểm, Huyền Linh cảm thấy mình chưa bao giờ vô dụng như thế. Nhìn thấy hấn cắn răng chịu đựng đau khổ, tim cô cảm thấy đau đớn như bị đao cắt. Cô cố gắng chạy nhanh hơn, để hấn giảm bớt vướng víu đi, nhưng càng ra sức thì cơ thể ngày một nặng lên. Vận động điên cuồng, khiến cho lượng ô-xi trong máu tiêu hao nhanh chóng. Thiếu đường khí, cô bắt đầu cảm thấy tức ngực, đau nhói một bên bụng và hai chân mỏi rã rời. Đôi mắt nhòe đi, cánh vật bỗng trở nên mờ hồ, trong đầu cô bắt giác nổi lên câu hỏi.

“Từ bỏ sao?”

- A...!

Bỗng tiếng kêu đau đớn của hấn vang lên bên tai, khiến trái tim của cô lập tức giống như bị xuyên qua một nhát dao đau đớn. Nhịp tim điên cuồng gia tốc, mỗi tế bào của cô nóng lên như muốn bùng nổ. Cắn chặt răng đến mức bật máu, cô điên cuồng gào thét trong lòng.

“Phải nhanh lên, mạnh lên!... Mày phải cứu anh ấy!...”

Bùng!

Giống như một mớ ràng buộc nào đó bị đứt gãy, Huyền Linh đột nhiên cảm thấy từ cánh tay trái của mình nổi lên một dòng nước ấm, rồi trong giây lát lan tỏa khắp cơ thể. Ngay lập tức, cô cảm thấy mình khỏe lên trông thấy, ánh mắt trở lại rõ ràng và đầu óc một mảng thanh minh. Giờ tay trái lên, cô thấy nó đã được bọc một lớp giáp xương giống như tay phải.

Sức khỏe hồi phục hoàn toàn, ần ần còn lớn hơn lúc trước, Huyền Linh không nghĩ nhiều mà điên cuồng tăng tốc chạy nhanh hơn. Vượt lên phía trước, cô cố gắng kéo theo hấn đằng sau nhanh hơn nữa. Xiết chặt nắm đấm, cô một tay vung vẩy trước mặt, đập nát những con “Bướm quý”, gạt ra một lối đi, gắng gượng kéo hấn xuyên qua biển lớn màu đen.

.....

Vượt qua được đợt “Bướm quý” lần hai, không chịu được nỗi đau xót do thứ dung dịch màu xanh chảy vào mắt, vết thương, Tần thét lên một tiếng đau đớn xong, hấn gần như không nhìn thấy cái gì trước mắt nữa. Thu cái rìu lại, hấn điên cuồng vung vẩy, chặt chém cố gắng phá tan cản trở, nhưng ngày một yếu đi. Một vài con bướm đã đậu được vào cơ thể hấn và đâm ngòi vào đốt. Chỗ bị đốt nhói lên một cái, rồi hấn cảm thấy tê liệt, chân tay cứng lại, còn ý thức thì ngày một mờ hồ.

Đột nhiên vẫn luôn chạy ở phía sau, Huyền Linh tăng tốc kéo hấn vụt đi. Giật mình, hấn cố gắng loại bỏ cảm giác mê man tỉnh táo trở lại.

- Gâu... Gâu...

Chạy ở phía trước một đoạn xa, con Lu thấy hai người chậm lại rồi bị đàn bướm bao trùm. Nó vội vàng quay lại rồi tung người, há mồm đớp liên tục, nhưng số lượng “Bướm quý” đông quá lên hành động này không có tác dụng cho lắm. Nằm rạp trên lưng con Lu, An Nhiên tương đối an toàn vì thân hình nhỏ nhắn của mình và do di chuyển với tốc độ cao, những con bướm không đậu được vào người con bé. Thấy mẹ và chú Tần bị cuốn lấy, con bé lo lắng sốt ruột vô cùng cất tiếng gọi lên.

- Mẹ...! Chú Tần chạy nhanh lên...!

Nghe thấy tiếng kêu của con Lu và An Nhiên, Tần bắt giác tỉnh táo lại hơn một chút. Hấn bây giờ đã bị đám “Bướm quý” bao kín khắp người rồi, hành động ngày càng chậm, ý thức cũng sắp mất đi. Có thể chạy không ngã, hoàn toàn là nhờ Huyền Linh kéo hấn đi. Hai mắt của hấn cũng đã nhắm chặt lại, tạm thời không nhìn được nữa nên cũng chẳng biết cô ấy giờ thế nào.

“Không thể chết được... Phải cố gắng đến hơi thở cuối cùng”, hấn tự nhủ trong đầu rồi hét lớn:

- LU! CÁN LẤY CÁI RÌU! KÉO ĐI...! – Nói dứt câu xong hấn dùng tất cả chút sức lực còn lại quăng cái rìu về hướng âm thanh con Lu và An Nhiên phát ra.

- Vù... Vù...

- GÂU...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hoa lạ

Trời tối sầm, những hạt mưa thưa thớt đều đều rơi xuống mặt đất. Trong một chiếc xe ô tô con bốn chỗ nằm cạnh đường, Huyền Linh liên tục ló đầu ra ngoài cửa quan sát. Một lát sau, không thấy gì khả nghi, cô rút về, rồi ngoái lại đằng sau nhìn xem tình trạng của Tần. Thấy hắn mãi vẫn chưa tỉnh, cô nhủ chặt hai hàng lông mày, lo lắng, sốt ruột vô cùng.

Ngồi ở ghế phụ bên cạnh Huyền Linh, con Lu chăm chú nhìn chủ nhân của mình rồi thỉnh thoảng lại khẽ kêu lên ư ừ. Nó muốn dùng tiếng kêu của mình để đánh thức hắn, nhưng có vẻ như không ăn thua lắm. Thấy con Lu tỏ ra ngày càng sợ hãi, hoang mang, An Nhiên liền đưa tay vuốt ve nhẹ đầu nó để an ủi. Sau đó, con bé cúi xuống, bóp nát từng chùm hoa lạ rồi thoa khắp vết thương của hắn.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trước, khi cả bọn bị đàn “Bướm quỷ” đáng sợ bao vây tấn công. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, tưởng chừng như tất cả sẽ bỏ mạng tại đây thì bất ngờ đã xảy ra. Con Lu vừa kéo mọi người lết vào đám cỏ rậm rạp bên lề đường thì đàn bướm đột nhiên rời bỏ con mồi, bay tứ tán lên không trung. Bọn chúng giống như tiếp xúc với cái gì đó cực kì đáng sợ, khiến cho không thể không bỏ đi.

Ban đầu, nhìn đàn bướm bay rợp một khoảng không trên đầu, Huyền Linh sợ hãi muốn rụng tim. Nhưng theo thời gian trôi qua, cô dần cảm thấy có điều lạ. Tại sao đàn bướm đang tấn công lại bỏ đi, rồi không dám tới nữa, cô hoang mang tự hỏi. Động não suy nghĩ, cô chăm chú quan sát xung quanh cố gắng tìm ra nguyên nhân. Rồi không lâu lắm, cô ần ần đoán được cái gì khiến đàn bướm có phản ứng như vậy.

Đó là những bông hoa lạ mọc tua tua ở thềm cỏ bên dưới.

Bông hoa này nhìn sơ qua giống hoa trinh nữ, có kích cỡ to bằng nắm đấm, dạng cầu tròn, màu tím thẫm, với cánh hoa nhỏ li ti như cây kim đầu bám đầy phấn trắng. Những cây cỏ mọc ra hoa này, cô không biết là loại gì, bởi đây là lần đầu tiên chứng kiến. Mùi thơm của hoa này rất nồng, lạ không giống bất cứ loại hoa nào cô từng biết.

Đoán là như vậy, còn không biết sự thật có phải không nên Huyền Linh bắt tay vào thử nghiệm. Vặt một vài bông hoa, cô bóp nát rồi đắp lên không trung. Thật không ngờ, cô đắp đến đâu, đàn bướm hoảng sợ bay tứ tán khỏi đó. Mất một lúc, lặp đi lặp lại nhiều lần thí nghiệm, thậm chí cô bóp nát cánh hoa bôi lên người rồi đánh bạo đi ra bên ngoài. May mắn, đúng như dự đoán, đàn bướm không dám tấn công mà chỉ bay toán loạn xung quanh.

Biết chắc chắn về điều này, cô trở lại cùng với An Nhiên vội vàng bóp nát cánh hoa xoa khắp cơ thể, quần áo của mình và cho Tần cùng với con Lu. Rồi càng ngạc nhiên hơn, khi bôi cánh hoa vào vết bị “Bướm quỷ” đốt, cô lập tức cảm thấy đỡ đau nhức đi hẳn. Việc này cho thấy cánh hoa không chỉ xua đuổi được những con bướm đáng sợ, mà còn có thể chữa trị được vết thương. Hết sức vui mừng, cô cùng với con mình thu thập thật nhiều bông hoa, nhét đầy túi quần, túi áo.

Ở trên cao, đàn bướm quây một lúc, nhưng không thể bắt được con mồi nên bắt đầu dần dần tản đi. Bọn chúng quay trở lại tổ của mình, là những hốc hác trong đồng cỏ nát, khe hẹp. Đợi cho lũ bướm thưa thớt hẳn đi, cô công Tần lên lưng rồi cùng với An Nhiên và con Lu rời khỏi khoảng đất trống, tìm lấy một vị trí kín đáo hơn để ẩn nấp.

Sau khi nhìn ngắm một lúc, cô chọn chiếc xe ô tô con bốn chỗ cách chỗ mình không xa. Để An Nhiên ngồi hàng ghế dưới, bóp nát bông hoa lạ bôi vào vết thương cho hắn, cô cầm lấy cái riu rồi liên tục cảnh giới xung quanh.

.....

Không biết đã trải qua bao lâu, đang chìm sâu trong hôn mê, Tần bất giác giật mình tỉnh lại. Ngay lập tức, hắn cảm thấy toàn thân nhói lên đau đớn, còn đôi mắt thì bỏng rát, đau xót cực kì khó chịu. Ý thức phục hồi, hắn nhớ tới tình huống mình bị đàn bướm đáng sợ tấn công đến mức ngất đi nên cố gắng kéo mí mắt, định dựng người ngồi dậy. Nhưng hắn vừa nhúc nhích được một chút thì nghe thấy thì nghe thấy tiếng An Nhiên thốt lên:

- Mẹ ơi. Chú Tần tỉnh rồi!

Đang ló đầu qua cửa quan sát, nghe thấy An Nhiên gọi, Huyền Linh vội quay lại rồi nhòm đầu xem Tần. Còn con Lu thì đã lách qua khe hai cái ghế, chồm tới là lườm liếm mặt hắn.

Mọi người có thể hoạt động được bình thường và không có vẻ gì là sợ hãi thế này, hắn biết chắc là mình đã được mình đã an toàn. Không cố gắng ngồi dậy ngay, hắn thả lỏng cơ thể để thích ứng dần với cảm giác đau. Mấy giây sau, con Lu liếm mặt nhột quá khiến hắn không thể không đưa tay lên đẩy đầu nó ra rồi nói:

- Lu... Thôi... – Vừa nói, hắn vừa gắng mở mắt ra một lần nữa.

- Anh không sao chứ? – Nhìn thấy hắn có vẻ khó chịu, Huyền Linh lo lắng quan tâm hỏi.

- Không... Anh không có việc gì... – Nghe giọng Huyền Linh gấp gáp lo âu, hắn khẽ lắc đầu đáp lời. Mắt mờ nhòe, hắn không nhìn rõ được cảnh vật xung quanh nên cất tiếng hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu?

- Trong một chiếc xe ô tô con... Em thấy chỗ này kín đáo nên phá cửa vào... – Trả lời hắn xong, cô thấy mắt hắn chảy đầy nước, dò ngầu nên hỏi thêm:

- Anh không sao thật chứ?

- Mắt chỉ hơi rát một chút thôi... – Ngoài đôi mắt đau nhức, hắn còn cảm thấy có họng của mình khô khốc, bỏng cháy cực kì khó chịu nên nhanh chóng hỏi luôn.

- Thế trong xe có nước không em...?

- Có... Nước đây chứ... – Ngồi ở bên cạnh hần, An Nhiên trả lời thay mẹ rồi cầm chai nước đưa tới. Thấy hần hoạt động khó khăn, con bé nhanh nhẹn nói tiếp luôn:

- Để con giúp chú uống nước... – Vừa nói, con bé vừa giúp đỡ hần ngồi dậy.

- Ừng... Ừc... Ừc... - Há mồm, hần ngửa cổ tu từng ngụm nước lớn.

Dòng nước lạnh buốt chảy xuống cổ họng, ngay lập tức, hần rung mình sớn gai ốc, tỉnh táo hết cả người. Cảm giác nóng cháy trong họng được đánh tan, nỗi đau ê ẩm khắp người cũng giảm bớt nhanh chóng. Uống một mạch hết sạch chai nước xong, hần cảm thấy mình như vừa được sống lại.

Nhờ An Nhiên lấy cho thêm một chai nước nữa, hần dùng nó rửa mặt. Một lát sau, rửa sạch tàn tích chất bẩn của con “Bướm quý” bám vào mắt xong, hần cuối cùng cũng nhìn bình thường được trở lại. Đầu óc thanh tỉnh hoàn toàn, cơ thể cũng không còn quá khó chịu, ngoại trừ đôi mắt đỏ sưng. Có thời gian suy nghĩ, hần lập tức cất tiếng hỏi hai mẹ con An Nhiên về khoảng thời gian sau khi mình bị ngất.

Khoảng hơn chục phút sau, nghe Huyền Linh kể rõ ràng xong, biết được nguyên nhân tại sao cả bọn còn sống sót, hần hết sức kinh ngạc. Chăm chú quan sát bông hoa lạ trên tay, hần nhìn mãi mà không thấy nó có điểm gì đặc biệt nên thật bất ngờ. Xem ra, thiên nhiên biến đổi không hoàn toàn là điều xấu.

Nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, có lẽ đúng như hai mẹ con Huyền Linh nói, vì nát rồi bời bông hoa này lên vết đốt của đám bướm quý, cảm giác đau nhức trên cơ thể của hần giảm mạnh. Sức lực dần hồi phục, hần ngoái đầu ra bên ngoài nhìn thì thấy trời đã tối đen. Không thể ở đây lâu hơn được nữa, hần cảm thấy đã đến lúc phải trở về nên quay lại nói cho hai mẹ con biết.

Ra khỏi xe ô tô, chăm chú quan sát cảnh vật xung quanh một lát, hần biết được đoạn đường mình đang đứng đã cách khu xóm trọ không còn xa nữa. Trong lúc điên cuồng chạy trốn, cả bọn bất giác đã rút ngắn khoảng cách. Nhưng cứ thế này, tay trắng mà về thì hần cảm thấy không ổn lắm. Hai ba lô lớn đựng lương thực đã vắt lại đằng sau, chỉ còn lại mỗi cái ba lô bé tí đựng thuốc của An Nhiên, bây giờ mà trở về thì chút ít lương thực ở phòng trọ không đủ để lót dạ.

Không còn cách nào khác, hần dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu quay lại tìm ba lô. Biết được bông hoa lạ có thể xua đuổi “Bướm quý”, hần không lo lắng việc bị bọn chúng tấn công lần nữa. Trong đêm tối thường xuất hiện sinh vật đáng sợ, nhưng trời lạnh thế này thì khả năng lớn bọn chúng sẽ trú ẩn dưới đất không hoạt động.

Đúng như hần nghĩ, khoảng thời gian quay trở lại lấy ba lô rất an toàn, cả đoạn đường vắng tanh, không gặp bất cứ nguy hiểm nào khác. Kiểm tra sơ qua, thấy cái ba lô vẫn còn nguyên, hần nhanh chóng đeo nó lên vai rồi đi về xóm trọ. Tìm được cái ba lô của hần là đủ rồi, không cần thiết phải tìm thêm cái của Huyền Linh nữa. Bởi khoảng cách giữa hai cái ba lô tương đối xa, đi lại sẽ mất khá nhiều thời gian, trong khi cả bọn đã rất mệt và đói. Mới cả, trong cái ba lô kia chỉ có một ít đồ khô, bánh kẹo, không có gì quan trọng đáng giá để hần đi tìm

.....

Gần nửa tiếng trôi qua, cấp tốc di chuyển, cuối cùng cả bọn cũng trở về được xóm trọ. Đóng cánh cổng, khóa lại, nhìn vào trong sân, cảnh vật vẫn như lúc đầu, đến lúc này hần mới dám thở phào một hơi trong lòng.

Vào trong phòng trọ, hần tìm cái đèn bật lên rồi cùng Huyền Linh nhanh chóng sắp sửa nấu cơm. Tủ lạnh đã hết điện, bên trong còn hai khối thịt gà, hần rửa đi rồi cho vào nồi hầm hỗn hợp với khoai tây, cà rốt và một vài hộp thịt cá các loại. Gạo không còn nhiều, hần chia làm hai nửa để nấu bữa này với thêm một bữa nữa.

Ba người xúm lại làm, còn con Lu thì nằm một góc nhìn, rất nhanh bữa cơm được chuẩn bị xong xuôi. Cho vào nồi nấu, trong lúc chờ đợi, hần đi sang phòng trọ khác rồi tắm. Nói là tắm, nhưng thật ra là hần dùng khăn nhấp xuống nước lạnh để lau người thì đúng hơn. Trời rất lạnh, nhưng hần bắt buộc phải làm vậy vì chỗ bị con bướm đốt, chảy ra nước vàng nhầy nhầy rất khó chịu. Cái này chắc là chất độc bọn chúng tiêm vào người hần, nhưng bời hoa lạ lên đã bị đào thải ra. May mà tìm được loại hoa này, sử dụng kịp thời, chứ cứ để mặc đấy, hần không biết được liệu giờ mình còn sống hay không.

Tắm qua loa và gội đầu xong, hần trở lại cũng là lúc cơm chín. Không chờ đợi thêm nữa, cả bọn ăn như hổ đói vèo một cái hết sạch bát đũa. Thực phẩm không nhiều lắm, nhưng vẫn dùng đủ để no, bởi số lượng thực phẩm đóng hộp khá nhiều. Có thức ăn vào, sức khỏe hồi phục trở lại, hần ngồi ngẫm nghĩ về việc mình gặp ngày hôm nay, trong khi đợi hai mẹ con Huyền Linh đi tắm.

Điện trong bình ắc-quy đã hết, muốn sử dụng được tiếp, hần sẽ phải đến chỗ lần trước lấy thêm. Lương thực cũng cạn kiệt, thu hoạch thì không được bao nhiêu, lại toàn là thực phẩm khô, loại ăn rất khó để no mà cái giá phải trả và sự nguy hiểm lại quá lớn. Nếu muốn tiếp tục sống tốt, hần phải tìm kiếm loại lương thực khác, tươi sống như con gà lần trước. Với tình hình bây giờ, hần nghĩ tìm kiếm được những con vật như thế không khó, vì gà có thể biến đổi thì lợn, hay bất cứ con gì trước kia cũng có khả năng như vậy. Nhưng muốn săn được chúng chắc chắn không dễ, mà thiên nhiên biến đổi từng ngày, những mối nguy hiểm sẽ liên tục xuất hiện, một mình hần, con Lu và hai mẹ con An Nhiên lang thang sẽ rất dễ dàng gặp nguy như ngày hôm nay.

Phương án tốt nhất bây giờ, là đến “Khu an toàn”, bởi ở đó có nhiều người, có quân đội, khả năng sống sót ở đây sẽ cao hơn nhiều. Huyền Linh và An Nhiên cơ bản cũng tạm thời nắm được cách chiến đấu, hỗ trợ cho nhau. Mặc dù vẫn còn chưa được linh động, nhuần nhuyễn, nhưng là cũng có khả năng tự vệ khi đối mặt với nguy hiểm. Như vậy, thời điểm này là tốt nhất để đi đến “Khu an toàn”, khi thiên nhiên bên ngoài vẫn chưa vượt quá tầm kiểm soát của hần quá nhiều.

Nghĩ đi, nghĩ lại, hần đến lúc hần làm ra quyết định thì hai mẹ con Huyền Linh cũng tắm xong và quay trở lại. Nói cho họ ý nghĩ của mình, bàn bạc kỹ lưỡng xong, cả bọn thống nhất sẽ dành ra một ngày để chuẩn bị rồi khởi hành.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 82: Chuẩn bị

Sáng sớm, trên nóc tòa nhà bảy tầng, Tân dùng ống nhòm chăm chú quan sát những con đường trong thành phố rồi miệt mài vẽ đại khái bản đồ vào cuốn sổ nhỏ. Ở bên cạnh hắn, hai mẹ con Huyền Linh thì tò ra háo hức, tò mò đánh giá khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ trước mắt. Chỉ có con Lu là không cảm thấy hứng thú gì, nó nằm cuộn tròn một đồng rồi nhắm mắt lịm đim ngủ.

Thống nhất kế hoạch từ tối qua, để chuẩn bị trước cho hành trình đi đến “Khu an toàn”. Sau khi ngủ dậy, ăn sáng và tập luyện một khoảng thời gian vài tiếng, hắn nghĩ ngay đến việc leo lên nóc tòa nhà quan sát. Cũng may, hôm nay thời tiết không xấu như mọi khi nên tâm nhin xa của hắn tăng mạnh.

Hôm nay, bầu trời xanh trong vắt, lưa thưa vài gợn mây. Mặt đi cản trở, ánh nắng vàng thỏa thích chiếu xuống thế gian. Gió hiu hiu thổi nhẹ, mang đến cảm giác dịu mát thoải mái đến gần cả lỗ chân lông. Không khí trong lành tràn ngập ô-xi và mùi cỏ cây, thanh tân đầy sức sống khiến cho, chỉ hít một hơi thôi là tỉnh táo hết cả người.

Nền trời đẹp, ánh nắng yếu ớt nên sắc màu thiên nhiên như được quét một lớp son bóng. Nổi bật nhất là màu xanh tươi bạt ngàn trải rộng đến hút tầm mắt của các cây đại thụ, đây leo không lồ hay bụi cỏ rậm um tùm. Xen kẽ ở tầng thâm xanh đó, là đủ loại bông hoa mang màu sắc rực rỡ xinh đẹp vô cùng. Các công trình kiến trúc còn sót lại, phương tiện giao thông bị thiên nhiên bao phủ, biến thành khung cảnh hoang tàn, bỗng trở nên đẹp lạ lùng giống như di tích của một nền văn minh cổ xưa trong rừng rậm vậy. Tất cả sẽ hoàn mỹ cực kì, nếu như không có loáng thoáng bóng dáng vài con quái vật “Nấm đầu người” đứng vật vờ ở những đồng đồ nát bên dưới.

Cầm máy ảnh trên tay, Huyền Linh được giao nhiệm vụ chụp những vị trí quan trọng, vậy mà chứng kiến cảnh đẹp bên dưới, bắt giác cô thả hồn vào đó đến mức thất thần. Ở bên cạnh cô, An Nhiên nhìn thấy những bông hoa lạ đủ mọi màu sắc bên dưới mà tíu tít trầm trồ hết cả lên. Con bé chốc chốc chỉ tay chỗ này rồi thốt lên bông hoa đẹp, rồi một lát nữa lại kéo vai mẹ chỉ chỗ khác đẹp hơn. Phản ứng như vậy mới giống một cô bé năm, sáu tuổi, nhưng tiếc rằng hiện thực phủ phàng sẽ khiến con bé dần mất đi sự ngây thơ trong sáng này.

Cau mày tập trung nhìn vào khu chung cư cao ốc đồ sộ qua ống nhòm, hắn chậm rãi tìm tấm băng rôn lớn viết chữ “Khu an toàn”. Thực vật phát triển quá mạnh mẽ, xâm lấn lên cả những tòa nhà cao tầng khiến cho những chỗ trong trí nhớ lúc trước của hắn thay đổi. Liên tục phải nhìn qua ống nhòm, hắn khá là mỏi mắt, nhưng nếu không tìm được vị trí chính xác mục tiêu thì sẽ không thể xuất phát được.

Sau một hồi nỗ lực, đảo một vòng xung quanh thì cuối cùng hắn cũng tìm được mục tiêu, bởi tấm băng rôn này không chỉ có một tấm. Lập tức giơ la bàn lên, hắn căn tọa độ phương hướng rồi ghi lại vào cuốn sổ. Dựa vào những con đường ngoằn ngoèo trong tấm bản đồ đơn sơ, hắn căn chỉnh tìm ra một lộ tuyến ngắn và dễ đi nhất. Nhưng với thảm thực vật dày và đồng đồ nát lộn xộn, to lớn như nhưng quả đồi thì không có con đường nào dễ đi cả. Cơ bản hắn chỉ vẽ được đại khái hướng đi, còn thực tế thì chắc chắn sẽ phải chuyển đổi liên tục do địa hình phức tạp.

Cố gắng vẽ hướng đi một cách chi tiết nhất có thể, xong xuôi, hắn tìm xem trên đường có những mối nguy hiểm tiềm ẩn nào không dễ còn tránh đi. Nhưng nhìn mãi mà không thấy gì, hắn đành phải đánh dấu những điểm cảm thấy khả nghi vào trong bản đồ rồi lưa lưa vào đó mà cẩn thận. Ở bên cạnh, theo ý hắn, Huyền Linh cũng tập trung hơn và chụp cẩn thận từng khung hình những điểm mấu chốt. Chỉ có An Nhiên chơi vui được một lát là cảm thấy chán nản nên con bé chạy tới chỗ con Lu và khiến nó không thể ngủ tiếp được nữa. Hình ảnh nhìn lướt qua âm áp như một gia đình nhỏ trong ngày nghỉ chủ nhật, nhưng hiện thực mãi mãi sẽ không trở thành được như thế.

.....

Trưa.

Như mọi khi, thời tiết như mọi khi chuyển biến xấu. Những đám mây đen từ cuối chân trời kéo tới, phủ kín bầu trời khiến cho ánh nắng mất đi. Khung cảnh u ám âm trầm quay trở lại, ánh chớp lóe lên liên tục như báo hiệu sắp có mưa. Nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng, nhưng không rét buốt, so với vài hôm trước thì ấm hơn rất nhiều. Thời tiết xấu khiến cho việc quan sát không còn hiệu quả nữa, trong khi đó, hướng đi và lộ tuyến, hắn cũng xác định được khá tỉ mỉ nên cũng không cần thiết phải tiếp tục việc này.

Đói bụng, cả bọn xuống dưới quay về phòng trọ rồi lục tục nấu bữa trưa. Gạo không còn nhiều, hắn quyết định sẽ tiết kiệm để làm lương thực dự trữ khi khởi hành đi đến “Khu an toàn”. Hôm nay không ăn cơm nữa, với phần lương thực có sẵn, hắn và Huyền Linh quyết định nấu hỗn hợp củ khoai tây, cà rốt và thịt hộp rồi ăn với mì tôm. Món ăn không có nhiều chất lượng, nhưng được cái số lượng phong phú nên vẫn đủ để cả bọn ăn no.

Ăn xong, cả bọn nghỉ ngơi khoảng một tiếng rồi thức dậy. Tiếp theo là lúc chuẩn bị đồ đạc dụng cụ, sẵn sàng cho chuyến đi. Trong xóm trọ này, có cái gì hữu dụng, hắn đã lấy hết sử dụng rồi. Nhưng như thế là chưa đủ cho một chuyến đi dài, nhất là khi hai mẹ con An Nhiên chẳng có gì cả ngoài quần áo. Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể ra bên ngoài tìm kiếm, tiện đây rèn luyện thêm khả năng thực chiến, phối hợp của hai mẹ con An Nhiên luôn.

Mục tiêu lần này hắn nhắm tới là cửa hàng bán đồ phượt, một nơi chứa tất cả những dụng cụ cần thiết để sinh tồn trong thiên nhiên hoang dã. Trước đó, lúc quan sát, hắn đã tìm được một nơi khá gần xóm trọ, chỉ ở ngay con đường lớn dẫn vào nội thành, cách đây khoảng ba trăm mét. Địa điểm sắp tới không phải là nơi chứa đồ ăn nên nguy hiểm bên trong không lớn, xung quanh đó cũng không có bao nhiêu quái vật “Nấm đầu người” cả.

Khóa công lại, hắn giơ tấm bản đồ lên, đọc tọa độ xong liền dùng la bàn điều chỉnh xác định phương hướng. Mấy giây sau, biết mình phải đi theo hướng nào, hắn cất bản đồ đi rồi rút con dao chặt xương ra nắm chắc trong tay. Khẽ gật đầu với hai mẹ con Huyền Linh, hắn quay người dẫn đầu đi về phía trước.

Vẫn theo đội hình cũ, hắn đi đầu, hai mẹ con An Nhiên đi sau, còn con Lu thì đi cuối cùng. Thanh mã tấu, hôm qua đã bị rơi mất, nay hắn chuẩn bị cho Huyền Linh dùng tạm cái rìu của mình, bởi hôm đó tự chế đã không còn vũ khí thuận tay.

Lách qua nhiều bụi cỏ rậm, đồng đồ nát và ngách nhỏ hắn vừa cẩn thận di chuyển vừa chăm chú nhìn ngó xung quanh. Sáng nay, trời hửng lên một tí mà thiên nhiên giống như được tưới thần được vậy. Các cây cỏ đua nhau nở hoa, ngoài một số loại quen thuộc thì đa số toàn là hoa lạ, hắn chưa nhìn thấy bao giờ. Màu sắc cũng đa dạng, nhưng chủ yếu nhất là hai màu hồng nhạt và tím thâm. Hoa nở, còn trùng kéo ùn ùn kéo đến, những con bọ cánh cứng, cánh cam, xén tóc bay rập rờn khắp nơi. Nhiều con có hình dáng cơ bản giống như con trùng bình thường, nhưng kích cỡ lại đột biến lớn đến đáng sợ. Có con bằng ngón tay cái, rồi có hắn con to hắn bằng quả đấm lớn, khiến hắn không biết bọn chúng là loại gì nữa.

Những con bướm cũng xuất hiện, nhưng không phải là loại “Bướm quý” đáng sợ kia, mà là những con có màu tươi sáng rực rỡ rất đẹp mắt. Qua quan sát, hắn thấy bọn chúng chỉ sâu bâu vào hút mật hoa nên thờ phào một hơi trong lòng. Nhìn thấy con vật xinh đẹp, An Nhiên sôi động hẳn lên. Nếu không phải biết rằng bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm thì con bé có lẽ đã xông tới thỏa thích nô đùa với mấy con bướm.

Đi được một đoạn cách khá xa xóm trọ, tiếp cận khu vực bằng phẳng trước kia có lẽ là sản bóng nhân tạo, hắn bất ngờ phát hiện trên thảm cỏ dày rậm có rất nhiều châu chấu. Hình dáng của bọn chúng không khác gì loài châu chấu lửa, nhưng kích cỡ to đến kinh ngạc. Bình quân mỗi con phải to bằng cái thìa, số lượng thì cực kì đông đảo, hơi động một tí là bay vù vù kín mắt. Châu chấu đối với dân quê như hắn thì đây là một món ngon đặc sản không phải lúc nào cũng có. Bây giờ, nhìn thấy đàn châu chấu béo mẫm to lớn thế này, bắt giác hắn thèm chảy cả nước miếng. Hắn muốn bắt lấy một ít về ăn, nhưng tạm thời không có công cụ nên đành gác lại phía sau.

Vượt qua khu vực châu chấu, hắn bắt gặp một đám bụi cây lạ mọc ra quả có hình dạng gần giống như cà chua, chín đỏ mọng nhìn rất ngon mắt. Cây này hắn không biết là cây gì nên quả chín nhìn rất thèm nhưng cũng không dám vặt ăn. Để xoa dịu cảm giác, mọi người không còn cách nào khác là phải tạm uống nước thay thế, cả con Lu cũng không ngoại lệ.

Một lát sau, nhanh chóng di chuyển, hắn bắt đầu chạm trán quái vật “Nấm đầu người” trên đường. Toàn là mấy con quái bình thường, hắn lập tức kêu con Lu đi thăm dò một vòng xung quanh. Khi phát hiện ra số lượng của bọn chúng trong một khu vực không đông, hắn liền đề cho hai mẹ Huyền Linh tấn công những con quái. Trong khi đứng bên ngoài cảnh giới, hắn sẽ hướng dẫn, nêu ra lỗ hổng nhược điểm, hay chỉ ra đòn thế sai của Huyền Linh để cô cải thiện. Còn An Nhiên thì khác, khả năng xạ chiến của con bé đã đến mức thượng thừa, hắn sẽ hướng cô gì để đồng góp cả. Nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm sắp tới, chỉ xạ chiến thôi là chưa đủ nên hắn huấn luyện thêm cho con bé kỹ năng cận chiến. Để tốc độ được nhanh nhất, hắn theo sát chỉ đạo con bé chiến đấu với quái vật bằng rìu.

Không phụ sự kì vọng của hần, An Nhiên học rất nhanh, phản xạ và phản ứng của con bé nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Sau một khoảng thời gian, nếu như không phải sức lực chưa đủ thì một mình con bé cũng có thể dễ dàng đối phó với con quái vật bình thường được. Có lẽ khoảng thời gian con bé biến đổi, không đơn giản là chỉ thức tỉnh mỗi năng lực, mà nó còn bật phát khả năng tiềm ẩn khác, và chiến đấu là một trong số đó.

Miệt mài di chuyển, khoảng gần ba mươi phút sau, cuối cùng hần cũng tiếp cận được mục tiêu. Nhìn cửa hàng bán đồ phượt đóng kín bằng cửa kính, hần không do dự phá cửa rồi đột nhập vào trong. Cùng Huyền Linh và An Nhiên, hần lập tức lục lọi tìm những thứ cần thiết. Đây là một cửa hàng lớn nên cái gì cũng có, thấy đôi giày phượt chống nước, hần nhanh chóng tháo bỏ của mình ra rồi đi vào. Giày này thấy ghi chống nước tuyệt đối, là một món tốt vô cùng đối với hoàn cảnh bây giờ. Bảo An Nhiên và Huyền Linh cũng tìm thêm những đôi giày vừa chân như thế thay đổi xong, hần lấy thêm vài cái áo phao chống nước bỏ vào ba lô. Sau đó, hần tìm thêm những dụng cụ quan trọng khác nữa như, túi ngủ, lều phượt, dụng cụ lọc nước, móc khóa đa năng, túi cứu thương, xong nồi nhỏ, cần câu, thanh ma-giê....

Cho hết những thứ quan trọng ở gian hàng bên ngoài vào ba lô xong, hần đi vào sâu hơn thì hết sức vui mừng khi phát hiện ra có cả dao đi rừng. Con dao có lưỡi được làm bằng thép carbon, dài khoảng gần một mét, rộng khoảng năm centimet, phần mũi hơi to ra nhọn theo kiểu vòng cung, sống lưng dao là lưỡi của gỗ và cán được bọc một lớp cao su. Cầm con dao lên vung thử, hần cảm thấy chặt chém rất đầm tay, là một vũ khí cực kì thích hợp cho Huyền Linh và An Nhiên. Tìm được vũ khí tốt, thế là mọi người nhanh chóng lấy mỗi người một con gắn vào bên cạnh ba lô. Ngoài con dao lớn kia ra, cả bọn còn trưng dụng thêm vài con dao găm sinh tồn khác nữa.

Một lát sau, lục lọi tất cả đồ đạc có trong cửa hàng, thấy những thứ cần thiết đã có đủ, hần dẫn hai mẹ con Huyền Linh cùng con Lu quay trở lại xóm trọ. Khi đi chỉ có hần hần mang ba lô, khi về thì mỗi người một cái với đủ thứ đồ đạc bên trong. Tính toán thêm đồ ở phòng, hần không xếp đầy ba lô mà để trống ra khoảng một nửa. Như vậy, những thứ cần thiết lúc này đã đầy đủ, hần không phải lo nghĩ gì thêm nữa.

Đi theo hướng cũ, mất khoảng hơn hai mươi phút thì hần về tới chỗ có đàn châu chấu. Dừng lại, hần nói cho hai mẹ con biết ý định của mình, rồi cả ba mang vợt xông xáo vào cánh đồng có đuôi bắt châu chấu. Nhìn thấy mọi người bắt mỗi, con Lu cực kì hưng phấn xô theo tham gia. Nhưng với cái mồm của nó, đớp phát nào là chết luôn con ấy, hần thấy ghê hết cả người nên nhanh chóng ngăn cản. Cuối cùng, con Lu không cãi được lệnh của chủ nhân, nó đành phải buồn rầu đứng một chỗ ngóng trông.

Đàn châu chấu bay rất nhanh, khó bắt, nhưng số lượng đông đảo nên chỉ một thời gian ngắn là mọi người bắt được khá khá. Cảm thấy đủ rồi, hần kêu mọi người dừng lại rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc cất bước trở về.

Mất thêm khoảng nửa tiếng nữa, cả bọn an toàn về đến xóm trọ. Lúc này, mới có hơn ba giờ, trời vẫn còn sớm nhưng hần đã cảm thấy khá đói. Thế là, không để hai mẹ con An Nhiên và con Lu đợi lâu, hần bắt tay vào chế biến châu chấu ngay. Nhớ tới bên đám cây cảnh trong sân tòa nhà bảy tầng có một cây chanh, hần trèo sang hái về. Nhỏ đầu rút ruột, cắt cánh đi, hần định làm món châu chấu rang lá chanh thì Huyền Linh ngăn cản vì muốn tự tay chế biến món này. Tò mò về khả năng của Huyền Linh, hần đồng ý để cô làm vậy. Nhìn thao tác lâu luyện của cô ấy, hần cảm thấy khá bất ngờ. Nhưng khi hoàn thành, nếm thử hần còn cảm thấy bất ngờ hơn vì nó rất ngon.

Con châu chấu này rang xong có mùi thơm phức, ăn vào có vị ngọt bùi bùi, béo ngậy, giòn tan trong miệng cực kì ngon. Kích cỡ to, lượng thịt nhiều, hần ăn thử một con mà cảm thấy đã vô cùng. Thế là, không chờ đợi được thêm một giây nào nữa, mọi người ùa tới nhanh chóng mở tiệc ăn uống. Con Lu cũng không chê món này, nó khen ngon, tôn trọng đầu bếp bằng hành động điên cuồng xục những con châu chấu vào miệng như lợn ăn cám vậy.

Ăn xong, nghỉ ngơi một lát, Tân thấy trời vẫn còn chưa tối nên mang hai mẹ con Huyền Linh ra sân tập luyện kỹ năng chiến đấu, để hai người làm quen với vũ khí mới. Ngày hôm sau, cả bọn sẽ phải đối mặt với một hành trình dài và nguy hiểm nên hần cố gắng hướng dẫn tất cả những gì mình biết cho hai mẹ con. Mặc dù, thế này thì hiệu quả sẽ không cao, nhưng hoàn cảnh không cho phép làm khác đi được. Chỉ có con Lu là nhàn nhất, ăn no xong cái là ra một chỗ cuộn tròn nằm ngủ, hạnh phúc vô cùng.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Mèo săn mồi

Sáng sớm

Ăn qua loa bữa sáng là món châu chấu còn thừa xong, Tân, Huyền Linh và An Nhiên tắt bật sắp xếp đồ đạc cần thiết vào trong ba lô. Chuyến đi lần này có thể sẽ mãi không về lại đây nữa nên mọi người cố gắng mang nhiều nhất có thể, nhưng phải đảm bảo là ba lô không quá chật, nặng nề. Chia đều những vật dụng quan trọng hôm qua lấy được từ cửa hàng đồ phượt cho vào ba lô xong, hần cố gắng mang hết đi số thực phẩm ít ỏi còn sót lại.

Một lát sau, thu xếp xong xuôi, hần đeo ba lô lên vai, cùng với hai mẹ con Huyền Linh và con Lu đi ra ngoài cổng phòng trọ. Nhìn ngắm toàn bộ dãy trọ một lát, hần khẽ thờ dài một hơi rồi dứt khoát quay đầu lấy bản đồ ra, đọc tọa độ, xác định phương hướng trong la bàn. Biết được phải đi hướng nào xong, hần rút cái riu ra rồi lặng lẽ cất bước. Theo sát phía sau hần là hai mẹ con, còn con Lu đi cuối cùng như mọi khi.

Hôm nay, thời tiết khá đẹp, không có nắng, nhưng mây đen cũng không quá dày đặc, trời hừng sáng và nhiệt độ tăng lên ấm áp hơn trước kia rất nhiều. Dẫn đầu đi phía trước, Tân cố gắng đẩy nhanh tốc độ lên cao nhất có thể, bởi quãng đường đến “Khu an toàn” rất xa, lại vòng vèo khó đi. Hần hi vọng có thể sớm đến đích trong ngày, bởi lang thang bên ngoài càng lâu thì độ nguy hiểm sẽ càng lớn.

Xuyên qua nhiều ngõ nhỏ, khe hẹp, hay đồng đồ nát rậm um cò, cuối cùng hần cũng đi ra được đến đường lớn dẫn vào nội thành. Nhớ đến đám “Bướm quỳ” trú ngụ ở những đồng đồ nát hai bên đường, hần vội vàng cùng với hai mẹ con An Nhiên tìm hoa lạ lần trước vật, bóp nát rồi thoa vào quần áo khắp cơ thể. Mặc dù, chỗ này không phải là đoạn đường nguy hiểm kia, nhưng cẩn thận là không có gì thừa cả.

Bôi cho con Lu xong, cả bọn lại nhanh chóng cất bước lên đường. Đến khu vực này, hần thấy loáng thoáng đằng xa bắt đầu xuất hiện bóng dáng quái vật “Nấm đầu người”. Ở phía sau, nghe con Lu liên tục gầm gừ cảnh báo, hần biết rằng đã đến khu vực nguy hiểm nên bảo hai mẹ con Huyền Linh cầm chắc vũ khí, cảnh giác, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ. Đội hình di chuyển được sắp xếp lại, tất cả dàn hàng ngang bước đi, Huyền Linh và An Nhiên ở giữa, còn hần và con Lu mỗi người ở một bên.

Không phải đợi lâu lắm, cả nhóm đi được thêm khoảng một trăm mét, xuất hiện trong tầm nhìn của đám quái vật là bọn chúng ồ ạt xông lên tấn công. Bình tĩnh quan sát, nhận thấy tất cả chỉ là mấy con quái loại bình thường và sơ khai, hắn liền đề hai mẹ con Huyền Linh chiến đấu với bọn chúng, rèn luyện khả năng cận chiến. Đứng ở bên cạnh lược trận, hắn không tham gia tấn công mà chạy vòng quanh chỉ đạo trực tiếp, chỉ ra yếu điểm, làm mẫu đề hai người vận dụng đòn đánh một cách hiệu quả nhất. Chỉ có con Lu là nhàn nhã, nó chỉ việc treo lên một chỗ cao cảnh giới, sẵn sàng báo động nếu có biến cố bất ngờ xảy ra.

Mất một khoảng thời gian khá khá để giải quyết hết lũ quái vật và tiếp tục lên đường, nhưng hắn cảm thấy nó đáng giá. Vì hai mẹ con An Nhiên sau mỗi lần thực chiến thế này, các đòn thế chiêu thức được họ tiếp thu rất nhanh, và dần dần biến nó thành một thứ bản năng, phản xạ tự nhiên của cơ thể. Tuy chưa thể so với hắn, nhưng cơ bản cả hai đã có thể tự vệ. Sau trận chiến này, hắn cũng biết thêm được sự lợi hại của vũ khí mới. Thanh đao làm bằng thép không gỉ này rất sắc bén, cầm tay, vô cùng phù hợp với Huyền Linh và An Nhiên.

.....

Vừa đi chuyển, vừa rèn luyện cho hai mẹ con Huyền Linh, chẳng mấy chốc mà thời gian buổi sáng qua đi. Cả bọn lúc này đã cách nhà trọ một khoảng cách khá xa, rồi bỏ con đường lớn, bước vào khu có nhiều tòa nhà chung cư cao tầng chọc trời, văn phòng địa ốc lớn. Đám quái vật “Năm đầu người” ở khu này bắt đầu đông lên, tuy là quái loại bình thường, nhưng cả bọn cũng không dám tự nhiên treo chọc. Nếu bất đắc dĩ phải đối mặt, hắn và con Lu sẽ tham gia tấn công cùng để kết thúc trận chiến một cách chóng vánh.

Ẩn nấp trong một chiếc xe Bus han gi đồ bên cạnh đường, bị cây cỏ và dây leo bao phủ gần hết, Tân mọc trong lỗ ra bịch thức ăn được gói kỹ lờng bằng giấy báo. Chia đều ra ba phần khác nhau, hắn phân phát cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu rồi mọi người gấp gấp ăn uống. Bữa trưa của cả bọn là cơm nắm, ăn cùng với châu châu rang, thịt hộp và khoai tây luộc. Nốt bữa này thì số thịt châu châu rang giàu năng lượng cũng hết, trong ba lô chỉ còn lại đồ khô, bữa tiếp theo chắc chắn là cả bọn ăn sẽ không đủ no. Cho nên, trước khi trôi tới, hắn hi vọng cả nhóm có thể đến được “Khu an toàn”. Nhưng hiển nhiên việc đó sẽ không dễ dàng như hắn muốn.

Ngồi ở hàng ghế cuối của xe Bus, hắn vừa ăn vừa cau mày nhìn qua lớp kính mờ đục về con đường trước mặt. Cách không xa chỗ này, khoảng gần chục mét về phía trước, hắn thấy loáng thoáng bóng dáng quái vật “Năm đầu người”. Bọn chúng có số lượng rất đông, đứng tụ tập cùng nhau chặn luôn con đường đi sắp tới của hắn. Đa số là quái thường, một vài con là nửa biến dị, hắn chưa thấy con quái biến dị hoàn toàn nào trong đàn. Xem ra, quái vật biến dị được hoàn toàn không phải là dễ, trước kia hắn phải đen đuôi lắm mới gặp nhiều như vậy. Cũng phải thôi, nếu có con quái biến dị hoàn toàn ở đây thì đàn quái cũng sẽ không đứng ở chỗ thoáng thế này mà đã ẩn nấp ở đâu đó.

Diệt quái thường đối với cả nhóm bây giờ không có bao nhiêu khó khăn cả, nhưng nếu quá đông thế này thì hắn không thể không dè dặt. Như vậy, quãng đường tới mục tiêu sẽ dài hơn, phần trăm gặp sự cố không may cũng tăng lên, hắn không muốn việc đó xảy ra nên cố gắng tìm xem có điểm đột phá nào không để đi chuyển lên lút qua.

Sau một hồi quan sát, hắn nhận ra nếu chỉ ngồi trong ô tô thì sẽ không nhìn được gì cả, cần phải leo lên một chỗ cao để lấy tầm nhìn bao quát. Muốn đi vòng thì cũng phải biết lối đi như thế nào nên việc này là cực kì cần thiết hắn phải làm ngay bây giờ.

Ăn xong, hắn mở chai nước đưa lên miệng tu ừng ực cho xuôi com. Uống được lưng chai đỡ khát, hắn liền lấy một cái bát nhôm to trong ba lô ra, đổ đầy nước vào đó rồi đưa đến trước mặt con Lu cho nó uống nước. Nhìn Huyền Linh và An Nhiên vẫn còn ăn chưa xong, hắn khẽ lên tiếng:

- Em với cháu cứ ăn rồi ngồi nghỉ trong xe nhé... Anh ra bên ngoài nhìn một lát...

Nghe hắn nói, hai mẹ con gật nhẹ đầu không đáp rồi tăng tốc ăn nhanh cho hết khẩu phần lương thực của mình. Trên quần áo, mặt, cánh tay của hai người lúc này bám đầy máu đông và thịt vụn, bốc mùi hôi thối đáng sợ, nhưng như vậy cũng không làm hai mẹ kinh tởm lúc ăn. Sau buổi sáng điên cuồng chém giết, chứng kiến những hình ảnh máu me, ngửi mùi thịt thối, hai người đã tro hết cảm xúc về mấy thứ này. Mặc dù nhìn cả hai có chút thảm, nhưng hắn biết như thế là tốt để hai người có thể sống sót được với hiện thực khốc liệt bây giờ.

Giắt thanh đao vào thắt lưng, hắn nắm chặt cái riu đi tới cửa phụ ở giữa xe Bus. Đưa tay, hắn vừa sắp sửa đẩy cửa bước ra ngoài thì dị biến phát sinh.

- Thịch... – Đột nhiên trên nóc xe Bus xuất hiện chấn động nhẹ như có vật gì đó rơi xuống khiến cho cả xe rung rinh lên.

- Thịch... Thịch... Thịch... – Rồi không để mọi người kịp phản ứng, chưa đến một giây sau đó liên tiếp nhiều chấn động giống như vậy trên nóc xe Bus.

Chạy vội vào trung tâm xe Bus, đứng chắn trước mặt hai mẹ con Huyền Linh, hắn rút thanh đao ra, một tay nắm riu vào tư thế phòng thủ sẵn sàng đối mặt mọi tình huống. Thấy hắn phản ứng như vậy, con Lu liền lập tức lại gần chân hắn, xù lông lên cảnh giác. Còn hai mẹ con An Nhiên thì dừng ăn, rút thanh đao ra đứng lên đề phòng.

Đào mắt một vòng, rất nhanh hắn phát hiện vật gì gây ra động tĩnh này. Chỉ thấy từ trên nóc xe Bus liên tục phi xuống những con thú to lớn, rồi điên cuồng tăng tốc lao đến chỗ đàn quái vật “Năm đầu người”. Nheo mắt nhìn kĩ, hắn phát hiện ra mấy con thú này thực chất là những con mèo nhưng kích cỡ lại to lớn không khác gì con hổ. Lập tức chạy đến cuối xe, hắn nhòm đầu nhòm qua tấm kính xem lũ mèo định làm gì. Ở bên cạnh, hai mẹ con Huyền Linh cùng với con Lu cũng nhanh chóng bám theo hắn.

Trong tầm mắt tò mò của cả bọn, chỉ thấy đàn mèo tiếp cận đàn quái vật xong, liền nhanh như chớp, mỗi con vồ lấy một con quái rồi quật ngã xuống. Sau đó, bọn chúng dùng cái miệng to như chậu máu của mình ngoạm đứt đầu con mồi. Hạ gục con mồi xong, đàn mèo lập tức tha cái xác rồi điên cuồng chạy trốn theo hướng ngược lại với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

- GRAOOO.... GRUUU...

- Uych... Uych... Uych...

Đến khi đám quái vật kịp phản ứng, rống lên rồi điên cuồng đuổi theo thì đàn mèo đã chạy được một khoảng cách khá xa rồi.

Nhìn đôi mắt đỏ rực khát máu cùng hàm răng sắc nhọn to lớn của mấy con mèo chạy gần về đây, Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Lập tức kéo hai mẹ con An Nhiên nằm xuống, ẩn nấp bên dưới ô tô, hắn quay ra quát khẽ con Lu im lặng không gầm gừ nữa. Những con mèo này không còn là mèo bình thường nữa rồi, nhìn tốc độ bọn chúng săn mồi, hắn biết được là không hề dễ đối phó tí nào nên không muốn chạm mặt. Nếu chỉ có hắn và con Lu thì không sợ bọn chúng, nhưng thêm hai mẹ con An Nhiên thì không được.

- Bành... Bành... Bành... – Đàn mèo lại một lần nữa quay lại theo hướng cũ là tha con mồi nhảy lên nóc xe Bus, rồi nhảy tiếp đi đâu đó khiến cho cả cái xe chấn động dữ dội.

- Uych.... Uych... Uych...

- GRAOOO... GRUUU...

Khoảng nửa phút sau, đàn quái vật “Năm đầu người” mới chạy đến chỗ này, nhưng có lẽ nhìn thấy đàn mèo chạy mất hút lên bọn chúng dừng lại rồi điên cuồng rống lên giận dữ.

Không dám thờ ơ, Tân ra hiệu cho mọi người giữ im lặng rồi từ từ bò lại gần chỗ thức ăn hai mẹ con An Nhiên vừa ăn giờ lúc này. Gối lại cẩn thận xong, hắn cất vào trong túi áo khoác rồi ngồi yên chờ đợi.

Trong khi đó, đàn quái vật lúc này đã đến sát bên cạnh xe Bus, tiếng gào rú của bọn chúng vang lên liên tục. Thình thoảng, có một vài con còn đập vào xe phát ra âm thanh bành bành, gây chấn động dữ dội. Mấy giây sau, tiếng cào két két vang lên ghé rợn, có vẻ như bọn chúng muốn treo lên nóc xe Bus đuổi theo đàn mèo.

Yên lặng chờ đợi, sau một hồi bị tra tấn thần kinh thì cuối cùng, âm thanh gào rú của đám quái vật cũng yếu dần đi, rồi không có con nào va chạm vào xe Bus nữa. Cảm thấy bọn chúng đã rời khỏi, hần nép sát vào thành xe, rồi chậm rãi nhô đầu lên hé mắt ra ngoài quan sát. Thấy đàn quái vật đang quay lại chỗ cũ của bọn chúng, hần thờ phào một hơi trong lòng.

Đi một vòng trong xe Bus, hần nhô đầu qua tất cả các ô cửa kính hé mắt xem còn con quái nào còn sót lại không. Xác định chắc chắn không còn con quái nào gần đây, hần ra hiệu an toàn cho hai mẹ con Huyền Linh, để họ chui ra khỏi gầm ghế. Đi tới cuối xe, hần móc ra chút thức ăn còn sót lại đưa cho hai người rồi ngoái đầu chăm chú quan sát đàn quái vật tiếp.

Một lát sau, thấy đàn quái lại ổn định như lúc đầu, và hai mẹ con Huyền Linh cũng ăn uống xong, hần ra hiệu cho mọi người gom đồ, đeo ba lô, rồi lén lút bước ra khỏi xe Bus. Nấp phía đầu xe, tránh đi tầm nhìn của đàn quái, hần ngẩng đầu đánh giá nóc xe Bus xem tại sao đàn mèo lại nhảy vào đó đi săn mồi. Nhìn thấy cách một đoạn, ngay phía trên nóc xe là tòa nhà biệt thự có mái thoải thấp, hần liền hiểu vì sao.

Đào mắt một vòng xung quanh, nhìn thấy gần đây có cột phát sóng, hần liền quay người dẫn cả bọn đi đến hướng đó.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Gian khổ di chuyển

Đến chân cột thu phát sóng, Tân liền kêu hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nấp vào những chỗ kín đáo rồi cảnh giới xung quanh. Còn hần thì tháo ba lô xuống, mang theo ống nhòm và máy ảnh, rồi bắt đầu leo lên cột thu phát sóng.

Một lát sau, leo đến gần đỉnh của cột ăng-ten, hần nhìn xuống dưới, thấy độ cao này đã đủ rồi nên dừng lại. Nhà sợi tơ từ lòng bàn tay ra, hần quán quanh người, buộc vài vòng cột chặt cơ thể mình với cột thu phát. Khi đã chắc chắn về sự an toàn, hần lấy ống nhòm ra, đảo mắt nhìn ngắm một vòng xung quanh rồi về lại bàn đồ vào cuốn sổ nhỏ. Dùng máy ảnh, hần zoom to lên, chụp lại những vị trí quan trọng trong lộ tuyến sắp sửa đi.

Biết rõ được địa hình, các con đường có thể đi xong, hần nhanh chóng leo xuống. Trờ về với mặt đất, hần lập tức vẫy tay gọi hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lại gần. Sau đó, hần nói cho hai người biết được mình đã tìm được đường đi, rồi cả bọn tiếp tục di chuyển. Cảm cái la bàn trong tay định vị phương hướng, hần dẫn mọi người quay trở lại đường cũ. Từ lúc lấy được cái la bàn trong cửa hàng đồ phượt, hần cảm thấy thuận tiện nên dùng nó thay cho cái đồng hồ.

Nghe hần báo đã biết lối đi, nhưng trên đường di chuyển, Huyền Linh thấy nhiều điểm quen thuộc, giống như là đang quay lại đường cũ. Chỗ đó vốn là một khu phố kín mít, với hai bên đường là những tòa nhà cao tầng dính sát vào nhau, chỉ có một lối đi duy nhất ở cuối con đường, nhưng đã bị đàn quái vật đông đảo chiếm giữ. “Chẳng lẽ anh ấy muốn chiến đấu mở một đường máu để đi qua?...”, cô khó hiểu tự hỏi trong đầu. Cảm thấy ý nghĩ của mình không khả thi lắm, lại không biết hần định làm thế nào nên cô không nhin được cát tiếng hỏi:

- Sao quay lại vậy anh... Chẳng lẽ chúng ta phải giết đám quái vật mới đi qua được?

- Không. Ở hướng này có lối để vượt qua đàn quái, nhưng hơi khó đi một chút... – Nghe Huyền Linh hỏi, hần lắc đầu trả lời. Nói xong hần ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng hỏi cô tiếp:

- Em đã leo tường bao giờ chưa?

- Chưa... Sao anh lại hỏi vậy? – Càng khó hiểu hơn, Huyền Linh hỏi lại.

- Tí nữa em sẽ biết... – Nhẹ nhàng đáp lời Huyền xong, sợ cô ấy vẫn còn lo lắng, hần khẽ an ủi:

- Em yên tâm. Lối đi này rất an toàn.

-

Khoảng gần chục phút sau, cả bọn quay trở lại khu phố cũ. Nấp vào một chiếc xe ô tô con, hần hé đầu nhòm về phía gần cuối con đường, nơi quái vật tụ tập cực kì đông đúc. Lúc trước ở trên cột ăng-ten quan sát, hần thấy sâu hơn nữa về đằng sau đám quái vật không những không ít đi, mà còn đông hơn nữa. Cho nên, việc dẫn dụ đàn quái chạy đi lấy lối vượt qua là không thể nào.

Nếu hần chọn đi vòng thì sẽ cực kì mất thời gian, bởi một bên khu phố là những đồng đồ nát không lồ được tạo ra bởi nhiều tòa nhà cao ốc chọc trời, bên còn lại thì bị sụt xuống một cái hố lớn tràn đầy nước. Cả hai lối đi vòng đã xa lại còn không dễ đi, vì cây cỏ ở xung quanh mọc rậm um tùm, hần ước lượng cao phải ngập đầu người. Ở những chỗ đấy, hần chắc chắn sẽ có đầy sinh vật lạ nguy hiểm chờ mình. Cũng may, giữa lúc hần đau đầu không biết phải đi như thế nào thì có một lộ tuyến tuyệt vời xuất hiện trước mắt.

Khom người, hần kéo tay hai mẹ con Huyền Linh vội chạy bước nhỏ thật nhanh, rồi nấp vào một chiếc xe ô tô con đỗ nằm ngang giữa lòng đường, cách vị trí cũ một khoảng tương đối. Ở bên cạnh, con Lu cũng học ba người hạ thấp trọng tâm, bò theo một cách cực kì lén lút. Di chuyển thành công, hần lại ló đầu ra quan sát đàn quái vật, xem bọn chúng có phát hiện ra điều gì không. Thấy bọn chúng vẫn vật vờ một chỗ, không để ý đến hướng này, hần mới thở nhẹ một hơi. Tìm kiếm vị trí ẩn nấp tiếp theo, hần lại theo phương pháp cũ, chạy thật nhanh nhích lên một đoạn nữa.

Theo từng giây phút trôi qua, Tân dần theo hai mẹ con An Nhiên và con Lu di chuyển lén lút zích zắc, cả bọn tiếp cận đàn quái vật ngày càng gần. Nhìn đàn quái vật chỉ còn cách mình có mấy mét, ngửi mùi hơi thối nồng nặc từ không khí ập đến, Huyền Linh bắt đầu cảm thấy áp lực to lớn, bất giác cô xiết chặt bàn tay của hần. Mặc dù, cô đã không còn sợ hãi khi chiến đấu với mấy con quái vật này, nhưng giờ là thời khắc sinh tử, chỉ sơ sẩy một chút thôi là cả bọn khó có thể sống sót được. Nhịp tim điên cuồng gia tốc, cô cảm thấy căng thẳng đến cứng cả chân tay. Giữa lúc tưởng chừng như mình sẽ không thể chịu được nữa, hần bỗng nhẹ xoa bàn tay cô. Ngẩng đầu lên ngược mắt nhìn, cô thấy khẩu hình miệng “Tin tưởng anh!”, cùng với ánh mắt tràn đầy sự tự tin của hần, bỗng áp lực trước ngực tan nhanh như tuyết gặp mặt trời. Khẽ gật đầu với hần, đôi lông mày nhíu chặt của cô giãn ra một chút.

Động viên Huyền Linh xong, hần định quay ra an ủi nốt An Nhiên thì bất ngờ thấy con bé tỏ ra không có bao nhiêu là sợ hãi trước tình cảnh này cả. Thậm chí lúc hần quay lại nhìn, con

bé còn khê mím cười. Biết rằng con bé đã không giống như trước nữa, nhưng cân đảm thế này, hẳn không thể không bội phục được.

Ổn định được hai mẹ con xong, hắn ló đầu ra quan sát đàn quái vật. Hắn cần tìm một khoảnh khắc mà bọn chúng không chú ý để vọt sang bên kia con đường. Nơi đó có một nhà hàng hai tầng thụt vào, chỉ cần cả bọn chạy được đến cửa là khuất tầm nhìn của đám quái vật. Đó cũng là điểm mấu chốt, hắn bắt buộc phải tới để có thể vượt qua đàn quái vật này.

Hít sâu một hơi, hắn nắm chặt lấy tay hai mẹ con An Nhiên rồi khom người vọt cái lao sang, khi một vài con quái đang nhìn về đây lơ đãng quay đầu đi hướng khác. Chạy song song với hắn, con Lu cũng không chậm trễ một giây nào. Thế là, sau một hồi cân não, cả bọn cũng thành công đến mục tiêu.

Vừa sang bên kia xong, hắn vội nép sát vào mép tường, rồi hé mắt quan sát đàn quái vật. Thấy bọn chúng thực sự không phát hiện ra mình, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Vừa này an ủi Huyền Linh, hắn tỏ ra lạnh nhạt thế thôi, chứ thực chất trong lòng cũng rất là lo lắng. Có lẽ, chỉ con bé An Nhiên có thần kinh thép mới có thể bình tĩnh lúc nguy hiểm đến vậy.

Quay lại trước cửa nhà hàng, thấy nó bị khóa kín cửa, hắn không quan tâm lắm. Mục đích, hắn dẫn mọi người đến đây không phải là tìm kiếm đồ ăn, mà là làm việc khác. Kêu Huyền Linh ra kia canh chừng đàn quái vật, hắn mở trong ba lô lấy ra một vật dụng giống như cái bồ cào, nhưng mũi cong hơn nhiều. Món đồ giống như một bàn tay đang nắm hờ là dụng cụ leo tường, trước kia mê phim kiếm hiệp, hắn rành rồi đấy chứ ra giống như vậy.

Nhà sợi tơ trong lòng bàn tay ra, điều chỉnh cho kích cỡ to bằng ngón út, rồi hắn dính đầu sợi tơ vào chuôi bồ cào. Quán thêm vài vòng buộc cho chắc ăn xong, hắn giật thử kiểm tra. Khi sợi tơ đã kết nối chắc chắn và cái bồ cào, hắn nhả một đoạn ra rồi múa tay xoay vài vòng. Ngắm lấy một vị trí thích hợp, hắn phát lực đập cái bồ cào bay qua nóc nhà hàng.

Sau đó, hắn thu sợi tơ lại, kéo cái bồ cào bám vào mép tường. Giật giật vài cái kiểm tra, khi thấy rằng đã chắc chắn, hắn thu sợi tơ lại tự kéo bản thân lên. Vài giây sau, trèo lên trên nóc nhà hàng xong, hắn cắt đứt sợi tơ buộc vào bồ cào, rồi nhả ra buông thõng nó xuống mặt đất. Ra hiệu cho An Nhiên nắm vào đầu sợi tơ, hắn thu lại kéo con bé lên theo. Tiếp đó, hắn vẫy tay gọi Huyền Linh rồi kéo cô lên bằng cách tương tự. Còn con Lu, hắn kêu nó cẩn thận, rồi kéo lên cuối cùng.

Khi tất cả mọi người đã ở trên nóc nhà hàng, hắn lại buộc sợi tơ vào cái bồ cào, chuẩn bị dùng phương pháp tương tự để leo nóc tòa nhà sát bên cạnh. Tòa nhà kia là một văn phòng gì đó, cao đến năm tầng, nhưng hắn đang ở độ cao hai tầng nên trèo lên cũng không mấy khó khăn.

.....

Khoảng chục phút sau, khi cả bọn thành công leo lên nóc tòa nhà năm tầng, Tân đứng sát mép lan can cúi đầu nhìn xuống. Trông thấy đàn quái vật “Nắm đầu người” đứng chật kín đường, lúc nhúc một chỗ với nhau hắn tê cả da đầu, vì không ngờ số lượng của bọn chúng đông vậy. Chậm rãi lui lại, hắn mở chai nước tu ừng ực rồi ngược mắt nhìn về phía trước.

Từ trên nóc tòa nhà năm tầng này, nối tiếp liên tục là rất nhiều những tòa nhà có độ cao gần tương tự như thế, sát sạt với nhau, rất thích hợp để cả bọn có di chuyển leo qua. Đây chính là lối đi có thể an toàn vượt qua đàn quái vật, hắn quan sát được lúc ở trên cột ăng-ten. Con đường này khá dài, bởi phía sau dãy phố hắn đang đứng chạy dọc theo bờ sông. Con sông phía sau khá rộng, nước ngập đến tận chân móng của các tòa nhà dãy phố, nước thì đen ngòm, thỉnh thoảng lại ục ục sủi tăm như có con gì hoạt động khiến hắn không dám xuống lội sang bờ bên kia.

Uống nước xong, cất vò chai đi, hắn giờ đồng hồ lên xem thì thấy đã hơn hai giờ chiều. Trên cao, bầu trời lúc này cũng chuyển thành âm u, các đám mây đen dày đặc phủ kín khắp mọi nơi, cuối chân trời ánh chớp thỉnh thoảng lại lóe lên lập lờ. Xem ra, trời lại sắp mưa rồi, hắn phải dẫn cả nhóm di chuyển nhanh lên mới được. Dù sao, đi trên nóc những tòa nhà này thì không sợ bị quái vật “Nắm đầu người” làm phiền.

Quay lại vẫy tay ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu biết, cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

.....

Miệt mài di chuyển, leo qua nhiều tòa nhà, khoảng nửa tiếng sau, cả bọn cũng đi đến điểm cuối. Đó là một đoạn ngã tư, có cái cầu lớn bắc qua sông nhưng đã bị ngập nước chỉ nhô lên thành cầu. Ở cuối dãy phố, số lượng đàn quái vật cũng thưa thớt dần, gần như không còn. Không còn đường đi, nhưng không phải lo lắng số lượng quái vật đông đảo, cả bọn lên lút tự xuống từ tòa nhà cao rồi nấp vào một chỗ kín đáo.

Hướng bên bờ kia sông là không đi được rồi, Tân lấy quyền sở ra xem bản đồ, tìm lấy một lối khác, rồi dẫn hai mẹ con An Nhiên và con Lu nhanh chóng di chuyển. Trời đã sắp tối, con mưa lất phất như thường lệ đã bắt đầu rơi xuống, nhiệt độ thì hạ thấp, hắn không muốn mất thời gian lang thang trong thành phố hoang tàn này chút nào. Tận dụng quãng thời gian ít ỏi trời còn sáng, hắn sẽ cố gắng di nhanh thật có thể. Hôm nay, hắn chắc chắn không đến được “Khu an toàn rồi”. Bây giờ, chỉ còn đặt hi vọng vào việc bắt gặp quân đội di chuyển rồi gia nhập thôi, nhưng khả năng này rất nhỏ.

Băng qua nhiều con phố lớn đồ sộ, nhiều ngách nhỏ chật hẹp, hay những con đường nứt vỡ do trận động đất rậm um cò. Cả bọn di chuyển nhanh, hạn chế không va chạm với quái vật “Nắm đầu người”. Nếu không thể tránh khỏi thì tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng để lấy lối đi để đẩy tốc độ lên cao nhất. Nhìn những tòa chung cư cao ốc chọc trời khắp nơi, hắn biết mình đã vào sâu hơn một chút trong vùng nội thành, nhưng để đến được “Khu an toàn” thì vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Biết chắc là mình sẽ không thể đến đích được, trong khi trời lúc này đã tối sầm và con mưa cũng nặng hạt hơn, hắn đề nghị với hai mẹ con An Nhiên tìm chỗ trú ẩn qua đêm. Sau khi quan sát một lúc, hắn quyết định sẽ vào một tòa nhà biệt thự gần ngay trước mặt. Mặc dù, tòa nhà phía trước bị rất nhiều dây leo bao phủ, rậm rạp um tùm nhưng nó rất lạnh lặn và mang cảm giác kín đáo.

Nắm chặt cái rìu, hắn cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu lại gần tòa nhà, nhìn ngắm xem, chuẩn bị tìm cách đột nhập thì tình cờ phát hiện ra sự thật kinh dị ở đây. Đó là, xung quanh và bên trong ngôi nhà này có rất nhiều rắn, toàn những con to bằng cổ tay, dài loằng ngoằng, người thì đầy sọc xanh đỏ. Hắn không biết đây là rắn gì, nhưng chắc chắn là có độc vì nhìn thấy cặp răng nhọn hoắt mỗi khi thè lưỡi của bọn chúng.

Tê hết cả da đầu, Tân vội vàng định dẫn cả bọn nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng đi được vài bước, hắn nhớ tới bữa tối không đủ thức ăn nên dừng lại. Những con rắn này nhìn rất đáng sợ, nhưng biết cách xử lý đây sẽ là một món ăn ngon giàu năng lượng. Sau một hồi đắn đo, hắn quyết định sẽ quay lại giết một vài con làm thức ăn. Nhưng việc này không dễ một chút nào, vì số lượng đàn rắn đông kinh khủng. Bọn chúng bỏ lúc nhúc xung quanh tòa nhà, chỗ nào cũng có, kể cả trên nóc nhà, hắn mà không cẩn thận là dễ dàng mất mạng ngay.

Cách tốt nhất là tấn công tầm xa, hắn đặt hi vọng vào khả năng bắn súng của An Nhiên. Và quả nhiên không để hắn thất vọng, những viên đạn phát nổ của con bé đã thành công phá nát cầu rắn. Sau đó, hắn kêu con Lu lên lút bỏ tới đón lấy rồi chạy thật nhanh mang về. Diệt được năm con bò ở rìa bên ngoài tòa nhà, hắn thấy lũ rắn bắt đầu tỏ ra xao động giật dử liên nhanh chóng dừng lại.

Cắt chiến lợi phẩm đi, hắn cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu khẩn cấp chạy trốn khỏi khu vực này. Để an toàn, hắn dẫn cả bọn đi xa một khoảng cách tương đối rồi mới dừng lại. Tìm kiếm xung quanh, hắn đến trước một khu nhà biệt thự khác, còn lạnh lặn và không bị cò cây bao phủ. Cẩn thận kiểm tra một vòng, không thấy bóng dáng con rắn nào, hắn quyết định chọn nó làm nơi ở qua buổi tối.

Sau khi quan sát một lúc, hắn trèo lên tầng hai ban công, phá vỡ cửa sổ rồi đột nhập vào trong. Kiểm tra kĩ càng hết một lượt bên trong tòa nhà, không tìm thấy cái gì khả nghi hắn mới mở cửa để hai mẹ con An Nhiên và con Lu đi vào trong. Đóng chốt lại cẩn thận, hắn mở ba lô lấy cái đèn bật lên rồi mang đến phòng bếp. Cái đèn này trước kia lấy được bình ắc-quy mang về, hắn đã tranh thủ sạc đầy nên giờ còn có thể dùng được một khoảng thời gian khá dài nữa.

Lôi xác mấy con rắn ra khỏi ba lô, hắn cùng với Huyền Linh lột da, mổ bụng, rửa sạch, tẩm gia vị rồi đưa lên bếp ga nướng. May là, trong tòa nhà này bồn nước dự trữ vẫn còn nước

nên việc chế biến không mấy khó khăn. Thêm việc trong tủ lạnh vẫn còn quả ớt có thể dùng được, món rán nướng của hân sẽ ngon thêm một bậc nữa.

Một lát sau, mùi rán nướng thơm lừng tỏa ra khiến con Lu chảy nước dãi liên tục. Thức ăn báo hiệu đã chín, hân lập tức tắt bếp rồi mang đồ ra bàn ăn. Khi tất cả mọi người ngồi vào vị trí, hân phân phát cho mỗi người một con, rồi không chờ đợi được cho vào miệng cắn. Ngay lập tức, hân cảm nhận được vị ngọt đậm đà, có chút đầm đằm mặn, lại cay tê đầu lưỡi, ăn một miếng xong là lập tức muốn thêm miếng nữa. Đặc biệt, món thịt rán này cũng giống như loại thịt của những sinh vật đột biến. Đó là, năng lượng ẩn chứa bên trong rất nhiều, ăn đến đâu biết đến đâu, giúp bụng hân có cảm giác thỏa mãn.

Ngồi đối diện, ban đầu Huyền Linh còn tò ra ghé ghé, nhưng ăn một miếng xong, ánh mắt của cô phải sáng lên rồi thay đổi suy nghĩ lập tức. Thế là, cô điên cuồng nhét thịt rán vào mồm ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Ở bên cạnh cô, An Nhiên còn mạnh mẽ hơn, tiếp được thịt rán là gấp gấp ăn không phải suy nghĩ. Con Lu thì khỏi phải nói rồi, nó có bao giờ sợ cái gì lúc ăn đâu.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, cả bọn cuối cùng cũng kết thúc bữa ăn tối. Ngoài thịt rán, ăn hết số lương thực mang theo thì mọi người mới no bụng. Có nhiều nước, Huyền Linh liền đun một nồi nước to rồi cùng với An Nhiên tắm rửa. Hân định không tắm, cùng với con Lu tìm chỗ ngủ ngay. Nhưng Huyền Linh với An Nhiên tắm xong ra ngoài liền dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá. Cuối cùng, hân không thể chịu được phải kéo con Lu đi tắm cùng mình.

Một lát sau, mọi người lên tầng trên, tìm hai căn phòng ngủ sạch sẽ cạnh nhau, hân và con Lu một phòng, hai mẹ con Huyền Linh thì ở phòng khác. Nếp sát sau cửa sổ, hân vén rèm hé mắt nhìn ra bên ngoài. Chăm chú quan sát một lúc, không thấy có sinh vật nguy hiểm gì lang vãng gần đây hân mới quay trở lại giường. Sau một ngày mệt nhọc, cả bọn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Gặp tiếp ứng

- Tít... Tít... Tít...

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi khiến Tân giật mình tỉnh lại. Vội với tay bấm nút tắt chuông, hân ngáp vài hơi rồi ngồi dậy. Xoa đầu con Lu mấy cái, hân dùng sức kéo nó khỏi giường không cho ngủ tiếp nữa. Thời gian gần đây, hân nhận thấy con Lu đặc biệt thích ngủ nhiều, chỉ cần có cơ hội là nó tìm một chỗ nằm ngủ ngay không dậy.

Tiến lại gần cửa sổ, kéo rèm, hân hé mắt nhòm ra bên ngoài quan sát. Sáng sớm, trời tờ mờ tối, khung cảnh u ám hiện ra chỉ có hai màu trắng đen. Không gian yên tĩnh vô cùng, nhìn những dãy phố hoang tàn, đồ nát văng tanh, hân bỗng cảm thấy buồn man mác.

Quan sát một lát, không thấy có gì khả nghi, hân lặng lẽ rút đầu lại. Khẽ thở dài một hơi, hân mặc quần áo, xỏ giày rồi xách ba lô mở cửa bước ra khỏi phòng. Đến trước cửa phòng hai mẹ con Huyền Linh, hân đứng yên nghe ngóng một lát rồi đưa tay gõ cửa.

- Cộc... Cộc... Cộc... – Trong không gian yên tĩnh, tiếng gõ cửa vang lên rất chói tai.

- Cạch...

Mấy giây sau, tiếng chốt cửa xoay vang lên, Huyền Linh xuất hiện trước mặt hân với mái tóc bù xù và áo ngủ mỏng tang. Đôi mắt díp lại, cô che miệng ngáp vài cái rồi to rồi cất tiếng nói hàm hồ:

- Hai mẹ con em xuống ngay... – Nói xong, không đợi hân trả lời, cô lập tức đóng cửa lại.

Sững sờ cả người, trong đầu hân hiện lên hình ảnh mờ ảo, thân thể nóng bỏng trong lớp áo ngủ của Huyền Linh, mà tìm đập bình bịch. Mặc dù trong nhà tối om, nhưng đôi mắt của hân là tốt cỡ nào chứ, chỉ liếc qua mấy giây là đủ quét trọn vẹn từ trên xuống dưới. Mồm khô khốc, hân khó khăn lắm bầm.

- Cô ấy không mặc áo ngực...

Khoảng một phút chìm trong tưởng tượng, khi con Lu lè lưỡi liếm tay, hân mới hồi thần lại. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hân cúi xuống nhìn phần dưới đã dựng thành cái lều vãi cao vút của mình mà cảm thấy xấu hổ. Đưa tay cân chỉnh một chút, hân gấp gấp chạy xuống dưới nhà. Không hiểu sao đạo gần đây dục vọng của hân lại mạnh mẽ như vậy, đi gần Huyền Linh nhiều lúc chỉ muốn vươn tay ôm cô ấy vào lòng.

Cố gắng loại bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, hân bước vào phòng tắm rồi vệ sinh cá nhân. Khi dòng nước lạnh buốt ập vào mặt, hân lập tức tỉnh lại rồi nhú mày quan sát hình ảnh của mình trong gương. Đến hôm nay diện mạo của hân khác trước hoàn toàn, thậm chí hân còn khó tin tưởng nổi. Mái tóc không được cắt tia đã rậm um, dài che hết cả mắt, râu ria thì xồm xoàm tươi tốt chạy lên tận má. Làn da thiếu ánh nắng trắng hơn trước rất nhiều, mụn trứng cá biến mất hoàn toàn, nhưng vết sẹo dử tồn ở đuôi mắt trái lại không thay đổi. Nhìn về ngoài của hân có vẻ tốt hơn trước nhiều, nhưng để làm gì chứ.

Lục lọi xung quanh, hân tìm con dao cạo râu với cái kéo dọn dẹp qua râu tóc cho đỡ vướng víu. Một lát sau, bước ra bên ngoài phòng tắm, hân giống như lột xác hoàn toàn, trở nên gọn gàng trẻ trung hơn hân. Không lãng phí thời gian thêm nữa, hân tìm thùng gạo trong bếp, lấy ruột nồi com điện đun đầy, sắp sửa rồi đặt lên bếp ga đun. Kiểm tra chai nước có trong ba lô, thấy không còn nhiều, hân nhanh chóng lấy cái siêu đồ đầy nước rồi để lên bếp, đun cạnh nồi com.

Đang móc đồ hộp ra, chuẩn bị cho bữa sáng, hân nhìn thấy hai mẹ con Huyền Linh cầm đèn pin chậm rãi bước xuống từ bậc cầu thang liền lên tiếng nhắc nhở. Con gái đúng là chúa lè mề, chỉ mặc mấy bộ quần áo thôi mà mất bao nhiêu thời gian. Tính toán số lượng đồ hộp vừa đủ, hân cho vào trong nồi com ủ nóng trong lúc đợi com chín.

Một lát sau, hai mẹ con Huyền Linh vệ sinh cá nhân xong, cơm cũng vừa chín, hần chia cho mỗi người một phần thức ăn khác nhau rồi cả bọn nhanh chóng ăn sáng. Thực phẩm không có nhiều, không đủ để ăn no, nhưng may mắn là cả bọn vẫn cảm thấy lưng lửng bụng. Trong thời mạt thế này có cái ăn lót dạ là quý lắm rồi, không đòi hỏi nhiều được.

Ăn xong, chờ đợi siêu nước sôi, hần pha loãng nó với vài chai nước nguội mang theo cho bớt nóng rồi đổ đầy các chai nước. Nghỉ ngơi thêm một lát, hần trèo lên nóc tòa nhà biệt thự quan sát, rồi xác định trước hướng đi sắp tới. Khoảng năm phút sau, khi biết rõ lộ tuyến đi như thế nào, hần gom đồ, đeo ba lô, rồi cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu bước ra khỏi tòa nhà biệt thự.

Rút cái riu ra nắm chặt, hần nhắm lấy một hướng rồi lặng lẽ cất bước. Đi ngay sát phía sau hần là hai mẹ con Huyền Linh, còn con Lu như thường lệ đi cuối cùng bọc hậu.

.....

Liên tục vượt qua nhiều khu phố, dãy nhà đổ sập, những con đường nứt vỡ, cả nhóm tiến ngay một sâu vào khu vực nội thành. Trên đường đi, Tân thấy số lượng quái vật “Năm đầu người” đã đạt đến một mức nào đó bão hòa, không tăng lên, cũng không giảm đi. Bọn chúng phân bố khắp nơi, nhưng không đồng đều, một số khu vực đông nghịt, còn một số thì lại vắng tanh. Những con quái cũng không đơn giản chỉ đứng một chỗ nữa, mà liên tục di chuyển tìm kiếm con mồi dưới sự chỉ huy của đám quái nữa biến dị.

Để tránh đụng độ với quái vật, hần tiếp tục lựa chọn phương án di chuyển trèo lên nóc những tòa nhà cao tầng như hôm qua. Ưu tiên tốc độ lên hàng đầu, hần cố gắng dẫn cả nhóm di chuyển nhanh nhất. Nếu không còn cách nào khác, buộc phải chiến đấu, hần sẽ đặt bẫy, phối hợp với hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nhanh chóng tiêu diệt quái vật. Trên đường đi, hần phát hiện số lượng loài cây ra quả lạ ngày càng nhiều, đủ loại hình dáng kỳ quái khác nhau. Một số quả chín mọng, màu đỏ màu vàng rất ngon mắt, nhưng hần không dám ăn. Động vật đột biến cũng nhiều lên, không chỉ có chó, mèo hần còn thấy vài con lợn có kích cỡ to lớn không khác gì thùng phi, vô cùng hung hãn ở những khu vực rậm rạp.

Có một vài lần, cả bọn chạm trán đàn mèo trên nóc nhà. Tường chừng như sẽ phải có một cuộc chiến khó khăn nổ ra, nhưng thật không ngờ, bọn chúng chỉ kêu lên cảnh cáo rồi buông tha khi cả nhóm rút lui. Có lẽ, con mồi của đàn mèo là đám quái vật “Năm đầu người” nên buông tha cho người, cũng có thể là sự hung hãn của con Lu làm chùn bước bọn chúng.

Mặc dù, đã cẩn thận hết sức có thể và được sự cảnh báo trước nguy hiểm của con Lu, nhưng cả bọn có nhiều lúc vẫn rơi vào hiểm cảnh bị đàn quái vật “Năm đầu người” săn đuổi, phải chạy trốn trốn chết. May mắn, nhờ có nhiều kinh nghiệm trong trường hợp giống như vậy, hần đã bình tĩnh tìm ra lối thoát, hay chỗ ẩn nấp kín đáo trong gang tấc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chả mấy chốc thời gian buổi sáng kết thúc. Giữa trưa, cả bọn nấp vào một chiếc xe rồi giải quyết nhanh bữa trưa với thức ăn là cơm nắm và chút ít đồ hộp còn sót lại. Ăn không đủ no, nhưng cả bọn chỉ có thể cố gắng chịu đựng vì không có thời gian săn bắt thực phẩm tươi rồi chế biến.

Ăn xong, nghỉ ngơi thêm một chút, cả nhóm lại gấp gáp lên đường. Từ hôm qua cho đến nay, mất khá nhiều thời gian di chuyển vòng vèo, trèo leo qua những tòa nhà cao tầng, cả nhóm cuối cùng cũng đi được hơn nửa quãng đường được đánh dấu trong lộ trình. Còn một đoạn đường tương đối dài nữa, để đạt được mục tiêu đến “Khu an toàn” trước khi trời tối thì cả nhóm phải đi cấp tốc hơn nữa.

.....

Chiều đến

Tiết trời âm u dày đặc những đám mây xám không lồ, trên thỉnh thoảng, thỉnh thoảng một vài hạt mưa to rớt xuống. Sau trận động đất, thời tiết đã biến đổi khác thường, không giống bất cứ mùa nào trong năm. Nhưng may thay, vài hôm gần đây nhiệt độ hạ thấp ở một mức vừa phải không gây khó chịu như lúc đầu.

Miệt mài di chuyển, cả nhóm ngày càng tiếp cận gần hơn tới mục tiêu. Vào khu vực trung tâm nội thành, các tòa nhà chọc trời nhiều, gần sát nhau nên bị đổ sập nhiều hơn sau trận động đất. Các con đường bị đổ đổ nát chặn, không quen địa hình, Tân phải mất khá nhiều thời gian quan sát mới tìm được hướng đi an toàn.

Lúc này, trước mặt hần là một con hẻm nhỏ hẹp dài ngoằn ngoèo với hai bên là những tòa nhà dân ba, bốn tầng cao vút. Đây là lối đi an toàn duy nhất không có quái vật, mà hần quan sát được lúc ở trên cao khi nãy. Lối đi này có cây phát triển rất rậm rạp, đặc biệt hai bên tường dây leo ngoi lên dày đặc, phủ kín cả bờ tường. Những cây dây leo này là cùng một loại, to bằng cổ tay, rất ít lá, thân thì được bao bọc bởi lớp vỏ có gai nhọn. Loại cây này hần chưa từng thấy bao giờ, nhìn có vẻ ghê gớm, nhưng quan sát một lúc, hần không phát hiện ra có gì nguy hiểm, ngoài một vài bọc lớn do dây leo cuộn tròn không biết để làm gì.

Nhìn kĩ, hần thấy trong đồng dây leo này cũng không có rắn, hay con gì ẩn giấu, nhưng không hiểu sao, hần cứ cảm thấy rờn rợn khi đứng trước bọn chúng. Ngẩng đầu lên cao nhìn, thấy trời tối xuống ngày một nhanh, hần bắt đầu nóng ruột và có chút lo lắng hôm nay sẽ không đến được “Khu an toàn”. Không chần chừ lâu thêm nữa, hần rút thêm thanh đao ra nắm chặt, rồi kêu hai mẹ con Huyền Linh cầm vũ khí cẩn thận rồi dẫn đầu đi vào con hẻm nhỏ.

Nhưng hần đi chưa được ba bước thì nghe thấy tiếng kêu thất thanh của một người nào đó từ đằng xa vọng tới.

- Dừng lại...

Vội quay người chạy lên trước hai mẹ con An Nhiên, hần một tay cầm đao, một tay cầm riu hướng ánh mắt tới nơi có tiếng người gọi.

Chỉ thấy các khoảng chực mét xuất hiện một nhóm năm người đàn ông mang vũ khí nóng, tiểu liên AK đang nhanh chóng chạy lại đây. Chẳng lẽ họ là lực lượng vũ trang trong “Khu an toàn”, hần hết sức vui mừng ngăn con Lu gầm gừ, rồi dẫn hai mẹ con Huyền Linh bước về phía họ.

Mấy giây sau, hai nhóm người tiếp cận với nhau, Tân chưa kịp lên tiếng thì một người đàn ông trung niên có vẻ như là chỉ huy của đám người mỉm cười hỏi trước:

- Cậu đang tìm đường đến “Khu an toàn” à? – Vừa nói, người đàn ông này vừa đánh giá nhóm người của Tân. Nhìn đến chỗ Huyền Linh, ánh mắt người đàn ông lóe lên một chút rồi rất nhanh che dấu đi.

- Vâng! Các anh có phải là lực lượng quân đội? – Nhìn thấy người đàn ông có vẻ ngoài đáng tin, mặc quần áo màu xanh này, hần háo hức đáp lời và hỏi lại.

- Đúng vậy... Tôi là Hoàng tiểu đội trưởng dân quân tự vệ... Gia đình cậu may mắn lắm đấy, chỉ cần vào sâu hơn nữa trong con hẻm đó là chết không thấy xác rồi... – Người đàn ông giới thiệu tên mình, bắt tay, rồi cười vỗ vai hần một cách thân thiết.

- Trong con hẻm đó có gì mà đáng sợ vậy? – Nghe anh Hoàng nói, hần rợn người, toát mồ hôi lạnh vì biết mình vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Nhưng nhìn qua con hẻm chẳng có gì nguy hiểm nên hần khó hiểu hỏi lại.

- Đi... Chúng ta vừa đi vừa nói... Phải nhanh chóng trở về khu an toàn, không thì trời tối sẽ rất nguy hiểm... – Đáp lời hần xong, anh Hoàng xoay người ý bảo hần cùng đi với mình.

- Được! – Gật đầu đồng ý, Tân cất thanh đao vào bao da giắt cạnh thắt lưng rồi đi song song với anh Hoàng.

Theo sát phía sau hần là hai mẹ con Huyền Linh cùng với con Lu, cả ba từ lúc gặp người lạ vẫn luôn im lặng không nói câu gì. Khi mọi người cất bước, bốn người lính dân quân tự vệ còn lại liền tạo thành một vòng tròn bảo hộ cho nhóm của Tân.

Gặp được người trong “Khu an toàn”, ban đầu Huyền Linh cảm thấy hết sức phấn khởi. Nhưng không hiểu sao khi tiếp xúc với họ, cô cảm thấy ánh mắt của họ nhìn hai mẹ con mình có nét gì đó không tốt. Xem kĩ thì lại thấy họ giống như những người lính bình thường. Lắc lắc đầu, cô loại bỏ những suy nghĩ linh tinh đi. Sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng cũng tới được đích, cô nên vui mừng mới phải.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nghi ngờ

Dưới sự dẫn đường của nhóm dân quân tự vệ, cả bọn lần lượt xuyên qua những con hẻm nhỏ bí ẩn được giấu kĩ. Những lối đi này được nguy trang thành ngõ cụt, rất khó để tìm ra nếu không thông thuộc địa hình. Tiến sâu hơn vào khu vực nội thành, Tần vừa đi vừa nghe anh Hùng giải thích nguyên nhân tại sao lại ngăn cản hẳn bước vào con hẻm kia. Bởi nơi đó là một cái bẫy tự nhiên hết sức nguy hiểm, những sợi dây leo gai kia thực chất là kẻ săn mồi. Khi có sinh vật sống đi vào trong, bọn chúng sẽ vụt một cái, quấn chặt lấy con mồi rồi xiết đến chết. Mặc cho nạn nhân có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa thì cũng rất khó để thoát ra được, do bọn chúng có chất độc làm tê liệt hệ thần kinh.

Nghe xong, hẳn rộn người toát mồ hôi lạnh, trong lòng thì thầm hô may mắn. Chỉ một chút nữa thôi, là hẳn đã kéo theo cả nhóm phải ôm hận rồi. Âm thầm nhớ kĩ bài học này, chuyển sang chủ đề khác, hẳn bắt đầu tò mò hỏi về “Khu an toàn”. Ai đã gây dựng “Khu an toàn”, tại sao lực lượng chiến đấu có ít người thế này, và những người sống sót bên trong có đông không... hẳn liên tục hỏi những vấn đề đã thắc mắc từ lâu.

Trước những câu hỏi của hẳn, anh Hùng từ tốn đáp lời. Đó là, “Khu an toàn” được quân đội tạo lên để giải cứu người dân thoát khỏi đám quái vật “Nắm đầu người” săn giết. Nhóm của anh cũng không phải trong biên chế quân đội, mà chỉ là những người dân bình thường được rèn luyện rồi cấp cho vũ khí. Trước tình hình thiếu thốn nhân lực, nhóm của anh đã xung phong nhận nhiệm vụ tìm kiếm những người sống sót, tập kết lại rồi đưa đến cứ điểm. Những cứ điểm này được tạo dựng bên ngoài “Khu an toàn” có khoảng cách tương đối xa với trụ sở chính, là nơi tiếp ứng tạm thời cho những người sống sót. Bên trong cứ điểm, trừ nhóm của anh Hùng ra, còn khoảng hơn một trăm người nữa, đa số đều là lực lượng xung phong, chỉ có một ít là chiến sĩ chính quy. Và sắp tới, nhóm của hẳn sẽ được đưa đến một cứ điểm như vậy để nghỉ ngơi, rồi sáng ngày hôm sau thì đi chuyển tới “Khu an toàn”.

Trong khi đi chuyển, anh Hùng cũng hỏi xem hẳn có biết những người sống sót khác không. Nhận được câu trả lời không rõ, anh ta khá thất vọng, nhưng rất nhanh thì bỏ qua rồi tán gẫu thân mật với hẳn. Trên đường, chỉ có hẳn với anh Hùng là kẻ trò chuyện, còn các chiến sĩ khác cùng hai mẹ con Huyền Linh và con Lu thì giữ im lặng đi chuyển. Ban đầu, hẳn hơi khó hiểu về nhóm của anh Hùng, nhưng biết rõ về sau, tâm lý cũng dần được buông lỏng.

.....

Một lát sau, cẩn thận đi chuyển lắt léo qua nhiều góc ngách bí hiểm, mọi người cuối cùng cũng tới được cứ điểm. Nhìn vào biển báo trước cổng, Tần nhanh chóng nhận ra, chỗ này trước kia là một bệnh viện tâm thần. Liếc một vòng sơ qua, hẳn thấy bệnh viện này có diện tích khá lớn được bao bọc bằng lớp tường bao cao hơn năm mét, phía trên có rào chắn thép gai rất kiên cố. Nhưng không biết nguyên nhân tại sao, một đoạn tường bao phía trước cổng bị vỡ tung, đổ sập giống như bị cái gì đó to lớn đè lên vậy. Tò mò, hẳn cất tiếng hỏi anh Hùng thì được giải thích là do con quái vật khổng lồ có hình dáng quái dị gây nên. Nhưng không phải lo, anh Hùng nói con quái đó đã bị các chiến sĩ đánh cho trọng thương, chắc chắn sẽ không dám quay lại đây gây sự. Hiểu rõ câu chuyện, hẳn cũng không quá để ý chuyện này nữa mà ngược mắt nhìn phòng bảo vệ.

Trời tối, phòng bảo vệ cạnh cổng hắt ra ánh đèn vàng leo lét. Từ sau trận động đất, rất lâu rồi, hẳn mới được nhìn thấy ánh sáng của đèn điện thế này. Đến được nơi an toàn, không phải lo nghĩ những mối nguy hiểm rình rập xung quanh nữa, hẳn thở phào một hơi vì tảng đá lớn đè nặng trước ngực cuối cùng cũng được buông xuống.

Giắt cái riâu vào phía sau thắt lưng, hẳn quay lại nhìn hai mẹ con Huyền Linh xem biểu cảm của hai người thế nào. Nhưng thật bất ngờ, trong ánh mắt hai người, chỉ có Huyền Linh là toát ra vẻ vui sướng từ nội tâm, còn An Nhiên lại có nét gì đó rụt rè, lo lắng và sợ hãi. Hẳn định lại gần an ủi con bé, nhưng cảm thấy không cần thiết, vì rất có thể con bé gặp nhiều người lạ nên mới có phản ứng như vậy. Vuốt ve đầu con Lu, hẳn khẽ lên tiếng nhắc nhở để nó bình tĩnh khi chạm mặt người lạ sắp tới. Ngẩng đầu lên, hẳn nhanh chóng dẫn cả bọn theo anh Hùng lại gần cứ điểm.

Đi tới cổng bệnh viện, anh Hùng lên tiếng chào mấy người mặc thường phục đeo súng trong nhà bảo vệ, rồi khoảng chục giây sau, cánh cửa sắt to dày từ từ hé ra một lối đi nhỏ. Theo hiệu lệnh vẫy tay của người lính bên trong, anh Hùng nhanh chóng dẫn mọi người đi vào. Nhìn nhóm của Tần, những người trong khu cứ điểm chào đón rất nồng hậu, nhiệt tình, họ hỏi thăm sức khỏe cả bọn, rồi nói những câu chúc mừng.

Sau màn chào hỏi, những người lính khác lập tức tản ra xung quanh làm nhiệm vụ, chỉ còn lại anh Hùng tiếp tục dẫn nhóm của Tần đi sâu hơn vào trong bệnh viện. Trên đường đi, hẳn để ý thấy trước sân bệnh viện có khá nhiều người lính đeo súng đi lại, họ không mặc quân phục mà mặc đồ thường ngày. Thấy người mới, họ lập tức hướng ánh mắt nhìn chăm chăm, đặc biệt là hai mẹ con An Nhiên được chú ý nhiều nhất. Hành động quái dị của họ làm hẳn khó hiểu, nhưng được anh Hùng giải thích là đã lâu không gặp người sống sót bên ngoài mới phản ứng mạnh như vậy nên hẳn nhanh chóng bỏ qua.

Cả nhóm vừa tiến vào đại sảnh bệnh viện, lập tức có một người đàn ông trung niên tiến ra tiếp đón. Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi, chiều cao thấp, không những béo bụng phệ mà cái cái đầu còn bị hơi mất gần hết. Đôi mắt ông ta rất nhỏ, há miệng cười là híp lại chỉ còn hai khe hẹp, môi thì thâm đến mức tím tái, không biết có phải do trời lạnh quá hay không nữa. Ông ta mặc quân phục sĩ quan hàm tá, hay úy gì đó hẳn cũng không rõ, nhưng có cảm giác là cao nhất ở đây.

Quả nhiên khi được anh Hùng giới thiệu, hẳn biết được người đứng trước mặt mình là đại tá Luân, người đứng đầu chỉ huy của khu cứ điểm này. Đại tá nghe anh Hùng kể về những vất vả, nguy hiểm mà nhóm của hẳn phải trải qua, ông ta liền ngay lập tức bắt tay, rồi lên tiếng an ủi, động viên từng người một rất là thân thiết. Chỉ là ông ấy có vẻ như nhiệt tình quá mức, bắt tay hẳn và Huyền Linh là được rồi, vậy mà ông ta còn nâng nặc đôi bắt tay An Nhiên nữa. Hẳn phải giải thích là con bé sợ người lạ, ông ta mới hiểu và dừng lại.

Kết thúc màn gặp lãnh đạo, anh Hùng lại được giao nhiệm vụ dẫn nhóm của Tần đi tìm phòng ở. Bệnh viện tâm thần này khá lớn, có hẳn ba dãy nhà bốn tầng nên phòng để ở không thiếu. Nhưng để tiết kiệm điện và nước, anh Hùng báo chỉ sử dụng dãy nhà trung tâm nên dẫn mọi người bước lên tầng ba, bởi tầng một và tầng hai đã có người ở hết. Chọn lấy hai phòng sát cạnh nhau, anh Hùng báo cả bọn tạm thời nghỉ ngơi, có tắm rửa thì xuống tầng một, vì ở dưới mới có nước. Một lát nữa, đến giờ cơm, anh ta sẽ đi tìm, còn giờ đang bận nên phải đi trước.

Đợi cho anh Hùng đi khuất, Tần quay lại rồi ngồi xuống chiếc giường đơn. Mở bả lô ra, hẳn móc chai nước, mở nắp rồi ngửa cổ tu ừng ực. Uống xong, thấy hai mẹ con An Nhiên đi sang đây, hẳn xê dịch ra lấy chỗ cho hai người ngồi. Đưa chai nước cho Huyền Linh, hẳn liếc một vòng quan sát phòng mình. Căn phòng khá nhỏ, có diện tích khoảng hai mươi mét

vuông, nền được lát một lớp gạch men màu cam đục, trên tường thì là gạch màu trắng. Nội thất bên trong rất đơn sơ, ngoài cái giường đơn bằng sắt, cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ, cùng với bộ rửa tay thì không còn thứ gì khác. Chăn màn cũng không có luôn, lát nữa chắc hẳn phải hỏi anh Hùng xem thế nào.

Đang ngồi suy tính mấy vấn đề linh tinh, bỗng Huyền Linh cất tiếng nói:

- Anh cảm thấy nơi này thế nào?

Thoát khỏi suy nghĩ, hắn lập tức há miệng đáp lời:

- Khá tốt, phòng ở đơn sơ một chút, nhưng được cái an toàn... Có nhiều người mang súng, nếu chẳng may nguy hiểm xảy ra thì chắc cũng dễ dàng giải quyết được...

- Anh cảm thấy như vậy thật à?... – Nhíu mày, Huyền Linh hỏi lại hắn tiếp với giọng ngập ngừng như ả chứa điều khó nói.

Gật nhẹ đầu coi như đáp lời, nhìn biểu hiện nặng nề của cô, hắn nhanh chóng hỏi thăm:

- Có chuyện gì sao em?

Nhìn hắn, Huyền Linh mấp máy môi rồi trầm mặt xuống nói:

- Không... Không có gì... Chỉ là em cảm thấy những người ở đây có cái gì đó là lạ...

- Thật sao! Hay là do trong này toàn đàn ông, lại quá lâu không thấy phụ nữ nên gặp em và An Nhiên thì mới có ánh mắt như vậy... – Bật thót lên, hắn nhíu mày hỏi lại.

- Em cũng không biết nữa... – Khẽ thờ dài, Huyền Linh lắc lắc đầu không biết nói sao. Bất chợt, cô hồi tưởng đến ký ức ác mộng trong quá khứ, khi bản thân mình bị con quỷ làm nhục. Ánh mắt đáng sợ chứa đầy dục vọng của kẻ đó đã in sâu vào trong tâm trí, và những người đây, cô cảm thấy có chút gì đó giống vậy.

- Chú Tân, con cảm thấy tất cả bọn họ là người xấu... Chúng ta rời khỏi đây đi... – An Nhiên bắt ngờ xen vào, con bé nắm lấy tay hắn rồi nói với giọng lo âu, có chút sợ hãi.

Trầm mặc nhìn hai mẹ con, hắn ngẫm nghĩ lại quãng thời gian từ lúc tiếp xúc với người ở đây đến bây giờ. Đúng là họ có điểm gì đó không đúng thật, mọi người đều rất tốt, nhưng lại quá chú ý đến hai mẹ con Huyền Linh. Tác phong của họ không giống một người lính chút nào, mà có vẻ gì đó giả dối. Chẳng lẽ lại phải rời khỏi đây, ra bên ngoài kia lang thang, hắn tự hỏi trong đầu rồi không biết phải làm sao. Nếu như chỗ này mà không ở được thì không biết “Khu an toàn” có giống vậy không. Như vậy, hắn có nên tiếp tục tìm đến “Khu an toàn” nữa hay không.

Nhắm mắt lại, hắn nghĩ đến mục đích ban đầu của mình là gì. Đó là, tìm đường về quê, tìm đứa em của mình và bà xem họ thế nào rồi. Gặp hai mẹ con Huyền Linh, hắn chỉ muốn giúp họ tìm được một nơi an toàn để sống sót, sinh tồn, rồi bản thân có thể tự do cùng con Lu trở về. Bởi con đường về quê của hắn rất dài, và chắc chắn sẽ cực kì nguy hiểm, hắn không thể dẫn hai mẹ con họ liều lĩnh được. Bây giờ, cả hai người lại nói khu cứ điểm này có vấn đề, hắn không chắc lắm về điều này, nhưng hắn lựa chọn tin tưởng họ. “Tất cả mới chỉ là cảm xúc đơn phương của hai mẹ con thôi... Mình cần phải âm thầm quan sát chứng thực mới được...”. Ngẫm nghĩ trong đầu như vậy, hắn mở mắt ra cất tiếng:

- Được. Để chú ra bên ngoài xem đã, hai mẹ con cứ ngồi yên ở đây. Mà trong ba lô vẫn còn một ít thịt hộp đấy, cả hai lấy ăn đi rồi cho con Lu ăn với.

Nói hết lời xong, hắn cầm lấy thanh đao, nhả ra một đoạn đầu sợi tơ cực dính vào lớp vỏ rồi gắn về sau lưng. Rút cái riu ra, hắn chuẩn bị bước đi ra ngoài phòng xem xét thì Huyền Linh lên tiếng ngăn cản:

- Hay là thôi đi anh. Chắc là do em nghĩ nhiều thôi, đằng nào ngày mai họ cũng dẫn chúng ta đến “Khu an toàn” rồi... – Nhìn bên ngoài trời đã tối sẫm, nghĩ đến những nguy hiểm phải lần mò trong bóng tối, Huyền Linh lên tiếng ngăn cản hắn.

- Cứ để anh xem tình hình ra sao đã...

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nghiêm khắc huấn luyện

10h 30’ sáng.

Sau một hồi cẩn thận di chuyển, cuối cùng Tân cũng đã về được đến xóm trọ an toàn. Đứng trước cổng ngõ vào trong sân, hắn thấy Huyền Linh và con Lu đã chờ mình không biết từ lúc nào. Chuyển cái hòm tôn qua thành tường bao để Huyền Linh đỡ xuống hộ, hắn ngoái đầu lại đằng sau nhìn ngắm một lúc.

Khoảng một phút sau, chắc chắn xung quanh đây không có con gì bám theo mình, hắn mới bật tường leo vào sân.

Vừa đặt chân tiếp đất, ngay lập tức, con Lu lao tới chồm lên người hắn, vẫy đuôi tíu tít, mừng rơn. Đến lúc này, nguy hiểm đã hoàn toàn qua đi, có thể buông lỏng tinh thần, hắn khẽ cười rồi vuốt ve đầu con Lu. Về đến nhà, có người chờ đợi mang cho hắn cảm giác thật ấm áp, bao mệt nhọc, đau đớn bỗng chốc như tan biến hẳn đi. Cảm thấy có chút khát, hắn buông con Lu ra, mở ba lô lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Ôm cái hòm tôn đứng bên cạnh, Huyền Linh nhìn bộ dạng nhếch nhác, phờ phạc của hắn, cô lo lắng lên tiếng hỏi:

- Anh ổn chứ?

- Không có việc gì đâu em... Lúc nãy gặp chút chuyện thôi... – Khẽ cười, hắn lắc lắc đầu ra vẻ mình không có việc gì để cô bết lo.

- Chuyện gì? Quái vật “Nắm đầu người” tấn công anh à? – Nghe hẳn trả lời, Huyền Linh cảm thấy không đơn giản như vậy nên quan tâm hỏi tiếp.

- Ủ! Không chỉ có quái vật “Nắm đầu người” mà còn thêm con quái đáng sợ khác... Đi vào phòng rồi từ từ anh kể cho... – Gật đầu, hẳn tiếp cái hòm tôn trong tay Huyền Linh rồi bước tới phòng trọ của mình.

- Mà An Nhiên có tiến triển gì không em? – Vừa đi, hẳn vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh hỏi thăm Huyền Linh về tình hình của An Nhiên.

- Con bé vẫn hôn mê, nhưng người đã bớt nóng hơn trước một chút... – Nhẹ nhàng đáp lời hẳn, sức nhớ ra có việc quan trọng, cô vội nói tiếp luôn.

- À, mấy tiếng trước, đang yên lành, con Lu tự nhiên dáo dác, chạy đi chạy lại muốn ra ngoài... Nó có vẻ lo lắng lắm... Rồi chỉ một lát sau thì tiếng gào rú của quái vật và con người la hét vang lên, em cùng với con Lu vội chạy sang tòa nhà bảy tầng leo lên nóc nhìn tới nơi phát ra âm thanh... Nhưng sương mù dày quá, chả nhìn thấy gì cả... Lúc đấy anh có ở gần chỗ này không?

- Chuyện anh sắp kể chính là chuyện này đó... – Đặt cái hòm tôn xuống nền nhà, hẳn ngồi lên nó rồi bắt đầu kể lại cho Huyền Linh biết khoảng thời gian lúc trước.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, Huyền Linh mới nghe xong Tân kể toàn bộ sự việc hẳn vừa trải qua lúc này. Đoạn hẳn nói mình cùng với nhóm sinh viên bị đàn quái vật “Nắm đầu người” bao vây, xuất hiện cả con quái biến dị đáng sợ, cô nắm chặt tay, cả người căng thẳng cứng lại. Tưởng tượng đến cảnh, chẳng may con “Quái vật người bọ” không xuất hiện, hẳn bị cuốn lấy không thoát ra được, cô cảm thấy lo lắng muốn rụng tim. Còn tốt là hẳn đã trở lại, mọi chuyện vẫn ổn, cô thở nhẹ một hơi, áp lực nặng trĩu cũng được buông lỏng.

Đang vỗ ngực cho nhịp tim của mình bình ổn trở lại, hẳn đột nhiên lên tiếng hỏi cô:

- Em thấy quyết định của anh từ chối nhóm sinh viên có đúng không?

Cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi cô nhìn vào mắt hẳn đáp:

- Em không biết nữa... Nhưng em tin tưởng anh dù mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa...

Nghe câu trả lời của Huyền Linh, hẳn cảm thấy những khúc mắc trong lòng được tan biến. Dù sao, vừa nãy hẳn cũng bỏ qua một cơ hội tốt để đưa hai mẹ con Huyền Linh đến “Khu an toàn”. Khả năng của Trâm hẳn đã được chứng kiến rồi, quãng đường có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng khả năng thành công sẽ rất lớn.

- Nước... Nước... – Cả hai đang trò chuyện say sưa, bỗng An Nhiên vẫn luôn hôn mê đột nhiên cất tiếng nói.

Nghe tiếng con, Huyền Linh vội quay lại. Một tay cầm cốc nước, một tay cô nâng đầu con bé lên rồi gấp gấp gọi:

- An Nhiên... Tỉnh... Tỉnh con oi... Nước đây – Cô gọi mãi vài câu mà con bé hai mắt vẫn nhắm nghiền, mỗi thỉnh thoảng lại mấp máy trong vô thức.

- Em giúp con bé uống nước đi... Chắc nó phải một thời gian nữa mới tỉnh lại được... – Đứng sát bên giường, hẳn vừa đặt tay lên trán An Nhiên cảm nhận nhiệt độ vừa nói.

- Vâng!!! – Khẽ gật đầu, Huyền Linh nhẹ nhàng mím môi con rồi cho con bé uống nước.

Nhìn Huyền Linh chăm sóc An Nhiên vô cùng cẩn thận và không cần đến sự giúp đỡ của mình, hẳn mở cái hòm tôn lấy mấy cái bình ắc-quy ra. Ở gần đấy, con Lu thấy hẳn mở hòm trông có gì ăn ngon nên háo hức ngó vào xem. Nhưng thấy chỉ toàn mấy khối hình vuông không ăn được, nó chán nản chạy đến ổ của mình ở góc nhà, rồi cuộn tròn lại nằm ngủ.

Hẳn học khoa cơ khí, nhưng trước kia cũng được nhà trường cũng dạy cả kiến thức về điện. Cho nên, để khai thác đồng bộ bình ắc-quy này một cách dễ dàng và hiệu quả nhất hẳn biết mình phải làm cái gì bây giờ. Đó là, đấu nối song song các bình ắc-quy thành một hệ. Mà cách để thực hiện việc này có đến bốn phương án.

Ngẫm nghĩ một lúc, hẳn chọn lấy một phương án tối ưu trong đầu rồi bắt tay vào làm. Lấy cái kim trong túi dụng cụ, hẳn đi cắt hết dây điện có trong phòng. Xếp các bình ắc-quy thành một hàng thẳng, song song với nhau, hẳn đấu từng đoạn dây điện vào hai cực của các bình. Sau đó, hẳn gom chung đầu các đoạn dây điện vừa đấu vào hai điểm riêng biệt, cực dương với cực dương, cực âm với cực âm. Cuối cùng, hẳn dùng thêm hai đoạn dây tương đối dài khác đấu vào điểm kết nối chung, hai đoạn dây cuối này có nhiệm vụ là đấu thẳng vào tủ lạnh để cung cấp dòng điện.

Kiểm tra lại toàn bộ hệ thống một lượt, chắc chắn là không có vấn đề gì, hẳn nhanh chóng sang phòng hai vợ chồng trẻ bê cái tủ lạnh mini mang về. Bây giờ, muốn sử dụng cái tủ lạnh này, hẳn còn phải thực hiện một bước nữa. Lấy tô vít, hẳn vặn ốc chỗ nguồn, tháo bảng mạch biến áp vứt đi. Sau đó, hẳn bê cái tủ lạnh lại gần hệ thống bình ắc-quy, thực hiện công đoạn cuối là đấu nốt hai dây nguồn vào tủ.

- Ro... Ro... Ro...

Hẳn vừa đấu xong, lập tức tủ lạnh hoạt động phát ra tiếng kêu. Không nên được vui mừng, hẳn vội mở cửa tủ kiểm tra thì đèn bên trong lập tức sáng lên, chiếc tủ lạnh hoạt động bình thường như lúc vẫn dùng điện lưới vậy. Ở gần đấy, Huyền Linh thấy thế liền cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Sau khi cho An Nhiên uống nước xong thì con bé lại nằm yên nhắm mắt, không còn việc gì khác cô liền chăm chú nhìn hẳn loay hoay.

- Ục... Ục... Ục...

Tân đang tháo nốt bóng đèn trong tủ lạnh vắt đi để tiết kiệm điện được cao nhất thì phía sau hẳn đột nhiên vang lên tiếng bụng của Huyền Linh sôi lên. Ngoái đầu nhìn lại, thấy cô ấy cúi đầu xấu hổ, hẳn gờ đồng hồ lên xem vậy mà đã hơn 1 h trưa. Ngay lập tức, hẳn cảm thấy bụng mình cũng quặn lên rồi con đờ dừ dội bùng phát. Không chậm trễ thêm nữa, hẳn nhanh chóng xếp thịt gà vào tủ rồi đi nấu bữa trưa.

Thấy hẳn đi nấu cơm, Huyền Linh liền tiến tới phụ giúp. Con Lu ngửi thấy mùi đồ ăn liền tỉnh dậy xán vào ngay để hóng hót. Trong căn phòng nhỏ, hình ảnh đôi nam nữ trẻ trò chuyện với nhau cùng với con chó ngồi sát bên cạnh nhìn âm áp như một gia đình.

.....

1 giờ 15 phút, chiều.

Trời hửng sáng hơn trước một chút, sương mờ đã tan đi gần hết, mưa ngừng hẳn và không khí thì ẩm áp hơn rất nhiều. Trong không gian, tiếng chim chóc hót líu lo khắp mọi nơi. Trên những đồng cỏ nất lớn, bụi cỏ rậm bắt đầu nở hoa sắc tím. Khung cảnh tạo ra trong mắt yên bình như một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp vậy.

Đứng sau cổng dây trợ, Tân neho mắt quan sát kĩ một vòng trước cổng. Khi chắc chắn rằng, xung quanh đây không có thêm cái gì khả nghi khác hẳn mới quay lại khoảng sân rộng ngay

cạnh cổng. Khoảng hơn chục phút trước, hấn thức dậy từ giấc ngủ trưa kéo dài hơn một tiếng, bời ăn xong là cảm giác mệt mỏi liền ập tới nên không thể không nghỉ ngơi. Sau khi rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong, tình tảo trở lại, hấn ngay lập tức nghĩ tới một vấn đề cực kì quan trọng. Đó là, khả năng chiến đấu, đối mặt với nguy hiểm của Huyền Linh rất kém. Sắp tới, khi đi chuyển đến “Khu an toàn” mà cô ấy vẫn vậy thì phần trăm rất lớn là không đến được đích.

Cái tù lạnh đã giải quyết xong, với lượng điện từ hệ thống mười bình ắc-quy thì có thể chạy được vài ngày liên tiếp. Không phải lo nghĩ vấn đề tìm thực phẩm và bảo quản tươi, hấn có thời gian dư dả để làm việc khác. Thế là, hấn nghĩ đến ngay việc rèn luyện cho Huyền Linh.

Nói cho cô ấy biết ý nghĩ của mình, Huyền Linh rất nhanh đồng ý với hấn. Tình hình của An Nhiên bây giờ không cần lúc nào cũng phải có người bên cạnh, cho nên hấn muốn tiến hành kế hoạch ngay với Huyền Linh vào lúc này. Trước tiên, hấn trèo lên nóc tòa nhà bảy tầng dùng ống nhôm quan sát trước một vòng. Biết được xung quanh đây vẫn an toàn, hấn xuống dưới công xem kĩ thêm một lần nữa. Bây giờ, khi đã hoàn toàn yên tâm, hấn bắt đầu thực hiện việc rèn luyện.

Vấn đề trước mắt của Huyền Linh là hai vấn đề chính. Một là nỗi sợ hãi khi đối mặt với quái vật “Nắm đầu người”, hai là kỹ năng chiến đấu và sử dụng sức mạnh của bản thân cực kém. Ngấm nghĩ cẩn thận trong đầu, hấn cảm thấy việc khắc phục tâm lý sợ hãi chưa cấp thiết bằng kỹ năng chiến đấu. Cho nên, hấn sẽ huấn luyện khả năng chiến đấu cho cô trước tiên.

- Anh nói trước, khi huấn luyện anh sẽ rất nghiêm túc đó. Em chú ý làm cho tốt. Bây giờ em cầm đoạn gậy ngắn này thay cho thanh mã tấu và coi anh giống như con quái vật “Nắm đầu người” rồi dùng hết sức tấn công... – Đưa cho Huyền Linh một đoạn cành cây thẳng, dài khoảng hơn ba chục phân, hấn đồng dục nói cô biết phải làm gì.

- Có được không anh... Nhớ... – Nhìn cây gậy trong tay rồi lại liếc mắt tới hấn, Huyền Linh ngập ngừng hỏi, chắc cô lo lắng sẽ làm hấn bị thương.

- Em không phải lo việc đấy. Cứ tấn công dứt khoát vào. Chọn những vị trí mà em cảm thấy hiểm nhất – Không đợi Huyền Linh nói hết câu, hấn lên tiếng ngắt lời rồi thúc giục.

- Được rồi! Giờ em tấn công luôn đi. Nhớ là phải dùng hết sức!

- Vâng!! – Khẽ gạt đầu, Huyền linh gác những suy nghĩ linh tính ra khỏi đầu, cô chăm chú quan sát tìm mục tiêu để tấn công.

Mấy giây sau, làm ra quyết định, cô hít sâu một hơi, nắm chặt cái gậy bằng hai tay, lao lên rồi dùng hết sức đập thẳng, mục tiêu là đầu hấn.

- Vút! - Hoi lách mình sang một bên, Tân dễ dàng tránh thoát đoàn tấn công trực diện đó.

- Uych!!! – Trượt mục tiêu, vì dùng hết sức ra đòn, Huyền Linh không khống chế được cơ thể mà ngã vật xuống đất.

- Đứng dậy!!! – Cau mày, hấn quát to lên một tiếng. Chờ Huyền Linh đứng lên, hấn nhìn vào mắt cô lạnh lùng nói:

- Không kiểm soát được cơ thể, hạ bần quá yếu. Trước mắt cô đứng tấn một tiếng đồng hồ đã.

- Vâng... Nhưng... Nhưng em không biết đứng tấn... – Thấy hấn như biến thành một người khác, không có một chút gì là dịu dàng, Huyền Linh có chút ủy khuất nói với giọng như muốn khóc.

- Nhìn tôi làm mẫu đây. Nói năng dứt khoát vào. Cô chưa ăn cơm à? – Hai chân rộng bằng vai, Tân chùng gối xuống vào thế tấn, đồng thời hai tay hấn nắm thành đấm đưa thẳng lên trước. Quay ra, hấn gắt lên với Huyền Linh. Vào trạng thái huấn luyện, hấn như biến thành bố mình, người từng hết sức nghiêm khắc với hai anh em.

Bặm môi, mắt rom rớm, Huyền Linh không dám nói câu gì mà bất chước tư thế đứng của hấn. Cô biết, hấn chỉ muốn tốt cho mình nên mặc dù ủy khuất, nhưng trong lòng không có ý trách hấn. Chỉ là, cô vừa nghĩ như vậy xong thì hành động tiếp theo của hấn làm nước mắt của cô không giữ được nữa.

- Vút... Bốp! – Nhìn đôi chân mềm yếu như sợi bún đứng sai tư thế, Tân cầm cái gậy quát cho một nhát khá mạnh vào bắp chân rồi quát:

- Cô đang đứng tấn hay tập múa thế hả!? Đứng kiểu gì mà chân cong queo được, tài thật! – Thấy cô cắn răng chảy nước mắt, hấn khẽ thở dài rồi lại tiếp tục nói với giọng nghiêm khắc:

- Khóc cái gì mà khóc. Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?

- Bốp! Hai tay thẳng lên không được hạ thấp xuống...

- ...

Nằm ở dưới mái hiên, con Lu nhìn hai người nhảy nhót như xiếc khi mà cảm thấy nhàm chán. Nó há mồm ngáp một cái rồi to, rồi không thể chịu được nữa mà cuộn tròn người lại, chìm vào trong giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-2: Chạy trốn khỏi ổ quỷ

Nép sát vào bờ tường, Tân lén lút di chuyển xuống tầng hai. Rón rén bước xuống bậc cầu thang, hấn vừa đi vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh. Bên dưới, tiếng bước chân và tiếng

người cười nói vang lên liên tục, có vẻ như sau một ngày dài, tất cả mọi người đã trở về khu cứ điểm. Tới góc cửa, hắn vừa lộ đầu nhòm xuống thì lập tức phải rụt lại, bởi có hai người cầm súng đang tiến lại gần đây.

Vội nhắc chân, hắn định quay trở về phòng thì hai người bên dưới kia dừng lại, đứng gác dưới chân cầu thang, rồi bắt đầu nói chuyện.

- Hắc... Hắc... Hắc... Nghe nói hôm nay anh Hùng dẫn về mấy con hàng ngon lắm, tao háo hức muốn ăn ngay quá... – Hé mắt nhòm xuống, hắn thấy một tên thanh niên trẻ, có vẻ ngoài khá điển trai, tri thức đột nhiên há miệng cười bí ôi, phát ngôn những lời lẽ thô tục và liếm mép liên tục.

- Ủ... Thời gian gần đây những người sống sót bên ngoài ngày càng ít... Mấy con hàng trong này lại nát hết cả rồi, hơi động một cái là lăn ra chết... Mãi mới có hàng mới, nay tao phải chơi cả đêm mới được... Khặc... Khặc... Khặc... – Một tên khác chắc tuổi, đứng bên kia lối đi, nghe đồng bọn nói vậy liền gật đầu rồi nhanh chóng cười nói hưởng ứng.

- Bình tĩnh đi mày... Bao nhiêu người thế này, mỗi người một lượt thì con hàng chết em mất... Mà có cả một đũa hân còn non, chưa mất trình, tiếc là bọn mình đã được sờ vào... – Càng nói càng hăng say, tên thanh niên trẻ đã không còn giới hạn trong lời nói của mình.

- Đúng vậy... Mẹ nó chứ, cái lão đại tá đúng là biến thái... Thích kiểu trâu già gặm cỏ non, mấy con tươi mới lão ta đều chiếm dụng một mình rồi chơi đến chết... Hiếm lắm mới nhà cho anh em mình một, hai đũa... Cơ mà toàn là tã đến mức không ra hình người nữa rồi... Chắc... Chắc... – Nhìn ngó xung quanh một tí, không thấy ai, đồng bọn của tên thanh niên chuyển sang nói xấu chỉ huy của mình.

- Mày nói phải... À, ngoài hai con hàng ngon ra thì còn có thằng chồng của bọn nó và một con chó nữa... Mày tưởng tượng thử xem, nếu bọn mình ăn thịt con chó kia, rồi chơi con vợ ngay trước mặt thằng chồng thì biểu cảm của nó sẽ như thế nào nhỉ... Hắc... Hắc... – Đúng là nhìn người thì không thể nhìn bề ngoài, tên thanh niên kia trông tri thức vậy mà trong đầu lại đen tối, bản thù đến đáng sợ.

- Há... Há... Há... Tao không ngờ một thằng trước kia là thầy giáo như mày lại có thể nói ra như vậy... Nhưng nghe thật em kích thích, tí bọn mình thống nhất với anh em thực hiện việc này xem... Tao rất chờ mong đây... – Vô vai tên thanh niên, đồng bọn của hắn tiếp tục phóng ra ướm thử bí ôi đến rợn người.

- Cảnh khước tao làm gì, trước kia mày còn là công an giao thông đấy...

- ...

Xiết chặt cái riệu trong tay, trán nổi gân xanh, hai mắt của Tần hân đầy tơ máu đỏ ngầu. Hắn đang cố gắng kiềm chế để bản thân không lao lên giết chết hai tên khốn nạn bên dưới. Máu trong người sôi lên sùng sục, hắn chưa bao giờ cảm thấy tức giận và phẫn nộ như thế này. Bọn chúng định đối xử với nhóm của mình như vậy, hắn tự hỏi đây còn là con người sao. Không cần tìm hiểu thêm nữa, đến lúc này hắn đã biết chắc chắn khu cứ điểm này là cái gì rồi. Một cái động quỷ, còn đáng sợ hơn quái vật “Năm đầu người” ngoài kia. Và càng bị ai hơn, những con quỷ này mang hình dáng con người.

Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, mấy giây sau, đầu óc thanh tĩnh trở lại, hắn cắn răng lặng lẽ lui về. Hắn muốn giết chết hai tên khốn nạn bên dưới, nhưng hiển nhiên việc đó là không khả thi vào lúc này. Thứ nhất, bọn chúng có súng, hắn dùng riệu vào thanh đao tấn công sẽ rất khó để đạt được hiệu quả tốt. Thứ hai, không diệt gọn được hai tên này một cách thầm lặng, động tĩnh gây ra chắc chắn sẽ thu hút đồng bọn của bọn chúng xung quanh. Khi đó, nhóm của hắn sẽ bị tóm rồi hành hạ đến chết là không phải nghi ngờ. Điều quan trọng nhất cần làm bây giờ là, hắn phải nhân lúc bọn chúng vẫn còn lơ là canh gác, lập tức dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu bỏ trốn khỏi đây mới được.

Vài giây sau, gấp gáp chạy về tới phòng, vừa nhìn thấy hai mẹ con Huyền Linh, hắn liền vội vã cất tiếng:

- Em với cháu trở lại phòng của mình, đeo đồ lại đầu mau... Chúng ta phải trốn khỏi chỗ này khẩn cấp... Nhanh... – Vừa nói, hắn vừa tức tốc thu dọn đồ hộp, nước uống vào trong ba lô.

Thấy hành động của hắn, Huyền Linh biết được có chuyện chẳng lành xảy ra. Cô không hỏi hắn nguyên nhân tại sao mà vội vã kéo tay An Nhiên tức tốc chạy về phòng của mình. Xách ba lô đeo lên, hai mẹ con cô cuống cuống quay lại phòng hắn.

Lúc này, Tần cũng vừa thu thập xong xuôi đồ đạc và chạy vội ra cửa. Ra hiệu cho hai mẹ con bình tĩnh, hắn khom người nấp dưới lan can hành lang rồi nhòem đầu hé mắt quét một vòng dưới sân tìm lối thoát. Trong tầm mắt, hắn thấy sân bãi của bệnh viện bây giờ loáng thoáng có khá nhiều người đi lại, tất cả đều mang theo súng, cả bọn muốn đột phá chính diện là không thể nào. Nhìn sang hai bên hành lang, lối dẫn đến hai tòa nhà gần liền hình chữ U với dãy nhà chính giữa, hắn thấy lối đi đã bị chặn bằng cánh cửa sắt đóng kín. Tòa nhà hai bên tối om, đúng như tên Hùng khốn nạn dẫn nhóm của hắn vào đây nói, là không có người ở bên trong. Như vậy, phương án chạy trốn khả thi nhất bây giờ, là cả bọn chỉ có thể đi sang một trong hai dãy nhà tối đó rồi tìm đường chạy.

Biết được mình phải làm gì, hắn khom người, nấp dưới lan can rồi nhanh chóng dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu chạy về cuối hành lang cánh phải. Đến trước cánh cổng sắt, hắn kiểm tra thấy nó đã bị khóa bằng một cái khóa rất to. Bây giờ, hắn muốn phá khóa để đi sang kia chắc chắn sẽ rất mất thời gian, và động tĩnh gây ra sẽ thu hút bọn tội phạm chú ý. Lập tức bỏ ngay ý định này trong đầu, hắn đi vòng quanh kiểm tra tìm cách đột phá khác. Cái cửa sắt này ở cuối hành lang, đoạn tiếp giáp vuông góc với tòa nhà bên cạnh, phía tường ngoài

Rất nhanh, hắn tìm được cách để vượt qua cánh cửa sắt này mà không phải phá khóa. Nhà hai đầu sọt to dính trong lòng bàn tay ra, hắn dính chặt bức tường của cây cột trụ lớn rồi cheo leo nhích từng chút một đi chuyển sang hành lang vuông góc đối diện. Một lát sau, thành công sang bên kia hắn rút cái riệu, dính đầu sọt to vào đó, phóng lớn sọt to lên to bằng bắp tay rồi đập sang cho Huyền Linh tiếp lấy. Kêu Huyền Linh cắt sọt to, cắt cái riệu đi rồi buộc vào lan can xong, hắn cũng lập tức buộc nốt đầu bên này lại.

Sau đó, hắn kêu hai mẹ con bám vào sọt dây lớn rồi chậm rãi đu sang. Chờ hai mẹ con vượt qua an toàn xong, hắn gấp gáp nhả hai đầu dính của sọt to, bóp lại thành một quả cầu bằng nắm đấm rồi đập lại cho con Lu đỡ lấy. Ra hiệu cho con Lu phi ra khỏi hành lang, hắn cùng với Huyền Linh hợp sức kéo bay nó sang hành lang bên cạnh. Cuối cùng, hắn cắt đoạn tơ buộc nối đi để che lấp dấu vết.

- Học... Học... Học... – Ngồi bệt xuống đất, Tần và Huyền Linh há miệng thờ dốt.

Chỉ leo trèo có một đoạn thôi nhưng do tâm lý căng thẳng, hắn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn mở chai nước tu ừng ực mấy hơi. Dòng nước lạnh buốt chảy vào cổ họng, ngay lập tức hắn cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn, cảm giác đau nhức trong các bó cơ dần dần tan biến. Nhòem đầu, hắn nhòem lại lối cầu thang đi lên, trên hành lang tầng hai tòa nhà đối diện. Thấy không có người nào đi lên, hành động của cả bọn vẫn chưa bị phát hiện, hắn thở nhẹ một hơi trong lòng.

Ở sát bên cạnh, Huyền Linh uống một vài ngụm nước xong liền không nhịn được thì thào vào tai hắn cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà chúng ta phải lẩn trốn thế này vậy anh?

- Cảm giác của em với An Nhiên là đúng... Khu cứ điểm này là một ổ tội phạm vô cùng đáng sợ... Bọn chúng dụ chúng ta vào đây là có ý đồ cả, may mà lúc này đi tìm hiểu anh sớm phát hiện ra điều này... Nếu chậm một chút, chắc chúng ta khó mà sống nổi... – Vừa khẽ trả lời Huyền Linh, hắn vừa cúi đầu nhòem xuống sân quan sát.

Trời tối sẫm, một vài bóng đèn từ hành lang tầng một hắt ra ánh sáng không được bao nhiêu. Dưới sân là một màu đen kịt, nhưng với đôi mắt có thể nhìn đêm của hắn thì đây không phải là vấn đề. Nhìn thấy trong người đi lại ngày một thưa thớt, trong đầu hắn nảy ra ý tưởng nựm bóng tối làm chỗ ẩn thân rồi tìm cách chạy trốn ra ngoài. Càng nghĩ càng thấy khả thi, hắn vừa ra hiệu cho mọi người đi chuyển thì tình cờ liếc mắt thấy camera lắp trên trần hành lang.

Cái camera này không hoạt động, nhưng hấn nghĩ tới một vấn đề mà cảm thấy rợn người. Đó là, tầng hai, hành lang hấn ở lúc đầu, rất có thể cũng có camera, và những cái camera kia vẫn hoạt động bình thường. Như vậy, tung tích chạy trốn của cả bọn sẽ bị phát hiện rất nhanh. Tầng này không có điện, hấn không lo bị thu hình lúc chạy trốn. Nhưng bên dưới sân kia, và đằng sau dãy nhà, hấn không chắc có camera hay không. Bây giờ đi thẳng xuống dưới rất không ổn, mà trốn ở trong này thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

“Chết tiệt... Phải thoát khỏi đây ngay... Nhưng trốn ở chỗ nào mới không bị camera thu hình lại... À đúng rồi... Nóc nhà”

Cau mậy hấn đảo dác nhìn xung quanh, hấn cấp tốc suy nghĩ. Tình cờ liếc mắt lên nóc nhà, trong đầu hấn lóe lên phương án ẩn nấp tạm thời. Không có nhiều thời gian, từng giây từng phút trôi qua thì cả bọn sẽ đối mặt với nguy hiểm ngay một tầng cao. Vợ nhà sợi tơ ra, hấn buộc vào bụng hai mẹ con Huyền Linh, từng đoạn một cách nhau vài mét. Nhả một cục tơ lớn rồi kêu con Lu ngậm chặt vào, hấn tiến tới vị trí có ống nước dẫn từ trên trần xuống bên ngoài cột trụ. Trèo lên lan can, hấn nhào người dùng sự kết dính ở đầu sợi tơ bám vào ống nước rồi bắt đầu leo lên. Tiếp theo ngay sau hấn là hai mẹ con An Nhiên, còn con Lu thì đứng ở dưới hành lang chờ đợi được kéo.

.....

Khoảng năm phút trôi qua, sau khi nhóm của Tân tìm đường chạy trốn, anh Hùng, một con quỷ đội lốt người, cười đều giả bước dần đến vị trí chân cầu thang lên tầng ba. Gặp hai tên đồng bọn đứng canh gác, bọn chúng cười đùa tí tưng, trao đổi với nhau vài câu tục tĩu rồi Hùng nhanh chóng bước lên tầng ba. Lên tới hành lang, hấn lập tức chuyển đổi về mặt thành chân thật, đáng tin rồi đi tới phòng nhóm của Tân. Trước khi đại tiệc diễn ra, hấn vẫn phải đóng vai một người tốt, một đồng chí dễ mến để dẫn con mồi vào tròng. Lâu lắm rồi mới gặp hàng cực phẩm thể này, đại tá đã ra lệnh, không để một sai sót nhỏ xảy ra được. Không ra tay ngay từ đầu, là để hưởng thụ giây phút niềm tin của con mồi sụp đổ, còn gì đẹp hơn thế nữa.

Tới nơi, bất ngờ phát hiện ra bên trong không có ai, đồ đạc cũng biến mất, hấn biết có chuyện không hay xảy ra nên vội vàng chạy khắp hành lang tìm kiếm. Không thấy bóng dáng của con mồi hay dấu vết gì, hấn vội rút bộ đàm lên rồi gào lớn:

- Con mồi chạy trốn... Phòng quan sát có người không... Lập tức xem lại camera xem bọn chúng ở đâu...

Nói hết câu xong, mặt của hấn vặn vẹo tỏ ra đáng sợ vô cùng rồi khả khả cười. Hấn thật không ngờ có thể phát hiện ra sớm như vậy rồi chạy trốn. Như vậy mới kích thích chứ, nhóm con mồi này mang đến cho hấn cảm giác thật tuyệt. Liếm mép mấy cái, hấn chạy vội chạy xuống dưới tới phòng điều khiển.

.....

Trong căn phòng của viện trưởng, dưới ánh nền nhấp nháy mờ đục, đại tá Luân tà tà cười tiến lại gần chiếc giường sắt. Ở trên đó, có một cô bé tầm mười một, mười hai tuổi đang nằm ở trên. Tay chân của cô bé bị trói gô vào bốn góc giường, còn miệng thì bị đút một miếng giẻ. Nhìn thấy tên đại tá, cảm ngon nết lại gần, mặt cô bé tái mét đi, đôi mắt ánh nền nỗi sợ hãi vô bờ rồi ra sức vùng vẫy.

Tới nơi, đại tá nhìn thấy con mồi của mình phản ứng như vậy, hấn cảm thấy hưng phấn vô cùng. Làn da đỏ dục lên, hấn phì phì thở dốc, bên dưới, quần đã nhô cao một cái lều vãi. Liếm liếm môi, mặt vặn vẹo như dã thú, hấn ha ha cười lớn rồi nói:

- Bé ngoan... Bé cũng không chờ đợi được đúng không... Vốn định sau bữa ăn sẽ chơi trò chơi với bé, nhưng xem ra chúng ta đều không kiểm chế được nữa rồi... Hà... Hà... Hà... – Vừa nói, tay hấn vừa run rẩy đỉnh đưa ngon nết tới nhò vào ngực của cô bé đáng thương.

Túm tụm ở một góc nhà cách chỗ này không xa, có ba cô bé khác nữa bị xích cổ vào cây cột, run lên cảm cập khi chứng kiến hành động ghê tởm của tên đại tá. Cả ba cô bé chỉ mặc mỗi áo mỏng tang, cơ thể gầy như que củi, còn làn da hằn lên nhiều vết bầm tím vì bị bạo hành. Nhìn thấy sắp có một người nữa giống như mình, ánh mắt của ba người ánh lên nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, đau đớn mà không dám hét lên. Vì mỗi lần hét lên, con quỷ kia sẽ chỉ càng hưng phấn hơn và hành hạ thêm bọn họ.

Đang lúc tên đại tá lột bỏ cái áo để lộ ra lớp bụng mỡ rồi chuẩn bị hành sự thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Cộc... Cộc... Cộc...

Không thể không dừng lại, tên đại tá mất hứng gằn giọng hỏi:

- Có chuyện gì... Nói nhanh...

- Thưa đại tá... Nhóm con mồi mới dẫn về đã bỏ trốn... Mời đại tá chỉ huy lùng bắt...

- Một đám phế vật... Bao nhiêu người mà để bọn chúng chạy... Việc gì cũng đến tay tao, cút ra ngoài kia đợi tí... – Nghe thấy nhóm con mồi, có một cô bé là đối tượng hấn định sẵn trong bữa tối chạy mất, tên đại tá găm lên chửi bới.

Mấy giây sau, hấn mặc áo lại, thở hồng hộc rồi đi ra ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 88: Bản chất thực sự của con người

Leo lên nóc tầng thượng của tòa nhà, Tân khom người dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lặng lẽ di chuyển. Khoảng một phút trước, hấn và hai mẹ con Huyền Linh vừa trèo lên nóc nhà xong, đang hợp sức kéo con Lu lên trên thì tòa nhà dưới chân đột ngột sáng điện. Sau đó là tiếng người chạy rầm rầm lên lưng sục khắp nơi. Mặc dù, ngay khi điện vừa lóe sáng, cả

bọn cũng kịp thời kéo được con Lu lên nóc nhà, thành công tránh thoát khỏi tầm nhìn của kẻ địch trong gang tấc. Nhưng bây giờ, tòa nhà này đã bị quân địch tập trung truy quét, ẩn nấp ở trên đây thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Cho nên, hẳn phải dẫn cả bọn đi qua dãy nhà giữa, sang nóc tòa nhà đối diện.

Tìm đập bình bịch như trống trận, hẳn căng thẳng đến toát cả mồ hôi hột. Nghe động tĩnh từ bên dưới vọng lên, hẳn biết được bọn tội phạm đã chạy lên đến tầng năm, chỉ cách cả bọn một mái nhà bên trên. Bọn chúng đã lúng lục khắp nơi, nhưng không có kết quả nên bắt đầu chửi nhau, và có một số tên đưa ra ý kiến lên gác thượng làm hẳn thót cả tim. Cũng may, những ý tưởng tốt thì thường không được trọng dụng, chỉ huy của bọn chúng lập tức bác bỏ và ra lệnh tìm kĩ ở nhà vệ sinh, nhà kho, những chỗ không có camera trước đã.

Biết được bọn tội phạm bắt đầu có ý lên nóc nhà, hẳn tăng tốc đi nhanh hơn. Dẫn mọi người sang tòa nhà đối diện, hẳn trèo hẳn lên nóc căn nhà bé tí, lồi từ cầu thang lên gác thượng. Ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nằm im trên đó, hẳn đảo dác đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Trong tầm mắt, hẳn thấy ở phía sân trước và sau dãy nhà, bắt đầu xuất hiện những tốp người nhỏ chiếu đèn pin đi tuần, lúng lục mọi góc ngách. Nheo mắt lại nhìn kĩ, hẳn còn phát hiện trên tường bao, cứ cách khoảng chục mét lại có một cái camera lắp ở trên. Thở nhẹ một hơi, hẳn thầm hô may mắn trong lòng vì bản thân đã không bắt chắp xuống đất chạy trốn.

.....

Trong phòng quan sát, lão đại tá nheo mắt chăm chú nhìn đoạn video tua lại hình ảnh Tân dẫn nhóm của mình bám vào tường lách qua lan can chạy trốn. Ở bên cạnh hẳn, tên Hùng thì chúi đầu vào màn hình, xem hình ảnh trực tiếp của tất cả các camera trong dãy nhà, nơi con mồi leo sang. Quan sát mãi mà không thấy tung tích con mồi đâu, nghe tiếng báo cáo từ bộ đàm cũng không phát hiện được gì cả, hẳn gào lên điên cuồng rồi chạy quay lại dùng sức bập tai thật mạnh vào hai tên được giao nhiệm vụ quan sát. Hẳn quả thật đã tức điên lên, nhóm con mồi hôm nay có một con hàng cực phẩm, đẹp không thua gì người mẫu, là người hẳn định sẽ thưởng thức đầu tiên ngay sau bữa ăn, vậy mà bây giờ không thấy. Thậm chí do phải lúng lục tìm kiếm con mồi, đến giờ hẳn vẫn chưa được cái gì vào bụng, đói đến cồn cào ruột gan. Càng nghĩ càng thấy tức, tất cả là do hai tên khốn nạn trước mặt này lơ là canh gác, mới dẫn đến hậu quả như vậy.

Hành hung hai tên đồng bọn một cách tàn bạo xong, hẳn rút bộ đàm ra cất tiếng hỏi phòng bảo vệ ngoài cổng. Nghe báo cáo lại, không phát hiện bất cứ dấu hiệu nào của con mồi là đã chạy trốn được ra ngoài, và hình ảnh camera trong khoảng thời gian đó cũng chứng thực điều này nên hẳn thở nhẹ một hơi. Chỉ cần con mồi chưa thoát ra ngoài được thì sớm muộn gì cũng bị tìm ra thôi, để trút nỗi bức tức này, hẳn nghĩ mình sẽ phải chơi hết cả đêm nay. Tưởng tượng đến cảnh mình chơi con vợ trước ánh mắt bắt luyến của thằng chồng, hẳn cảm thấy hưng phấn đến run rẩy cả người.

Tên Hùng đang chìm đắm trong ảo tưởng, đang ngồi im xem đi xem lại đoạn video, bỗng lão đại tá cất tiếng nói:

- Ra lệnh cho toàn đội lên nóc tòa nhà tìm kiếm đi, bật nốt điện tòa nhà còn lại rồi truy quét luôn – Lão ta vừa gõ ngón tay đều đều xuống bàn vừa lạnh lùng ra lệnh.

- Rõ!!! Thưa đại tá!! – Không hiểu sao lão đại tá lại ra lệnh như vậy, nhưng tên Hùng không dám hỏi nhiều mà vội vàng thực hiện ngay.

Là người hầu cận đầu tiên của lão đại tá, hẳn hiểu tính cách của lão biến thái này hơn bất cứ ai. Những lúc lão ta tỏ ra bình tĩnh như thế này, thực ra là đang ẩn giấu một con cuồng nộ trong người. Đến lúc bắt được nhóm con mồi, hẳn tin chắc sẽ có một màn tra tấn tàn bạo nhất xảy ra. Tất cả những việc lão ta làm chỉ để thỏa mãn dục vọng bản thân, chứ không hề coi mạng sống của người khác như thế nào.

- Cút! Bọn mày quỷ mồi ở đây làm gì, còn không đi tìm kiếm con mồi mau! Không tìm thấy bọn nó, chúng mày biết điều gì sẽ xảy ra rồi nhì? – Quát đuổi hai tên tội đồ đang quỳ trong phòng, lão đại tá mỉm cười quỷ dị.

Sau khi hai tên kia sợ hãi run rẩy chạy đi, lão đại tá quay lại nhìn vào màn hình, trong đó là hình ảnh phóng to dừng lại, đoạn Tân phóng sợi tơ từ trong lòng bàn tay ra rồi bám vào tường ngoài. Hình ảnh ở một góc khuất camera, độ phân giải thấp khá mờ nhòe, nếu không để ý kĩ thì khó mà thấy được. Tầm hình này cho thấy, tên dẫn đầu nhóm con mồi có khả năng đặc biệt. Đó là tạo ra những sợi dây chứ không phải là dụng cụ mang theo. Cười rộ lên, lão đại tá lăm lăm trong miệng từ thú vị liên tục. Lão ta không ngờ nhóm con mồi này lại có người thức tỉnh năng lực, điều này khá là hiếm thấy, nhưng có vẻ như năng lực này cũng khá mạnh mẽ cho lắm.

Theo dõi toàn bộ quá trình, từ khi tên đàn ông trong nhóm con mồi rình mò phát hiện ra sự thật, đến lúc hẳn quay lại dẫn vợ con và con chó chạy trốn một cách dứt khoát, không chút do dự, lão nhe răng cười khẩy. Bây giờ, chắc trong đầu tên kia đang nghĩ khu cứ điểm này là một chỗ bản thủ, những con người nơi đây toàn là kẻ xấu xa, khốn nạn, còn hẳn và vợ con mình là những người tốt, đáng thương.

Điều đó thật hết sức mỉa mai.

Nhớ tới một vài nhóm con mồi gần giống vậy bị dẫn vào trước đây, người chồng lúc phát hiện ra sự thật cũng tỏ ra mình là một người tốt, hết mực thương yêu và sẵn sàng hi sinh vì vợ con. Nhưng sự thật có đúng như thế không, lão chỉ cần đồng bộ sóng não, khơi dậy một chút những ham muốn chôn giấu sâu trong tâm hồn người đàn ông kia, hẳn ta liền lộ ra bản chất thực sự. Ngay trước mặt vợ con mình, hẳn ta như một con dã thú gầy xéo người phụ nữ khác. Rồi nhìn vợ mình bị người khác làm nhục trước mặt, hẳn lại cười hưng phấn không một chút đau thương. Thế nào là tốt chứ, lão cảm thấy chẳng có ai tốt cả, có chăng chỉ là những vị thánh thần do người ta nghĩ ra. Đã là con người, bất cứ ai cũng có những điều xấu chôn sâu trong nội tâm cả, tiêu biểu nhất là sự ích kỉ, chỉ là bọn họ giấu che đẩy trong mắt người khác thôi. Nhiều lúc lão từng nghĩ, có lẽ loài người càng lúc càng dơ bẩn nên tận thế mới diễn ra để tự nhiên thanh trừng giống loài tham lam, phá hoại vô độ này.

Lão cũng là một người đã thức tỉnh năng lực, và năng lực là đồng bộ sóng não với người khác, cảm nhận, khơi dậy những ham muốn, dục vọng xấu xa của người đó để khống chế, nô dịch họ. Nói là khống chế, chứ thực ra không phải vậy, lão chỉ đánh thức bản chất sâu trong con người nạn nhân thôi. Nếu người kia cái xấu nhiều hơn điều thiện, lão sẽ nô dịch được họ. Và ngược lại, người kia phần thiện nhiều hơn, lão sẽ thất bại. Nhưng từ lúc thức tỉnh năng lực đến giờ, lão chưa từng thất bại. Năng lực này thật tuyệt vời, nó không chỉ cứu sống lão lúc tận thế diễn ra, mà còn giúp gây dựng một khu cứ điểm bảo vệ sự an toàn của bản thân với hơn trăm tên nô lệ. Không còn những giới hạn đạo đức xã hội, lão được là chính mình. Có quyền lực, lão có thể thoải mái hưởng thụ những bé gái non tơ, mà bản thân luôn thòm thèm từ lâu.

Lão không biết tại sao mình lại thức tỉnh năng lực như vậy, có lẽ là do bản thân lão đã sớm nhận ra bản chất thực sự của con người từ lâu.

Nhắm mắt lại, lão hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Sinh ra trong một gia đình quyền cao chức trọng, bố là quan chức cấp cao trong chính phủ, mẹ là thành viên trong ủy ban thường vụ quốc hội Việt Nam. Cuộc đời của lão có thể nói là được trải thảm đỏ cứ thế mà nhẹ nhàng bước đi. Hồi còn nhỏ, lão học hành cực kì kém, có thể nói là dốt nát ngu si thuộc hạng bét lớp. Nhưng thế thì sao chứ. Là con của cán bộ cấp cao, làm sao bố mẹ của lão để cho thành tích của con mình tệ hại, để rồi bề mặt với mọi người được. Cho nên, lão chỉ cần ngồi trong phòng thi, còn có làm được bài hay không, chẳng quan trọng. Bởi kết quả phía sau, lão chắc chắn sẽ đứng tốp những thí sinh có điểm cao nhất.

Đối với bạn bè, sự tồn tại của lão là không công bằng, nên suốt từ lúc tuổi thơ cho đến bây giờ, lão không có một người bạn nào thực sự. Tất cả những người khác đều cho rằng, sự tồn tại của lão là điều xấu xa, ung nhọt của xã hội, trước mặt thì cười thân thiện, phía sau thì nói xấu sau lưng. Thậm chí đến bố mẹ của lão, khi không có ai liên chửi bởi nguyên rủa con mình mà không có một lời động viên, an ủi. Hai người bọn họ chỉ quan tâm đến thành tích của lão, vất cho nhà trường là không để ý gì nữa, chẳng bao giờ quan tâm đến cảm xúc của con mình. Ban đầu, lão tự trách bản thân mình quá kém cỏi, lão cố gắng nhiều hơn, tập trung học hơn để cải thiện thành tích. Nhưng rồi kết quả sao chứ, chẳng có ai nhìn vào sự cố gắng lão. Tất cả mọi người, họ vẫn như vậy, kể cả bố mẹ, luôn đánh giá lão bằng những cái bề ngoài. Lão học tốt hơn, nhưng so với yêu cầu khắt khe của bố mẹ, thế vẫn là chưa đủ. Bạn bè cùng trang lứa thì vẫn coi khinh lão, thầy cô giáo đã nhận tiền của thì lão có làm tốt hay không điểm vẫn cao chót vót.

Tới khi trưởng thành, lão nhận ra mình không cần thiết phải cố gắng để làm gì. Mọi thứ phải làm, chỉ cần đi theo khuôn mẫu cha mẹ đã dựng ra là được. Khi ra ngoài xã hội, không ai nhìn đến bảng điểm, thành tích trong trường nữa, cái người ta muốn thấy là tiền tài, địa vị. Được nắm quyền lực trong tay, những người khác liền tìm mọi cách nịnh nọt tiếp cận lão. Làm

trong công tác nhà nước, nhưng có mấy ai nghĩ đến người khác ngoài bản thân mình trước. Vợ của lão rất trẻ và xinh đẹp, nhưng đến với lão vì tiền và địa vị chứ đâu phải tình yêu. Dần dần, lão nhận được ra bản chất thực sự của những người xung quanh, và biết cách để có thể khống chế họ. Muốn làm được điều đó, trước tiên, trong mắt họ hình ảnh của lão phải là một người tốt, dù nó có giả tạo đi chăng nữa. Rồi bằng mọi cách, lão cố gắng leo lên vị trí cao hơn. Có nhiều quyền lực hơn, lão sẽ càng làm được nhiều điều hơn, khống chế được nhiều người khác hơn. Nhưng trong xã hội, lão không phải là người duy nhất, vì ngay phía trên đầu lão, trưởng phòng bộ nội vụ là một mình chứng như vậy. Tên kia luôn tỏ ra là người chính trực, chí công vô tư, nhưng có vị trí tốt, bổ nhiệm người giỏi vào làm việc, là hẳn không do dự nhét người nhà của mình vào.

Đang chìm sâu trong suy nghĩ, bỗng tên Hùng, cánh tay đắc lực cất tiếng nói đưa lão Luân về hiện thực:

- Thừa đại tá, dây nhà A đã tra xét toàn bộ, kể cả trên nóc nhà. Nhưng... Nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích nhóm con mồi... – Tên Hùng nom nóp lo sợ, không dám nhìn thẳng vào mắt lão đại tá nói ngập ngừng nói.

- Cút từ từ... Bọn chúng vẫn còn ở đây thôi. Tao có thể cảm nhận rõ điều đó. Còn hai dây nhà nữa, lật tung nó lên kiểu gì cũng thấy... Cút làm từng cái một, chúng ta có nhiều thời gian mà... – Nghe thủ hạ báo cáo, lão đại tá không hề tỏ ra thất vọng, mà hào hứng đáp lại. Trờ mèo vờn chuột này làm lão ta thực sự thích thú, và cũng không mong nó sớm kết thúc.

Lão tự hỏi trong đầu, người chồng cố gắng bằng mọi cách bảo vệ vợ con mình kia khi bộc lộ bản chất sẽ như thế nào nhỉ.

- Khà... Khà... Khà...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cực khổ chạy trốn

Nép sát thân thể xuống gác mái sân thượng, Tần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn thấy bọn tội phạm ráo riết truy lùng cả nhóm trong dây nhà đầu tiên, rồi bây giờ tới dây nhà giữa, hẳn hoang mang lo lắng vô cùng. Bây giờ, bọn chúng không chỉ tập trung lùng sục trong các dây nhà mà còn ráo riết truy lùng trên nóc nhà. Ý tưởng leo lên gác thượng ẩn nấp, rồi chờ đợi cơ hội chạy trốn ra bên ngoài của hắn là tốt, nhưng như thế vẫn là quá ngây thơ. Từ cái cách bọn tội phạm đang tập trung tìm kiếm ở trong dây nhà, bỗng chú trọng nhiều hơn trên sân thượng, hẳn biết được bọn chúng đã đoán ra nơi cả bọn sẽ ẩn nấp. Cũng phải thôi, lúc trèo sang dây nhà kia, hẳn không để ý có camera nên để lộ quá nhiều thông tin.

Phải làm một cái gì đó ngay, nếu không thì sớm hay muộn cả bọn cũng bị phát hiện. Suy nghĩ như vậy, hẳn động não, cố gắng tìm phương án để giải quyết tình thế nguy hiểm lúc này. Nghén cổ, hẳn hướng ánh mắt nhìn vào những cái camera lắp trên tường bao ngoài của bệnh viện. Đám camera này là loại hồng ngoại, có thể quan sát được trong đêm nên hẳn không thể mượn bóng tối để che dấu hành tung của mình. Đám camera bố trí rất dày, gần như không có khoảng trống, hẳn mà tụt xuống mặt đất là bị phát hiện ngay, bởi tường bao phía sau khá gần với tòa nhà bệnh viện. Chưa kể, bọn tội phạm đã chia thành tổp đi tuần đều đều bên dưới.

Phía trên sắp không có chỗ trốn, bên dưới cũng không xuống chạy được, tình hình của hắn lúc này cực kì tệ. Ở bên cạnh, Huyền Linh và An Nhiên dù cố gắng tỏ ra bình tĩnh, yên lặng nhưng nét mặt tái mét, trắng xám đã nổi lên tâm trạng cực kì lo âu, căng thẳng của cả hai. Tim đập bùm bụp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hẳn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, đồng thời đại não điên cuồng vận chuyển. Đã từng rơi vào hoàn cảnh giống như thế này không phải một, hai lần nên rất nhanh hẳn bình ổn được cảm xúc tiêu cực, trong đầu lóe lên cách giải quyết tạm thời. Chỉ là cách này của hắn rất là mạo hiểm, chỉ sơ sẩy một chút là cả bọn ôm hận ngay. Nhưng giờ không còn phương án nào khác nữa rồi, bọn tội phạm đã bật điện sáng dây nhà cả nhóm đang trú ẩn, rồi di chuyển dần sang đây.

Lập tức thực hiện kế hoạch ngay, hẳn phải hành động một cách nhanh chóng, trước khi bọn tội phạm leo lên gác thượng lùng sục. Cũng may, ở trên sân thượng các dây nhà đều có rào chắn, nếu không thì mấy tên tội phạm đã vọt sang đây, không cho hắn thời gian suy nghĩ. Ra hiệu cho Huyền Linh và con Lu im lặng, giữ nguyên vị trí, hẳn khẽ kêu An Nhiên trèo lên lưng mình. Dùng sợi tơ buộc chặt cả hai lại, hẳn tụt xuống sân thượng. Nhà đầu sợi tơ dính trong lòng bàn tay ra, hẳn trèo qua hàng rào, rồi bám vào tường di chuyển thấp xuống dưới. Cheo leo ngay sát dưới gác thượng tầng năm, hẳn công theo An Nhiên gấp gấp trèo sang dây nhà giữa. Mặc dù đã sử dụng khả năng cực dính của đoạn đầu sợi tơ để leo tường, nhưng đây là lần đầu hẳn mạo hiểm dùng nó di chuyển như người nhện như thế này nên khá là áp lực.

Đang nhích từng bước sang ngang, hẳn muốn trèo qua dây nhà trung tâm đến phía bên kia tòa nhà đối diện thì bỗng có tên tội phạm đứng sát hàng rào chiếu đèn pin thẳng xuống dưới đất. Lập tức dừng lại, hẳn và An Nhiên cố gắng nép sát thân mình vào bức tường, rồi nín thở. Yên lặng chờ đợi, giữa lúc hẳn căng thẳng và cả mồ hôi hột, tường mình bị phát hiện thì may mắn tên kia chuyển đèn sang hướng khác. Khẽ thở phào một hơi trong lòng, hẳn cẩn rắng tiếp tục nhích sang tiếp. Tình huống lúc vừa là cực kì nguy hiểm, may mắn là hẳn phản ứng nhanh. Nếu không, chỉ chậm một xiu thôi là hẳn và An Nhiên bị phoi ra dưới ánh đèn.

Một lát sau, cố gắng di chuyển nhanh nhất có thể, hẳn và An Nhiên lúc này đã leo qua dây nhà giữa, sang mảng tường phía sau của tòa nhà đối diện. Hạ thấp độ cao, hẳn dừng lại ở khoảng tầng hai. Ngoài đầu nhìn bên trên một chút, xác định mấy tên tội phạm đứng trên sân thượng đã đi sang chỗ khác, hẳn gấp gáp xoay người, vận ngược hai tay dính vào bức tường đằng sau. Lúc này, hẳn đã đối mặt với tường bao quanh bệnh viện, và khoảng cách hai bên được rút ngắn đáng kể. Không dám chậm trễ một giây nào nữa, hẳn bắt tay vào thực hiện kế hoạch ngay.

Cong người, hẳn cúi đầu xuống để cho An Nhiên có tầm nhìn rộng nhất. Lựa chọn một cái camera có khoảng cách gần đây, hẳn kêu An Nhiên lấy súng cao su ra, tạo viên đạn nổ rồi ngấm vào đó. Những cái camera này trong bóng tối có sáng lên đèn báo hiệu màu đỏ nên con bé không cần nhìn thấy rõ mục tiêu, chỉ ngấm chuẩn vào điểm sáng là được. Lặng lẽ chờ đợi, khi bọn tội phạm tuần tra dưới đất vừa đi khuất tầm mắt, hẳn lập tức phát động cho An Nhiên tấn công.

- Đoảng! – Viên đạn lao nhanh trong bóng tối đập vào cái camera phát nổ, tạo ra âm thanh khá lớn.

Ngay khi tiếng nổ vừa phát ra, hẳn vội vã xoay người, mang theo An Nhiên leo nhanh sát bức tường tầng năm, ngay sát dưới sân thượng rồi vòng theo đường cũ quay lại. Mục đích của hắn tới đây là tạo ra động tĩnh, thu hút sự chú ý, đánh lạc hướng bọn tội phạm tạm thời. Hẳn muốn tạo ra dấu hiệu giả rằng, cả nhóm đang lần khuất trong tòa nhà này, vừa thoát xuống mặt đất, phá hủy camera để tìm cách chạy trốn. Như vậy, hẳn có thể khiến cho bọn chúng mất một khoảng thời gian ở đây, chậm đi tiến độ lục soát tòa nhà, Huyền Linh và con Lu đang trốn. Nhưng đây cũng chỉ là phương án cầm chân tạm thời, vì sớm hay muộn thì bọn tội phạm cũng tìm nổi dây nhà còn lại.

Leo sang được bức tường dây nhà giữa, hần ngoài đầu nhìn xuống đất một chút. Động tĩnh An Nhiên gây ra đúng là có hiệu quả tuyệt vời, bọn tội phạm bây giờ đã kéo tới rất đông. Mấy tên trên nóc hai dây nhà cũng dạt hết về một phía, và dây nhà hần chọn làm điểm tựa điểm tựa để An Nhiên bắn thì đã tràn ngập đầy người sục sạo tìm kiếm. Bọn chúng ồ ạt kéo về đây thì chắc chắn ở dây nhà Huyền Linh và con Lu ẩn nấp sẽ còn rất ít người. Từng dây nhà của bệnh viện, hần để ý có khá nhiều phòng, không tập trung số lượng đông đảo, tiền đồ truy quét của bọn tội phạm sẽ chậm đi. Nhân lúc bọn chúng vẫn còn đang bị lừa, hần phải nhanh chóng thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Bây giờ, hần phải tìm một chỗ khác để ẩn nấp mà bọn tội phạm không thể ngờ tới. Trong ba dây nhà thì chắc chắn dây nhà trung tâm là ít ai ngờ được, nhưng vấn đề là hần phải đột nhập được vào trong mà không lộ diện tầm nhìn trước camera. Việc này không quá khó, lúc này khi di chuyển, hần đã phát hiện được một chỗ tuyệt vời có thể ẩn nấp.

Bám vào bức tường tầng năm, hần gấp gấp nhả đầu sợi tơ dính trong lòng bàn tay ra rồi di chuyển nhanh nhất có thể. Leo được đến gần giữa của dây nhà trung tâm, đến đoạn có ô kính hé mở thông gió của nhà vệ sinh, hần ló đầu nhòm vào trong quan sát. Mấy giây sau, chắc chắn bên trong không có người, hần vội rút cái riu ra đưa cho An Nhiên, rồi kêu con bé cần thận nạy khung ô kính. Khu bệnh viện tâm thần này được xây dựng từ rất lâu rồi, đã xuống cấp trầm trọng nên rất nhanh con bé nạy xong ô kính.

Dùng sợi tơ gắn vào cái khung, hần nhẹ nhàng thả nó rơi xuống nền trong nhà vệ sinh. Nhòm vào xem kĩ bên trong một lần nữa, hần cắt đứt sợi tơ buộc An Nhiên rồi kêu con bé trèo vào trong. Ra hiệu cho con bé trốn vào một phòng vệ sinh xong, hần nhanh chóng leo về chỗ Huyền Linh và con Lu.

Khoảng ba phút sau, hần lén lút trở lại gác thượng của tòa nhà. Vội đeo một cái ba lô lên trước ngực, Huyền Linh đeo cái còn lại, hần theo cách cũ mang cô đến nhà vệ sinh, vị trí ẩn nấp mới. Bọn tội phạm phần lớn đã tập trung ở tòa nhà đối diện, loạn lên một bầy tìm kiếm nên hần thành công mang Huyền Linh đi không mấy khó khăn. Kêu hai mẹ con nấp kĩ xong, hần trở lại nạy nốt con Lu đi.

Đến chỗ nấp, để có thể đưa con Lu vào trong qua lỗ thông gió khá là khó khăn. Nhưng có sự trợ giúp của hai mẹ con Huyền Linh ở bên trong thì hi hục một lát, cuối cùng cũng hần cũng nhét được nó vào. Chui nốt vào bên trong, hần một muốn đứt cả hơi.

Vội kêu con Lu chạy ra nấp sát cửa ngoài canh gác, hần ngồi bệt xuống nhà vệ sinh mà thờ hồng học. Bất chấp mùi hôi thối nồng nặc từ bồn cầu bốc lên, hần tiếp chai nước mà Huyền Linh đưa cho rồi đưa lên miệng tu ừng ực. Suốt từ trưa đến giờ, hần chưa được cái gì vào bụng, lại liên tục sử dụng năng lực nên bây giờ vừa đói vừa mệt rã rời. Uống gần hết chai nước xong, tay run run, hần trả lại cho Huyền Linh. Hỏi xem còn sót lại thứ gì ăn được không, hần kêu hai mẹ con lấy hết ra bóc vỏ. Trong lúc chờ đợi, hần rón rén lại gần cửa nhà vệ sinh nghe ngóng. Chắc chắn bên ngoài không có ai, hần quay lại, rồi trèo lên thò đầu qua ô kính thông gió nhòm ra bên ngoài. Thấy bọn tội phạm đã tản ra xung quanh, có hướng quay về tòa nhà lúc trước cả bọn trốn tìm kiếm giống như dự đoán, hần khẽ thở phào một hơi trong lòng.

.....

Trong phòng quan sát, lão đại tá chăm chú xem màn hình máy tính, nghe báo cáo truyền về từ bộ đàm của tên Hùng, lão ta lặng yên gõ ngón tay trở xuống bàn, trầm ngâm không biết nghĩ gì. Ở bên cạnh, tên Hùng thì vả mồ hôi liên tục, liên tục gào thét vào bộ đàm ra lệnh liên tục. Mất rất nhiều thời gian rồi mà không bắt được nhóm con mồi, hần ta đang nom nớp lo sợ lão đại tá tính khí thất thường trừng phạt mình. Lũ con mồi thật đáng ghét, lần như trạch, rõ ràng vẫn ở trong khu bệnh viện này mà tìm mãi không thấy.

- Hùng... Mày nói xem bọn chúng đang ở đâu... – Đang im lặng, bỗng lão đại tá mỉm cười quý dị rồi cất tiếng hỏi tên Hùng.

- Thưa... Thưa đại tá... Bọn chúng chắc chỉ có thể trốn ở hai tòa nhà bên cạnh... – Nghe chất giọng the thé của lão đại tá, tên Hùng run rẩy trả lời. Cảm thấy lão ta sắp mất đi bình tĩnh, hần vất óc suy nghĩ rồi cẩn rằng nói thêm.

- Đúng rồi! Bọn chúng chắc chắn ở dây nhà B. Lúc này khu A xảy ra vụ nổ, một cái camera bị phá hủy. Em lập tức cho người lục soát, nhưng lại không phát hiện ra chúng... Chỉ có thể là bọn chúng đánh lạc hướng để ta không truy quét dây nhà B tiếp.

- BỐP! Loảng xoảng! – Tên Hùng vừa nói hết lời xong, mặt lão đại tá liền chuyển sang dữ tợn, rồi vùng dậy giáng một cái tát cực mạnh khiến cho hần loạn choạng ngã xuống nền nhà.

- Đồ phế vật... Mày khiến tao thất vọng quá. Dù gì trước kia mày cũng là đội trưởng công an giao thông. Tao thuần phục mày, cũng không khiến mày ngu đi mà không ngờ đầu óc của mày toàn c*t hay sao! – Túm cổ tên Hùng, lão đại tá tức giận gào vào mặt hần. Chửi bới một thôi một hồi xong, lão ta nghiêm mặt rồi ra lệnh.

- Gọi người tập trung lại tòa nhà giữa, để lại một ít tiếp tục tra xét hai dây A và B... Bảo bọn dưới đất chiếu đèn lên tường nhà, không cần lung lữ nữa...

- Rõ!!! Thưa đại tá!

Buồng tên Hùng ra, lão đại tá cất bước đi ra khỏi phòng quan sát. Hướng tới cầu thang lên tầng toàn nhà trung tâm, lão vừa đi vừa lăm bắm trong miệng:

- Con mồi cũng khá đấy, dành một ít thời gian để bọn chúng nuôi hi vọng... Giờ đến đã đến lúc đập tắt nó... Khắc khắc... Tí nhìn nét mặt bọn chúng phải thú vị lắm... Khắc... Khắc...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Bắt đầu chiến đấu

Trên hành lang tầng hai của tòa nhà trung tâm, lão đại tá chấp tay sau lưng, đứng sát lan can trầm ngâm nhìn xuống khoảng sân tối đen như mực. Ở phía sau lão, tên Hùng cúi gằm đầu yên tĩnh đợi lệnh. Trong khi đó, xung quanh cả lại là bọn tội phạm chạy ngược xuôi lung sục khám xét khắp nơi. Đang yên lặng, bỗng lão Hùng đột nhiên mở miệng nói:

- Mày có biết tại sao tao lại tập trung vào dây nhà này không?

Nghe lão đại tá bắt ngờ cất tiếng hỏi, tên Hùng giật nảy mình vội vàng đáp lời:

- Thưa đại tá... Em... Em không biết... – Vốn định nói gì đó, nhưng sợ nói ra không đúng ý lão đại tá, tên Hùng dứt khoát trả lời không biết.

- Tao hiểu mà... Thứ phế vật như mày chỉ giỏi ăn và chơi mấy con đĩ thôi... – Lắc lắc đầu, lão đại tá lắc bả. Sau đó, lão đột ngột quay lại nhìn thẳng vào tên Hùng rồi gần lên từng chữ:

- Mày là cánh tay phải chủ lực của tao... Tao không muốn nhìn thấy sự ngu si của mày thêm nữa.... Nghe cho rõ đây... Mày không phát hiện ra bọn nó trốn ở đâu là do suy nghĩ của mày vẫn còn trong giới hạn người bình thường, trong khi đó, con mồi lại có năng lực đặc biệt... Và nhờ chính khả năng này, đám con mồi đã quay mày như chong chóng...

- Vâng... Thưa đại tá... – Mặc dù hơi nghi hoặc về lời giải thích của lão đại tá, nhưng tên Hùng không dám hỏi lại mà chỉ cúi xuống gật đầu.

- Bọn mày lật tung dãy nhà A mà không tìm thấy bọn chúng, là do con mồi không trốn ở những chỗ bình thường... Theo như tao suy đoán, thằng chồng có năng lực đeo bám được trên những bức tường thẳng đứng... Đầu tiên, nó mang theo vợ con và con chó lên nóc tòa nhà A... Nhưng trốn ở đây sẽ không được bao lâu, bởi khi chúng ta truy quét, bọn chúng chắc chắn sẽ bị bắt nên bắt buộc phải chạy tới dãy nhà B... Mà ở dãy nhà B cũng không ổn, vì lính của ta xoạt dãy nhà A xong sẽ sang bên đó... Bị bức vào đường cùng, bọn chúng tìm cách đánh lạc hướng, và đó là lí do vì sao một cái camera trên tường bao đối diện dãy nhà A bị phá hủy... Khi chúng ta lùng sục tìm hiểu nguyên nhân, nhóm con mồi chắc chắn sẽ phải tìm một chỗ trốn mới... Trong ba dãy nhà thì còn chỗ nào tốt hơn dãy nhà C, dãy nhà trung tâm chứ... Thằng chồng trong nhóm con mồi khá là nhạy cảm, nhưng vẫn còn non lắm..

- Vâng... Đại tá quả là thông minh tuyệt đỉnh... Nhóm con mồi ngu ngốc có trốn lên trời cũng thể thoát khỏi lòng bàn tay của đại tá... – Hiểu ra nguyên nhân, tên Hùng sững người một lát, rồi nhanh chóng mở miệng tăng tốc lão đại tá.

- Bọn chúng mà ngu thì mày là cái c*t gì... Không có tao, khéo quay đi quay lại là nó lừa được mày rồi trốn ra bên ngoài... Nhớ kĩ bài học lần này, tao không muốn có thằng phế vật đi bên cạnh... Rõ chưa... – Cười khẩy với tên Hùng, lão đại tá bỗng trợn mắt gần lên với hân dọa nạt.

- Rõ!!! Thưa đại tá! – Mặt tái mét đi, tên Hùng sợ hãi cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Được rồi... Kêu bọn lính nhanh lên, bắt được con mồi, ăn uống xong tao còn phải đi dỡ dành các bé... Khà khà... Đợi lâu như vậy, chắc là các bé sẽ muốn phạt tao đây... Khặc khặc.... Đặc biệt là con bé tóc đỏ đang trốn kia, em chắc phải đau lòng lắm vì bị thằng bố ngăn cản mất nhiều thời gian... – Lão đại tá cười vắn vẹo một cách biến thái khi nghĩ đến những điều đen tối trong đầu.

- Rõ!!! – Đáp lời lão đại tá xong, tên Hùng quay lại hét lớn, thúc giục đồng bọn.

- Bọn mày nhanh lên, cùng tao lên tầng ba... Đại tá bắt đầu cảm thấy không hài lòng rồi...

- Rõ... Rõ... Rõ.... – Nghe tiếng hét của tên Hùng, trong hành lang, những tên tội phạm liên tiếp đáp lời rồi tăng tốc độ.

- Còn nữa.... Vốn muốn kéo thêm thằng chồng kia vào đội cho đông, nhưng thôi, nó đã làm tao mất hứng rồi thì bọn mày biết phải xử lí thế nào rồi đây.... – Nhìn tên Hùng sắp đi khuất, lão đại tá gọi hân lại trầm giọng dặn dò.

- Rõ! Đại tá yên tâm... Em sẽ khiến thằng chồng được hưởng thụ cảm giác muốn chết nhưng không được.... – Cất tiếng đáp lời, nói đến việc xử lý Tân, tên Hùng hưng phấn đến đỏ cả mặt.

.....

Trốn trong phòng vệ sinh, Tân tận dụng thời gian quét sạch đồng đồ hộp vào bụng để bổ sung thể lực bị mất đi. Chút thức ăn ít ỏi không đủ để lót dạ, nhưng cũng giúp hân lại sức, đỡ mệt hơn rất nhiều. Ở bên cạnh, Huyền Linh và An Nhiên không ăn, cả hai đã ăn từ trước, mặc dù vẫn còn rất đói, nhưng với tình thế bây giờ, thức ăn nên để dành hết cho hân. Con Lu vẫn nằm ở cửa phòng vệ sinh canh gác, thấy hân ăn, nó không vui vênh như mọi khi mà chăm chú nghe ngóng. Có lẽ, nó cũng hiểu được tình hình nghiêm trọng lúc này nên tỏ ra hết sức căng thẳng.

Vào đây chưa được chục phút, hân ăn xong, vừa mở chai nước đưa lên miệng uống được mấy ngụm thì bên dưới bỗng vang lên động tĩnh rầm rộ. Không cần con Lu cảnh báo, hân cũng biết được rằng bọn tội phạm đã tập trung rất đông vào dãy nhà này truy quét. Vắt chai nước ra khỏi tay, hân vội chạy tới chỗ lỗ thông gió, trèo lên, rồi ló đầu ra bên ngoài. Nhưng vừa mới đưa đầu ra, hân lập tức phải rút lại, bởi đột ngột có ánh đèn pin chiếu tới. Đợi mấy giây sau, ánh đèn chuyển sang vị trí khác, hân lại một lần nữa hé mắt quan sát.

Nhìn bọn tội phạm đứng thành một vòng tròn, quây kín bức tường phía sau dãy nhà, rồi chiếu đèn khắp nơi, hân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Mọi chuyện không ổn rồi, bọn tội phạm dường như đã biết chính xác nhóm của hân ở đâu. Bọn chúng không chỉ bao vây tứ phía, mà còn phong tỏa luôn đường lui duy nhất của hân. Không thể bám vào tường trèo sang nơi khác trốn, hân chỉ còn một lựa chọn duy nhất là chiến đấu.

Tự xuống, hân cau mày liếc một vòng trong nhà vệ sinh. Không gian trong này rất hẹp, rộng chỉ khoảng hai chục mét vuông, cửa đơn ra vào khá nhỏ, kích cỡ vừa hai người đi vào cùng lúc. Đại não điên cuồng vận chuyển, hân vắt óc cố gắng nghĩ ra phương án tối ưu nhất để phục kích, rồi đột phá vòng vây. Trong tay chỉ có vũ khí lạnh, hai mẹ con Huyền Linh mới chỉ học sơ qua kỹ năng cận chiến, con Lu thì cách chiến đấu quá đơn giản, tình huống của hân đã khó lại càng thêm khó. Trong khi đó, từng giây trôi qua, tiếng ồn ào của bọn tội phạm vang lên ngày càng gần, bây giờ, ước chừng bọn chúng đã leo lên đến tầng ba.

Không còn kịp nữa rồi, giờ chỉ còn nước liều thôi, thà chết do bị bắn còn hơn là để bọn chúng bắt được. Lúc đấy, hân muốn chết cũng không còn có cơ hội nữa. Nghĩ như vậy, hân ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh cầm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu. Khẽ kêu con Lu lui lại đằng sau, hân dùng năng lực của mình thiết kế một cái bẫy đơn giản.

Đầu tiên, hân căn ngang một sợi tơ cực mảnh ở vị trí gần cửa ra vào, có độ cao khoảng mười phân so với mặt đất. Tiếp theo, hân tự mình thí nghiệm, khi vấp vào sợi tơ rồi ngã xuống mặt đất thì cổ của nạn nhân sẽ ở vị trí nào. Đánh dấu vị trí đó, hân căn thêm một sợi tơ nữa, nhưng dùng sức kéo căng ra hết cỡ, độ mảnh nhỏ nhất có thể, cách khoảng sáu mươi phân với mặt đất. Như vậy, một cái bẫy đơn giản, nhưng lại có sức sát thương cao được hoàn thành. Bởi sợi tơ càng mảnh, càng chắc, lại được kéo căng sẽ rất sắc bén. Sau nhiều ngày cường hóa, sợi tơ của hân đủ đáp ứng những điều này. Nghĩ đến cảnh một người bất ngờ ngã xuống, khi sức nặng đạt đến mức lớn nhất thì phần cổ mỏng manh tiếp xúc trực tiếp với sợi tơ, hân không biết kết quả ra sao, nhưng chắc chắn nạn nhân khó mà sống nổi.

Hì hục tính toán, ước lượng, thí nghiệm cho độ chính xác cao nhất, hân mất khoảng vài phút mới căng sợi tơ thứ hai xong. Cúi xuống, hân kiểm tra kĩ lại một lượt cuối cùng. Chắc chắn cái bẫy sẽ hoạt động tốt, hân nhanh chóng chuyển sang bước chuẩn bị thứ hai.

Bước thứ hai là mai phục và dụ địch dính bẫy.

Gấp gáp mở ba lô, hân móc ra một cái quần bò và vài cái áo len dày. Cất nhò mấy cái áo len ra từng mảnh, hân nhét nó vào trong quần bò cho đầy đoạn ống chân. Dùng sợi tơ, hân buộc thêm đôi giày vào ống quần, nguy trang nửa cái quần bò giống như phần thân dưới của một người bình thường. Dưới sự trợ giúp của hai mẹ con Huyền Linh, hân mất thêm khoảng vài phút để làm xong miếng mồi này.

Tiếp theo, hân dứt cái quần bò qua ô kính thông gió, rồi dính một sợi tơ vào cái quần, không cho nó rơi xuống. Kéo dài sợi tơ ra sát cửa, hân nép sát vào một bên tường cùng với con Lu. Bên còn lại, hân kêu hai mẹ con Huyền Linh nấp vào đó, cầm chắc thanh đao sẵn sàng đợi lệnh. Làm xong tất cả, hân quăng rìu phá hủy tất bóng tip trong phòng vệ sinh, khiến cho

bóng tối ập đến.

.....

Liên tục gào thét, hối thúc bọn tội phạm tăng tốc độ điên cuồng lục soát, chỉ mất một khoảng thời gian ngắn là tên Hùng leo được lên tầng năm. Đây là tầng cuối cùng của dãy nhà này, nếu như lời lão đại tá là đúng thì nhóm con mồi chắc chắn phải ẩn nấp ở đây. Mặc dù, rất chán ghét lão già biến thái ghê tởm này, nhưng lời của lão ta rất có lý nên hắn không thể không tin. Nghĩ đến cảnh mình sắp được chơi con hàng cực phẩm, rồi tra tấn thẳng chồng của nó đến chết, hắn hưng phấn đến vận vẹo cả mặt. Rống lên ra lệnh cho đồng bọn chia nhỏ ra lục soát, hắn chấp tay sau lưng chờ đợi.

Nghe đội trưởng ra lệnh, nhóm tội phạm nhanh chóng tản mát ra hai bên hành lang rồi chia thành những nhóm nhỏ khoảng bốn đến năm người yểm trợ cho nhau lục soát. Tòa bệnh viện này khá rộng, mỗi một dãy nhà đều được chia thành hai làn phòng ở mỗi bên nên việc tìm kiếm khá mất thời gian, vì phần lớn các phòng đều không đóng cửa. Thời gian trôi qua, liên tục chạy ngược xuôi, bọn tội phạm lúc này đã thấm mệt, đói bụng nên bắt đầu mất đi sự bình tĩnh cảnh giác. Trong tư tưởng của bọn chúng, nhóm con mồi chỉ là những người bình thường yếu đuối, không có vũ khí nóng, nếu bị phát hiện sẽ rất dễ dàng bắt được.

Trước ý nghĩ đó, một nhóm tội phạm nhỏ bốn người không một chút thận trọng tiếp cận khu vực giữa dãy nhà, nơi có một phòng vệ sinh chìm trong bóng tối. Những nơi bị mất điện như thế này không phải là ít, dù sao tòa nhà bệnh viện này cũng đã cũ lắm rồi, hỏng hóc xẩy ra là chuyện thường. Lập tức bật đèn pin, hai tên tội phạm đứng trước bật đèn chuẩn bị đi vào bên trong lục soát. Đến gần hơn một chút, hai tên đồng bọn còn lại, nhận thấy đây là một cái phòng vệ sinh bé tí, lại còn bốc mùi hôi thối khủng khiếp liền nhanh chóng dạt cách xa ra, rồi cười đùa trên sự đau khổ của người khác.

Hai tên kém may mắn, bắt buộc phải đi thấy vậy, tức giận chửi ầm lên, nhưng không còn cách nào khác. Bọn chúng đã thống nhất theo lượt từ trước, hai tên kia lúc này vừa khám xét nhà vệ sinh xong rồi, giờ là đến phiên bọn họ. Mặt xám xịt, hai tên này hít sâu một hơi rồi nín thở. Cẩn chặt rằng, hai tên soi đèn, giương súng chậm rãi bước vào trong nhà vệ sinh.

Đi được một hai bước, thẳng theo tầm nhìn, hai tên chiếu đèn xuống cuối nhà vệ sinh trước. Do bên trong tối om, hai tên phải đảo đèn pin thì mới thấy hết toàn bộ. Tình cờ chiếu đến chỗ cửa thông gió, hai tên giật nảy mình vì thấy có người sắp chui ra ngoài chỉ còn lại đôi chân. Nắm chặt khẩu súng nhắm tới, bọn chúng định cất tiếng hô lên ngăn cản thì người kia đột ngột nhảy luôn.

Sững sờ mất nửa giây, hai tên đua nhau hét lên, đồng thời chạy nhanh tới.

- Dừng lại... Lập tức quay lại...

- Uyeh... Uyeh... Uyeh...

- Phặc... Phặc... – Đang chạy nhanh, hai tên bất ngờ vấp vào vật cản dưới chân, ngã úp mặt xuống.

- Bành... Bành... – Hai khẩu súng lập tức bị văng đi rơi xuống đất vang lên âm thanh chất chúa, khi bọn chúng sắp sửa chống tay xuống nền nhà theo phản xạ.

- XƯC.... XƯC.... – Nhưng trong lúc đang rơi tự do, cảm thấy cổ họng của mình nhói lên một cái, rồi thân thể bị chặn dừng lại đột ngột, cách một khoảng so với nền nhà.

Không đến một phần nghìn của giây, hai tên tội phạm cảm thấy cổ mình đau đớn dữ dội. Bọn chúng đưa tay ôm cổ, muốn hét lên, nhưng miệng chỉ có thể phát ra âm thanh ọc ọc cùng với bọt máu.

- Ọc... Ặc... Ặc...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đấu súng khốc liệt

Yên tĩnh chờ đợi trong nhà vệ sinh, Tân và con Lu nép sát vào một bên tường cạnh cửa ra vào. Bên còn lại là hai mẹ con Huyền Linh, cả hai đã rút vũ khí ra, nắm chặt trong tay sẵn sàng tấn công khi có hiệu lệnh của hắn. Lần đầu tiên phải chiến đấu với đồng loại, cả bọn không chỉ lo lắng căng thẳng, mà còn có một chút cảm giác sợ hãi. Bình tĩnh, lạnh lùng nhất ở đây chắc chỉ có con Lu. Do trong suy nghĩ non nớt của nó, không tồn tại nhiều cảm xúc như vậy. Chỉ cần chủ nhân ra lệnh, là nó lập tức lao lên, không cần biết đối thủ của mình là ai, hướng chỉ đám người này còn là loại nó chán ghét nhất.

Nghe tiếng bước chân, ồn ào của bọn tội phạm chạy lên tầng năm, là người chỉ huy trong nhóm, hắn bỗng cảm thấy áp lực và căng thẳng tăng nhanh đột biến. Chân tay tê cứng lại, hắn lập tức nhắm mắt, khẽ hít một hơi thật sâu nén xuống bụng, rồi từ từ thở ra. Thực hiện vài lần hít thở theo môn khí công, tinh thần mà bỏ của mình dạy, hắn dần dần cảm thấy tốt hơn nhiều. Mờ mắt ra, ánh mắt của hắn lúc này đã chuyển thành cương quyết.

Liếc mắt sang phía đối diện, thấy sắc mặt của Huyền Linh không được tốt, nhưng may mắn là cũng không đến nỗi quá tệ, hắn khẽ thở nhẹ một hơi trong lòng. Giờ cánh tay trái lên, hắn ra dấu chuẩn bị sẵn sàng. Nhìn cả hai kiên định gập đầu, hắn cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Dù sao, hai mẹ con họ cũng từng rất nhiều lần chiến đấu và tiêu diệt quái vật “Nắm đầu người” rồi. Hình thể của những con quái đó chính là những người bình thường nên giờ đối phó với bọn tội phạm, cả hai tuy có áp lực, nhưng cũng không đến nỗi quá lớn. Thử đề nén tinh thần ở đây, chủ yếu là cảm giác tội lỗi khi giết người, nhưng bọn tội phạm này còn có thể coi là con người sao.

Khoảng năm phút trôi qua, cả bọn yên tĩnh chờ đợi, bọn tội phạm sau khi tản ra, lưng sục khắp nơi, cuối cùng cũng có một nhóm nhỏ tiếp cận lại đây. Nghe âm thanh ồn ào của lũ ô hợp, hắn không cần nhìn cũng biết được bọn chúng có tất cả bốn người. Số lượng như thế này là rất vừa phải, thích hợp để hắn tiến hành kế hoạch.

Khi hai tên tội phạm bước từng bước, chiếu đèn áp sát nhà vệ sinh, hắn nín thở, chuyển sang trạng thái tập trung cao độ. Nhìn ánh đèn đảo qua, đảo lại, hắn khẽ nói lòng sợ to trong

lòng bàn tay phải, để mỗi nhữ trên lỗ thông gió trượt ra bên ngoài một ít, tạo thành âm thanh xột xoạt. Tiếng động cất lên, hai tên tội phạm vừa chiếu đèn pin tới là hấn ngay lập tức ngắt sợi tơ, để mỗi nhữ rơi luôn khỏi lỗ thông gió.

Tưởng rằng cả bọn đã chui ra ngoài trốn thoát, hai tên tội phạm bất giác cất bước chạy nhanh, hướng tới cuối nhà vệ sinh. Thế là không có bất ngờ nào xảy ra, hai tên dính bẫy của hấn, ngã xuống, rồi bị sợi tơ cắt cổ. Ngay khoảnh khắc bọn chúng ngã xuống, hấn lập tức có hành động tiếp theo. Cắt đứt sợi tơ tầm thấp, hấn khễ hô lên:

- Huyền Linh... Lu... Lên... – Vừa nói, hấn vừa phóng nhanh về phía khẩu súng hai tên tội phạm làm rơi xuống nền nhà.

- Phắc.... – Sau hiệu lệnh Tần, Huyền Linh nắm chặt thanh đao bằng hai tay xông lên, rồi dùng hết sức chém thật mạnh vào gáy một tên tội phạm.

- Gừrur... Rắc... - Gân như đồng thời với Huyền Linh, con Lu cũng nhanh như chớp chồm tới, ngoạm cổ nốt tên còn lại, rồi dùng sức đẩy nghiêng.

- Bịch... Bịch... – Kết thúc màn tấn công dũng mãnh của Huyền Linh và con Lu, hai cái đầu lâu lập tức rời khỏi cổ văng đi chỗ khác, để lại phần thân thể nặng nề co giật rơi xuống đất. Dưới ánh đèn pin nhấp nhোang, máu từ cổ hai tên tội phạm phụt ra thành vòi.

Trong lúc Huyền Linh và con Lu kết liễu kẻ địch, Tần lao lên nhắt súng thì An Nhiên cũng không rảnh rỗi. Nghe thấy hiệu lệnh của hấn xong, con bé liền giương súng cao su hé mắt ra bên ngoài cửa phòng vệ sinh bắn liên tiếp hai nhắt. Mục tiêu là hai tên tội phạm còn lại đang gấp gáp lao tới.

- Đoàng... Đoàng... – Tiếng nổ vang lên chát chúa, hai tên tội phạm kia mỗi người bị bắn nát một bên mắt. Bọn chúng ngay tức thì, ngã ngửa về đằng sau, buông súng văng đi một bên, rồi đưa tay lên ôm mắt lẫn lộn, gào thét.

Nối tiếp hành động của An Nhiên, Tần nhắt khẩu súng tiểu liên AK xong, hấn liền một mạch xoay người, giương súng ngắm vào hai tên tội phạm lăn lóc dưới đất rồi, cắn răng bóp cò.

- Kinh... Kinh... Kinh... – Tia lửa tóe ra, tiếng súng vang lên đanh thép, hấn vừa giữ cò vừa cất bước chạy ra cửa nhà vệ sinh.

- Phup... Phup... Phup... – Từng viên đạn bay đi với tốc độ bằng mắt thường không thể nhìn thấy đâm xuyên vào thân thể hai tên tội phạm tạo thành những lỗ máu, rồi nhanh chóng kết thúc sinh mạng của bọn chúng.

Diệt địch xong, hấn liền gấp gáp giương súng bắn nổ những cái bóng típ và camera trên trần ngoài hành lang, khiến cho một đoạn trước cửa nhà vệ sinh chìm vào trong bóng tối.

- Uyeh... Uyeh... Uyeh... – Lúc này, hai đầu hành lang và những lối thông tới cũng bắt đầu ồ ạt tràn tới rất nhiều tên tội phạm.

Vội nhắt hai khẩu súng dưới chân chạy quay trở lại nhà vệ sinh, hấn nép sát vào mép tường rồi chia súng ra bên ngoài điên cuồng nã đạn vào những tên tội phạm áp sát lại gần. Ở bên còn lại, Huyền Linh cũng đã nhắt một cây súng rồi bóp cò bắn liên tục. Dưới hỏa lực mạnh mẽ của cả hai, vài tên tội phạm dẫn đầu lập tức bị đánh giết. Khoảng một giây sau, những tên còn lại mới kịp phản ứng, vội vàng thụt vào những góc ngách, bờ tường khuất tầm nhìn. Tìm được chỗ ẩn nấp, bọn tội phạm liền giương súng ra điên cuồng phản công. Nhưng bọn chúng ở ngoài sáng, mà chỗ của Tần lại chìm vào trong bóng tối nên chỉ có thể bắn bừa, không có mục tiêu chính xác.

Không còn cách nào khác, một vài tên tội phạm phải chia tay hé đèn pin cố gắng chiếu tới. Nhưng những cái đèn vừa mới nhô ra, là An Nhiên bằng vào khả năng thiện xạ của mình, lập tức bắn nổ hết. Thế là, trong cuộc đấu súng này, hấn và Huyền Linh có thể dễ dàng ngắm bắn bọn tội phạm, còn bọn chúng thì lại không thể. Mặc dù, cả hai chưa từng được sử dụng vũ khí nóng, nhưng trước kia, những buổi học quân sự thì cả hai phải tiếp xúc và thực hành với mấy thứ này. Tiểu liên AK là súng trường tự động, rất dễ sử dụng, chỉ cần lên đạn rồi bóp cò là xong. Chỉ là, cả hai không được rèn luyện, nên độ chính xác trong từng phát bắn là không cao. Nhưng khoảng cách của cả nhóm với vị trí bọn tội phạm lại cách nhau rất gần, nên tên nào để lộ thân thể ra đều bị ăn đạn.

Vài phút trôi qua, đang đầu súng khốc liệt với bọn tội phạm đến đồ cả mắt, bỗng khẩu súng tiểu liên AK của hấn hết đạn. Vội quăng khẩu súng đi, nhắt khẩu khác lên định bắn tiếp thì hấn nhận ra, đây là khẩu súng cuối cùng rồi. Như bị một gáo nước lạnh dội vào, hấn giật mình thoát khỏi trạng thái điên cuồng. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hấn ngoái sang nhìn Huyền Linh thì thấy cô ấy cũng nhìn lại bằng ánh mắt lo lắng. Không cần hỏi, hấn cũng biết được cô ấy cũng vừa bắn hết đạn xong, mới nhắt lên khẩu súng khác. Cả hai chỉ còn sáu mươi viên đạn tất cả, phải sử dụng cực kì tiết kiệm, vì với tình thế bây giờ, hết đạn là coi như xong rồi.

Trong khi đó, số lượng bọn tội phạm vẫn còn lại rất đông, ngoài vài tên ngu ngốc xông lên lúc đầu bị hấn và Huyền Linh diệt thì ở cuộc đấu súng lúc này, cả hai cũng không kết liễu thêm được bao nhiêu. Không còn cách nào khác, hấn phải tìm cách đột phá khỏi đây ngay, nếu không thì chỉ còn đường chết. Nhưng hấn phải làm thế nào đây. Phía sau, lối lỗ thông gió không thể đi được rồi. Phía trước, nếu hấn dẫn cả bọn liều mình đột phá, dù có mượn bóng tối để ẩn nấp thì chắc chắn cũng không đi được bao xa. Mục tiêu lớn, không gian trống trải, bọn tội phạm bắn bừa cũng có thể trúng.

Tần đang hoang mang, vắt óc suy nghĩ, bỗng ở ngoài kia vang lên tiếng quát tháo lớn át cả tiếng súng truyền vào tai hấn:

- Lũ ngu... Bọn mày không biết lấy cái gì che chắn rồi tiến lên áp sát à... Bọn chúng chỉ bốn khẩu súng, bắn một lúc là hết đạn ngay... Còn mấy thằng này... Đứng xa ra chiếu đèn lên nóc trần để phản quang xuống là được rồi... – Tiếng chỉ huy là của tên Hùng, xem ra trong lũ ô hợp này chỉ có hấn là giữ được đầu óc tỉnh táo.

Lòng trùng xuống, điều hấn lo lắng nhất đã xảy ra. Vào đường cùng rồi, hấn phải liều thôi, dù sao chết do súng đạn vẫn còn hơn bị bắt nhiều. Mắt đỏ ngầu, hấn ngoái đầu nhìn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu hết một lượt. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, hấn há miệng chuẩn bị hét lớn xông lên thì một âm thanh ghé rợn từ bên ngoài bệnh viện truyền tới làm tắt cả mọi người giật nảy mình.

- GU.....UUUUPPP!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thảng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Hành động khó hiểu của con “quái vật người bộ”

Đang đứng chờ đợi nhóm con mồi bị bắt dưới hành lang tầng một, lão đại tá tái mét mặt khi nghe thấy tiếng rống inh tai, ghê rợn từ trong màn đêm thăm thẳm trước cổng bệnh viện. Âm thanh này không phải cái gì xa lạ, bởi chỉ mới hôm qua thôi, lão đại tá đã được trải nghiệm sâu đậm, khắc vào tận trong óc. Thứ tạo ra âm thanh này, là một con quái vật có hình dạng gớm ghê, tởm lợm vô cùng.

Lão ta không biết thứ gì hình thành nên con quái vật này, nó từ đâu đến, và lão không thể hiểu được tại sao con quái lại tấn công khu cứ điểm. Là vì sẵn mồi ư, biểu hiện hôm qua của nó giống như không phải vậy. Con quái phá hủy một đoạn tường bao xông vào bệnh viện, nó gào rống, xối tung mọi thứ lên, làm bị thương, nhưng lại không bắt người ăn thịt. Nó rất đáng sợ, không chỉ mang hình dạng kinh khủng, con quái còn sở hữu sức mạnh to lớn, và tiếng gào rống có khả năng công kích tinh thần. Dùng súng trường điển cuồng nã đạn vào con quái vật, nhưng không hiệu quả, đám lính của lão cực kì hoảng sợ. Lại nghe thêm tiếng rống thảm thiết của nó, chút nữa thì cả đám tan rã ý chí, mất đi sự khổng chế mà bỏ chạy toán loạn.

May mắn, trong lúc nguy cấp đó, lão đã sử dụng năng lực của mình, đồng bộ sóng não với đám lính, khắc sâu mệnh lệnh tấn công thì bọn chúng mới không tan rã. Để xua đuổi con quái, lão phải hạ lệnh cho tên Hùng sử dụng vũ khí có sức bộc phá cao, là súng chống tăng B40 làm nó bị thương nặng mới được. Tưởng rằng bị trọng thương, con quái sẽ sợ hãi và không dám bén mảng đến nữa. Nhưng thật không ngờ, chỉ sau một ngày nó đã quay trở lại.

Việc dùng năng lực khổng chế bọn lính rất tiêu hao tinh thần, hôm qua vận dụng xong, lão bị suy kiệt đến mức không thể âu yếm các bé mà phải nghỉ ngơi luôn. Việc này làm lão rất bức mình, vì có một bé mới thu về trong ngày mà không có sức chơi đùa ngay được. Hôm nay nhất định phải diệt con quái vật khốn kiếp này, nếu không lão chỉ có nước dọn ổ chuyển sang nơi khác. Vì con quái không chỉ khiến lão tiêu hao đạn được, mà sự xuất hiện của nó còn khủng bố tinh thần đám lính. Đặc biệt, đạn của súng chống tăng B40 cũng không còn nhiều, đây là vũ khí có sức sát thương duy nhất hiệu quả đối với con quái vật, hết đạn là khu cứ điểm này xong rồi.

.....

- Uyñh... Uyñh... Uyñh...

Sau tiếng gào rống báo hiệu, con quái bắt đầu di chuyển, thân hình đồ sộ của nó khiến mặt đất chấn động rung lên từng đợt. Ở bên dưới, đám lính canh cổng đã bỏ chạy toán loạn từ lâu, cho nên con quái dễ dàng đột phá vào trong bệnh viện như chỗ không người. Nhảy tới khoảng sân trống, con “quái vật người bộ” phát hiện ra một vài tên tội phạm điên cuồng chạy trốn phía trước, nó liền gào lên một tiếng thê lương kì quái, rồi vung xúp tu đuổi theo.

- GỤUUPPP!!!

Với tốc độ ra đòn nhanh như chớp giật, ba tên tội phạm chưa kịp chạy vào trong dãy nhà lập tức bị con quái vật quán chặt bắt lấy rồi từ từ kéo về.

- AAAAA... – Hoảng sợ gào thét, bọn chúng cố gắng bấu víu vào mặt đất, cò cây để giữ thân thể lại, nhưng không có một chút hiệu quả, vì sức mạnh của con quái quá lớn.

Tơ mắt, bắt lực nhìn con quái vật đáng sợ phóng to trong tầm mắt, ba tên nạn nhân xấu số, thầm cầu nguyện nó sẽ bỏ qua cho mình như vài tên may mắn hôm qua. Nhưng không đến một giây sau, bọn chúng nhanh chóng phải chìm sâu vào tuyệt vọng. Con quái kéo người về xong, nó liền há cái miệng to như chậu máu ở bụng mình ra, rồi từ từ nhét ba tên tội phạm vào đó. Đau đến chết đi sống lại, bây giờ bọn chúng mới biết cảm giác bị ăn sống là tồi tệ như thế nào. Trước khi ý thức mất đi hoàn toàn, trong đầu bọn chúng chỉ có một ý nghĩ. Có lẽ, trước kia mình tra tấn người khác bằng cách để quái vật ăn thịt chặm dài từng phần cũng giống như thế này.

Những tên tội phạm nhanh chân hơn ngoài đầu lại chứng kiến cảnh này thì sợ hãi đến tái mét cả mặt, chân tay run lên bần bật. Không dám nhìn thêm, bọn chúng vội chạy bỏ vào trong những căn phòng của dãy nhà, rồi chui xuống gầm giường gầm ghế trốn. Mặc dù, tận thế xảy ra, bọn chúng đã từng chứng kiến rất nhiều hình ảnh kinh dị. Tâm lý được rèn luyện, nhưng không hiểu sao đối mặt với con quái vật này bọn chúng lại cảm thấy cực kì sợ hãi, nỗi sợ như muốn đánh sâu vào trong linh hồn.

.....

Dưới ánh sáng nhấp nhোang, từ đèn pin trên sân thượng ba dãy nhà mà đám lính chiếu xuống, lão đại tá chứng kiến cảnh vài tên bị con quái vật ăn thịt mà tái nhợt hết mặt. Vừa sợ vừa giận, lão không ngờ con quái chỉ qua một ngày một đêm đã bình phục vết thương gần như hoàn toàn, và lần tấn công này nó bắt người ăn thịt. Lão không thương xót mấy tên xấu số bị chết kia, nhưng tiếc nuối việc mất đi bọn chúng sẽ làm lực lượng của mình mỏng đi, và trở nên yếu đuối. Bởi vì, để thu phục được những tên như thế không dễ dàng, lão cần phải bỏ ra khá nhiều thời gian và tinh thần đi dụ dỗ rồi khống chế.

Đang yên đang lành thì con quái vật khốn nạn này bất ngờ xuất hiện làm xáo trộn đi cuộc sống tuyệt vời của lão. Nó khiến cho mọi sự thuận lợi của lão từ sau khi tận thế diễn ra biến mất. Càng uất ức hơn, lão còn không biết nó phát điên chạy vào đây để làm gì nữa. Mắt đỏ ngầu, mặt vằn vẹo đáng sợ, lão nghiêng răng gằn lên:

- Khốn... Kiếp... Con quái vật khốn kiếp... – Giọng nói khàn khàn phun ra cho thấy tâm lý của lão cực kì bất ổn vào lúc này.

- Rầm! – Đấm mạnh một tay vào lan can, lão rút bộ đàm ra, bấm nút rồi rống lên hạ lệnh.

- Hùng... Máy nhanh chóng mang hết người xuống đây khẩn cấp cho tao... Hôm nay, tao nhất quyết phải tiêu diệt con quái vật đáng ghét này... Cái gì... Máy vẫn chưa bắt được nhóm con mồi... Đồ phế vật, để lại khoảng chục đứa trên đây thôi, còn xuống đây nhanh lên...

Quất tháo qua bộ đàm xong, lão quay sang hai bên chỉ huy đám tội phạm có nhiệm vụ canh phòng bên dưới mặt đất vừa mới tập trung về đây. Đầu tiên, lão kêu bọn chúng đứng thành hàng ngang, bấm sát lan can, yểm trợ cho nhau rồi điên cuồng nã đạn vào con quái vật. Tiếp theo, lão cử một vài tên khác chạy tới nhà kho lấy thêm hộp đạn và súng chống tăng B40 mang ra đây tiếp tế. Cuối cùng, khi tạm thời ổn định được tình hình, lão lập tức vận dụng năng lực đồng bộ sóng não của mình, khống chế những tên tội phạm vừa bỏ trốn, bắt buộc bọn chúng đi ra cầm súng và chiến đấu với quái vật.

Cách khoảng hai chục mét ngoài kia, ở khoảng sân trống trải, “con quái vật người bộ” đang hùng hục chạy gần về đây, bất ngờ bị nhóm bọn tội phạm nã đạn như mưa, nó lập tức phải đứng khựng lại. Gào lên tiếng rất mang nhĩ, nó dùng xúp tu bọc cơ thể lại, rồi cố gắng tiến lên từng bước một. Nhưng trước hỏa lực mạnh mẽ của nhóm tội phạm, nó chỉ tiến thêm được một đoạn ngắn thì mớ xúp tu dày đặc đã không chịu được. Lực xuyên phá đáng sợ của đầu đạn không chỉ phá hủy tan nát những cái xúp tu, mà còn đẩy lùi con quái lại đáng sau. Nó biết, với thương tích như thế này thì không đủ để uy hiếp sinh mạng mình, nhưng nếu bản thân không nhanh lên, lũ con người khốn kiếp kia sẽ sử dụng thứ vũ khí đáng sợ hơn nữa tấn công.

Không còn cách nào khác, con quái gào rống lên một tiếng thê lương, đột nhiên bắt lấy một con bộ sau lưng rồi nhanh như chớp cho vào trong miệng ăn.

.....

Một lát sau, tên Hùng dẫn người chạy xuống chỗ lão đại tá. Nhìn thấy tình hình trước mắt, không cần lão đại tá hạ lệnh, hắn liền để cho đám lính tản ra xung quanh tạo thành một vòng tròn, bắn yểm trợ, còn bản thân thì lập tức tiếp nhận khẩu B40. Lấp đạn, hắn giương súng ngắm vào con quái vật chuẩn bị bắn thì dị biến phát sinh.

- GỤUUUPPPPP!!!

Con quái đang bị cầm chân ở khoảng trống giữa sân, đột nhiên rống lên một tiếng rung trời khiến tất cả mọi người khựng lại. Mặt trắng bệch, trong lòng tên Hùng bỗng nổi lên cảm giác bi thương, chán nản, không muốn sống, không muốn làm gì cả nữa. Rồi những ký ức trong quá khứ, trước khi tận thế xảy ra nổi lên. Hắn thấy mình khi đó là tiểu đội trưởng, đang dẫn đội viên đi xây nhà tình nghĩa giúp những người khó khăn, neo đơn. Làm việc rất mệt nhọc, nhưng ai cũng vui vẻ, đầy ắp tiếng cười khi giúp đỡ được người khác. Hoàn thành công việc xong, trước khi dẫn tiểu đội ra về, nhìn vào ánh mắt chan chứa tình cảm, đầy sự biết ơn của những người khổn khổ, hắn cảm thấy thật đáng giá, thật vui, thật ấm áp.

- TẤN... CÔNG...

Đang chìm trong hồi ức, tiếng hét của lão đại tá bất ngờ vang lên trong tai hắn. Những cảm xúc tiêu cực lập tức tan biến, hắn tiếp tục giương súng lên, nhắm bắn con quái vật. Không còn cảm giác tội lỗi trong tâm nữa, được trở về với con người thực, hành động của hắn trở nên dứt khoát kiên định. Cái ác cũng giống như một chất ma túy vậy, đã hãm vào là chỉ có thể chìm sâu trong đó, rất khó để tìm thấy đường thoát ra. Nhưng hắn không biết rằng, sâu trong ánh mắt mình vẫn luôn âm ỉ một cái gì đó khác lạ.

Những tên tội phạm khác cũng trong tình trạng giống như tên Hùng, được lão đại tá đánh thức. Bọn chúng giương súng lên chuẩn bị bóp cò tấn công con quái vật tiếp. Nhưng tầm nhìn vừa sáng tỏ, bọn chúng liền kinh hồn táng đảm, vì con quái vật trước mắt bỗng biến thành khổng lồ. Con quái không cao hơn bao nhiêu, nhưng thân thể của nó đột nhiên to ngang ra, mỡ xù tu đứt gãy không những mọc trở lại, mà còn phát triển dài hơn trước. Hình dạng của nó trở nên ngày càng dữ tợn, gần như không còn dấu tích nào trước kia của con người, trừ đôi mắt trên cái đầu lâu quái dị.

Hoàn tất biến đổi xong, con quái bật nhảy xông lên nhanh chóng áp sát dãy nhà trung tâm, nơi bọn tội phạm tập trung nhiều nhất. Vung vẩy mỡ xù tu, nó quét ngang bắt đi khoảng chục tên kém may mắn, mặc cho bọn chúng điên cuồng nã đạn. Rống lên kinh hồn, nó nhét tất cả đám tội phạm vào cái miệng khổng lồ của mình, rồi ngấu nghiến nhai nuốt. Đợt tấn công đầu tiên thành công xong, con quái vừa vung xù tu định làm tiếp đợt nữa thì một cái đầu đạn to lớn bay nhanh phóng to trong con ngươi của nó.

- Uyênh... – Âm thanh trầm đục vang lên, đầu đạn B40 đâm vào cơ thể con “quái vật người bọ” rồi phát nổ.

- GỤPPPPPP!!! – Gào lên một tiếng đau đớn, con quái ngã ngửa về đằng sau, một mảng thịt bên vai và vài sợi xù tu của nó lúc này bị nổ tung, bắn ra xung quanh rồi rơi lại tã xuống đất.

Con quái gắng gượng dựng người đứng lên, nhưng bọn tội phạm xung quanh điên cuồng nã đạn AK tới khiến nó lại ngã vật xuống.

Trong khi đó, tên Hùng bắn xong phát đạn đầu tiên liền lập tức nhét đầu đạn chuẩn bị cho lần bắn thứ hai.

.....

Trong nhà vệ sinh, sau khi nghe thấy âm thanh gào thét của “quái vật người bọ”, Tân liền lập tức dừng lại ý định đột phá. Tiếp tục cố thủ, hắn kiên nhẫn chờ đợi xem tình hình sẽ ra sao. Và rất nhanh, hắn biết được quyết định của mình là đúng đắn, vì chưa đến hai phút sau, tên Hùng đã kéo đi một lượng lớn tên tội phạm rời khỏi tầng năm dãy nhà. Bao vây hai bên hành lang, trước cửa nhà vệ sinh bây giờ chỉ còn lại khoảng chục người. Số người ít đi, nhưng bây giờ hắn và Huyền Linh muốn chiến đấu trực diện, hạ gục bọn chúng tìm lối thoát vẫn là không thể nào. Phải tìm cách khác để diệt bọn chúng, nhieu lắm, hắn vắt óc suy nghĩ.

Vài phút trôi qua, bỗng hắn nghe thấy bên dưới vang lên tiếng súng nổ kịch liệt, rồi tiếng con “quái vật người bọ” rống lên. Cả hai bên đang chiến đấu với nhau, và có vẻ như tất cả bọn tội phạm bên dưới đã tập trung vào một chỗ để đối kháng với con quái vật. Nếu thực sự trường hợp xảy ra như vậy thì hắn có lối thoát để dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu trốn khỏi đây rồi.

Vội rời khỏi mép cửa, hắn chạy tới cuối nhà vệ sinh, trèo lên lỗ thông gió rồi ló đầu nhòm ra bên ngoài. Phát hiện dưới đất đằng sau dãy nhà đúng là không có bóng dáng một tên tội phạm nào, hắn mừng thầm trong lòng. Quay trở lại cửa, hắn ghé vào tai Huyền Linh khẽ nói cho cô biết kế hoạch tẩu thoát của mình. Kêu cô ấy hết sức cẩn thận, cố thủ ở cửa, và dặn dò con Lu nếu có chuyện gì xảy ra, phải bắt chấp tất cả bảo vệ hai mẹ con xong, hắn đeo khẩu lên rồi trèo tường chui qua lỗ thông gió ra bên ngoài nhà vệ sinh.

Nhanh chóng leo lên gần sân thượng, hắn hé mắt nhòm thì thấy đám tội phạm bên trên, tất cả đều tập trung vào một hướng chiếu đèn xuống khoảng sân ở giữa ba dãy nhà. Bọn chúng không nổ súng, mà vất ở một bên, có vẻ như là đã hết đạn. Đào mắt sang hai bên, hắn thấy ở hai dãy nhà bên cạnh, những tên tội phạm khác cũng trong tình trạng tương tự. Tất cả bọn chúng có khoảng chục tên, chia đều ra ba dãy nhà khác nhau.

Nắm rõ được tình hình trước mắt xong, hắn lén lút trèo lên trên sân thượng dãy nhà giữa. Nhìn hết một lượt cho chắc, mình không bỏ sót tên nào, hắn lòi khẩu súng ra, cắn răng, điên cuồng xả đạn vào đám tội phạm. Bị tấn công bất ngờ, những tên tội phạm không kịp làm ra một chút phản ứng liền bị hắn nhanh chóng diệt gọn.

Giết địch xong, hắn cẩn thận chạy tới rìa sân thượng, nơi bọn tội phạm vừa đứng chiếu đèn pin xuống. Trong tầm mắt, hắn nhìn thấy con “quái vật người bọ”, có thể nói là quen thuộc đang bị bọn tội phạm điên cuồng xả súng nã đạn dưới sân. Con quái có vẻ như đã bị trọng thương, cơ thể với nhiều lỗ hổng bị phá nát, con quái giờ như một đồng thịt bầy nhầy. Nhưng nó vẫn sống, và thỉnh thoảng còn bắt được một vài tên tội phạm, kéo vào cái miệng khổng lồ rồi ăn thịt. Sức sống của con quái thật đáng sợ và ngoan cường, nhưng hắn không hiểu sao nó phải liều mình tấn công ở tội phạm này làm gì. Nếu như để sân môi thì đám quái vật “Năm đầu người” ngoài kia chẳng phải dễ dàng hơn sao. Con quái vật này sẽ là một nỗi ám ảnh khi cận chiến, nhưng hứng chịu công kích tầm xa thế này, nó làm sao là đối thủ của bọn tội phạm. Sớm hay muộn, nó cũng bị bọn chúng bào chết thôi, hắn phải nhanh chóng tận dụng cơ hội này trốn khỏi đây mới được.

Nghĩ vậy, hắn lập tức bám tường trèo xuống hành lang tầng năm. Chạy tới chỗ cầu thang, hắn tìm cầu dao rồi kéo dập ngắt điện. Khi cả tầng chìm vào trong bóng tối, hắn lặng lẽ tiếp cận nhóm tội phạm đang bao vây khu nhà vệ sinh, nơi hai mẹ con Huyền Linh và con Lu cố thủ. Mất điện, bên trong tối như mực, bọn tội phạm dù có đèn pin, nhưng cũng lập tức lâm vào hoảng loạn. Thấy đội hình bọn chúng bị phá vỡ, hắn liền nổ súng bắn chết từng tên một.

Một lát sau, dọn dẹp xong xuôi bọn tội phạm, hắn nhặt lấy vài khẩu súng AK còn đầy đạn chạy về chỗ nhà vệ sinh. Mất đi ánh sáng, Huyền Linh và An Nhiên nghe động tĩnh tường hắn là địch suốt nửa thì nổ súng. May là con Lu đã ngăn cản kịp thời cả hai, nếu không thì hắn phải ôm hận rồi. Bọn tội phạm trên tầng năm đã không còn, giờ là lúc hắn phải nhanh chóng mang cả bọn chạy trốn.

Lấy một cái đèn pin, hắn đưa cho Huyền Linh để cô soi sáng. Tiếp theo, hắn tắt bật thực hiện công tác chạy trốn. Dính sợi tơ vào ba lỗ, hắn vận chuyển đồng đồ này xuống mặt đất trước, bằng cách thông qua qua lỗ thông gió. Sau đó, là đến lượt con Lu, rồi An Nhiên và Huyền Linh. Khi tất cả tiếp đất an toàn xong, hắn mới tự từ trên xuống.

Đang lúc Tân từ từ nhả sợi tơ, để thân thể mình hạ xuống, tới lưng chừng quãng đường, ở ở cửa sổ tầng ba, hắn tình cờ liếc vào bên trong thì thấy một đám các bé gái bị xích cổ vào cây cột. Các cô bé có độ tuổi từ tám đến mười hai, thân hình gầy gò với đầy vết bầm tím do bị đánh đập bạo hành trên da. Trời rét lạnh mà quần áo của các cô bé hết sức đơn bạc, để giữ ấm, các em phải rúm ró cuộn lại với nhau. Cảm nhận được có người nhìn mình, các em ngoai đầu hướng ánh mắt tới chỗ hắn. Nhìn thấy hắn treo leo ngoài cửa sổ giống như là đang chạy trốn, các em liền ư ư lên cầu cứu. Các em không nói được lên lời là do miệng bị buộc một thứ dụng cụ kỳ lạ gì đó. Hắn không rõ các em nói gì, nhưng nhìn vào ánh mắt đáng thương của mỗi người hắn hiểu là “Cứu với”.

Lòng thất lại, đôi mắt đỏ ngầu lên, hắn chưa bao giờ thấy tức giận bọn tội phạm thế này. Cắn chặt răng, hắn chuẩn bị bắt chấp tất cả, đột nhập vào trong giải cứu những cô bé đáng thương, nhưng sức nhớ đến hoàn cảnh của mình bây giờ liền cảm thấy do dự. Chỉ mang hai mẹ con Huyền Linh chạy trốn, hắn đã đối mặt với rất nhiều khó khăn rồi, giờ thêm một đám người yếu đuối, không có khả năng tự vệ thế này thì làm sao lo liệu nổi. Nhưng cứ thế mà bỏ đi, tâm lý của hắn sau này làm sao mà yên ổn được.

- Gâu!

Ở dưới đất, con Lu thấy chủ nhân của mình dừng lại lâu quá liền nôn nóng cất tiếng sủa thúc giục.

Giật mình thoát khỏi những suy nghĩ lung tung, nhớ tới ý tưởng bỏ mặc các cô bé chạy khỏi đây, hẳn sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh. Từ lúc nào mà bản thân hẳn lại thay đổi trở thành ích kỉ thế này. Trước kia, hẳn luôn mặc niệm trong đầu, dù thế nào cũng phải tuân theo bản tâm, làm những việc mình cho là đúng dù hoàn cảnh có thế nào đi chăng nữa, để không phải hối hận. Vậy mà, bây giờ hẳn nghĩ đến lợi ích của mình trước rồi mới hành động. Luôn luôn coi khinh bọn tội phạm rồi nhận mình là người tốt, xem ra trong thâm tâm của hẳn cũng không tốt đẹp như vậy.

Không cho phép mình sai lầm thêm nữa, hẳn đập vỡ cửa kính rồi đột nhập vào trong phòng giam giữ các bé gái.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Người quen cũ

Đột nhập vào bên trong căn phòng, Tân đảo mắt quét qua một lượt. Tới góc khuất cạnh tường, hẳn kinh hãi nhìn thấy trên cái bàn lớn, có một đống những dụng cụ kì quái, sextoy. Mặc dù lần đầu tiên chứng kiến mấy thứ này, nhưng hẳn có thể đoán được chúng dùng để làm gì. Chủ nhân của căn phòng này, là một ấu dâm, biến thái, bệnh hoạn không phải nghi ngờ. Từ mùi máu và nước tiểu nồng nặc trong không khí, thì nơi đây đã từng có rất nhiều nạn nhân bị bắt chứ không chỉ mỗi ba bé gái kia. Tình cờ liếc mắt đến chỗ giường, hẳn phát hiện quả thật trên đó vẫn còn một cô bé bị trói buộc nữa.

Nghĩ tới cảnh những bé gái ngây thơ, non nớt bị bạo hành, hai mắt của hẳn bỗng chuyển thành đỏ ngầu. Gân xanh nổi lên chẳng chịt, hẳn tức giận, sôi máu như sắp nổ tung. Nếu như, lúc này con quỷ biến thái mà xuất hiện trước mặt, hẳn nghĩ sẽ tự tay băm sống nó ra từng mảnh nhỏ. Cùng là con người với nhau, sao lại nở đối xử với đồng loại như vậy.

Nắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi thở nhẹ ra, hẳn cố gắng kìm nén cảm xúc phẫn nộ. Cầm chắc cái riêu trong tay, hẳn tiến lên, cẩn thận cắt đứt vòng cổ, giải thoát cho ba bé gái. Vừa thoát khỏi trói buộc, hẳn thấy ba em lập tức co rúm người lại, hoảng loạn rúc vào một góc run lẩy bẩy, trong lòng liền bất giác nhói lên đau đớn. Cúi xuống, hẳn hé môi, gắng mím cười thân thiện, rồi khẽ cất tiếng nói:

- Dừng sợ... Các con được an toàn rồi... Chủ hứa sẽ không để các con bị đau nữa...

Nghe hẳn nói, ba cô bé chỉ yên lặng, rồi hướng ánh mắt nom nớp sợ hãi nhìn, chứ không đáp lời. Nhưng có lẽ cảm nhận được sự chân thành trong ánh mắt của hẳn, một cô bé đánh bạo yếu ớt gật đầu.

Tạm thời ổn định được ba bé gái, hẳn xoay người, tiến lại gần cái giường. Giải thoát nốt cho cô bé này xong, đưa tất cả xuống, rồi nhanh chóng rời khỏi đây thì cả nhóm mới chính thức an toàn được. Nhưng vừa tới nơi, liếc mắt, nhìn rõ được dung mạo của cô bé, hẳn liền kinh ngạc sững sờ cả người.

Đây không phải ai xa lạ, chính là bé Thương, đứa trẻ mồ côi sống cùng với bà nhặt đồng nát ở khu ổ chuột, mà trước kia hẳn vẫn hay giúp đỡ. Tuy dung mạo cô bé bây giờ đã đổi khác, tóc từ màu đen biến thành bạch kim, làn da đen nhem trở nên trắng nõn, còn cơ thể thì đầy đặn hơn, nhưng hẳn vẫn có thể nhận ra được em, do bộ quần áo cũ kĩ và vết chàm bằng cái chén bèn má phải. Không biết cô bé đã bị tên biến thái trong phòng này giờ trở gì rồi, mà mặt mũi em trắng bệch không có một chút huyết sắc. Hai mắt nhắm em nghiền, đôi môi nhợt nhạt thâm tím, còn cơ thể thì lạnh băng như xác chết.

Vô cùng lo lắng, hẳn vội đặt tay lên mũi em kiểm tra. Phát hiện cô bé vẫn còn thở, dù no yếu ớt đứt quãng, hẳn mới thở nhẹ một hơi trong lòng. Cắt đứt mớ dây trói buộc, hẳn thử moi biện pháp mà bản thân biết để đánh thức cô bé dậy, nhưng không có kết quả. Có vẻ như cô bé đã chìm vào trong hôn mê sâu, nhất thời sẽ không tỉnh lại được.

Một lát sau, không còn cách nào khác, hẳn công bé Thương lên lưng, rồi dùng sợ trói buộc chặt em lại. Trở về chỗ ba cô bé, hẳn khẽ mở lời báo cả ba theo mình chạy trốn. Nghe xong cả ba gật đầu đồng ý rất nhanh làm hẳn khá bất ngờ. Có lẽ, ba em nhìn thấy hẳn ân cần chăm sóc bé Thương nên đã bớt sợ hãi và đã có một chút tin nhiệm hẳn. Làm tốt công tác tình thần xong, hẳn gấp gấp tiến tới chỗ cửa sổ. Nhả sợi tơ trong lòng bàn tay ra, hẳn từ từ thả từng người một từ trên xuống mặt đất.

Để ba bé gái an toàn tiếp đất xong, hẳn công theo bé Thương vội vàng đu mình xuống. Gặp hai mẹ con Huyền Linh tiến lại gần tò mò muốn hỏi, hẳn liền ra hiệu cho cả hai im lặng, vì không có thời gian. Mở ba lô, hẳn lấy ba cái áo khoác phao đưa cho ba cô bé mặc xong, rồi tự khoác lên mình thêm một cái nữa để giữ ấm cho bé Thương. Xong xuôi, hẳn vội vã nhắm hướng tường bao bệnh viện mà cất bước. Theo sát phía sau hẳn là ba cô bé đáng thương, Huyền Linh và An Nhiên thì mỗi bên soi đèn pin, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu.

Cả nhóm đang cấp tốc di chuyển, bỗng ở phía bên kia dãy nhà vang lên tiếng rống vang trời khiến mọi người khựng lại.

- GUUUUUPPPPP!!! – Âm thanh gào thét của con “quái vật người bọ” đột ngột vang lên giữa làn đạn liên thanh, mang cảm giác thê lương, thảm thiết khiến mọi người bất giác thất thần.

Vài giây sau, tình tảo trở lại, Tân lắc lắc đầu loại bỏ những cảm xúc tiêu cực. Nghe tiếng gào rống của con quái vật, hẳn cảm giác có vẻ như nó sắp không cầm cự được rồi. Mặc dù, không hiểu vì sao con quái lại liều mình ăn thua với bọn tội phạm, nhưng sâu trong thâm tâm, hẳn phải cảm ơn nó rất nhiều. Vì không biết là vô tình, hay cố ý, con quái này gián tiếp cứu hẳn lần này. Bây giờ, cứ thế mà bỏ đi, hẳn cảm thấy thật bất nhẫn, nhưng không còn cách nào khác nữa. Nhóm của hẳn đã thêm bốn người, ba cô bé yếu đuối và một người bị hôn mê, không rõ tình trạng ra sao. Cho nên, hẳn phải đặt an toàn lên hàng đầu, nhanh chóng rời khỏi đây, để còn tìm cách chạy chữa cho bé Thương.

Thờ dãi một hơi, hẳn kiên quyết, chuẩn bị dứt khoát bước đi thì ở sau lưng, bé Thương bất ngờ tỉnh lại khỏi hôn mê, rồi mở miệng hét lên:

- BÀ.... BÀ.... Oi....

Vội đưa tay bịt miệng cô bé lại, hẳn ra hiệu cho em im lặng. Nhưng có vẻ như cô bé vừa tỉnh dậy từ ác mộng nên nhất thời không thể bình tĩnh được mà ra sức gầy dụa. Cắt đứt sợi tơ, hẳn đặt cô bé xuống đất, để em bình tĩnh lại. Vài giây sau, thấy bé Thương đã bớt hoảng loạn, hẳn chuẩn bị mở miệng giải thích sơ qua tình hình thì đột nhiên em trượt khỏi tay hẳn, rồi

cắm đầu chạy. Súng sốt mất một giây, hần kêu hai mẹ con Huyền Linh, và con Lu chờ đợi ở đây, bảo vệ ba cô bé mới cứu, còn bản thân thì vội vàng cầm một khẩu súng rồi tức tốc đuổi theo.

.....

Nấp sau cây cột của hành lang, lão đại tá lo đầu hé mắt quan sát con “quái vật người bọ”. Nhìn nó bây giờ đã gần như không còn hình dạng ban đầu, chỉ còn một đồng máu thịt bầy nhầy nằm yên bất động, nhưng lão vẫn nom nớp sợ hãi. Vì con quái vật này có sức sống đáng sợ đến kinh khủng. Mấy lần trước, con quái cũng giống như thế này, lão tưởng nó chết chắc rồi, ai ngờ vừa mới hạ lệnh dừng bắn thì không đến một giây sau, con quái liền vùng dậy quăng xúc tu bắt người. Ngay lúc này, chỉ vì thiếu cảnh giác, suýt chút nữa thì lão đã bị nó tóm gọn. May mắn, tên Hùng nổ súng B40 kịp thời, bắn tan mớ xúc tu giúp trói buộc lão thì mới thành công thoát ra.

Con quái vật khốn kiếp này hôm nay giống như bị điên, không biết rốt cuộc nó muốn cái gì mà sống chết quẩn lầy lão không chịu bỏ trốn. Bất buộc phải chiến đấu thảm liệt, một mất một còn với con quái, lực lượng của lão bị tổn thất nghiêm trọng. Gần một trăm người, mà bây giờ chỉ còn khoảng hơn chục người. Con quái quá xảo quyệt, nó điên cuồng tấn công, không để hở ra một chút thời gian nào để lão bố trí thế trận. Bởi những lúc con quái ngập ngoài gần chết, không biết nguyên nhân vì sao, chỉ trong một thời gian ngắn nó có thể cấp tốc phục hồi, rồi điên cuồng phản công. Muốn ngăn cản nó, lão chỉ có thể bắt chấp tất cả để bọn lính điên cuồng xả súng, rồi tên Hùng bắn B40 liên tiếp không ngừng.

Đến giờ súng trường đã hết đạn toàn bộ, đạn B40 cũng chỉ còn một viên duy nhất, nếu không diệt được con quái, lão chỉ có thể bỏ cứ điểm mà chạy trốn. Một chỗ tốt như này, bỏ đi lão không cam lòng. Nhất là di chuyển trong đêm tối sẽ cực kì nguy hiểm, bởi không biết được lẩn khuất trong màn đêm kia có những gì. Chưa kể, lão cảm giác, có chạy cũng chưa chắc có thể thoát được con quái vật này.

Khoảng năm phút sau, thấy con quái vẫn nằm yên một chỗ không động đậy, lão đại tá khẽ thở phào một hơi. Có vẻ như lần này nó chết hẳn rồi, nhưng để cho chắc, lão vẫn vẫy tay, ra hiệu cho tên Hùng chuẩn bị bắn viên đạn cuối cùng, rồi mới đi kiểm tra. Nhưng giữa lúc tên Hùng sắp sửa bóp cò, bỗng cả đám nhìn thấy có một bóng đen lao vút tới rồi ôm chặt lấy cái đầu tàn khuyết của con quái vật.

Kêu mấy tên lính chiếu đèn pin vào bóng đen, lão kinh ngạc khi phát hiện sự thật. Bóng đen chính bé gái mới bắt được hôm qua, bị con quái vật quấy rầy, đến giờ lão vẫn còn chưa kịp hưởng dụng. Không biết con bé lại thoát bằng cách nào, phát điên chạy tới chỗ con quái vật làm gì, nhưng lão sẽ không cho phép con mồi của mình trốn thoát.

Quay sang bên cạnh, lão chỉ một tên lính gần nhất rồi cất tiếng:

- Mày... Ra đằng kia mang con bé về đây cho tao...

Thấy lão đại tá chỉ tay ra lệnh mình, tên tội phạm kia mặt xám ngắt lại áp ứng:

- Nhưng... Nhưng... Thưa đại tá...

- Không nhưng nhĩ gì hết... mày có đi không... hay thích ăn đạn... – Nhìn tên lính áp ứng, lão đại tá rút khẩu súng lục ra đưa lên nhắm ngay vào đầu hần rồi âm trầm gằn giọng.

- Vâng... Em đi... Em đi... – Mặc dù rất sợ con quái vật còn sống sẽ thịt mình, nhưng trước sự uy hiếp của lão đại tá, tên lính chỉ có thể khuất phục.

.....

Cầm khẩu súng, Tân dùng bộ pháp tăng hết tốc lực đuổi theo bé Thương, định giữ em lại. Nhưng rất nhanh, hần khiếp sợ phát hiện, không biết vì sao, tốc độ của cô bé nhanh hơn hần rất nhiều. Loáng một cái, cô bé chạy khuất tầm mắt của hần, lao vút đến chỗ rẽ hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm, nơi bọn tội phạm và con “quái vật người bọ” chiến đấu với nhau ở đây. Không thể ngăn cản được cô bé, hần đầu tranh tâm lý mấy giây, rồi căn răng khom người lên lút theo sau.

Từ việc không nghe thấy tiếng súng, và âm thanh gào thét của con quái vật, có vẻ như cuộc chiến đã kết thúc. Không biết bên nào giành thắng lợi, trong thâm tâm, hần mong con quái vật sẽ chiến thắng. Nhưng theo thực tế, hần nhìn thấy trên sân thượng lúc này, thì phần trăm này rất nhỏ. Con quái tuy mạnh thật, nhưng dưới hỏa lực áp đảo của vũ khí nóng, cơ thể bằng xương bằng thịt như nó chỉ có thể bị bắn đến nát bét.

Nép sát vào bờ tường, hần rón rén tiến vào lối rẽ đến hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm. Vừa đi, hần vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh. Để đối phó với con quái vật, đám tội phạm sẽ phải tập trung hết ở bên ngoài nên chỗ camera, chắc không còn ai ngồi quan sát. Nhưng để yên tâm, mỗi khi đến gần chỗ tầm nhìn của camera, hần đều cẩn thận quăng riệu phá hủy. Thình thoảng, hần để ý trên tường nhà, xem có thấy cầu dao ngắt điện của toàn bộ tầng một hay không, nhưng tiếc rằng không có.

Khoảng một phút sau, hần áp sát hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm. Phát hiện ra bọn tội phạm đang đứng tập trung phía trước không xa, hần vội lách người nấp sau cây cột trụ lớn. Lo đầu, hần hé mắt ra bên ngoài, rồi quan sát một vòng trước mặt. Trong tầm mắt, hần thấy bọn tội phạm chỉ còn lại mười hai tên, tính cả lão đại tá liền thờ nhệ một hơi. “Con quái vật người bọ” đã không làm hần thất vọng, khi một mình nó có thể diệt gần hết đám người hung hãn này. Chỉ là, không biết nó sống chết ra sao nên hần đưa mắt nhìn ra sân.

Thấy đồng thịt không lồ, bầy nhầy giữa sân, là cơ thể của con quái vật, ánh mắt của bất giác ánh lên cảm xúc bi thương. Chợt hần giật nảy mình, khi phát hiện ra, tại một chỗ trên thân thể con quái, bé Thương đang nằm ngất ở đó. Tại sao cô bé lại chạy ra đây làm gì, hần nhủ mảy mảy tự hỏi trong đầu. Nghĩ tới giây phút mình thất thần khi nghe tiếng rống cuối cùng của con quái vật, hần suy luận. Chẳng lẽ, chính âm thanh này đã tác động đến ý thức, rồi khiến cô bé chạy tới đây. Điều này có thể xảy ra lắm chứ, cô bé trước đó bị tên ấu dâm biến thái bắt được thì tinh thần chắc phải bị khủng bố đến mức yếu đuối. Cho nên, trong tình trạng suy nhược, tiếng gào thét của con quái sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến ý thức. Mà hần cũng không ngờ, chỉ trong một khoảng thời gian khá ngắn, “con quái vật người bọ” lại tiến hóa thêm được khả năng công kích bằng âm thanh mạnh mẽ đến như vậy.

Bỗng đang quan sát, hần thấy một tên tội phạm rón rén tiếp cận con quái vật. Nhìn hướng đi tới chỗ bé Thương, hần nhanh chóng đoán được ý định của tên kia, chắc chắn là bắt lấy cô bé rồi dâng cho kẻ ấu dâm.

Phải hành động thôi, cắn răng, hần giương khẩu súng AK hướng đến chỗ đám tội phạm.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 94: Con người thật của Tân

Bóp cò, Tân nhắm vào đám tội phạm, rồi điên cuồng xả súng. Tập trung vào hai mục tiêu chính là lão đại tá và tên Hùng, hắn muốn tiêu diệt hai kẻ cầm đầu này ngay trong vài viên đạn đầu tiên.

- Kinh... Kinh... Kinh...

Tấn công bất ngờ, giữa lúc đám tội phạm đang tập trung hết tinh thần vào con quái vật dưới sân, ngay lập tức, vài tên tội phạm bị bắn bắn gục. Đến lúc những tên khác kịp phản ứng, tìm chỗ lẩn trốn thì lực lượng của bọn chúng đã bị diệt hơn một nửa. Nhưng tiếc rằng, trong số những nạn nhân, không có lão đại tá và tên Hùng vì hai tên này quá nham hiểm và độc ác. Phát hiện ra có người muốn giết mình, cả hai không chút do dự túm lấy thân thể của đồng bọn tẩm chắn hứng đạn, rồi từ từ rút đến chỗ an toàn.

Bắn hết gần nửa băng đạn, thấy bọn tội phạm trốn hết vào những mép tường, vật cản, hắn tạm thời dừng lại, chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Tưởng rằng sau khi nấp vào chỗ an toàn, bọn tội phạm sẽ lập tức nổ súng phản công. Nhưng đợi mãi mà không thấy gì, hắn chậm rãi hé mắt ra nhòm. Cần thận quan sát, hắn nhận ra có vẻ như bọn tội phạm đã hết đạn chứ không phải là không muốn phản công. Vui mừng khi biết được điều này, nhưng hắn không liều lĩnh xông lên vì đây rất có thể là bẫy của kẻ địch. Nhưng cứ bị động chờ đợi một chỗ thế này cũng không phải là cách, bọn tội phạm có thời gian để chuẩn bị, đến lúc ấy, hắn muốn tiêu diệt bọn chúng sẽ ngày càng khó khăn hơn. Rút băng đạn ra đếm, biết rõ số lượng đạn còn lại là bao nhiêu xong, hắn đảo mắt tìm kiếm vị trí di chuyển để đột phá.

Nhắm tới cái tủ phía bên kia tường, hắn hít sâu một hơi rồi nín thở. Khom người, nhún chân, vào tư thế lấy đà, hắn cắn chặt răng, đập mạnh xuống nền nhà phóng sang.

- Vũ! – Dựa vào bộ pháp, tốc độ của hắn được đẩy lên cực nhanh nên thân thể biến thành cái bóng màu đen.

- Đoàng... Đoàng... Đoàng... – Gần như ngay trong khoảnh khắc Tân lao ra, lão đại tá lập tức dùng súng lục bắn tới.

Nhưng với tốc độ nhanh như chớp giật, hắn thành công di chuyển sang bên đối diện mà không bị trúng đạn. Thờ nhẹ một hơi trong lòng, xem ra phán đoán của hắn là đúng, bọn tội phạm đã hết đạn súng trường, chỉ còn mỗi khẩu súng lục. Như vậy, việc tiêu diệt cả đám này không khó. Tự tin hơn hẳn, trong đầu hắn nhanh chóng nghĩ ra sách lược tấn công. Cảm thấy phương án này rất khả thi, hắn lập tức chuyển sang hành động. Chia súng ra, hắn nhắm tới vị trí của lão đại tá rồi bóp cò, ép cho lão phải rút đầu lại. Sau đó, hắn lập tức giương súng lên, bắn nổ hết bóng đèn trên trần hành lang.

Khi cả đoạn hành lang chìm vào trong bóng tối, Tân nhanh như chớp, túm lấy xác của một tên tội phạm làm tấm chắn rồi xông lên xả súng vào đám tội phạm nấp ở hai bên tường.

- Kinh... Kinh... Kinh... – Tận dụng lợi thế có thể nhìn được trong bóng tối của mình, hắn diệt liên tiếp từng tên tội phạm trong lúc bọn chúng bị bất ngờ không kịp làm ra phản ứng.

- Đoàng... Đoàng... Đoàng... – Đến lúc lão đại tá nhận ra, dùng súng lục bắn trả, nhưng hình ảnh truyền về trong mắt quá mơ hồ, lão không biết được rằng mình bắn trúng mục tiêu thực chất lại là cái xác tên tội phạm khác.

Khoảng chục giây sau, bắn hạ hết đám lính lâu la xong, trong súng của hắn chỉ còn lại hai viên đạn. Lượng đạn tuy ít ỏi, nhưng như thế là đủ để tiêu diệt lão đại tá và tên Hùng, bởi hắn biết súng lục của lão đại tá đã hết đạn từ lâu. Chậm rãi áp sát vị trí hai kẻ cầm đầu, hắn tập trung tinh thần cẩn thận hết mức có thể. Là lãnh đạo của bọn tội phạm, hắn không tin có thể tiêu diệt hai tên này dễ dàng được.

Di chuyển đến gần chỗ tên Hùng ẩn nấp, hắn đột ngột xông tới chuẩn bị bóp cò thì bất ngờ phát hiện mục tiêu đã không ở nơi này. Dự cảm không lành nổi lên, hắn vội rút lại đằng sau.

- Vũ! – Gần như ngay khoảnh khắc hắn lùi lại, một bóng đen bên ngoài lan can từ phía sau cây cột nhanh chồm tới nhanh như chớp.

- Kinh... Kinh... – Theo phản xạ, hắn cắn răng, bóp cò bắn nốt hai viên đạn vào giữa ngực bóng đen.

- Ưch! – Hứng chịu lực bắn mạnh của viên đạn từ khoảng cách gần, bóng đen lập tức bắn về đằng sau, ngã xuống nền nhà.

Nheo mắt, nhìn kĩ bóng đen vừa tấn công mình, hắn phát hiện ra đây chính là tên Hùng. Đứng là cẩn thận không bao giờ là thừa, nếu không có chuẩn bị từ trước thì chút nữa thôi, hắn bị tên khốn này đâm gục rồi. Hạ được tên Hùng xong, mục tiêu cuối cùng chỉ còn lão đại tá. Súng của hắn đã hết đạn, nhưng việc này cũng không phải là vấn đề vì súng của lão đại tá cũng giống như vậy. Rút cái riu ra nắm chặt trong tay, hắn nhắm hướng lão đại tá ẩn nấp rồi thận trọng áp sát từng bước một.

Đang hết sức chăm chú vào mục tiêu trước mắt, hắn vừa di chuyển vượt qua cái xác của tên Hùng được vài bước thì đột nhiên, đáng lẽ ra phải chết rồi, tên Hùng bất ngờ không một tiếng động vùng dậy.

Nhắm tới chỗ hiểm phía sau lưng Tân, tên Hùng vùng tay đâm dao găm tới.

- Vụt! – Tiếng xé gió cất lên, con dao được tên Hùng đâm với tốc độ nhanh như điện xẹt.

Ở phía trước, Tân không biết cái gì vừa xảy ra sau lưng mình. Nhưng ngay khoảnh khắc tên Hùng vùng dao tấn công, hắn bỗng nhiên rợn người, sồn gai ốc. Cảm giác cực độ nguy hiểm đột ngột bốc lên trong lòng, bản năng sinh tồn trỗi dậy, cơ thể hắn tự động nghiêng sang một bên.

- Xoẹt!!! – Gần như ngay trong tức khắc hắn nghiêng người, lưỡi dao găm quân dụng lập tức đâm sượt qua cơ thể hắn, xé rách cái áo khoác, rồi cắt một vết thương nông.

Nhói một cái, con đau da thịt bị phá vỡ truyền đến đại não làm hắn tỉnh táo tức thì. Trong lúc nghiêng người, hắn ngoái đầu lại về đằng sau. Phát hiện ra kẻ đâm lên là tên Hùng, theo bản năng, thân thể hắn tự động vận dụng tấn pháp linh động của môn “võ núi tây bắc”. Nương theo lực đâm, hắn xoay nhanh một vòng. Khi tên Hùng mất đà trượt qua, hắn dùng tay trái chộp vào lưng kẻ thù giữ lại. Tay phải xiết chặt cán riu, nhắm vào gáy tên Hùng, hắn dứt khoát bổ xuống.

- Phắc... Rắc... – Âm thanh lưỡi riu xuyên vào da thịt rồi phá vỡ xương cổ vang lên rợn người.

Sau đòn phản công, cái đầu của tên Hùng suýt chút nữa thì Tân chặt đứt khỏi cổ, chỉ còn dính lại chút da thịt treo lủng lẳng. Máu phun ra thành vòi, cơ thể của tên Hùng điên cuồng co giật, lúc này, tên khốn nạn chắc chắn phải chết là không thể nghi ngờ. Buông tay, hắn thả cho cái xác rơi xuống đất. Túm vào áo tên Hùng, hắn mới biết được tên khốn này có mặc một cái áo chống đạn bên trong. Hạ gục tên Hùng xong, hắn vội ngẩng đầu lên đưa mắt đến chỗ lão đại tá ẩn nấp thì thấy lão đã đi ra ngoài không biết từ lúc nào.

- Bộp... Bộp... Bộp... – Lão đại tá mỉm cười, một nụ cười khiến hắn có cảm giác ghê tởm, rồi vừa đi vừa vỗ tay tiến lại gần đây.

Xiết chặt cán riu trong tay, hắn chuyển sang trạng thái tập trung hết mức, đề phòng lão già biến thái này. Một tên cực kì biến thái, âm hiểm lại không một chút phòng bị tiến lại gần, chắc chắn lão ta đang ư mưu một cái gì đó không tốt nên hắn không hấp tấp tấn công để lộ sơ hở. Lặng yên quan sát, hắn muốn nhìn xem thực hư thế nào, rồi tìm cách diệt lão hời khốn kiếp

này.

Đi đến khoảng cách năm mét với Tần, lão đại tá đột ngột đứng lại cười lớn:

- Há... Há... Há... – Tiếng cười the thé cực kì khó nghe, lại kết hợp với vẻ khuôn mặt vặn vẹo, hẳn cảm thấy tóm lợm muốn nôn. Nhắm vào cái đầu lão đại tá, hẳn chuẩn bị vùng riu tấn công thăm dò thì lão ta lại cất tiếng nói tiếp.

- Rất tốt.... Máy được lắm... Cực tốt... Mặc dù vẫn còn khá non... Nhưng hơn tên phế vật kia nhiều... Máy sẽ là cánh tay phải đắc lực của tao thay thế nó.... – Chắp tay sau lưng, lão đại tá dựa vào ánh sáng bên trong căn phòng tầng một hất ra từ cửa sổ nghiền ngẫm đánh giá Tần.

Nghe tiếng nói khàn khàn lại the thé của lão đại tá, không hiểu sao, đầu óc của hắn bỗng cảm thấy mông lung, còn hai mắt thỉnh thoảng lại hoa lên. Giật mình, hắn sợ hãi đến mức mồ hôi lạnh vã ra. Lão đại tá này có cái gì đó thật kì quái, hẳn phải diệt tên khốn kiếp này ngay.

Vung tay về đằng sau lấy đà, hắn lại một nữa chuẩn bị đáp riu tấn công. Nhưng tiếc rằng, hành động của hắn đã quá muộn.

- Máy muốn giết tao à... – Cười khẩy thốt lên một câu, lão đại tá đột nhiên trợn trừng đôi mắt nhìn chăm chăm vào mắt Tần, rồi thì thầm trong miệng nói tiếp.

- Thế còn phải xem con người thực sự trong mày là gì...

.....

Nấp sau một cái cây lớn, ở khoảng sân phía sau dãy nhà trung tâm, Huyền Linh và An Nhiên lo lắng nhìn về lối đi mà lúc trước, Tần đuổi theo bé Thương. Ở bên cạnh hai người, con Lu vòng qua, vòng lại, rồi thỉnh thoảng lại dừng tai lên nghe ngóng động tĩnh. Nó lúc này đang sốt ruột vô cùng, muốn tới chỗ chủ nhân ngay, nhưng nhớ tới mệnh lệnh lại không dám đi. Còn ba cô bé được hắn giải cứu lúc trước thì bầy giờ rúm ró lại với nhau ở một góc. Phải chờ đợi bên ngoài, cả ba vừa đói vừa lạnh, nhưng vẫn luôn dõi theo hướng người vừa cứu mình với ánh mắt ngóng trông, lo âu, sợ hãi.

Lặng lặng chờ đợi, Huyền Linh thầm cầu nguyện trong lòng, hắn sẽ ngăn cản được cô bé kia kịp lúc và an toàn trở lại đây. Nhưng không đến chục phút sau, không gian đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng súng nổ kịch liệt. Trái tim thất lại, tâm trạng xuống, cô càng lúc càng cảm thấy lo lắng, sợ hãi. Nếu không phải biết mình tới, chỉ làm hắn vương tay, vương chân hắn, cô đã bất chấp tất cả xông lên. Ở bên cạnh cô, An Nhiên tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều lắm.

- Gâu!

Nhưng giữa lúc mọi người đang cố gắng chờ đợi, đột nhiên con Lu sủa lên một tiếng, rồi tức tốc co cẳng phóng đi.

- Lu... Quay lại.. Lu... Lu...

Thấy thế, Huyền Linh cuống lên, vội vàng khê hô lên, gọi con Lu quay lại. Nhưng mặc cho cô gọi mãi, con Lu vẫn dứt khoát chạy về phía trước, rồi biến mất trong bóng tối mịt mù. Ngoài lại nhìn An Nhiên và ba cô bé đứng sau một chút, Huyền Linh lưỡng lự một lát rồi cắn răng nói:

- An Nhiên... Con dẫn ba bạn đứng lên, chạy theo mẹ mau...

.....

Sau khi lão đại tá trợn mắt nhìn chăm chăm vào mình, đôi mắt Tần bất ngờ hoa lên, rồi khung cảnh trước mặt thay đổi. Hắn thấy mình bây giờ đang ngồi trên hè công viên vào buổi trưa, giữa tiết trời nắng nóng oi bức cực độ. Mồ hôi vã ra như tắm, hắn vừa đói vừa mệt, thần thờ nhìn vào hồ sơ xin việc vừa bị từ chối, khi lúc này phỏng vấn ở công ty cơ khí đối diện bên kia đường. Chưa bao giờ hắn thất vọng như thế này, đây đã là lần thứ năm liên tiếp phỏng vấn thất bại, và lí do thì hết sức ngớ ngẩn, không đủ kinh nghiệm.

Hắn vừa mới tốt nghiệp ra trường thì lấy đâu ra kinh nghiệm chứ, kinh nghiệm không phải là khi đi làm, tích lũy dần dần rồi mới có được chứ. Không cho hắn cơ hội được làm việc, làm sao có thể kết luận ngay là hắn không thích hợp, con mụ phỏng vấn kia đúng là quá đáng ghê tởm. Tấm bằng của hắn không phải bằng giỏi, nhưng như thế thì sao nào. Kiến thức chuyên ngành, hẳn dám chắc là mình nắm vững không thua một ai. Không những thế, hắn còn rất đam mê lĩnh vực này mà. Hắn đã tốn hết miệng lưỡi hạ thấp mình như vậy, chỉ xin có công việc để làm, không quan trọng vị trí gì, nhưng như vậy vẫn không được chấp nhận là sao.

Trong khi đó, kẻ xin việc phía sau, là một tên con ông cháu cha, học cùng khoa với hắn, nhưng suốt ngày chỉ chơi bồi lêu lổng, rồi thuê người học hộ, thi hộ. Lấy được bằng, nhưng thực chất tên kia trong đầu rỗng tuếch. Vậy mà xin việc, con mụ phỏng vấn chỉ cần biết được tên này là con của ông phó giám đốc, là lập tức nhận vào làm không hỏi thêm bất cứ điều gì khác. Sao lại có thể bất công như vậy được chứ, hắn cảm hận xã hội thối nát này.

Những cảm xúc tiêu cực trong lòng của hắn bắt đầu cuộn cuộn nổi lên như thủy triều. Hai mắt hắn đầy tơ máu, đỏ ngầu, hắn nhìn con mụ vừa phỏng vấn mình xong xe SH, vừa cười vừa nói đi ra cửa công ty mà cảm thấy càng lúc càng đáng ghét, khốn nạn. Xiết chặt nắm đấm, hắn vò nát hồ sơ xin việc trong tay lúc nào không hay.

Bỗng nhiên, trong đầu vang lên một giọng nói:

- Giết nó đi... Thứ cận kề xã hội, trong mắt chỉ có tiền này không đáng để sống...

Giọng nói này như có ma lực vậy, nghe xong cảm giác bạo ngược trong người hắn bùng lên. Tay phải đột nhiên nặng trĩu, hắn cúi xuống xem thì thấy bộ hồ sơ đã biến mất, mình cầm cái riu tự chế từ lúc nào không hay. Ngẩng đầu lên nhìn tiếp, hắn càng lúc càng điên tiết khi thấy con mụ kia ưỡn ẹo, cầu dẫn tên con ông cháu cha vừa phỏng vấn lúc này. Nắm chặt cái riu đến mức gân xanh nổi lên chẳng chịt, hắn cố gắng kìm nén ý muốn lao lên giết người.

Đúng lúc đấy, giọng nói kì lạ kia lại cất lên tiếp:

- Mày còn chờ gì nữa... Giết cả hai đứa khốn nạn kia, tâm linh của mày sẽ được cứu rồi... Giết... Nhanh lên... Giết...

Tiếng thì thầm trong óc này vô cùng dụ hoặc, giữa lúc tưởng chừng như không thể chịu được nữa, hắn bất ngờ đáp cái riu đi rồi hét lên:

- KHÔNGGGGG!!!

Sau tiếng hét, vụt một cái khung cảnh trước mặt hắn lại thay đổi. Lúc này, hắn đang đứng trong một cái lán dựng tạm sơ sài, mặc bộ quần áo cũ nát bẩn thỉu, chuẩn bị nhận tiền lương sau năm tháng làm công vất vả. Những cái chủ các bác đồng nghiệp đã nhận xong hết cả rồi, giờ chỉ còn mỗi mình hắn với ông chủ thầu. Nghe lời đồng viên, khen ngợi của ông chủ, hắn vui mừng lắm. Càng vui hơn nữa, khi hắn sắp sửa, nhận được những đồng tiền công, mà bản thân vất vả, nỗ lực làm việc hết mình. Sắp có tiền, trong đầu hắn nghĩ ngay đến việc gửi một ít về nhà cho em, để nó mua quần áo giày dép và cả những thứ khác cho bà.

Nhận phong bì xong, hắn cúi đầu cảm ơn liên tiếp, rồi không thể chờ đợi được vội xé phong bì ra. Đếm số tiền trong tay, nụ cười trên môi hắn dần cứng lại, thay vào đó là vẻ mặt kinh

ngạc. Số tiền này không đủ, tính cả tiền thưởng thì chỉ có hai tháng lương, không phải năm tháng như thời gian hắn làm qua. Vợ lên tiếng hỏi ông chủ, trong đầu hắn nghĩ có lẽ là do sự nhầm lẫn. Nhưng khi nghe câu trả lời, đã đủ rồi, số tiền không thiếu một đồng, hắn không tin vào tai mình nữa.

Bị sốc nặng, hắn gào lên hỏi tại sao thì được câu trả lời, ba tháng đầu thử việc không lương, đến tháng thứ tư, thứ năm mới có. Uất nghẹn ở cổ, hắn khàn giọng chất vấn thì tên chủ lấy hợp đồng ra. Chỉ vào điều khoản một điều khoản, tên khốn giải thích rằng, ba tháng thử việc mà hắn cảm thấy không được thì có quyền không trả lương.

Chết đứng người, hắn thần thờ không nói được câu gì nữa. Tờ hợp đồng này là một thứ lừa đảo, hắn đã bị lừa ngay từ đầu mà không biết. Vì quá lo lắng việc mình ra trường mãi không kiếm được việc làm nên hắn đã kí hợp đồng mà không đọc rõ nội dung. Bây giờ, hắn có thể kêu ai được chứ.

Mẹ nó chứ, hắn mất có ba ngày để làm quen, rồi sau đó hùng hục làm việc không thua một ai, vậy mà tên hời khốn kiếp kia nói hắn làm không được. Ba tháng dài đằng đẳng vất vả, hắn cố gắng làm tốt từng ngày, giờ nhận lại được sự thực phũ phàng thế này đây. Chỉ vài đồng lương ít ỏi, tên khốn nạn kia sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ.

Trán nổi đầy gân xanh, khuôn mặt của hắn vằn vệt dữ tợn. Nỗi uất ức, nghẹn ngào dâng lên xộc tới óc khiến hắn sôi máu.

Đúng lúc này, giọng nói bí ẩn lại vang lên trong đầu hắn:

- Loại người cặn bã, ngang nhiên bóc lột, lừa lọc người khác mà không một chút áy náy lương tâm này đáng sống sao... Giết... Giết nó mày sẽ không cảm thấy khó chịu nữa... Giết... Giết...

Âm thanh nghe thật dụ hoặc, thật đúng đắn, hắn cảm thấy phải cho tên khốn kiếp kia biến mất khỏi thế giới này. Xiết chặt bó tiền trong tay, lúc này đã biến thành cái rìu, hắn gầm lên một tiếng rồi điên cuồng đuổi theo tên chủ thầu.

- Gâu! - Giữa lúc ý chí của Tần sắp mất hẳn, chỉ còn tiếng giết, lập đi lập lại trong đầu thì hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng sủa con Lu nên khựng người lại.

Đang ngo ngắc, không biết làm gì, âm thanh ma quỷ trong đầu hắn lại tiếp tục thúc giục, lần này, nó cực kì nóng bỏng và gấp gáp. Mắt đỏ ngầu lên, hắn không còn lưỡng lự nữa, mà cắn răng đến bật máu, rồi bất chấp tất cả lao tới.

Vung rìu lên, hắn sắp sửa bỏ một cú trời giáng vào đầu tên chủ thầu khốn kiếp thì trông còi u minh, bỗng ông lên một cái.

- GUPPPP!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Sự thật về con “quái vật người bọ”

Ngay khoảnh khắc Tần sắp lạc mất bản thân, bị sự hận thù khổng lồ thì tiếng rống của con “quái vật người bọ” bất ngờ vang lên, đánh thức hắn khỏi sự mê man. Trờ về với hiện thực, đập vào mắt Tần là hình ảnh lão đại tá ôm đầu thống khổ, lăn lộn dưới nền nhà, cách không xa phía trước là con Lu đang tức tốc chạy tới. Nhớ lại hành động của mình trong lúc bị rơi vào ảo giác của lão đại tá, hắn không khỏi rùng mình, toát mồ hôi lạnh. Tần cảm giác được, nếu khi đó bản thân thật sự bỏ chết tên chủ thầu thì con người cũ bây giờ sẽ biến mất, thay vào đó là con người mới, tàn bạo và ngấp trong thù hận, vĩnh viễn không có lối thoát.

Xiết chặt cái rìu trong tay, hắn nhắm vào đầu lão đại tá, rồi quăng mạnh.

- Vù... Vù... Phập! – Lưỡi rìu bay nhanh, không một chút khó khăn ghim sâu vào đầu lão đại tá.

Thu cái rìu lại, hắn định ném thêm một lần nữa, nhưng thấy tình trạng của lão đại tá bây giờ thì việc này hoàn toàn không cần thiết. Máu và óc liên tục trào ra từ vết thương trên đầu, cơ thể thì điên cuồng co giật, lão đại tá đã sắp chết. Con người của lão trợn trừng nhìn hắn, trong đó ẩn chứa nỗi oán hận cùng cực và tràn ngập sự không cam lòng. Nhưng rất nhanh, ánh mắt tàn độc của lão già khốn kiếp này sẽ biến mất, vì con Lu đã áp sát tới nơi. Nhận ra tên đầu sỏ nằm dưới nền nhà, nó ngay lập tức chồm lấy, ngoạm cổ kẻ thù, rồi ra sức ngấu nghiến.

Vài giây sau, Huyền Linh và An Nhiên dẫn theo ba cô bé, hốt hoảng chạy tới. Nhìn thấy sắc mặt của hắn không tốt, Huyền Linh lo lắng cất tiếng hỏi thăm, ở sát bên cạnh An Nhiên và ba cô bé tuy không nói gì, nhưng không che dấu nỗi quan tâm trong ánh mắt.

Lắc lắc đầu, khẽ đáp lời mình không sao, Tần ra hiệu cho cả bọn ở yên một chỗ, còn bản thân thì chậm rãi bước ra sân, tiến tới vị trí con “quái vật người bọ”. Con quái này giờ nhìn như một đồng thịt nát, nhưng hắn biết nó vẫn chưa chết. Mới vừa nãy thôi, nếu không phải nhờ tiếng kêu có thể kích thích tinh thần của nó thì hắn đã rơi vào bẫy của lão đại tá rồi.

Nắm chặt cán rìu trong tay, hắn cẩn thận bước từng bước áp sát. Mặc dù, con quái đã cứu hắn, nhưng đây là trong lúc vô tình, chứ thực sự nó muốn như thế nào thì không biết được. Hướng chỉ con quái vật này rất nguy hiểm, hắn không rõ với tình trạng thương nặng như thế này, nó còn có thể làm gì được nữa không, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa cả. Không biết tại sao bé Thương lại chạy tới chỗ con quái, rồi bất tỉnh trên cơ thể nó, nhưng tốt nhất, hắn phải nhanh chóng mang cô bé ra khỏi đây.

Đến nơi, hắn nhú mảy nhìn lướt qua toàn bộ thân thể con quái. Nó bị thương rất nặng, đám xúc tu gần như vỡ nát, roi rụng hết sạch, cơ thể thì lỗ chỗ nhiều lỗ hồng lớn, máu đen tí tách chảy ra thành những vũng lớn dưới mặt đất. Xem ra, con quái sắp chết thật rồi, vì những vết thương của nó không có dấu hiệu hồi phục. Biết được con quái sẽ không qua khỏi, bất giác cảm xúc bi thương dâng lên trong lòng hắn.

Khẽ lắc đầu, Tần cố nén cảm giác khó chịu, rồi nhanh chóng lại gần chỗ bé Thương. Nhìn cô bé ôm lấy đầu của con quái vật ngất đi, hắn cắt cái rìu vào thắt lưng, rồi vội đưa tay xuống. Nhưng vừa bé Thương lên, hắn kinh hãi tí nữa hất em xuống đất vì phát hiện ra trước ngực cô bé có vật thể lạ. Đó là một con ấu trùng to bằng bắp đùi, trắng ồm, thân thể mọc ra tua tủa

xúc tu đâm xuyên quần áo vào trong cơ thể cô bé.

Rợn người, Tân liếc mắt nhìn con “quái vật người bọ”, rồi con bọ trên thân thể bé Thương. Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hẳn dám chắc là con bọ này là của con quái vật. Một tay túm lấy con bọ, Tân dùng sức, chuẩn bị giật nó ra khỏi cơ thể cô bé thì phải dừng lại, khi thấy vẻ mặt đau đớn của em. Loay hoay một lúc, tìm mọi cách gỡ bỏ con bọ đáng sợ mà không được, hẳn định dùng lưỡi riu cắt hết mớ xúc tu thì sức nhớ ra một điều quan trọng nên lưỡng lự.

Tân nhớ tới lần trước, mình bị con quái vật bắt về tổ trong lúc hôn mê. Lúc đó, hẳn bị thương rất nặng, tưởng chừng sẽ không qua khỏi. Nhưng khi tỉnh lại, Tân phát hiện ra vết thương của mình lành lại rất nhanh. Khi đó, trên cơ thể hẳn cũng có một con bọ giống thế này. Sau khi thoát ra khỏi tổ quái, ngẫm lại, hẳn đoán rằng khả năng rất lớn chính con bọ đã giúp chữa lành vết thương. Như vậy, việc con bọ bám trên ngực bé Thương chưa chắc đã là điều xấu.

Tạm dừng hành động, hẳn cắt cái riu đi, bé bé Thương lên, rồi nhủ mảy mủn chú quan sát con “quái vật người bọ” một lần nữa. Đưa mắt tới vị trí đầu lâu của con quái vật, hẳn giật mình khi thấy nó chớp mắt. Con quái vẫn còn chút hơi tàn, không chết hẳn như hẳn nghĩ, nhưng cũng cách cái chết không xa.

Tập trung nhìn vào đôi mắt của con quái vật, Tân kinh ngạc phát hiện trong ánh mắt dờ dẩn của nó thỉnh thoảng lóe lên những tia nhân tính. Việc này thật kì lạ, vì từ lúc chạm trán với các loại quái vật đến giờ, đây là lần đầu tiên hẳn thấy con quái có ánh mắt giống người. Chăm chú nhìn vào đôi con ngươi vẫn đục của nó, hẳn ngồi xồm xuống lại gần xem có chuyện gì xảy ra.

Bỗng, vụt một cái, khung cảnh trước mặt Tân thay đổi. Hẳn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường đơn của bệnh viện, xung quanh vắng lặng, không có một ai. Trạng thái của Tân lúc này rất đặc biệt, có thể nhìn thấy, cảm nhận được cảnh vật xung quanh, nhưng lại không thể điều khiển được cơ thể mình. Hay chính xác hơn là, hẳn đang ở trong thân thể của một người nào đó, chứng kiến những xảy ra bằng đôi mắt của họ, biết được họ đang nghĩ gì, cảm thấy gì, nhưng không thể tác động đến họ. Tân muốn thoát khỏi trạng thái này, trở về với thực tại, nhưng thử mọi cách đều không được, hẳn đành chấp nhận trở thành khán giả bất đắc dĩ, yên lặng theo dõi sự việc.

Người kia từ lúc tỉnh lại, ý thức rất non nớt mơ hồ, trống rỗng như một tờ giấy trắng. Dựng người ngồi dậy, người kia ngơ ngác, mờ mịt nhìn xung quanh thì tình cờ phát hiện ra cạnh giường mình có một bé gái. Chăm chú quan sát, Tân cảm nhận được, trong ý thức non nớt của người kia nổi lên cảm giác thêm ăn như một thứ bản năng. Cảm giác đó ban đầu rất yếu, nhưng nhanh chóng bùng lên dữ dội, khiến hẳn cảm thấy buồn nôn. Mặc dù, rất muốn ngăn cản, nhưng hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia đưa tay túm lấy con mồi, chuẩn bị cho vào miệng. Chứng kiến “tay” của người kia là một mớ xúc tu bùng bùng, hẳn rợn người, nổi hết da gà lên. Đến lúc này, Tân có thể đoán được đại khái, người mà bản thân mình đang ở bên trong, rất có thể là con “quái vật người bọ”.

Và rất nhanh, hẳn biết phán đoán của mình là chính xác, khi nhìn thấy cái miệng khổng lồ kéo dài từ ngực đến bụng mở rộng ra. Tưởng rằng mình sẽ phải hứng chịu cảm giác kinh tởm thì ngay tại thời điểm con quái sắp sửa đưa miếng mồi vào miệng, nó bỗng dừng lại. Rồi ngay sau đó, hẳn cảm nhận một ý nghĩ cực kì mãnh liệt của con quái. Đó là, không được ăn, cho dù đói chết cũng không được ăn. Đang không hiểu vì sao, hẳn thấy con quái từ từ thả cô bé xuống giường, rồi buông mớ xúc tu ra. Nhìn kĩ dung mạo của cô bé, hẳn khẽ hít một ngụm khí lạnh. Chỉ thấy toàn bộ khuôn mặt, nửa người trước của cô bé, giống như bị con gì gặm nhấm nhừ, ăn gần hết da thịt, sâu đến tận xương, nom cực kì đáng sợ. Bị thương kinh khủng như thế, vậy mà cô bé vẫn thoi thóp chưa chết vì hẳn thấy ngực khẽ phập phồng.

Bỏ con mồi xuống giường, quan sát một lát xong, con quái bỗng thả một con bọ ở lưng lên trên cơ thể cô bé. Đợi cho con bọ cắm đồng xúc tu, phủ gần kín cơ thể cô bé xong, con quái liền nhẹ nhàng đặt em ra đằng sau lưng mình, rồi cẩn thận dùng xúc tu bọc lấy.

Trong ý thức non nớt của con quái lúc này, hẳn cảm nhận được nó coi cô bé kia là đồng loại.

Vụt một cái, hình ảnh lại thay đổi, Tân thấy mình không còn ở phòng bệnh nữa, mà bên trong một căn phòng nhỏ, với vách tường là một lớp màng thịt đỏ tươi, đầy những sợi mạch máu nổi cộm. Chỗ này rất quen thuộc, dựa vào trí nhớ, hẳn nhận ra đây chính là cái tổ của con “quái vật người bọ”, mà bản thân từng bị bắt vào. Lúc này, trong tầm mắt của con quái là một cái bọc thịt lớn hình cầu, bên trong hẳn lơ lơ thấy một thân thể nhỏ bé cuộn tròn, rất có thể là cô bé xấu số kia. Con quái đứng yên quan sát cái bọc một lát, rồi cẩn thận vờn xúc tu lên để cho những con bọ trên lưng mình bò lên bọc thịt, phủ kín một vòng.

Bất chợt, cảm giác lo âu, mong mồi dâng lên bên trong ý thức của con quái. Lặng lẽ cảm nhận, hẳn thấy, những cảm xúc đơn giản này rất thuần khiết, chân thành, khiến bản thân dễ dàng bị tác động, chìm sâu vào trong đó. Dù biết đây không phải là thực, nhưng hẳn vẫn thầm cầu mong cho cô bé kia có thể khỏe mạnh tỉnh dậy vào một ngày nào đó.

Tiếp theo, hình ảnh trong mắt Tân lại đột ngột biến đổi một lần nữa. Có lẽ, đây là những mảnh ký ức vụn vặt của con quái vật, mà bản thân nó muốn hẳn chứng kiến. Lúc này, hình ảnh trong mắt con “quái vật người bọ” là lúc nhúc một đàn những con quái vật “Năm đầu người” đông nghìn nghịt. Con quái đang bị đám quái vật kia bao vây, và nguyên nhân là do nó vừa mới bắt vài con quái vật “Năm đầu người” làm thức ăn.

Tại sao “con quái vật người bọ” lại trêu chọc đám quái vật có số lượng đông đảo này, sâu trong tiềm thức, hẳn đọc được là vì nó muốn tạo ra nhiều con bọ trên lưng hơn. Mà muốn tạo ra những con bọ, nó cần phải ăn, ăn thật nhiều, rồi mới chuyển hóa được. Những con bọ này là để cung cấp cho cô bé, mà cô bé ngày càng cần nhiều hơn nên nó phải liều mình săn mồi nhiều hơn nữa. Không may, hôm nay nó chọc vào ổ đám quái “Năm đầu người”, cho nên bây giờ tình huống mới bất bất như vậy.

Rồi hình ảnh cứ thế tiếp diễn, đàn quái vật “Năm đầu người” ủa lên tấn công. Dưới ưu thế số lượng áp đảo, “con quái vật người bọ” rất nhanh không chống đỡ được, nó bị đám quái vật kia chồm lên cắn xé.

Đau.

Nó cảm thấy đau lắm, mỗi tác da, tác thịt bị xé mất đau như xuyên thấu linh hồn vậy.

Tiếp đó, hình ảnh lại đổi khác, trong tầm mắt của con quái, Tân thấy mình quay trở lại hang ổ của nó. Bị lấy nhiễm bởi cảm xúc của con quái, bất giác, hẳn hòa vào làm một với nó lúc nào không hay. Bây giờ, con quái đang chăm chú nhìn vào cái bọc với cảm giác lo lắng vô cùng. Đã rất lâu rồi, đồng loại của nó cứ chìm sâu trong hôn mê mãi không tỉnh. Con quái không biết nguyên nhân vì sao, nó sợ cô bé sẽ cứ như thế này mãi. Rồi bỗng ý thức non nớt của con nót con quái lóe lên ý nghĩ.

Nó phải tìm giúp đỡ.

Hình ảnh tối sầm lại rồi lóe sáng lên, trong tầm mắt con quái lúc này là một nhóm những người bình thường. Phát hiện ra những người này, con quái vui mừng lắm, nó cảm giác đã tìm thấy được đồng loại giống mình và cô bé. Vội tiến lên, nó há miệng hết lớn, kêu gọi giúp đỡ. Tưởng rằng là đồng loại với nhau, nhóm người kia sẽ đi theo nó đến hang ổ, rồi tìm cách giúp cô bé kia. Nhưng tiếng kêu của nó vừa vang lên, nhóm người kia liền bỏ chạy toán loạn.

- GỤUUPPP... GỤUUPPP...

Nó liên tục kêu lớn đuổi theo, nhưng không hiểu sao đồng loại lại càng hoảng sợ, bỏ chạy nhanh hơn. Nghe tiếng gào thét của con quái, trong lòng Tân thất lại man mác buồn.

Thật trớ trêu, con quái coi con người như hẳn là đồng loại, còn hẳn lại xem nó là quái vật đáng sợ.

Những mảnh ký ức bỗng thay đổi ngay một nhanh, con quái ra sức tìm đồng loại giúp đỡ, nhưng không hề có một ai đáp lại nó. Rồi nó thay đổi ý nghĩ, phải tạo ra nhiều con bọ hơn cho cô bé. Thế là, nó điên cuồng tấn công săn bắt đám quái vật “Năm đầu người”. Bị bọn chúng cắn lại, nó đau lắm. Nhưng vì đồng bọn, nó mặc kệ tất cả.

Sau nỗ lực của nó, cuối cùng cũng có một ngày cô bé kia tỉnh lại, chui ra khỏi cái bọc. Nhìn rõ dung mạo của cô bé sau khi phục hồi, hẳn cực kì kinh ngạc. Thật không ngờ, đây chính là bé Thương. Cẩn thận suy nghĩ lại, hẳn đoán được đại khái thân phận thực sự của con quái là ai.

Rồi vụt một cái, hình ảnh lại thay đổi, những suy nghĩ linh tinh trong đầu biến mất, hẳn chìm sâu vào tình cảm của con quái. Cô bé kia tỉnh, nó mừng lắm. Nhưng không hiểu sao, vừa nhìn thấy nó, cô bé lại tỏ ra hết sức sợ hãi nên nó rất buồn.

Tiếp đó, những mảnh ký ức của con quái trôi quá rất mau, gần như biến thành những hình ảnh rời rạc cùng một vài cảm xúc thoáng qua. Ban đầu, cô bé kia nhân lúc nó đi kiếm ăn, nhiều lần bỏ trốn ra ngoài. Trờ lại, không thấy cô bé đâu, nó hốt hoảng lo lắng đi tìm. May mắn, dựa vào mối liên kết giữa bản thân và đồng loại, rất nhanh thì nó tìm được cô bé kia. Dần dần, cô bé không còn sợ hãi bản thân nó nữa, nó vui lắm. Thế là, hàng ngày lúc đi săn, nó đều mang cô bé đi theo. Nhưng cô bé lại không ăn những con mồi nó kiếm được, chỉ thích những món đồ kì quái khác. Việc này cũng chẳng sao, chỉ cần cô bé vui là được.

Mọi việc tưởng chừng sẽ tốt đẹp như thế mãi, bỗng một hôm, nó cùng cô bé đi kiếm ăn. Cả hai chia nhau ra mỗi người một nơi, nó đặt cô bé ở nơi có nhiều thứ kì quái, còn bản thân thì lũng bắt những con quái vật xung quanh. Mãi săn mồi, đến khi ăn no, quay trở lại chỗ cũ, nó hoảng sợ khi không thấy cô bé đâu. Dựa cảm giác liên kết, nó nhanh chóng tìm tới được nơi có cô bé. Nhận ra, đây là hang ổ của một đám đồng loại khác, nó lên tiếng đòi lại đồng bạn của mình. Nhưng không hiểu sao, đám đồng loại kia lại không nghe lời, còn tấn công nó đau đớn.

Cố chịu đựng, nó kêu lên muốn giải thích cho đám đồng loại này hiểu. Nhưng câu trả lời, là nó bị đánh thương nặng rất đau. Cảm thấy mình có thể chết, nó sợ hãi tạm rời khỏi chỗ này, rồi đi săn mồi để phục hồi thân thể. Trong lúc đó, nó cảm giác được đồng bạn của mình ở nơi kia hết sức sợ hãi. Giận dữ vô cùng, nó bắt chấp tất cả quay trở lại. Nó điên cuồng tấn công những kẻ mà bản thân từng coi là đồng loại. Cố gắng bằng tất cả những gì có thể, nó phải giải cứu cô bé kia, đồng bạn của mình.

Chiến đấu kịch liệt, sinh mệnh của nó đang trôi dần đi. Lúc này, nó không còn cảm thấy đau nữa. Đằng sau lưng vẫn còn một con bọ, nhưng nó sẽ không ăn vì cảm thấy đồng bạn của mình cũng đang rất cần. Đến khi chỉ còn một chút hơi tàn, nó rống lên, cố gắng gọi đồng bạn tới. Cuối cùng, không phụ sự mong đợi, bóng dáng đồng bạn cũng xuất hiện trước mắt nó. Vội đề con bọ duy nhất cho đồng bạn xong, nó buồn ngủ quá, nhưng không dám ngủ. Vì nó lo lắng, khi mình ngủ mất, đồng bạn sẽ gặp nguy hiểm nên cố níu lại.

Đến lúc tưởng chừng như sắp không giữ được nữa, con quái vui mừng thấy một đồng loại mang cho nó cảm giác thân thuộc giống bé Thương tiến tới.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Giây phút bình yên

Thời điểm hình ảnh cuối cùng trong mảnh ký ức của con “quái vật người bọ” nhòe dần, rồi tan biến hoàn toàn, đây cũng là lúc ý thức của Tân trở về với thực tại. Cảm nhận được thân thể quen thuộc của mình, hẳn ngán ngợ một lát, rồi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã không còn sự sống của con quái vật. Nhớ lại ước nguyện cuối cùng của nó, bất giác nước mắt hẳn tràn ra lúc nào không hay. Ở trước ngực hẳn, bé Thương vẫn chìm sâu trong hôn mê. Được con bọ cứu giúp, sắc mặt của cô bé giờ đã tốt hơn rất nhiều. Cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc cô bé sẽ khỏe lại. Nhưng liệu cô bé có biết rằng, mạng sống của mình là do một con quái vật dùng tất cả sinh mạng để đánh đổi chăng?

Đang ẩm bé Thương thần thờ cạnh xác con quái vật, bỗng tiếng nói của Huyền Linh vang lên bên tai làm hẳn giật mình:

- Không sao chứ anh Tân?

Đưa tay lên lau sạch nước mắt, hẳn nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, tiêu cực ra khỏi đầu. Quay lại, hẳn khẽ lắc đầu với Huyền Linh, rồi đáp lời:

- Không có chuyện gì đâu em... Ổn cả rồi... – Tinh cờ liếc mắt, thấy bên cạnh hai mẹ con Huyền Linh, ba cô bé đáng thương run rẩy lên vì lạnh, hẳn nói tiếp:

- Chúng ta đi vào trong thôi...

Nói hết câu, Tân bế bé Thương cất bước đi tới dãy nhà trung tâm. Không biết có phải do việc bị lão đại tá cưỡng ép đưa vào ảo giác và phiêu lưu trong những mảnh ký ức của con “quái vật người bọ” rất tiêu hao tinh thần hay không, mà bây giờ, mắt hẳn thỉnh thoảng lại hoa lên, còn cơ thể thì mệt mỏi rã rời. Đặc biệt, cái bụng của hẳn lúc này đói đến cồn cào ruột gan, cực kì khó chịu.

Đi sát bên cạnh hẳn, Huyền Linh vốn đang định nói cái gì đó, nhưng bất ngờ nhìn thấy con bọ đáng sợ trước ngực bé Thương lộ ra ngoài, cô kinh hãi thốt lên:

- Trời... Con gì tòm lợm thế này? – Mặt tái mét, Huyền Linh vừa nói vừa cách ra xa một chút.

Bên cạnh cô, An Nhiên và mấy cô bé nghe thấy vậy liền lập tức nghiêng cổ lên nhìn. Chứng kiến con bọ trắng ớn, đầy xúc tu quấn trước ngực bé Thương, cả bọn giật mình sợ hãi lùi lại đằng sau.

Thấy mọi người tỏ ra kinh tởm, hẳn vội vàng lên tiếng giải thích:

- Đừng sợ... Con bọ này chỉ đang cứu cô bé thôi. Nó không đáng sợ như vậy... Chúng ta nhanh một chút vào trong nào, bên ngoài ngày càng lạnh hơn rồi...

Nghe hẳn nói vậy, Huyền Linh lập tức tin tưởng vô điều kiện. Mặc dù, cô vẫn cảm thấy con bọ ghê ghê, nhưng cố gắng không chú ý đến nó nữa mà hỏi tiếp:

- Ở đây được không anh... Còn đám người đáng sợ trong này thì giải quyết thế nào?

Nói xong, cô nắm chặt khẩu súng, đảo mắt khắp nơi đề phòng.

- Em cứ thả lỏng đi... Bọn tội phạm trong này chết sạch rồi. Công lớn là nhờ con quái vật nằm ngoài kia... – Vừa đáp lời Huyền Linh xong, đầu hấn bỗng nhói lên từng đợt đau đớn. Cố gắng chịu đựng, hấn hít sâu một hơi, nén xuống bụng rồi thở nhẹ ra. Thực hiện phương pháp hít thở của bộ khí sùng thiên, vài giây sau, chờ cảm giác khó chịu đỡ hơn một chút, hấn đẩy nhanh tốc độ bước đi.

Trong khi đó, Huyền Linh ngoái đầu lại nhìn xác của con “quái vật người bộ”. Qua ánh đèn lờ mờ hắt ra từ hành lang tầng một, hình ảnh đồng thịt nát đập vào mắt khiến cô tõm lợm. Cố nén cảm giác muốn nôn, cô quay đầu, không dám nhìn thêm một giây nào nữa. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô lên tiếng hỏi:

- Con quái vật kia chết rồi à?

- Đúng vậy... – Gật đầu đáp lời Huyền Linh xong, biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện dông dài, hấn vội tiếp lời:

- Để lát nữa anh giải thích cho... Giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm..

Tiến tới hành lang tầng một dãy nhà trung tâm, Tân hô lên, gọi con Lu quay lại. Nhìn cái xác lão già biến thái bị con Lu cắn xé gần như không còn hình dạng ban đầu, hấn cảm thấy thật đáng đối. Lão già này đúng là tận cùng của cái ác, chịu kết cục như thế này có thể nói là quả báo. Nếu lão không vì dục vọng đề hèn của mình, lũng bắt các bé gái khắp nơi, lừa dối những người khác thì có lẽ giờ lão vẫn là ông trùm đầy quyền lực ở nơi đây.

Mặc kệ mấy cái xác của bọn tội phạm nằm la liệt dưới nền nhà, hấn kêu con Lu đánh hơi tìm phòng ăn. Lúc trước, hấn nghe bọn chúng thì thào với nhau chuẩn bị ăn bữa tối, nhưng gặp chuyện xảy ra nên vẫn chưa ăn được. Bây giờ, cả lũ chết sạch rồi, thức ăn chắc chắn sẽ vẫn còn đấy, hấn phải nhanh chóng mang mọi người đi lấp đầy bụng mới được. Nhất là khi, hấn cảm thấy, càng ngày, càng đói dữ dội như bây giờ.

Khoảng năm phút sau, nhờ cái mũi thính của con Lu, cả bọn tìm tới phòng ăn. Nhìn cái nồi lớn trên bàn đầy áp thức ăn, hấn không thể chờ đợi được, vội vàng múc cho mỗi người một tô đầy, rồi cả bọn cúi đầu gấp gáp ăn. Món ăn có Nguyên liệu chính là thịt lợn, được nấu hỗn hợp với rau củ khoai tây, không có gì đặc sắc, lại đã nguội lạnh từ lâu, nhưng cả bọn đều nhắm nuốt một cách điên cuồng. Có lẽ, sau một buổi tối một mòi về thể chất lẫn tinh thần, ai cũng đói lắm rồi. Nhất là ba cô bé được giải cứu khỏi phòng tên ấu dâm biến thái, các em chắc bị bỏ đói nhiều ngày nên trong lúc ăn liên tục bị nghẹn, rất đáng thương.

Ăn được bốn tô đầy, Tân cảm thấy lưng bụng nên bắt đầu thả chậm tốc độ lại. Ở bên cạnh, hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé đã dừng ăn từ lâu rồi, chỉ có con Lu là vẫn cứ hùng hục. Nhìn lại số thực phẩm trong nồi vẫn còn rất nhiều, hấn nhanh chóng nhận ra, lượng thức ăn mà cả bọn ăn được ít hẳn so với bình thường. Việc này có cái gì đó không đúng, vì nếu thêm cả ba cô bé thì đáng lẽ phải ăn nhiều hơn chứ. Biết được điều này, hấn suy nghĩ một chút, cẩn thận cảm nhận thì phát hiện ra nguyên nhân là do thịt lợn. Bên trong những miếng thịt này ẩn chứa nhiều năng lượng hơn loại thịt đông lạnh trong siêu thị rất nhiều. Chắc chắn bọn tội phạm đã sẵn được những con lợn biến đổi bên ngoài nên chất lượng thịt mới tốt như vậy.

.....

Một lát sau, khi đã ăn no căng bụng, sức lực hồi phục được kha khá, Tân cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Để Huyền Linh sơ cứu vết thương do bị dao găm cắt qua xong. Trong lúc đợi chờ con Lu ăn nốt chỗ thức ăn, hấn bắt đầu kể cho hai mẹ con cô biết mình giải cứu mấy bé gái này ở chỗ nào, và quãng thời gian hấn đuổi theo bé Thương trải qua những việc gì.

Nghe hấn kể lại tình cảnh của các bé gái, Huyền Linh vô cùng giận dữ, nguyên rủa tên biến thái ấu dâm liên tục và tỏ ra đồng cảm. Lúc trước giết người cô còn cảm thấy tội lỗi trong tâm, nhưng giờ sau khi biết được mọi chuyện, cô mới nhận ra là mình vẫn chưa đủ tàn nhẫn, để mấy tên tội phạm chết quá dễ dàng. Khác với vẻ mặt nghiêm rắng, nghiêm lợi của Huyền Linh, khi An Nhiên nghe hấn nói thì tên tội phạm ấu dâm. Mặc dù, cũng rất tức giận, nhưng không hiểu sao, đôi con người màu đỏ của cô bé nhìn hấn lại có cái gì đó yếu dị, quyền rũ, khó nói lên lời.

Lắc lắc đầu, cố gắng loại bỏ cảm xúc kì lạ mà An Nhiên mang tới, hấn tập trung kể lại cuộc chiến của mình với đám tội phạm. Biết hấn trải qua những giây phút nguy hiểm suýt nữa thì mất mạng, Huyền Linh sợ hãi, căng thẳng đến toát cả mồ hôi. Ở bên cạnh, An Nhiên cũng không giữ được bình tĩnh nữa mà xuýt xoa liên mồm. Mặc dù sau khi biến đổi, cô bé có cái gì đó lạ, nhưng sự lo lắng, quan tâm dành cho hấn vẫn y nguyên như ban đầu. Ba cô bé đáng thương thì không biết gục xuống bàn ngủ mất từ lúc nào. Chắc ba em đã quá mệt mòi, giờ được ăn no bụng, tinh thần được giải tỏa nên thiếp đi ngay khi có cơ hội. Chẳng hề quan tâm đến chuyện hấn nói, chắc chỉ có con Lu. Đối với nó, ăn là trên hết, còn chủ nhân nếu đã không có việc gì rồi thì không cần để ý nhiều làm gì.

Nói chuyện được một lúc thì cảm giác buồn ngủ rũ rượi như thủy triều ập đến, Tân ngoái đầu lại nhìn thì thấy con Lu cũng đã ăn xong. Kêu hai mẹ con Huyền Linh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đánh thức ba cô bé, hấn bế bé Thương lên, rồi cất bước đi ra khỏi phòng ăn tìm nơi ngủ. Bệnh viện này có ba dãy nhà, rất nhiều phòng, thoải mái cho cả bọn lựa chọn. Nhưng chỗ rộng như thế này, lại vừa trải qua cuộc chiến khốc liệt chết đầy người xong, hấn không tự tin mình có thể ngủ bừa ở nơi nào đó. Bên ngoài, đám quạ đã bắt đầu kéo tới, tiếng kêu ma quái liên tục vang lên khiến cả bọn rợn người. Mặc dù về đêm trời càng lúc càng lạnh, những sinh vật sẽ ít hoạt động đi, nhưng ai biết được liệu có con gì đáng sợ xuất hiện không. Cho nên, chỗ hấn ngủ cần phải là nơi có thể quan sát được toàn bộ bệnh viện.

Ngẫm nghĩ một chút, hấn biết được có một nơi như thế. Nếu không phải tại nơi đó, cả bọn trốn chui, trốn nhui cũng không thoát khỏi sự truy lùng của đám tội phạm. Quyết định mình sẽ phải ngủ ở đâu xong, hấn nói cho hai mẹ con Huyền Linh, rồi cả bọn nhanh chóng đi tìm.

Không lâu lắm, khoảng chục phút sau, hấn tìm được phòng điều hành, bên trong có vài cái màn hình truyền về hình ảnh của đám camera rải rác khắp nơi. Ở phòng này, hấn có thể nhìn được toàn bộ khung cảnh của bệnh viện, kể cả bên trong lẫn bên ngoài. Khi có động tĩnh xảy ra, hấn sẽ nắm bắt được thông tin một cách nhanh nhất. Để yên tâm hơn, hấn còn cẩn thận ngắt cầu dao, tắt hết nguồn điện bên ngoài của ba dãy nhà, chỉ để lại mỗi chỗ mình ngủ, tránh cho ánh sáng sẽ thu hút những thứ nguy hiểm đến.

Làm xong tất cả, hấn quay lại, kêu hai mẹ con Huyền Linh lấy túi ngủ ra. Chia cho ba cô bé mỗi người một cái, hấn giúp bé Thương và con Lu chui vào trong đó. Cẩn thận kiểm tra tất cả màn hình mà máy quay truyền về một lần nữa, không phát hiện ra cái gì khả nghi, hấn tự mình chui vào túi ngủ. Nhắm mắt lại, rất nhanh hấn liền chìm sâu vào giấc ngủ, dù bên ngoài, tiếng quạ réo vang lên inh ỏi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Bà

Tờ mờ sáng, giữa tiết trời đông giá rét.

Trong cái ngách nhỏ chật hẹp chứa đầy rác rưởi, có một bà lão đang lợ mọ dùng đôi tay chai sạn, nứt nẻ của mình mò mẫm những túi thức ăn thừa, mà nhà hàng thức ăn nhanh bên cạnh vất đi lúc tối qua. Bà lão này đã khá nhiều tuổi, mắt mờ chân chậm, sống thui thủi một mình ở khu ổ chuột cạnh con sông chứa đầy rác thải của thành phố Nội Hà. Không còn sức lao động nữa, lại chỉ có một mình, bà lão chấp nhận tìm kiếm và ăn những gì ăn được trong túi rác, chỉ để sống sót.

Trời lạnh như cắt da, cắt thịt, chỉ có mỗi cái áo khoác mỏng trên người, cơ thể bà lão cứ chốc chốc lại run rẩy lên từng đợt. Bị thời tiết khắc nghiệt như vậy tra tấn, nhưng dưới khóe mắt đầy nếp nhăn của bà lão lại ánh lên những nét vui mừng. Bởi ngày hôm nay thu hoạch khá quá, trong túi rác còn rất nhiều đùi gà chưa gặm hết, lại được nhiệt độ thấp tự nhiên bảo quản, số thực phẩm này bà lão mang về chỉ cần rửa sạch, nấu lại là có thể ăn ngon lành.

Chậm rãi móc túi ni-lon đã chuẩn bị từ trước trong túi áo khoác ra, bà lão đang định cúi xuống nhặt nhanh những thứ ăn được thì sâu trong con hẻm bất ngờ vang lên tiếng trẻ con khóc:

- Oe... Oe... Oe...

Tiếng động đột ngột làm bà lão giật bắn cả mình, roi túi ni-lon trong tay xuống đất. Tuổi già tai đã nặng, bà lão không rõ âm thanh vừa nãy là gì nên nghiêng người, lắng tai nghe, xem liệu có phải mình vừa nhầm lẫn không.

- Oe... Oe... Oe...

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh lại một lần nữa yếu ớt cất lên, thê lương như muốn cầu cứu một ai đó.

Xác định mình không nghe lầm, bà lão hốt hoảng chống gậy đi tới nơi phát ra tiếng khóc. Lật tung đồng rác rưởi trong thùng ra, bà lão kinh hãi khi nhìn thấy bên dưới có một đứa bé sơ sinh quấn trong tả lót. Trời lạnh, làn da non mịn của bé đã thâm tím hết lại. Nhưng dù cho thời tiết khắc nghiệt như vậy, bé vẫn ngoan cường sống sót, rồi ra sức gào khóc như muốn than trách, tại sao cha mẹ lại nhẫn tâm bỏ con ở một nơi như vậy.

Run run đưa tay xuống, bà lão ẵm đứa bé đáng thương vào lòng, rồi khẽ cất tiếng dỗ dành:

- Ngoan nào... Đừng khóc... Bà thương... Bà thương...

Giọng nói khàn khàn, khắc khổ của bà lão thật khó nghe, nhưng lại đầy ắp tình thương khiến em bé dừng khóc rất nhanh. Nhìn vào đôi mắt ngây thơ của đứa bé, bà lão lẩm bẩm trong miệng đặt cho nó một cái tên.

Bé Thương.

.....

Những khung cảnh và hình ảnh chuyển động hết sức chân thực, khiến cho bé Thương chìm sâu vào, không biết được mình đang mơ hay tỉnh. Bà lão kia chính là người bà yêu quý của cô bé, còn đứa trẻ sơ sinh kia, chính là bản thân mình. Nhìn thấy bà, Thương mừng lắm, cô bé muốn chạy đến ôm chầm lấy bà cho thỏa nỗi nhớ mong. Nhưng đây là bên trong giấc mơ nên rất nhanh ý thức của cô bé mê man vào khung cảnh khác.

Đó là, một buổi chiều cuối mùa thu tràn ngập ánh nắng vàng ấm áp, Thương đang tung tăng trên con đường đầy rác rưởi của khu ổ chuột. Buổi học vừa kết thúc xong nên Thương muốn nhanh chóng về nhà cùng bà đi nhặt ve chai. Hôm nay trên lớp, cô bé vừa được tuyên dương và phát phiếu vé ngoan, lát nữa về chắc bà sẽ vui lắm. Nghĩ vậy, Thương không thể chờ đợi được, bước chân nhanh hơn nữa.

Về đến nhà, vốn là một căn phòng chật và bằng những tấm tôn, Thương reo lên gọi bà. Nhìn thấy bà cười hiền từ chống gậy từ trong nhà bước ra, cô bé vui mừng nhào vào lòng, rồi riu rít kể lại thành tích đáng nể của mình. Thấy bà gật đầu, khen lấy khen để, Thương thích ý cười tít cả mắt lại. Rồi nghe bà nói hôm nay là ngày sinh nhật mình, và bà có điều bất ngờ để dành trong nhà, Thương rất háo hức, vội kéo tay dẫn bà đi vào. Nhắm mắt lại theo lời bà, một lát sau, mở mắt ra, chứng kiến cái áo váy màu hồng mới tinh trước mặt, Thương cảm động, hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Những khung cảnh cứ liên tục tiếp diễn, Thương chìm đắm vào những cảnh mơ liên miên không dứt. Có lúc là kỷ niệm trong quá khứ, lúc lại là trong thực tại, chông chéo hỗn hợp với nhau, có vui có buồn của cô bé và bà mình. Các cảnh mơ quá đổi chân thật, khiến cho ý thức của cô bé bị giam cầm trong đó, tưởng chừng như sẽ không bao giờ tỉnh lại được thì bất chợt, những cơn ác mộng kéo tới.

Trong khung cảnh bệnh viện, Thương chạy ngược xuôi, cầu xin các bác sĩ đến cứu chữa cho bà mình bị tai nạn sau trận động đất. Nhưng cô bé nói mãi, khàn cả cổ mà không có ai tới giúp. Người bị nạn nhiều lắm, các bác sĩ bận tới tấp, nhưng cô bé thấy họ chỉ giúp những người có tiền trước. Còn người nghèo, không có tiền như hai bà cháu, họ chỉ ậm ừ cho qua. Ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn đôi tay gầy gò vận vẹo bất quy tắc và nét mặt thống khổ của bà, Thương lo lắng sợ hãi trong bất lực.

Con ác mộng thật đáng sợ, Thương cố gắng vùng vẫy mãi thoát ra được thì cô bé lại bất ngờ rơi vào một cơn ác mộng khác.

Đó là, đột nhiên Thương thấy mình bị một đám quái vật “Nắm đầu người” bao vây. Bọn chúng đông lắm, chặn hết lối đi khiến cô bé muốn thoát ra cũng không được. Rồi bọn chúng áp tới, điên cuồng cắn xé cơ thể Thương, cảm nhận từng miếng thịt bị giật ra khỏi cơ thể, cô bé đau đớn gào khóc trong tuyệt vọng.

Bỗng tắt cả tối sầm lại, ý thức của Thương chìm vào trong bóng tối. Rồi không biết trải qua bao lâu, những hình ảnh lại xuất hiện, cô bé tiếp tục rơi vào các cơn ác mộng liên miên.

Tỉnh dậy trong căn nhà ọp ẹp quen thuộc của hai bà cháu, Thương chưa kịp vui mừng thì kinh hãi phát hiện ra trước mặt mình có một con quái vật đáng sợ. Hoảng loạn vô cùng, cô bé vùng lên chạy trốn. Nhưng trong giấc mơ, dù cô bé cố gắng chạy nhanh thế nào đi chăng nữa thì cũng không thoát được khỏi con quái vật. Nó cứ lặng lẽ đi theo, đợi đến lúc Thương kiệt sức rồi bắt cô bé quay trở lại căn phòng.

Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại như thế, cho đến một ngày hình ảnh con quái vật đáng sợ dần dần biến đổi thành người bà yêu quý của Thương. Nhìn thấy bà, Thương mừng lắm, bao nhiêu nỗi sợ hãi nhanh chóng tan biến như tuyết gặp mặt trời. Chạy tới nhào vào vòng tay ấm áp của bà, Thương mỉm cười trong hạnh phúc.

Từ lúc bà xuất hiện, cơn ác mộng của Thương liền biến mất. Thay vào đó, cô bé tiếp tục trải qua quãng thời gian tuổi thơ đẹp với bà. Trong giấc mơ, hai bà cháu quây quần với nhau dưới

mái nhà ọp ẹp của khu ổ chuột, sống một cuộc sống vô ưu, vô lo, đầy ắp tiếng cười.

Tương chừng giấc mơ này sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng vào một buổi sáng đẹp trời trong mơ, Thương với bà dạo chơi trong thành phố. Một tay cô bé lúc này đã cầm đầy các thứ quả vật vừa mới mua. Toàn những thứ Thương yêu thích nên cô bé vui lắm. Rồi cả hai rào bước cùng nhau tiến về công viên phía trước. Tới nơi đây, Thương sẽ thỏa thích nô đùa cùng bà.

Đi vào trong công viên, như mọi khi Thương muốn trèo lên chơi trò đu quay ngựa, nhưng hôm nay, không biết vì sao, bà lại ngăn cản, rồi bảo sẽ cho mình biết một sự thật. Trong giấc mơ, Thương dù không điều khiển được suy nghĩ của mình, nhưng cô bé cũng cảm thấy ân ân có cái gì đó không tốt.

Lắc lắc đầu, Thương muốn từ chối bà, nhưng vụt một cái khung cảnh trước mặt cô bé thay đổi. Hai bà cháu không còn ở trong công viên nữa, mà xuất hiện bên bờ của một dòng sông. Con sông này rất lớn, bị sương mù bao phủ dày đặc, Thương nheo mắt lại, cố gắng nhìn cũng không thấy được bờ bên kia.

Thương còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra thì thấy bà cúi xuống chăm chú nhìn vào khuôn mặt của mình, như muốn khắc sâu nó vào trong tâm. Rồi bà nói, đã đến lúc bà phải đi rồi. Nghe thấy vậy, Thương sợ hãi muốn giữ bà lại, nhưng đột nhiên, cô bé cảm thấy thân thể của mình không thể cử động được.

Thế là, nước mắt trào ra, Thương bắt lực nhìn bà chậm rãi bước xuống sông. Há to miệng, Thương muốn hét lên gọi bà quay lại, nhưng cố gắng kêu gào mãi, cũng không có âm thanh nào vang lên.

Trước khi bà sắp đi khuất vào màn sương dày dưới dòng sông, Thương thấy bà quay lại nhìn mình rồi cười từ ái. Lúc này, hình ảnh của bà trở lên mờ ảo chông chéo với con quái vật. Rồi một câu nói cuối cùng của bà vang lên bên tai Thương.

Tĩnh lại đi con

.....

7 giờ 30 phút, Sáng.

Bên trong phòng ăn của bệnh viện, Tân dùng cái muỗng lớn, múc đầy thức ăn vào những cái bát tô, rồi chia cho tất cả mọi người. Riêng con Lu, có khẩu phần ăn cực lớn, hẳn phải lấy một cái thau nhôm để làm bát cho nó mới đủ. Không như hôm qua, chỗ thức ăn trong nồi đã được hán đun lại rồi mới bắt đầu dùng bữa. Đồ nóng bao giờ cũng ngon hơn, nhất là khi cả bọn vừa mới lao động chân tay, giống như tập thể dục buổi sáng xong.

Khoảng hơn hai tiếng trước, khi cả bọn đang chìm trong giấc ngủ sâu, bé Thương đột nhiên ú ớ kêu lên đánh thức cả đám dậy. Vội lại gần kiểm tra, Tân phát hiện thì ra cô bé gặp ác mộng. Hẳn thử đánh thức cô bé dậy, nhưng làm mọi cách cũng không được nên đành phải để mặc đấy. Dù sao, sắc mặt của cô bé cũng đã tốt hơn trước rất nhiều, cho nên tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Đã thức giấc, kiểm tra đồng hồ thấy thời gian không đến nỗi quá sớm, hán dứt khoát không ngủ nữa mà bắt tay vào thực hiện ý định muốn làm từ hôm qua.

Đó là, an táng cho con “quái vật người bọ”.

Nói cho hai mẹ con Huyền Linh biết ý định của mình xong, kiểm tra hình ảnh ngoài sân thấy không có mối nguy hiểm nào, ngoài đám quạ đông đảo. Hán cùng với con Lu vừa chuẩn bị đi thì hai mẹ con Huyền Linh lên tiếng muốn theo giúp đỡ. Mặc dù, hai mẹ con không hiểu lắm hán ý định của hán, nhưng chỉ cần có thể giúp được là cả hai rất sẵn lòng.

Thấy tất cả mọi người đều ra ngoài, ba cô bé đương nhiên muốn đi theo. Sau khi ăn uống no đủ, ngủ thoải mái một đêm, sắc mặt của cả ba đã khôi phục sức sống rất nhiều, vết bầm tím trên thân thể cũng mờ dần đi. Mặc dù, các cô bé vẫn còn ám ảnh tâm lý, vì nó không thể khắc phục trong thời gian ngắn được. Nhưng cả ba đã bắt đầu tin tưởng Tân nhiều hơn, thấy hán đi đâu là muốn theo ngay, nếu không sẽ có cảm giác không an toàn.

Cả bọn đi đào đất, để lại một mình bé Thương trong phòng, hán cảm thấy không yên tâm. Thế là, không còn cách nào khác, hán ẵm cô bé mang theo đi ra ngoài. Được bọc trong túi ngủ, thì nằm tạm ở sân cũng không phải là vấn đề quá lớn với cô bé.

Bảo ba cô bé trông chừng bé Thương, Tân cùng với hai mẹ con Huyền Linh và con Lu chọn một vị trí đẹp gần gốc cây rồi hì hục đào bới. Mất một khoảng thời gian kha khá, cuối cùng cả bọn cũng đào được một cái hố to, rồi an táng con quái vật vào đó. Khuân lấy một khối bê tông làm bia mộ, hán định khắc tên vào đó, nhưng nghĩ lại không biết viết cái gì nên đành để ngôi mộ vô danh.

Làm xong tất cả, hán mặc kệ đám xác chết bọn tội phạm cho lũ quạ cấu rìa, rồi nhanh chóng cùng mọi người đi tới nhà ăn. Tìm chỗ có nguồn nước, cả bọn lau rửa sơ qua, rồi mới bắt đầu ăn sáng.

Cả bọn đang ăn say sưa ngon lành, nằm trên một cái bàn ăn gần đấy, bé Thương bỗng hét lên, rồi bật người ngồi dậy:

- KHÔNGGGGG!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thương

Buông bát đồ ăn trong tay, Tân vội vã chạy tới bên cạnh bé Thương. Thấy tình hình có biến, hai mẹ con An Nhiên và ba cô bé cũng lập tức dừng ăn, rồi hướng ánh mắt chăm chú quan sát Thương. Thậm chí, ngay cả con Lu, kẻ coi trọng đồ ăn hơn tất cả cũng tạm bỏ mặc bữa sáng mà chạy đến cùng với chủ nhân của mình. Trước kia, khi tận thể chưa ập đến, ngoài Tân ra thì Thương là một trong hai người con Lu quý nhất nên giờ cô bé xảy ra chuyện, tâm trạng của nó cực kì lo lắng.

- Học... Học... Học...

Bật dậy, Thương ngồi há mồm thờ đốc. Lúc này, mặt cô bé trắng bệch, mồ hôi vã ra liên miên làm ướt nhẹp tóc mai, còn ánh mắt thì toát ra nỗi sợ hãi và đau buồn cùng cực. Mặc dù đã tỉnh, nhưng em cứ ngơ ngác nhìn vào khoảng không trước mặt, không nhận biết được sự việc diễn ra xung quanh mình.

Đứng đối diện trước mặt Thương, Tân quơ tay qua lại kiểm tra. Khoảng một giây sau, hần nhận ra cô bé tuy mờ mắt, nhưng ý thức giống như không ở thực tại mà bị giam cầm ở một nơi nào đó. Cảm nhận nỗi đau buồn khô sở trong ánh mắt em, lòng hần nhói lên khó chịu. Cố gắng bình tĩnh lại, hần run giọng gọi cô bé.

- Thương... Thương... Em có làm sao không?... Thương... Anh Tân đây... – Vừa nói, hần vừa nắm bả vai Thương lay động.

- Ư... ừ... ừ... – Ở bên cạnh, con Lu cũng chồm hần lên bàn lễ lưởi liếm mặt Thương rồi kêu lên ư ừ.

Nghe tiếng nói khàn khàn trầm ảm của Tân và tiếng kêu của con Lu, Thương khẽ giật mình như nhớ ra cái gì đó.

- Anh Tân... Lu... – Thì thảo trong miệng tên cả hai, ánh mắt đờ đẫn của Thương dần khôi phục một chút linh tính.

Thấy Thương có phản ứng lại, Tân vui mừng lay tỉnh em nhanh hơn và cất tiếng gọi dồn dập:

- Đúng. Anh Tân đây... Thương... Thương... Tỉnh lại đi em..

Mấy giây sau, dưới tác động của Tân và con Lu, ý thức của Thương cuối cùng cũng trở về với thực tại. Ánh mắt của cô bé lúc này đã có thần, hoàn toàn không mơ hồ như khi nãy. Cô bé nhìn Tân và con Lu một chút, rồi nhanh như chớp rúc đầu vào lòng hần khóc nức nở:

- Oa hu hu hu... Hu hu... – Tiếng khóc nghẹn chất chứa nỗi đau buồn cùng cực như muốn trút hết ra ngoài.

Vòng tay ôm lấy Thương, Tân vỗ vai em, rồi khẽ cất tiếng an ủi:

- Không sao rồi... Khóc đi... Ôn cả rồi... – Biết Thương cần được giải tỏa nên hần không ngăn cản em khóc mà hồi thúc để cô bé trút hết nỗi lòng.

Mất khoảng mười lăm phút, tiếng khóc nức nở của Thương mới ngừng lại. Trong khoảng thời gian đó mọi người cũng không còn tâm trạng để ăn nữa, ba cô bé vẫn ngồi yên một chỗ chăm chú quan sát, còn hai mẹ con Huyền Linh đã đến bên cạnh Tân từ lâu. Nhìn Thương rúc vào ngực hần, Huyền Linh định cất tiếng hỏi, nhưng thấy em vẫn chưa thể lấy lại tinh thần bèn im lặng.

Đợi thêm một chút, khi cảm thấy Thương đã bình tĩnh trở lại, Tân cất tiếng gọi:

- Thương... Thương...

Nghe tiếng Tân gọi, Thương chậm rãi rời khỏi vòng tay hần rồi ngược mắt nhìn lên. Lúc này, đôi mắt của cô bé đã đờ ngầu, sưng húp, hết sức đáng thương.

Tháo cái túi ngủ ra khỏi cơ thể cô bé, hần đưa tay lên, vừa lau nước mắt cho em vừa khẽ hỏi:

- Em ổn chứ?

- Hức hức... – Dư âm của con khóc vẫn còn, Thương khẽ nấc lên. Không trả lời câu hỏi của hần, thay vào đó Thương lắc lắc đầu rồi run giọng nói:

- Anh Tân... Bà mất rồi... Hức hức...

Nghe tiếng nói trong con nấc nghẹn của cô bé, Tân cảm thấy trong lòng mình có cái gì muốn vỡ òa. Thương là một cô bé rất kiên cường, trước kia hần chưa từng thấy em khóc bao giờ. Nhưng lần này có lẽ là quá sức chịu đựng của cô bé. Quay đầu ra chỗ khác, hần cố kìm nén cảm xúc, không cho nước mắt mình chảy ra. Vài giây sau, khi tâm trạng đã tạm thời ổn định trở lại, hần khẽ vỗ vai Thương rồi lên tiếng an ủi:

- Đừng buồn... Bà chỉ đến một nơi khác tốt đẹp hơn thôi... Thấy Thương như thế này, chắc bà sẽ đau lòng lắm..

- Hức hức... – Gật đầu với Tân, Thương gơ tay áo lên lau nước mắt rồi nói:

- Thương sẽ không khóc nữa...

.....

Một lát sau, Thương bình tĩnh trở lại, không còn khóc nữa, điều đầu tiên cô bé hỏi Tân là xác con “quái vật người bộ” ở đâu. Cảm tay Thương, hần lặng lẽ dẫn em tới chỗ ngôi mộ mới đắp dưới gốc cây. Rồi dưới ánh mắt khó hiểu của cả bọn, cô bé quỳ xuống trước ngôi mộ vô danh, rồi lăm bầm điều gì đó trong miệng.

Đứng đằng sau lưng Thương, tuy không có câu trả lời của cô bé, nhưng Tân đã biết chắc con quái vật nằm dưới đất này là ai. Ở bên cạnh hần, Huyền Linh tò mò định cất tiếng hỏi thì hần ra hiệu cho cô im lặng. Thương đã không muốn cho người khác biết về thân phận của con quái vật thì hần tốt nhất không nên nói gì. Kêu hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé quay trở lại nhà ăn, tiếp tục dùng bữa sáng, còn hần cứ như vậy, yên tĩnh đứng đợi sau lưng em.

Mất một khoảng thời gian khá dài, Thương mới thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ. Đứng dậy, cô bé chậm rãi tiến lại chỗ Tân, ngồi xuống ôm con Lu vào lòng rồi vuốt ve nó. Ngồi bệt xuống đất, bên cạnh Thương, hần chưa biết mở miệng nói gì an ủi thì em lên tiếng hỏi về cái chết của con “quái vật người bộ”.

Do dự một chút, Tân khẽ thở dài một hơi rồi bắt đầu kể cho Thương nghe những gì xảy qua lúc tối qua, hần nói cho cô bé biết luôn cả những gì mình nhìn thấy trong ký ức của con “quái vật người bộ” nữa.

Ngậm ngùi nghe hần kể, lần này Thương không khóc nữa. Mặc dù rất đau buồn, nhưng cô bé cố gắng kìm nén không cho nước mắt mình chảy ra. Bà, người thân nhất trên cõi đời này đã ra đi mãi mãi, nhưng trước khi mất, bà đã ban cho em một sinh mạng mới. Để xứng đáng với món quà này, Thương nghĩ mình phải mạnh mẽ lên, sống thật tốt thì bà mới yên vui được.

Từ lúc Thương tỉnh dậy, con bộ bám trước ngực em liền tách ra. Con bộ đã chết giống như chủ nhân tạo ra nó vậy. Nhưng trước khi ra đi, nó đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cuối cùng. Không chỉ cứu sống Thương, nó còn cải biến cơ thể, và ban cho cô bé một món quà đặc biệt, mà chính em đến giờ vẫn chưa nhận ra.

Nhìn sự quật cường của cô bé, Tân không nói gì cả mà chỉ lặng lẽ xoa đầu em. Bởi hần biết, trong thân hình gầy gò nhỏ bé này là tinh thần kiên cường không thua bất cứ ai. Bên cạnh cô bé, con Lu liên tục lễ lưởi liếm mặt an ủi. Đối với nó, chỉ cần liếm thôi là có thể xoa dịu và chữa lành mọi vết thương.

Cả ba cứ như vậy, yên tĩnh ngồi bên nhau dưới gốc cây, bên cạnh ngôi mộ vô danh. (Các bạn ủng hộ nhóm tác giả và cập nhật chương mới nhất ở fanpage Đào 13 nhé).

.....

Khoảng mười lăm phút trôi qua, khi tâm trạng của Thương đã ổn định, Tân kéo tay dẫn em cùng con Lu quay lại phòng ăn. Lúc này, hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé đã kết thúc bữa sáng và đang trò chuyện với nhau. Tuy nhiên cuộc đối thoại của họ không được tốt lắm vì hần thấy phần lớn là Huyền Linh hỏi, còn ba cô bé thì ậm ừ gật đầu. Sau cú sốc lớn mà bọn tội phạm gây ra, có lẽ tính cách ba cô bé sẽ không bao giờ trở lại được như xưa nữa.

Đến trước bàn ăn, Tân lấy một cái bát tô lớn, múc đầy thức ăn rồi đưa cho Thương. Thấy thế, ở bên cạnh, con Lu cũng nhanh chóng chạy tới chậu thức ăn của nó rồi tiếp tục ăn nốt những gì lúc nãy bỏ dở. Sau đó, để Thương tự nhiên dùng bữa, hần kêu hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé đi tới chỗ bếp nấu.

Mở tủ lạnh, hần móc hết đông thịt lợn chất trong đấy ra, chuẩn bị chế biến. Đông đồ hộp trong ba lô đã hết sạch, cho nên để có thể tiếp tục hành trình tới “Khu an toàn” thì hần cần phải bổ sung đồ ăn dự trữ mới. Và còn gì tuyệt vời hơn số thịt lợn biến dị tràn đầy năng lượng bên trong thế này. Thịt lợn có rất nhiều cách chế biến, nhưng để bảo quản được lâu và dễ dàng mang đi nhất thì chỉ có thể làm ruốc. Mặc dù, phương pháp này làm cho chất lượng của thịt giảm xuống rất nhiều, nhưng đây đã là lựa chọn tốt nhất.

Quyết định như vậy, hần kêu hai mẹ con Huyền Linh cùng mình bắt tay vào chế biến. Làm ruốc rất đơn giản, chỉ cần luộc thịt lên tách thành sợi nhỏ ra, thêm gia vị rồi rang lại một lần nữa bằng dầu ăn. Thế là hần tìm một cái nồi lớn trong bếp, chặt tất cả thịt vào, đổ đầy nước, rồi đặt lên bếp ga đun. Trong lúc chờ đợi thịt chín, hần kêu hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé lục tung hết phòng bếp xem còn gì hữu dụng không.

Tìm kiếm một lúc, cả bọn may mắn phát hiện ra trong bếp vẫn còn một ít gạo và củ khoai tây. Nhanh chóng lấy thêm hai cái nồi khác, Tân dùng một nồi để nấu cơm, nồi còn lại thì để luộc khoai tây. Sắp tất cả đặt lên bếp đun xong, rửa tay, hần bắt đầu kể cho hai mẹ con Huyền Linh biết về Thương. Biết được quá khứ đau buồn của Thương, hai mẹ con tuy không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn cô bé đã tràn ngập sự đồng cảm trong đó.

Liếc mắt nhìn ba cô bé vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh, từ lúc được giải cứu, Tân vẫn chưa biết cả ba tên là gì nên khẽ cất tiếng hỏi thăm:

- Ba con tên là gì?

Nghe câu hỏi của hần, cả ba nhìn nhau một chút rồi một cô bé đứng ra rụt rè đáp:

- Con tên Thu Trang...

Thu trang là cô bé lớn tuổi nhất bọn, tầm mười một, mười hai tuổi. Cô bé có khuôn mặt trái xoan thanh tú, tuy có vài vết bầm tím ở trên, nhưng không thể làm lu mờ đi ngũ quan cân đối cùng đôi mắt to. Dáng người của cô bé hết sức nây nở so với những đứa trẻ tầm tuổi, còn nhỏ, nhưng thân hình đã bắt đầu khúc nào ra khúc đấy. Mặc dù, chưa hỏi qua về gia đình, nhưng hần đoán chắc, trước kia cô bé phải là tiểu thư con nhà giàu thì dung mạo và khí chất mới được như thế này.

- Con tên Kim Ngân...

- Con tên Uyên Nhi...

Có người dẫn đầu, hai cô bé bên cạnh cũng lần lượt nói cho Tân biết tên. Nhìn Kim Ngân và Uyên Nhi, hần ước tính hai cô bé tầm tám đến chín tuổi. Khác với Thu Trang, hai cô bé khá gầy, người cũng nhỏ nhắn mảnh khảnh gần như An Nhiên. Mặc dù, sắc mặt của cả hai bây giờ không được tốt, nhưng cũng như Thu Trang, hai cô bé khả năng lớn cũng xuất thân từ gia đình giàu có.

- Bố mẹ các con còn không? – Lường lự một chút, Tân hỏi ba cô bé xem còn chút hi vọng nào về người thân cả ba không.

-

Nghe câu hỏi của hần, cả ba khẽ lắc đầu rồi rom róm nước mắt.

- Chú xin lỗi... Không sao nữa rồi... – Nhìn thấy ba cô bé bắt đầu sụt sịt khóc, hần vội ngồi xuống đưa tay lau nước mắt cho cả ba. Miệng liên tục nói xin lỗi, nhưng không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, hần rối lên không biết nói gì cho tốt.

Đúng lúc Tân đang khó xử, Huyền Linh liền ngồi xuống, quàng tay ôm ba cô bé vào lòng rồi khẽ an ủi:

- Không sao... Các con đừng buồn... Cô chú hứa sẽ bảo vệ các con... Đừng sợ...

Trong vòng tay dịu dàng của Huyền Linh, cơ thể ba cô bé khẽ run lên, nhưng cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay và nghe được giọng nói từ ái, cả ba dần bình tĩnh trở lại.

Lặng lẽ cảm ơn Huyền Linh bằng ánh mắt, hần khẽ thở phào một hơi trong lòng. Để ba cô bé cho Huyền Linh chăm sóc, vừa đảo nồi cơm, tắt bếp để ủ thì ở bàn ăn vang lên tiếng An Nhiên thốt lên kinh ngạc.

- Trời!!

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Khả năng đặc biệt của Thương.

Liếc mắt tới chỗ bàn ăn, nơi con Lu và Thương đang dùng bữa sáng, Tân thấy An Nhiên đã đứng cạnh đó không biết từ bao giờ. Con bé lúc này đáng trở mắt nhìn Thương, với vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Không biết con bé phát hiện ra điều gì mà cô biểu hiện khoa trương đến vậy, hần nhanh chóng lại gần tìm hiểu.

Đến nơi, Tân còn chưa kịp quan sát thì An Nhiên quay ra vẫy tay gọi hắn:

- Chú Tân... Lại đây mà xem... Một mình chỉ ấy vừa ăn hết sạch chỗ thức ăn trong nồi ấy... – Giọng của con bé thốt lên, háo hức như vừa phát hiện một bí mật động trời.

Nghe An Nhiên nói, Tân lập tức nhìn vào cái nồi lớn, phát hiện thức ăn bên trong đã hết sạch, hắn kinh ngạc thốt lên:

- Thật à!

- Thật đấy... Con đứng đây xem từ này... Chỉ ấy cứ ăn hết bát này là lại mức thêm bát nữa, ăn mãi không no vậy... – Thấy Tân chưa tin mình, An Nhiên vội khẳng định.

Gật đầu với An Nhiên, hắn ngồi xuống bên cạnh Thương. Đợi em ăn nốt chỗ thức ăn trong bát xong, hắn rót một cốc nước đưa tới rồi hỏi:

- Em ăn no chưa?

Nhận cốc nước từ trong tay Tân, Thương uống một hơi hết sạch rồi đáp:

- Em no rồi... Nhưng nếu còn đồ ăn thì em vẫn ăn được nữa...

Đã no bụng thì làm sao ăn có thể ăn được tiếp nữa, không hiểu câu trả lời của Thương hắn hỏi ngay:

- Sao có thể như vậy được... Em không bị tức bụng à... – Vừa nói, hắn vừa nhìn xuống bụng của Thương. Nhận thấy nó vẫn xẹp lép, giống như chưa được ăn gì, hắn hết sức khó hiểu.

- Không... – Lắc đầu trả lời, Thương cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Em cảm giác thức ăn cứ vừa đi xuống bụng thì rất nhanh bị tan ra, biến thành dòng nước ấm rồi chảy khắp cơ thể vậy...

Nghe câu trả lời, Tân liên tưởng đến khả năng ăn không giới hạn của con “quái vật người bộ”. Rất có thể, khi con quái cứu Thương, em đã được thừa hưởng một phần năng lực đặc biệt của con quái. Chỉ là, không biết thức ăn sau khi chuyển hóa thành năng lượng rồi thẩm thấu vào cơ thể sẽ giúp ích được gì cho em nên hắn hỏi ngay:

- Thế bây giờ em cảm thấy thế nào?

- Em cảm thấy mình rất khỏe... – Thương trầm tư vài giây rồi đáp lời hắn.

- Ngoài khỏe ra thì còn gì khác nữa không? – Câu trả lời này vẫn chưa phải là điều hắn muốn biết nên nhanh chóng hỏi tiếp.

- Em... Em cũng không rõ nữa... em chỉ biết rằng nếu mình ăn thật nhiều thì rất lâu không có đồ ăn cũng không sao... – Cau mày suy tư trong chốc lát, Thương ngập ngừng nói. Rồi bỗng nghĩ đến điều gì đó, em lo lắng hỏi hắn:

- Chuyện này không tốt à anh?

- Không đâu... Như vậy rất tốt... Em ăn được càng nhiều thì càng tốt... – Đưa tay lên xoa nhẹ đầu Thương, hắn vừa vuốt ve mái tóc màu bạch kim rồi tung vờn vừa khẽ an ủi em.

Xem ra, chính Thương cũng không biết rõ về khả năng của bản thân, hắn đoán rằng năng lực này cũng không đơn giản là nhanh chóng chuyển hóa thức ăn thành năng lượng rồi tích trữ trong cơ thể. Chỉ dựa vào đáp án mơ hồ của em thì không thể kết luận được, hắn nghĩ mình cần phải dành ra một khoảng thời gian để thí nghiệm. Việc này là hết sức cần thiết, bởi không chỉ muốn hiểu rõ Thương, mà hắn còn phải cẩn thận kiểm tra cả ba cô bé mới cứu được để chuẩn bị cho đợt di chuyển tiếp theo tới “Khu an toàn”.

Nhắm mắt lại, Thương lìm dim hưởng thụ bàn tay của Tân vuốt ve tóc mình. Theo từng động tác quen thuộc trên đầu, em cảm thấy hết sức thoải mái, suýt chút nữa thì hừ ra tiếng. Nhìn về mặt của Thương, hắn khẽ mỉm cười, cảm giác ấm áp trong lòng bỗng dâng lên. Nhớ lại hồi ức trước kia, mỗi lần Thương đến chỗ hắn học thêm, được vuốt tóc đều có biểu hiện giống như thế này.

Vừa nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc của Thương, hắn vừa lặng lẽ ngắm kĩ em lại một lần nữa. Trải qua quá trình được con “quái vật người bộ” cứu giúp và cải tạo, cơ thể của em bây giờ không còn gầy yếu, mong manh như trước. Tuy vẫn còn khá gầy, nhưng cơ thể Thương đã bắt đầu có thịt, cái biến em từ một cô bé còm nhòm suy dinh dưỡng trở thành thiếu nữ tám mười bốn, mười năm tuổi đầy đủ. Đáng người bắt đầu thành hình, khúc nào ra khúc đấy, trước ngực đã có hơi chút nhô lên, vòng hai và vòng ba khá chuẩn, rất có tiền vốn. Đặc biệt nhất là, làn da đen nhem của Thương đã biến mất, thay vào đó là màu trắng nõn nà. Ăn uống đầy đủ xong, làn da em còn trở nên hồng hào bừng bừng sức sống rất dễ nhìn.

Chỉ tiếc là vết chàm nhỏ bên má phải của Thương đến giờ vẫn y nguyên như vậy, nó khiến cho khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của em mất đi vẻ hoàn mỹ. Trải qua bao nhiêu chuyện, Thương gần như lột xác hoàn toàn về vẻ bề ngoài, nhưng hắn nhận thấy tính cách của em gần như vẫn giữ nguyên. Đối với người ngoài Thương tỏ ra khá lạnh lùng, không thích giao tiếp, chỉ có người thân quen như bà và hắn thì em mới thực sự mở lòng mình. Giờ đây bà đã mất, hắn cảm thấy ánh mắt của em nhìn mình đã không còn đơn thuần giống một người bạn bình thường nữa, mà ánh lên sự quyền uy giống như người thân duy nhất còn lại. Cảm nhận được sự lệ thuộc của Thương, hắn thấy mình phải có trách nhiệm bảo đảm an toàn và chăm sóc em có cuộc sống tốt nhất.

Đang thả hồn trong những suy nghĩ lung tung, trên tay mãi mê chăm chút mái tóc rồi của Thương, ở bên cạnh Tân bỗng vang lên tiếng nói:

- Chú Tân... ư ư... Con cũng muốn chải tóc.... ư ư... – An Nhiên kéo tay hắn đứng đưa làm nũng.

Hồi thần trở lại, hắn hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn An Nhiên, trước kia con bé chưa từng có biểu hiện như thế này. Từ lúc thức tỉnh năng lực, con bé luôn một bộ bình tĩnh vững vàng, làm hắn tưởng tính cách của con bé đã trưởng thành cấp tốc, nhưng thực tế có vẻ không giống như vậy. Tổ chất tâm lý của con bé ở một góc độ nào đó đúng là hơn người bình thường rất nhiều, nhất là khi đối mặt với tình huống nguy hiểm. Nhưng sâu trong linh hồn con bé, có lẽ vẫn là đứa bé năm tuổi, mặc cho thân thể biến đổi lớn bằng đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi.

- Được... Được... – Khẽ mỉm cười, hắn vừa dỗ dành vừa đặt tay lên mái tóc đỏ rực như lửa của An Nhiên vuốt ve.

Được mẹ chăm sóc, mái tóc của An nhiên mềm mượt hơn Thương nhiều, cảm nhận từng lọn tóc luồn qua kẽ tay hắn thấy rất dễ chịu. Nhìn hai cô bé nhắm mắt hưởng thụ, trong lòng hắn dâng lên cảm giác là lạ, giống như vừa có thêm hai cô con gái vậy.

Bên đối diện Thương đang lìm dim bỗng mở mắt ra liếc nhìn An Nhiên, thấy cô bé bên kia có vẻ sạch sẽ xinh đẹp, em âm thầm kiểm tra lại mình. Nãy không để ý thì thôi, giờ xem lại, em phát hiện cái áo len của mình vậy mà dính vết máu đen, thịt vụn bốc mùi kinh khủng, cơ thể thì dính nhom nhớp mồ hôi ngứa ngáy khó chịu. Việc này đối với Thương cũng không quá quan trọng, vì trong quá khứ, khoảng thời gian sống cùng với con “quái vật người bộ” mất nước, em cũng nhiều ngày không tắm. Nhưng bây giờ, nguy hiểm đã qua đi, xung quanh mọi người ai cũng sạch sẽ, chỉ có mỗi bản thân bốc mùi em cảm thấy trong lòng hơi xấu hổ. Cho nên, nếu có thể tắm rửa qua cho sạch sẽ thì vẫn hơn. Nghĩ vậy, em ngẩng đầu lên nhìn Tân rồi khẽ nói:

- Anh Tân... Em muốn đi tắm...

- Được... Phòng tắm ở đằng kia... – Gật đầu đồng ý với Thương, hắn chỉ tay xuống cuối phòng ăn, nơi có lối đi tới phòng tắm bệnh viện. Rồi sực nhớ ra điều gì đó, hắn hỏi thêm:

- Em có quần áo chưa?

Thương nhìn hắn lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Thế em mặc tạm quần áo của An Nhiên vậy... – Nhìn hai cô bé có thân hình sần sần như nhau, hấn lên tiếng đề nghị. Nói hết câu với Thương xong, hấn quay ra hỏi An Nhiên:

- Con lấy cho chị ấy mượn quần áo được chứ?

- Vâng! – Liếc mắt nhìn Thương một chút, An Nhiên nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Con bé đứng dậy chăm chú nhìn Tân với Thương một chút, nở nụ cười kì quái, rồi cất bước đi tới chỗ để ba lô của mình.

Không hiểu ra sao, Tân lắc lắc đầu cho qua chuyện. Từ lúc An Nhiên biến đổi, con bé thỉnh thoảng lại có hành động lạ thường như vậy nên hấn cũng không cảm thấy bất ngờ. Cảm nhận nhiệt độ ngoài trời khá lạnh, hấn quan tâm hỏi Thương:

- Em cần nước nóng không?

- Không... Em tắm nước lạnh quen rồi... – Lắc lắc đầu từ chối, Thương nhanh chóng đứng lên đi theo An Nhiên.

Nhìn hai cô bé nói đầu l nhau đi, Tân cũng không ngồi tại bàn ăn lâu hơn nữa mà quay lại bếp kiểm tra.

Đến nơi, Huyền Linh cho hấn biết nồi khoai tây luộc đã chín từ lúc nãy, cô ấy đã gạn nước, đun thêm một chút cho ráo và giờ đang chờ nguội đi. Gật đầu, hấn kêu Huyền Linh và ba cô bé đi tìm giấy báo, chuẩn bị gói lại, còn bản thân thì mở vung xem nồi thịt luộc. Từ lúc được Huyền Linh an ủi, hấn nhận thấy ba cô bé có vẻ như đã ý lại hấn vào cô ấy, nhờ thế mà sắc mặt cả ba có vẻ tốt hơn trước rất nhiều. An tâm thờ nhẹ một hồi, trong lòng hấn được buông lỏng một chút. Sắp sửa đi chuyển, hấn lo lắng nhất chính là ba cô bé này, nếu tâm lý của cả ba không vững vàng trở lại thì hành trình sẽ cực kỳ nguy hiểm. May mắn, dù bản thân ba cô bé trải qua rất nhiều việc kinh khủng, nhưng cả ba đã không làm hấn thất vọng.

Mở vung nồi thịt luộc ra kiểm tra, hấn phát hiện nước đã sôi từ lúc nãy, nhưng thịt vẫn chưa chín. Nhận ra những miếng thịt này lớn quá, để yên thì rất lâu mới chín nên hấn nhanh chóng gấp ra thớt cắt ra từng khối nhỏ một. Đúng là thịt chất lượng cao có khác, tỏa ra mùi hương thơm phức khiến con Lu dù đã ăn no, đang nằm canh gác ngoài cửa, vừa ngửi thấy mùi thịt xông liền nhồm đầu lên sủa ý muốn ăn thêm.

Vắt cho con Lu một miếng thịt xong thì Huyền Linh và ba cô bé cũng tìm xong giấy báo quay lại. Chia ra từng khẩu phần một, cả bọn nhanh chóng dùng giấy báo gói cẩn thận lại. Tính toán đến lượng thịt và cơm sắp mang theo, hấn chỉ gói một lượng nhất định, còn đầu để lại lát nữa cố gắng ăn hết.

Gói xong chỗ khoai tây thì Thương với An Nhiên cũng từ phòng tắm quay lại. Nhìn hai cô bé vừa tắm xong, đầu tóc ướt đầm vẫn còn nhỏ nước, hấn không còn gì để nói, Thương muốn tắm thì chẳng có vấn đề gì vì thân thể em lúc này không sạch sẽ, nhưng An Nhiên đang yên đang lành tắm làm gì cho lạnh. Mà hấn nhận thấy, cả hai sau khi tắm cùng nhau xong thì có vẻ đã trở nên thân thiết. Nói là vậy, nhưng hấn đề ý thì chỉ có An Nhiên là riu rít quần lấy Thương, còn Thương thì vẫn ít nói, ngăn cách với người ngoài chưa thân quen như trước.

Tắm xong trở lại, Thương rất hiểu chuyện đến giúp đỡ hấn gói đồ ăn, đi theo bên cạnh An Nhiên chắc chắn là phải tham gia rồi. Gói xong khoai tây, giờ cả bọn tiến hành làm cơm nắm rồi đóng khẩu phần giống như trước. Ước lượng đến sức chứa của ba lô, hấn cũng chỉ mang đi một lượng vừa đủ, còn lại để dành cho những bữa ăn tiếp theo.

Một lát sau, gói xong phần cơm, hấn kiểm tra thì thấy thịt luộc cũng vừa chín. Vớt tất cả ra để ráo nước, cả bọn lại bận rộn vào cùng nhau chế biến. Làm ruốc tuy đơn giản, nhưng khá là mất công khi phải tách nhỏ thịt ra thành sợi rồi mới rang lên được. Hi hục suốt cả buổi sáng, đến trưa thì mới đủ lượng ruốc cần thiết để mang đi.

Trưa đến, cảm giác đói bụng cũng kéo tới, Tân kéo cả bọn ra bàn ăn đánh một bữa no nê. Thịt lợn còn rất nhiều, lại là loại thịt chất lượng cao giàu năng lượng nên mỗi người ăn được một, hai miếng lớn là no. Con Lu cũng như vậy, nó tuy khẩu phần ăn lớn, nhưng cũng không ăn được nhiều hơn bao nhiêu. Chỉ có Thương là có thể ăn liên tục không ngừng nghỉ, nhưng em thấy mọi người ngừng ăn thì cũng dừng lại, hấn khuyên thể nào cũng không ăn thêm nữa.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, cả bọn dùng xong bữa trưa. Tân kêu cả đám chui vào túi ngủ nghỉ một lát, còn hấn thì cùng với con Lu leo lên sân thượng quan sát. Mặc dù, cả buổi sáng có con Lu canh gác, cảm giác nhay cảm của nó với nguy hiểm rất chính xác, nhưng không biết được tình hình thực tế xung quanh hấn không yên tâm.

Leo lên sân Thượng, kiểm lấy vị trí tốt có tầm nhìn rộng nhất, hấn vừa đưa ống nhòm lên quét một vòng xung quanh thì hết sức kinh ngạc phát hiện.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Diệt quái

Giữa trưa.

Bầu trời u ám dày đặc mây đen cuối cùng cũng hừng sáng hơn một chút, các đám mây đã tan bớt đi để cho những tia nắng yếu ớt có thể chiếu xuống mặt đất. Nhiệt độ nhanh chóng tăng lên làm cho không khí trở nên ấm áp tựa như mùa xuân đã về. Năng lượng cho hơi nước bốc lên ngùn ngụt, khá là khó chịu nếu như không có những cơn gió bắc thỉnh thoảng thổi qua.

Thực vật diên cuồng phát triển, đến hôm nay thành phố Nội Hà gần như được phủ kín một lớp màu xanh tươi mon mơn. Chỉ còn sót lại rất ít những tòa nhà chọc trời là dây leo chưa trèo được lên đến ngọn. Ngoài những cây cối bình thường do con người trồng trọt ra thì đủ loại thực vật mới kì quái mọc lên. Chúng không chỉ trùm kín những đồng cỏ nát, xâm thực các tòa nhà mà còn biến những con đường, ngõ ngách thành đồng cỏ. Điềm trên tấm thảm màu xanh đó là đủ loại hoa cỏ có hình dáng kì lạ và màu sắc sắc sỡ, có bông đỏ chói, bông thì trắng muốt, bông lại hồng nhạt... Xung quanh những bụi hoa xuất hiện rất nhiều loại côn trùng chao qua chao lại, nổi bật nhất trong đám côn trùng là những con bướm trắng khổng lồ, kích cỡ bằng hai bàn tay chụm lại. Những con bướm này gần như ở chỗ nào cũng có, bọn chúng bay dập dờn tô điểm cho khung cảnh thiên nhiên bỗng trở nên đẹp một cách thơ mộng.

- Quạ... Quạ... Quạ... - Mọi việc sẽ hoàn mỹ hơn nếu không có tiếng quạ réo vang tranh giành xác chết khiến người ta náo lòng.

Nép sát xuống nóc gác thượng của tòa nhà, Tân chậm rãi đưa ống nhòm đảo một vòng xung quanh khu bệnh viện. Ở bên cạnh hấn, con Lu không có việc gì làm, nó nhàm chán cuộn

tròn lại rồi rúc đầu ngủ. Cẩn thận quan sát, thấy gần khu vực này không có mối đe dọa nào lớn, ngoài mấy con quái vật “Nấm đầu người” bình thường lảng vảng, hắn mới dám thở nhẹ một hơi. Đưa ống nhòm ra xa hơn, hắn vừa định tìm kiếm dấu tích “Khu an toàn” thì kinh ngạc phát hiện, loáng thoáng có bóng người xuất hiện trong ống kính.

Vội kéo ống nhòm lại, chỉnh tiêu cự rõ hơn, hắn nhận ra cách chỗ mình khoảng một cây số xuất hiện một nhóm nhỏ gần chục người đang di chuyển trên nóc những tòa nhà cao tầng san sát nhau. Nhóm người này có cả nam lẫn nữ, đa số đều rất trẻ, độ tuổi chỉ tầm từ ba mươi độ lại. Bọn họ lưng đeo ba lô, tay cầm các loại vũ khí tự chế, thận trọng di chuyển từng chút một. Không giống như nhóm của hắn, bọn họ muốn leo qua các tòa nhà không dễ dàng như vậy, mà phải kéo dây, dùng thang rút những thứ hỗ trợ leo trèo khác khá là lằng nhằng. Nhưng hắn quan sát thấy, việc này cũng không là vấn đề quá lớn với họ, bởi nhóm người này phối hợp với nhau rất ăn ý, kỷ luật, không có một chút thao tác thừa.

Nhìn theo hướng nhóm người kia di chuyển, Tân biết được ý định của họ là đi đến “Khu an toàn” giống như hắn. Với đoàn đội chuyên nghiệp như thế này, nếu không gặp điều gì quá bất lợi, hắn ước tính phần trăm bọn họ đến được đích an toàn là rất lớn. Xem ra, những người bên ngoài để sống sót đã thích nghi rất nhanh, bọn họ cũng không ngu ngơ như hắn vẫn nghĩ trong đầu.

Mãi mê quan sát nhóm người kia di chuyển, đến lúc bọn khuất vào sau dãy nhà lớn hắn mới dừng lại. Cùng là đồng loại với nhau, hắn thầm cầu nguyện trong lòng cho bọn họ sẽ gặp thuận lợi trên quãng đường sắp tới. Nhớ tới mục đích chính của mình, hắn chuyển ống nhòm sang hướng khác, bắt đầu tìm kiếm “Khu an toàn”.

Đào qua đào lại một lát, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra tấm bảng tròn với nội dung là dòng chữ “Khu an toàn” quen thuộc ở cách vị trí của mình không xa. Nếu tính theo đường thẳng, hắn ước lượng mình phải đi khoảng gần bốn đến năm cây số nữa. Nếu như không bị đám quái vật và địa hình cản trở, như bình thường thì chỉ cần bỏ ra quãng thời nửa buổi là đến đích. Nhưng với tình trạng cả nhóm bây giờ, muốn đến được đích, ít nhất phải mất một ngày, đây là trong điều kiện thuận lợi, không phải đi vòng, hay mất thời gian đối phó với quái vật quá nhiều.

Lấy cuốn sổ nhỏ trong túi áo khoác ra, Tân bắt đầu quan sát thật kỹ, xác định con đường đi tốt nhất rồi vẽ bản đồ. Sâu trong nội thành, số lượng quái vật “Nấm đầu người” ngày càng đông, gần như chỗ nào cũng có bóng dáng của bọn chúng. May mắn, phần lớn đám quái vật đều là loại bình thường rất dễ đối phó. Chỉ là để hạn chế đối mặt trực tiếp với bọn chúng, đoạn đường sắp tới hắn phải đi khá lòng vòng. Chưa kể, sau trận động đất rồi lại mưa lớn, trong thành phố hình thành rất nhiều hồ, đoạn đường ngập nước lớn, cả nhóm muốn vượt qua rất không dễ dàng. Chậm chú quan sát, hắn tình cờ phát hiện ra, ngoài đám quái vật thì trên đường phố còn xuất hiện khá nhiều chó mèo biến dị sẵn mồi. Bọn chúng đa số tụ tập thành đàn, rất ít con hoạt động đơn lẻ, và cùng nhắm tới mục tiêu chính là quái vật “Nấm đầu người”.

Đang tập trung quan sát, bỗng hắn nghe thấy có tiếng bước chân từ bên dưới cầu thang leo lên đây.

- Cộp... Cộp... Cộp...

Ở bên cạnh, con Lu lập tức vùng dậy, phi xuống dưới xem xét. Mấy giây sau, phát hiện không có gì nguy hiểm, nó nhanh chóng quay lại trở về chỗ cũ rồi nằm ngủ tiếp. Nhìn biểu hiện của con Lu, hắn lập tức đoán được người bên dưới là ai nên tiếp tục giữ ống nhòm quan sát tiếp.

Vài phút sau, tiếng bước chân ngày càng lớn, rồi hai mẹ Huyền Linh, Thương và ba cô bé xuất hiện trên sân thượng của tòa nhà. Lên đến nơi, Huyền Linh liền đảo mắt liếc một vòng, nhìn thấy hắn nằm trên gác thượng, cô liền dẫn mấy con mình và mấy cô bé bám vào thang sắt trèo lên. Khi cả đám ngồi vững vàng xong, cô lục ba lô móc chai nước ra đưa cho Tân rồi hỏi:

- Tình hình thế nào rồi hả anh? Đường đến “Khu an toàn” còn xa không?

Tiếp nhận chai nước từ tay Huyền Linh, Tân ngửa cổ tu ừng ực, hắn uống hết gần nửa chai thì mới dừng lại đáp lời:

- Không khả quan lắm. Từ đây đến “Khu an toàn” tuy không xa, nhưng đường đi rất vòng vèo...

Đưa ống nhòm cho Huyền Linh, hắn nheo mắt chỉ tay tới hướng “Khu an toàn” rồi nói tiếp:

- Mới đầu anh nghĩ, chỉ cần buổi chiều nay là có thể đi đến được nơi. Nhưng tính toán thực tế ra thì không được. Nếu ngày mai chúng ta khởi hành từ sớm thì khả năng sẽ đến đích kịp lúc trước khi trời tối.

Gật đầu với Tân, Huyền Linh vừa quan sát vừa hỏi:

- Vậy hôm nay chúng ta tiếp tục nghỉ ngơi ở đây à?

- Đúng vậy. Xung quanh chỗ này trước kia đã được bọn tội phạm dọn dẹp qua. Anh nghĩ trong thời gian ngắn sẽ không có mối nguy hiểm nào kéo đến. – Vừa đáp lời Huyền Linh, Tân vừa dùng la bàn xác định phương hướng rồi ghi lại vào cuốn sổ.

-....

Trong lúc Tân và Huyền Linh đối thoại, mấy cô bé mất một khoảng thời gian để thích ứng với độ cao xong liền bắt đầu tò mò nhìn ngó xung quanh. Thương và An Nhiên thì không có biểu hiện gì nhiều, nhưng ba cô bé Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi thì tò ra rất hào hứng. Ba cô bé nhón đầu, tò mò đánh giá khắp nơi, nhìn thấy bông hoa đẹp là chỉ tay cho nhau xem rồi thỉnh thoảng lại cười rộ lên. Để đảm bảo an toàn cho ba cô bé, Tân phải nhả sợi tơ ra rồi buộc lại với mình.

Giữa lúc cả bọn đang thành thói ở trên gác thượng thì bỗng tiếng quạ réo lên inh ỏi:

- Quạ! Quạ! Quạ!

- Phạch... Phạch... Phạch... – Ngay sau tiếng kêu chói tai của lũ quạ là âm thanh bọn chúng vỗ cánh bay toát loạn lên không trung.

Lũ quạ này vẫn luôn ría xác của bọn tội phạm từ từ qua đến giờ, bọn chúng tuy ồn ào, nhưng không ảnh hưởng gì đến cả bọn nên Tân cũng không quan tâm. Nhưng nghe tiếng kêu và thấy hành động đột ngột của bọn chúng bây giờ, hắn cảm thấy có chuyện gì không ổn vừa xảy ra. Ở bên cạnh, con Lu cũng cảm nhận được cái gì đó nên nó vội vàng vùng dậy rồi đóng tai nghe ngóng.

Vài giây sau, con Lu nhay xuống sân thượng, chạy đến chỗ rào chắn, nó nhìn sang sân bên kia rồi cất tiếng sủa:

- Gâu! Gâu!

Biết có chuyện không ổn xảy ra, Tân ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi lần lượt leo xuống khỏi nóc căn nhà nhỏ trên sân thượng. Kêu Huyền Linh và mấy cô bé ở yên một chỗ, hắn rút cái riu ra rồi bước lại chỗ con Lu.

Áp sát hàng rào, hắn nheo mắt nhìn qua tấm lưới sắt bên sân thượng dãy nhà trung tâm. Thấy đám xác chết của bọn tội phạm vùng dậy đứng ngơ ngác ở đó, hắn liền hiểu tại sao lũ quạ lại có phản ứng như vậy. Mấy cái xác kia qua một đêm đến bây giờ đã biến đổi thành quái vật “Nấm đầu người”, bởi những cây nấm độc chột đã mọc lên trên hộp sọ của bọn chúng không biết từ bao giờ.

Thở nhẹ một hơi, áp lực trong lòng hắn được buông lỏng. Mới đầu, hắn cứ tưởng có chuyện gì ghê gớm xảy ra cơ, không ngờ vấn đề chỉ là mấy con quái vật “Nấm đầu người” sơ khai. Xem ra, người bình thường khi chết nếu không được chôn cất kỹ lưỡng thì xác suất bị biến đổi thành quái vật rất lớn. Loại cây nấm đáng sợ kia, bằng một cách nào đó có thể dễ dàng lây lan sang những xác chết. Mà đám xác chết trên sân thượng đã biến đổi thì những cái xác khác của bọn tội phạm cũng có khả năng rất lớn cũng bị như thế. Như vậy, bây giờ toàn bộ khu bệnh viện có khi đã xuất hiện rất nhiều quái vật rồi. Đã quyết định chọn nơi đây làm chỗ nghỉ ngơi hết đêm nay, hắn phải nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ mới được.

Nghĩ vậy, Tân kêu con Lu ở yên một chỗ, bảo vệ Huyền Linh và mấy cô bé, còn bản thân thì xách rìu trèo sang sân bên kia.

- Gruuu...! Graooo...! – Nhìn thấy có con mồi xuất hiện trong tầm mắt, mấy con quái vật liền hưng phấn rống lên rồi đồng loạt lao tới.

Quay cái rìu trong tay, đến khi lực li tâm đập đến cực đại, Tân nhắm chuẩn vào đầu một con quái vật gần nhất rồi ném.

- Vù... Vù... Vù... – Rồi khỏi tay Tân, lưỡi rìu xé gió bay cực nhanh tạo thành vệt đen.

- Phập! – Không có gì bất ngờ xảy ra, lưỡi rìu dễ dàng đâm xuyên vào đầu con quái vật, làm cho nó khựng lại rồi ngã ngửa về đằng sau. Nhưng khi con quái vẫn lơ lửng trong không trung, Tân liền thu sọt tơ về, đồng thời giật mạnh kéo lưỡi rìu bay lại.

- Uych! – Ngay lập tức, con quái bị lực kéo mạnh giật bay về đằng trước ngã úp sấp xuống sân thượng.

Vũ khí vừa trở lại trong tay thì vài con quái khác cũng tiếp cận sát người Tân. Đến khoảng cách thích hợp, một con quái vật đột ngột tung người chồm lên, ý đồ vồ lấy hân cần xé.

- GRAOOO!!!

Hít một hơi thật sâu, nén xuống bụng, Tân dồn lực rồi tung một cú đá thẳng vào giữa ngực con quái vật đang chồm tới.

- Rầm... RẮC... RẮC... – Hứng chịu cú đá cực mạnh, xương sườn của con quái lập tức vang lên âm thanh đứt gãy rợn người, đồng thời nó bị đập bay về đằng sau, rồi nặng nề ngã xuống.

Nương theo lực phản chấn, Tân bật lùi lại vài bước, tránh đi cú vồ của con quái tiếp theo. Xoay cái rìu trong tay vài vòng, hân nhắm chuẩn lấy cổ con quái vật vừa tấn công hụt chưa kịp đứng lên rồi bổ xuống.

- Phập! – Âm thanh chém vào da thịt vang lên ngọt xót, lưỡi rìu dễ dàng bổ đứt cổ con quái khiến cái đầu rơi cổ rơi xuống sân thượng lún lổn lổ.

Tấn công xong, hân dựa vào bộ pháp linh động, nhanh chóng nghiêng người tránh né cú vồ của con quái kế tiếp. Cứ như vậy, dựa vào các thế võ, hân vừa nhẹ nhàng tránh né, vừa chặt đứt cổ, kết liễu dứt khoát từng con quái vật một.

Khoảng năm phút sau, chiến đấu kết thúc, toàn bộ đám quái vật bị Tân một mình giải quyết hết. Diệt lũ quái sơ khai này bây giờ đối với hân không có bao nhiêu khó khăn cả, chỉ là máu đông và thịt vụn bắn tung tóe khiến quần áo tóc tai của hân đều dính máu thịt be bét. Ngồi xuống, cố nén cảm giác kinh tởm, hân dùng cái rìu vạc sạch đám cây nấm trên đầu lâu mấy con quái vật. Chỉ có như thế, hân mới có thể giết con quái triệt để. Nếu cứ để vậy, mấy cái đầu này sẽ biến đổi một lần nữa, tuy không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng cứ diệt đi cho đỡ lằng nhằng.

Một lát sau, dọn dẹp sạch sẽ đồng nằm xong, hân leo qua rào sắt trở lại chỗ nhóm Huyền Linh và con Lu. Trừ Thương ra, ba cô bé, Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi vừa thấy hân mặt mũi liền tái mét đi, cơ thể khẽ run lên sợ hãi. Xem ra, tâm lý của ba cô bé này khá là yếu đuối. Nhận thấy điều này, trong đầu hân liền nảy lên kế hoạch rèn luyện cho cả ba, đồng thời kiểm tra Thương một chút.

Nói với Huyền Linh ý nghĩ của mình, khi cô ấy đồng ý xong, Tân rút mấy con dao đi rừng giấu cạnh ba lô ra. Hân đưa cho Thương và ba cô bé, mỗi người một con, rồi dẫn cả đám đi xuống tầng dưới.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miên

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Sức mạnh thật sự của Thương

Dẫn cả bọn thận trọng bước xuống tầng một, Tân nép sát vào bờ tường hai bên cầu thang, rồi ló đầu ra quan sát. Trong tầm mắt, hân nhìn thấy hơn chục cái xác chết của bọn tội phạm hầu hết đã biến đổi thành quái vật “Nấm đầu người”, đứng tụ tập cùng nhau ở hành lang dãy nhà trung tâm. Với số lượng như thế, đám quái vật không đủ gây uy hiếp, ngắm nghía một chút, trong đầu hân nhanh chóng nảy sinh ra một kế hoạch hoàn hảo để rèn luyện cho mấy cô bé.

Càng nghĩ càng thấy khả thi, hân thì thầm vào tai cho Huyền Linh biết ý định của mình. Sau khi cô ấy đồng ý, cả hai lập tức bắt tay vào thực hiện kế hoạch.

Kêu con Lu và An Nhiên giữ nguyên vị trí bảo vệ mấy cô bé và sẵn sàng yểm trợ xong, Tân cùng với Huyền Linh lặng lẽ áp sát đàn quái vật. Đến khoảng cách thích hợp, Huyền Linh lập tức phát động năng lực, cô nắm chặt cái rìu bằng hai tay rồi xông lên tấn công bất ngờ.

- Phập! – Bỏ thẳng một nhát vào giữa đầu con quái vật, Huyền Linh dùng sức giật mạnh.

- Uych! – Ngay lập tức, con quái bị Huyền Linh kéo ngã đập mạnh xuống nền nhà, nương theo lực, lưỡi rìu cũng trượt ra khỏi hộp sọ của nó.

- GRAOOO!!! – Rống lên giận dữ, con quái vừa định chồm lên phản công thì một sợi dây thông lọng bất ngờ xuất hiện, rồi chụp ngang người nó.

Không để con quái vùng vẫy thêm, Tân nhanh chóng chạy quanh vài vòng, rồi dùng sọt tơ trong tay mình trói cứng nó lại. Thành công buộc được con quái vật xong, hân lại nhả sọt tơ mới trong lòng bàn tay ra, buộc một cái thông lọng mới, chuẩn bị bắt giữ con quái tiếp theo.

Nói thì chậm, nhưng hành động của Tân và Huyền Linh thực hiện rất nhanh, cả hai phối hợp với nhau rất ăn ý, chỉ vài giây là bắt sống được một con quái vật. Đến khi đám quái vật còn lại kịp phản ứng, rống lên giận dữ, rồi đồng loạt xông lên thì ở đằng xa, An Nhiên bắn liên tiếp nhiều viên đạn nổ yểm trợ. Những phát đạn của con bé tuy sát thương không cao, nhưng có thể quấy rối khiến đám quái vật chững lại, tạm thời không tấn công Huyền Linh dồn dập được. Thế là, chớp lấy cơ hội, Huyền Linh lần lượt đập từng con quái ngã xuống để Tân ở

đằng sau trời tắt cả lại.

Khoảng hơn chục phút trôi qua, toàn bộ đàn quái vật bị Tân trời thành một đoàn nằm lẫn lộn dưới nền nhà. Để tránh cho bọn chúng ồn ào, hắn dùng sợi tơ bịt mõm cả lũ lại, rồi trời xung quanh bốn cây cột lớn ở phần mái hiên nhỏ ra.

Xử lý đám quái vật này xong, hắn vẫy tay gọi cả nhóm đi theo mình trèo lên tầng năm dãy nhà trung tâm. Lúc này, vật lộn với mấy con quái vật dưới này, động tĩnh gây ra khá lớn, ở trên kia đám quái đã gào rú sục sạo khắp nơi. Nhưng có vẻ như vừa mới hình thành, ý thức của bọn quái rất non nớt, không biết trèo cầu thang xuống dưới để săn mồi.

Lên đến tầng năm, Tân kêu con Lu bảo vệ mấy cô bé rồi cùng với Huyền Linh tiêu diệt đám quái vật trên đây. Số quái bên dưới đã đủ cho mấy cô bé rèn luyện rồi nên hắn không cần thiết phải bắt sống nữa. Không rườm rà như lúc này, rất nhanh, hắn cùng với Huyền Linh tiêu diệt triệt để đám quái vật. Kiểm tra kỹ lưỡng lại một lần nữa, chắc chắn không còn mối nguy hiểm nào nữa hắn mới dẫn cả bọn đi xuống tầng một.

.....

Một lát sau, ở khoảng sân phía trước dãy nhà trung tâm, đội con Lu đi một vòng quanh bệnh viện thám thính tình hình trở về báo cáo an toàn Tân liền triển khai bước tiếp theo của kế hoạch. Đó là, rèn luyện tinh thần cho Thu Trang, Kim Ngân, Uyên Nhi và kiểm tra năng lực của Thương. Việc này Tân đã bàn bạc xong xuôi với Huyền Linh, cô ấy cùng An Nhiên sẽ phụ trách ba cô bé, còn Thương thì để cho hắn. Con Lu thì có nhiệm vụ cao cả là chạy đến cổng bệnh viện cảnh giới khu vực bên ngoài.

Ba cô bé kia thì hắn yêu cầu không cao, chỉ cần cả ba vượt qua nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với quái vật “Nắm đầu người” là được. Cho nên, phương pháp rèn luyện cũng rất đơn giản, Huyền Linh đưa cho ba cô bé mỗi người một thanh đao, bắt lấy một con quái vật kéo đến trước mặt rồi kêu cả ba dùng vũ khí công kích nó. Nếu ba cô bé vượt qua được bước này, thì tiếp theo, Huyền Linh sẽ cỡi trời một con quái khác, để nó tự do tấn công cả ba. Lúc này, bằng vũ khí trong tay, ba cô bé sẽ phải tự mình chống lại con quái vật, trong khi hai mẹ con Huyền Linh sẽ ở bên cạnh canh chừng và chỉ được phép giúp đỡ khi có nguy hiểm xảy ra. Việc chống lại con quái, ba cô bé không nhất thiết phải tiêu diệt nó, chỉ cần có thể chạy trốn, phản công, không để bị bắt là được.

Nhìn Huyền Linh tìm đủ mọi cách dụ dỗ ba cô bé tay run lẩy bẩy tấn công con quái vật bị trời cứng đáng thương một chút, Tân quay ra lên tiếng hỏi:

- Em đã sẵn sàng chưa?

Đối diện cách không xa, nghe câu hỏi của Tân, Thương hít sâu một hơi, ánh mắt khóa chặt lấy con quái vật trong tay hắn, rồi gật đầu dứt khoát.

Thấy Thương đã chuẩn bị xong, Tân dùng dao găm cắt đứt sợi tơ trời buộc con quái vật rồi đẩy mạnh cho nó lao nhanh về đằng trước.

- Uych... Uych... Uych... – Mắt trọng tâm, con quái vật hùng hục xông thẳng tới vị trí của Thương.

Loạng choạng mắt nhắm vài bước con quái mới đứng vững lại được, vừa ngẩng đầu lên, trong đôi con ngươi đục ngầu của nó liền xuất hiện một hình bóng nhỏ nhắn cách mình không xa. Thế là, ngay tức thì, bản năng nguyên thủy trong con quái trời dậy, mách bảo nó rằng, kia là một con mồi yếu ớt ngon lành. Với ý thức cực kì non nớt trong đầu, con quái không dừng lại suy nghĩ thêm một giây nào nữa, mà hưng phấn gào lên một tiếng, rồi nhanh chóng lao tới chỗ con mồi.

- Graooooo!

- Uych... Uych... Uych...

Nhìn con quái áp sát ngày càng gần, Thương cắn răng vô thức nắm chặt cái rìu trong tay. Tuy không phải là lần đầu chứng kiến quái vật “Nắm đầu người”, nhưng em vẫn cảm thấy ghê tởm, bởi con quái vật trước mặt chính là cái xác của lão đại tá. Bị Tân quăng rìu bỏ chết, sau đó là đàn quạ rìa thịt, bề ngoài của lão đại tá bây giờ có thể nói là cực kì tởm lợm. Toàn bộ khuôn mặt, trước ngực con quái bị rìa sạch lộ ra xương trắng cực kỳ dữ tợn, sọ não vỡ toác khiến cho óc thỉnh thoảng lại phụt ra theo từng chuyển động của nó, kinh tởm nhất là mớ nội tạng bực ra khỏi bụng bị kéo lê lủng lẳng dưới đất.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, để tăng sự can đảm, Thương hét lớn một tiếng rồi lao lên:

- Aaaa!!!

- Bịch... Bịch... Bịch...

Không đến một giây sau, khoảng cách cả hai nhanh chóng được rút ngắn, khi con quái đột ngột tung người chồm tới, gần như đồng thời Thương cũng xoay cái rìu một vòng rồi tung một cú bổ thẳng vào giữa đầu con quái:

- Phắc! Rắc! – Lực đạo cực mạnh cộng với quán tính, lưỡi rìu dễ dàng bổ vỡ hộp sọ xuyên vào trong đầu con quái. Khi thân thể con quái hơi khựng lại trên không trung, Thương nghiêng rìu kéo mạnh.

- Rầm! – Ngay tức thì, con quái đập thẳng xuống mặt đất, vang lên âm thanh nặng nề.

Máu đông và thịt vụn bắn tứ tung ra xung quanh, bám đầy mặt Thương nhưng em vẫn nắm chặt cái rìu trong tay không bỏ. Ngăn chặn con quái thành công, không chút do dự, em giật mạnh cái rìu ra khỏi đầu con quái rồi cắn răng điên cuồng bổ xuống.

- Phắc... Phắc... Phắc... – Vẫn nhớ lời dặn của Tân, Thương chặt liên tiếp vào phần cổ con quái vật.

Sau vài nhát chém, không có gì bất ngờ xảy ra, con quái vật bị Thương chặt rụng đầu, lăn lông lốc sang một bên. Máu đỏ ngầu, Thương đuổi theo cái đầu, bám liên tiếp đến khi nó nát bét mới dừng lại.

- Hộc... Hộc... Hộc...

Cúi người thở dốc, Thương chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tân. Mặt em lúc này bám đầy máu đông và thịt vụn, còn đôi tay nắm chặt cái rìu thì run lên nhè nhẹ.

Tiến lại gần Thương, Tân ngồi xuống móc trong ba lô chai nước ra rồi đưa cho em. Toàn bộ quá trình Thương chiến đấu với con quái vật, hắn luôn giữ một khoảng cách gần ngay bên cạnh, sẵn sàng tiếp ứng khi có bất trắc xảy ra. Nhưng hắn thật không ngờ, em có thể hạ gục được con quái vật, mặc dù phương pháp không được tốt cho lắm. Từ biểu hiện của Thương bây giờ, hắn dám chắc đây là lần đầu tiên em chiến đấu trực tiếp với quái vật.

Thăm khâm phục trong lòng về sự can đảm của Thương, Tân khẽ lên tiếng khen ngợi:

- Em giỏi lắm!

Tiếp nhận chai nước từ trong tay Tân, Thương run run đưa lên miệng rồi tu ừng ực. Cảm nhận dòng nước lạnh buốt chảy xuống cổ họng, Thương tỉnh táo hơn hẳn, cơ thể cũng dần thoát khỏi trạng thái hưng phấn quá độ. Đôi tay bớt run, em trả lại chai nước cho hắn rồi hé miệng cười. Nụ cười của em vẫn luôn như vậy, mỗi khi được hắn khen là em lại ngại ngùng cười lên.

Chứng kiến nụ cười hiếm hoi của Thương, Tân cảm giác trong lòng mình có gì vỡ òa. Cố nén xúc động hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ sạch chỗ máu đông và thịt vụn trên mặt, đầu tóc em. Khoảng năm phút sau, cảm thấy em đã bình tĩnh trở lại, hắn lên tiếng hỏi:

- Em vẫn ổn chứ?

Thương gạt đầu thay cho câu trả lời rồi chớp mắt nhìn hấn.

- Em có cảm thấy mệt không?

- Không... Em không thấy mệt... Em cảm giác mình vẫn khỏe như lúc đầu luôn... – Lắc lắc đầu, Thương ngẫm nghĩ một chút rồi đáp.

- Không mệt một chút gì à? – Hơi khó tin về câu trả lời của Thương, hấn hỏi lại.

- Vâng!

Nghe Thương khẳng định, Tân trầm ngâm suy ngẫm lại. Hành động của Thương lúc này là rất tốn thể lực, nhất là khi em dồn dập dùng tất cả sức mạnh tấn công liên tục. Thế mà, bây giờ em ấy lại không cảm thấy mệt dù chỉ một chút. Xem ra, khả năng ăn nhiều của em không đơn giản như vậy, hấn đoán đại khái, đây là một dạng năng lực có thể tiêu hóa thức ăn cấp tốc, rồi chuyển hóa thành năng lượng dự trữ trong khắp cơ thể. Năng lượng này sẽ cung cấp cho Thương vận động ở cường độ cao liên tục mà không thấy mệt. Chỉ là chưa rõ giới hạn của nó như thế nào, và vận động như vậy có gây hại gì cho em không.

Cảm thấy mình cần phải kiểm tra nữa nên hấn cất tiếng hỏi Thương:

- Chúng ta tiếp tục chứ?

Nghe câu hỏi của Tân, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt trông mong của hấn, Thương gạt đầu không do dự.

Thế là, Tân tóm lấy một con quái vật “Nấm đầu người” khác, giống như lúc trước, hấn cời trôi rồi đẩy nó lên. Lần này, chứng kiến con quái vật, biểu hiện của Thương bình tĩnh hơn nhiều, hấn thả tay ra là em không một chút do dự lao lên tấn công. Trong lúc chiến đấu, em vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo cần thiết, không quá điên cuồng, hao phí thể lực. Cho nên, rất nhanh con quái vật bị Thương diệt gọn. Khả năng thích ứng của Thương thật mạnh, so với một người bình thường thì em hơn rất nhiều. Sau chiến đấu, hấn hỏi thăm thì kinh ngạc khi nghe câu trả lời của Thương là vẫn chưa cảm thấy mệt một chút gì.

Thăm nghĩ trong lòng mình vẫn quá coi nhẹ sức mạnh của Thương, hấn tiếp tục thử nghiệm. Lần này, Thương sẽ phải đối mặt với hai con quái vật một lúc.

Lo lắng có nguy hiểm xảy ra, hấn theo sát em rất cẩn thận. Nhưng năm phút sau, hấn mới biết ý nghĩ của mình là dư thừa. Trước kia, khoảng thời gian Thương đến chỗ hấn học thêm, em có hay kể là mình bị bắt nạt. Rất tức giận khi biết điều đó, hấn có dạy em vài thể võ cơ bản. Lâu rồi, hấn tưởng Thương đã quên, nhưng thật không ngờ em lại nghiêm túc học kỹ. Bây giờ, khi đối phó với đám quái vật, em bắt giác vận dụng như một thứ bản năng vậy. Vui mừng khi nhận ra điều này, hấn tăng thêm cường độ, để số lượng quái vật chiến đấu với Thương đông lên.

Một lát sau, Thương một mình hạ gục năm con quái vật xong thì em kêu với hấn cảm thấy cơ bắp của mình hơi nhức mỏi. Mặc dù, vẫn chưa đến giới hạn của Thương, nhưng hấn vẫn quyết định dừng cuộc thử nghiệm lại. Giờ hấn cũng biết được đại khái về năng lực và sức chịu đựng của Thương rồi, không cần thiết tiếp tục nữa. Em không chỉ mạnh mẽ mà tổ chức thân thể cũng hơn xa so với người bình thường. Con “quái vật người bộ” không chỉ cứu sống Thương, lúc ở trong bọc thịt, em chắc chắn được nó cường hóa.

Cực kì vui mừng về điều này, hấn vừa cầm chai nước rửa qua máu đông và thịt vụn trên mặt Thương thì ở đằng xa nghe thấy Huyền Linh thốt lên kinh ngạc:

- A!

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bữa tối thường nhật trong “Khu an toàn”

Nghe tiếng hô đầy kinh ngạc của Huyền Linh, Tân cùng Thương vội vã chạy tới. Đến nơi, hấn liền cất tiếng hỏi thăm:

- Có chuyện gì vậy em?

Hỏi thần lại, Huyền Linh nhìn hấn rồi đáp:

- Không có gì đâu anh... Em chỉ hơi kinh ngạc vì Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi có thể hạ gục quái vật trong lúc chạy trốn...

- Thật không? – Tân hơi ngạc nhiên hỏi lại.

Huyền Linh gạt đầu rồi nói:

- Ba cô bé trưởng thành rất nhanh... Mới đầu, khi phải tự tay kết liễu quái vật, cả ba vẫn còn sợ hãi đến mức run rẩy, không cảm chắc được vũ khí... Vừa diệt con quái xong thì đưa nhau gục xuống nôn mửa... Thế mà chỉ một lát sau, cả ba như biến thành người khác vậy... Không những dễ dàng giết quái, mà khi bị quái vật đuổi bắt, cả ba còn biết phối hợp với nhau hạ gục được một con...

Kể lại chuyện lúc này, nhớ tới biểu hiện thể thảm của mình trong lần đầu tiên chiến đấu với quái vật, Huyền Linh cảm thấy hơi xấu hổ, cô vậy mà không bằng ba đứa bé.

- Tốt quá!

Hết sức hài lòng, Tân lại gần chỗ An Nhiên và ba cô bé đứng khẽ xoa đầu, vỗ sạch máu đông, thịt vụn bám trên quần áo cả ba rồi không tiếc lời khen ngợi:

- Các con làm tốt lắm. So với chú trước kia là giỏi hơn nhiều rồi.

Đang há mồm thờ dốt, ba cô bé nghe lời khen của hân liền nhìn nhau rồi khẽ cười. Mặc dù, phải chịu đựng cảm giác kinh tởm và sợ hãi khi giết quái, nhưng cả ba cảm thấy đáng giá. Dù ba cô bé còn nhỏ tuổi, nhưng sau rất nhiều chuyện xảy ra, cả ba biết được, muốn sinh tồn được trong thời mạt thế này thì chỉ có cách cố gắng để bản thân mạnh mẽ lên.

- Lu. Lại đây!

Hô lớn kêu con Lu quay trở lại, Tân ngừng đầu lên nhìn bầu trời một chút, rồi tiến tới kết liễu nốt vài con quái vật còn sót lại. Tập trung rèn luyện cho mấy cô bé, hân không để ý trời đã sẫm tối từ lúc nào. Những đám mây đen lại kéo tới như thường lệ, che khuất đi những tia sáng yếu ớt cuối cùng của mặt trời chiếu xuống thế gian. Nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, từ se se lạnh, không khí chuyển hẳn sang lạnh giá. Đám quạ sau một thời gian bỏ đi, giờ lại kéo tới réo lên inh ỏi rồi tiếp tục rìa nốt những cái xác. Cảnh vật u ám hoang tàn, kết hợp với tiếng quạ kêu khiến khung cảnh trở nên thể lương hơn bao giờ hết.

Diệt nốt vài con quái xong, Tân kêu cả bọn thu dọn đồ đạc vào ba lô rồi quay trở lại nhà ăn. Mở điện lên, hân kêu hai mẹ con Huyền Linh, Thương và ba cô bé đi tắm trước, còn bản thân thì lên phòng điều hành kiểm tra các máy quay. May mắn, tất cả vẫn hoạt động như lúc ban đầu, hình ảnh truyền về cho thấy không có mối nguy hiểm nào lớn bên ngoài khu bệnh viện ngoài mấy con chuột không lồ.

Xoa nhẹ cái bụng lép kẹp, hoạt động cả buổi chiều nên bây giờ hân cảm thấy đói rã ruột. Lặng lẽ quan sát một lát, chắc chắn rằng xung quanh bệnh viện không có con gì rình rập, hân mới cùng con Lu trở lại phòng ăn. Bắt gặp hai mẹ con Huyền Linh và mấy cô bé đã tắm xong, hân kêu họ hâm nóng thức ăn rồi kéo con Lu đi tắm. Mặc dù, cả ngày nay con Lu không làm cái gì để bị bắn, nhưng chủ nhân đã tắm nước lạnh thì nó bắt buộc cũng phải đi cùng để chia sẻ cảm giác mạnh này chứ.

Một lát sau, tắm rửa qua loa xong, Tân cùng con Lu quay về phòng ăn. Lúc này, Huyền Linh và mấy cô bé đã ngồi quây kín một cái bàn chờ hân và con Lu. Ở giữa bàn là nồi thịt hầm với khoai tây, cùng com trắng bốc khói nghi ngút. Hít sâu một hơi, ngửi mùi thơm của thức ăn tỏa ra trong không khí, hân không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Mức cho con Lu một chậu lớn thức ăn, cảm nhận ánh mắt của nó nhìn mình không còn u oán nữa, hân khẽ cười. Cuối cùng, không thể chịu đựng được thêm một giây nào nữa, hân cùng với mọi người nhanh chóng đánh chén. Trong lúc ăn, Huyền Linh thỉnh thoảng lại hỏi chuyện của Thương, rồi nghe câu trả lời của hân, cô chốc chốc lại ồ lên kinh ngạc về khả năng của em. Ngồi bên cạnh, An Nhiên nghe vậy, mắt liền bốc lên ngôi sao nhỏ, tỏ ra hết sức thích thú. Còn ba cô bé, tuy im lặng không nói, nhưng ánh mắt nhìn Thương lộ rõ ra vẻ hâm mộ. Chỉ có con Lu là tập trung ăn uống, không quan tâm bất cứ chuyện gì khác ngoài việc tiêu diệt sạch sẽ thức ăn trong chậu.

Lặng lẽ cảm nhận sự ảm áp hiếm có sau nhiều ngày đối mặt với nguy hiểm, bất giác Tân thấy trong lòng mình nhẹ hẫng đi.

Nửa tiếng trôi qua, ăn uống no đủ xong, cả bọn tới phòng điều hành, lấy túi ngủ ra chui vào. Trước khi nghỉ ngơi, Tân cẩn thận quan sát hình ảnh camera truyền về một lúc. Cảm nhận nhiệt độ hạ xuống ngày càng thấp, các sinh vật bắt đầu hoạt động ít đi, sẽ không có nguy hiểm xảy ra hân mới yên tâm chui vào túi ngủ. Ở ngoài cửa, con Lu nhìn thoáng qua mọi người một chút rồi cũng nhắm mắt lại.

.....

6:30 pm “Khu an toàn”.

Ngồi chung trong một chiếc bàn ăn lớn, Trâm vừa ăn vừa thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang bên cạnh với vẻ suy tư.

Ngay sát Trâm, là một thiếu niên tầm mười bốn, mười lăm tuổi đang điên cuồng xúc thức ăn vào miệng. Về ngoài của cậu ta khá là ngang bướng, khi có vàng trán cao, đôi mắt sắc sảo, khuôn mặt dán đầy băng dính cá nhân, kết hợp với quả đầu đinh. Khác với những đứa trẻ cùng tuổi, thần hình của cậu thiếu niên này rất cao vạm vỡ. Chiều cao ước tính phải đến mét bảy, mét tám, cơ bắp không nhiều, nhưng cực kì săn chắc, cân đối giống như một vận động viên thể hình.

Cậu thiếu niên này không phải ai khác, mà chính là Vinh, người được quân đội giải cứu ở những ngày đầu tiên quái vật “Nám đầu người” xuất hiện. Đến hôm nay, Vinh gần như lột xác hoàn toàn so với diện mạo ban đầu, không chỉ riêng về bề ngoài, mà tâm tính của cậu cũng vậy. Trở nên cứng rắn, gan lì hơn, đôi mắt lúc nào cũng hừng hực như ẩn chứa ngọn lửa thiêu đốt, Vinh mang cho người khác cảm giác thanh niên sức trâu, không sợ trời, sợ đất.

Xúc nốt muối thức ăn cuối cùng trong khay vào miệng, đợi cho Vinh cũng ăn xong, Trâm không nhịn được cất lời:

- Vinh... Hay em đừng theo bọn chị làm nhiệm vụ nguy hiểm bên ngoài “Khu an toàn” nữa. Em cùng chị Hà hoặc anh Dũng, anh Nam làm những nhiệm vụ đơn giản trong “Khu an toàn” thôi cũng được mà...

- Đứng đấy. Mày nghe lời chị Trâm đi, hôm nay ra ngoài làm nhiệm vụ có mười đồng chí không may hi sinh rồi... – Ngồi đối diện với Vinh, bác Hùng cũng góp ý thêm.

Nghe lời khuyên chân thành, Vinh chẳng lại, ngẩn người một chút, rồi quật cường đáp:

- Nhưng em muốn tìm thêm sữa bột cho bé Huy.

- Bé Huy ở trường giáo dưỡng được các cô nuôi cho ăn uống đầy đủ rồi mà. Sữa bột tuy hơi ít nhưng cũng đâu phải vấn đề lớn. – Nhíu mày, Trâm nhẹ giọng khuyên tiếp.

- Mày đừng ngang nữa... Tuy mày còn ít tuổi, nhưng nếu muốn, bác vẫn có thể giúp mày gia nhập quân đội, rồi chuyển đến cùng chỗ anh Dũng, anh Nam... Chứ mày suốt ngày ra bên ngoài chạy loạn thế này thì chết lúc nào không biết. – Bác Hùng thêm lời, hi vọng Vinh có thể nghe mình.

- Không. Giờ cháu chưa muốn vào quân đội. Đi cùng chị Trâm cũng an toàn mà, bác cứ mặc kệ cháu. – Vinh ngang bướng, kiên quyết từ chối, từ trong ánh mắt, có thể nhận ra được là cậu có lí do riêng, nhưng không muốn chia sẻ cùng mọi người.

Nghe giọng, Trâm vốn định khuyên thêm mấy câu nhưng nghe cậu bé nói vậy cô chỉ có thể thờ dãi. Mỗi người đều có những sự lựa chọn riêng của mình, Vinh là người trong cuộc, cô tin rằng quyết định của cậu sẽ là đúng đắn nhất. Dù vẫn còn ít tuổi, nhưng như vậy thì sao chứ, trong một số trường hợp, tuổi tác không quyết định sự trưởng thành của con người. Sự độc lập và kiên cường của Vinh rất cao, cậu đã quyết định như vậy thì cô cũng nên tôn trọng điều đó.

Cảm thấy bầu không khí có vẻ nặng nề, Hùng, cậu sinh viên già dặn liền tung câu nói vui:

- Sao phải xoắn! Chú Vinh cứ theo anh. Anh bảo kê chú. Ôi dào! Dăm ba cái con quái vật anh chia nhách ra cái là bị ngộp đến chết ngay...

Vừa nói Hùng vừa đưa hai tay lên đầu vùng vẫy khiến mọi người không nhìn được mà phì cười, còn Vinh thì xấu hổ đỏ hết cả mặt. Anh Hùng lúc mới gặp, nhìn khuôn mặt cậu cứ tưởng sẽ là người nghiêm túc giống chú Hùng, ai biết sau một thời gian anh ta bộc lộ bản chất thật, khiến không ai có thể ngờ được. Nhưng mà như vậy cũng tốt, câu nói bông đùa của anh ấy làm cho Vinh bớt áp lực đi nhiều. Dù sao, thực chất cậu cũng không muốn ngày ngày mạo hiểm như vậy.

Nhìn lướt qua tất cả các anh chị trong bàn một lượt, bất giác Vinh hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên của mình với nhóm anh chị. Ngày đó, Vinh đi theo chân chú Hùng ra bên ngoài cùng làm nhiệm vụ thu thập quả lạ, cậu đã xin phép đội trưởng ra xa hơn một chút. Được sự đồng ý, cậu định đến chỗ siêu thị mini ngay gần đó để tìm kiếm sữa hộp thì tình cờ phát hiện ra nhóm của Trâm đang loay hoay không tìm được phương hướng trên đường.

Thế là, không một chút do dự, Vinh kéo nhóm của Trâm quay về vị trí tiểu đội chiếm giữ. Trở lại “Khu an toàn”, cậu còn nhiệt tình hướng dẫn cả bọn gia nhập và làm chung nhiệm vụ. Trở nên quen thuộc, Vinh, Trâm, chú Hùng và Hùng tự tạo thành một nhóm nhỏ. Mỗi khi nhiệm vụ hoàn thành, cả nhóm sẽ chia đều Dcoin và điểm tích lũy với nhau. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa tại fanpage đảo 13)

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chị Trâm đột nhiên lên tiếng làm Vinh tỉnh táo lại:

- Không biết nhóm anh Tân bây giờ thế nào rồi nhỉ...? Thời gian lâu như vậy mà mãi vẫn chưa đến “Khu an toàn”...

- Chắc anh Tân vướng vào chuyện gì thôi. Chắc anh ấy mạnh như vậy, mình nghĩ muốn đi đến đây thì cũng không quá khó khăn. – Nhắc đến Tân, Hà liền cảm thấy hứng thú cất lời tham gia.

- Đúng đấy. Không biết so sánh sức mạnh của anh Tân với lực lượng quân đoàn đặc biệt trong “Khu an toàn” thì bằng ai nhỉ? – Gật đầu đồng ý với Hà, nhớ lại sức chiến đấu của Tân, Hùng hưng phấn so sánh.

- Em nghĩ anh Tân phải mạnh ngang anh Phong đội trưởng đội năm, người thức tỉnh năng lực cuồng hóa. – Dừng cau mày tính toán trong đầu rồi đưa ra nhận định riêng của mình.

- Không biết thế nào được. Chỉ hi vọng anh Tân không gặp chuyện gì, an toàn đến được đây... Bây giờ, bên ngoài “Khu an toàn” nhiều mối nguy hiểm đáng sợ lắm, đâu phải chỉ có mỗi quái vật “Nắm đầu người”. Đi làm nhiệm vụ, khối người thức tỉnh năng lực nhưng vẫn gặp bất trắc đây thôi... – Lắc lắc đầu, Nam tỏ ra khá là bị quan nói.

- Nam. Chú phải tin tưởng anh Tân chứ. Chắc chú muốn ném thử sức mạnh hồi nách của anh rồi đúng không? – Nghe thấy Nam nói điều xúi quẩy, Hùng cảm thấy không vui chồm tới. Vòng cánh tay kẹp đầu Nam vào sát nách, Hùng chuẩn bị cho cậu em ném mùi.

- Dừng...! Dừng...! Anh Hùng tha em...! Em sai rồi, chắc chắn anh Tân, thần tượng của anh sẽ vượt qua tất cả để đến được đây. – Ngửi mùi hồi nách nồng nặc, Nam hoảng sợ vùng vẫy, cố gắng rút đầu ra.

- Nói thế nghe còn tạm được... Cái mồm của chú thối lắm, lần sau lựa lựa mà nói. Nếu không anh sẽ cho chú ném thử đòn chung cực. Rõ chưa? – Thấy biểu hiện sợ hãi của Nam, Hùng hài lòng gật đầu. Nhưng trước khi buông tha cho Nam, anh chàng bản bựa này còn không quên đe nẹt.

- Được... Được... Anh nói chí phải... – Nam xanh mặt, gật đầu lia lịa, rồi tránh xa Hùng, tránh cho bị tập kích bất ngờ lần nữa.

Nghe anh chị nói chuyện, Vinh cảm thấy hết sức tò mò nên cất tiếng hỏi:

- Chị Trâm, anh Tân là ai vậy? Anh ấy có gì đặc biệt à?

Ngồi đối diện, chú Hùng tuy không hỏi, nhưng ánh mắt rất nhanh tập trung vào Trâm chờ đợi câu trả lời.

Nhìn nét mặt của hai người, Trâm khẽ cười rồi đáp:

- Anh Tân là người từng cứu giúp bọn bị thoát khỏi nguy hiểm giữ được mạng sống khi trên đường tìm đến “Khu an toàn”. Anh ấy rất mạnh, chỉ dựa vào khả năng của bản thân cùng với một con chó, nhưng có thể sống sót, chiến đấu và tiêu diệt quái vật “Nắm đầu người” dễ dàng. Tuy bây giờ, so với những người lính trong quân đoàn đặc biệt thì cũng không có gì nổi bật. Nhưng anh ấy không được huấn luyện mà vẫn có thể mạnh như vậy nên chị rất phục...

- Thế tại sao anh ấy lại không đến “Khu an toàn” vậy chị? – Nghe Trâm giải thích, Vinh càng tò mò về người tên anh Tân hơn. Nhưng người mạnh như vậy thì đáng lẽ phải sớm tới “Khu an toàn” mới phải nên cậu khó hiểu hỏi thêm

- Anh ấy nói còn phải dẫn thêm nhóm người khác nữa... Chị cũng không biết... Nhưng chị cảm giác được anh ấy sắp đến đây rồi...

Gật đầu với Trâm, gác quan thứ sáu của chị ấy Vinh biết rằng nó rất chuẩn xác. Nhìn mọi người có vẻ rất thích anh Tân kia, Vinh cũng cảm thấy háo hức.

- Vâng... Em hi vọng có thể gặp được anh ấy...

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Nguy hiểm tiềm ẩn

7:00 sáng. Thời tiết cực xấu.

Sương mù dày đặc gần như thực chất bao phủ khắp mọi góc ngách, lại kết hợp với bầu trời u ám, âm trầm khiến cho tầm nhìn bị giảm xuống nghiêm trọng. Không khí thì ngày một lạnh giá, nhiệt độ hạ thấp xuống giống như thời điểm đầu mùa đông vậy.

Vào lúc năm giờ, đồng hồ báo thức của Tân vừa vang lên là cả bọn nhanh chóng thức dậy. Phát hiện ra thời tiết quá xấu, dùng xong bữa sáng, Tân không vội vàng dẫn mọi người di chuyển mà cố gắng đợi sương mù tan đi. Nhưng đợi mãi, hai tiếng trôi qua mà thời tiết vẫn giữ y nguyên như cũ, và xem chừng là không có dấu hiệu gì sẽ chuyển biến tốt. Trời đã hửng sáng hơn một chút, nhưng trái lại sương mù thì ngày càng dày đặc. Cho nên, trong khoảng cách gần chục mét đồ lại, vẫn chỉ là trắng xóa một màu.

Với tầm nhìn hạn chế như vậy, việc cố gắng di chuyển đến “Khu an toàn” là một điều không khôn ngoan. Bởi lẽ, tầm bản đồ mà hần cất công vẽ từ hôm qua sẽ không dùng được. Không có chỉ dẫn chính xác, chỉ dựa vào phương hướng trong la bàn, cả bọn sẽ gặp rắc rối trong việc di chuyển và đối mặt với nhiều nguy hiểm. Nhưng không còn cách nào khác, hần không thể đợi ở khu bệnh viện này thêm được nữa, vì sau bữa sáng hôm nay lương thực đã cạn kiệt. Tuy vẫn còn thức ăn vẫn có thể cầm cự qua ngày, nhưng nếu cố nán lại, dù chỉ một ngày nữa, hần linh cảm sẽ có chuyện không hay xảy ra. Có kinh nghiệm từ vài lần trước, một khi có cảm giác này, hần phải hành động ngay lập tức, nếu không sẽ hối hận không kịp.

Đứng trước cổng bệnh viện, Tân rút cái rù ra nắm chắc trong tay. Giơ la bàn lên, xác định tốt phương hướng xong, hần quay đầu nhìn lướt qua mọi người một lượt rồi hỏi:

- Tất cả sẵn sàng rồi chứ?

Thấy hai mẹ con Huyền Linh, Thương và ba cô bé dứt khoát gật đầu, hần nhanh chóng sắp xếp đội hình, rồi cả bọn chậm rãi di chuyển đi vào màn sương mù.

Như thường lệ, Tân dẫn đầu đi phía trước, hai mẹ con Huyền Linh và Thương thì bám sát theo sau. Ba người cầm con dao đi rừng làm vũ khí, xếp thành hình tam giác, bọc Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi vào giữa. Ba cô bé do khả năng cận chiến yếu nên được Tân ưu tiên phát cho ba khẩu súng AK để tự vệ. Mặc dù được cầm vũ khí nóng trong tay, nhưng chỉ còn mỗi ba băng đạn ít ỏi nên có lẽ mấy khẩu súng sẽ không giúp ích được nhiều cho ba cô bé.

Cẩn thận di chuyển, cả bọn vượt qua khu bệnh viện, rồi đến khu vực trống trải. Chỗ này, trước kia là một con đường lớn trong thành phố. Bây giờ, sau thảm họa, các phương tiện giao thông nằm hỗn loạn trên đường đã bị cây cỏ và dây leo phủ kín biến thành những khối thực vật xanh um. Được màn sương dày bao bọc, chúng trở nên mờ ảo, giống như những con quái vật với hình thù quái dị rình rập trên đường.

Nheo mắt, Tân cố gắng nhìn xa hơn về phía trước, nhưng tầm quan sát vẫn không được bao nhiêu, hần vẫn chỉ thấy rõ cảnh vật từ khoảng mười mét đổ lại, còn đâu là trắng xóa một màu. Nhiệt độ hạ xuống ngay một thấp, trong đồng hồ báo rằng ngoài trời lúc này đang là tám độ, cộng với hơi nước nồng nặc khiến không khí rét buốt cực kì. Không biết có phải do trời quá lạnh, các sinh vật tìm chỗ trú ẩn hay không, mà hần bỗng cảm thấy không gian yên tĩnh quá mức. Cảm giác bất an bắt đầu nổi lên trong lòng, hần không hiểu sao sương mù hôm nay giống như có cái gì đó quái lạ. Đặc biệt, cả bọn di chuyển cũng được một quãng thời gian khá dài mà hần vẫn chưa bắt gặp con quái vật “Nấm đầu người” nào trong tầm mắt. Điều này có vẻ như không hợp lý, hôm qua hần quan sát được bọn chúng gần như ở chỗ nào cũng có, mật độ rất dày đặc.

Bất chợt, hần do dự, không biết có nên dẫn mọi người tiếp tục di chuyển hay tìm kiếm một chỗ nào đó náu mình hết ngày hôm nay. Nhưng như thế sẽ khiến lịch trình chậm trễ thêm một ngày, nhiều vấn đề rắc rối sẽ phát sinh mà hần không muốn. Chưa kể, quãng đường đi đến “Khu an toàn” cũng không quá dài, chỉ cần cả bọn liên tục di chuyển thì đến gần tới là chắc chắn sẽ tới đích. Sương mù tuy dày, nhưng đến tầm trưa chiều chắc sẽ tan bớt không ảnh hưởng quá nhiều nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, Tân liếc mắt nhìn qua tất cả mọi người một lượt rồi đưa ra quyết định. Ánh mắt dừng lại nơi Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi đang đứng, hần cắn răng quay đầu tiếp tục dẫn mọi người di chuyển. Cứ đi thêm một đoạn nữa xem thế nào, dù sao quanh đây hần cũng không thấy có chỗ nào thích hợp để trú ẩn, bởi hai bên đường phần lớn là những đồng cỏ sục sục hoặc các hàng quán nhỏ bị dây leo quấn chặt chịt.

Một lát sau, khi đã đi được một quãng đường tương đối, Tân bắt đầu nhìn thấy bóng dáng quái vật “Nấm đầu người” xuất hiện. Nhìn thấy bọn chúng, hần khẽ thở phào một hơi trong lòng. Không hiểu sao, sự xuất hiện của lũ quái vật bây giờ lại khiến hần có cảm giác yên tâm. Không biết từ lúc nào, bắt gặp, hần đã coi đám quái vật này là một phần của cuộc sống. Mặc dù, lũ quái vật tương đối khó chịu, nhưng xét về tổng thể thì bọn chúng không quá nguy hiểm khi đã hiểu rõ tập tính, chỉ có một số cá thể biến dị là đáng sợ, nhưng số lượng thì lại không nhiều.

Nấp sau đồng vật cản, Tân kéo cả bọn lại gần hơn một chút quan sát đám quái vật “Nấm đầu người”. Khi khoảng cách được rút ngắn chỉ còn vài mét, đám quái vật hiện rõ ra trong tầm mắt, hần liền kinh ngạc vì thấy số lượng của bọn chúng. Có rất nhiều quái vật, đứng tụ tập chung thành một khối sát sạt nhau, trong màn sương dày, hần không thấy hết được, nhưng ước tính sơ qua phải đến nghìn con và khả năng lớn còn nhiều hơn gấp vài lần. Bọn quái vật quanh khu vực này giống như đã hòa nhau tập trung hết ở đây vậy. Biết rằng, tập tính của bọn chúng là thích tạo thành bầy đàn, nhưng chưa bao giờ hần thấy đông như thế này. Xét cho cùng, đám quái vật “Nấm đầu người” là một dạng sống mới, bọn chúng chỉ biểu hiện bất thường khi có sự kiện nào đó xảy ra. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage Đảo 13)

Nghĩ vậy, Tân ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh, Thương, ba cô bé và con Lu ở yên một chỗ, còn bản thân lại gần hơn nữa. Di chuyển lắt léo qua những khối vật cản, hần tiếp cận đến gần sát chỗ bọn quái vật mà không bị phát hiện. Khi tầm nhìn rõ hơn, hần lập tức căng mắt lên nhìn. Chăm chú quan sát, mấy giây sau, hần rợn người vì thấy biểu hiện của đám quái vật.

Bọn chúng giống như đang nom nớp lo sợ một thứ gì đó nên mới cố gắng chen chúc lại gần nhau.

Thứ gì khiến đám quái vật sợ hãi như vậy?

Từ khi bọn quái vật xuất hiện, đây là lần đầu tiên Tân thấy bọn chúng có biểu hiện như thế này. Cảm giác bất an lại một lần nữa dâng lên khiến hần cực kì lo lắng và sợ hãi. Không quan sát bọn quái vật thêm nữa, hần gấp gáp quay trở lại chỗ cũ. Tới nơi, không kịp giải thích, hần ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh, Thương và mấy cô bé bám theo mình, vội vã rời xa khỏi chỗ này. Cần phải tìm một chỗ trú ẩn ngay lập tức, hần dường như cảm giác được cả bọn giống như đã bị một thứ gì đáng sợ đe dọa tới.

Huyền Linh vốn muốn hỏi về tình hình hiện tại, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trọng của hần, cô biết là có chuyện không hay đã xảy ra nên lập tức ngừng lại. Cảnh giác hết mức có thể, cô cùng An Nhiên và Thương vừa chăm chú nhìn xung quanh, vừa nhanh chóng bảo hộ ba cô bé di chuyển.

Đến lúc này, con Lu cũng bắt đầu cảm nhận được một cái gì đó đáng sợ đang rình rập. Việc sương mù tràn ngập khắp nơi đã khiến cái môi trường của nó mất đi tác dụng. Nhưng khi nguy hiểm tiến đến, bản năng sinh tồn nguyên thủy của nó sẽ tự động trở dậy, nhạy cảm không thua bất cứ sinh vật nào khác.

- Gâu!

Sủa nhẹ lên một tiếng, con Lu đang ở đằng sau bỗng lao lên phía trước dẫn đường.

.....

Khu hái lượm 03. Nhánh phía nam, cách “Khu an toàn” khoảng 3km

Đang miệt mài thu hoạch quả lạ có tên “đào tím” do quân đội đặt, Trâm đột nhiên sững người lại. Cảm nhận được cái gì đó, cô ngoái đầu neho mắt nhìn về một hướng ở phương xa, nơi bị sương mù trắng xóa bao phủ. Ở bên cạnh, Vinh đang xếp trái cây vào giỏ, bỗng nhận thấy vẻ khác lạ của Trâm liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì thế chị Trâm?

Nhúh mày, Trâm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu đáp:

- Chị không biết nữa... Chỉ là mơ hồ cảm thấy có cái gì đó sắp xảy ra. Nhưng không rõ là tốt hay xấu nữa...

Nói xong, Trâm lại tiếp tục dùng kéo cắt cuống quả “Đào tím” rồi đặt xuống đất.

Đứng ngay gần đó, Hùng, cậu sinh viên có khuôn mặt nghiêm túc, đang cầm súng AK có nhiệm vụ canh giới và bảo vệ đội hái hoa quả, nghe thấy hai người trò chuyện liền tham gia:

- Chắc không có chuyện gì đâu. Xung quanh khu vực này, quái vật đã bị quân đội thanh lý sạch sẽ hết cả, rồi dựng tường rào bảo vệ. Mặc dù, chỉ là những tấm lưới sắt mỏng, nhưng trên đấy có gắn camera và cảm biến tầm nhiệt. Nếu có vấn đề phát sinh thì chú Hùng và mấy đồng chí trong xe đã báo động.

- Chỉ mong là như vậy... – Trâm nhìn xung quanh một chút rồi lẩm bầm trong miệng.

Sau cuộc hội thoại ngắn ngủi, mọi người lại nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ. Ở bên ngoài “Khu an toàn” thế này, lúc nào cũng có nguy cơ đối mặt với nguy hiểm nên ai cũng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh nhất.

Sáng sớm hôm nay, sau khi nghiên cứu bằng nhiệm vụ ở đây nhà trung tâm, đội của Trâm đã quyết định thực hiện nhiệm vụ hái lượm. Tổ đội có tất cả mười năm người, ngoài Trâm, Vinh, Hùng, Dũng, Nam, và chú Hùng ra thì còn chín chiến sĩ bộ đội khác nữa, chú Hùng là đội trưởng. Trước khi xuất phát, tổ đội đã được cấp cho một chiếc xe tải quân sự cỡ trung, một lượng vũ khí đạn dược vừa đủ và bộ đàm kiểu mới có thể liên lạc được trong khoảng cách năm ki-lô-mét.

Địa điểm nhiệm vụ mà tổ đội của Trâm thực hiện là khu hái lượm 03, có khoảng cách không xa với “Khu an toàn”. Đây là khu vực mọc lên rất nhiều cây lạ có quả, diện tích khoảng 1000 m2, được quân đội mới phát hiện ra không lâu. Sau khi nghiên cứu những quả lạ lấy về từ đây có thể ăn được, quân đội đã loại bỏ hết những mối nguy hiểm bên trong, khoan vùng, thiết lập hàng rào sắt và giám sát rồi cấp nhiệm vụ để những người sống sót ra bên ngoài hái lượm. Là khu vực mới, khả năng xuất hiện nguy hiểm bất ngờ là rất cao nên nhiệm vụ hoàn thành, kết toán phần thưởng sẽ tương đối phong phú. Nhiệm vụ có nội dung rất đơn giản, chỉ cần tổ đội thu hoạch mười giỏ đầy “Đào tím” sẽ nhận được tiền thưởng là 1000 Deovin và 100 điểm tích lũy.

Quả “Đào tím” đúng như cái tên của nó, quả này có hình dáng bề ngoài giống y xì quả đào, nhưng kích cỡ lại to bằng cái bát tô, màu tím đậm. Khác với vỏ ngoài, ruột quả “Đào tím” màu đỏ, mềm, mọng nước, nhiều hạt li ti nhỏ như hạt thanh long, vị ngọt đậm thơm mát rất dễ ăn. Thân cây mọc ra quả này là loại thực vật mới hoàn toàn, gốc rất lớn, nhưng chỉ cao tầm mét rưỡi rồi tách ra phân thành nhiều nhánh, vươn ra tứ phía. Các cành có rễ buông thõng xuống như cây si, cầm thẳng xuống đất tựa những cột chống cho đống quả lớn treo lủng lẳng trên thân cây không làm gãy cành. Lá cây giống như lá liễu, rất mềm, cực kì rậm và dài như mái tóc của thiếu nữ.

Quả “Đào tím” rất dễ thu hoạch, lại ăn ngon, số lượng nhiều nên được rất nhiều người yêu thích. Nhưng ngoài con người ra thì còn một vài sinh vật nguy hiểm khác cũng rất thích quả này. Nhất là ong đột biến, với hình dáng bề ngoài gần giống ong mật, nhưng dữ tợn hơn nhiều, kích cỡ mỗi con lớn tương đương với nắm đấm của người trưởng thành. Loài ong này thường xuyên bay loang quanh khu vực này để hút mật hoa “Đào tím” và cực kì hung dữ, bọn chúng sẵn sàng lao tới tấn công con người nếu nhìn thấy trong tầm mắt. Nếu bị ong đốt sẽ rất đáng sợ, đầu tiên, nạn nhân sẽ phải chịu cảm giác đau đớn kinh khủng. Sau đó, vết thương sẽ sưng lớn và có thể bị hoại tử cực nhanh nếu không được tiêm thuốc đặc biệt kịp thời. Đây là bị một con đốt, không may gặp ba bốn con thì nạn nhân sẽ có nguy hiểm tính mạng dù đã tiêm thuốc.

Cho nên, nhiệm vụ hái lượm quả “Đào tím” này nhìn như có vẻ ngon ăn, nhưng phần trăm gặp nguy hiểm cũng lớn. Trong “Khu an toàn”, số lượng tổ đội tiếp nhận nhiệm vụ này không nhiều, ngoài nhóm của Trâm ra thì chỉ còn khoảng chục xe khác nữa là hết.

Thu hoạch thêm một lúc nữa, được tám giỏ đầy quả, Trâm bắt ngờ dừng lại rồi hô lên:

- Tất cả mau dừng lại! Nhanh! Mang hết giỏ quả lên thùng xe rồi về “Khu an toàn” mau! – Giọng nói đột ngột gấp gáp như câu lệnh của Trâm, cho thấy cô vừa cảm nhận ra điều gì đó.

Nghe tiếng hô của Trâm, Vinh, Hùng, Dũng, Nam và những đồng chí cảnh giới xung quanh vội vàng xách những giỏ quả mang về chỗ xe tải cách không xa đằng sau. Mặc dù, chú Hùng trên danh nghĩa là tổ trưởng, nhưng ở đây ai cũng biết nếu cô gái này đã lên tiếng thì lập tức phải nghe theo, vì năng lực đặc biệt của cô ấy sẽ không sai. Biết là có việc nghiêm trọng sắp xảy ra, không ai nói câu gì mà chỉ nhanh chóng rút lui.

Đang cùng với một đồng chí khác quan sát hình ảnh camera truyền về và bản đồ cảm ứng tầm nhiệt, chú Hùng thấy tổ đội vội vã chạy về liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì đẩy Trâm?

- Cháu cảm nhận được sắp có mối nguy hiểm cấp A cực lớn sắp di chuyển về tới đây. Chú thông báo bộ đàm cho những tổ đội khác đi. Chúng ta phải nhanh chóng rút lui về căn cứ. – Mặt tái mét, Trâm cùng với Vinh vừa xách giỏ quả vừa vội nói.

Nhìn biểu hiện của Trâm, chú Hùng biết rằng năng lực đặc biệt của con bé đã nhận ra điều gì bất ổn. Sự việc sắp tới có thể sẽ rất nguy hiểm nên chú Hùng không dám chậm trễ mà bấm nút bộ đàm thông báo:

- Cảnh báo cấp A. Cảnh báo cấp A. Tiểu đội 10573 phát hiện ra mối nguy hiểm cực lớn áp sát. Những tiểu đội khác lập tức rút lui..

- ...

Ở khoảng cách gần chục mét so với tiểu đội của chú Hùng. Trong xe ô tô, đội trưởng đội 10252 nghe thấy báo động từ bộ đàm liền không chút do dự, gấp rút triệu hồi những thành viên đang hái quả quay về. Những nơi khác, các tổ đội nhận được báo động cũng lập tức làm theo ngay mà không dám chần chừ. Mặc dù, máy quay và cảm ứng tầm nhiệt không cho thấy có sinh vật nào lại gần, nhưng cảnh báo cấp A không đùa được. Có người phát động là phải rút ngay không hỏi nhiều, bởi cấp độ cảnh báo này, do dự một chút cũng có thể rước lấy nguy cơ đoàn diệt, cực độ nguy hiểm.

Thế là, không đến mười phút sau, đoàn xe nối đuôi nhau rời khỏi khu vực hái lượm, chạy hết tốc lực nhắm hướng quay lại căn cứ.

Đang di chuyển ở vị trí cuối cùng của đoàn xe, đi được vài trăm mét, Trâm bỗng hô lên:

- Chú Hùng! Rẽ phải. Nhanh!!

(tác giả viết lại từ chương 98 với nội dung mới hoàn toàn, các bạn mang truyện của nhóm đi nơi khác vui lòng để ý chỉnh sửa lại cho đồng bộ nội dung của các chương)

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 104: Thủy triều nhện

Bám theo con Lu chạy trốn được một quãng thời gian, cả bọn lúc này đã rời khỏi con đường lớn. Rẽ vào một lối nhỏ cạnh đường, trước mắt Tân bây giờ là khu phố toàn những tòa nhà cao tầng chọc trời. Mặc dù, cả bọn đã cách khá xa vị trí ban đầu, nhưng Tân vẫn cảm thấy, nguy hiểm không những không vơi đi mà ngày càng tăng mạnh.

Trong màn sương mù dày đặc, hần cảm giác như có hàng trăm hàng nghìn con mắt khát máu ngó chừng mình vậy. Không gian yên tĩnh quá mức, ngoài tiếng bước chân dồn dập của cả bọn ra, hần không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác. Bầu không khí thì càng lúc càng ngột ngạt, khiến thân kinh hần căng chặt như dây đàn, tưởng chừng muốn đứt. Bất giác, sự sợ hãi nảy sinh trong lòng mỗi người, rồi như một căn bệnh truyền nhiễm, lan tỏa ra khắp xung quanh.

Đến lúc này, mọi người ai cũng mơ hồ cảm giác được có cái gì đó không đúng, đang diễn ra trong màn sương mù dày đặc, nhưng lại không thể biết chính xác.

Nỗi sợ hãi và áp lực tăng mạnh không chỉ làm thể lực cả bọn bị tiêu hao nhanh chóng, mà còn khiến tinh thần bị đè nén, khó chịu. Liên tục chạy trốn ở cường độ cao, Tân, hai mẹ con Huyền Linh và Thương thì không sao, nhưng ba cô bé đã bắt đầu có dấu hiệu kiệt quệ. Nhận thấy điều này, Tân suy nghĩ một chút rồi đặt cả ba lên lưng con Lu để nó chở giúp. Còn tốt là từ lúc tận thế xảy ra đến bây giờ, sau nhiều lần tiến hóa, kích cỡ cơ thể của con Lu đã lớn hơn nhiều lắm, việc phải mang cùng lúc ba cô bé trên lưng không là vấn đề gì đối với nó.

Tạm thời ổn định được ba cô bé, tốc độ của cả bọn nhanh chóng được đẩy cao trở lại. Điện cuồng tăng tốc, hần muốn dẫn cả bọn theo con Lu thoát khỏi khu vực nguy hiểm này càng nhanh càng tốt.

- Học... Học... Học...

Thở ra hồng học, Tân không rõ đã chạy được bao xa, nhưng hần cảm nhận, cả bọn vẫn nằm trong vòng nguy hiểm, và càng đáng sợ hơn khi nó giống như đang thu hẹp lại. Sương mù vẫn dày đặc như vậy, còn không gian thì yên tĩnh đến ngột ngạt. Liếc nhìn xung quanh, nhận thấy hai mẹ con Huyền Linh và Thương vẫn còn sung sức, hần thở nhẹ một hơi trong lòng. Lúc này không thể dừng lại được, hần không biết tại sao, nhưng linh cảm thấy sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra. Ở phía trước, con Lu mang theo ba cô bé, vẫn điên cuồng chạy trốn. Trong màn sương dày, nó như là một ngọn đèn chỉ đường duy nhất để cả bọn biết nên đi về đâu.

Đang chạy, bỗng Tân cảm thấy trên mặt mình bị cái gì đó bám vào. Đưa tay lên gạt xuống, hần kinh ngạc khi phát hiện ra đó là tơ nhện. Điều này hơi vô lý, vì cả bọn xuyên qua khu phố cao ốc từ này, bây giờ đang di chuyển trên đoạn cầu vượt trống trải, không có chỗ để nhện giăng tơ. Nheo mắt, hần cố gắng nhìn ra xung quanh, nhưng hình ảnh truyền về chỉ là màu trắng xóa mù mịt. Không phát hiện ra điều gì, hần lại đẩy nhanh tốc độ chạy trốn tiếp.

Theo thời gian, tơ nhện vương vào cơ thể Tân ngày càng nhiều. Dần dần, hần nhận ra, những sợi tơ nhện này là bay lơ lửng trong không khí. Tơ nhện từ đâu đến? Cái gì đã tạo ra nó? Hần tự hỏi. Dự cảm không tốt lại bùng lên, hần nóng ruột, đang không biết làm gì cho phải thì đột ngột nghe thấy âm thanh gào rú ỉnh tai, của đám quái vật “Năm đầu người”.

- GRAOOOOO!!!

- GRUUUU... GAOOOOO...!!!

Sau lưng cả bọn, trong màn sương mù dày đặc, tiếng rống của đám quái vật vang lên hoảng loạn, tràn ngập sự sợ hãi, giống như chạm trán với thứ gì đó cực kì kinh khủng. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân ngoái đầu lại đằng sau, cố nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Nhưng với sương mù dày, hần chẳng thể thấy gì ngoài một màu trắng xóa. Trong khi đó, tiếng kêu của đám quái vật càng lúc càng trở nên thể lương, thậm chí khiến cả bọn té cả da đầu.

- Loạt soạt... Loạt soạt...

Vẫn còn hoang mang không hiểu ra sao thì chưa đến một giây sau, Tân bắt đầu nghe thấy tiếng động khác lạ. Âm thanh từ loảng thoảng, rồi rất nhanh thì ào ào vọng vào tai, giống như có rất nhiều những con gì đó điên cuồng đuổi theo cả bọn. Mặt tái mét, hần vội quay ngoắt lại rồi hô lên:

- Nhanh! Chạy nhanh nữa lên!

Nghe tiếng của hần, Huyền Linh cắn chặt răng tăng tốc, liên tục chạy ở cường độ cao, cô cảm giác mình sắp đuối sức. Nếu là trước kia, Huyền Linh có lẽ sẽ không cảm cự được, nhưng sau một thời gian rèn luyện, sự bền bỉ của cô đã tăng mạnh. Dưới áp lực cực lớn, Huyền Linh không những không yếu đi, mà còn bất ngờ đột phá giới hạn. Cơ thể nhẹ bẫng đi, sự nặng nề, đau đớn trong các bó cơ biến mất, tốc độ của cô lại được đẩy nhanh hơn một chút. Liếc mắt sang hai bên, nhìn biểu hiện của An Nhiên và Thương vẫn còn rất tốt, cô khẽ thở nhẹ một hơi. May mắn, cả hai cô bé tuy chân ngắn, nhưng tốc độ không chậm một chút nào.

Ở phía trước, con Lu giống như cũng cảm nhận được nguy hiểm đang áp sát nên điên cuồng tăng tốc. Trên lưng con Lu, ba cô bé phải nằm rạp xuống túm chặt lấy lông nó mới không bị rơi xuống đường.

Mặc dù, cả bọn đã gắng hết sức chạy trốn, nhưng khoảng cách với thứ gì đó đáng sợ đằng sau vẫn ngày càng bị rút ngắn. Áp lực như núi, hần đảo mắt nhìn quanh, vắt óc suy nghĩ tìm cách để thoát khỏi tình cảnh này. Nhưng nghĩ mãi mà không có biện pháp nào, tầm nhìn hạn chế và con đường trống trải khiến cho mọi kế hoạch của hần không thể thực hiện được. Nhất là, khi hần vẫn còn chưa rõ thứ gì bám theo mình thì làm sao có cách đối phó được.

- Récecece... Récecece...

Bất chợt, Tân rợn tóc gáy khi nghe thấy tiếng kêu quái dị của sinh vật nào đó phía sau. Rồi cảm giác cực độ nguy hiểm bùng lên, theo bản năng, hần xoay người quăng riu về nơi phát ra âm thanh.

- Phập!!! – Lưỡi riu đâm xuyên vào thứ gì đó vang lên âm thanh ngọt xót.

Thu sợi tơ kéo chiếc riu trở về trong tay, phát hiện ra thứ gì vừa đánh lên, hần lập tức xanh mặt lại. Thật không ngờ, thứ kia chính là con nhện, nhưng lại mang về ngoài cực kì dữ tợn. Lông trắng muốt như sương, kích cỡ cơ thể to ngang với chậu rửa mặt, kết hợp với bộ hàm sắc nhọn, con quái nhện này như một cỗ máy giết chóc vậy. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ tới số lượng kinh khủng của bọn nhện quái, da đầu của hần như muốn nổ tung vậy.

Để tăng thêm sự tuyệt vọng cho cả bọn, sau khi con nhện quái đầu tiên tấn công, chỉ vài giây sau, đàn nhện dần lộ rõ ra trong tầm nhìn. Chúng kiến số lượng nhện quái đồng nghìn nghịt, nối đuôi nhau như một cơn lũ quét màu trắng trụy sát, Tân bắt đầu cảm thấy tức ngực khó thở. Đồng thể này thì chống lại sao được, bị bọn chúng cuốn lấy thì cả bọn cảm chắc cái chết. Chỉ còn một cách duy nhất để cả bọn có thể sống sót.

Đó chính là chạy.

Ngoài đầu nhìn thấy đám quái nhện, Huyền Linh sợ hãi đến tái mét cả mặt, nhưng không vì thế mà tốc độ của cô chậm đi, trái lại còn nhanh hơn đôi chút. Từng trải qua hoàn cảnh tuyệt vọng giống như vậy, cô đã học được cách, không bao giờ từ bỏ trừ khi hơi thở cuối cùng trút xuống. Xiết chặt con dao đi rừng trong tay, cô đã sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào. Ở bên cạnh Huyền Linh, Thương vẫn lạnh lùng di chuyển, kể cả khi đám quái nhện xuất hiện. Không tỏ ra sợ hãi, nhưng ánh mắt của em lúc nhìn Tân bắt đầu tỏ ra lo lắng, sốt ruột. Còn An Nhiên thì trực tiếp hơn, con bé đã lấy khẩu súng cao su ra, thỉnh thoảng lại hướng về đằng sau ngắm bắn, ngăn cản con quái nhện áp sát.

Tình hình cứ thế này sẽ không ổn, sớm hay muộn thì cả bọn cũng bị đàn quái nhện cuốn lấy, nếu Tần không làm một cái gì đó. Liếc mắt nhìn hai mẹ con Huyền Linh và Thương một chút, hẳn cái riu đi rồi đột ngột áp sát An Nhiên. Vòng tay ôm con bé, hẳn nhả sợi tơ ra buộc chặt cả hai lại. Để An Nhiên ôm lấy cổ mình, như vậy con bé có thể dễ dàng nắm bắt những mục tiêu phía sau.

Ổn định được An Nhiên xong, Tần nắm tay Huyền Linh và Thương, rồi dựa vào bộ pháp, đẩy tốc độ nhanh đến mức tận cùng. Chạy song song với con Lu, hẳn ra hiệu cho nó nhanh hơn nữa. Việc mang theo ba cô bé trên lưng vốn không ảnh hưởng bao nhiêu với con Lu, thực chất, nó vẫn có thể chạy nhanh hơn.

May mắn, biện pháp của Tần đã hiệu quả. Sau khi tăng tốc lên một lần nữa thì khoảng cách của cả bọn với đàn quái nhện được kéo dài ra, rồi không bị thu hẹp lại. Kết hợp với việc An Nhiên phản công tâm xa liên tục, tình hình của cả bọn tạm ổn, không đến nỗi quá bất cập. Đặc biệt, sau một khoảng thời gian tiến hóa, những viên đạn nổ của An Nhiên đã không còn yếu ớt như trước. Mỗi một nhát bắn trúng, là mục tiêu lập tức bị nổ tung, mảnh vụn cơ thể văng ra xung quanh, cản trở đám quái nhện theo sau. Tình ra uy lực mỗi viên đạn An Nhiên tạo ra tương đương với một quả lựu đạn cỡ nhỏ.

Tạm thời an toàn, nhưng đàn quái nhện mà kiên trì đuổi theo không bỏ thì chắc chắn cả bọn sẽ bị làm thịt. Mặc dù, thể lực và sự dẻo dai đã hơn thời kì toàn thịnh nhiều, nhưng chạy hết tốc lực liên tục thế này, Tần chắc chắn sẽ không cầm cự được lâu. Cổ họng bùng lên cảm giác rất cháy, hơi thở điều tiết theo “bộ khí” bắt đầu loạn nhịp, thiếu đường khí, nhịp tim của hẳn tự động đập nhanh lên khiến thể lực bị tiêu hao nhanh hơn bình thường.

.....

Ở vị trí cách nhóm của Tần không xa, chiếc xe tải quân sự chở nhóm của Trâm đột ngột húc bay một chiếc xe máy, rồi xông ra con đường dưới chân cầu vượt.

- KÉTÍTÍT!!!

Kéo phanh, drift một đoạn trên đường, chiếc xe tải thành công cua gấp, rồi điên cuồng tăng tốc.

- Kinh... Kinh... Kinh...

- Récccc... Récccc...

Tiếng súng vang lên dồn dập, trong thùng xe qua những ô cửa nhỏ, những nòng súng AK liên tục tóe lửa, xả đạn vào đám quái nhện đuổi theo đằng sau. Hóa lực mạnh, cộng với tốc độ nhanh, làn sóng nhện tuy đông, nhưng không có cách nào trườn lấy chiếc xe tải. Đặc biệt, trước mũi xe được gia cố thêm khung thép bảo vệ nên chiếc xe có thể thoải mái đụng chạm mà không sợ hư hại. Có phương tiện vũ khí để chống đỡ, nhưng di chuyển trong thủy triều nhện như thế này, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy áp lực khó thở. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13).

Bê lái, lách qua khe hẹp hai chiếc xe ô tô tải đằng trước, chú Hùng không nhận được hết lên:

- Trâm! Chúng ta đang đi đúng hướng chứ?

Đang mải mê xả súng đến mặt mũi đỏ bừng, nghe thấy câu hỏi, Trâm tạm ngừng lại hét lớn đáp lời:

- Chắc chắn! Chú cứ yên tâm đi thẳng con đường này. Cháu cảm giác rất nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp người cần giải cứu.

- Mong là vậy. Nếu không rời khỏi đây nhanh, chú nghĩ, ngày mai chúng ta sẽ không thấy ánh mặt trời đâu... – Nghe Trâm khẳng định, lão Hùng yên tâm hơn đôi chút. Nhưng nhìn số lượng kinh khủng của đám quái nhện trong màn hình máy quét tầm nhiệt, lão ta nói thêm:

- Đi hết đoạn đường này mà không gặp người như cháu nói, chúng ta bắt buộc phải từ bỏ...

Ngồi bên cạnh ghế lái, đồng chí có nhiệm vụ quan sát vẫn luôn chăm chú vào màn hình đột nhiên thốt lên:

- Đội trưởng. Đã phát hiện ra mục tiêu cần giải cứu!

Liếc mắt nhìn sang, Lão Hùng gấp gáp hỏi:

- Mục tiêu ở đâu?

Chỉ tay vào vài điểm đỏ đậm trên màn hình, đồng chí quan sát đáp:

- Đây. Mục tiêu là một nhóm nhỏ, ở ngay trên cầu vượt. Họ đang bị săn đuổi, chạy trốn với tốc độ rất nhanh.

- Được. Tiếp tục ưu tiên quan sát nhóm người bị nạn... – Gật đầu, lão Hùng ra lệnh cho đồng chí ngồi ghế phụ tiếp tục quan sát. Sau đó, lão đạp mạnh chân ga đẩy nhanh tốc độ, rồi hét lớn cho những người ở sau thùng xe biết:

- Đã phát hiện ra mục tiêu cần giải cứu. Toàn đội chú ý, tập trung cao độ, sẵn sàng ứng biến với mọi tình huống...

- Rõ... Rõ... Rõ...

(tác giả viết lại từ chương 98 với nội dung mới hoàn toàn, các bạn mang truyện của nhóm đi nơi khác vui lòng để ý chỉnh sửa lại cho đồng bộ nội dung của các chương)

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Năng lực kì diệu của Thương

Không biết đã trải qua bao lâu, Tân cảm giác, khi mình tập trung hết mức, điều tiết nhịp thở theo bộ khí thì thời gian trôi đi thật chậm. Phải chạy hết tốc lực ở cường độ cao, cơ thể của hắn bắt đầu xuất hiện dấu hiệu quá sức. Cổ họng rất cháy như bị thiêu đốt, hai mắt nhòe đi, còn đầu óc thì ong lên từng đợt. Hai bắp chân hắn mỏi nhừ, thỉnh thoảng lại nhói lên đau đớn đánh thẳng vào hệ thần kinh. Hắn muốn nghỉ ngơi ngay lập tức, nhưng dưới áp lực sinh tử, lại chỉ có thể gắng gượng chịu đựng.

Ở đằng sau, đám quái nhện vẫn kiên trì bám theo không bỏ, mặc cho An Nhiên phản công dữ dội. Bọn chúng nối đuôi nhau tràn lên, hết đợt này đến đợt khác liên miên không dứt. Toàn những con quái nhện to lớn, hình dáng dữ tợn với đồng mắt đỏ ngầu, khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải run sợ. Nếu bị bọn chúng bắt, ắt hẳn nạn nhân sẽ bị xé xác một cách chóng vánh, thậm chí đến mẫu xương cũng chẳng còn.

Điên cuồng chạy trốn, khi Tân di chuyển được hai phần ba đoạn cầu vượt thì thể lực của hắn cuối cùng cũng cạn kiệt. Ý thức bắt chợt mơ hồ, hắn đột ngột thả chậm tốc độ lại. Ở phía sau, chớp lấy cơ hội, đàn quái nhện lập tức áp sát.

Đang vất vả ngăn cản đàn quái nhện, An Nhiên thấy bọn chúng nhanh chóng rút ngắn khoảng cách liền tái mét hết cả mặt. Hoàng sợ vô cùng, con bé hét lớn:

- Chú Tân... Nhanh... Bọn nó đuổi kịp... Nhanh...

Nghe tiếng thét bên tai, Tân giật mình tỉnh táo lại đôi chút. Thoát khỏi trạng thái mơ màng, hắn gồng mình đẩy nhanh tốc độ trở lại. Nhưng sự bộc phát nhất thời thể này chắc chắn sẽ không kéo dài được lâu, bởi khi cơ thể đã kiệt quệ thì cố gắng mấy cũng vậy thôi. Nhất là, khi cường ép tăng tốc thì khả năng lớn cơ bắp của hắn sẽ căng cứng lại, và xuất hiện nguy cơ bị chuột rút.

.....MTTH.....

Cố gắng bám theo bước chạy gấp rút của Tân, tình trạng của Huyền Linh bây giờ cũng không khá hơn bao nhiêu. Hai chân mỏi nhừ, mỗi bước chạy nặng nề như đeo chì, nhưng ít nhất cô cảm giác mình vẫn có thể cầm cự được một khoảng thời gian nữa. Bởi sau khi thức tỉnh năng lực, không chỉ thể lực của Huyền Linh được cường hóa, mà cả sự dẻo dai bền bỉ nữa.

Không giống như Huyền Linh, Thương mặc dù được Tân hỗ trợ, nhưng chạy gấp rút ở cường độ cao liên tục, cơ thể của em dần không chịu nổi. Đau thắt một bên bụng trái, hai chân mỏi nhừ, em cảm thấy ngày càng tức ngực khó thở.

Bất giác, Thương thả chậm tốc độ lại.

Liếc nhìn anh Tân, Thương thấy anh ấy vẫn quật cường, gắng gượng kéo mình chạy, mà không hề bận tâm về gánh nặng, nước mắt của em muốn tràn ra. Phải nhanh hơn nữa, Thương cắn chặt răng, định dùng con dao quân dụng đâm vào bắp đùi để cường ép tăng tốc thì em bất ngờ cảm thấy trái tim mình nóng lên. Ngay sau đó, một dòng nước ấm từ đó chảy ra, rồi lan tỏa khắp ngực. Dòng nước ấm đi tới đâu thì cảm giác nóng cháy bị xua tan lập tức, em cảm thấy hai lá phổi của mình giống như được làm mới vậy, thoải mái cực kì.

Dòng nước ấm này thật tuyệt vời, nhưng tốc độ lan tỏa quá chậm. Cho nên, tuy đã có thể hô hấp dễ dàng, nhưng những bộ phận cơ thể khác của Thương vẫn trong tình trạng báo động, như bụng phải quặn đau ngày một dữ dội, còn đôi chân thì càng lúc càng nặng nề. Cứ chờ đợi thế này không được, em nghĩ mình phải làm một cái gì đó để đẩy nhanh tốc độ của dòng nước ấm lên. Bởi em thấy, anh Tân có vẻ như đã đến giới hạn rồi.

Tập trung tinh thần hết mức, Thương cố gắng dùng ý nghĩ tiếp xúc dòng nước ấm. Máy giây sau, Thương mừng rỡ trong lòng, vì em không chỉ cảm nhận được dòng nước ấm, mà còn dần dần được nó. Ban đầu khá khó, nhưng dần dần quen, em điều khiển ngày một dễ dàng. Cuối cùng, khi nắm được nguyên lý, em hội tụ tất cả những mạch nước ấm nhỏ lại thành một dòng chảy duy nhất, rồi bắt đầu dẫn tới những vị trí đang cần nhất.

Dòng nước ấm, dưới sự điều khiển của Thương di chuyển rất nhanh xuống bụng phải, lập tức đánh tan cảm giác đau thắt và giúp em khỏe lại. Xử lý xong vùng bụng, Thương liền nhanh chóng dẫn dòng nước ấm chảy xuống đôi chân để xua đi cảm giác đau nhức, mỏi rã rời. Khi đôi chân đã được khắc phục, Thương không dám chậm chễ một giây, mà vội đẩy nhanh tốc độ. Còn dòng nước ấm mất đi sự điều khiển thì tự động vận chuyển khắp cơ thể Thương, rồi quay về vị trí ban đầu là trái tim em.

Với cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh như lúc ban đầu, Thương nhanh chóng vượt lên phía trước. Gồng mình, em định kéo anh Tân và chị Huyền Linh chạy nhanh lên thì chợt phát hiện ra, sắc mặt của cả hai rất xấu. Chị Huyền Linh thì còn đỡ, chứ tình trạng của anh Tân khiến em cảm thấy thực sự sợ hãi. Nhìn vào đôi mắt hắn đầy tơ máu dần trở nên trống rỗng, cùng làn da đỏ đậm nứt nẻ khô héo, em biết anh ấy đã kiệt lực đến mức nguy hiểm, có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Nghĩ tới tác dụng của dòng nước ấm trong cơ thể mình, Thương nhủ thầm, mình phải tìm cách vận dụng giúp anh Tân ngay. Tập trung tinh thần, Thương điều khiển dòng nước ấm thoát ra từ trái tim, chạy xuống lòng bàn tay trái, rồi cố gắng đẩy sang bàn tay của anh Tân.

Thất bại!

Thương cảm nhận được, khi dòng nước ấm đâm vào làn da anh Tân giống như đâm vào bức tường rắn chắc, rồi bị dội ngược trở về. Lần đầu thất bại, Thương không từ bỏ mà nhanh chóng tiếp tục lần thứ hai. Nhưng làm mãi, làm đi, làm lại rất nhiều lần, em vẫn không thể chuyển dòng nước ấm sang cho anh Tân được. Đi vào ngõ cụt, Thương bắt đầu nôn nóng, sốt ruột. Đầu óc loạn lên từng پہلو, em không duy trì được dòng nước ấm mà bất giác để nó trở về tim. Ngược mắt, liếc nhìn anh Tân, Thương nhận ra anh ấy giống như sắp mất đi ý thức tới nơi rồi, nhưng vẫn cắn răng quật cường chạy. Nếu bản thân em không làm một cái gì đó, có lẽ anh ấy sẽ chạy đến khi hơi thở cuối cùng trút xuống.

Hít sâu một hơi, Thương cố gắng bình tĩnh cảm xúc hỗn loạn, rồi điều khiển dòng nước ấm một lần nữa. Tập trung hết mức có thể, em lặng lẽ cảm nhận dòng chảy di chuyển từng chút một. Khi đến bước cuối cùng, tiếp xúc với làn da của anh Tân, em không vội để dòng nước ồ ạt đâm tới như lúc trước mà phân ra một tia nhỏ rồi lao lên.

Thành công!

Cuối cùng Thương cũng thành công. Dòng nước ấm chuyển thành tia nhỏ đã dễ dàng xuyên qua bức tường. Nắm bắt được phương pháp, Thương cấp tốc phân tách dòng nước ấm ra nhiều tia nhỏ rồi thâm thấu sang bên kia.

.....MTTH.....

Trong lúc ý thức ngày một mờ nhạt, Tân tưởng rằng mình sắp không cầm cự được nữa thì hắn bỗng cảm thấy có một dòng nước mát lạnh tràn vào trong tay phải, rồi theo mạch máu lan tỏa ra khắp cơ thể. Ngay lập tức, cảm giác mệt mỏi, đau đớn rã rời bị quét sạch, đầu óc tỉnh táo minh mẫn trở lại. Cảm nhận sức lực tràn ngập trong cơ bắp, hắn hết sức kinh ngạc, rồi

liếc mắt nhìn Thương. Phát hiện ra khuôn mặt của Thương lúc này tái nhợt trắng xám, giống như vừa bị rút đi hết sinh lực, liền tưởng đến sự hồi phục khó hiểu của mình, hần đoán rằng nguyên nhân, rất có thể là do em ấy trợ giúp. Nhưng giờ không phải là lúc tra rõ nguyên nhân, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, hần điều chỉnh lại hô hấp rồi nghiêng người về phía trước điên cuồng tăng tốc.

Tận dụng khoảng thời gian thể lực sung mãn, hần kéo Huyền Linh và Thương phóng vút đi như một làn gió, dần dần kéo gần khoảng cách với đám quái nhện. Với sức mạnh tràn trề, hần nhanh đến mức chạy ngang ngửa với con Lu làm cho Huyền Linh cực kì kinh ngạc.

Một phút trước, cảm nhận tốc độ chậm lại, nhìn sắc mặt của Tân, Huyền Linh còn tưởng là hần đã kiệt sức. Thật không ngờ, chỉ vài giây sau, hần đột nhiên bùng nổ mạnh mẽ như là uống thuốc kích thích, tăng nhanh tốc độ, đánh tan sự tuyệt vọng đè nén tinh thần của cô. Hi vọng sống lóe lên, Huyền Linh gồng mình gắng gượng bám theo tốc độ của hần dù đôi chân đã đau đớn mỏi nhừ.

Khác với Huyền Linh, tình trạng của Thương tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu. Việc truyền tải một lượng lớn nguồn năng lượng dự trữ trong cơ thể cho Tân, đã khiến chút ít sức lực còn lại của em bị tiêu hao đi nhanh chóng.(Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13).

Chạy song song với Tân, con Lu nhận ra chủ nhân của mình tăng tốc, nó liền hưng phấn đẩy nhanh tốc độ bám theo. Với thân thể đã tiến hóa, nó không chỉ mạnh lên, nhanh lên mà sự dẻo dai bền bỉ cũng được tăng cường. Ở trên lưng con Lu, ba cô bé lúc này đã phải nằm rạp xuống, túm lông ôm chặt, không dám ngẩng đầu quan sát, chỉ sợ bị văng ra, rơi xuống lòng đường.

Nhìn màn sương trắng xóa nhanh chóng trôi qua trước mặt, hai mắt hần đầy tơ máu, Tân định cưỡng ép tăng tốc thêm một lần nữa hòng cắt đuôi đám quái nhện thì bất ngờ nghe thấy âm thanh khác lạ.

- Kinh... Kinh... Kinh..

- Brùm... Brùm... Brùm..

Tập trung cảm nhận, hần cực độ vui mừng, khi chấn chấn âm thanh mình nghe được là tiếng súng nổ và động cơ ô tô. Càng tốt hơn, là khoảng cách của chiếc xe kia cũng không xa với nhóm của hần. Kéo theo Huyền Linh và Thương, hần chạy gần lại lan can cầu vượt. Đưa mắt xuống, phát hiện ra làn đường bên dưới có một chiếc xe tải quân dụng đang di chuyển, hần hưng phấn vỡ òa trong lòng. Chứng kiến hòa lực mạnh mẽ những người bên trong xe, hần biết nhóm của mình có cơ hội được cứu. Nhưng trước đó, hần cần phải để cho những trong xe biết sự hiện hữu của mình đã.

Thế là, hít sâu một hơi nén xuống bụng, hần há mồm hét lớn:

- CỨU!!! CỨU CHÚNG TÔI!!!

(tác giả viết lại từ chương 98 với nội dung mới hoàn toàn, các bạn mạng truyện của nhóm đi nơi khác vui lòng để ý chỉnh sửa lại cho đồng bộ nội dung của các chương)

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miên

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Giải cứu

Phải tập trung cao độ, lái xe lạng lách tránh những vật cản trên đường, nhưng lão Hùng vẫn luôn để ý tình hình của nhóm người sống sót. Không có thời gian liếc mắt nhìn màn hình quan sát, nhưng cứ cách vài giây, lão lại không nhịn được lên tiếng hỏi đồng chí bên ghế phụ. Nhận được đáp án họ vẫn an toàn, lão mới dám thở phào nhẹ nhõm. Đã liêu lĩnh, vượt qua bao nguy hiểm đến đây, lão mong muốn sẽ giải cứu thành công nhóm người ngoan cường đó. Phía trước sắp đến chân cầu vượt, địa điểm thích hợp để tiếp ứng, nhưng lão không biết nhóm người bên trên đã phát hiện ra sự tồn tại của đội mình chưa.

Lão Hùng vừa định kêu đồng đội sau thùng xe hét lớn thông báo cho nhóm người trên cầu vượt biết thì chợt nghe thấy âm thanh kêu cứu của họ.

- CỨU!!! CỨU CHÚNG TÔI!!!

Ngay lập tức, lão Hùng vui mừng ra lệnh:

- Ha ha... Có thể chứ. Hùng! Cậu báo cho những người trên biết. Chúng ta đội họ ở chân cầu nhanh...

- Rồi! Đội trưởng!

Tạm ngừng bắn, Hùng ứng tiếng đáp lời. Hít sâu một hơi, Hùng ngóc hần đầu ra khỏi ô cửa rồi hét lớn:

- CỒ LÊN!!! CHÚNG TÔI CHỜ CÁC BẠN Ở DƯỚI CHÂN CẦU... - Vừa nói, Hùng còn giơ tay ra vẫy để những người ở trên biết, nhóm của mình đã nhận ra họ.

Đội Hùng thông báo xong, lão Hùng vừa ra lệnh vừa gạt cần số, rồi nhấn ga cho xe tăng tốc.

- Tất cả ngừng bắn. Bám chắc. Giờ tôi sẽ tăng nhanh tốc độ vượt lên trước.

.....MTTH.....

Nghe thấy người bên dưới đáp lời, Tân như được uống một liều thuốc an thần. Nhìn thấy hi vọng sống ở ngay trước mắt, hắn không bận tâm đám quái nhện đằng sau nữa mà điên cuồng phóng xuống chân cầu. Ở bên cạnh, Huyền Linh cũng giống như được uống thuốc trợ tim vậy. Cảm giác mỗi một không chịu nổi lập tức yếu bớt đi, Huyền Linh gắng gượng chạy tiếp, cô không muốn bản thân mình biến thành gánh nặng. Bởi đến Thương còn cầm cự được, không có lí do gì mà cô không làm được cả. Dù sao, cô cũng chỉ cần cố thêm một chút thôi là được. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13).

Khoảng cách xuống chân cầu không xa, nương theo con dốc, cả bọn loáng một cái là tới nơi.

- KẾTTT!!!

Cần như ngay khoảnh khắc cả bọn nhìn thấy chân cầu thì chiếc xe tải quân dụng liền phóng tới trước mặt, rồi khựng lại. Cửa sau của xe mở ra, trong màn sương mờ dày, Tân loáng thoáng thấy có vài người nhảy xuống. Họ xếp thành hai hàng, rồi giương súng bắn yểm hộ cho nhóm của hắn yên tâm di chuyển.

- Kinh... Kinh... Kinh...

Mấy giây sau, gần hơn chút nữa, Tân kinh ngạc vì không ngờ những người giải cứu lại là người quen. Nhưng giờ không phải là lúc ôn lại chuyện cũ, dưới sự tiếp ứng của Trâm, hắn nhanh chóng nhắc Huyền Linh và Thương lên thùng xe. Không cần ra lệnh, Tân vừa lên xe là con Lu lập tức mang ba cô bé phi theo ngay. Đội nhóm của Tân vào thùng xe xong, những đồng chí khác liền nhanh chóng rút lui.

Khi tất cả an ổn, lão Hùng lập tức giặc ga phóng xe đi nhanh như tia chớp.

Giải cứu thành công, trong khi những đồng chí khác chia súng ra bắn đám quái nhện thì nhóm của Trâm quây quanh Tân, rồi hưng phấn bưng bưng hỏi thăm. Phát hiện ra nhóm người sống sót lại chính là nhóm của anh Tân, Hùng kích động đến không thể kiềm chế.

- Ha ha... – Cười lớn vài tiếng, Hùng vội ập tới cho Tân một cái ôm rắn chắc.

- Anh Tân. Em biết mà. Chỉ có anh mới chạy trốn được đám quái vật kinh tởm ngoài kia... – Ôm xong, Hùng giữ vai hắn vừa nói vừa cười phát tiết nỗi lòng.

- Khụ khụ... Chú cứ từ từ... Để anh thở cái đã... Hộc... Hộc...

Vừa mới tiêu hao hết sức để chạy, Tân vẫn còn đang thở dốc thì bị tên Hùng chồm lấy. Ngay tức thì, mùi hôi nách nồng nặc xông vào mũi làm hắn khó thở phải ho lên khụ khụ. Mãi thoát ra khỏi tay tên Hùng, hắn còn chưa kịp mừng thì mặt bị phủ đầy nước miếng của tên này lúc cười nói. Rồi ngay sau đó, màn chào đón càng thêm nhiệt liệt khi hai tên Dũng, Nam cũng tiến tới và cho hắn những cái ôm ấm áp, sặc mùi tình cảm. Khó khăn lắm mới chịu đựng được sự nhiệt tình của mấy tên dở người, hắn háo hức chờ đợi cái ôm của Trâm mãi, mà em ấy lại không làm thế. Thay vào đó, Trâm cầm mấy chai nước lọc phát cho hắn và từng người trong nhóm. Trong khi đó, chào hỏi xong Hùng và đôi bạn thân Dũng Nam vội vã xách súng về vị trí phòng thủ, rồi nã đạn vào đàn quái nhện vẫn điên cuồng đuổi theo.

Tiếp nhận chai nước, Tân lập tức mở nắp rồi ngửa cổ tu ừng ực. Dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, nhanh chóng xua tan cảm giác bỏng cháy khiến hắn thoải mái, tinh táo hết cả người. Tu một hơi gần hết chai nước, còn một ít, hắn ngồi xuống đồ cho con Lu uống. Ở xung quanh, hai mẹ con Huyền Linh, Thương và ba cô bé cũng gấp gấp uống nước như chưa bao giờ được uống. Cả bọn vốn đã khát cháy cổ rồi, nhưng này, giữa lần ranh sống còn, không ai cảm giác được. Bây giờ, khi đã được an toàn thì con khát bùng lên dữ dội, có chút khó nhin.

- Mọi người có ai bị thương không? – Đội nhóm của Tân uống nước xong, Trâm cầm hộp cứu thương lên tiếng hỏi.

- Bọn anh không sao... – Biết rằng nhóm của mình không sao, Tân lắc đầu trả lời. Nhận ra Trâm mang theo súng, có nhiệm vụ phải làm, hắn lên tiếng nói tiếp:

- Em cứ làm việc của mình đi..

Gật đầu với hắn, Trâm thu gom những băng đạn rơi trong thùng xe lại, rồi bắt đầu nạp đạn.

- Anh Tân cứ yên tâm ngồi đó nghỉ ngơi. Để em xử lý mấy con nhện khốn kiếp này cho... – Tên Hùng tranh thủ giây phút nạp đạn mới vào súng liền hò lớn lên với hắn.

Ba tên dở người này sau khi chào đón riêng hắn bằng cái ôm chắc nịch xong, cũng không quên tình huống nguy cấp bây giờ mà vội thực hiện nhiệm vụ phòng thủ. Cũng phải thôi, hợp tác với quân đội thì phải nghiêm túc, huống chi cả đám giờ vẫn trong tình cảnh nguy hiểm.

- Aaaa... Lũ khốn, chết con m* chúng mày đi... Kinh... Kinh... – Nạp đạn xong, trước khi xả súng, tên Hùng còn không quên chửi bậy để tăng dũng khí rồi mới bóp cò. Trước mặt thần tượng, hắn muốn thể hiện mình là người mạnh mẽ bá đạo nhất nên tiếp tục huyền thuyên.

- May cho bọn mày, sáng tao ăn no rồi. Không thì ông bắt cả lũ nướng cho mà xem... – Vừa nói, tên Hùng vừa chìa ngón giữa qua ô cửa khiêu khích bảy nhện.

- Anh no rồi nhưng em đang đói đây này. Anh mạnh thế ra ngoài bắt vài con hộ em đi. – Ở ngay bên cạnh, Vinh có chút không nhận được ông anh khoác lác nên bất giác cất tiếng chế giễu.

- Á à! Vinh! Chú vừa nói cái đ*o gì đấy? Lát nữa về anh cho chú biết tay... – Cảm thấy bề mặt, tên Hùng nghiêng răng đe nẹt, đáng về này nếu không bận, hắn đã lao tới xử lý Vinh ngay lập tức.

- Anh Hùng tha em! Em lỡ mồm. Mà anh hộ em cái...

-

Trong khi Hùng và Vinh nói nhảm với nhau để bầu không khí bớt căng thẳng, Tân vừa ngồi nghỉ ngơi vừa hỏi thăm tình hình cả bọn. Biết được mọi người không sao, hắn kêu hai mẹ con Huyền Linh, Thương và mấy cô bé ở yên một chỗ, còn bản thân thì cầm khẩu súng AK tiến đến gần chỗ Hùng. Chọn lấy một vị trí thích hợp, hắn giương súng ngắm vào mấy con nhện chạy gần đến nơi rồi bóp cò.

- Kinh... Kinh... Kinh...

Đang gồng mình xả súng, phát hiện ra người đến bên cạnh mình là anh Tân, Hùng mừng rỡ reo lên:

- Kia! Anh Tân. Sao không ngồi nghỉ đi, bọn em giải quyết được mà...

- Anh khỏe rồi. Không có vấn đề gì đâu... – Lắc đầu đáp lời, nhớ đến điều gì đó Tân lớn tiếng hỏi:

- Mà Hà đâu rồi. Sao anh không thấy?

- Hà ở “Khu an toàn” anh ạ. Nhiệm vụ bên ngoài nguy hiểm nên cô ấy không muốn tham gia...

- ...

Thấy Tân đã đi trợ giúp những người lính, Huyền Linh cũng không ngồi nghỉ thêm. Dặn dò An Nhiên, Thương và ba cô bé bám chắc kéo ngã, cô lại gần chỗ Trâm rồi cùng nhau nhét đạn vào băng.

Trong thùng xe cực kì xóc nảy, đi với tốc độ cao gió ủa vào rất khó để giao tiếp nên Tân và Hùng tán gẫu được vài câu xong liền dừng lại. Vẫn trong tình cảnh nguy hiểm, ai cũng phải hết sức tập trung và Hùng cũng hiểu rõ điều này. Lúc này, tên này nói nhiều vài câu bông đùa là để mọi người giải tỏa áp lực một chút thôi. Dù sao, phần lớn thành viên trong xe là quân đội chính quy, không ai thích hành động bông đùa quá trớn.

Vừa thay băng đạn mới xong, Hùng giương súng lên chuẩn bị ngắm bắn tiếp thì nhìn thấy một thứ kinh dị khiến hắn không khỏi giật bắn mình hô lên kinh hãi:

- Trời!!! Mọi người nhìn kia....

(tác giả viết lại từ chương 98 với nội dung mới hoàn toàn, các bạn mang truyện của nhóm đi nơi khác vui lòng để ý chỉnh sửa lại cho đồng bộ nội dung của các chương)

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miên

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nhện khổng lồ

Sau tiếng la thất thanh của Hùng, mọi người đồng loạt liếc mắt theo hướng chỉ tay của cậu ta, nhưng không phát hiện được gì cả, ngoài lũ quái nhện dai dẳng bám theo xe. Tưởng đây lại là một trò đùa dai của ông anh này, nhưng như thế thì hơi quá trớn rồi. Ở gần đó, Vinh không nhìn được định lên tiếng trách móc thì Hùng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Mọi người lắng tai nghe xem...!

Tin tưởng anh Hùng thêm một lần nữa, Vinh lại nghiêng tai nghe ngóng, nhưng kết quả cũng chỉ có tiếng súng nổ hòa lẫn động cơ ô tô. Có chút tức giận, Vinh vừa há mồm muốn chửi bậy thì bất chợt có vài âm thanh kỳ lạ vang lên. Trong xe, tất cả mọi người cũng bắt đầu cảm nhận được điều gì đó không ổn nên tạm ngưng bắn rồi neho mắt nhìn xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện được gì cả do sương mù quá dày. Trong khi đó, mất đi tiếng súng, tiếng động kia vang lên ngày một rõ ràng và lớn dần.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Mấy giây sau, tiếng động chuyển thành rung chấn dữ dội từ rất nhiều hướng vọng lại. Nghe thấy, nhưng lại không nhìn thấy khiến mọi người ai cũng nom nớp sợ hãi và bất an.

- Gâu! Gâu! Gâu!

Bỗng con Lu đột nhiên chồm lên một ô cửa nhỏ trên thành xe rồi chúi mõm sủa lớn vào khoảng không bên phải như muốn báo hiệu có thứ gì đó kinh khủng ở đằng này.

Vội tập trung vào hướng con Lu chỉ, Tân căng mắt lên chăm chú quan sát. Không đến một giây sau, hắn kinh hãi, khi nhìn thấy trong màn sương mù dày loáng thoáng xuất hiện một bóng hình khổng lồ đang bám theo xe.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Chấn động to lớn vẫn cứ vang lên liên tục và ngày một gần, đến mức giống như đã ngay ở sát xe ô tô. Đến lúc này, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy thứ gì trong màn sương mờ. Tuy chỉ quan sát được một phần thân thể, nhưng ai cũng có thể biết được thứ đáng sợ kia là một con quái nhện, nhưng kích cỡ của nó lớn đến không tưởng tượng được. Chỉ một cái chân của con quái kia thôi, nhưng nó phải to ngang với cột đình, cao đến vài chục mét bằng một tòa nhà lầu chung cư. Phần thân trên của con quái nhện lớn đến đáng sợ, to giống như một pháo đài di động ở trên không, mang đến cho người xem cảm giác áp bách khủng khiếp. Từ thân trên con quái nhện khổng lồ, những con nhện con rơi rải xuống đất liên tục như mưa rào. Có thể nói, con quái nhện này chính là nhện mẹ, sản sinh ra đàn nhện con hung hãn nhiều giống như làn sóng quét qua mặt đất.

Chứng kiến kích cỡ khủng bố của con quái nhện khổng lồ, tất cả mọi người trong xe sợ người, sợ hãi xanh lét hết mặt mày. Ngán người trong giây lát, Tân là người đầu tiên tỉnh táo trở lại. Chứng kiến con mưa nhện rơi xuống ngày càng gần, hắn vội hét lên:

- NHANH! CHO XE CHẠY NHANH HƠN NỮA!!!

Sau tiếng hét của Tân, lão Hùng cũng giật mình tỉnh lại. Gạt số, lão đạp phanh hết mức để mặc cho xe tông vào những vật cản trên đường.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Trong khi đó, con quái nhện khổng lồ vẫn không nhanh, không chậm bám theo chiếc xe, và bằng mắt thường có thể thấy, nó đang rút ngắn khoảng cách. Áp lực vô hình bỗng bao trùm lên tất cả thành viên trong xe, nhưng là lực lượng quân đội được đào tạo, mọi người không bị rối loạn mà tiếp tục xả súng vào đám nhện con tới gần. Nhóm của Trâm cũng vậy, dù sao

ở đây ai cũng từng trải qua giây phút sinh tử rồi.

Tình huống trở nên cực kì nguy cấp, trừ Thương và ba cô bé không có khả năng xạ chiến ra thì An Nhiên cũng tham gia vào phòng thủ. Những viên đạn nổ được bắn ra từ súng cao su trực lực của con bé rất hiệu quả, giúp đỡ được mọi người không ít.

Nhưng mặc cho xe chạy hết tốc lực, khoảng cách với con quái nhện khổng lồ không bị kéo giãn ra bao nhiêu mà trái lại, ngày càng bị thu hẹp lại. Càng đến gần hơn, hình ảnh con quái nhện khổng lồ càng lộ rõ ra trong tầm mắt của mọi người, mang đến nỗi khiếp sợ to lớn. Với kích cỡ như thế này, con quái vật mà bắt được chiếc xe tải thì hậu quả sẽ tệ đến mức không thể tệ được hơn nữa.

Đang lúc mọi người điên cuồng xả súng với hi vọng mong manh là xua đuổi đàn nhện và con quái vật khổng lồ thì Trâm bật thốt lên:

- Chúng ta sắp hết đạn rồi...!

Nội dung câu nói không khỏi khiến mọi người rơi vào khủng hoảng, tuyệt vọng. Không còn đạn thì lấy cái gì ra để chống lại lũ nhện đây, dùng vũ khí lạnh cận chiến với số lượng kinh khủng thế này đúng là điều hoang tưởng.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Càng bắt đất hơn, ngay tại thời điểm này, làn sóng nhện dưới mặt đất đã tiếp cận chiếc xe tải.

- Rào... Rào... Rào...

- Lộp... Bộp... Bộp...

Trên thùng xe bắt đầu vang lên âm thanh những con nhện nhỏ nhảy lên liên tục. Rồi chưa đến một giây sau, chúng tản ra xung quanh tới ô cửa sổ tìm cách bò vào trong thùng xe.

- Kinh... Kinh... Kinh...

- Réc... Réc... Réc...

Chống trả quyết liệt, để đầu súng trước ô cửa nhỏ, những con nhện chưa kịp chui vào đã bị mọi người bắn nát khiến thịt vụn và dịch nhầy hôi hám bắn tung tóe ra xung quanh. Phòng tuyến tạm thời vẫn còn được giữ vững, nhưng sẽ không cầm cự được lâu vì đạn đã sắp hết.

Trong khi đó, phía đầu xe cũng không khá hơn bao nhiêu khi những con nhện bò loạn trước tấm kính, che kín tầm nhìn khiến lão Hùng gần như không nhìn thấy gì. Chỉ có thể giữ tay lái thẳng, chiếc xe liên tiếp va chạm vào những vật cản trên đường. Điều này hết sức nguy hiểm, bởi trên đường ngoài những chiếc xe máy, ô tô nhỏ thì còn rất nhiều xe tải lớn khác. Không còn cách nào, lão Hùng đành phải nhanh chóng hãm phanh giảm tốc độ xuống. Đồng thời, giữa lúc nguy cấp này, Trâm giống như cảm nhận được điều gì đó nên vội vàng hét lớn:

- Chú Hùng! Dừng xe tắt máy mau...! – Hô lên với chú Hùng xong, cô lập tức nói tiếp:

- Mọi người ngừng bắn, kéo tấm chắn cửa xuống. Nhanh!!!

Nghe Trâm nói, lão Hùng lập tức đạp phanh dừng xe khẩn cấp, trong thùng xe, những chiến sĩ khác cùng Tân cũng nhanh chóng làm theo.

- KÉTTTT!!!

- RẦM!!!

Chiếc xe tải phanh gấp bị kéo rê một đoạn trên đường rồi đâm sầm vào thứ gì đó. Bị khựng lại đột ngột, những con quái nhện văng ra khỏi kính chắn ô tô. Tầm nhìn được khôi phục trong thoáng chốc, lão Hùng tái mặt, mồ mồ hôi hột vì chỉ chút nữa xe đã đâm mạnh vào một chiếc container.

Sau thùng xe, khi tấm chắn được kéo xuống, những con nhện nhỏ tạm thời không vào được, vì kính chắn là loại chống đạn. Cũng may, sau khi tận thế xảy ra, chiếc xe này đã được gia cố lại chắc chắn hơn trước nhiều. Bây giờ, tất cả mọi người chỉ có thể cầu nguyện đàn nhện không phá vỡ được tấm kính chống đạn mà xông vào trong. Lúc trước, tại sao tổ đội không sớm kéo tấm chắn là do không biết được khả năng của lũ quái nhện này tới đâu. Chẳng may, lớp phòng thủ không chịu được sức công phá của đàn nhện thì cả bọn chỉ có thể ôm hận. Mà để bọn chúng trườn lên xe, thì chắc chắn phải dừng lại vì bị mất tầm nhìn.

Vài giây trôi qua, nhận ra lũ quái nhện không phá được cửa kính nên mọi người thoáng yên tâm. Nhưng không ai dám buông lỏng cả, vì bên ngoài vẫn còn một con quái nhện khổng lồ đang từng bước áp sát.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Con quái vật to lớn này chỉ lặng lẽ di chuyển, không kêu lên một tiếng, nhưng áp lực mà nó tạo ra lại cực kì áp bách, khiến mọi người ai cũng không dám thở mạnh. Đặc biệt, khi toàn bộ tầm nhìn bị đám nhện con bao phủ, không thấy tình huống bên ngoài nên nỗi sợ hãi lại tăng thêm một bậc.

Theo tiếng bước chân nặng nề của quái nhện khổng lồ, trái tim của Tân dâng lên tận cổ. Từng nhiều lần đứng trước ranh giới sinh tử, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy mình mong manh nhỏ bé như thế này. Con quái nhện khổng lồ kia lớn quá, to đến vô lý, một cá nhân đơn lẻ như hắn chống lại nó là bất khả thi. Liếc mắt nhìn tất cả mọi người trong xe, trừ con Lu ra thì trên mặt ai cũng hiện rõ nỗi sợ hãi khủng hoảng. Mấy cô gái đã ôm nhau nhắm mắt cầu nguyện cùng nhau, Hùng, Dũng và Nam cùng các chiến sĩ bộ đội tuy không làm thế, nhưng trong lòng mỗi người ai cũng hi vọng về điều kì diệu.

- Rào... Rào... Rào...

Theo từng giây, từng phút trôi qua, con Lũ nhện vẫn liên tục tràn qua như không có điểm dừng. Xiết chặt cái riệu trong tay, Tân cảm giác thời gian bỗng trôi đi thật chậm. Mồ hôi vã ra như tắm, hắn tập trung hết mức cố gắng cảm nhận chấn động mà con quái nhện khổng lồ tạo ra để dự đoán khoảng cách.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Còn mười mét, Tân nhủ thầm trong đầu.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...

Còn năm mét, mặc dù không tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, nhưng dưới chân Tân bắt đầu truyền đến rung động như một con động đất nhẹ.

- Uỳnh... Uỳnh... UỖNH...

Con quái nhện khổng lồ đã tới nơi, Tân có thể hình dung được ra được, vị trí của chiếc xe nằm ngay dưới bụng nó.

- LỘP... BỘP... BỘP...

Con mưa nhện từ trên cao rơi xuống đập vào nóc xe dữ dội hơn bao giờ hết. Bây giờ, đàn quái nhện nhỏ đã phủ một lớp khá dày khiến cho thùng xe chìm vào trong bóng tối hoàn toàn. Bỗng Tân cảm thấy âm thanh bước chân của con quái nhện khổng lồ nữa, nó giống như đã dừng lại. Trái tim treo lên cổ họng, hần kinh hãi khi nghĩ rằng, chẳng lẽ con quái muốn tấn công.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thần kinh của Tân căng lên như dây đàn. Gắng gượng tập trung, hần chờ đợi biến cố phát sinh để làm ra phản ứng tức thời.

- UỖNH... UỖNH... Uỳnh...

Giữa lúc Tân tưởng chừng mình tận thế sẽ giáng lâm một lần nữa với tất cả mọi người trong xe thì tiếng bước chân của con quái nhện khổng lồ lại vang lên. Nghe âm thanh truyền về, hần cảm nhận được con quái đang rời xa nơi đây. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage Đảo 13).

Một lát sau, tiếng bước chân nhỏ dần, kéo theo đó, ánh sáng lại một lần nữa xuyên qua ô cửa kính chiếu vào trong xe, do đàn nhện con thừa thốt dần đi rồi biến mất, Tân mới dám thở phào một hơi.

Tai nạn đã qua, tất cả mọi người còn sống.

Không biết nguyên nhân vì sao con quái nhện khổng lồ lại không tấn công, nhưng Tân cực kì vui mừng vì điều đó.

- Oh F*ck! Đ*o thể tin nổi, chúng ta sống rồi!! Ha ha...!

Hùng không nhin được bật thốt lên cười, sung sướng việc bản thân mình vẫn còn sống. Ở gần đó, Dũng, Nam và thi ôm nhau khóc trong hạnh phúc. Các chiến sĩ khác không biểu hiện quá mức như vậy, nhưng khuôn mặt của ai cũng hiện ra nét vui mừng không thể che dấu. Mấy cô gái thì ôm nhau vừa cười vừa khóc, được sống đúng là chuyện vui nhất trên đời.

Phía đầu xe, lão Hùng và đồng chí bên ghế phụ cũng hết sức vui mừng vì điều này. Nhưng là đội trưởng, lão lúc nào cũng phải giữ cho mình sự tỉnh táo cao nhất, không bị cảm xúc lấn át. Nhìn vào trong màn hình máy quét tâm nhiệt, phát hiện đám quái nhện đã rời đi hẳn, lão ta liền cất tiếng hỏi Trâm.

- Trâm. Chúng ta về “Khu an toàn” được chưa?

Thoát khỏi vòng tay của Huyền Linh, Trâm ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Được! Chú cứ đi thôi, giờ cháu cảm giác đã không có nguy hiểm..

- Mọi người bám chắc. Tôi sẽ chạy xe nhanh nhất có thể...

Hô lên cho mọi người sau thùng xe biết ý định của mình, lão Hùng bắt đầu lùi xe. Lách qua khe hẹp được tạo ra bởi chiếc container và xe tải, chiếc xe quân sự lao đi vun vút đâm vào màn sương mù dày đặc, hướng về “Khu an toàn”.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Nụ hôn đầu của Tân

Dựa vào hệ thống định vị công nghệ cao, chiếc xe tải chỉ mất khoảng mười năm phút để tới gần khu vực tường bao quanh “Khu an toàn”. Nhìn thấy tám băng rôn quen thuộc treo lưng chừng trên các tòa nhà cao ốc xuất hiện trong tầm mắt, tất cả mọi người trong xe mới dám thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng sắp đặt chân đến nơi mà tất cả những người sống sót hướng tới, Tân cảm thấy có chút chờ mong. Hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé thì trực tiếp hơn, thò hẳn đầu ra khỏi ô cửa kính nhỏ rồi háo hức đổ dồn ánh mắt hướng tới những tòa nhà chọc trời ẩn trong màn sương mờ dày. Chỉ có Thương và con Lu là không quan tâm lắm, suy nghĩ của cả hai rất đơn giản, Tân đi đâu họ theo đó là được.

Tinh thần được buông lỏng, với bản tính hiếu động, Hùng không nhin được cười lớn:

- Ha ha...! Sắp về đến “Khu an toàn” rồi anh Tân. Nay em phải chơi lớn để ăn mừng anh em mình thoát chết mới được! – Ôm cổ Tân, Hùng vừa cười vừa nói.

Nói hết câu xong, chợt nghĩ đến điều gì đó, Hùng không chờ ông anh đáp lời mà vội buông Tân ra rồi chạy tới chỗ Vinh.

Rồi dưới ánh mắt khó hiểu của Tân, Hùng kéo Vinh tới một góc kín đáo, rồi chụm đầu thì thào vào tai cậu em:

- Vinh! Tí nữa chú cho anh mượn tạm một ít Dcoin nha. Mai làm nhiệm vụ mới có tiền anh gửi chú ngay...

Đang giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi cái ôm nặng mùi của Hùng, Vinh chợt nghe thấy lời thì thầm quen thuộc mà ông anh nói, cậu ta ngay lập tức lắc đầu nguây nguây rồi từ chối:

- Không được! Lần trước anh cũng nói như thế, nhưng đến nay vẫn chưa trả em kia...

- Chú nói kiểu gì đấy... Lần trước là lần trước, lần này là lần này. Cả hai đâu có giống nhau. Mà chú phải tin anh chứ, mặt anh thế này mà chưa đủ tin à... – Vẫn chưa từ bỏ, Hùng đổi nét mặt sang nghiêm túc khuyên bảo cậu em

- Không... Không... – Biết tính chày mừa của ông anh, Vinh kiên quyết lắc đầu, nhất định không đồng ý.

- Không cái gì mà không! – Nói nhẹ mãi mà cậu em cứ ngoan cố, Hùng bắt đầu cảm thấy bức mình. Để đỡ lãng nhăng mất thời gian, hắn ta chuyển sang hành động cứng rắn. Kẹp cổ cậu em vào khe nách bốc mùi của mình, hắn gằn giọng hăm dọa.

- Chẳng lẽ chú muốn anh dùng sức mạnh để thuyết phục?

- Đứng... Đứng... Anh Hùng tha em! Anh hỏi mượn anh Dững với anh Nam, hay chị Trâm xem – Quá sợ hãi trước sức mạnh to lớn của ông anh, Vinh tái mặt, ra sức vùng vẫy cố gắng thoát ra. Nhưng trước đòn khóa hiểm hóc của Hùng, mọi cố gắng của cậu trở nên vô ích. Không còn cách nào khác, Vinh gọi ý cho ông anh tìm mục tiêu khác.

- Dững! Nam! Hai chú chắc chắn sẽ đóng góp cùng anh cho bữa tiệc trưa nhĩ? – Nghe Vinh nói có lý, Hùng quay ra khề hỏi hai cậu em rồi mỉm cười.

- Đúng! Chắc chắn rồi anh! Vinh! Chú phải biết tự giác chứ. – Nhìn nụ cười nham hiểm của Hùng, Dững và Nam gật đầu như bằm tỏi. Chưa hết, hai ông anh này còn quá đáng chỉ trích Vinh nữa.

- Chú còn gì để nói nữa. Hà Hà... – Rất hài lòng về ý thức của Dững và Nam, Hùng cúi đầu vặn hỏi Vinh.

- Còn... Còn chị Trâm nữa... – Căm tức lườm hai ông anh khôn nạn một chút, Vinh ngoan cường chống chế.

- Bốp! – Vỗ đầu Vinh một cái, Hùng tức giận mắng:

- Cái thằng này. Con trai phải biết ga lăng chứ. Ai lại vay mượn con gái bao giờ. Chú thử ra kia hỏi mượn mấy cô bé xinh đẹp hộ anh cái... – Vừa nói, Hùng vừa chỉ tay tới chỗ Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi.

Liếc mắt nhìn theo, Vinh thấy ba cô bé trạc tuổi đang chăm chú quan sát mình và anh Hùng rồi che miệng cười khê. Ngay lập tức, cậu xấu hổ đỏ bừng mặt. Để ý xung quanh, giờ cậu mới nhận ra là tất cả mọi người trong xe đang đổ dồn ánh mắt tới chỗ này, liền chỉ mong có một cái lỗ để chui vào. Không dám dây dưa với ông anh bựa đời này lâu hơn nữa, Vinh đồng ý khản cập.

- Được. Anh muốn vay bao nhiêu cũng được. Nhanh bỏ em ra.

- Ha hà! Thế mới tốt chứ. Chú đồng ý từ nãy có phải là xong chuyện rồi không – Buông cậu em ra, nét mặt của Hùng biến đổi thành hòa ái còn nhanh hơn lật sách.

Đứng cách đó không xa, Tân há hốc mồm, khó có thể tin được vào những gì mình vừa thấy. Hành động bóc lột vừa nãy là Hùng, cậu sinh viên chững chạc, luôn quan tâm đến mọi người đấy ư. Chẳng lẽ, ở trong “Khu an toàn”, cậu ta đã trải qua cú sốc tâm lý lớn nên mới biến đổi thành như vậy. Đơ người mất một lát, đến lúc hồi thần lại, hắn mới phát hiện ra cuộc đi vay cường chế của Hùng đã kết thúc.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó đáng thương của cậu em bị tên Hùng bóc lột, Tân không nhịn được lại gằn lên tiếng trách móc:

- Hùng! Chú vừa làm cái gì đấy? Sao có thể o ép cậu em này như thế được? Tiệc tùng cái gì chứ, dẹp đi, anh đã đồng ý đầu mà chú tự quyết định như vậy.

- Kia! Anh Tân... Chuyện này có gì đâu, bọn em chỉ vui đùa thôi. Còn bữa tiệc chẳng tốn kém bao nhiêu đâu, anh đừng lo. Em chỉ bỏ thêm chút tiền mua thức ăn với rượu thôi, mấy thứ đấy trong “Khu an toàn” rẻ lắm... – Thấy anh Tân hiểu lầm mình, Hùng cười xoa giải thích. Xem ra, hành động bông đùa của mình với Vinh đã khiến ông anh tưởng thật.

- Không được. Anh không thích uống rượu, chú đừng tiêu phí tốn kém làm gì. Thời buổi này phải biết tiết kiệm chứ – Nghe Hùng nói, Tân vẫn chưa hài lòng về câu trả lời. Lắc lắc đầu, hắn tiếp tục khuyên bảo.

- Đừng lo anh, em cũng không uống được rượu. Anh em mình chỉ làm vài chén thôi, không tốn kém đâu nhĩ Vinh? – Cảm thấy anh Tân có vẻ đang khó chịu, Hùng lập tức nhẹ giọng, rồi kéo cả cậu em vào giúp mình.

- Ha ha... Đúng đấy. Anh cứ thoải mái đi, đừng suy nghĩ gì nhiều. Bọn em biết cảm chừng mà... – Cười lên vui vẻ, Vinh có chút thích ông anh này.

- ...

.....MTTH.....

Trong khi mọi người trong thùng xe thoải mái trò chuyện, lão Hùng đã lái chiếc xe tải dần đến “Khu an toàn”. Nhìn cánh cổng to lớn ngay trong tầm mắt, lão quay đầu lại hô lớn:

- Mọi người nghiêm túc! Chuẩn bị vào “Khu an toàn”!

Nghe lệnh của lão Hùng, những đồng chí trong thùng xe nhanh chóng xếp lại vị trí của mình, Hùng, Dững, Nam và Vinh, cậu em Tân mới quen cũng không ngoại lệ. Cảm nhận được bầu không khí nghiêm trang, Tân kêu Huyền Linh giữ ba cô bé định ngồi đầu qua ô cửa lại, rồi cùng Thương, An Nhiên và con Lu ngồi im trong thùng xe.

Một lát sau, lão Hùng lái xe đến cổng rồi dừng lại. Ngay lập tức, cánh cửa to lớn, đen xì không biết được làm từ vật liệu gì chậm rãi cuộn lên. Cánh cửa kéo lên cao vừa đủ, những người lính bên trong “Khu an toàn” liền chia thành hai hàng xông ra bọc chiếc xe lại, rồi giương súng cảnh giới xung quanh. Kế tiếp, nhìn thấy hiệu lệnh tiến lên từ đồng chí điều hướng, lão Hùng nhanh chóng nhấn ga cho xe tải đi vào “Khu an toàn”. Khi chiếc xe vào trong, những đồng chí khác cấp tốc rút lui, rồi đóng cánh cửa to lớn lại.

Lái xe đến khu giao nộp nhiệm vụ và điểm danh quân số ở khu vực gần cửa, lão Hùng dừng xe lại trước hiệu lệnh của đồng chí điều hướng. Hô lên cho những người sau thùng xe mang nhóm của Tân và mấy sọt quả “đào tím” xuống, lão Hùng cấp tốc di chuyển tới bàn làm việc rồi đứng nghiêm ở đó đợi lệnh. Những đồng chí khác thấy đội trưởng chuẩn bị đi báo cáo, liền nhanh chóng xếp thành một hàng thẳng phía sau, nhóm của Trâm cũng không ngoại lệ.

Trên bàn làm việc, nữ đồng chí mặc quân phục đợi cho tổ đội của lão Hùng xếp hàng nghiêm chỉnh xong liền đồng đặc hô lên:

- Đội trưởng! Báo cáo quân số!

Nghe lệnh, lão Hùng đưa tay lên trán, động tác chào của quân đội, rồi nói:

- Báo cáo đồng chí! Tổ đội 10573 quân số 20, toàn đội an toàn trở về.

Ghi chép lại thông tin vào một cuốn sổ xong, nữ đồng chí ngẩng đầu lên nói:

- Tốt! Đội trưởng 10573. Tiếp tục báo cáo nhiệm vụ.

- Rõ!!! – Đáp lời xong, lão Hùng nhanh chóng cầm tờ nhiệm vụ đặt lên bàn làm việc.

- ...

Trong khi lão Hùng dẫn cả tổ đội đi báo cáo thì Tân cùng với hai mẹ con Huyền Linh, Thương, ba cô bé và con Lu tranh thủ đánh giá cảnh vật xung quanh. Nhìn lướt qua một lượt, chứng kiến khung cảnh rộng lớn với nhiều dãy nhà cao ốc đồ sộ, công trình hiện đại hoành tráng và lượng người đông nghìn nghịt di chuyển ở quảng trường trước mặt, Tân cảm thấy cực kì choáng ngợp. Đúng là điểm đến để những người sống sót ngoài kia hướng đến có khác, số người trong đây nhiều kinh khủng. Tất cả mọi người tập nập đi lại, ai cũng giống như bận rộn một công việc gì đó, nhìn thấy nhóm của hắn, họ chỉ dừng lại cười, vẫy tay coi như chào hỏi, rồi nhanh chóng bỏ đi. Ngoài những người bình thường, hắn còn thấy rất nhiều những tổ đội mặc áo lính khác chạy qua, họ giống như những người mới gia nhập quân đội và đang được đào tạo.

Đã gần mười giờ trưa, sương mờ có tan đi chút ít, nhưng nhiệt độ không tăng lên thêm chút nào. Trời lạnh, nhưng hắn cảm thấy bầu không khí trong “Khu an toàn” nóng hừng hực, sôi động vô cùng. Mặc cho hoàn cảnh khốc liệt ngoài kia, trong mắt mỗi người ai cũng giống như đốt cháy một đám lửa, niềm hi vọng và sự tin tưởng vào tương lai.

Ở bên cạnh, Huyền Linh và ba cô bé đã cực kì kích động. Dù cho ba cô bé vẫn tỏ ra rụt rè khi người lạ tới gần, nhưng nhìn nét mặt, hắn thấy cả ba đã hoàn toàn buông lỏng tinh thần. Khác với mẹ mình và ba bạn trạc tuổi, An Nhiên cũng khá là vui vẻ khi tới đích, nhưng con bé không quá kích động như vậy, có chăng thì tò mò nhiều hơn. Không thực sự quan tâm lắm, chắc chỉ có Thương và con Lu. Cả hai chỉ nhìn lướt qua một lượt, rồi nhàm chán đứng đợi. Đặc biệt, so với “Khu an toàn”, Thương tỏ ra hứng thú với con Lu nhiều hơn. Em ấy cứ chốc chốc lại trèo lên lưng con Lu với ý đồ để nó cõng mình, nhưng mãi mà không thành công. Bởi cứ hễ Thương trèo lên là con Lu lại ngồi xuống, không chịu đứng dậy nữa.

Lắc lắc đầu, Tân đến bên cạnh Huyền Linh rồi cất lời khẽ hỏi:

- Cuối cùng chúng ta cũng tới được “Khu an toàn”. Em cảm thấy sao?

Vẫn chìm đắm trong không khí sục sôi và cảm giác thoải mái khi tinh thần được buông lỏng triệt để, nghe câu hỏi của Tân, Huyền Linh giật mình tỉnh lại. Không đáp lời ngay, cô lặng lẽ nhìn vào mắt hắn, rồi hồi tưởng lại quãng thời gian khó khăn trước khi đến đây. Nhớ tới những hành động nhỏ nhặt của hắn lúc báo bọc hai mẹ con từng chút một, cảm xúc biết ơn dâng lên trong lòng cô ngày một lớn. Tận thế diễn ra, trước khi gặp hắn, hai mẹ con cô phải gian khổ vật lộn, cố gắng sống sót từng ngày trong sự sợ hãi, cô độc. Giữa lúc cô yếu đuối nhất, hắn đã đến mang cho hai mẹ con cô hi vọng và giúp cả hai mạnh mẽ lên. Ở bên cạnh hắn, cô cảm giác mình được an toàn, những thứ kinh dị ngoài kia không còn đáng sợ nữa. Nếu có thể, cô muốn được hắn che chở cho hai mẹ con mãi mãi như thế này. Hắn từng hứa đưa hai mẹ con đến “Khu an toàn”, giờ đây lời hứa đã được thực hiện, nhưng trong thâm tâm cô lại không giống như ban đầu nữa. Đối với cô lúc này “Khu an toàn” chính là được ở bên cạnh hắn.

Chăm chú nhìn hắn, nhìn vào đôi con ngươi màu nâu tràn ngập tia sáng ấm áp, bất giác Huyền Linh cúi đầu rồi đặt một nụ hôn môi lướt qua. (Các bạn ủng hộ tác giả tại Fanpage đảo 13).

- Ô! Chị Thương nhìn kia...! - Ở sát bên Huyền Linh, An Nhiên vẫn luôn chú ý động tĩnh của mẹ mình và chú Tân. Đột nhiên thấy hành động táo bạo của mẹ, An Nhiên kích động đến khó có thể kìm nén, phải vội vàng lay động Thương, chia sẻ hình ảnh đẹp kia.

Nghe An Nhiên gọi, Thương vừa cau mày liếc mắt nhìn sang thì kinh ngạc há hốc mồm, khó tin vào những gì mình đang thấy. Anh Tân, người mà trong suy nghĩ của Thương là sẽ mãi mãi độc thân, vậy mà được gái đẹp hôn. Việc này quả là sự kiện đáng để ăn mừng, nhưng không hiểu sao, Thương cảm giác trong lòng thấy hơi khó chịu, giống như là em đánh mất đi thứ gì đó quý giá vậy.

Cùng chung với động thái của Thương, Tân lúc này đã đơ người, đầu óc trống rỗng, không còn suy nghĩ được nữa. Nhận thức gần như biến mất, hắn chìm đắm trong cảm giác mềm mại thoáng qua, không còn biết mình đang tỉnh hay mơ. Quá tuyệt vời, cảm giác này mỹ diệu đến mức hắn không có từ gì để diễn tả nổi. Cái gì vừa mới xảy ra, hắn chỉ muốn nó lặp lại như vậy vĩnh viễn nên bất giác vươn tay ôm lấy Huyền Linh.

Giữa lúc Tân nhón chân, chuẩn bị tự mình trải nghiệm một nụ hôn nữa thì cách đó không xa vang lên âm thanh không hài hòa.

- Hôn đi...! Hôn đi...! Hôn đi...! – Không biết từ lúc nào, nhóm của Trâm đã làm xong thủ tục và quay trở lại chỗ Tân. Nhìn thấy ông anh thần tượng của mình sắp hôn gái đẹp, Hùng hâm mộ không nhịn được hô lớn lên từng hồi:

Giật mình, thoát khỏi trạng thái mơ màng, Tân và Huyền Linh đỏ bừng mặt vội tách ra. Cực kì xấu hổ, Huyền Linh cúi gầm đầu xuống ngực không dám ngẩng lên. Còn Tân tuy khá ngượng, nhưng dù sao cũng là đàn ông, da mặt dày hơn nên mặt một chút thời gian là thích ứng được. Ngoài đầu nhìn Hùng, hắn nghĩ rằng ghen tị muốn cắn chết thằng em ngu ngốc này.

Cảm thấy bầu không khí quá mức lúng túng, Trâm lại gần dặt tay Huyền Linh rồi lên tiếng:

- Kết toán nhiệm vụ xong rồi. Chúng ta đến nhà ăn để ăn mừng đi.

- Ô zê! Ăn mừng thôi anh Tân. Hôm nay được thưởng thêm Dcoin, anh em mình phải ăn uống thả cửa mới được! – Hùng, tên thần kinh thô vẫn chưa biết mình vừa làm hỏng chuyện tốt của ông anh mà mặt dày xáp lại gần quảng vai. Chuẩn bị kéo Tân đi, nghĩ tới vẫn còn điều quan trọng suýt nữa thì quên, Hùng vội quay đầu hô lên:

- Vinh! Chú chạy đi gọi chị Hà đến nhà ăn nhanh lên.

- Tại sao luôn là em chứ? – Bị sai nhiều, Vinh tức tối gắng hỏi.

- Lặng nhắng cái gì! Ở đây ai ít tuổi nhất hả? – Dùng lý lẽ thuyết phục đáp trả khiến Vinh ngậm miệng xong, Hùng nhiệt tình lôi kéo Tân đi mặc kệ ánh mắt bất đắc dĩ của ông anh.

- Giả như có mấy ảnh nhí! Chụp lại khoảng khắc vừa nãy chắc sẽ được bức ảnh đẹp lắm chị Thương nhí? - Ở đằng sau, An Nhiên líu riu nói ra suy nghĩ của mình cho Thương biết.

- Hứ! Chẳng đẹp gì cả? – Dù bề ngoài tỏ ra chừng chặc, nhưng thực chất Thương cũng chỉ là cô bé ít tuổi nên rất nhanh hòa lẫn với An Nhiên.

- À! Đúng rồi! Trong ba lô chú Tân có... – Không quan tâm đến nội dung câu nói của Thương lắm, An Nhiên hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình. Lắm bả trong miệng mấy câu xong, An Nhiên liền xông tới phía trước hô lớn.

- Chú Tân! Mau đưa con mấy ảnh mau.

- Để làm gì chứ? – Tần khó hiểu hỏi.

- Để chụp lại khoảnh khắc đẹp nhất! – An Nhiên thật thà đáp lời.

- ????

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Các dạng năng lực

Ngay khi Trâm lên tiếng muốn tới nhà ăn liên hoan, cả đám liền hí hửng rời khu giao nộp nhiệm vụ. Đi theo hành lang hẹp với hai bên được căng dây, đoạn đường nối tiếp bắt buộc, cả đám mất khoảng một phút để tới trước chốt bảo vệ. Là người đi đầu tiên, như thường lệ, Trâm giờ thè cá nhân lên để những đồng chí có nhiệm vụ canh gác xác nhận. Hoàn thành thủ tục xong, Trâm rẽ phải, lối đi hướng tới khu vực bên trong “Khu an toàn”.

Đi song song với Trâm, Huyền Linh cũng định bước theo, nhưng lập tức bị đồng chí canh gác đeo súng ngăn lại:

- Mời chị xuất trình thẻ cá nhân để chúng tôi kiểm tra! – Đồng chí canh gác hô lên câu lệnh đồng dục.

- Thẻ cá nhân? – Huyền Linh ngơ ngác không hiểu ra làm sao.

- Ấy chết! Mà nghĩ đến ăn quên khuấy mất việc nhóm anh Tần là người mới. - Ở đằng sau, Hùng vỗ đầu thốt lên. Ngay sau đó, hắn ta tiến tới trước mặt đồng chí canh gác trình bày:

- Xin lỗi đồng chí! Nhóm anh chị này là người mới, bên ngoài “Khu an toàn”.

- Chào mừng các bạn tới “Khu an toàn”! – Nghe Hùng nói, đồng chí canh gác mỉm cười chào hỏi rồi chỉ tay sang hướng bên trái nói.

- Người mới tới xin mời đi theo lối kia để khám sức khỏe và làm thẻ cá nhân. Đến trước cửa sẽ có người dẫn anh chị đi làm thủ tục. Xin lưu ý, bắt buộc phải có thẻ cá nhân, anh, chị mới có thể đi vào “Khu an toàn”.

Nhìn theo hướng mà đồng chí canh gác chỉ, Tần thấy cách không xa đằng kia là một tòa nhà cao ốc lớn. Đường đi tới tòa nhà là một hành lang thẳng dài, hai bên được căng dây bảo vệ kín kẽ, để phòng người mới đi lung tung. Xem ra, thủ tục phải làm trước khi vào “Khu an toàn” rất nghiêm ngặt, không đơn giản như hắn từng nghĩ.

Vẫn luôn muốn được ở bên cạnh thần tượng của mình, Hùng nhanh nhẩu lên tiếng nói cho thành viên trong nhóm biết ý định:

- Để anh đi cùng với nhóm anh Tần tới chỗ khám sức khỏe cho. Mấy đứa đến khu nhà ăn chuẩn bị trước đi.

- Được. – Ngẫm nghĩ một chút, Trâm gật đầu đồng ý. Trước khi đi, cô quay ra chào Tần và Huyền Linh:

- Em đi trước đây! Anh chị lát nữa đến sau nhé!

- Được! Không cần làm gì cầu kì tốn kém đâu em, đủ ăn là tốt rồi. – Gật đầu đồng ý, Tần dặn dò Trâm, sợ cô vì đãi nhóm của hắn mà tiêu pha quá trớn.

- Ha ha...! Anh Tần đừng lo. Nay bọn em được thưởng một khoản tiền lớn, công lao toàn bộ là nhờ nhóm của anh nên ăn một bữa no nê là không có vấn đề gì. – Hùng lại gần vỗ vai Tần, cười nói khoe khoang khoản tiền vừa kiếm được.

- Đúng đấy! Mang người mới về, mỗi thành viên trong đội được thưởng hẳn 100 Dcoin cơ, anh không cần phải suy nghĩ gì đâu. – Nghe Hùng nói, Dũng và Nam cũng nhanh chóng phụ họa.

Biết được nhóm của Trâm có thêm thu nhập ngoài định mức, Tần cũng không chầy chể làm gì. Huống chi giờ hắn đang đói rã ruột, chưa kể chắc chắn Huyền Linh cùng mấy cô bé cũng trong tình trạng giống vậy nên cần rất nhiều thức ăn. Cả đám cứ ăn chưa một bữa trước, rồi sau khi quen thuộc “Khu an toàn”, hắn đãi lại nhóm của Trâm cũng không muộn.

- Thế thì tốt! Vậy em đi thôi. Mà bọn anh ăn nhiều lắm đấy!

- Anh yên tâm, nay bọn em bao anh ăn no tức bụng thì thôi. – Hùng vỗ ngực đảm bảo. Nói xong, hắn ta kéo Trâm ra một góc, rồi nhân lúc mọi người không chú ý dúi vào tay Trâm ba tấm thẻ.

- Lát nữa em mua thêm một chai rượu lớn nhé. Có gì không đủ cứ lấy tiền trong ba thẻ này mà tiêu. – Thì thầm vào tai Trâm, Hùng mạnh miệng nói ra mục đích của mình.

- Ở đâu mà lắm thẻ Dcoin thế anh? – Biết tính ông anh thích nỏ to, Trâm biết mình chỉ cần mua chai rượu nhỏ là đủ. Nhưng không biết Hùng kiếm đâu ra lắm thẻ Dcoin nên cô tò mò hỏi.

- Dũng với Nam vô tư cống hiến đó em. – Hùng thần nhiên đáp lời mà không có chút cảm giác tội lỗi khi vừa bóc lột hai thằng em.

- Mấy đứa đi thôi! Có gì nói chuyện sau, đây là chỗ làm việc không phải nơi đùa giỡn. – Đứng đằng sau, lão Hùng thấy mấy đứa ì một chỗ chưa đi liền lên tiếng thúc giục. Tuy chỉ có mỗi nhóm bọn họ ở đây, nhưng thái độ nhất thiết phải nghiêm túc, chấp hành quy định một cách nhanh chóng.

- Được! Em đi đây. – Nghe chú Hùng nhắc, Trâm cũng không dưng đưa thêm nữa. Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhăn nhó như bị táo bón của hai ông anh ở đằng kia một chút, Trâm che miệng cười khẽ, rồi nhanh chóng rời đi.

Hài lòng nhìn Trâm đi khuất, Hùng nhanh chóng quay về chỗ nhóm Tân đứng. Thấy Dũng và Nam chăm chú nhìn mình bằng ánh mắt úy khuất, Hùng bực mình hỏi:

- Hai chú muốn cùng anh dẫn nhóm anh Tân đi khám à?

- Không! Bọn em phải theo chú Hùng về đơn vị báo cáo. – Dũng lắc đầu trả lời.

- Thế phần này hai chú còn đợi gì nữa?

-

.....MTTH.....

Dưới sự hướng dẫn nhiệt tình của Hùng, nhóm của Tân mất khoảng ba phút để tới khu khám sức khỏe phòng dịch, là một tòa nhà cao ốc gần cổng, ngay sát khu giao nộp nhiệm vụ. Theo lời giải thích của Hùng, đây là nơi những người sống sót bên ngoài lần đầu tiên tới “Khu an toàn” bắt buộc phải kiểm tra, đồng thời cấp cứu khẩn cấp cho những ai bị thương khi làm nhiệm vụ trở về. Đặc biệt nhất, ở chỗ này còn kiểm tra đánh giá năng lực đặc biệt đối với ai thực hiện khả năng siêu nhiên.

Giờ thế, báo cáo cho đồng chí canh gác ngoài cửa xong, Hùng cùng với nhóm của Tân bước vào đại sảnh. Chứng kiến lượng người đông nghịt bên trong, Tân còn chưa kịp quan sát kĩ thì Hùng bắt gặp chạy tới quầy vai hấn, rồi kéo vào một góc kín đáo.

- Anh Tân xem kia. Đây! Anh nhìn rõ chưa. Cô nàng nóng bỏng mặc bộ đồ da bó sát kia kia... – Hùng vừa kích động nói nhô vào tai Tân vừa chỉ tay tới chỗ cột trụ cách không xa phía trước.

Liếc mắt theo hướng cậu em chỉ, Tân trừng lớn hai mắt, mặt phát nhiệt nóng lên. Cô gái khoanh tay tựa lưng vào cột kia không chỉ cao ráo, xinh đẹp, dáng người cực kì bốc lửa, mà còn ăn mặc hết sức nóng bỏng khiến người xem không thể rời mắt được. Tuy so với Huyền Linh thì cũng không hơn bao nhiêu, nhưng cái cách cô gái kia mặc bộ đồ da bó sát làm tôn lên cặp mông này nở, eo con kiến, và kéo áo trễ cổ làm lộ ra hai mảng cầu thịt trắng bóc quyến rũ hơn rất nhiều. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân cảm giác miệng mình lúc này đã khô khốc, người bức bí khó chịu muốn lột tung đồng quần áo bên ngoài ném đi.

Bị người chăm chú nhìn, hình như cô gái kia đã cảm nhận được điều gì đó mà quay đầu hướng ánh mắt tới chỗ Tân và Hùng. Nhận thấy có hai người đàn ông mê đắm nhìn mình, khác với thông thường, cô gái nóng bỏng không những không tỏ ra khó chịu mà còn mỉm cười rồi tung một nụ hôn gió thổi đi. Nhìn thấy động tác táo bạo của người đẹp, Tân cảm giác trái tim của mình như được tiêm thuốc kích thích, đập nhanh tới mức muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Hình ảnh đôi môi đỏ mọng với nốt ruồi nhỏ bên trên đã in sâu vào đầu hấn, chắc chắn sẽ không thể bị xóa nhòa. Ở bên cạnh, Hùng trừng đôn còn nghiêm trọng hơn, tới mức máu đã chảy ra từ mũi cậu ta.

Giữa lúc Tân và Hùng sắp bị cô nàng xinh đẹp hút mất hồn thì ở sau lưng cả hai vang lên âm thanh lạnh lẽo.

- Hai người xem cái gì đấy? – Huyền Linh mỉm cười nhẹ nhàng hỏi. Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, nhưng ẩn chứa trong đó là một cơn bão tố đáng sợ chờ bùng phát.

Như bị dội một chậu nước đá vào đầu, Tân rùng mình tỉnh táo trở lại. Ngoái đầu về đằng sau, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Huyền Linh, mặc dù ngu ngơ, nhưng hấn cũng cảm giác được có một mối nguy hiểm tiềm ẩn đằng sau. Chột dạ, hấn lắc đầu nguầy nguậy, miệng lắp bắp giải thích:

- Đầu... Đầu... Bọn anh có nhìn gì đâu nhì Hùng...

- Đúng... Đúng... Em chỉ định dẫn anh Tân đến chỗ làm thủ tục thôi... – Rụt cổ lại, Hùng gấp rút phụ họa với ông anh.

- Hừ! Vậy nhanh đi khám sức khỏe thôi không Trâm chờ lâu. – Huyền linh hừ lạnh rồi thúc giục.

- Được... Được... Anh, chỉ đi theo em... – Gật đầu như gỗ trống, Hùng không dám cãi lệnh chạy trước.

Ổn định được tinh thần, Tân không dám nhìn cô nàng nóng bỏng thêm một chút nào nữa. Đảo mắt một vòng, hấn nhận thấy trong đại sảnh tuy nhiều người thật, nhưng đa số đều là những người bị thương, băng bó ngồi ở ghế chờ. Số người khỏe mạnh như cô gái nóng bỏng rất ít, giờ tập trung nhìn kĩ, hấn cảm giác những người lành lặn này có một cái gì đó không tầm thường. Tò mò khó hiểu, hấn lại gần hỏi Hùng.

- Những người này là ai? – Tân chỉ tay tới chỗ một người đàn ông cơ bắp lực lưỡng, dù trời lạnh nhưng chỉ mặc một cái áo khoác mỏng.

- Đây là đội trưởng đội 10, lực lượng quân đoàn đặc biệt, nơi tập hợp những người thức tỉnh. Năng lực đặc biệt của anh ta là “thạch hóa”, tức biến đổi cơ thể thành đá tảng, cứng rắn vô cùng. Lũ quái vật “Nấm đầu người” ngoài kia gần như không có chút uy hiếp nào với anh ta. Năng lực của anh được đánh giá là C cấp khá là có tiếng trong “Khu an toàn”... – Nghe Tân hỏi, Hùng hưng phấn giải thích. Với tính cách thích nói nhiều của cậu ta thì việc khoe khoang sự hiểu biết thế này là việc hết sức vui vẻ. Giới thiệu về người đàn ông lực lưỡng xong, Hùng tiếp tục nói:

- Những người bị thương ngồi bên cạnh, là thành viên trong tổ đội của anh ta. Họ là những người đều đã thức tỉnh năng lực, như anh chàng đeo kính nhìn về thư sinh kia có năng lực “cường hóa”. Anh ta có thể cường hóa một bộ phận trên thân thể cứng rắn ngang với sắt thép. Năng lực này khá là lợi hại nếu như diện tích cường hóa lớn hơn một chút. Rồi người nhỏ con ngồi bên cạnh nữa, cậu ta thức tỉnh năng lực “bộc phá”, khi thúc đẩy có thể bùng phát ra lượng sức mạnh gấp to lớn gấp vài lần người bình thường rất lợi hại, tiếc là thời gian ngắn...

- Nghe thật lợi hại... – Tân kinh ngạc hưởng ứng, hấn thật không ngờ những người thức tỉnh lại nhiều thế này.

- Đúng vậy! Nhiều dạng năng lực lắm anh, như phóng gai ra khỏi cơ thể, biến đổi màu sắc trên da giống tắc kè, phóng lửa, đóng băng nước, rồi bắm dính được trên tường phẳng... Nói chung là nhiều lắm. Giả như em cũng thức tỉnh năng lực nhì. Nếu được chọn em muốn mình đạt được năng lực “không chế vật thể” như anh Dương đội trưởng đội 7. Tiếc là anh ta không có ở đây, nếu không em sẽ chỉ cho anh xem... – Lăm nhăm một lúc, Hùng nói ra ước muốn của mình.

- Năng lực “không chế vật thể” là gì vậy? – Tân tò mò hỏi.

Lúc này, bên cạnh hấn trừ Thương và con Lu tỏ ra không quan tâm thì hai mẹ con Huyền Linh và ba cô bé đã xúm lại châu đầu vào nghe Hùng kể chuyện. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Hóa ở Fanpage đảo 13)

Thấy có nhiều người hưởng ứng, Hùng như mở cờ trong bụng ra sức thể hiện sự thông thái của mình:

- Năng lực “khổng chế vật thể” bá đạo lắm anh. Em nghe người ta kể, trong bán kính mười mét, anh Dương dùng sức mạnh tinh thần, có thể nâng lên những tảng bê tông, hay bất cứ vật gì khác trong khoảng một trăm cân lên rồi đáp đi nhanh như đạn pháo...

- Ghê gớm thật! – Tân trầm trồ thán phục, hần tưởng tượng mình mà có năng lực như thế thì mọi khó khăn từng trải qua từ lúc tận thế xảy ra đến giờ sẽ trở thành đơn giản cực kì.

- Đó là tất yếu rồi! – Hùng phồng mũi lên mặc dù người được khen không phải là hần.

- Mà thế vẫn chưa là gì đâu. Năng lực của anh Dương cũng chỉ được đánh giá là B cấp trong thang đo từ F đến S thôi, trong “Khu an toàn” còn khối người mạnh hơn.

- Thế người mạnh nhất trong “Khu an toàn” bây giờ là ai? – Tân hứng thú dào dạt hỏi.

- Người mạnh nhất thì chưa có. Em chỉ biết mấy đội trưởng từ đội một đến đội năm quân đoàn đặc biệt thức tỉnh năng lực được đánh giá là chung A cấp là cao nhất thôi... – Hùng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi trả lời. Nhớ đến điều gì đó, hần thần bí nói tiếp:

- Mà cô nàng nóng bỏng vừa nãy cũng không tầm thường đâu anh...

- Cô nàng nóng bỏng nào thế? – Nhận thấy Hùng định tiềm nhiệm điều xấu cho Tân, Huyền Linh lập tức lên tiếng.

- Đâu có... Đâu... Em chỉ đùa chút cho vui thôi – Gãi gãi đầu, Hùng gượng cười đáp lời. Để đánh lạc hướng, hần nhanh nhẩu nói tiếp.

- À! Đến quây lể tân rồi, anh chị và mấy cháu đưa ba lô đây em cầm cho. Mọi người đăng ký thông tin đi khám thôi.

- ...

.....MTTH.....

Điền xong một số thông tin cơ bản vào giấy khám bệnh xong, nhóm của Tân cùng Hùng leo lên các tầng của tòa nhà để khám sức khỏe toàn thân. Việc khám bệnh khá là nghiêm ngặt, từ đo chiều cao cân nặng đến khám mắt, chụp X quang, xét nghiệm máu, nước tiểu, đo nhịp tim... tất cả đều được thực hiện hết sức cẩn thận. Thậm chí con Lu là động vật, nhưng vẫn bắt buộc phải khám. Còn tốt là trí lực của con Lu giờ đã tiến hóa hơn trước rất nhiều nên Tân chỉ cần nói một lần cho nó hiểu là mọi chuyện dễ dàng ngay.

Mất khoảng gần một tiếng, lên xuống nhiều tầng thì cả bọn mới hoàn thành các công đoạn. Trong khi chờ đợi kết quả xét nghiệm, Hùng nói còn một nơi phải đến kiểm tra nữa. Đó là phòng đánh giá những người đã thức tỉnh năng lực.

- Anh Tân, nhóm của mình ngoài anh ra thì còn ai thức tỉnh năng lực không? – Ôm đồng ba lô, Hùng không ngồi yên một chỗ mà vẫn luôn ngược xuôi cùng cả bọn. Há hốc mồm, cậu ta hưng phấn búng búng như lúc đầu hồi.

- Còn! Huyền Linh, An Nhiên mới cả Thương nữa, đều thức tỉnh năng lực rồi. – Tân từ tốn đáp lời.

- Thật vậy hả? Những năng lực gì vậy anh? – Hùng bật thốt lên kinh ngạc, rồi háo hức hỏi ngay.

- Năng lực của Huyền Linh là chuyển hóa làn da thành giáp xương, của An Nhiên là tạo ra viên bi nổ, còn Thương thì anh không chắc lắm... Có lẽ là “cường hóa” đi. – Vừa ngẫm nghĩ, Tân vừa kể ra năng lực của mấy cô gái.

- Thế lát nữa kiểm tra anh nói rõ ra nhé. Người thức tỉnh năng lực có nhiều ưu đãi lắm... – Hùng hưng phấn nhắc nhở. Biết được trong nhóm ông anh có nhiều người thức tỉnh, hần cực kì kích động.

- Ưu đãi những gì? – Tân tò mò hỏi.

- Thẻ cá nhân được phát sẽ là thẻ tím này. Mỗi ngày được cộng 10 Dcoin vào tài khoản thay vì 2 Dcoin như bọn em. Rồi mua đồ được giảm giá, khẩu phần ăn được thêm ngoài định mức... Đặc biệt nếu gia nhập quân đội thì còn đạt được nhiều lợi ích hơn nữa...

- Anh hiểu rồi! Thẻ Dcoin là gì vậy chú? – Nghe Hùng nói về Dcoin suốt mà không rõ nó là thứ gì nên Tân hỏi luôn.

- Dcoin là một dạng tiền điện tử mới thay cho tiền giấy trước kia, dùng để giao dịch trong “Khu an toàn”. Cái này để em giải thích sau, giờ anh chị dẫn mấy cháu vào phòng kiểm tra đi, đến nơi rồi... – Mãi nói chuyện, cả đám đến phòng kiểm tra lúc nào không hay. Ngồi xuống hàng ghế chờ nghỉ mệt, Hùng kêu nhóm anh Tân vào hoàn thành nốt thủ tục ở nơi đây.

- Được! Thu Trang, Kim Ngân, Uyên Nhi, các con ngồi yên đây cùng với chú Hùng chờ chú một lát nhé... – Đáp lời Hùng xong, Tân cúi xuống dặn dò ba cô bé.

- Lu! Mấy cũng ở yên đây. – Thấy ba cô bé đã gật đầu đồng ý, Tân kêu con Lu ở lại rồi dẫn hai mẹ con Huyền Linh và Thương mở cửa tiến vào trong phòng.

Ngẩng đầu lên liếc mắt, Tân kinh ngạc vì không ngờ cô gái nóng bỏng ở dưới đại sảnh lúc nãy lại là người kiểm tra. Có lẽ, sau lần chạm mặt đầu tiên, hần đã có sự thích ứng nên bây giờ không bị sợ người khi nhìn thấy cô ta. Đảo mắt nhìn xung quanh, hần thấy căn phòng kiểm tra này hết sức trống trải, ngoài bàn làm việc nhỏ ở góc phòng ra thì không còn đồ vật nào khác. Với thiết kế sàn gỗ và tường được ốp nhiều tấm gương, hần nghĩ nơi này trước kia có lẽ là phòng tập thể dục.

Nhận thấy có người vào, cô gái nóng bỏng kia tạm ngừng ghi chép, rồi ngẩng đầu lên mỉm cười hỏi:

- Tất cả mọi người đến kiểm tra năng lực chứ?

- Đúng... Đúng... – Nhận thấy hai mảng trắng bóc như muốn nhảy ra khỏi vạt áo của cô gái cứ đập vào mắt, Tân bất giác lúng túng.

- Đúng vậy! – Trong lúc hần ấp úng, Huyền Linh lườm hần một chút rồi nhanh nhẹn đáp lời.

- Thế thì tốt! – Gật đầu, cô gái nóng bỏng cầm tấm bảng ghi chép đi ra khoảng trống giữa phòng rồi hỏi:

- Ai tới trước?

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hệ thống “Khu an toàn”

Theo yêu cầu cô nàng nóng bỏng, Huyền Linh bước lên phía trước. Trả lời một vài câu hỏi về thông tin cá nhân xong, Huyền Linh liền chuẩn bị phát động năng lực của mình để cô nàng nóng bỏng kiểm tra. Kéo áo lên đến bả vai, Huyền Linh giờ hai cánh tay lên, rồi tập trung tinh thần.

- Phục... Phục...

Từ đầu ngón tay Huyền Linh, làn da bỗng chuyển sang màu trắng ngà, cứng lại, rồi biến thành lớp giáp xương. Trong thời gian cực ngắn, lớp giáp tràn lên, phủ kín bàn tay, kéo dài đến tận bả vai thì dừng lại. Nhoáng một cái, toàn bộ cánh tay phải của Huyền Linh được bọc trong lớp xương cứng giống như giáp sắt của kỵ sĩ thời trung cổ. Nhưng khác với áo giáp do con người tạo ra, lớp giáp xương do Huyền Linh phát động hoàn mỹ hơn nhiều.

Chứng kiến hai cánh tay của Huyền Linh được lớp giáp xương phủ kín, Tần có chút kinh ngạc. Tính từ thời điểm hắn nhìn thấy lần trước đến bây giờ, năng lực của cô ấy đã phát triển rõ rệt. Nếu cứ theo tốc độ như này, hắn dự đoán sẽ mất thời gian không bao lâu, để làn da trên cơ thể Huyền Linh toàn bộ biến đổi. Khi đôi tay Huyền Linh được bọc giáp xương, hắn biết không chỉ sức mạnh của cô ấy tăng lên, mà bộ phận đó cũng trở nên cứng rắn, không sợ va chạm. Tuy chưa bằng sắt thép, nhưng hắn ước lượng độ cứng lớp xương này đã gần được như vậy. Nếu có một ngày, toàn bộ làn da trên cơ thể Huyền Linh biến đổi, hắn không tưởng tượng nổi, khi ấy cô ấy sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Đang nhủ mảy, chăm chú quan sát lớp giáp xương, cô nàng nóng bỏng đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Khi năng lực được kích hoạt, chị cảm thấy như thế nào?

Ngẫm nghĩ một chút Huyền Linh đáp lại:

- Tôi cảm giác sức mạnh của mình tăng lên, đặc biệt là đôi tay phải mạnh hơn trước gấp vài lần.

Nhanh chóng ghi chép những gì Huyền Linh vừa nói vào sổ ghi chú, cô nàng nóng bỏng hỏi tiếp:

- Ngoài sức mạnh tăng lên, năng lực của chị còn có những đặc điểm nào khác không?

- Lớp xương này rất cứng rắn, so với xương cốt bình thường thì cứng hơn nhiều, tôi nghĩ vậy... – Huyền Linh ước lượng rồi trả lời.

- Còn gì nữa không? – Ghi xong thông tin, cô nàng nóng bỏng ngừng đầu lên hỏi.

- Hết rồi – Huyền Linh lắc đầu.

- Tốt! Năng lực của chị, tôi lấy tên gọi là “bọc giáp”, tạm đánh giá là D cấp. Xin lưu ý, đây mới chỉ là kiểm tra sơ bộ, cấp độ năng lực của chị còn khả năng sẽ được tăng lên. – Mím cười, cô nàng nóng bỏng thông báo kết quả kiểm tra cho Huyền Linh. Nói hết câu xong, cô ta xé tờ giấy in qua giấy than đưa cho Huyền Linh rồi nói tiếp:

- Chị cảm lấy kết quả để tí nữa làm thẻ công dân.

Chờ Huyền Linh đi, cô nàng nóng bỏng hô lên:

- Người tiếp theo!

Nghe vậy, Tần liếc mắt nhìn An Nhiên và Thương đang ngồi ở ghế chờ. Đắn đo một chút, hắn lên tiếng:

- An Nhiên! Con tiếp đi.

- Vâng! – An Nhiên nhu thuận gật đầu rồi vui vẻ tiến lên.

Hôm nay, An Nhiên mặc bộ quần áo phượt bằng vải phao, tuy hơi rộng một chút, nhưng với thân hình mảnh mai nhỏ nhắn, con bé nhìn vẫn hết sức dễ thương. Đặc biệt, với dung mạo xinh xắn, đôi con ngươi màu đỏ long lanh và mái tóc đỏ rực được thắt bím hai bên, con bé giống như một tinh linh nhảy ra từ thế giới cổ tích. Nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, Tần vẫn cảm thấy khó tin vào sự thay đổi của con bé.

Đứng ngoài kia, nhìn An Nhiên lại gần, ánh mắt cô nàng nóng bỏng sáng lên, tâm nhanh bị sự dễ thương có chút yêu dị của con bé làm tan chảy. Mím cười, cô ta ngồi xỏm xuống, giang tay, sử dụng giọng điệu mềm mại nói:

- Nhanh... Nhanh lại đây để cô ôm một cái nào...

Ở hàng ghế chờ, Tần đang quan sát An Nhiên, tình cờ chứng kiến động tác của cô nàng nóng bỏng đôi mắt của hắn liền tròn lớn, lòi ra như muốn rớt xuống. Khi cô nàng nóng bỏng ngồi xuống, bộ ngực ngoại cỡ của cô ta trề hẳn xuống, bị đè nén biến hình, để lộ ra khe sâu như muốn hút linh hồn của hắn vào vậy. Rạo rức hết cả người, hắn định ngẩng cổ lên để nhìn rõ hơn thì bất ngờ rợn tóc gáy, cảm giác có thứ cực kì nguy hiểm đang để mắt tới mình. Rụt cổ lại, hắn ngoái đầu sang bên cạnh thì thấy Huyền Linh mặt lạnh tanh, đang nhìn mình chăm chăm.

- Anh nhìn gì vậy? – Huyền Linh nhẹ nhàng hỏi.

- Trần thạch cao này thật đẹp! – Chột dạ, Tần ngừng đầu lên nhìn trần nhà được ốp gỗ rồi nói lung tung.

- ...

.....MTTH.....

Mất khoảng mười lăm phút, Tân, hai mẹ con Huyền Linh và Thương kiểm tra năng lực xong. Trừ hấn với năng lực “nhà tơ” bị đánh giá F cấp thì An Nhiên, năng lực “đạn nổ” cùng với Thương, năng lực “cường hóa” đều được đánh D cấp giống Huyền Linh. Nhìn tờ báo cáo, đánh giá bản thân mình yếu nhất trong nhóm, hấn không biết có nên khiếu nại hay không nữa. Mà ngẫm lại, năng lực “nhà tơ” của hấn đúng là không giúp gì trong chiến đấu nhiều, bị đánh giá thấp cũng phải.

Mở cửa, cả nhóm vừa bước ra khỏi phòng kiểm tra năng lực, Hùng lập tức tiến tới hôn hờ hời:

- Kết quả thế nào vậy anh? Anh mạnh mẽ như vậy, em đoán phải C cấp trở lên.

- Đây! Chú xem đi... – Nghe Hùng hỏi Tân tụt cả húng đưa tờ giấy kết quả cho.

Đang cực kì háo hức, Hùng xem tờ kết quả mà đơ người bật thốt lên:

- Oh! F*ck! Anh bị đánh giá cấp F còn thua cả hai cháu An Nhiên và Thương D cấp.

Nghe cậu ta cảm thán, Tân im lặng không biết nói gì cho phải. Mặc dù, biết đây là vô ý, nhưng hành động xát muối vào vết thương thế này làm hấn không mấy dễ chịu. Không muốn dây dưa ở chủ đề này thêm, hấn lên tiếng thúc giục:

- Còn thủ tục nào chú dẫn bọn anh đi làm nốt thôi không Trảm đội lâu.

- Chắc chắn có sự nhầm lẫn anh ư... Làm sao lại là F cấp được... – Mặc cho Tân nói, Hùng vẫn theo đuổi ý nghĩ trong đầu.

- Quên chuyện này đi. Anh không quan trọng cái này... – Giật đồng giấy kết quả lại, Tân kéo Hùng rời khỏi chỗ phòng kiểm tra năng lực.

Mặc cho Hùng lải nhải, cả bọn đi xuống tầng hai, Tân nhớ được lúc khám sức khỏe, các bác sĩ bảo nhận kết quả ở quầy tiếp tân nơi đó. Ở đằng sau, Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi đã quán lấy An Nhiên, hỏi này hỏi nọ, hết sức tò mò. Duy nhất chỉ có con Lu là ngáp ngủ liên tục, đi lính tỉnh làm nó chán ngán, muốn ăn, rồi nằm ngủ một giấc mà mãi chưa được.

Một lát sau, nhận giấy khám sức khỏe xong, cả bọn cùng với Hùng theo lời hướng dẫn của y tá trực đi xuống đại sảnh tầng một để làm thẻ công dân, hoàn tất mọi thủ tục. Tới nơi, quét một vòng trước mặt, Tân phát hiện lượng người đã thừa thớt đi rất nhiều. Đa số là khuôn mặt mới, những người hấn thấy lúc mới vào đã rời khỏi đây gần hết. Xem ra, những người làm nhiệm vụ bên ngoài “Khu an toàn” không có thời gian cố định, họ ra về liên tục vào bất cứ lúc nào trong ngày.

Đi ngang qua hàng ghế chờ đến quầy lễ tân, Tân tình cờ nghe được những người bị thương đang bàn luận về đám quái nhện lúc sáng sớm. Rằng bọn chúng thật kinh khủng, một, hai đoàn đội không kịp phản ứng đã bị toàn diệt, rồi cách một số tiểu đội đối phó với tình cảnh lúc ấy để sống sót. Dù nguy hiểm đã qua đi, nhưng trên mặt mọi người vẫn còn nét kinh hoàng đọng lại.

Tới nơi, nộp giấy khám sức khỏe và giấy kiểm tra năng lực xong, cả nhóm mỗi người được phát cho một tờ giấy để điền thông tin. Nội dung bên trong không đòi hỏi quá nhiều, ngoài tên, tuổi, giới tính, nghề nghiệp thì có thêm ô năng lực và cấp độ nữa là hết. Ghi xong, Tân và Huyền Linh giúp đỡ mấy cô bé hoàn thành rồi nộp giấy cho nữ đồng chí bên trong thì được họ thông báo là đợi một lúc để làm thẻ.

Trước lúc ra hàng ghế chờ ngồi đợi, cả bọn được cấp cho hai cuốn sổ photo A4. Nhìn tên Hùng ôm đồng ba lô ngủ gà ngủ gật, Tân không làm phiền cậu ta mà tự mình nghiên cứu hai cuốn sổ. Cầm cuốn bìa ngoài ghi là giới thiệu toàn bộ về “Khu an toàn”, hấn bắt đầu cẩn thận đọc. Ở bên cạnh, trừ con Lu ra thì Huyền Linh và mấy cô bé cũng chăm chú nghiên cứu giống hấn.

Đọc hết đoạn ngắn đầu tiên tiểu sử về “Khu an toàn”, Tân giờ mới biết người thành lập là đại tướng Võ Nguyên Bình, vị anh hùng dân tộc thời kháng chiến. Khi tận thế xảy ra, sống sót sau tai nạn, đại tướng đã điều động khẩn cấp sư đoàn bộ binh còn lại khoảng 7000 người đánh chiếm khu đô thị Vincom Mega Royal City làm căn cứ. Đoạt được trụ sở, quét sạch quái vật bên trong xong, đại tướng lập tức ra lệnh cho quân đội thiết lập hàng rào và ra bên ngoài cứu giúp người bị nạn mang về căn cứ.

Sang trang tiếp theo, Tân thấy đầu đề ghi là “Hệ thống quản lý, những điều nhất định phải chú ý”. Biết được đến đoạn quan trọng, hấn chăm chú đọc. Nội dung của mục này là, “Khu an toàn” do quân đội trực tiếp quản lý và được quản lý thông qua hệ thống nhiệm vụ. Dựa vào những nhu cầu cấp bách để duy trì và phát triển “Khu an toàn”, quân đội đã xây dựng hệ thống nhiệm vụ thành nhiều mảng khác nhau như, mảng nghiên cứu, mảng đào tạo, mảng trồng trọt và chăn nuôi, mảng sản xuất, mảng dịch vụ, mảng chiến đấu, mảng sinh hoạt, mảng săn bắt và hái lượm... Mỗi một công dân trong “Khu an toàn” muốn sinh tồn được tốt nhất thì chỉ có thể làm nhiệm vụ, hoặc là gia nhập quân đội để được phát lương. Mà khi gia nhập quân đội sẽ phải thực hiện nhiệm vụ vô điều kiện. Cho nên, có thể nói làm nhiệm vụ là việc cực kì quan trọng, mỗi người đều có nghĩa vụ.

Tương ứng từng mảng nhiệm vụ, mà mỗi nhiệm vụ sẽ được phân chia thành các cấp bậc cao hoặc thấp khác nhau. Những mảng như, trồng trọt và chăn nuôi, sinh hoạt, dịch vụ tất cả đều là cấp độ thấp, tức cấp không, ai cũng có thể nhận làm được. Còn mảng nghiên cứu, sản xuất và đào tạo sẽ yêu cầu cao hơn một chút, như cần công dân phải có kỹ năng chuyên môn, và kiến thức về ngành nghề. Nếu không có kiến thức, kỹ năng nghề nghiệp, công dân muốn làm nhiệm vụ ở mảng này thì chọn cách vừa học vừa làm. Tuy vậy tiền thưởng sẽ bị cắt giảm, nhưng đây là phương án tốt nhất để kiếm được nhiều tài nguyên hơn. Mảng có nhiều nhiệm vụ cao cấp và đạt được nhiều tài nguyên nhất, đó chính là chiến đấu và săn bắt và hái lượm. Muốn thực hiện nhiệm vụ ở hai mảng này, công dân không chỉ cần đạt cấp hai trở lên mà còn phải có đoàn đội nhất định.

Hiểu kỹ về hệ thống nhiệm vụ xong, Tân sang trang thì thấy phần tiếp theo là “Phân cấp công dân và đãi ngộ”. Nói chung phần này nói về cấp bậc của những người mới gia nhập “Khu an toàn”. Nếu bạn là người mới, thuộc diện bình thường từ mười tám tuổi trở lên, trước kia không có nghề nghiệp, kỹ năng chuyên môn thì sẽ được xếp vào cấp không, hưởng mức đãi ngộ là mỗi ngày được cấp 2 Dcoin vào thẻ. Còn bạn có nghề nghiệp, kiến thức chuyên môn nhất định thì được lên ngay cấp một, hưởng mức đãi ngộ 4 Dcoin vào thẻ mỗi ngày. Đặc biệt, nếu bạn là người đã thức tỉnh năng lực thì không chỉ trực tiếp lên cấp hai mà còn được hưởng rất nhiều ưu đãi. Như mỗi ngày nhận 10 Dcoin vào tài khoản, mua sắm sản phẩm hay sử dụng dịch vụ sẽ được giảm giá 5%, nơi ở ưu tiên có điện và nước. Đọc đến đây, hấn khá là hài lòng về những gì nhóm mình sắp được hưởng. Nhưng ngẫm lại, những đãi ngộ này chỉ có hấn, hai mẹ con Huyền Linh và Thương là được hưởng vì Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi nằm trong diện người bình thường. Như vậy chỗ ở sẽ khác nhau, chẳng lẽ ba cô bé phải tách nhóm ra. Cau mày suy nghĩ, hấn tiếp tục đọc kỹ xem vì nội dung phần này vẫn chưa hết.

Công dân mới gia nhập, trong độ tuổi từ sơ sinh cho đến mười ba tuổi, ưu tiên được quân đội trợ cấp nuôi nấng, dạy dỗ hoàn toàn miễn phí tại trường giáo dưỡng. Từ mười bốn trở lên, trợ cấp giảm dần theo thời gian, cho đến khi mười sáu tuổi sẽ kết thúc. Những đứa trẻ được quân đội nuôi nấng, năm mười sáu tuổi bắt buộc phải tham gia nghĩa vụ quân sự, rồi nhập ngũ.

Đọc kỹ lại vài lần, Tân hiểu được, muốn ba cô bé hưởng những điều kiện tốt nhất thì hấn nên để cả ba tới trường giáo dưỡng. Sự dạy dỗ và nuôi nấng khoa học của quân đội sẽ đảm bảo hơn hấn và Huyền Linh nhiều. Nếu xét trong độ tuổi từ sơ sinh cho đến mười ba tuổi thì An Nhiên và Thương cũng nằm trong diện ưu tiên, nhưng nghĩ đến tính cách cả hai, hấn biết chắc là sẽ không muốn vào trường giáo dưỡng. Biết được chỗ ở sắp tới của ba cô bé, hấn yên tâm hơn hấn. Khúc mắc trong lòng không còn, hấn giờ sang trang tiếp.

Đây là trang cuối cùng của cuốn sổ cũng là phần cuối. Nhìn vào tiêu đề, “Toàn bộ thông tin về Dcoin và điểm tích lũy”, hấn biết nội dung phần này rất quan trọng nên tập trung tinh thần hết mức. Giống như lời Hùng nói từ trước, Dcoin là một dạng tiền tệ điện tử mới do quân đội phát hành, dùng thay cho tiền giấy để giao dịch trong “Khu an toàn”. Đồng Dcoin rất quan

trọng, có thể mua được mọi thứ do quân đội cung cấp như lương thực, nhu yếu phẩm hàng ngày, thuốc, chỗ ở cao cấp, dịch vụ cao cấp... thậm chí là vũ khí nóng và đạn dược. Muốn đạt được Dcoin thì chỉ có một cách là làm những nhiệm vụ mà quân đội đề ra. Sau đó, khi hoàn thành nhiệm vụ, bộ phận nghiệm thu sẽ kiểm tra, rồi chuyển tiền Dcoin vào tài khoản. Mỗi cá nhân gia nhập “Khu an toàn”, khi làm thẻ công dân sẽ được cấp thêm một tài khoản Dcoin và thẻ Dcoin riêng. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa tại Fanpage đảo 13)

Ngoài ra, thẻ Dcoin cũng là nơi lưu trữ điểm tích lũy. Điểm tích lũy là gì, sau khi đọc giải thích, hẳn hiểu được đại khái, đây là điểm cống hiến của mỗi công dân trong “Khu an toàn”. Muốn đạt được điểm tích lũy thì chỉ có một cách, là làm nhiệm vụ do quân đội cung cấp. Điểm tích lũy đến một mức độ nhất định, những người sống sót trong “Khu an toàn” sẽ tự động thăng cấp. Việc tăng lên cấp độ trong “Khu an toàn” là một điều cực kì cần thiết và quan trọng. Vì cấp độ thấp thì chỉ có thể làm được nhiệm vụ cấp thấp, công dân cấp cao mới có quyền lựa chọn làm nhiệm vụ cấp cao, hoặc cấp thấp tùy ý. Đương nhiên, theo từng cấp độ của nhiệm vụ thì phần thưởng khi hoàn thành sẽ khác nhau, cấp cao sẽ phong phú, cấp thấp thì đơn giản.

Tân vừa đọc hiểu quyền sở đầu tiên xong, vừa giờ quyền thứ hai có tiêu đề là “Luật lệ và hình phạt trong Khu an toàn” thì ở quây, đồng chí làm hồ sơ lên tiếng:

- Thẻ của mọi người đã xong, xin mời xếp hàng tiếp nhận!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tác: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Bữa tiệc ẩm cúng trong “Khu an toàn”

Trong lúc nhận thẻ công dân và thẻ Dcoin, mỗi người trong nhóm của Tân còn được nhận thêm phiếu ăn miễn phí một bữa. Nghe nữ đồng chí trực ban nói, đây là phần thưởng chào mừng người mới gia nhập “Khu an toàn” mà quân đội đề xuất cách đây không lâu, cả bọn có thể coi là tới đúng lúc. Vui vẻ tiếp nhận, mọi người gần như hoàn thành hết thủ tục, chỉ còn một bước cuối cùng là đăng ký chỗ ở nữa. Nhưng việc này không thực hiện trực tiếp được ở đây, theo lời nữ đồng chí trực ban, cả bọn phải đến dãy nhà A, khu phía tây, nộp giấy tờ cho bộ phận quản lý chung cư, rồi chờ xác nhận thì mới được cấp phòng.

Gật đầu, thể hiện rằng mình đã nhớ rõ, Tân vừa chuẩn bị rời khỏi thì nữ đồng chí trực ban nhắc nhở thêm. Muốn mấy cô bé đạt được điều kiện tốt nhất, hẳn nên đưa các em đến trường giáo dưỡng đăng ký nhập học càng sớm càng tốt. Rồi nếu có thể, hẳn và Huyền Linh hãy tham gia quân ngũ ngay để nhận được nhiều ưu đãi.

Cảm nhận được ý tốt của nữ đồng chí trực ban, Tân mỉm cười đáp lại rằng mình sẽ suy nghĩ kĩ về vấn đề này và nhanh chóng thực hiện. Trước khi rời đi, hẳn hỏi lại nữ đồng chí một lần nữa, xem còn sót thủ tục nào mà cả bọn chưa làm không. Nhận được câu trả lời chắc chắn là hết rồi, hẳn liền đánh thức Hùng, rồi rời khỏi tòa nhà.

Ra đến cửa, hai đồng chí canh gác cẩn thận kiểm tra thẻ của cả bọn, khi tất cả mọi người có đầy đủ thẻ công dân, họ mới cho đi tiếp. Theo hành lang căng dây, cả bọn đến trạm canh gác lúc đầu thì lại phải xuất trình thẻ kiểm tra một lần nữa. Xem ra, công đoạn làm thẻ công dân này rất quan trọng với người mới. Nếu không có thẻ thì chắc chắn sẽ không được vào “Khu an toàn”.

Giờ đồng hồ lên xem, Tân thấy vậy mà đã hơn mười một giờ. Gần đến giữa buổi trưa, sương mờ dày đặc cuối cùng cũng tan bớt đi. Không khí thì ẩm lên một chút, tuy vẫn còn lạnh nhưng không mang cảm giác giá buốt nữa. Bước vào trong “Khu an toàn”, hẳn thấy ngay cạnh trạm gác có bàn đồ lớn. Dừng lại, tập trung quan sát, hẳn thấy bản đồ chỉ dẫn có vài khu vực nhà ăn liên.

Nhiều chỗ như vậy, không biết nơi cả bọn cần tới là chỗ nào, hẳn lên tiếng hỏi Hùng:

- Nhà ăn mà Trâm đến trước ở đâu thế Hùng?

- Ở ơ ơ... — Há miệng ngáp ngủ một cái rồi to xong, Hùng dụi mắt đáp lời:

- Ở khu A anh ự, gần đây thôi. Anh em mình đến nhanh đi, em cứ dõi là thấy buồn ngủ rồi. — Nói xong, Hùng xoa cái bụng của mình, bước nhanh đi trước dẫn đầu.

- Được! — Không dài dòng, Tân gật đầu đồng ý rồi bám theo Hùng.

Nhìn lướt qua bản đồ, hẳn biết quy mô “Khu an toàn” rất rộng, thăm dò từng khu một có khi phải mất cả ngày. Cho nên, bây giờ không phải là lúc làm điều đó, cả bọn tốt nhất nên nhanh chóng đến nhà ăn, không để nhóm Trâm đợi lâu. Huống chi, mọi người ai cũng đói cả rồi, cứ ưu tiên giải quyết vấn đề cái bụng trước đã rồi tính sau.

Sương mờ tan đi khiến không gian trở nên thoáng đãng. Trên đường di chuyển, trừ Hùng và con Lu ra, cả bọn vừa đi vừa tò mò quan sát cảnh vật xung quanh. Vượt qua khu vực cửa vào, Tân thấy trước mặt mình bây giờ là quảng trường rộng lớn. Nhìn lượng người thưa thớt đi lại, hẳn đoán, chắc giờ đang buổi trưa, mọi người đã đi ăn nên không còn mấy ai bôn bả bên ngoài. Đưa ánh mắt ra xa hơn, hẳn thấy hai bên quảng trường, được những tòa cao ốc chọc trời bọc lại, ở trung tâm thì xuất hiện một dãy nhà hình vòng cung.

Mấy phút sau, đến gần hơn một chút, hẳn thấy ngay trước dãy nhà vòng cung có một đài phun nước cỡ lớn đã ngừng hoạt động. Đây có thể coi là một công trình nghệ thuật vì xung quanh xếp rất nhiều những bức tượng điêu khắc nổi tiếng. Nhìn sâu hơn vào dãy nhà trung tâm, hẳn phát hiện phía trên bức tường có dòng chữ Vincom Mega Royal City, là tên khu đô thị cao cấp bậc nhất thành phố Nội Hà.

Được mệnh danh là quần thể trung tâm thương mại và vui chơi giải trí trong lòng đất lớn nhất châu Á, Vincom Mega Royal City là một trong những địa điểm du lịch hấp dẫn của thành phố Nội Hà. Khu đô thị không chỉ rộng lớn, mà còn cực kì nổi bật với nhiều công trình kiến trúc độc lạ. Đặc biệt nằm ở giữa trung tâm thành phố đông đúc, nhưng Vincom Mega Royal City vẫn có hẳn một khu công viên sinh thái với hồ nước ngọt và rừng nhân tạo rộng lớn, khiến ai lần đầu chứng kiến cũng phải kinh ngạc. Nhớ tới đoạn quảng cáo giới thiệu về khu đô thị, được phát đi phát lại trên mạng internet đến mức ám ảnh, hẳn không ngờ tiền thân của “Khu an toàn” lại chính là nơi này.

Tân đang đứng yên ngắm nghía mấy bức tượng nữ thần hy lạp ăn mặc thiếu vài một chút, tên Hùng ở đằng trước không thấy hắn đi cùng liền chạy lại cất tiếng hỏi thăm:

- Có chuyện gì à anh Tân?

- Không... Không... Anh chỉ tò mò không biết tòa nhà vòng cung này là nơi nào... – Không thể để tên Hùng biết hành động vừa rồi của mình, Tân đánh lạc hướng bằng cách chỉ vào tòa nhà phía trước hỏi ngược lại.

- À! Đây là đầu ngõ của “Khu an toàn”, tòa nhà này chính là nơi đăng ký tiếp nhận nhiệm vụ mà mỗi người phải thực hiện. – Giải thích sơ qua cho ông anh xong, Hùng thúc giục:

- Chỗ này rất quan trọng, nhưng anh em mình tạm quên nó đi. Giờ phải đến nhà ăn nhanh thôi không mọi người đợi lâu anh.

- Được... Được... – Tân lập tức gật đầu đồng ý, quàng vai bá cổ cùng với Hùng vọt lên trước để lại cho Huyền Linh và mấy cô bé ánh mắt khó hiểu.

.....MTTH.....

Một lát sau, vượt qua khu vực quảng trường, vào sâu hơn vào bên trong cả bọn tới khu vực hồ nước với hai bên bờ trồng rất nhiều những cây ăn quả lạ và hoa màu như khoai tây, bắp cải, su hào.... Nhìn những luống rau mới được vun đắp, Tân đoán nơi này trước kia rất có thể là công viên cây xanh và hồ nước nhân tạo, nhưng bây giờ đã được quân đội tận dụng cải tạo trồng lương thực. Không biết chỗ hoa màu này trồng được lâu chưa, hắn thấy vài luống đã có thể thu hoạch được rồi. Trồng rau, nuôi lợn, đào ao nuôi cá là điển hình của môi trường tự cung, tự cấp trong quân đội. Cho nên, “Khu an toàn” được quân đội quản lý là một điều may mắn đối với những công dân ở đây.

Đi thêm một đoạn nữa, tới khu vực các dãy nhà A, Hùng chỉ tay vào một tòa nhà cao ốc cạnh đường mừng rỡ reo lên:

- Đến nhà ăn rồi, anh em mình mau chóng vào thôi.

Gật đầu, nhìn theo hướng Hùng chỉ, Tân thấy trước cửa nhà ăn có rất đông người qua lại. Xem ra, nếu không có Trâm chuẩn bị từ trước thì cả bọn phải xếp hàng khá lâu mới mua được đồ ăn.

Đi theo Hùng, Tân nhanh chóng dẫn mấy cô gái và con Lu chen qua đoàn người. Vào bên trong, hắn đảo mắt nhìn một vòng đại sảnh. Toàn người là người, số lượng rất đông, đa số là những người trẻ và trung niên, có rất ít người cao tuổi. Đồng như vậy, nhưng hắn không thấy xuất hiện tệ nạn chen lấn hỗn loạn. Tất cả mọi người ý thức rất tốt, họ tự giác xếp thành những hàng dài nối đuôi nhau chờ tới quầy bán thực phẩm, bình tĩnh đợi đến lượt mình. Điều này thật không tưởng, trước khi tận thế xảy ra hắn chưa bao giờ chứng kiến cảnh như vậy. Lẫn trong dòng người, có khá nhiều người trước kia là diễn viên, hay ca sĩ nổi tiếng, nhưng hắn thấy không có mấy ai để ý đến những người này, họ giờ đây không có sự khác biệt nào hết. Cũng phải thôi, tận thế xảy ra, vấn đề mà những người sống sót quan tâm nhất là sinh tồn, chứ ai còn chú ý những điều phù phiếm nữa.

Vòng qua đằng sau đoàn người, cả bọn theo Hùng bước đến một gian đại sảnh rộng lớn. Nhìn phong cách trang trí còn sót lại, Tân đoán nơi này trước kia rất có thể là một khu mua sắm, giờ được tận dụng làm phòng ăn tập thể. Vượt qua những dãy bàn ăn san sát, đi tới gần góc đại sảnh, Tân nhìn thấy nhóm của Trâm đã đợi sẵn ở một chiếc bàn ăn sát ô kính. Vị trí này khá đẹp, giúp cho cả đám có thể vừa ăn vừa ngắm cảnh khu vườn cây ăn quả bên ngoài.

Nhìn thấy nhóm Tân, Trâm liền đứng thẳng lên vẫy tay ra dấu cho cả bọn. Nhanh chóng lại gần, vừa tới nơi, Vinh đã không nhịn được lên tiếng trách móc:

- Anh Hùng! Anh dẫn nhóm anh chị đi đâu chơi mà lâu thế. Em đói rồi cả ruột rồi..

- Cái thằng này. Chơi cái gì mà chơi, bận làm thế sắp mặt ra, mày chỉ ngồi một chỗ mà dám kêu ca à... – Nghe Vinh ý kiến, Hùng không vui lại gần quàng vai kẹp đầu thằng em vào nách, định dạy dỗ cho một trận.

- Á... Á... Anh Hùng tha em. Em đùa chút thôi, bỏ em ra nhanh, lại không ăn được cơm bây giờ... – Không chịu nổi thứ mùi đặc biệt của ông anh, Vinh van nài, đồng thời ra sức vùng vẫy muốn thoát ra.

-

Trong lúc Hùng và Vinh vui đùa, Tân dẫn hai mẹ con Huyền Linh, Thương, ba cô bé cùng con Lu ngồi vào hàng ghế trống. Không biết có phải là cô đơn quá lâu rồi hay không, mà hắn sắp xếp Thương và con Lu ngồi bên cạnh mình, còn hai mẹ con An Nhiên và ba cô bé thì ở chỗ khác.

Khi tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi xong, Vinh không đùa nữa mà mở nắp chai rượu trắng nhỏ, rót đều cho mỗi người một chén. Trong bữa ăn, Tân thấy ngoài chú Hùng và Vinh thì toàn là người quen. Những đồng chí lúc trước tham gia cùng nhóm Trâm không có ở đây, hắn đoán họ đã ăn ở chỗ khác, hoặc xong rồi. Người hắn thắc mắc lúc đầu không thấy, Hà cũng đã có mặt. Nhìn thấy hắn, Hà cất lời chào một tiếng rồi cười duyên rủ hỏi thăm Huyền Linh. Hôm nay, Hà mặc đồ y tá, rộng thùng thình, nhưng cũng không che nổi sự nóng bỏng trên cơ thể, hắn ngắm một lúc mà nóng hết cả người.

Là người nhiều tuổi nhất, đợi Vinh rót rượu xong, lão Hùng liền cầm lấy chén đứng lên nói:

- Tất cả mọi người nâng chén nào...

Nghe lão Hùng nói từ mấy cô bé và con Lu thì mọi người đồng loạt đứng lên cầm chén đợi.

Thấy mọi người đã nâng chén, lão Hùng nói tiếp:

- Chén rượu này, đầu tiên là chúc mừng chúng ta may mắn thoát chết, bình an trở về. Thứ hai là chào mừng nhóm người mới tới được “Khu an toàn”. Tất cả mọi người làm một hơi hết sạch nhé.

Nói xong, lão Hùng chủ động chạm chén rồi làm mẫu uống một hơi hết sạch. Những người khác thấy vậy liền nhanh chóng, kể cả mấy cô gái cũng không ngoại lệ.

Uống xong, cảm nhận đạo rượu nóng rực chảy xuống cổ họng, Tân hơi nhăn mặt một chút. Đã lâu lắm rồi, hắn mới uống rượu. Trước kia hắn vốn không thích rượu nên rất ít uống, khi tận thế xảy ra thì càng không có cơ hội nữa. Thật không ngờ, giờ đây hắn lại được uống thứ nước có cồn này một lần nữa. Đang đói rồi ruột, rượu vào làm bụng quặn hết cả lên khiến hắn phải vội vàng gấp một miếng thịt lộn ăn ngay.

Trong bữa ăn hôm nay có thể nói là phong phú, ngoài thịt lợn luộc ra thì còn có mấy bát canh lớn xương lợn hầm khoai tây, bắp cải luộc, vài đĩa thịt xào giá đỗ, hai âu com lớn và hai đĩa quả lạ nữa. Trước khi tận thế xảy ra, mâm cơm thế này có thể nói là đạm bạc, nhưng với hoàn cảnh bây giờ, được ăn bữa cơm đúng nghĩa như vậy quả là một điều may mắn, một niềm hạnh phúc lớn lao.

Ăn xong miếng thịt, Tân vừa gấp cho con Lu và Thương được một ít thức ăn các loại thì Hùng mang chai rượu và chén chạy tới. Rót đầy rượu vào chén của hắn với Huyền Linh, cậu ta tiếp tục rót cho Dũng, Nam và hai cô gái Hà, Trâm.

Khi tất cả đã có rượu, Hùng nhắc chén lên cười nói:

- Ha ha... Thật không ngờ nhóm anh em có ngày hội ngộ như thế này. Tội gì không làm một chén cho nó lên hứng nhỉ. Thay mặt cả nhóm, em cảm ơn anh Tân, nếu không có sự giúp đỡ hết mình của anh thì bọn em chắc không sống được đến ngày hôm nay...

- Không có gì đâu... Là đồng loại thì phải biết giúp đỡ lẫn nhau chứ... – Tân mỉm cười khiêm tốn đáp.

- Đúng... Đúng... Anh Hùng chỉ được cái nói phải... – Dũng và Nam nghe Hùng nói hay quá liền bon chen vào vài câu trợ hứng.

Đối diện bên kia, Trâm và Hà tuy không nói gì, nhưng cũng gật đầu liên tục.

Nói nhảm một lúc, đợi cho khí thế lên cao nhất, Hùng mới làm mẫu uống hết chén đầu tiên. Uống xong, cậu ta đi kiểm tra từng người một xem có ai để lại ít rượu nào trong chén không. Khi thấy tất cả mọi người đã cạn sạch, Hùng hài lòng tự tay gấp cho Tân một vài miếng thức ăn các loại. Ở đằng kia, Dũng và Nam thấy thế liền bắt chước. Thế là loáng một cái, bát nhỏ của Tân đầy ắp ức thức ăn.

Cảm nhận được thiện ý của mọi người, Tân không chối từ mà chia sẻ phần thức ăn này cho tất cả thành viên trong nhóm của mình. Đặc biệt Thương, An Nhiên và ba cô bé là hân chia cho nhiều nhất.

Chúc rượu xong, Hùng về chỗ cũ điên cuồng càn quét thức ăn. Khi cảm thấy chướng bụng, hắn ta lại chạy tới chỗ Tân rót rượu, trình bày một đồng vấn đề như giới thiệu Vinh chú Hùng, rồi hỏi tên Huyền Linh, mấy cô bé trong nhóm, thậm chí là con Lu cũng không bỏ qua để lấy cớ cho mọi người uống. Thế là, chả mấy chốc, chai rượu nhỏ bị mấy người uống sạch. Lượng rượu phần lớn là vào bụng Tân, chú Hùng và mấy người con trai vì các cô gái chỉ uống hai chén là thôi. Nhìn thấy các anh uống hứng khởi, Vinh cũng muốn tham gia, nhưng lập tức bị ngăn cản nên chỉ có thể hậm hực húp nước canh bấp cùi.

Rượu vào, lời ra, mọi giới hạn trở nên mơ hồ, Hùng định bất chấp tất cả mua thêm chai nữa, nhưng Tân nhanh chóng giữ cậu em lại. Mặc dù, chưa hỏi, nhưng hắn cũng đoán được rượu bây giờ chắc là rất đắt. Một chai là đủ rồi, mỗi người một ít vào bụng ăn cơm cho ngon, chứ uống nhiều bỏ béo gì đâu.

Thế là dưới sự cứng rắn của Tân, Hùng không mua rượu nữa mà ngoan ngoãn cùng mọi người đánh chén. Số thức ăn trong bàn không nhiều, nhưng tất cả đều là thực phẩm mới, giá trị dinh dưỡng cực cao nên mọi người chỉ cần ăn một lượng vừa đủ là cảm thấy no. Khi bụng lưng lửng, cả đám bắt đầu ăn chậm lại rồi trò chuyện rôm rả với nhau. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

.....MTTH.....

Trong đại sảnh tầng một của tòa nhà làm thẻ công dân, nữ đồng chí trực ban làm việc với nhóm của Tân lúc trước vừa gõ lạch cạch nốt thông tin vào máy tính xong liền gọi đồng hồ lên xem. Thấy thời gian đã hơn mười một rưỡi, gần mười hai giờ trưa, khá muộn, nữ đồng chí liền cất tiếng nói với đồng nghiệp bên cạnh:

- Trưa rồi! Chị Yến đi ăn trước đi, em trực ở đây cho. Chắc giờ không có ai quay về nữa đâu...

- Ủ! – Người tên chị Yến là một cô gái thanh tú tầm hai bảy, hai tám tuổi nghe vậy liền gật đầu đồng ý. Nhưng trước lúc rời khỏi, cô ta nhú mày quay đầu lại nói:

- Nhưng... Chị cảm giác hình như chúng ta quên mất một chuyện gì đó rất quan trọng.

- Chuyện gì chứ? Ngoài làm việc ở đây chúng ta còn có chuyện gì nữa đâu. – Nhưng cau mày cố gắng nghĩ lại.

- Thu Trang.. Đúng rồi, lời nhắn của kỹ sư cơ khí trường em nhớ chưa? – Chị yến lăm bẫm, rồi bắt chọt reo lên.

- À! Bác ấy dặn chúng ta nếu có người giống như mô tả của bác ấy thì phải gọi bộ đàm tới ngay. – Nhưng gật đầu đáp, ngẫm lại nội dung lời nhắn, cô cũng sực nhớ ra hôm nay có cô bé làm thẻ thông tin giống với mô tả.

- Chết thật! Sao lại quên được cơ chứ. Để em xem lại thông tin cô bé kia rồi liên lạc cho bác ấy biết ngay. – Vô đầu, Nhưng kéo chuột tìm tới mục những người mới đăng ký thông tin.

- Đây rồi! Thu Trang, năm nay mười một tuổi, chiều cao đáng vẻ giống với mô tả... Đúng người rồi chị! – Tìm được thông tin, Nhưng mừng rỡ reo lên.

- Được! Để chị liên lạc cho bác Đô! – Chị Yến cấp tốc cầm bộ đàm lên bấm nút rồi nói:

- Alô! Bác Đô có ở đó không?... Tút Tút... A lô...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Ông cháu đoàn tụ

(Tác giả viết lại từ chương 98 với nội dung mới hoàn toàn, các bạn mạng truyện của nhóm đi nơi khác vui lòng để ý chỉnh sửa lại cho đồng bộ nội dung của các chương)

Ăn xong bữa trưa là cả đám bắt đầu tách ra. Do đã gia nhập quân đội nên Dũng và Nam phải theo chú Hùng về đơn vị, còn Hà thì đến phòng khám quân y tiếp tục thực tập. Vinh mặc

dù chưa nhập ngũ, nhưng cũng phải về trường giáo dưỡng tham gia lớp học quân sự hai buổi trong tuần. Chỉ có Hùng và Trâm là thực sự tự do khi không làm nhiệm vụ. Sau buổi sáng suýt chết khiến tinh thần và thể xác mệt mỏi, cả hai quyết định sẽ nghỉ ngơi buổi chiều và dẫn nhóm Tân đi thăm quan, làm quen “Khu an toàn”.

Nghe ý kiến của Trâm và Hùng, Tân tất nhiên là đồng ý. Nhóm của hắn mới tới, rất nhiều điều còn lạ lẫm không biết nên được người quen hướng dẫn cho thì còn gì bằng. Nhưng căng da bụng là trùng da mắt, vào “Khu an toàn”, tinh thần được buông lỏng, cả bọn ăn uống no đủ xong liền cảm thấy buồn ngủ. Nhận ra điều này, Tân nói cho Hùng và Trâm biết, cả đám thống nhất sẽ đi làm thủ tục nhận phòng nghỉ ngơi trước, rồi sau khi thức dậy thì tính sau.

Dưới sự dẫn đường của Trâm và Hùng, nhóm của Tân rời khỏi khu vực nhà ăn. Ra bên ngoài, chứng kiến số lượng người đông đúc qua lại, ai cũng hỏi hà vội vã, Tân cứ ngỡ mình như trở về thời điểm trước khi tận thế diễn ra. Trước kia, hắn luôn không thích sự chật chội, đông người của chốn đô thị. Nhưng khi tất cả mất đi, hắn lại khao khát mọi thứ có thể quay lại như lúc ban đầu. Ngẫm lại, hắn cảm giác điều này thật buồn cười.

Đang thần thờ, Huyền Linh tới sát bên cạnh quan tâm hỏi:

- Anh không sao chứ?

Nghe tiếng nói nhẹ nhàng, ấm áp của Huyền Linh, Tân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Không có việc gì đâu em... Anh chỉ cảm thấy thành phố có thể quay trở lại được như trước kia thì tốt...

- Như trước kia... Trong ngôi biệt thự trống vắng... – Lắm bả trong miệng câu nói của Tân, Huyền Linh bất chợt nghĩ đến chuyện buồn. Đưa tay lên vuốt lọn tóc mai che mặt, Huyền Linh thở dài một hơi than thở:

- Buồn cười nhì! Trước kia em luôn oán trách cuộc sống của mình...

Cảm thấy trong lời nói của Huyền Linh cất chứa nhiều tâm sự không vui, Tân an ủi:

- Không sao rồi! Mọi chuyện đã qua... Tương lai mới là điều chúng ta phải hướng đến...

Gật đầu, Huyền Linh trầm ngâm không đáp, nét mặt của cô vẫn vương vấn nỗi buồn, đôi mắt thì mờ mịt nhìn về phía trước.

Đi song song với Huyền Linh, nhìn dáng vẻ yếu đuối hiếm thấy của cô ấy, trong lòng Tân bỗng dâng lên ý nghĩ muốn ôm em vào lòng che chở, bảo vệ. Cảm giác này thật kì diệu, bất giác, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ của Huyền Linh khẽ nói:

- Đừng lo! Mọi chuyện có anh mà...

Cảm nhận hơi ấm trong lòng bàn tay thô ráp, chai sạn của hắn, những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng của Huyền Linh bỗng tan biến. Siết chặt tay hắn, cô mỉm cười im lặng bước đi.

Nắm tay Huyền Linh bước đi được khoảng một phút, cảm giác xúc động ban đầu của Tân dần biến mất. Tỉnh táo trở lại, hắn bắt đầu cảm nhận được những xúc cảm khác lạ từ lòng bàn tay truyền đến. Thật mềm, tay cô ấy vừa mềm mại, lạnh lạnh lại thon gọn, nắm thích thật, nếu có thể, hắn muốn cầm như vậy mãi mãi. Xem ra, tận thế xảy ra cũng không phải hoàn toàn là điều xấu. Trước kia, hắn muốn nắm tay gái đẹp thế này thì chỉ có thể thực hiện trong giấc mơ thôi.

Đang mải mê ngắm nhìn Huyền Linh đến mức có ý đồ mất, bỗng tay phải của Tân có người nắm lấy. Ngoái sang xem ai, hắn thấy thì ra là Thương, chỉ là không hiểu sao khuôn mặt của em ấy đỏ bừng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Huyền Linh với ánh mắt địch ý. Chưa kịp cất tiếng hỏi thăm, hắn lại thấy ở bên kia Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi bỗng chạy tới nắm lấy tay Huyền Linh, rồi xếp thành hàng dài bước đi. Có sự tham gia của mấy cô bé, hắn cảm giác cả bọn trở nên giống như là một gia đình. Nhưng An Nhiên ở đâu mà không tham gia cùng cho đông đủ nhì, hắn đang tự hỏi thì nghe thấy âm thanh chụp ảnh vang lên.

- Tách... Tách...

An Nhiên hứng thú búng búng, cầm máy ảnh chạy xung quanh chụp tanh tách. Mái tóc đỏ buộc hai bên kết hợp những tư thế ngộ nghĩnh, con bé cứ như là một nhân vật hoạt hình chạy ra ngoài đời thực vậy.

Đi phía trước một đoạn, Hùng đang xia răng thì bỗng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Ngơ ngác nhìn xung quanh, hắn nhận ra, anh Tân đang đi cạnh mình đột nhiên không thấy. Ngoái đầu về đằng sau, hắn phát hiện thì ra không biết từ lúc nào, nhóm ông anh đã nắm tay đi cùng nhau có vẻ rất vui. Cảm thấy hay quá, Hùng vội vàng chạy lại hô lên:

- Anh Tân! Em tham gia với- Ồi! – Giơ tay, Hùng vừa đi được mấy bước thì bị Trâm giữ áo kéo lại. Hành động của Trâm làm Hùng rất bực nên mở miệng cằn nhằn:

- Em làm cái gì vậy? Đừng mong anh sẽ nắm tay em..

-

.....MTTH.....

Một lát sau, vượt qua nhiều dãy nhà A khu phía tây, cả bọn đi đến trước cửa tòa nhà cao ốc A7 là địa điểm ghi trong giấy. Làm thủ tục ở đây xong, nhóm của Tân sẽ được cấp phòng. Điều này khá là trùng hợp, khi Trâm, Hùng và Hà cũng ở trong tòa nhà này. Nhìn lướt qua một lượt, Tân nhanh chóng nhận ra, nơi này trước kia chắc chắn là một tòa chung cư cao cấp dành cho giới thượng lưu, bởi nhìn từ bên ngoài thôi hắn cũng cảm thấy được sự sang trọng, quý phái.

Khá là chờ mong, Tân cùng cả bọn theo Hùng và Trâm tới nơi bộ phận quản lý làm việc. Nhưng cả bọn vừa bước vào trong đại sảnh chưa được bao lâu thì ở đằng sau có người cất tiếng gọi:

- Thu Trang... Thu Trang...

Quay ngoắt lại, Tân tò mò nhìn xem ai vừa lên tiếng thì kinh ngạc thấy có một ông bác cao tuổi, thân hình lực lưỡng mặc quân phục hồi hả chạy tới. Ông bác kia vừa gọi tên Thu Trang, chẳng lẽ là người thân của cô bé, hắn nghĩ thầm trong lòng.

Đúng như hắn nghĩ, nghe thấy có người gọi mình, Thu trang quay lại tìm kiếm. Vừa nhìn thấy ông bác kia, cô bé liền cực kì kích động đến mức thân hình run lên nhè nhẹ. Không đến một giây sau, nước mắt cô bé ứa ra và miệng bật thốt lên nghẹn ngào:

- Ông... Ông ngoại...

Nói xong, Thu Trang ứa lên nhào vào lòng ông bác. Cả hai ôm chầm lấy nhau, những giọt nước mắt vui mừng, hạnh phúc rơi xuống liên tiếp.

Nhìn cảnh hai ông cháu đoàn tụ, cả bọn đứng đàng xa khẽ mỉm cười, rồi thầm chúc phúc cho họ trong lòng. Còn gì tuyệt vời hơn là giữa khung cảnh tận thế được gặp lại người thân của mình như thế này chứ. Cảm xúc trào dâng, bất giác, Tần nhớ tới bà và em gò không biết thế nào ở quê. Cả mẹ nữa, hẳn không rõ, liệu bên nước ngoài có xảy ra tai nạn giống như ở đây không. Cảm giác nôn nóng bắt đầu nổi lên kéo theo những suy nghĩ linh tinh đảo loạn trong đầu hẳn.

Giữa lúc Tần cực kì khó chịu và hoang mang không biết phải làm gì thì Thương tới bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay hẳn. Cúi xuống, nhìn vào ánh mắt Thương, hẳn cảm nhận được sự đồng cảm, sẻ chia và thân thiết trong đó. Ẩn giấu sau vẻ ngoài lạnh lùng, hẳn biết Thương rất nhạy cảm. Có lẽ, em ấy đã cảm nhận được tâm trạng khó chịu của hẳn mà đến an ủi. Mím cười, hẳn hít sâu một hơi rồi thờ nhẹ ra. Tạm gác những suy nghĩ linh tinh ra sau đầu, hẳn lẳng lặng nắm tay Thương quan sát hai ông cháu.

Một lát sau, bộc phát cảm xúc xong thì hai ông cháu dần bình tĩnh trở lại. Lên tiếng hỏi Thu Trang về con gái và con rể, ông bác cực kì đau buồn khi nghe câu trả lời rằng hai người đã mất. Mặc dù, ban đầu nhìn thấy có một mình Thu Trang là ông bác cũng an đoán được kết quả. Nhưng khi nghe sự thật, trong lòng ông bác vẫn nhói lên đau đớn. Cú sốc này quá lớn, dù ông bác là người rất mạnh mẽ, nhưng cũng không chịu nổi mà chảy nước mắt. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

Ở bên cạnh, thấy ông buồn, Thu Trang liền nhẹ nhàng an ủi ông. Đợi cho ông ổn định trở lại, cô bé kéo tay ông đi tới trước mặt Tần rồi lên tiếng:

- Ông! Chính chú ấy là người cứu con... – Vừa nói, cô bé vừa chỉ tay.

Nghe Thu Trang nói hết câu, ông bác gật đầu ý bảo đã biết. Rồi dưới sự chứng kiến của mọi người, ông bác cúi gập người, hô lên dứt khoát:

- Cảm ơn cậu!

Vội tiến lên đỡ ông bác, Tần từ tốn nói:

- Không có gì đâu bác... Chuyện nhỏ thôi đấy mà...

- Không. Đối với tôi đây ân đức lớn lao. Sau này cậu bảo tôi làm gì cũng được. – Bắt tay Tần, ông bác kích động nói. Sự nhớ ra điều gì đó, ông bác cất tiếng hỏi tiếp:

- À! Các cô cậu đã ăn chưa? Đi. Tôi nhà ăn tôi mời...

- Bọn cháu ăn lúc nãy rồi! Bác đừng lo. Nếu bác chưa ăn thì đi ăn thôi... – Tần mỉm cười đáp lời.

- Ăn rồi, ăn thêm nữa cho tốt... Nào đi thôi... – Ông bác nhiệt tình định kéo Tần đi. Sợ hẳn ngại việc mình tài chính không đủ mời nhiều người, ông bác vỗ ngực đảm bảo.

- Đi! Các cô cậu đừng lo, tôi dư dả mời cả nhóm

- Không. Không. Bọn cháu ăn no thật rồi mà, giờ đang muốn đi nghỉ ngơi một lát. – Thấy ông bác nhiệt tình quá, Tần đưa ra lý do để ngăn cản.

- Vậy tốt... Tôi tên là Đồ, còn cậu là? – Nghe hẳn nói vậy, bác Đồ không cưỡng cầu nữa tự giới thiệu tên mình rồi hỏi lại Tần.

- Cháu tên Tần! – Hẳn đáp.

- Thôi được rồi! Tôi cậu cùng cả nhóm phải đợi tôi ở nhà ăn nhé. Bữa tối nay chắc chắn phải để tôi lo. – Bác Đồ nghiêm túc dặn dò Tần.

- Được. Bọn cháu chắc chắn sẽ đợi... Bác cứ yên tâm đi ăn thôi... – Tần khẳng định đáp cho ông bác yên tâm.

- Vậy tôi đi ăn cái! Nay bận quá, giờ đói rã ruột rồi... – Gật đầu, bác Đồ hào sảng nói.

- Được... Được... Bác đi ngay thôi... – Tần thiện ý thúc giục, hẳn không ngờ hơn mười hai giờ trưa rồi mà ông bác vẫn chưa ăn. Nhìn vào quần hàm có nhiều sao trên áo ông bác, hẳn liền đoán được nguyên nhân tại sao. Ông bác chắc phải giữ chức vụ cao trong “Khu an toàn” nên lượng công việc bận rộn hơn người bình thường nhiều, ăn muộn cũng là điều dễ hiểu.

- Cháu đi với ông nhé Thu Trang? – Bác Đồ lên tiếng hỏi cháu mình.

- Không – Thu Trang từ chối. Cô bé chỉ tay vào hai đồng bạn thân thiết của mình Kim Ngân và Uyên Nhi rồi nói tiếp:

- Con muốn ở cùng các bạn cơ...

Bác Đồ trầm ngâm nhìn hai cô bé một chút rồi gật đầu đồng ý yêu cầu của cháu.

- Được!

Gần đây ông bác cũng đang bận thí nghiệm đến giai đoạn mấu chốt, thời gian rảnh không nhiều. Nhưng người thân duy nhất còn lại bây giờ là cháu mình nên ông bác không thể không quan tâm. Con bé có bạn chơi thế này thì tốt quá, chỉ là như vậy thì chưa đủ. Nghĩ đi, nghĩ lại, ông bác lên tiếng nhờ Tần:

- Đây Tần! Bác nhờ chút. Lát nữa cháu giúp bác mang Thu Trang đến trường giáo dưỡng đăng ký nhập học nhé...

- Vâng! – Buổi chiều cũng không bận gì, Tần lập tức đồng ý.

- Không! Con không muốn đi học đâu...! – Nghe thấy mình sắp phải đến trường, Thu Trang lắc đầu chen vào.

- Ngoan nào! Vào trường giáo dưỡng là tốt cho con. Nghe lời ông đi đừng bướng nữa... – Xoa đầu Thu Trang, ông bác dịu giọng dỗ dành.

- Ừ ừ... Con phải ở mới hai bạn cơ... Không đi học đâu... Ông để con đi cùng hai bạn nhé... – Mặc cho ông nói, Thu Trang không nghe mà níu tay làm nũng. Có vẻ như việc cùng chịu hoàn nạn đã khiến cả ba cô bé gắn kết với nhau không muốn xa rời.

- Được... Được... Thế hai bạn cũng đến trường thì con cũng phải theo nhé... – Không muốn ép buộc cháu mình, ông bác mềm lòng khuyên nhủ. Thấy cháu mình muốn ở cùng bạn, ông bác nhanh trí đưa ra ý kiến muốn cả ba cùng đến trường giáo dưỡng.

- Vâng! – Ngẫm nghĩ một chút, Thu Trang gật đầu đồng ý với ông.

Tạm thời ổn định được cháu mình, ông bác chuyển sang hỏi ý kiến Tần.

- Cháu có muốn đưa hai cô bé này nhập học cùng với Thu Trang một thể không?

Nghe bác Đồ hỏi, Tân liếc mắt nhìn Kim Ngân và Uyên Nhi rồi cau mày suy nghĩ. Hai cô bé đáng thương không may mắn được như Thu Trang, bây giờ hai em đã không còn người thân nào trên đời nữa. Là người cứu hai cô bé, hẳn biết mình phải có trách nhiệm đảm bảo cả hai có cuộc sống tốt nhất. Mà trường giáo dưỡng thì hẳn cũng đọc sơ qua ở quyền giới thiệu “Khu an toàn” rồi, nhưng thực tế vẫn chưa biết thế nào. Giờ đột ngột đề hai cô bé vào chỗ xa lạ thì hẳn cảm thấy không yên tâm. Cho nên, trước khi quyết định, hẳn cần biết nhiều thông tin về trường hơn nữa.

Nghĩ xong, Tân liếc nhìn bác Đồ cất lời:

- Cháu cũng muốn đề hai cô bé tới trường giáo dưỡng. Nhưng cả hai giờ không còn người thân, đến đó cháu không yên tâm.

- Nếu hai cô bé này không còn người thân thì cháu càng phải đưa cả hai đến trường. – Thấy Tân nói vậy, bác Đồ lập tức khẳng định. Rồi không để hẳn kịp thắc mắc, ông bác liền giải thích tiếp.

- Không giống như những đứa trẻ còn người thân, những đối tượng trẻ mồ côi sẽ được hưởng chính sách khác biệt hoàn toàn. Quân đội không chỉ chu cấp ăn uống đầy đủ, giáo dục miễn phí mà còn không giới hạn độ tuổi như những đứa trẻ có người thân... Chẳng hạn như Thu Trang vào học thì mỗi bữa ăn sẽ chỉ được cấp cho một khẩu phần nhất định còn hai đứa bé này thì có thể ăn thoải mái đến no thì thôi. Rồi từ năm mười ba tuổi đến mười sáu tuổi trợ cấp của Thu Trang sẽ bị cắt giảm dần, còn hai cô bé thì vẫn giữ nguyên như lúc ban đầu. Rồi hai cô bé còn được nhận cả khoản trợ cấp Dcoin riêng, là 20Dcoin mỗi ngày mà Thu Trang không có phần. Còn nhiều lắm, cháu nên đưa hai cô bé đến trường là tốt nhất...

Cẩn thận suy ngẫm lời ông bác giải thích, Tân cảm thấy đề Kim Ngân và Uyên Nhi tới trường giáo dưỡng đúng là một lựa chọn tốt nhất. Không chỉ được ăn uống no đủ, dạy dỗ miễn phí đến khi trưởng thành, mà không cần làm gì cũng có lương hàng ngày. Hai mươi Dcoin không phải là con số thấp, tích lũy dần dần, rồi hai cô bé sẽ có được một khoản kha khá, thừa sức tự lập trong “Khu an toàn”.

Không còn gì khúc mắc nữa, Tân nhanh chóng đồng ý:

- Vậy tốt quá! Buổi chiều nay cháu chắc chắn sẽ đăng ký cho cả Kim Ngân và Uyên Nhi nữa.

- Được! Cháu cứ đến nói cho đồng chí phụ trách nhập học một tiếng là ô-kê. Còn đầu bác sẽ sắp xếp cho mấy đứa vào lớp học tốt nhất sau... – Bác Đồ gật đầu khẳng định.

- Ơc... Ừc... Ừc... – Vừa nói hết câu, bụng bác Đồ liền réo lên đòi ăn.

Xoa cái bụng, bác Đồ hơi xấu hổ dạn dò Tân:

- Thôi bác đi ăn cái. Mà chốc nữa, cháu đến chỗ bác làm nhé. Bác có món quà tặng cháu. Cứ tìm đến khu nghiên cứu 02, nói cho đồng chí trực ban một tiếng là được.

Nói xong, bác Đồ xoa đầu Thu Trang, dặn dò mấy câu xong liền vội vàng bước đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Bạch Miện

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Món quà bí ẩn

Sau khi bác Đồ rời khỏi thì nhóm của Tân tiếp tục hoàn thành nốt thủ tục nhận phòng. Tiến đến quầy lễ tân nộp giấy tờ và khai thông tin xong, đồng chí quản lý chung cư liền cấp cho cả bọn hai phòng gần nhau là 504 và 505 trên tầng 5 của dãy nhà. Cầm chìa khóa phòng trong tay, Tân háo hức theo Hùng và Trâm leo cầu thang lên tầng 5. Lần đầu được ở chung cư cao cấp, lại còn là phòng riêng, hẳn khá là chờ mong. Tuy hoàn cảnh lúc này không thích hợp, nhưng trước kia hẳn luôn ao ước có một ngày được sở hữu căn hộ như trong phim thế này nên bây giờ tâm trạng rất là hưng phấn.

Mất khoảng chục phút leo trèo, cuối cùng cả bọn cũng đặt chân lên tầng năm. Đi dọc hành lang, Tân rất nhanh tìm đến phòng của mình. Cầm chìa khóa vào ổ, vặn chốt, đẩy cửa vào trong, một loạt thao tác làm hẳn có cảm giác mình giống như là một doanh nhân thành công vậy. Ở bên cạnh, Huyền Linh, Trâm và mấy cô bé cũng đã vào chung phòng 504. Trong lúc đi chuyên, cả bọn đã thống nhất với nhau là dành ra một tiếng để nghỉ trưa, rồi sau đó làm những việc khác sau.

Vừa bước vào trong căn phòng, Tân lập tức bị choáng ngợp bởi không gian sang trọng và hào nhoáng. Nhìn sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, hẳn tuy không biết là gỗ gì, nhưng cũng đoán được đây chắc chắn phải là loại cao cấp đắt tiền. Vội bước vào trong, hẳn không kịp chờ đợi đặt mông ngồi xuống ghế sofa. Cảm nhận độ mềm mại kinh người của chất da xịn, hẳn thoải mái đến mức chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc ngay. Ngửa đầu lên nhìn chiếc đèn chùm treo trên trần nhà, hẳn thầm thán phục trong lòng về độ tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy. Căn hộ chung cư này đúng là không uổng danh tốp cao cấp nhất thành phố Nội Hà, vì không chỉ có không gian rộng rãi, nội thất sang trọng, mà tầm nhìn ban công cũng rất đẹp khi hẳn có thể quan sát được công viên bên dưới từ đây. Chỉ là trong phòng khá tối, hẳn không biết liệu có điện hay không liền lên tiếng hỏi Hùng:

- Phòng ở có điện nước không nhì Hùng?

Đang nằm trên ghế sofa, chuẩn bị ngủ một giấc, nghe Tân hỏi, Hùng há mồm ngáp một cái rồi đáp lời:

- Ờ ơ ơ hờ hờ! Có anh ự. Nhưng điện nước giá đắt cực kì, cần lắm anh hăng dùng...

Ban đầu khi nghe Hùng nói có điện nước, hẳn vui mừng muốn đi tắm. Nhưng thấy cậu ta cường điệu về giá điện nước, hẳn cũng sờ hờ lại:

- Tại sao giá điện nước lại mắc như vậy?

- Thì anh biết đấy, sau trận động đất, điện với nước bị mất sạch. Trong “Khu an toàn” gần đây mới xây dựng hệ thống lọc nước, lấy từ hồ nhân tạo lớn, nhưng cơ sở hạ tầng chưa cung cấp được nhiều. Còn điện thì em nghe nói là đang sử dụng máy phát điện công nghiệp chạy dầu diesel, mà với tình hình bây giờ thì tất nhiên là dầu khan hiếm rồi... – Hùng kiên nhẫn giải thích. Có lẽ là quá mệt mỏi nên nói được hết mấy câu, chỗ câu ta liền bắt đầu vang lên tiếng ngáy ngủ.

Biết được nguyên nhân, Tân tạm thời từ bỏ ý định đi tắm. Nhìn Hùng và con Lu ngủ đã chìm vào giấc ngủ ngon trên ghế sofa, đôi mắt của hắn liền dúi lại với nhau. Cởi bỏ áo khoác ngoài ra, hắn đến cạnh ban công, đặt mình xuống chiếc ghế mây dài, rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage Đảo 13).

.....MTTH.....

- Tút... Tút... Tút...

Khoảng một tiếng sau, tiếng đồng hồ báo thức đeo tay vang lên kéo Tân thoát ra khỏi giấc ngủ. Vội bấm nút tắt, hắn ngáp mấy hơi dài rồi vươn vai đứng dậy. Từ lúc tận thế xảy ra, đã lâu rồi hắn mới có một giấc ngủ ngon đến vậy. Mở cửa kính, bước ra ngoài ban công, hắn ngửa cổ hít một hơi thật sâu. Cảm nhận dòng khí trong lành mát lạnh tràn vào phổi, con buồn ngủ mòng lóng nhanh chóng bị đánh tan giúp hắn tỉnh táo trở lại. Nghe thấy bên dưới mặt đất có tiếng động, hắn tiến sát đến mép ban công đưa mắt quan sát.

Bên dưới lúc này đã có rất đông người đông người qua lại, làm việc bận rộn. Dưới sự chỉ huy của quân đội, mọi người đang cải tạo khu vực vườn hoa công viên thành những luống hoa màu. Công việc được phân công rất khoa học và nhịp nhàng, nam có nhiệm vụ cuốc đất tạo luống, gánh nước, còn nữ thì gieo hạt, bón phân, trồng cây non và tưới nước cho rau. Bầu không khí lao động rộn ràng lan tràn khắp mọi góc ngách làm hắn có cảm giác mình như lạc vào một bộ phim thời kháng chiến vậy. Trên mặt ai cũng vui cười, đôi mắt thì ánh lên tia sáng hi vọng dù không biết tương lai của mình sẽ ra sao.

Ngắm nhìn một lúc, Tân lơ đãng nhìn lên xem thì thấy vậy mà đã hơn một giờ chiều. Ngẩng đầu lên ngược nhìn, hắn thấy bầu trời âm u cuối cùng cũng đã hừng sáng. Sương mờ đã tan đi hoàn toàn làm không gian trở nên thoáng đãng và khiến tầm nhìn tăng lên rõ rệt. Nếu ban công hướng ra phía thành phố bên ngoài, hắn nghĩ dùng ống nhòm có thể giúp mình quan sát được khu vực khá xa. Nhiệt độ cũng ấm lên nhiều lắm, hắn chỉ mặc mỗi chiếc áo thu đông mỏng, nhưng cũng không cảm thấy quá lạnh. Nhớ đến lời dặn của bác Đồ lúc trưa, hắn biết bây giờ là lúc mình phải đi thực hiện ngay.

Quay vào trong phòng, hắn lớn tiếng đánh thức Hùng và con Lu dậy. Mặc kệ cho cậu em phản nản, hắn lại gắn hết lòn vào tai một chầu nữa cho khỏi ngủ tiếp luôn. Trong lúc cậu em vẫn còn ngáp ngấn ngáp dài, hắn lục trong ba lô của mình lấy ra một bộ quần áo, giày tất rồi đi tới phòng tắm. Bật điện lên, hắn mở nước gội đầu và rửa qua người một cách nhanh chóng. Suốt quá trình, hắn cố gắng sử dụng nước tiết kiệm nhất có thể. Dù không biết giá rõ giá điện nước Hùng nói đắt cỡ nào, nhưng cứ tiết kiệm không đi đâu mà thừa cả.

Đứng tại bồn rửa mặt trước tấm gương, hắn may mắn tìm thấy dao cạo râu nên quyết định xử lý sạch sẽ lớp lông lá lởm chởm trên mặt. Lâu rồi không cạo râu, hắn phải mất đến gần một phút mới làm xong. Lấy sợi dây thun buộc tạm mái tóc dài rồi tung thành đuôi ngựa, hắn lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh của mình trong gương. Đến hôm nay, diện mạo của hắn có thể nói là đã lột xác hoàn toàn so với lúc ban đầu. Làn da thô ráp, rám đen đầy mụn trứng cá bọc đã biến đổi thành mịn màng sáng khỏe. Ngũ quan có vẻ cân đối hơn, ánh mắt cam chịu, tự ti trước kia đã trở nên cương quyết. Chỉ là vết sẹo dài đuôi mắt phải vẫn không thay đổi, khiến cho dung mạo của hắn dù tăng lên đáng kể, nhưng lại mang dáng vẻ chút gì đó còn dỏ.

Đang nhắm tính trong đầu nhờ Hùng cắt hộ mái tóc cho đỡ vướng thì hắn bất ngờ nghe tiếng cậu ta sau lưng:

- Trời! Anh Tân đẹp trai v* !*. Chết như nước cất vậy. Thế này gái mà nhìn thấy lại gục như điều đồ cho mà xem. – Mất một lúc để thoát khỏi cảm giác ngái ngủ, Hùng vừa đi tới nhà tắm liền chứng kiến vẻ phong trần của Tân. Ánh mắt sáng lên, cậu ta kích động chạy quanh ngắm nghía rồi không tiếc lời khen.

Mặc dù được người khác tán dương là chuyện rất vui vẻ, nhưng thời gian đã muộn, bây giờ không phải là lúc vui đùa nên Tân quay sang thúc giục:

- Thôi chú đừng đùa nữa. Nhanh chóng rửa mặt đi rồi dẫn anh đến địa điểm bác Đồ hẹn lúc trưa...

- Được... Được... Xong ngay đây anh... – Biết tí nữa còn việc quan trọng, Hùng gật đầu đồng ý.

Đội Hùng vệ sinh cá nhân qua loa xong thì cả hai cùng với con Lu bước ra khỏi phòng. Trước khi đi, theo thói quen, Tân giắt cái riêu vào sau thắt lưng như thường lệ. Tới trước phòng bên cạnh, hắn vừa gõ cửa được vài nhát thì Huyền Linh, Trâm và mấy cô bé mở cửa bước ra. Nhìn thấy dáng vẻ đại ca xã hội của hắn, Trâm thoáng kinh ngạc khẽ cười, còn Huyền Linh thì đỏ mặt liên tục liếc trộm. Mấy cô bé thì cũng sờ mắt mấy giây xong liền riu rít vây quanh, An Nhiên lấy cái máy ảnh ra không biết từ lúc nào bấm chụp tanh tách, trong khi đó Thương lại lặng lẽ nắm tay hắn. Thấy mọi người phản ứng dữ dội như vậy, hắn cảm thấy hơi xấu hổ đưa tay gỡ đầu. Xem ra, hắn phải cắt tóc thật rồi, nếu không người khác vừa nhìn thấy đã tưởng là thành phần bất hảo mất.

Sau khi ăn no, ngủ một giấc ngon lành thì sức khỏe cả bọn đã được hồi phục hoàn toàn. Với cơ thể tràn ngập năng lượng và sức sống, nhóm của Tân theo Hùng và Trâm bước nhanh chóng xuống cầu thang. Không có thời gian quan sát những người khác làm việc ở công viên trước cửa, rồi khỏi tòa nhà là cả bọn nhanh chóng di chuyển theo hướng nam. Mất khoảng chục phút để vượt qua khu dân cư với nhiều tòa nhà cao tầng đồ sộ, cả bọn tiến tới một chỗ bãi đất trống trải rộng mênh mông với rất nhiều người đang bận rộn. Họ đang làm một việc khó tin, đó là cấy lúa nước ngay giữa lòng khu đô thị. Khá là kinh ngạc về điều này, nhìn những dấu tích còn sót lại, hắn có thể nhận ra được chỗ đất trống này trước kia chắc là sân thể dục lớn.

Thấy mọi người kinh ngạc, Hùng lập tức cất tiếng giới thiệu giống như một hướng dẫn viên du lịch:

- Xin mọi người chú ý! Trước mắt chúng ta là khu nông nghiệp 01, mô hình thâm canh lúa nước. Toàn bộ khu vực có diện tích 3ha này trước kia là sân thể thao tổng hợp ngoài trời với nền cỏ, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn các chiến sĩ quân đội đã cải tạo thành ruộng, đạt điều kiện cho phép gieo trồng... Hiện khu vực này là nơi cung cấp nhiều nhiệm vụ nhất và gần như ai cũng có thể tiếp nhận, chỉ cần thông qua một khóa huấn luyện cấp tốc...

-

Nghe Hùng lái nhai, cả bọn đứng là biết thêm nhiều thông tin thật, nhưng tốc độ lại chậm đi thấy rõ. Không để Hùng nói thêm nữa, Tân túm cổ cậu ta lôi đi cho kịp bước mấy cô gái. Ở gần đó, con Lu vẫn luôn im lặng, không hiểu sao lúc nhìn thấy đồng ruộng liền hưng phấn chạy xung quanh, thỉnh thoảng lại nhảy cẫng lên khiến An Nhiên và ba cô bé không được cười lên khanh khách đuổi theo. Nhìn mấy cô bé và con Lu nô đùa, bất giác những ký ức thơ ấu, cảnh hai anh em hắn chôn trâu ngoài đồng, cùng chơi với nhau nổi lên làm hắn thấy ấm trong lòng.

Hơn chục phút sau, vượt qua khu vực đồng ruộng, bãi bơi, rồi công viên nước, đến gần khu vực toàn những tòa cao ốc thẳng đứng, bề ngoài toàn kính thì Hùng và Trâm lên tiếng nói là đã đến đích. Nhìn trước cửa trụ sở có vài đồng chí canh gác, Tân nhanh chóng tiến tới trước mặt họ rồi lên tiếng:

- Xin chào đồng chí! Tôi được bác Đồ hẹn tới đây, không biết tòa nhà này có phải là nơi làm việc của bác ấy không?

Nghe Tân trình bày, đồng chí canh gác gật đầu rồi mỉm cười đáp:

- Đúng rồi! Đại tá đã dặn từ trước, anh đợi một chút để tôi vào thông báo.

Nói hết câu xong, đồng chí canh gác nhanh chóng cất bước đi vào bên trong tòa nhà.

Nhờ đồng chí canh gác vừa tiết lộ thông tin Tân mới biết bác Đô không ngờ lại giữ chức vụ đại tá. Địa vị của bác ở trong “Khu an toàn” chắc phải tương đối cao, xem ra Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi sắp tới sẽ được nhờ rồi. Chứng kiến khu vực này được bảo mật cao hơn những nơi khác, hấn không hiểu ở bên trong làm gì nên cất tiếng hỏi Hùng:

- Nơi này làm gì mà nhiều người bảo vệ thế Hùng?

- Đây là khu vực nghiên cứu, nơi chế tạo ra vũ khí, đạn dược, người bình thường không được phép đặt chân vào... – Hùng giải thích rất nhanh.

- Vũ khí chắc là các loại súng ống nhĩ? – Liên tưởng ngay đến vũ khí nóng của quân đội, Tân hỏi Hùng tiếp.

- Đúng vậy anh! – Hùng gật đầu đồng ý. Sau đó, cậu ta ra về thần bí rồi nói nhỏ:

- Em nghe người ta bàn, ngoài những vũ khí thông thường ra, mới đây quân đội đang nghiên cứu và phát triển công nghệ vũ khí siêu nhiên, giống như phim khoa học viễn tưởng vậy.

Nghe Hùng kể lể, Tân và tất cả mọi người trong nhóm trừ con Lu đều chúi đầu lắng nghe với vẻ hết sức tò mò. Thấy cậu em có tình ra vẻ như vậy, hấn liền nhanh chóng gãi đúng chỗ ngứa bằng cách thốt lên kinh ngạc:

- Trời! Vũ khí như khoa học viễn tưởng. Ghê gớm vậy! Em có biết thế nào không?

Rất hài lòng về biểu hiện của anh Tân và mọi người, Hùng mỉm cười nói tiếp:

- Cái này mới có phong phanh thôi, em cũng chưa được nhìn thấy. Nhưng em biết có mấy người đã được thử nghiệm vũ khí, chắc không lâu nữa là quân đội công bố thôi...

Càng lúc càng tò mò hơn, Tân định cất tiếng hỏi tiếp thì ở đằng sau vang lên tiếp bác Đô:

- Thu Trang! Ông ôm cái nào!

Ngoái lại, Tân thấy bác Đô đã đến chỗ cả bọn không biết từ lúc nào, cũng tại cả bọn mãi mê nghe Hùng kể chuyện quá. Ông bác một tay ẵm Thu Trang, tay còn lại thì xách chiếc va-li đen với vẻ bề ngoài rất sang trọng.

Đang tò mò không biết bên trong va-li chứa cái gì thì bác Đô đi tới trước mặt hấn cười nói:

- Mấy đứa tới đúng lúc lắm, bác vừa rảnh tay được một chút. Thời gian của bác không nhiều, giờ đang bận thí nghiệm quan trọng. Đây, bác có món quà tặng cho cháu, lát nữa về phòng hàng mở ra xem... – Bác Đô vừa nói vừa đưa chiếc va-li cho hấn.

Định mở miệng từ chối, nhưng nhìn vào ánh mắt kiên quyết của bác Đô, Tân ngập ngừng một chút rồi chấp nhận.

- Vậy cháu cảm ơn bác! – Tiếp nhận chiếc va-li Tân cất lời cảm ơn.

Đưa chiếc va-li xong, bác Đô lại móc trong túi áo ra một tờ giấy giao cho hấn nói tiếp:

- Mật mã mở khóa và giới thiệu về món quà ở trong đây, trước khi mở va-li và hiểu rõ món quà cháu phải giữ nó cẩn thận. Tốt nhất về phòng cháu hãy xem... – Cẩn thận dặn dò mấy câu, bác Đô giờ đồng hồ đeo tay lên xem rồi nói nhanh:

- Thôi! Giờ cháu giúp bác mang Thu Trang và mấy cô bé đến trường giáo dưỡng đăng ký đi. Bác đánh tiếng với bên đó rồi, tới nơi nói một tiếng là có người sắp xếp. Mà nếu như cháu muốn thì cho cả hai cô bé này học cùng một thể cũng được... – Bác Đô vừa nói vừa chỉ tay vào Thương và An Nhiên.

- Vâng! Cháu sẽ suy nghĩ điều này... – Biết ông bác có ý tốt, Tân gật đầu đáp.

- Được! Bác phải vào trong rồi. Tí nữa có vấn đề gì thì nói cho đồng chí tuyển sinh ở trường bộ đàm cho bác... – Đặt Thu Trang xuống, bác Đô dặn Tân mấy câu nữa. Nói xong, ông bác xoa đầu cháu mình áy náy nói:

- Thu Trang ngoan nhé! Đến trường học trước, một tí nữa ông rảnh là đến thăm cháu ngay...

Thấy cháu mình ngoan ngoãn gật đầu, ông bác dứt khoát quay về khu nghiên cứu. Lúc gần vào cửa, ông bác sức nhớ ra vẫn còn quên một điều quan trọng nên ngoái đầu hô lên:

- Tối nay, tầm năm giờ, tất cả mọi người trong nhóm cô cậu nhớ đợi bác trước cửa nhà ăn khu A nhé...

- Vâng! – Cả bọn đồng loạt lớn tiếng đáp lời ông bác nhiệt tình.

- Còn nữa! Tân nhớ về phòng hãy mở quà đấy... – Hô thêm câu nữa, bác Đô đi mất hút vào trong tòa nhà.

-

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mật Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114: “Khiên phản lực”

Rời khỏi khu vực nghiên cứu, dưới sự dẫn đường của Trâm và Hùng, nhóm của Tân di chuyển đến trường giáo dưỡng. Trên đường đi, dù rất tò mò về món quà bác Đồ tặng, nhưng nhớ kĩ lời dặn nên Tân nhất định không mở mặc cho Hùng ra sức năn nỉ. Tuy chưa biết bên trong va-li có gì, nhưng nhìn vào thái độ cẩn trọng của ông bác thì hẳn cũng đoán được đây chắc chắn là thứ không tầm thường.

Khoảng cách từ khu nghiên cứu đến trường giáo dưỡng cũng không xa lắm, cho nên cả bọn vượt qua vài tòa nhà cao ốc là tới nơi. Nhìn những dãy nhà đồ sộ được bố cục theo phong cách châu Âu đẹp mắt, Tân đoán rằng ngôi trường này trước kia chắc chỉ có tầng lớp thượng lưu mới đủ điều kiện đưa con em vào học. Có lẽ, sẽ chẳng có ai nghĩ đến một ngày, ngôi trường là nơi miễn phí cho mọi đứa trẻ, không phân biệt tầng lớp, xuất thân.

Ngẩng nhìn ngôi trường một lát rồi cả bọn tiến tới trước cửa phòng bảo vệ cạnh cổng. Trình bày cho đồng chí bảo vệ biết mục đích xong, theo lời chỉ dẫn cả bọn tìm đường đến phòng tuyển sinh. Trên đường đi, Tân nhìn thấy có rất nhiều đội ngũ là những đứa trẻ còn rất ít tuổi được thầy cô giáo là các chiến sĩ bộ đội tập huấn quân sự. Trong thời mạt thế, quân đội đưa ra phương án giáo dục thể này là rất hợp lý vì các yếu tố như vũ lực, hợp tác đoàn đội phải luôn được ưu tiên đặt lên hàng đầu, còn những kiến thức khác chỉ cần học sơ qua căn bản là tốt. Như vậy, nghĩ tới việc mình sắp giao ba cô bé cho trường giáo dưỡng dạy dỗ, hẳn cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Khoảng năm phút sau, cả bọn tới phòng tuyển sinh, nằm ở tòa nhà trung tâm ngay trước cổng trường. Nhờ bác Đồ đánh tiếng từ trước, Tân trình bày cho nữ đồng chí trực ban biết xong là mọi thủ tục được thực hiện ngay. Trong lúc chờ nữ đồng chí làm giấy tờ cho ba cô bé, hẳn quay sang nhìn Thương và An Nhiên một chút rồi lên tiếng:

- Hai đứa có muốn nhập học cùng ba bạn không?

Nghe hẳn hỏi, Thương lập tức lắc đầu không chút do dự. Trong ánh mắt của em, hẳn nhận thấy được sự lệ thuộc không muốn rời xa giữa những người thân với nhau. Không biết từ lúc nào, địa vị của hẳn ở trong lòng em đã trở nên quan trọng đến vậy. Giống với Thương, An Nhiên cũng từ chối nhập học. Con bé mặc dù khá thân với Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi, nhưng hẳn biết An Nhiên sẽ không bao giờ rời xa mẹ mình vì bất cứ lí do gì đi chăng nữa.

Không ép buộc Thương và An Nhiên, cả hai đã quyết định thì hẳn chắc chắn phải tôn trọng điều đó. Khác với những đứa trẻ cùng tuổi, hẳn biết suy nghĩ của cả hai trong một số trường hợp thì chín chắn giống như người trưởng thành.

Làm thủ tục xong, ba cô bé, mỗi người được phát hai bộ đồng phục cùng một ít quần áo mùa đông và sách vở. Sau đó, dưới sự dẫn đường nữ đồng chí trực ban, ba cô bé đi tới khu ký túc. Mặc dù, bác Đồ đã dặn là sẽ giúp cả ba có điều kiện tốt nhất, nhưng Tân vẫn đi theo đến chỗ ở xem xét cho yên tâm.

Một lát sau, tới khu ký túc xá, ba cô bé được phát thêm chăn màn và một số vật dụng cá nhân nữa. Rồi theo sự sắp xếp của của đồng chí quản lý, cả ba ở chung một phòng tập thể với mười cô bé cùng tuổi khác. Cả bọn giúp ba cô bé mang đồ đạc lên phòng sắp xếp, Tân không thấy bạn cùng phòng của cả ba vì những đứa trẻ kia đã đi học hết. Hơi đáng tiếc vì không gặp được mấy cô bé kia để xem tính nết ra sao, nhưng vấn đề đó cũng không quá lớn, tầm tới hẳn tới thăm lần nữa là được.

Trước khi rời khỏi, hẳn cẩn thận dặn dò cả ba mấy câu. Biết từ giờ trở đi sẽ không được đồng hành cùng nhóm của hẳn nữa, ba cô bé quyến luyến bật khóc. Đặc biệt là con Lu, cả ba ôm chầm lấy nó không muốn rời xa. Tưởng chừng mình sẽ phải tốn miệng lưỡi dỗ dành, nhưng cả ba rất hiểu chuyện, chỉ giữ cả bọn ở lại thêm một chút rồi ngoan ngoãn tạm biệt.

.....MTTH.....

Ra khỏi trường giáo dưỡng, cả bọn xem thời gian vậy mà đã hơn ba giờ. Trên cao, bầu trời đã bắt đầu âm u tối, không khí thì ngày một lạnh. Nhìn thời tiết giống như sắp mưa, cả bọn không còn hứng thú đi thăm quan “Khu an toàn” nữa mà thống nhất với nhau là quay về phòng. Quyết định như vậy, cả bọn nhanh chóng di chuyển.

Một lát sau, về tới trước cửa tòa nhà chung cư, Tân thấy mọi người vẫn còn làm việc hết sức hăng say ở công viên đối diện. Cảm nhận bầu không khí lao động rộn ràng khắp muôn nơi, hẳn cảm giác mình rảnh rỗi thế này thật không tốt. Nhủ thầm trong lòng, ngày mai phải tìm kiếm một nhiệm vụ nào đó để đi làm rồi hẳn cùng mọi người nhanh chóng vào tòa nhà chung cư.

Leo cầu thang lên tầng năm, cả bọn tụ tập tại phòng của Tân. Vừa bước vào trong phòng, đặt mông ngồi xuống ghế so-fa Hùng đã không nhịn được lên tiếng:

- Anh Tân! Mau mở va-li ra xem bên trong có gì đề...

Cũng hết sức tò mò về đồ vật bên trong va-li, Tân gạt đầu đồng ý ngay:

- Được!

Nói xong, hẳn móc tờ giấy ghi mật mã ra đọc đề Hùng vận những con số mở khóa. Lách cách mất mấy giây, cuối cùng Hùng cũng mở khóa thành công.

- Cách!

Âm thanh chốt khóa bung ra, dưới ánh mắt chăm chú của cả bọn, Hùng từ từ mở nắp va-li. Chứng kiến vật phẩm bên trong là cái gì, cả bọn không khỏi thốt lên kinh ngạc. Chắc chắn ai có thể tưởng tượng ra được, món quà bác Đồ tặng lại là một tấm khiên. Cẩn thận nhắc nó lên, Tân chăm chú quan sát.

Chiếc khiên được thiết kế dạng hình tam giác với năm centimet viền ngoài màu trắng bạc, sâu vào trong là màu đen kim loại và ở giữa trung tâm nhô lên một mũi nhọn hình thoi màu tím long lanh như đá quý. Kích cỡ của khiên khá nhỏ, chiều dài chỉ khoảng ba chục phân, cạnh trên rộng khoảng mười bảy phân, hai cạnh bên chéo xuống nhọn, rồi sắc ở gần mũi dưới. Các cạnh bên của khiên hơi mỏng, dày dần khi vào giữa. Phần mép trên cùng của khiên được gắn thêm ba viên đá màu xanh lục, trông rất đẹp mắt. Trọng lượng của chiếc khiên khá nhẹ, chắc chỉ tầm bốn đến năm cân.

Nhìn tổng thể, cái khiên rất tinh xảo giống như một món đồ nghệ thuật vậy. Mấy cô gái có vẻ rất thích thú với món quà này, khi thỉnh thoảng lại thốt lên trầm trồ thán phục. Chẳng lẽ món quà bí ẩn mà bác Đồ tặng chỉ đơn giản là một món đồ chơi, Tân cảm thấy điều này thật khó tin. Sự nhớ ra ông bác có dán tờ giấy trên tay còn ghi giới thiệu về món quà nữa nên hẳn lập tức lật sang mặt sau.

Dòng chữ đầu tiên hẳn đọc được là tên món đồ, “Khiên phản lực”. Tên của chiếc khiên thật lạ, hẳn nhủ mảy chăm chú đọc tiếp thì thấy nội dung ghi như sau. Đừng để hình dáng bề ngoài của chiếc khiên đánh lừa, đây là một thứ vũ khí. Những năm gần đây, thảm họa, thiên tai xảy ra liên miên, đi cùng với nó là nhiều loại vật chất mới lộ diện. Trong hồ từ thần, các nhà khoa học quân đội đã tìm thấy một loại “Đá năng lượng” màu tím sẫm. Sau khi nghiên cứu, họ nhanh chóng nhận ra thứ này là một loại vật chất hoàn toàn mới. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage Đạo 13)

Những đặc tính của đá năng lượng vô cùng kì lạ, nó không chỉ hấp thụ được tất cả các loại năng lượng rồi tích trữ lại, mà còn có thể biến đổi và giải phóng năng lượng ra thành nhiều dạng khác nhau. Điều kiện cần thiết để thực hiện được phản ứng này là phải thay đổi cấu trúc phân tử của “Đá năng lượng”. Phần lõi của “Khiên phản lực” là một biến thể của “Đá năng lượng”, có thể hấp thụ lực tác động tới một mức nhất định sẽ tự động phản lại không cần thông qua tiếp xúc. Lấy phần lõi làm hạch tâm, ông bác đã dùng công nghệ phủ na-no nhiều lớp với vật liệu là Titanium và kim loại siêu hiếm Iridium thế là chiếc “Khiên phản lực” được tạo ra.

Cho nên, ngoài các tính năng giống một cái khiên thông thường khác như trọng lượng nhẹ, cứng rắn và chắc chắn thì cái khiên này còn có các điểm nổi trội là chống nhiệt cực tốt cả nóng và lạnh, ít bị dẫn nhiệt, không gỉ, kháng bị ăn mòn cao và không bị oxy hóa bởi chất khử mạnh. Nhưng những điều trên vẫn chưa là gì với khả năng đặc biệt của cái khiên. Đó là, nó có thể hấp thụ lực tác động và tích trữ lại vào bên trong phần lõi. Đến một mức giới hạn nhất định, khi ba chấm nhỏ báo hiệu trên khiên sáng lên hết thì cái khiên sẽ tự phát động tính năng “bộc phá”, để phản lại đòn tấn công của đối thủ với lượng lực được hấp thụ khi nãy.

Đọc đến đây, Tân đã có thể hiểu được tác dụng của chiếc khiên nhỏ này. Như Hùng nói từ trước, chiếc khiên này là một dạng công nghệ vũ khí mới đang được quân đội nghiên cứu. Không chỉ có thể che chắn phòng thủ, chiếc khiên còn phản lực ngược lại được. Món quà này là một thứ rất quý giá, hẳn không ngờ bác Đồ lại bỏ ra tặng mình được. Nhưng như thế này liệu có ổn không, hẳn đang tự hỏi trong đầu thì tình cờ nhìn thấy bên dưới tờ giấy vẫn còn hàng chữ nhỏ viết tay nữa.

Nhiu mày, hẳn chăm chú đọc thì nhận ra đây là lời nhắn của bác Đồ. Rằng chiếc “Khiên phản lực” này chỉ là một sản phẩm thí nghiệm nhỏ của riêng ông bác, không quá quan trọng và không liên quan gì đến công trình nghiên cứu chung, hẳn cứ yên tâm sử dụng mà không có bất cứ vấn đề gì cả. Hiểu rõ được vấn đề, hẳn khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Như vậy, chiếc khiên này hẳn có thể tùy ý sử dụng rồi.

Được tặng một món vũ khí đặc biệt, hẳn bắt đầu cảm thấy hưng phấn muốn thử nghiệm ngay. Liếc mắt tới chỗ cả đám đang nghiên cứu chiếc khiên, hẳn lên tiếng:

- Hùng! Ném cái khiên cho anh nhanh, ra bên ngoài anh sẽ cho mọi người thấy khả năng thần kỳ của nó... – Tờ hướng dẫn về cái khiên mới chỉ có mình hẳn đọc xong, biết được sức mạnh của nó nên muốn cho mọi người một sự bất ngờ.

- Hà! Khả năng thần kỳ gì cơ? – Nghe Tân nói, Hùng bật thốt lên kinh ngạc cầm khiên đưa tới rồi hỏi lại. Trâm, Huyền Linh và hai cô bé cũng đổ dồn ánh mắt nhìn hẳn với vẻ tò mò.

- Cứ ra bên ngoài đã. Ở trong này chật không thí nghiệm được... – Tiếp nhận chiếc khiên, Tân mỉm cười bí ẩn.

- Vậy đi ngay và thôi! Còn chờ gì nữa anh! – Về thần bí của ông anh làm Hùng cực kì nôn nóng muốn biết hết thầy nên lớn giọng thúc giục. Nói xong cậu ta chạy tới quảng cỏ Tân rồi kéo hẳn chạy đi.

Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo với tâm trạng háo hức hưng phấn. Không quan tâm, chắc chỉ có mỗi con Lu khi nó há mồm ngáp liên tục. Nhưng chủ nhân đã ra ngoài thì nó bắt đầu dĩ phải đi theo.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Khả năng của “Khiên phản lực”

Khoảng hơn chục phút sau, tại thảm cỏ xanh mướt, một phần của công viên cây xanh vẫn chưa bị quân đội cải tạo, cả bọn chuẩn bị thí nghiệm khả năng thần kì của chiếc khiên nhỏ. Đeo chiếc khiên vào cánh tay trái, Tân gơ nó lên phía trước, chân trái bước lên một bước, gót chân sau vuông góc với chân trái, còn thân hình thì hơi chùng xuống.

Chuẩn bị tốt tư thế phòng thủ xong, hẳn nhìn sang Huyền Linh bên phía đối diện rồi hỏi:

- Em đã sẵn sàng chưa?

Cách một mét trước mặt Tân, Huyền Linh đã cởi chiếc áo khoác dày ra từ nãy để lộ ra bên trong cái áo mút màu trắng. Là loại bó sát, cái áo mút kết hợp với quần bò đã hoàn mỹ tôn lên thân thể nóng bỏng của Huyền Linh. Đôi vai mảnh khảnh, bộ ngực lớn, vòng eo thon gọn, vòng ba nảy nỏ và đôi chân dài miên man, vóc dáng của Huyền Linh đơn giản là chuẩn không thua gì người mẫu dù đã sinh con một. Chưa kể cô còn sở hữu khuôn mặt trái xoan thanh tú xinh đẹp, ngũ quan cân đối và làn da trắng xù mịn màng. Đúng là, đối với vài người, một khi đã đẹp thì nhìn chỗ nào cũng thấy đẹp hết và Huyền Linh là minh chứng cho điều đó.

Đội Trâm buộc giúp mái tóc dài thành đuôi ngựa xong, nét đẹp của Huyền Linh liền chuyển từ dịu dàng thành anh khí bùng bùng. Kéo hai ống tay áo lên để lộ ra cánh tay mảnh khảnh, cô liếc mắt nhìn hẳn rồi gật đầu đáp:

- Em chuẩn bị xong rồi!

Nghe Huyền Linh trả lời, Tân mới giật mình thoát khỏi thất thần. Nhận ra mình vừa mải ngắm cô ấy đến mức ngây người, hẳn hơi đỏ mặt xấu hổ. Dù đã ở chung với Huyền Linh một khoảng thời gian, nhưng ngắm gái đẹp là bản năng của đàn ông nên bất giác đôi mắt của hẳn tự thực hiện điều này lúc nào không hay. Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, hẳn lắc đầu nhanh chóng loại bỏ những suy nghĩ lung tung. Tập trung tinh thần, hẳn đưa mắt tới chỗ Huyền Linh mỉm cười nói:

- Được! Em phát động năng lực rồi tấn công vào cái khiên này đi.

Gật đầu, Huyền Linh hít sâu một hơi rồi nén xuống bụng. Kích phát năng lực, cô chuyển hóa làn da trên hai cánh tay thành giáp xương trong chớp mắt. Chân trái bước lên một bước, thân hình hơi trùng xuống, cô xiết chặt nắm đấm đồng thời thu cánh tay phải về sát eo. Hơi vận người về đằng sau cho đến khi các bó cơ căng ra, lực tụ đến mức độ cao nhất, cô đột ngột vung tay phải tung một cú đấm thẳng cơ bản vào giữa chiếc khiên.

- BÀNHH!!!

Âm thanh va chạm vang lên chói chói cho thấy lực đạo cú đấm của Huyền Linh rất mạnh. Nhưng ở phía đối diện, Tân gần như không cảm giác được điều đó vì tấm khiên đã hấp thụ lực trong tích tắc. Kinh ngạc nhìn vào tấm khiên, hẳn không ngờ khả năng của nó lại ghê gớm đến như vậy. Khi phát động năng lực, đòn tấn công của Huyền Linh có sức công phá đáng sợ như thế nào hẳn thừa biết. Ít nhất cũng gấp hai lần hẳn, tương đương với bốn đến năm người đàn ông trưởng thành cộng lại. Bởi tác dụng của lớp giáp xương không chỉ đơn giản là bảo vệ cánh tay Huyền Linh khỏi cảm giác đau đớn, giúp cô ấy có thể ra đòn với một trăm phần trăm sức mạnh, mà nó còn một chức năng đáng sợ khác là “cường hóa”.

Trước kia, vào thời gian rảnh rỗi, hắn thường hay xem những bộ phim nghiên cứu khoa học và thế giới động vật để giải trí vì cảm thấy bổ ích. Trong mớ kiến thức tạp nham mà hắn còn nhớ, có một luồng thông tin giải thích được đại khái việc sức mạnh của Huyền Linh tăng đột biến khi lớp giáp xương bọc lấy cánh tay.

Đó là sự khác biệt về hệ xương, động vật hay người bình thường chúng ta mang hệ xương trong nên sức mạnh sẽ bị giới hạn ở một mức nào đó so với trọng lượng của cơ thể. Còn đối với một số loài còn trùng mang hệ xương ngoài như châu chấu, bọ cánh cứng, bọ nhậy thì lại không bị điều này hạn chế. Nhờ vậy bọn chúng làm được những điều phi thường mà con người không thể làm được, như nhảy cao gấp nhiều lần cơ thể, nâng bổng trọng lượng gấp mấy trăm lần cơ thể. Nguyên do là vì hệ xương trong có diện tích bề mặt nhỏ khiến các bó cơ, gân và dây chằng ít vị trí để bám vào nên số lượng sợi cơ chỉ giới hạn ở một lượng nhất định. Nhưng với hệ xương ngoài thì lại khác hoàn toàn vì diện tích che phủ rộng nên số lượng sợi cơ, dây chằng ở hệ xương ngoài sẽ nhiều hơn hệ xương trong. Không những thế, những sợi cơ ở hệ xương ngoài sẽ được bảo vệ cho phép chúng phát huy ra sức mạnh lớn hơn.

Lớp giáp xương bao phủ trên hai cánh tay Huyền Linh về nguyên lý cũng giống như được hệ xương ngoài bảo vệ vậy. Hắn không rõ khi phát động năng lực, số lượng sợi cơ vốn có trong cánh tay Huyền Linh có tăng lên hay không, nhưng hắn biết chắc chắn, những sợi cơ đó phải được “cường hóa” thì sức mạnh của cô ấy mới đột biến như vậy.

Sau đòn tấn công của Huyền Linh, nhìn vào ba điểm màu xanh ở mép trên của khiên, Tân thấy mới có một chấm xanh hơi sáng lên một chút. Như vậy, cái khiên này còn có thể hấp thụ được rất nhiều lực công kích nữa. Trầm ngâm suy nghĩ, hắn bắt đầu tính toán ước lượng giới hạn của cái khiên.

Trong khi đó, ở phía đối diện, Huyền Linh vừa ra đòn xong còn chưa kịp hỏi hiệu quả thế nào thì thấy hắn đột nhiên đứng đơ người. Tưởng có chuyện gì xảy ra, cô lo lắng hỏi thăm:

- Có chuyện gì à anh?

Ở gần đó, Trâm, Hùng và hai cô bé đang chăm chú quan sát cũng nhanh chóng xúm lại gần. Là người nhanh nhẹn nhất bọn, Hùng vội vàng hỏi luôn:

- Sao vậy anh Tân? Tại nạn xảy ra à?

Hỏi thần lại, Tân lắc đầu rồi hưng phấn đáp:

- Không có gì đâu! Anh chỉ kinh ngạc về khả năng của cái khiên thôi.

- Khả năng gì? Anh nói cho em biết đi. – Hùng hết sức tò mò hỏi ngay, những người xung quanh cũng gật đầu háo hức muốn biết.

- Từ từ... Huyền Linh, em cứ dùng hết sức tấn công liên tiếp vào khiên đi bao giờ anh bảo ngừng thì dừng lại ngay, một chút nữa là mọi người sẽ được chứng kiến điều thần kỳ... – Vẫn muốn để mọi người kinh ngạc trước khả năng của cái khiên, Tân không vội vàng giải thích mà thúc giục Huyền Linh.

- Vâng!

Thấy cuộc thí nghiệm tiếp tục tiến hành, cả bọn lập tức tản ra xung quanh, dành một khoảng không gian để Tân và Huyền Linh thoải mái hoạt động. Tất cả tập trung nhìn chăm chăm vào cái khiên với ánh mắt chờ mong, chỉ có mỗi con Lu là ngoại lệ, khi nó đã cuộn mình vào một góc trên thềm cỏ rồi ngủ say sưa.

Nhẹ nhàng đáp lời xong, Huyền Linh xuống tấn chuẩn bị. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, cắn chặt răng, cô dồn sức vào hai cánh tay. Cảm nhận sức mạnh ngày càng bùng nổ, đến mức đỉnh điểm cô ra đòn tấn công liên tiếp.

- Bành... Bành... Bành...

Âm thanh va chạm vang lên dồn dập, tốc độ ra quyền của Huyền Linh nhanh tới mức tạo thành tàn ảnh. Càng đánh lại càng mạnh, cô cảm thấy lực đạo trong mỗi đòn tấn công của mình đã tăng đến mức tối đa. Nhưng ở vị trí tiếp xúc với cái khiên, nắm đấm của cô không cảm nhận được bao nhiêu phản lực. Điều này thật kỳ lạ, rõ ràng là đánh vào khối sắt mà cô cảm giác như đánh vào cục bông vậy.

Ở phía đối diện, Tân nhủ mày tập trung nhìn vào ba điểm màu xanh mép trên của khiên. Dưới áp lực những đòn đánh dữ dội của Huyền Linh, hai điểm rồi ba điểm dần sáng lên báo hiệu khả năng hấp thụ lực của khiên dần đến giới hạn. Tiếp nhận thêm vài quyền nữa, nhận thấy ánh sáng màu xanh ngày càng mạnh, hắn gấp gấp hô lên:

- NGỪNG!!!

Nghe hiệu lệnh của hắn, Huyền Linh dừng tay ngay lập tức. Thở ra hồng hộc, cô giải phóng năng lực rồi tò mò quan sát cái khiên. Trâm, Hùng và hai cô bé thấy vậy liền nhanh chóng xúm lại xem.

Nghiêng cánh tay trái lật mặt trước của khiên lên, Tân nhủ mày nghiên cứu. Sau khi hấp thụ một lượng lực gần đầy, bề ngoài của khiên không có gì thay đổi trừ viên đá hình thoi màu tím ở giữa trung tâm bắt đầu phát ra ánh sáng lung linh. Cái khiên bây giờ nhìn qua rất đẹp mắt, nhưng hắn ấn cảm giác được ở trong nó ẩn chứa một nguồn sức mạnh lớn chỉ cần tác động thêm một chút là bộc phát.

Khoảnh khắc thần kỳ sắp đến, hắn hưng phấn hô lên:

- Mọi người chú ý! Chuẩn bị chứng kiến khả năng đặc biệt của chiếc khiên này.

Nói xong, hắn mang khiên chạy đến chỗ cây thông gần nhất. Vung tay, hắn ra hiệu cho mọi người tránh xa hơn một chút. Khi cảm thấy tất cả đã ở vị trí an toàn, hắn hít sâu một hơi nén xuống bụng, tụ lực, rồi vung tay đập mạnh khiên vào cái cây.

- Aaaaa! - Vừa tấn công, hắn vừa hét lên để lấy khí thế tăng cảm giác mạnh mẽ.

- BÀNH!

Đứng xung quanh, chứng kiến hành động của Tân, cả bọn tập trung cao độ căng mắt lên chuẩn bị chờ đợi điều kỳ diệu như hắn nói. Nhưng sau đòn tấn công, chờ mãi mà không thấy có gì xảy ra, cả bọn bắt đầu tỏ ra nghi hoặc. Là người chờ mong nhất, Hùng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Khả năng đặc biệt của cái khiên đã bộc phát chưa anh Tân?

Tấn công xong không, thấy cái khiên có phản ứng, hắn đang tìm hiểu nguyên nhân thì nghe thấy tiếng cậu em hỏi. Lúc này hắn nói mạnh miệng quá nên giờ cảm thấy khá lúng túng. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn kết luận chắc chắn là do cái khiên hấp thụ lực chưa đủ. Để chữa ngược, hắn nhanh chóng lên tiếng giải thích:

- Từ từ... Chú nóng cái gì. Thêm một hai đòn nữa mới được. Giờ cứ mở to mắt lên, anh tiến hành kích hoạt cái khiên đây.

Nói xong, hắn gồng mình vận sức, chuẩn bị tung ra những đòn tấn công liên hoàn. Để tăng lực đạo, hắn dùng tay phải chống vào khiên làm trụ. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, hắn nín

thở vận mình sang một bên để các bó cơ căng ra hết mức rồi quạt mạnh cái khiên vào thân cây. (Các bạn unge hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

- BÀNH! – Sau đòn đánh đầu tiên, Tân vừa định thu tay về chuẩn bị cho cú tiếp theo thì bất ngờ xảy ra.

- UỖNH! – Ngay khi tiếp xúc với thân cây cái khiên nhỏ bỗng bùng lên một làn sóng năng lượng hình nón màu tím lan tỏa về phía trước.

- RẮC... – Ngay tức thì, tại vị trí tiếp xúc, đoạn thân cây có kích cỡ to bằng bắp đùi người đàn ông trưởng thành va chạm với khiên bị dập nát, vỡ ra thành từng mảnh gỗ nhỏ rồi bắn theo sóng năng lượng. Kéo theo đằng sau, trong bán kính ba mét, cây cỏ bụi hoa bị thổi tung lên không trung.

- Xào xạc... Rầm...! – Mất đi một đoạn thân, nửa trên của cây gỗ đổ gập xuống.

Lăn mình sang một bên tránh né thân cây đổ, Tân kinh ngạc khó tin khi chứng kiến uy lực của chiếc khiên nhỏ. Mặc dù, hắn đã đoán trước rằng cái khiên hấp thụ nhiều lực như vậy thì phản đòn sẽ rất mạnh mẽ. Nhưng thực tế còn vượt quá tưởng của hắn vì sóng năng lượng mà khiên giải phóng gây ra sát thương trên diện rộng chứ không phải đơn mục tiêu.

Cực kì hưng phấn, hắn mỉm cười ngoái đầu lại xem mọi người phản ứng ra sao. Thấy tất cả há hốc mồm, hai mắt tròn lớn đơ người nhìn vào thành quả của mình, hắn rất hài lòng. Mang cái khiên trở lại, hắn lên tiếng hỏi:

- Thế nào! Khả năng của cái khiên được chứ?

Tinh táo lại đầu tiên, Hùng kích động đến khó có thể tự kiềm chế. Vội lao tới ôm chầm lấy cái khiên, cậu ta bật thốt lên khen ngợi:

- Trời! Thật là vĩ c*t! Cái khiên này bá cháy thật, anh tính tặng em luôn hử?

- Cút ngay! Cái khiên này không dành cho chú. Ra kia mà tự sướng một mình đi. – Biết cậu em này lại muốn đùa giỡn, đang vui nên hắn hòa theo.

- Hức hức... Anh nở lòng nào. Em trao hết cho anh rồi còn gì... Hức hức... – Bị Tân đẩy ra xa, Hùng thuận theo già bộ eo là như một cô gái bị ức hiếp run giọng trách móc.

- Biến ngay! Chú đừng có làm vấy bẩn tâm hồn mong manh của anh... – Rùng mình, hắn đứng cách xa Hùng một chút. Chứng kiến biểu hiện éo là của cậu ta, biết là đùa nhưng hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

- ...

Nhìn Tân và Hùng làm trò, Trâm, Huyền Linh và hai cô bé dần thoát khỏi trạng thái ngây người. Chứng kiến cái khiên nhỏ bé như món đồ chơi, vậy mà lại có thể phát ra uy lực đáng sợ kinh hồn ai cũng giật mình. Biết được khả năng của cái khiên, mấy cô gái liền hứng thú bùng bùng quây quanh hắn lấy cái khiên truyền tay nhau ngắm nghía lại lần nữa.

Vài phút hưng phấn qua đi, Tân không vui đùa với Hùng nữa mà bắt đầu nhíu mày suy nghĩ. Chiếc khiên nhỏ này đúng là tốt thật, nhưng lại không thích hợp để hắn sử dụng. Nó quá nhỏ so với kích cỡ cần thiết để một người trưởng thành cầm và không phù hợp với khả năng võ thuật cần di chuyển cơ động cao của hắn. Huyền Linh cũng không cần thiết phải dùng đến cái khiên này, năng lực của cô ấy đã tạo ra cái khiên tốt nhất rồi. Cho nên, chỉ còn Thương và An Nhiên là phù hợp để mang khiên. Mà trong khi đó, An Nhiên đã có vũ khí riêng của mình, lại là loại tâm xa nữa nên cũng chẳng cần món đồ này.

Ngẫm đi, ngẫm lại hắn thấy trao cái khiên cho Thương là đúng đắn nhất. Em ấy bây giờ vẫn còn chưa có vũ khí, đang rất cần một thứ gì đó thuận tay. Cái khiên này không chỉ tương xứng về kích cỡ, hình dáng với cơ thể Thương, mà nó còn có thể kết hợp rất tốt với năng lực thể chất đặc biệt của em. Trước khi lâm chung, bà của em đã nhắn nhủ hắn phải bảo vệ em thật tốt. Và cái khiên này là thứ tốt nhất hắn có thể dành cho em bây giờ.

Làm xong quyết định trong đầu, Tân tiến tới trước mặt Thương. Ngồi xuống, hắn xoa nhẹ mái tóc bạch kim trên đầu em rồi khẽ nói:

- Anh có món quà tặng em này!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Thương mở lòng

Dưới ánh nắng ấm áp của cả bọn, Thương tiếp nhận chiếc khiên trong tay Tân. Giờ nó lên em lặng lẽ ngắm nhìn một lát rồi ôm vào ngực hé miệng cười hạnh phúc. Từ khi bà mất, đây là lần đầu tiên em cười.

Nhìn vào nụ cười trong sáng ngây thơ của em, hắn cảm thấy món quà này thật đáng giá. Đưa tay vuốt vài lọn tóc che mắt bên má phải Thương, nơi có vết chàm xám đen, hắn mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Hãy dùng nó để bảo vệ tốt bản thân nhé!

Khẽ gật đầu, Thương chăm chú nhìn Tân rồi nói nhỏ:

- Bảo vệ cả anh nữa!

Nghe Thương nói, Tân cảm giác như có dòng nước ấm chảy vào tim vậy. Biết được sâu trong lòng em vẫn giàu tình cảm như trước kia hắn rất vui mừng. Cười lên, hắn vừa định mở

miệng tán thưởng thì An Nhiên xông tới chen vào.

- Không được! Chị phải bảo vệ cả em với mẹ nữa! U... ư... – Ôm chặt lấy Thương, An Nhiên rúc đầu vào ngực cô chị làm nũng.

Nhíu mày, Thương tỏ vẻ không thích việc mình bị ôm lấy, nhưng em cũng không đẩy An Nhiên ra. Ngoẻo đầu, em ngẫm nghĩ một chút rồi đáp lời:

- Được!

- Hi hi! Thật chứ? – Thấy chị Thương đồng ý, An Nhiên vui mừng cười tít mắt. Sau đó, cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ con bé lên tiếng hỏi lại với ánh mắt chờ mong.

Nhìn khuôn mặt non nớt ngây thơ của An Nhiên, Thương cảm giác băng giá trong trái tim mình vừa nứt vỡ. Không biết từ bao giờ, cánh cửa tâm hồn của em đã dần hé mở để người khác có thể tiến vào. Hít sâu một hơi, nét mặt em chuyển sang nghiêm túc, rồi gật đầu chắc nịch thay cho câu trả lời.

- Chụt! Hi hi... – Vui mừng quá đỗi, An Nhiên hưng phấn tặng cho chị Thương một nụ hôn vào má.

Không thích hành động này của An Nhiên, chờ con bé không để ý, Thương quay sang hướng khác đưa tay lau nước miếng trên mặt. Chợt em phát hiện ra tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt tới chỗ mình cười vui vẻ. Hơi xấu hổ, em định đẩy An Nhiên ra thì phát hiện Huyền Linh xông tới. Rồi dưới ánh mắt hoảng sợ, em bị Huyền Linh ôm chặt vào ngực rồi úp mặt vào hai quả cầu thịt. Khác với vẻ hạnh phúc của An Nhiên, phải gánh chịu hai quả cầu thịt đè ép em cảm thấy tinh thần và thể xác của mình bị hành hạ cực kì khó chịu. Nhất là khi nhìn sang chỗ anh Tân, em thấy được ánh mắt hâm mộ của anh ấy nên càng tức tối hơn. Cố gắng vùng vẫy, Thương muốn thoát khỏi màn tra tấn dã man này, nhưng Huyền Linh quá mạnh mẽ khiến em không làm được điều đó.

- Dễ thương quá... Chụt... Chụt... – Không chịu nổi sự ngây thơ đáng yêu của hai cô bé, Huyền Linh thom liên tiếp vào má cả hai.

Đứng ở gần đó, Trâm cũng không kìm nén nổi bản thân xông tới nhập cuộc. Việc này khiến cho Thương vừa mới thoát ra khỏi hai khối thịt mềm này thì lại đâm đầu vào hai khối khác. Hoang mang tới độ, em cố gắng tìm lối thoát. Nhưng rất nhanh em phải tuyệt vọng vì nhận ra mình đã bị bao vây tứ phía. Từ bỏ chống cự, em thần thờ gánh chịu hành động chà đạp của Huyền Linh và Trâm bằng những cái hôn liên tiếp.

- Ôi Trời! Em cũng muốn vậy. Anh Tân, hay anh em mình làm tí đi... – Nhìn hai cô bé chìm trong hạnh phúc, Hùng khao khát đến khó tự kiểm chế. Uốn eo cơ thể, cậu ta đưa ngón trỏ lên miệng rồi giả giọng nữ treu đùa Tân.

Rùng mình, sồn hết cả gai ốc, hành động thô bỉ của Hùng làm Tân kinh hãi toát cả mồ hôi hột. Đẩy cậu em tránh xa ra, hấn không do dự xua đuổi.

- Cút! Chú cút khẩn cấp cho anh!

-

.....MITH.....

Vui đùa mất một lúc xong, cả bọn lại tiếp tục kiểm tra khả năng của chiếc khiên. Do đã được tặng nên lần kiểm tra này do Huyền Linh và Thương tiến hành. Trong khi đó, Tân có nhiệm vụ quan sát và đánh giá. Hùng, Trâm và An Nhiên không có việc gì làm liền tìm lấy một bãi cỏ xanh mướt, rồi ngồi xuống thoải mái nghỉ ngơi giống như một buổi vui chơi dã ngoại.

Khoảng nửa tiếng sau, thử mọi kiểu tác động lên chiếc khiên, Tân đã hiểu được hoàn toàn nguyên lý hoạt động của nó. Rất đơn giản, bản chất của chiếc khiên là hấp thụ lực nên chỉ cần có lực va chạm vào bề mặt là nó sẽ tự động làm việc. Cho nên, nếu muốn sử dụng khả năng “bộc phá”, ngoài chờ đợi ngoại lực thì Thương còn có thể tự tạo ra bằng cách dùng khiên làm vũ khí tấn công. Có lẽ, chính vì điều này nên hai cạnh mũi dưới của khiên được bác Đồ thiết kế thành sắc nhọn.

Khi không còn thắc mắc gì về cái khiên nữa, cả bọn quyết định kết thúc buổi thí nghiệm. Nhìn lại góc nhỏ công viên, Tân thấy không biết từ lúc nào mà khung cảnh đã trở nên tan hoang. Một vài cây thông nhỏ hứng chịu sức mạnh “bộc phá” của chiếc khiên đã bị đứt gãy, còn hoa cỏ thì bị thổi bật gốc bay tứ tung. Hơi lo lắng về hậu quả cả bọn đã gây ra, hấn lên tiếng hỏi Hùng thì nhận được câu trả lời là không vấn đề gì. Thở phào một hơi, hấn nghe cậu em giải thích là nơi này sớm hay muộn rồi cũng sẽ được quân đội cải tạo để trồng cây ăn quả.

Xem lại đồng hồ, Tân thấy vậy mà đã hơn bốn giờ. Mãi tập trung làm một cái gì đó thì thời gian trôi nhanh thật. Cảm khái trong lòng, hấn ngừng đầu lên quan sát thì thấy bầu trời đã bắt đầu âm u tới do mây đen dày đặc che khuất đi những tia sáng yếu ớt cuối cùng. Nhiệt độ hạ thấp xuống làm cho không khí trở nên ngày càng lạnh giá và khiến cho không gian mang cảm giác u ám hơn. Nhớ tới lời dặn của bác Đồ, hấn biết bây giờ là lúc cả bọn nên tới điểm hẹn.

Nói cho Trâm và Hùng biết mục đích xong, hấn chờ cả hai thảo luận xem ai sẽ đi gọi người. Mất một, hai phút tranh cãi, cuối cùng Hùng bắt buộc phải lấy lý do nhường phụ nữ nên cần răng chấp nhận làm chân chạy. Cậu em sẽ có nhiệm vụ triệu tập Dũng, Nam, Hà, chú Hùng và Vinh đến phòng ăn. Biết ông của Thu Trang là người có chức có quyền trong “Khu an toàn”, hấn nghĩ chiều dài cả bọn một bữa ăn sẽ không phải là vấn đề nên cứ gọi người đến đây đủ cho đông vui. Thống nhất như vậy, Hùng bắt đầu tách nhóm, còn cả bọn thì theo chân Trâm đi chuyển tới khu vực nhà ăn.

.....MITH.....

Đeo chiếc khiên lên vai, Thương chạy tới nắm lấy tay anh Tân bước đi. Đối với em, buổi chiều hôm nay là khoảng thời gian thật hạnh phúc. Em ước gì, những giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng những ký ức tươi đẹp thường là những khoảnh khắc ngắn ngủi. Hón hết cảm giác đau thương mất mát luôn ám ảnh, lấp đầy trong tâm trí em cuối cùng cũng được vui đi dành chỗ cho những điều tốt đẹp chiếm lấy. Em đã lấy lại được thứ mà trước kia mình đánh mất.

Đó là nụ cười.

Mất đi vẻ âm u từ khi, trên mặt em dù vẫn mang vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng sức sống đã bùng bùng trở lại. Khi bạn vui người khác nhìn vào sẽ cảm thấy bạn thật đẹp và Thương là minh chứng cho câu nói đó.

Đi sau vài bước, An Nhiên thấy chị Thương nắm tay chú Tân, con bé liền bắt chước kéo mẹ mình chạy tới bắt nốt tay còn lại cùng đi chuyển. An Nhiên hôm nay cũng rất vui, con bé cảm giác chị Thương không còn ghét bỏ mình như trước. Như vậy thật tốt, con bé rất quý Thương và luôn mong muốn được đáp lại. Mặc dù, Thương vẫn còn lạnh lùng, nhưng An Nhiên đã bắt đầu cảm thấy được sự khác biệt từ chị.

Thông qua An Nhiên cùng nắm tay hấn bước đi trên đường, Huyền Linh cảm thấy thật lạ. Điều này giống như giấc mơ mà trước kia cô luôn khao khát, một gia đình nhỏ với người chồng hiền lành và những đứa con đáng yêu. Hơi đỏ mặt vì mình nghĩ quá xa, Huyền Linh thỉnh thoảng lại liếc trộm hấn một chút. Trong đầu cô tự hỏi, không biết giờ hấn đang nghĩ gì, liệu có muốn giống như mình không, thật tò mò.

Khác với tưởng tượng của Huyền Linh, Tân thấy cô liếc nhìn mình với ánh mắt khó nói. Hấn tưởng là có chuyện gì xảy ra liền vội vàng lên tiếng hỏi thăm. Thế là, bầu không khí lãng mạn bị phá hủy ngay lập tức khiến Huyền Linh vừa tức vừa xấu hổ không biết nói gì cho phải. Cũng đúng thôi, với chỉ số EQ thấp đến đáng thương của hấn thì làm sao mà đoán được tâm ý con gái chứ.

Ở bên cạnh, chứng kiến điều này, Trâm không nhịn được che miệng cười khê. Thấy vậy, Huyền Linh bực mình túm luôn tay Trâm nhập bọn luôn. Đi theo đằng sau, con Lu nhìn cảnh này mà chán muốn chết, liên tục há mồm ngáp ngủ. Không hiểu sao, dạo này con Lu rất thích ngủ. Mà sau mỗi giấc ngủ dài cơ thể của nó sẽ lớn hơn một chút, nhưng điều này phải để ý kì mới thấy được.

Vượt qua khu công viên ra ngoài đường lớn, Tân liền thấy có rất nhiều người đi lại. Trong khi đó, nhóm của hắn nắm tay nhau di chuyển thế này rất cản trở giao thông nên đề nghị tách ra. Huyền Linh và Trâm đi trước, hắn và hai cô bé theo sau, còn con Lu thì đi cuối cùng. Nhìn dòng người qua lại tấp nập, hắn thấy ngoài những người bình thường làm nhiệm vụ bên trong “Khu an toàn” còn có rất nhiều đội nhóm lớn giống như vừa mới từ bên ngoài trở về.

Hôm nay chắc không phải là ngày tốt lành vì hắn thấy trong các đoàn đội số lượng người bị thương quần băng vải rất nhiều. Sắc mặt của họ, ai cũng u ám, đau buồn như vừa phải gánh chịu nỗi đau mất mát. Mà nỗi đau này ngoài việc đồng đội của họ hi sinh ra thì còn gì lớn hơn được nữa. Có lẽ, đã quen với cuộc sống như vậy nên mọi người tuy cực kì khó chịu, nhưng không có ai rơi lệ cả. Đối với hoàn cảnh tận thế bây giờ thì chỉ có thể lấy nỗi đau làm sức mạnh mới sống sót được.

Lẫn trong một số đoàn đội, hắn còn thấy lác đác một số nhóm người được giải cứu ở bên ngoài thành phố vừa mới gia nhập “Khu an toàn”. Quần áo nhếch nhác, khuôn mặt tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, hành động của họ không khác gì nhóm của hắn lúc trước. Đếm nhẩm trong đầu, hắn nhận ra số lượng người mới gia nhập khá đông mà đa số toàn là thanh niên, cực ít những đứa trẻ và người có tuổi. Cũng phải thôi, giữa hoàn cảnh khốc liệt của tận thế thì chỉ có sức mạnh của sức trẻ và ý chí khao khát cuộc sống mới chiến đấu được bọn quái vật.

Một lát sau, len lỏi qua dòng người tấp nập, cả bọn cuối cùng cũng tới trước cửa nhà ăn. Nhận thấy Hùng vẫn chưa dẫn người tới, Trâm liền kéo cả bọn tới hàng ghế đá trống sát mép công viên, đối diện nhà ăn ngồi chờ. Ở sau lưng là mảnh công viên mà quân đội phát động cải tạo lúc chiều. Ngoài đầu nhìn, Tân thấy toàn bộ mảnh đất cũ đã đổi thành những luống rau thẳng hàng xinh đẹp. Toàn mấy loại rau mùa đông hắn rất quen thuộc, như su hào, bắp cải, rau muống, cà rốt và hành tỏi. Hiệu suất làm việc của quân đội hắn phải công nhận là cao thật. Chỉ riêng việc dọn dẹp cây cối, hoa cỏ cũ trước khi gieo trồng thôi hắn cảm thấy đã rất tốn thời gian rồi, vậy mà mỗi một buổi chiều mọi người có thể làm xong hết.

Đang ngắm cảnh vu vơ, Tân đột nhiên nghe thấy tiếng Hùng reo lên:

- Anh Tân! Bọn em tới rồi đây. Chúng ta đánh chén được chưa? – Chạy trước dẫn đầu, Hùng hưng phấn hỏi.

Nghe ông anh nói sắp có tiệc ăn, Dũng, Nam và Vinh cũng háo hức theo sát. Thái độ của ba người rất rõ ràng, chỉ cần thấy thức ăn thôi là ủa vào đánh chén ngay. Đi sau bốn người, Hà và chú Hùng xấu hổ không biết nói gì cho phải.

- Các chú cứ từ từ. Đợi một chút bác Đô tới đã... Mới gần năm giờ thôi, chưa đến thời gian hẹn... – Đến ăn chực mà không thấy ngại lại còn lớn tiếng hỏi, Tân đúng là phải phục mấy cậu em này vô tư.

Đang định gọi mấy đứa vào ghế đá ngồi đợi thì hắn nghe thấy Hùng lại thốt lên kinh ngạc.

- A! Vinh! Sao chú lại đỏ mặt thế này? – Đứng trước ghế đá, nơi Trâm, Huyền Linh và An Nhiên ngồi, Hùng chạy quanh cậu em trêu đùa.

Trời tuy đã tối, nhưng trước cửa nhà ăn có hai bóng đèn cao áp to chiếu xuống sáng trưng nên mọi người vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt Vinh đã đỏ rục như gấc. Thấy mọi người chăm chăm vào mình, Vinh càng xấu hổ hơn. Không thể chịu được ông anh quấy rối, Vinh kiểm soát bỏ đi:

- Anh Hùng xê ra! Em đi vệ sinh cái... – Nói xong, cậu ta lăm lét nhìn trộm Thương một chút.

Vẫn luôn khóa chặt lấy Vinh, hành động ám muội của cậu em làm sao thoát khỏi đôi mắt của Hùng. Đôi con ngươi của Hùng đảo như rang lạc, hết đánh sang chỗ Thương rồi lại trở về bên Vinh, hắn ta bỗng hiểu được điều gì xảy ra.

Không thể không nói, vẻ ngoài của Thương khá là xinh đẹp, Hùng cảm khái trong lòng. Chiều cao chỉ khoảng một mét hai đến mét ba, nhưng dáng người em khúc nào ra khúc đấy. Ngực tuy phẳng như bức tường, nhưng bù lại vòng eo của em lại rất nhỏ và vòng ba thì này nọ lạ thường. Đôi chân ngắn, không béo, không gầy lại vô cùng cân đối giúp dáng em càng tăng thêm một bậc. Nói bật nhất phải kể đến mái tóc màu bạch kim mềm mại, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, ngũ quan sắc sảo và đôi mắt lạnh lùng Hùng cảm giác em giống như tộc tinh linh mà hắn biết khi chơi game vậy. Nét đẹp của Thương càng đặc biệt hơn nữa, khi Hùng nhận ra vết chàm trên má phải của Thương không những không làm xấu đi mà còn giúp em tăng thêm điểm nhấn khó quên. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage Đảo 13)

Hít sâu một hơi, Hùng ngẩng đầu lên nhìn trời rồi u buồn nói:

- Được! Chú đi đi! Anh sẽ không nói chuyện chú đỏ mặt là do nhìn thấy... Ở ớ...! Ú... – Hùng chưa nói hết câu, Vinh đã vội chạy lại bịt mồm ông anh.

Vùng vằng thoát ra, Hùng biết rồi còn cố hỏi:

- Chú làm cái gì thế? Sao lại bịt mồm anh?

Đến khổ với ông anh này, Vinh đành phải thì thầm vào tai hồi lộ:

- Em xin anh! Đừng nói ra. Lát nữa em hiểu kính anh cái đui gà được chưa?

- Cái gì! Chú nói cái gì? Thôi được rồi, chú có lòng thì anh nhận vậy.... – Nghe cậu em nói bùi tai, Hùng không nỡ nhấn tâm vạch trần mà thông cảm đáp.

Trong lúc mọi người đang hứng thú nhìn Hùng và Vinh làm trò thì đột nhiên có người lớn tiếng chen vào:

- Ha ha... Tất cả đến đông đủ rồi chứ Tân?

Ngoài đầu lại, Tân thấy bác Đô không biết đã đứng cạnh mình từ lúc nào. Đứng lên, hắn mỉm cười gật đầu rồi đáp:

- Đủ hết rồi bác!

- Tốt! Hôm nay phải đánh chén một bữa no nê cho đã. Nào tất cả đi theo tôi. – Hải lòng vỗ vai Tân, bác Đô dẫn đầu đi trước.

- Ôi! Bác! Bác ruột của con đội với...! – Hùng không biết liêm sỉ lớn tiếng hô lên rồi chạy theo.

- ...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khu giao dịch tự do

Sau bữa tiệc thịnh soạn mà bác Đồ chiêu đãi, cả bọn tiếp tục tách ra. Dững và Nam theo chú Hùng về đơn vị, còn Vinh thì chạy trốn về ký túc xá trường giáo dưỡng do xấu hổ khi ở gần Thương. Hết nhiệm vụ trong ngày chỉ có Hà là được tự do nên thay vì về phòng nghỉ ngơi cô quyết định cùng Hùng và Trâm nhập bọn với nhóm của Tân. Bác Đồ vẫn luôn bận rộn với công việc như trước, ăn xong là ông bác vội vã tới phòng thí nghiệm ngay. Có thể nói việc ông bác dành thời gian ăn tối cùng cả bọn là rất ưu ái rồi. Chưa kể, bữa tối nay ông bác mua đồ ăn rất mạnh tay, bàn ăn có khá nhiều món như thịt lợn xào giá, cá sốt cà chua, thịt lợn luộc, bắp cải luộc... Với lượng đồ ăn phong phú như vậy, không chỉ cả bọn ăn no mà con Lu cũng được bữa ăn thả cưa.

Ra khỏi nhà ăn, Tân giờ đồng hồ lên nhìn thì thấy mới có hơn sáu giờ tối, khá sớm để về phòng đi ngủ sớm. Nhớ tới buổi chiều đã hứa với Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi, hắn quyết định sẽ đến thăm ba cô bé xem chỗ ở mới có ổn không. Nhưng hắn nghĩ chuyện này mình không thể tay không đến thăm được mà phải chuẩn bị một thứ gì đó làm quà. Món quà này không chỉ để riêng cho ba cô bé mà còn dành cho những bạn cùng phòng nữa.

Quyết định như vậy, Tân lên tiếng hỏi Hùng:

- Hùng! Chú biết nơi nào bán bánh kẹo trong “Khu an toàn” không?

Đang chém gió ầm ầm kể cho Hà biết buổi thí nghiệm chiều này về sức mạnh của cái khiên nhỏ trên lưng Thương, chợt nghe ông anh hỏi, Hùng quay sang đáp lời ngay:

- Biết chứ anh! Có nơi nào trong “Khu an toàn” mà em không biết đâu. – Võ ngực, Hùng mạnh mẽ nói. Chỉ là không hiểu anh Tân hỏi nơi bán bánh kẹo làm gì, hắn lên tiếng hỏi lại:

- Anh muốn mua bánh kẹo à?

- Đúng! Anh muốn mua một ít bánh kẹo làm quà lát nữa mang cho mấy cô bé trong trường giáo dưỡng. – Tân gật đầu đồng ý.

- À! Em nhớ rồi, buổi chiều anh em có hứa sẽ đến thăm chỗ ở ba cô bé thêm lần nữa. – Nhớ lại buổi chiều, Hùng gật đầu thốt lên. Sau đó, cậu ta cười nói tiếp:

- Ha ha. Cái này dễ ợt, để em dẫn anh đi mua. Khu mua sắm ở ngay bên cạnh nhà ăn thôi. – Vừa nói, Hùng vừa quàng vai Tân định kéo ông anh đi ngay cùng mình.

Ở bên cạnh, nghe hai người trò chuyện muốn đến khu mua sắm Hà liền lên tiếng góp ý:

- Từ từ đã anh Hùng! Anh Tân muốn mua bánh kẹo thì đến khu giao dịch tự do sẽ hợp lý hơn.

- Đúng! Anh quên bém mắt việc này. Đúng là căng da bụng là trùng da mắt. Ăn no xong là chỉ muốn ngủ, đầu óc hoạt động kém hẳn... – Dừng lại vỗ đầu, Hùng sững sờ cảm khái.

- Khu giao dịch tự do là gì thế? Chỗ đó với khu mua sắm không giống nhau à? – Tân tò mò luôn.

- Không anh! Khu giao dịch tự do anh hình dung nó giống như chợ vậy, là nơi công dân tự mở quầy hàng bán đồ cho nhau, còn khu mua sắm là nơi quân đội mở bán đồ cho người dân. – Hùng nhanh nhẩu giải thích. Việc tỏ ra hiểu biết là niềm vui của cậu ta nên Hùng nói tiếp:

- Được sự cho phép của quân đội, những công dân trong “Khu an toàn” đã tự thành lập một nơi buôn bán tự do những đồ vật họ thu thập được bên ngoài với quy mô nhỏ. Ở khu giao dịch tự do, người mua sẽ không bị giới hạn số lượng như mua sắm, chỉ cần người bán có vật phẩm và người mua đủ tiền là giao dịch được, nhưng phải đóng thêm một khoản thuế nhỏ. Cho nên ở chỗ này, có khá nhiều người tự hợp thành tổ chức mạo hiểm ra bên ngoài săn tìm vật phẩm về đây mở cửa hàng bán đồ ăn, thực phẩm nhỏ lẻ và cung cấp một số dịch vụ như mua bán, sửa chữa vũ khí tự chế, quần áo... Anh nên mua bánh kẹo ở đây vì nó rẻ hơn ở khu mua sắm khá nhiều.

Đang nói hăng say đến mức Hà nghe cũng phải gật đầu liên tục, bỗng Hùng kéo Tân tránh xa ra hơn một chút rồi thì thầm

- Đặc biệt nhất tại khu giao dịch tự do có một chỗ cung cấp dịch vụ cực tốt là tắm giặt gia truyền, mát-xa với giá cả rất chi là lương tâm. Anh hiểu chứ... – Vừa nói Hùng vừa nở nụ cười bí hiểm giữa những người đàn ông với nhau.

Đỏ mặt, Tân gật đầu liên tục rồi háo hức hỏi:

- Dịch vụ tốt thế cơ à? Anh đột nhiên cảm thấy đau lưng, hay chúng ta đến đó chạy chữa thử nhỉ...

- Thế không được rồi! Bệnh tình của anh cấp thiết phải nhờ nắm đấm mềm mại của các cô gái cứu giúp. Không nói nhiều nữa, anh em mình tìm cách đi thôi! – Cảm thông với nỗi đau của ông anh, Hùng nhanh chóng muốn giúp đỡ.

Giữa lúc cả hai đang bàn bạc tìm cách thoát ly đội hình thì ở đằng xa Huyền Linh tình cờ liếc mắt tới. Nhìn hai người chụm đầu hủ hỉ với nhau như sắp làm điều xấu, cô vội vàng chạy đến rồi hỏi:

- Hai người có chuyện gì hay à? Em tham gia với...

- Con nữa! Con cũng muốn tham gia! – Đi theo Huyền Linh, An Nhiên nghe thấy có chuyện vui liền giờ tay chen vào. Đứng bên cạnh An Nhiên, Thương mặc dù không nói, nhưng từ trong ánh mắt nhìn Tân cho thấy em chắc chắn sẽ đi theo.

Không hiểu chuyện gì xảy ra, Trâm lại gần hỏi thăm Hà. Nhưng đoán được đại khái ông anh muốn gì, Hà chỉ che miệng khẽ cười không đáp làm Trâm càng khó hiểu hơn.

Trước câu hỏi của Huyền Linh, không hiểu sao Tân lại cảm thấy chột dạ giống như vừa làm chuyện xấu xong bị bắt tại trận vậy. Lúng túng gãi đầu, gãi tai, nhớ tới mục đích ban đầu hấn nhanh trí đáp lời:

- Có gì đâu! Bọn anh đang bàn là sẽ đi chợ đêm mua ít kẹo bánh để tí nữa đi thăm Thu Trang, Kim Ngân, Uyên Nhi thôi..

- Đúng, Đúng. Em định dẫn anh Tân đến nơi đó mua vì giá cả phải chăng hơn ở khu mua sắm. – Gật đầu như bấm tỏi, Hùng gấp rút thêm lời giúp đỡ ông anh.

- Thế hả? Vậy chúng ta cùng đi nhé, em cũng muốn xem chợ đêm trong “Khu an toàn” có gì. – Nhìn vào thái độ, Huyền Linh biết là cả hai đang giấu diếm điều gì đó, nhưng cô không hỏi thêm mà ngó ý muốn đi cùng.

- Tất nhiên rồi! Anh đang chuẩn bị gọi mọi người đây. – Tân xấu hổ đáp. Vài phút trước nghe Hùng dụ dỗ, hấn còn quên bém cả mục đích ban đầu.

(Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13)

.....MTTH.....

Gọi Hà và Trâm tập trung lại, cả bọn theo Hùng đi tới khu giao dịch tự do. Nghe Hùng nói, khu chợ cách đây không xa ở vùng trung tâm “Khu an toàn”, nằm giữa công viên cây xanh và rừng nhân tạo rộng lớn. Tiền thân của khu chợ trước kia là những gian hàng hội chợ ngoài trời, nơi tổ chức lễ hội mỗi khi có ngày lễ lớn. Ban đầu từ cửa “Khu an toàn” đi vào, nhóm của Tân không nhìn thấy khu chợ là do quân đội đã dựng hàng rào bao quanh để duy trì trật tự.

Cần bây giờ tối, Tân thấy trời tối đen như mực, còn không khí thì lạnh giá nhưng lượng người đi lại trên đường vẫn rất nhiều. Để tiết kiệm điện, đèn cao áp trên đường được quân đội bật lên rất ít, cách khoảng hai bóng đèn tắt mới có một bóng sáng khiến cho tầm nhìn khá là hạn chế. Nhưng với khả năng nhìn được trong bóng tối việc này đối với hấn không phải là vấn đề. Hấn không biết tại sao mình lại có năng lực này. Cần thận ngâm lại, hấn suy đoán nguyên nhân rất có thể là nhờ con “Quái vật người bộ” vì sau khi bị nó bắt thì đôi mắt mới thức tỉnh. Bất chợt, hấn nhớ ra rằng ngoài bản thân mình thì vẫn còn một người nữa được “Quái vật người bộ” cứu giúp là Thương. Nếu em ấy cũng có khả năng giống hấn thì những suy đoán là đúng.

Nghĩ vậy, hấn lên tiếng hỏi Thương:

- Thương này! Em có nhìn được trong bóng tối không?

Kể từ khi phát hiện ra Tân và Hùng có vẻ gì đó không ổn, Thương liền theo sát bên cạnh hấn. Nghe hấn hỏi, em đáp lời ngay mà không phải suy nghĩ.

- Vâng! Em có thể... – Nói xong, Thương ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi hấn:

- Có chuyện gì à anh?

- Không có gì đâu, anh chỉ hỏi vậy thôi. – Lắc nhẹ đầu, Tân khẽ thờ dài rồi đáp.

Câu trả lời của Thương đã khẳng định những suy đoán của Tân là đúng. Nghi hoặc được giải khai, nhưng hấn lại cảm thấy buồn man mác trong lòng. Bà của Thương đã tặng hấn một món quà quý giá mà không bao giờ trả lại được nữa. Nhưng may mắn, vẫn còn người hấn có thể bù đắp là Thương.

Mỉm cười, hấn xoa đầu Thương nhẹ giọng hỏi:

- Em thích ăn kẹo chứ lát anh mua cho?

Nghe câu hỏi, Thương định từ chối, nhưng nhìn vào ánh mắt triu mến của hấn em cũng nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

- Con cũng muốn... Lát chú Tân mua chon con chocolate nhé. Nhé? - Ở bên kia, thấy Tân nói đến mua quà, An Nhiên liền kéo tay hấn lắc nhẹ làm nũng.

- Ha ha. Được... Được... – Hành động dễ thương của An Nhiên làm Tân bật cười. Tâm trạng không vui nhanh chóng bị quét sạch, hấn gật đầu đồng ý với con bé.

Khoảng hai mươi phút sau, cả bọn vượt qua nhiều đoạn đường với những tòa nhà cao ốc hai bên, đi sâu vào khu rừng sinh thái, đến quảng trường lớn ở khu vực trung tâm. Nhìn thấy công chào hình vòng cung lớn sáng đèn cách không xa trước mặt, Hùng mừng rỡ reo lên là đã tới chợ đêm rồi cầm đầu chạy trước. Khá là hứng thú, Tân nắm tay An Nhiên và Thương bước nhanh theo.

Vừa đi hấn vừa hô lên:

- Hùng! Chú đợi anh với! Làm gì mà chạy nhanh như ăn cướp thế?

Bà cô gái nghe Tân nói không khỏi bật cười rúc rích với nhau rồi nhanh chóng chạy theo. Nhìn phản ứng của mọi người, con Lu cũng tỏ ra hứng thú bưng bưng. Sủa lên một tiếng, nó co cẳng đuổi tới.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mọc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Mua sắm vui chơi ở khu giao dịch tự do

Kéo tay hai cô bé chạy theo Hùng, Tân tò mò đánh giá khung cảnh trước cổng khu giao dịch tự do. Dưới ánh sáng vàng vọt của bóng đèn cao áp chiếu xuống, hắn thấy có khá nhiều người ra vào bên trong chợ dù thời tiết lạnh giá và mưa phùn rơi lất phất. Khoác trên mình những chiếc áo khoác dày, mọi người ai cũng vội vã gấp gáp nét mặt hiện đầy nỗi lo âu khiến cho bầu không khí có chút gì đó u buồn. Bị cảm nhiễm bởi bầu không khí, tâm trạng An Nhiên đang cực kì phấn khích dần trầm lắng trở lại. Tuy nhiên, sự hào hứng của con bé đến chỗ mới lạ vẫn không giảm xuống mà càng tăng lên, khi ra sức kéo hắn chạy nhanh hơn nữa. Tới chỗ đông người, Thương vẫn luôn tỏ ra rụt rè như vậy, còn ba cô gái thì đã ngừng cuộc nói chuyện rồi lặng lẽ quan sát người đi đường. Hơi lệch pha so với khung cảnh một chút là Hùng và con Lu, một người thì trọn mắt cố gắng tìm kiếm những cô gái xinh đẹp, một chỗ thì chạy vòng quanh cả nhóm có vẻ rất vui.

Đi đến gần cổng chợ, Tân phát hiện hai bên có vài chiến sĩ bộ đội mang súng đứng canh gác. Không biết có phải kiểm tra thẻ công dân rồi mới vào được không, hắn đến bên cạnh Hùng vỗ vai cất tiếng hỏi:

- Ê Hùng! Có phải kiểm tra thẻ không nhỉ?

- Hà! À không anh, những đồng chí canh gác ở đây chỉ duy trì trật tự thôi – Giật mình thoát khỏi trạng thái mê gái, Hùng cuống quýt đáp lời.

- Lau nước rãi trên miệng đi, chúng ta vào thôi... Chú làm cho khoảng sân dưới chân sắp ngập lênh láng hết rồi... – Cảm thấy buồn cười về thái độ của cậu em, Tân mở miệng trêu đùa rồi cất bước kéo An Nhiên và Thương đi trước.

- Hi Hi... – Ba cô gái đi sau nghe Tân nói liền không nhịn được che miệng cười với nhau.

Hơi xấu hổ vì bị mọi người cười chê, nhưng với bản tính mặt dày của mình, Hùng phục hồi rất nhanh. Gãi đầu gãi tai một chút, hắn ta hô lên rồi đuổi theo mọi người:

- Ấy! Anh Tân! Đợi em với chứ!

.....MTTH.....

Vượt qua cổng bước vào trong khu giao dịch tự do, đập vào mắt Tân là lối đi rộng lớn với hai bên đường lác đác vài gian hàng. Không ồn ào náo nhiệt như khu chợ đêm thông thường, bầu không khí bên trong chợ khá là yên tĩnh. Mỗi gian hàng chỉ có vài người lặng lẽ xem vật phẩm rồi rất nhanh thì rời đi tiến sâu vào bên trong. Có vẻ như vật phẩm ở vài gian hàng đầu tiên không được ưa chuộng lắm nên mọi người mới ít hứng thú như vậy. Không hiểu chủ cửa hàng bán những gì, hắn tò mò nắm tay An Nhiên và Thương định tiến lại gần quan sát thì Hùng chạy tới trước mặt lên tiếng:

- Anh Tân! Muốn quát ngay thì cũng phải có tiền đã chứ anh, tay không thể này làm sao mua sắm được cái gì.

Nghe Hùng nói Tân khó hiểu hỏi lại:

- Chẳng phải chúng ta có thẻ Dcoin đấy thôi. Thanh toán bằng thẻ không được à?

- À! Quên chưa nói cho anh biết, thẻ Dcoin này chưa có phương thức thanh toán qua máy POS. Muốn mua sắm trong “Khu an toàn” thì anh phải đổi sang tiền giấy. – Hùng từ tốn giải thích.

- Thế được! Vậy chúng ta đi đổi tiền tiêu thôi! – Gật đầu tỏ ra mình đã hiểu, Tân thúc giục Hùng.

- Ô sờ kè ngay! Quầy đổi tiền ở ngay cổng kia kia, anh em mình đến triển thôi. – Hùng chỉ tay vào văn phòng nhỏ ngay gần cổng ra vào nói.

Thấy vậy, Tân cùng mọi người nhanh chóng di chuyển tới chỗ văn phòng. Đẩy cửa kính bước vào bên trong, hắn phát hiện có vài người đang đứng xếp hàng chờ đổi tiền giống như nhóm của hắn. Chọn lấy một hàng ngắn nhất, cả bọn xếp đằng sau kiên nhẫn chờ tới lượt. Nhớ tới số tiền trong thẻ của mình là 120Dcoin, hắn phân vân không biết sắp tới nên rút bao nhiêu thì ổn nữa đành lên tiếng hỏi Hùng:

- Ê Hùng! Anh có 120Dcoin, chú bảo anh nên rút ra bao nhiêu thì hợp lý?

- 120Dcoin cơ à! – Nghe Tân nói, Hùng ngạc nhiên bật thốt lên. Không hiểu sao ông anh là người mới lại có nhiều nhiều tiền trong thẻ vậy, cậu ta liền cất tiếng hỏi lại:

- Sao anh có nhiều tiền dữ vậy?

- Chú quên à! Cả nhóm bọn anh được thưởng 400Dcoin khi giao nộp bốn khẩu súng AK cho quân đội đấy thôi, cộng thêm 20Dcoin tiền thưởng mới gia nhập nữa. Anh chia cho Huyền Linh 100Dcoin và mấy cô bé 200Dcoin, còn lại 100Dcoin thì số tiền trong tài khoản như vậy là hợp lý rồi còn gì. – Tân nhanh chóng giải thích.

- Ấy chết! Em quên bég mất. – Vô đầu, Hùng sức nhớ ra là có điều này như ông anh nói. Ngẫm nghĩ một chút, cậu ta đưa ra lời khuyên:

- Nếu anh chỉ muốn mua mấy thứ bánh kẹo đơn giản thì rút 20Dcoin là đủ rồi. Còn muốn mua sắm thêm những thứ khác phải cần khoảng 50Dcoin mới thoải mái.

Gật đầu đồng ý lời khuyên của Hùng, nghĩ tới vấn đề khác, hắn lên tiếng hỏi tiếp:

- Đồng Dcoin này có bao nhiêu mệnh giá vậy Hùng?

- Có tất cả bốn mệnh giá anh ự, nhỏ nhất là 1Dcoin, lớn nhất là 50Dcoin. Ở giữa lần lượt theo thứ tự 1Dcoin, 5Dcoin, 10Dcoin và 50Dcoin là hết. – Hùng từ tốn đáp lời.

- Hoi ít mệnh giá nhỉ! – Tân cảm khái. Ngẫm lại, hắn cảm thấy 50Dcoin mình sắp đổi từ trong thẻ ra có vẻ ít nên lo lắng hỏi.

- Liệu số tiền thẻ này có đủ không?

- Ha hà... Đừng lo anh! Chỗ tiền ấy đủ rồi vì bánh kẹo bán ở đây giá khá rẻ. – Vô vai ông anh, Hùng cười nói.

- Tại sao ở chỗ này lại bán rẻ vậy Hùng? – Tân tò mò hỏi tiếp.

- Đó là do những vật phẩm ở đây mẫu mã hơi xấu một chút, không còn nguyên gói, nguyên hộp, hay bị va đập méo mó, hoặc nhãn mác bị mất và chất lượng không được đảm bảo... Nhưng đây không phải là vấn đề lớn nếu anh mua những thứ đồ khô như bánh kẹo. Thêm nữa, trong thời buổi bây giờ, bánh kẹo được xếp vào mặt hàng lãng phí vì giá trị dinh dưỡng của nó mang lại không nhiều so với số tiền bỏ ra nên rất ít người mua. Và như vậy thì giá cả tất nhiên phải rẻ đi rồi. – Hùng kiên nhẫn giải thích.

Nghe Hùng khẳng định, Tân yên tâm hơn hẳn. Kết thúc cuộc đối thoại cũng là lúc đến lượt cả bọn đổi tiền. Thủ tục rất đơn giản, hắn đưa thẻ Dcoin với khai thông tin để nữ đồng chí nhân viên xác nhận, rồi nói ra yêu cầu số tiền mình muốn rút là xong. Ngắm nghĩ lại hoàn cảnh của mình, hắn quyết định tiết kiệm chỉ rút 40Dcoin. Số tiền hắn được nữ đồng chí nhân viên đưa cho là bốn tờ, mỗi tờ mệnh giá 10Dcoin. Cầm những tờ tiền mới giờ lên, hắn tò mò nghiên cứu. Mặt trước của tờ tiền với bên phải in hình chùa một cột, còn bên trái là quốc huy của đất nước Việt Nam cùng hai khẩu súng AK vắt chéo nhau, phía dưới thì ghi mệnh giá cả chữ và số. Sang mặt sau, hắn thấy một bức tranh phong cảnh, đề ý gì thì đây không phải là nơi nào xa lạ mà chính là công viên “Khu an toàn”. Trên cùng bức tranh còn có dòng tiêu đề, ngân hàng quân đội “Khu an toàn” Việt Nam. Không biết tờ tiền này được làm bằng chất liệu gì chẳng phải giấy cũng chẳng phải Polime sờ rất mềm mịn lại có chút co giãn.

Quả là một tờ tiền thú vị, hắn thầm cảm khái. Trong lúc chờ đợi mấy cô gái đổi tiền, hắn lên tiếng hỏi Hùng:

- Chú biết đồng Dcoin này làm bằng chất liệu gì không?

- Cái này anh hỏi đúng người rồi? Ngoài em ra thì ít ai đề ý thông tin này lắm. – Hùng vỗ ngực tự tin khẳng định. Sau đó, cậu ta chậm rãi giải thích:

- Cái này quân đội cũng không nói rõ lắm, em chỉ biết thứ tạo ra đồng Dcoin là loại vật liệu mới có cấu trúc hữu cơ đặc biệt không giống bất cứ loại nào trước kia. Quân đội giải thích lí do dùng loại vật liệu này là nó cực kì khó sao chép kể cả với người sở hữu siêu năng lực. Lại kết hợp với công nghệ in 3D phân tầng nhiều lớp, đồng Dcoin gần như không thể làm giả được.

Vài phút sau, rút tiền xong, cả bọn hưng phấn cùng nhau tiến nhanh vào trong chợ. Trừ Tân rút 40Dcoin ra thì những người khác rút rất ít. Huyền Linh lấy 20Dcoin, còn Thương và An Nhiên mỗi người 10Dcoin. Hùng, Trâm và Hà không rút tiền bởi trong túi vẫn còn, không cần thiết phải rút thêm.

Có tiền trong tay, Tân cảm giác tự tin hơn hẳn. Cùng cả bọn kéo nhau đến quầy hàng gần nhất công, hắn tò mò quan sát đồ vật phẩm xếp trên bàn. Toàn là bánh kẹo, mục tiêu hắn muốn mua, nhưng số lượng không nhiều lắm, lại không còn nguyên zin, nguyên hộp giống như Hùng nói, một số có vỏ thì bị méo mó, rách rưới. Để cải thiện hình ảnh mẫu mã xấu, chủ cửa hàng đã rất thông minh khi gói các loại kẹo rồi màu sắc sặc sỡ chất lượng tốt, mỗi loại một ít thành từng túi nhỏ rồi buộc nơ con bướm xinh xắn bên trên khiến sản phẩm nhìn bắt mắt hơn hẳn. Giá của mỗi một túi kẹo là 1Dcoin có vẻ rẻ và rất hấp dẫn người mua. Ngoài bánh kẹo ra, hắn còn nhìn thấy có cả nước ngọt có ga, nước trái cây, số ít lon bia nữa, và đương nhiên về ngoài của những sản phẩm này không được bắt mắt rồi.

Đến trước giỏ kẹo dẻo, hắn chọn lấy những túi kẹo có chất lượng tốt nhất và về ngoài bắt mắt rồi mua. Sau đó, hắn sang giỏ bánh bên cạnh tiếp tục lựa chọn thêm vài túi bánh chất lượng nữa. Ước lượng túi đồ trong tay, hắn cảm thấy như vậy đã gần đủ nên lựa thêm vài thanh chocolate có giá đắt đỏ 1Dcoin một thanh rồi tính tiền. Thanh toán xong, hắn phải trả mất 20Dcoin, còn lại trong túi 30Dcoin nữa, vẫn đủ để đi dạo một vòng chợ. Dùng ít tiền như vậy là do Huyền Linh cũng góp thêm một ít để mua quà tặng cho các cháu, hắn bảo không cần, nhưng cô ấy nhất định nhét vào tay.

Trước cửa hàng gần như chỉ có mỗi nhóm của hắn là dừng lại chọn mua bánh kẹo, mọi người gần như chỉ nhìn lướt qua rồi đi. Xung quanh còn một, hai cửa hàng nữa cũng trong tình trạng ế ẩm như vậy. Chủ cửa hàng phiền muộn, ngáp ngủ liên tục cho thấy tình hình kinh doanh thật không khả quan. Nhưng những điều này lại không hề ảnh hưởng đến hứng thú của mấy cô gái chút nào. Có vài cái kẹo thôi mà bà cô gái cùng hai cô bé lựa chọn cả buổi không xong. Cầm túi kẹo lên xem chưa được mấy giây thì bọn họ lại đột ngột buông xuống, rồi vài giây sau lại nắm một cái cùng loại cho vào túi ni-lon. Hắn nhìn về ngoài mấy túi kẹo không khác gì nhau cả nên chẳng thể hiểu nổi các cô gái nghĩ gì trong đầu nữa.

Đối với An Nhiên, hôm nay chắc là ngày vui nhất của con bé bởi đây là lần đầu tiên được đi chơi chợ đêm. Con bé cười tít mắt liên tục, hai tay nắm vài viên kẹo sặc sỡ lấy ra từ túi nhỏ mà mẹ vừa mua cho, còn miệng thì phồng lên nhồm nhoàm nhai kẹo tỏ ra cực kì hạnh phúc. Thương cũng vậy, khúc mắc trong lòng được giải tỏa đã giúp sức sống thanh xuân của tuổi mới lớn quay trở lại khiến em nhìn năng động hơn hẳn. Mặc dù, Thương vẫn chẳng mấy khi cười, nhưng mọi người không còn cảm thấy buồn man mác khi ở gần em nữa. Con Lu cũng cực kì hưng phấn, thỉnh thoảng nó sủa nhẹ lên thúc giục An Nhiên và Thương bóc kẹo cho mình. Còn Hùng thì không hứng thú với đồ ngọt lắm, tới quầy là cậu ta nhắm ngay vào mấy lon bia méo mó. Nhưng giá của vật phẩm này khá đắt nên cậu ta cứ lưỡng lự mãi không biết có mua hay không. Cảm thấy buồn cười, hắn định đến mua tặng cậu em, nhưng Hùng đã làm ra quyết định nhanh hơn. Cẩn rằng, cậu ta cương quyết mua hai lon bia rồi lại tiếp tục đấu tranh với mấy lon nước ngọt.

Lắc đầu khẽ cười, Tân để mặc cho Hùng và mấy cô gái cùng con Lu vui chơi, còn bản thân hắn thì bước lại gần chỗ ông bác trung niên, chủ cửa hàng bánh kẹo cất tiếng hỏi chuyện:

- Tình hình buôn bán không được tốt lắm nhì bác?

Đang ngồi đút củi vào bếp lò đun siêu nước, ông bác ngẩng đầu lên thấy người hỏi chuyện là khách hàng của mình liền nhiệt tình kéo cho Tân cái ghế nhựa rồi cười nói:

- Thì cậu cũng thấy đó, giờ có mấy người quan tâm mua mấy thứ bánh kẹo này đâu. Nhưng công sức mạo hiểm sưu tầm của đội nhóm thằng con mang về, không bán không được.

Cho tay lại gần bếp củi hơi cho đỡ buốt, hắn quét mắt một vòng nhìn quanh túp lều đơn sơ, ngoài cái sạp đơn làm giường, vài bộ quần áo rét treo bên cạnh, cùng một ít dụng cụ thì không còn gì khác của ông bác rồi tiếp chuyện:

- Vậy con bác đã gia nhập quân đội chưa?

- Nó chưa! Nó nói là không thích sự gò bó trong quân ngũ nên chỉ tham một khóa huấn luyện bắt buộc liền cùng vài thanh niên khác rủ nhau thành lập một nhóm nhỏ nhặt nhạnh những thứ còn dùng được ở khu vực sát biên giới “Khu an toàn”. Nó cứng đầu lắm, bác bảo nó vào quân ngũ cho nên người mà không nghe... Khụ... Khụ... – Lâu không có người trò chuyện, ông bác bất giác nói ra lời trong lòng. Có lẽ bức tức đứa con làm ông bác động chạm đến bệnh tình nên nói được một nửa thì ho lên dữ dội.

Vội đưa tay vuốt lưng giúp ông bác đỡ ho, hắn quan tâm hỏi:

- Bác không sao chứ?

Ho thêm vài tiếng nữa, ông bác cầm cốc nước nóng lên thổi hơi uống vào. Thoải mái hơn hẳn, ông bác vẫy tay đáp lời ra hiệu mình không sao:

- Không việc gì đâu cháu... Bệnh cũ hen suyễn ấy mà...

Rót cho Tân một cốc nước sôi nóng hổi, thả vào vài sợi chè khô xong, ông bác cất tiếng hỏi:

- Cháu mua bánh kẹo để làm quà tặng cho đứa nhỏ à?

Tiếp nhận cốc nước, hắn cảm giác mình như trở lại khoảng thời gian làm công nhân chạy theo công trình. Sự mệt mỏi gần đây làm ấm lên tấm lòng, hắn thấy không khí bỗng không còn quá rét lạnh nữa. Hơi ngạc nhiên vì ông bác biết mình mua quà tặng cho đối tượng là cháu nhỏ, hắn hỏi lại:

- Sao bác lại biết cháu mua quà cho đứa nhỏ?

- Ha ha... Thì ngoài mấy đứa nhỏ thích kẹo ngọt ra còn mấy ai lãng phí vào thứ này nữa. Ăn chưa được vài phút là đã thấy đói bụng rồi. – Uống thêm một ngụm nước chè quý giá, ông bác cười đáp.

Nghe ông bác nói, Tân cũng hé miệng cười rồi nhấp ngụm nước chè. Vị vẫn đắng chát như vậy, trước kia hắn không thích thứ này mà giờ cảm giác uống ngon thế. Nhìn ông bác lời ra

từ túi ni-lon gói kĩ, không cần hỏi hán cũng biết được chè rất khó kiếm. Bỏ ra chiều dài thế này cho thấy ông bác phải quý hán lắm đây.

Vừa trò chuyện vừa thưởng thức cốc chè được hơn năm phút thì ở đằng kia, Huyền Linh cất tiếng gọi hán:

- Anh Tân! Bọn em chọn mua xong rồi, anh bảo ông bác ra tính tiền giúp với.

- Được!

Đáp lời xong, Tân chào ông bác đợi cả bọn thanh toán xong liền rời khỏi quầy hàng tiến sâu hơn vào trong chợ. Vượt qua vài quầy hàng bán thực phẩm khô, đến khu vực tiếp theo, cả bọn bắt đầu thấy lượng người đi lại đông hơn. Mọi người tập trung nhiều vào những cửa hàng mà trên quầy bày bán những thứ vũ khí tự chế và dụng cụ sinh tồn. Tò mò, hán cùng cả bọn xúm lại xem xét. Nghiên cứu một chút, hán thấy có khá nhiều thứ hay ho như súng bắn đinh tùy biến từ máy nén hơi mini, nỏ bắn tên nhỏ, dao, mã tấu, dùi cui điện... Những thứ này có vẻ hay, nhưng hán thấy không cần thiết với mình nên không mua. Không giống như nhóm của hán, những người xung quanh mua vũ khí rất nhiều. Ngoài mua bán, họ còn mang đồ của mình đến sửa chữa nữa. Những cửa hàng bán vũ khí này có quy mô bên trong khá lớn, ngó đầu vào xem hán còn thấy có cả máy tiện, máy mài rồi dụng cụ hán.

Đoạn đường có những cửa hàng vũ khí này còn xen kẽ cả những cửa hàng bán quần áo. Bày bán ở đây không phải là những loại quần áo thời trang bình thường mà là những loại có vẻ ngoài xấu, nhưng vật liệu tốt rộng rãi, không thấm nước và giữ nhiệt. Mấy chỗ này lượng người tìm tòi mua sắm cũng rất đông, họ đa số đi theo đội ngũ chứ rất ít cá nhân đơn lẻ. Ngắm nghía một lúc, đi dạo hết khu vực vũ khí và trang phục, thấy không còn gì hay cả bọn lại kéo nhau tới nơi khác.

Vào sâu hơn một chút tới vùng trung tâm, cả bọn tới nơi có đài phun nước lớn đã ngừng hoạt động, xung quanh xếp rất nhiều bức tượng ghế gỗ. Tới chỗ này đã gần cuối khu chợ, bởi ở đây Tân không thấy còn mấy cửa hàng nữa mà chỉ có một hai nơi nhỏ bán đồ ăn vặt. Chủ cửa hàng bán đồ ăn rất đơn giản là một chút bánh ngô, bánh khoai, ngoài ra thì không còn gì nữa. Lượng người đi lại gần đây rất ít, đa số là những cặp đôi, dù trời mưa lạnh, nhưng vẫn ngồi tựa vai trên ghế nhìn rất hạnh phúc. Đúng là dù hoàn cảnh có khắc nghiệt đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn cản được tình yêu chớm nở.

Không hứng thú về nơi này lắm, hán định lên tiếng kêu mọi người rời đi thì bị mấy cô gái kéo vào quầy ăn vặt. Góp tiền, cả bọn mỗi người mua một cái bánh do giá khá đắt rồi tới một cái ghế gần đó cạnh ngọn đèn chùm kiểu châu Âu. Lấy tay áo lau qua một chút, cả đám lấy đồ ra cùng nhau ngồi ăn. Hùng đưa cho mấy cô gái vài lon nước ngọt vừa mua rồi cùng hán mở bia uống. Không thoát khỏi sự nhiệt tình của cậu em, hán bắt đầu đi phải chạm lon và ăn bánh khoai. Bia khá đắng, uống không ngon lắm do bị va đập mạnh, nhưng hán vẫn cố uống hết. Tới chỗ có nhiều thức ăn, con Lu liền bộc lộ bản chất ăn hàng thực sự của nó. Hết nịnh nọt An Nhiên, Thương và ba cô gái cùng hán, nó còn không có liêm sĩ khi bán mạnh xu nịnh cả Hùng. Hành động của con Lu khiến cả bọn cất tiếng cười liên tục. Từ khi tận thể diễn ra, những giây phút nhẹ nhàng thế này có lẽ sẽ rất hiếm khi xảy ra nên ai cũng cố gắng tận hưởng nó. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Hóa tại Fanpage [đảo 13](#))

Ăn đồ ăn vặt xong, cả bọn tiếp tục đi vòng vèo khám phá từng góc ngách trong khu chợ ngắm nghía vật phẩm và dòng người. Nhưng quy mô khu chợ khá nhỏ, chỗ bán đồ ăn vặt đã gần như là điểm cuối nên rất nhanh cả bọn không còn nơi nào để khám phá nữa.

Đi đến hết chợ, tuy cả bọn chưa được thỏa mãn, nhưng thời gian đã hơn bảy giờ, khá muộn nên Tân đề nghị kết thúc. Không ai phản đối, cả đám mang túi quà đến khu ký túc xá trường giáo đường để thăm Thu Trang, Kim Ngân và Uyên Nhi. Nói chuyện với bác gái quản lý ký túc xong, cả bọn được phép đến phòng các cô bé chơi, nhưng phải ra về trước lúc tám giờ. Đồng ý với bác gái, cả bọn nhanh chóng tới phòng ba cô bé. Bước vào trong, Tân ngạc nhiên khi thấy tất cả các cô bé người trong phòng đang nô đùa với nhau rất là vui nhộn. Xem ra, ba cô bé dành trọn thời gian rất tốt giúp hán bớt lo đi nhiều. Ngoài ba cô bé thì trong phòng còn bảy người nữa, tất cả chạc tuổi nhau nên mấy người có thể kết bạn được nhanh chóng cũng là điều dễ hiểu. Rồi dưới ánh mắt cảm động, hán tặng cả ba một túi quà đầy ắp bánh kẹo lớn. Kêu ba cô bé chia kẹo cho các bạn cùng phòng xong, cả bọn ngồi lại chơi một lúc rồi ra về.

Trở lại khu chung cư, Trâm và Hà quyết định buổi tối sẽ ngủ lại ở phòng Huyền Linh và hai cô bé. Thấy thế Hùng cũng bắt chước muốn ở cùng phòng với Tân, nhưng bị hán nhanh chóng ngăn cản. Hai người đàn ông với nhau ngủ cùng giường còn ra cái thể thống gì. Nghĩ như vậy, hán tổng cổ Hùng ra khỏi phòng mặc kệ ánh mắt u oán của cậu ta.

Cả buổi chiều vận động ra mồ hôi khá khó chịu, Tân quyết định tắm rửa kĩ càng trước khi đi ngủ. Không có nước nóng, hán phải cẩn thận tắm nước lạnh. Để tăng sức chịu đựng cho bản thân, hán kéo con Lu bắt nó phải tắm cùng với mình.

Một lát sau, tắm xong, lau khô đầu tóc Tân cùng với con Lu lên giường, rồi rất nhanh thì cả hai chìm vào giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Hóa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 119: Vật liệu mới

Mười một giờ đêm, “Khu an toàn”.

Trong khi gần như tất cả mọi người chìm sâu vào trong giấc ngủ ngon lành, trừ những chiến sĩ có nhiệm vụ canh gác tại các cứ điểm trên bức tường lớn bao quanh “Khu an toàn” thì vẫn còn một nhóm người nữa vẫn cần mẫn làm việc. Đó là nhóm nghiên cứu phát triển vũ khí từ những vật liệu mới dưới sự lãnh đạo của bác Đồ nhóm trưởng.

Trong căn phòng thí nghiệm với trang thiết bị hiện đại như phim khoa học viễn tưởng, bác Đồ cùng vài người khác đang bận rộn hiệu chỉnh máy móc. Dự án thí nghiệm lần này là bắn phá tia Laser cường độ siêu lớn để phá hủy cấu trúc hữu cơ của mẫu vật 05. Đây đã là lần thứ một trăm tiến hành thí nghiệm và kết quả cho thấy cả nhóm đang đi đúng hướng. Mẫu vật 05 thực chất là loại vật liệu mới được tìm thấy trong “Hố tử thần” từ trước khi tận thể xảy ra. Về bề ngoài của mẫu vật giống như một khối kim loại, nhưng kết cấu các-bon trong phần từ lại khác biệt hoàn toàn, khi xuất hiện những nguyên tố hữu cơ mới sắp xếp xen kẽ.

Các nguyên tố hữu cơ này là một dạng vật chất mới hoàn toàn chưa từng được phát hiện trước kia và có tính ổn định không cao. Nhưng khi bị phá hủy nó lại có thể tự tái tạo lại cấu trúc, thay đổi sắp xếp với nguyên tố các-bon để hợp thành phần từ mới tạo ra một dạng bền vững chống lại các yếu tố tác động. Sau nhiều lần thí nghiệm, mẫu vật 05 dần đạt đến trạng thái hoàn hảo cho một loại vật liệu kim loại. Độ cứng cực cao gấp nhiều lần kim cương mà không bị giòn, khả năng kháng ăn mòn cực tốt kể cả trong môi trường a-xít mạnh, chịu nhiệt cực tốt cả nóng và lạnh. Đặc biệt khi bị bóp méo biến hình, nó có khả năng tự phục hồi hình dạng ban đầu và các tính chất sẽ ngày một gia tăng nếu chịu tác động từ môi trường bền

ngoài. Xét đến cùng, so với cái khiên mà bác Đồ từng tạo ra thì mẫu vật 05 này mạnh hơn rất nhiều.

Nhập thông số vào máy tính điều khiển xong, bác Đồ ngẩng đầu lên hỏi đồng nghiệp đang căn chỉnh máy móc bắn ra tia Laser:

- Tất cả đã sẵn sàng chưa?

- Cánh tay số 01 đã sẵn sàng thưa trưởng nhóm... – Một ông bác hỏi đầu mặc đồ bảo hộ đang căn chỉnh cánh tay bắn tia Laser nghe bác Đồ hỏi liền nhanh chóng đáp lời.

- Cánh tay số 02 sẵn sàng... Số 03 sẵn sàng... – Những người khác đứng xung quanh cũng lần lượt báo cáo.

- Tốt! Tất cả đeo kính bảo hộ lui ra khỏi phòng thí nghiệm. Lần này chúng ta sẽ bắn tia Laser ở cường độ lớn nhất. Nhiệt độ ước tính tạo ra phải lên đến năm nghìn độ, nếu phân tử của mẫu vật vẫn có thể tái tạo thì nó đã đạt đến trạng thái hoàn hảo để chế tạo các loại vũ khí mới ưu việt... – Gật đầu, bác Đồ kêu mọi người ra khỏi phòng kính rồi thuyết minh thí nghiệm sắp tiến hành.

Nói xong, ông bác gạt các công tắc phát điện để cánh tay máy sáng lên. Ngẩng đầu nhìn mẫu vật một chút, rồi dưới ánh mắt chăm chú của toàn thể đội nhóm, ông bác dứt khoát nhấn nút để phát động.

Ngay lập tức ánh sáng trắng mãnh liệt từ các cánh tay máy phóng vào mẫu vật nung nóng nó lên. Bằng mắt thường mọi người có thể thấy mẫu vật đang từ màu xám nâu dần chuyển sang hồng trong suốt. Nhìn vào thông số phản hồi trên màn hình máy tính từ máy quét ba chiều, mọi người tập trung hết mức trong lòng thầm cầu nguyện cho mẫu vật biến đổi tự cường hóa một lần nữa.

Một phút, hai phút, rồi năm phút trôi qua, các thông số hỗn loạn nhảy liên tục dần ổn định trở lại. Cấu trúc phân tử mới của mẫu vật bắt đầu định hình và không thay đổi nữa. Hấp thụ năng lượng trong tia Laser mẫu vật đang tự cường hóa dẫn đến tính chất của nó lại được tăng cường thêm. Quan sát khoảnh khắc biến đổi như kì tích này nhóm các nhà khoa học vô cùng hưng phấn, kích động run rẩy không nói lên lời. Họ biết mình lại vừa tạo ra một loại vật liệu mới hoàn toàn có tính ưu việt cao có thể ứng dụng được rộng rãi.

Nhận thấy mẫu vật đã hoàn toàn thích ứng và không bị tác động bởi tia Laser, bác Đồ nhấn nút tắt nguồn điện rồi hưng phấn hô lên:

- Thành công... Chúng ta đã thành công...

- Ha ha... Quá tốt rồi... Ha ha... Có thể chứ.... – Những người khác trong nhóm cực kì vui mừng cười nói rồi trao cho nhau những cái ôm hạnh phúc.

Vài phút sau, phát tiết cảm xúc xong, nhóm các nhà khoa học xả hơi làm lạnh, đeo mặt nạ bảo hộ lên rồi cùng nhau mở cửa kính chạy vào trong phòng thí nghiệm quan sát mẫu vật. Sau cuộc thí nghiệm, màu sắc của nó đã chuyển đổi từ màu xám nâu sang màu xanh xám. Tiếp đó các nhà khoa học phải thử nghiệm tính chất mới của mẫu vật một lần nữa. Nhưng đây là thủ tục thôi vì ai cũng đoán được tính ưu việt của mẫu vật đã tăng lên.

Cầm mẫu vật trong tay, bác Đồ kích động nói:

- Phải lập tức phát động nhiệm vụ tìm kiếm vật liệu ngay...

- Đúng vậy! Đây đủ loại vật liệu này chúng ta có thể tạo ra lớp vỏ cho lò phản ứng hạt nhân loại mới mà không sợ thiếu thốn vật chất làm rò rỉ phóng xạ... – Ông bác đầu hỏi nhanh chóng hưởng ứng.

- Hay quá! Có lò phản ứng hạt nhân chúng ta không phải lo thiếu điện nữa.... – Những người khác cũng liên tiếp góp lời.

-

.....MTTH.....

Ngày 15 tháng 2 năm 2023.

5:00 sáng.

- Học... Học... Học...

Đang chìm sâu trong giấc ngủ, Tân đột ngột vùng dậy, rồi thờ ra hồng học. Mồ hôi vã ra như tắm, nét mặt của hắn vẫn còn chưa vui vì nỗi sợ sau cơn ác mộng khủng khiếp. Trong giấc mơ, hắn thấy bà và em mình bị quái vật chậm rãi ăn từng chút một mà không thể ngăn cản. Nghe tiếng kêu rên, cầu cứu trong tuyệt vọng của cả hai, hắn cảm giác linh hồn của mình đau đớn như muốn tan vỡ. Ở bên cạnh, con Lu nhìn chủ nhân bất an liền đưa đầu lại gần rồi lè lưỡi liếm mặt hắn.

Khoảng một phút sau, bình tĩnh trở lại, hắn thờ dài một hơi. Vuốt ve đầu nó mấy cái, hắn đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài ban công.

- Một... Hai... Một... Hai...

Vừa kéo rèm mở cửa kính, hắn lập tức nghe thấy có tiếng người hô đều đều đồng dạng vọng vào tai. Bước vài bước tới lan can, hắn cúi đầu nhìn xuống thì kinh ngạc phát hiện ở khoảng sân rộng bên dưới đã đầy người. Đó là rất nhiều tiểu đội nối đuôi nhau tập huấn quân sự. Ngoài những tiểu đội chính quy, hắn còn thấy trong đội hình còn xen kẽ các tiểu đội mà thành viên là những cô bé, cậu bé và chị em phụ nữ. Đây chắc là huấn luyện quân sự buổi sớm, để cho thoải mái các chiến sĩ đã đề đội của mình chạy vòng quanh “Khu an toàn”. Cảm nhận bầu không khí sôi động tập luyện lúc sáng sớm, những cảm giác khó chịu của cơn ác mộng khi nãy trong tâm hồn hắn dần dịu đi. Nhưng hắn biết mình nên sớm tìm cách về quê càng nhanh càng tốt nếu không nỗi sợ hãi này sẽ ám ảnh mãi mãi. Tuy hắn muốn khởi hành luôn ngay lúc này, nhưng hiển nhiên việc đó là điều không khôn ngoan. Suy tư một chút, trong đầu hắn đã phác thảo ra kế hoạch đại khái.

Ngẩng đầu lên cao ngắm nhìn bầu trời, Tân thấy hôm nay thời tiết vẫn xấu như mọi khi. Những đám mây đen dày đặc không có một chút dấu hiệu nào là sẽ tan, phía cuối chân trời, ánh chớp thỉnh thoảng lại lóe lên như báo hiệu sắp mưa. Không có sương mù, nhưng tầm nhìn xa cũng rất hạn chế vì sự u ám, âm trầm của bầu trời. Còn tốt là nhiệt độ vẫn giữ nguyên ở mức lạnh chứ không giá buốt và tê cóng chân tay.

Ngửa cổ, hít sâu một hơi, cảm nhận dòng khí thanh tân tràn vào phổi mà hắn tỉnh táo hết cả người. Không thể bỏ lỡ thời điểm quý giá này, hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, rồi thực hiện phương pháp hít thở của bộ khí sùng thiên. Hít vào thờ ra theo một vận luật nào đó, tinh thần của hắn dần chuyển sang trạng thái thiền. Lỗ chân lông giãn da, máu lưu thông nhanh hơn, mỗi tế bào của hắn như được sạc điện từ từ vậy.

Khoảng hơn chục phút sau, đến một mức độ nhất định, hắn tự động ngừng lại, kết thúc việc luyện khí. Đứng dậy, vươn vai một cái, hắn cảm giác sáng khoái hết cả người, như vừa được gột rửa vậy. Tiếp theo, để cơ thể được rèn luyện tốt nhất, hắn quay về phòng rồi đánh một bài quyền quen thuộc trong môn võ của mình. Theo từng đòn đánh, hắn nhạy bén phát hiện ra, khí lực của mình đã tăng lên một chút so với trước kia. Cảm nhận sức mạnh tràn trề trong mỗi tác da thịt, hắn ước tính, mình bây giờ phải mạnh hơn so với thời kì đỉnh cao khoảng ba lần.

Cầm chiếc đồng đặt trên bàn lên xem, hần thấy loáng một cái mà đã hơn sáu giờ. Trong lúc tập luyện hần gần như quên hết tất cả nên không để ý thời gian trôi qua. Cầm thấy rằng mấy cô gái chắc cũng đã dậy rồi, hần liền nhanh chóng mặc trong ba lô ra bàn chải và hộp kem đánh răng đi tới nhà tắm.

Đang lau qua người và vệ sinh cá nhân, Tân nghe thấy gõ cửa bên ngoài:

- Cốc... Cốc... Cốc...

Đẩy nhanh tốc độ, hần mặc quần áo rồi bước ra gian chính. Mở cửa, đúng như hần đoán người tìm mình lúc sáng sớm chỉ có thể là Hùng.

Vừa thấy hần, Hùng lập tức lên tiếng hỏi:

- Anh Tân đã vệ sinh cá nhân xong chưa?

- Xong rồi! Chủ ngồi chơi đợi chút để anh đi phơi quần áo. – Gật đầu, Tân kêu Hùng ngồi đợi ở ghế sofa còn bản thân hần thì chạy vào nhà tắm lôi đồng quần áo trong máy giặt bỏ vào giỏ rồi mang ra khoảng trống ngoài hiên phơi.

- Ồ... hờ! Anh cứ thông thả mà làm... – Nằm bẹp xuống cái ghế dài, Hùng há mồm ngáp ngủ nói. Lau nước mắt tràn ra, nghĩ tới mục đích hôm nay cậu ta lên tiếng hỏi tiếp:

- Hôm nay anh tính sao? Có nghỉ thêm một ngày nữa cho thoải mái không?

- Nghỉ thế là quá đủ rồi! Anh muốn xem nhiệm vụ trong “Khu an toàn” kiểm Dcoin để nâng cấp trang bị của mình. Chú thấy đó, cái rìu và dao đi rừng của anh bị mẻ lưỡi rồi... – Vừa treo quần áo, Tân vừa đáp lại.

Cầm cái rìu và con dao của ông anh đặt trên bàn lên xem xét, Hùng thấy đúng là đã mẻ đôi chỗ, không còn sắc bén nữa. Ngẫm nghĩ một chút, cậu ta hỏi tiếp:

- Anh định mua vũ khí ở khu giao dịch tự do à?

- Không! Anh tính mua của quân đội giống như cái khiên của Thương đó. Hôm qua ở chợ có nhiều vũ khí thật, nhưng chất lượng chỉ tương với mấy thứ anh có nên dùng một thời gian là hỏng ngay... Thứ anh cần bây giờ nó phải tốt hơn thế nhiều lần. Còn ở chợ có vài bộ quần áo và dụng cụ sinh tồn anh sẽ mua sau, tiền giờ có đủ đâu... – Phơi quần áo xong, Tân bước vào trong nhà vừa giải thích cho Hùng vừa móc hết các thứ trong ba lô ra chuẩn bị sắp xếp lại.

Gần cuối ba lô, móc ra vài túi ni-lon lớn chứa ruốc thịt lợn thì hần mới sực nhớ ra lúc trước cả nhóm làm dự trữ ở hang ổ bọn tội phạm mà quên chưa ăn. Rồi ngoài ruốc vẫn còn com nắm cùng khoai tây luộc được bọc trong giấy báo nữa. Cho một ít vào miệng nếm thử, hần thấy chất lượng vẫn còn rất tốt. May mắn nhiệt độ ngoài trời thấp nên chỗ thực phẩm này sau một ngày một đêm không bị hỏng, chỉ là đã trở nên cứng rắn khá khó ăn. Nhưng trong thời mạt thế, có đồ ăn là tốt lắm rồi đâu thể yêu cầu nhiều được.

Ngồi trên ghế, Hùng thấy ông anh móc ra nhiều đồ ăn liền kinh ngạc thốt lên:

- Trời! Anh Tân có nhiều thứ thế mà chia sẻ cho anh em... – Nói xong, cậu ta nhào tới mở túi ruốc rồi nhét vào mồm nếm thử.

- Gâu! – Nhìn thấy đồ ăn, con Lu cũng sáng mắt lên chạy tới vùi vùi.

Biết là Hùng đang đùa, nhưng hần cũng cảm thấy hơi xấu hổ vì câu nói của cậu ta. Móc vài nắm ruốc lớn cho con Lu hần nhanh chóng giải thích:

- Giấu gì chứ! Anh quên mất thôi, hôm qua nhiều chuyện diễn ra quá mà.

- Ha ha... Em đùa thôi, không có gì đâu. Mà anh lấy mấy thứ này ở đâu ra thế... Ngon quá... – Vừa ăn ruốc, Hùng vừa tò mò hỏi.

- Nhóm bọn anh tự làm chứ ở đâu ra. Để nói ra nguyên nhân tìm được nguyên liệu thì chuyện dài lắm... – Gói đồng thức ăn lại cất vào ba lô, mấy thứ này hần định sẽ sử dụng trong ngày hôm nay nhưng không phải là lúc này.(Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

- Cứ nói đi anh! Em là luôn luôn lắng nghe, nhưng không phải lúc nào cũng thấu hiểu... – Vỗ ngực, Hùng đảm bảo.

- Thôi để lúc khác. Giờ chú phải dẫn anh tới chỗ làm nhiệm vụ xem thế nào đã... – Rót đầy mấy chai nước lớn ở bình lọc nước cho vào ba lô xong, Tân kéo khóa rồi quay ra nói cho Hùng biết ý định của mình.

- Tất nhiên rồi! Nhưng từ từ đã anh, chúng ta đã ăn sáng đâu... – Chạy tới chỗ ông anh, Hùng tự rót cho mình một cốc nước rồi cười nói, ăn ruốc xong cậu ta có chút khát.

Gật đầu đồng ý, Tân kiểm tra lại hàng trang của mình một lần nữa. Trong đầu hần đang tự hỏi không biết mấy cô gái thế nào rồi thì thấy bọn họ lũ lượt kéo sang. Có lẽ đi đến cửa, nghe mang máng thấy hần và Hùng đang nói chuyện gì đó nên Huyền Linh tò mò cất tiếng hỏi:

- Chào buổi sáng! Hai người đang nói chuyện gì thế?

- Kế hoạch ngày hôm nay đó em. Bọn anh đang tính chuẩn bị đi xem nhiệm vụ rồi chọn cái thích hợp để làm... – Ngẩng đầu lên, Tân từ tốn đáp lời. Nói xong, hần hỏi Huyền Linh luôn.

- Em có muốn tham gia cùng chứ?

- Tất nhiên rồi! Mà em cũng phải về phòng chuẩn bị nữa... – Gật đầu, Huyền Linh khẳng định. Nhìn thấy hần đang sắp đồ cô cuống lên chuẩn bị quay lại phòng.

- Con nữa! Con cũng phải tham gia...

An Nhiên vung vẩy nắm đầm nhỏ của mình reo lên rồi chạy theo mẹ. Ở bên cạnh, Thương không nói gì nhưng hành động dứt khoát quay về đã nói lên ý định của em.

- Từ từ thôi! Mọi người nhớ bỏ hết mấy thứ linh tinh ra ngoài chỉ mang đi thực phẩm, nước uống, hộp cứu thương và vũ khí thôi nhé...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Chương 120: Nhận nhiệm vụ

Khoảng hơn chục phút sau, cả bọn chuẩn bị xong xuôi liền nhanh chóng kéo nhau đi tới nhà ăn. Trên đường đi bàn bạc về việc làm nhiệm vụ, Tân biết được hôm nay chỉ có nhóm bọn hắn hành động còn những người quen như Dũng, Nam, và chú Hùng sẽ không tham gia. Theo lời giải thích của Hùng, nguyên nhân là do ba người kia đã gia nhập quân đội nên không thể tự ý rời quân ngũ. Những nhiệm vụ mà họ thực hiện phải trực tiếp do quân đội trực tiếp đề xuất, nội dung bên trong cho phép thường dân đi cùng thì cả bọn mới có cơ hội hợp thành một đội. Lần trước cũng vậy, nếu không nhờ chú Hùng ưu ái thì Trâm và Hùng cùng với Vinh sẽ không được đi cùng đội ngũ đi thu thập quả “Đào tím”. Cho nên, nhóm của Trâm bình thường chỉ làm những nhiệm vụ bên trong “Khu an toàn” hay nhất nhạnh loanh quanh khu vực ngoài rìa. Như vậy, loại những người không được phép ra thì chỉ còn Vinh là có thể đi theo cả bọn vì cậu em này có rất nhiều khoảng thời gian tự do.

Nhắc đến Vinh, Hùng nghĩ tới cậu em này lúc nào cũng khao khát được làm nhiệm vụ phiêu lưu bên ngoài “Khu an toàn” kiếm thật nhiều Dcoin tích trữ. Bây giờ nếu được đi theo anh Tân quả thật sẽ là cơ hội hiếm có đối với Vinh. Là người thân nhất với cậu em, Hùng sao có thể bỏ qua chứ. Lén tiếng hỏi ông anh muốn rủ cậu em đi cùng, nhận được câu trả lời đồng ý Hùng liền nhanh chóng chạy tới khu ký túc xá ở trường giáo dưỡng.

Một lát sau, gặp nhau ở nhà ăn cả bọn liền cùng tới trước quầy ăn. Nhìn thực đơn các món ăn, mọi người lựa chọn một chút rồi thống nhất với nhau cùng mua bánh mì pate trứng trắng là ngài làm bữa sáng. Trước kia đây chỉ là một món ăn bình dân, nhưng bây giờ mỗi người chỉ dám mua hai cái vì giá cả không hề rẻ chút nào. Theo chú thích của tờ thực đơn nguyên nhân là do nguyên liệu nấu ăn không giống bình thường, ngoài bột mì làm bánh ra thì tất cả thực phẩm bên trong đều là loại mới rất giàu năng lượng.

Chỉ một bữa sáng đơn giản mà hết bay 15Dcoin trong túi, Tân bắt đầu cảm thấy số tiền ít ỏi trong tài khoản của mình không đủ dùng. Xem ra thực phẩm trong “Khu an toàn” vẫn còn rất khan hiếm và đặc biệt là loại mới. Cũng đúng thôi, việc trồng trọt chăn nuôi đang ở giai đoạn khởi đầu thì lượng thu hoạch không thể phong phú được. Như vậy, quyết định đi làm nhiệm vụ ngay trong ngày hôm nay của hắn là cực kì chính xác. Nếu không thì chưa nói đến việc mua vũ khí mới, chỉ riêng việc ăn uống đối với nhóm của hắn cũng là một vấn đề lớn rồi. Nhất là khi hắn còn phải nuôi con Lu, một mình nó thôi đã tiêu thụ lượng thức ăn gấp mấy lần một người bình thường.

Tìm tới chỗ bàn ăn quen thuộc, Tân cùng mọi người vừa ăn vừa lập kế hoạch. Nội dung đơn giản thôi là cả bọn sẽ dành cả ngày hôm nay để làm nhiệm vụ sao cho kiếm được càng nhiều Dcoin càng tốt. Bàn bạc mất một lúc, Tân nghe theo ý kiến của Trâm và Hùng là sẽ chỉ làm những nhiệm vụ phải đi ra bên ngoài “Khu an toàn”. Biết rằng khi nhiệm vụ hoàn thành thì cả đội sẽ đạt được những phần thưởng rất phong phú, nhưng như vậy cùng đồng nghĩa với việc cả bọn chắc chắn sẽ phải đối mặt với nhiều mối nguy hiểm đáng sợ. Tính toán đến việc tất cả thành viên trong đội đều là những người giàu kinh nghiệm thì đây không phải là vấn đề quá lớn. Suy cho cùng mỗi uy hiếp lớn nhất hiện giờ vẫn là quái vật “Năm đầu người”, nhưng chỉ cần khéo léo di chuyển thì hoàn toàn có thể vượt qua được bọn chúng mà không gặp vấn đề gì.

Thống nhất ý kiến xong, cả bọn nhanh chóng kết thúc bữa sáng rồi bước vào công tác chuẩn bị. Đầu tiên là vũ khí, thứ công cụ quan trọng nhất để đảm bảo an toàn cho từng thành viên. Trước khi vào “Khu an toàn”, nhóm của Tân mỗi người đều có vũ khí thuận tay rồi, kể cả Thương thì cũng vừa nhận chiếc khiên hôm qua nên giờ không cần thiết trang bị thêm. Nhìn Hùng, Trâm và Vinh mỗi người chỉ mang theo ba cái ba lô và dao găm, không còn vũ khí nào khác hắn khó hiểu cất tiếng hỏi:

- Ba người chỉ dùng mấy con dao nhỏ này chống lại quái vật “Năm đầu người” à?

Nghe Tân hỏi, Hùng nhanh nhẹn giải thích:

- Không anh ư? Thứ này sao đủ được. Bọn em còn vũ khí nữa nhưng là loại hạng nặng phải gửi ở phòng lưu trữ khu vực cửa vào “Khu an toàn”.

- Vũ khí gì mà hạng nặng? Sao trước bọn anh không phải gửi nhỉ? – Tân tò mò hỏi ngay.

- Mấy thanh mã tấu tự chế mua ở khu giao dịch tự do thôi anh, nhưng kích cỡ và trọng lượng hơi lớn. Còn bọn anh không phải gửi thì cái rìu nhỏ và con dao đi rừng được phép mang vào “Khu an toàn” anh ư – Hùng nói thêm.

Đã hiểu vì sao, Tân không hỏi nhiều nữa mà cùng mọi người nhanh chóng chuẩn bị lương thực. Ưu tiên đồ khô, cả bọn chọn mua cơm nắm muối vừng, thịt lợn loại mới sấy khô, khoai lang luộc và một ít đồ hộp. Khẩu phần ăn được chia ra thành từng phần nhỏ đảm bảo mỗi người một phần để dùng vào buổi trưa. Kinh phí mua đồ được chia đều cho từng thành viên trong đội và đây sẽ là khoản phí chung được trừ thẳng vào tiền thưởng khi hoàn thành. Ngoài thức ăn thì cả đội phải chuẩn bị nước uống nữa, vấn đề này không khó nên rất nhanh thì giải quyết xong. Cuối cùng là hộp cứu thương, món đồ này nhóm của Tân lúc lang thang bên ngoài “Khu an toàn” đã thu thập khá nhiều giờ không cần thiết mang thêm nữa.

Chuẩn bị tươm tất xong, cả bọn di chuyển đến khu vực trung tâm tới tòa nhà vòng cung, cơ quan đầu não nơi cung cấp nhiệm vụ. Đúng là nơi quan trọng có khác, Tân thấy số lượng người ra vào trước cửa tòa nhà đông nghịt. Đề ý kỹ, hắn nhận ra trong dòng người có rất nhiều đội nhóm khác cũng chuẩn bị tới nhận nhiệm vụ giống như cả đội. Nhưng so sánh với số lượng cá nhân hoạt động đơn lẻ thì những nhóm người như vậy vẫn chưa là gì. Những đội nhóm kia đa số toàn là đội lớn, lượng thành viên khoảng hơn chục người trở lên, tỉ lệ nam nhiều nữ ít và tất cả đều ở độ tuổi thanh niên trẻ. Theo lời giới thiệu của Hùng, ở trong những đội nhóm kia không thiếu những người sở hữu năng lực mạnh mẽ và phần lớn bọn họ trước kia đều tự mình đi tới “Khu an toàn”. Nhìn nét mặt của họ, hắn cảm thấy ai cũng có vẻ vội vã gấp gáp và xen chút lo âu. Cũng đúng thôi, thế giới bên ngoài “Khu an toàn” bây giờ tràn ngập những điều mới lạ và nguy hiểm, con người dù đã tiến hóa mạnh hơn, nhưng như vậy là chưa đủ vì chúng ta vẫn còn quá bé nhỏ.

Tiến vào bên trong đại sảnh tòa nhà, Tân kinh ngạc khi thấy bên trong bố trí rất nhiều bảng điện tử cảm ứng chiều cao giống như cây ATM nhưng mỏng dính và diện tích màn hình lớn hơn nhiều. Vùng trung tâm của đại sảnh, trên trần nhà treo một dãy những màn hình thành cung tròn hiển thị những dòng chữ lớn liên tục chạy qua. Tập trung nhìn kỹ, hắn thấy nội dung là những thông báo của quân đội về việc tuyển thêm người tham gia vào đội nhóm của họ để thực hiện những nhiệm vụ lớn. Thấy phần thưởng sau khi hoàn thành khá phong phú, hắn lặng lẽ đứng xem những yêu cầu của quân đội khi tuyển người xem nhóm của mình có cơ hội không. Nhưng một phút sau, hắn rất nhanh phải thất vọng vì biết nhóm không phù hợp bất cứ nhiệm vụ nào bởi vì ba thành viên là Vinh, Thương và An Nhiên quá ít tuổi.

Bỏ qua những nhiệm vụ làm cùng quân đội, hắn chuẩn bị tìm các nhiệm vụ khác. Thấy tất cả mọi người tới trước bảng cảm ứng, hắn hiểu được mình phải thao tác ở đây thì mới nhận được nhiệm vụ. Nhưng vấn đề là hắn vẫn chưa biết phải làm sao thì mới thực hiện được điều này nên định mở lời hỏi Hùng. Quay sang bên cạnh, hắn chưa kịp hỏi thì cậu em đã quàng vai kéo hắn tới một góc rồi bắt đầu chỉ trỏ. Đúng là giang sơn dễ đổi còn bản tính thì khó dời, theo chỉ tay của Hùng, hắn thấy xung quanh đây có khá nhiều những cô gái xinh đẹp. Trong những người này, hắn nhận ra một số trước kia thậm chí còn là hot girl, diễn viên hay ca sĩ nổi tiếng. Mặc dù ai cũng mặc áo khoác dày, kín đáo, không trang điểm nhưng như vậy lại càng làm nổi bật vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết của họ hấp dẫn ánh mắt đàn ông như hắn và Hùng hơn hẳn. Thăm thẳm cậu em trong lòng là vô trách nhiệm, nhưng rất nhanh hắn cũng trầm mê vào đó khiến cho ở gần đó Vinh và con Lu nhìn cả hai với ánh mắt khinh bỉ.

Vài giây sau, khi cả hai đang say mê ngắm gái đến mức nước miếng sắp chảy cả ra khỏi miệng thì ở phía xa vang lên tiếng gọi của Huyền Linh:

- Hai người đứng đó làm gì thế? Định không làm nhiệm vụ nữa à? – Đứng trước một bảng điện tử cùng Trâm và hai cô bé, Huyền Linh có chút bực mình lớn tiếng hỏi.

Giật thót mình tỉnh táo lại, Tân chợt dạ giải đầu lúng túng đáp lời:

- Không... Không... Bọn anh chỉ nghiên cứu nhiệm vụ trên bảng lớn treo sát trần nhà thôi mà... – Nói dối xong, cảm thấy chính mình cũng không tin nổi hần xấu hổ đỏ cả mặt.

- Đúng... Đúng đó chị. Mặc dù nhiệm vụ sắp tới chúng ta muốn làm không ở đây, nhưng biết nhiều không bao giờ là thừa cả... – Thấy ông anh từng quẫn, Hùng nhanh nhẹn lên tiếng giúp đỡ.

Nhìn phản ứng của cả hai, Trâm không nhịn được bụm miệng cười, còn Huyền Linh cũng vừa bực vừa buồn cười. Muốn trách thêm vài câu, nhưng cô đành phải bỏ qua vì không muốn mất thời gian thêm nữa. Nghĩ vậy, cô lên tiếng nhắc:

- Thế hai người còn không đến đây nhanh, còn đứng đó làm gì nữa, Trâm đã vào bảng nhiệm vụ rồi.

- Được... Được... – Cả hai rói rít giật đầu đi tới.

Mọi chuyện tưởng chừng đã xong, nhưng Vinh không quen nhìn hai ông anh nói phét lên lời mồm cất tiếng:

- Rõ ràng là ngắm gái đến lác cả mắt, nghiên cứu cái nổi gì chứ!

Giữa lúc Huyền Linh biết ý định bỏ qua chuyện này thì Vinh lại đồ dàu thổi bùng ngọn lửa khiến các chàng trai xấu hổ hơn. Làm sao chịu nổi sự đâm thọc này, Hùng tức giận giang tay gõ cổ cậu em lại rồi để nẹt:

- Chú vừa phóng cái gì ra khỏi miệng đấy? Chẳng lẽ lâu không được người hơi nách anh chú lại nhớ mùi? Hay muốn anh tiết lộ chuyện cô bé trong lòng nhỉ?

Nghe ông anh dọa dẫm, Vinh hoảng sợ đánh mất liếc nhìn Thương một chút. Thấy cô bé không có vẻ gì là để ý mình cậu mới khẽ thờ phào một hơi trong lòng. Hôm nay biết phải đi làm nhiệm vụ nên Thương ăn mặc rất gọn ghẽ, mái tóc dài màu bạch kim cũng được buộc gọn kiểu đuôi ngựa. Lưng đeo chiếc khiên nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng, em toát lên một vẻ đẹp trong sáng đầy sức sống. Ở bên cạnh An Nhiên cũng rất xinh xắn khi mái tóc đỏ của con bé được buộc thành hai bím. Mặc dù, thân hình của con bé tương đương với Thương, vẻ ngoài thậm chí còn xinh đẹp hơn khi không có chút khiếm khuyết, nhưng Vinh lại không có một chút hứng thú gì.

Toàn bộ hành động lên lút của cậu tất nhiên là không thể qua nổi ánh mắt của Hùng. Mím cười tự hiểu, hần im lặng không nói nhìn cậu em.

- Em sai rồi! Anh tha cho em đi. Tình cảm anh em mình sẽ bền lâu nếu anh đừng nói ra chuyện này... – Mặt đỏ bừng, Vinh xấu hổ van nài.

- Được rồi! Anh tha cho chú lần này. Rút lấy kinh nghiệm không có lần sau đâu đấy. – Thấy cậu em đã biết điều, Hùng vỗ vai tha thứ.

- ...

Nhìn Vinh bị ức hiếp có chút đáng Thương, Tân muốn lên tiếng khuyên giải. Nhưng đã tới trước bảng điện tử, hần biết giờ không phải là lúc để ý mấy chuyện linh tinh này mà tập trung vào thông tin bên trong. Sau khi được Trâm hướng dẫn vài bước cơ bản, rất nhanh hần liền biết thao tác thế nào đối với bảng cảm ứng.

Việc này rất đơn giản, đầu tiên chỉ cần dùng thẻ công dân gõ trước máy quét để đăng nhập thông tin, ở đây Trâm đã làm trước rồi nên hần không cần thao tác nữa. Sau khi truy cập, màn hình sẽ bung ra những mục chính mảng nhiệm vụ để mọi người lựa chọn. Có rất nhiều mảng nhiệm vụ khác nhau mà cuốn sổ giới thiệu về “Khu an toàn” đã cho biết sơ qua. Đọc lướt qua thông tin về tất cả các mảng nhiệm vụ, Tân chọn thử vào mảng sinh hoạt thì màn hình lại mở thêm một ô cửa sổ mới. Nội dung bên trong là một dãy những nhiệm vụ nhỏ rất nhiều, như giúp đỡ nhà bếp rửa bát, quét dọn lau nhà, giặt rũ... Chọn tiếp vào mục nhỏ thì thông tin chi tiết của nhiệm vụ bung ra rất dễ hiểu. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13).

Xem thấy tiền thưởng Dcoin ở mục nhiệm vụ năng sinh hoạt rất ít ỏi, hần nhanh chóng thoát ra rồi chọn vào mục tiêu chính là những mảng nhiệm vụ phải ra bên ngoài “Khu an toàn”. Ở đây có tất cả bốn mảng lớn là mảng săn bắt, mảng hái lượm, mảng khai thác và mảng thăm dò. Cùng cả bọn, hần đọc kĩ thông tin từng nhiệm vụ trong các mảng rồi rất nhanh thì loại ba mảng khác vì bây giờ tạm thời không phù hợp hoặc không đủ yêu cầu. Chỉ còn duy nhất mảng thăm dò là có những nhiệm vụ hợp lý với tình hình cả nhóm lúc này. Tiền thưởng khi hoàn thành mỗi nhiệm vụ là khá cao, toàn đội sẽ được thưởng 1000Dcoin trở nên, vượt chỉ tiêu còn được thưởng thêm nữa.

Thảo luận cùng mọi người, hần quyết định chọn lấy một nhiệm vụ thăm dò. Nội dung nhiệm vụ rất đơn giản là yêu cầu đội nhóm đến một địa điểm ở phía bắc thành phố có khoảng cách so với “Khu an toàn” ước tính gần bảy kilomet thám thính tình hình. Trên đường yêu cầu đội nhóm phải sử dụng máy quét lập thể để vẽ lại bản đồ, ghi chép và chụp ảnh lại những mối nguy hiểm đối mặt. Tiền thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ rất ớn là toàn đội sẽ được thưởng 1500Dcoin, không giới hạn thời gian, khám phá càng nhiều về bản đồ và ghi chép thông tin càng chi tiết thì tiền thưởng sẽ tăng thêm.

Nhớ lại, hần biết trước kia phía bắc thành phố phần lớn là vùng đất hoang do ở đó đột ngột xuất hiện “hố tử thần” không lồ khiến cho các công trình trong quy hoạch bị gián đoạn. Nơi đó rất vắng người, các tòa xung quanh đa số là đang xây dở dang. Như vậy, hần đoán lượng quái vật “Năm đầu người” sẽ không quá đông cản trở đường đi. Chắc chắn sẽ có nguy hiểm trên đường, nhưng khả năng không lớn và toàn đội có thể an toàn thực hiện nhiệm vụ.

Thêm nữa, lý do chính cả đội chọn nhiệm vụ này còn là vì Trâm nói cô ấy dùng năng lực đặc biệt của mình cảm thấy nó thích hợp nhất. Năng lực của Trâm thì hần đã được nghiệm chứng rồi, nghe theo cô ấy sẽ không bao giờ sai. Đặc biệt, sau lần được Trâm cứu giúp mang về “Khu an toàn”, hần có hỏi tại sao cô ấy tìm thấy nhóm mình thì nhận được câu trả lời rằng, năng lực của cô ấy không chỉ đơn giản là giống như giác quan thứ sáu, mà trong một số trường hợp nó còn tự phát động khiến cô ấy nhìn thấy những hình ảnh đen trắng rồi rạc về các sự kiện trong tương lai ngắn có liên quan đến bản thân. Nhờ có lần bộc phát như vậy thì cô ấy mới chỉ dẫn chú Hùng tới đón được nhóm của hần trong lúc nguy cấp. Cho nên, trong đội có thành viên sở hữu năng lực mạnh mẽ như vậy thì hần không thể không nghe theo.

Trâm điền thông tin toàn đội, hoàn tất thủ tục xong thì một tờ giấy báo được in ra từ bảng điện tử. Đưa tờ giấy cho Tân, cô ấy nói hần hãy giữ lấy nó. Không thêm lời, nhưng tất cả mọi người đều hiểu cô ấy đã coi hần là đội trưởng.

Ngẫm nghĩ một chút, Tân tiếp nhận tờ giấy nhiệm vụ với ánh mắt trịnh trọng. Mọi người đã đặt niềm tin nơi hần thì hần phải có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho cả bọn. Thầm hứa trong lòng như vậy, hần cùng tổ đội của mình ra ngoài rồi tiến đến khu vực trước cổng.

Ở đây, Hùng, Trâm và Vinh tiến đến chỗ giữ vũ khí giao thẻ công dân cho nữ đồng chí nhân viên. Đọc thông tin xong, rất nhanh nữ đồng chí gọi bộ đàm để người khác mang vũ khí tới quầy. Nhìn bà thanh mã tấu dài khoảng nửa mét tính cả chuôi, nhưng lưỡi lại rộng đến gần chục cen-ti-mét đầu nhọn hần liền hiểu làm sao quân đội muốn giữ. Mấy thứ này có tính sát thương lớn, nếu có xung đột xảy ra thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi nên quân đội không cho mọi người tự do cất giữ là đúng.

Cầm thanh mã tấu của Hùng, Tân ước lượng phải nặng đến gần chục cân. Rút ra khỏi bao, hần thấy lưỡi của thanh mã tấu không chỉ to mà còn khá dày, vật liệu chắc chắn là phải là thép các-bon lấy từ nhíp ô tô cho nên mới đạt được trọng lượng như vậy. Trước kia với cân nặng như này thì người bình thường sử dụng sẽ gặp khó khăn, nhưng sau khi tận thể xảy ra, sức mạnh của tất cả mọi người ai cũng tăng mạnh đáng kể nên vấn đề được giải quyết.

Ba người tiếp nhận vũ khí xong, nữ đồng chí lễ tân còn nhiệt tình hỏi xem cả bọn có nhu cầu thuê thêm quân tư trang, phương tiện đi lại không. Cảm thấy hứng thú với việc này, hần hỏi thử giá cả và điều kiện thuê như thế nào. Nhưng rất nhanh, hần phải thất vọng vì số tiền của cả bọn quá ít ỏi chỉ đủ đặt cọc được hai khẩu súng lục và vài băng đạn là vũ khí nóng.

Từ bỏ thuê vũ khí, Tân giao tờ nhiệm vụ cho nữ đồng chí lễ tân thì được cấp thêm máy quét 3D tự vẽ bản đồ, thiết bị tất yếu để thực hiện việc thăm dò. Máy quét này cũng không phải là thứ gì kì lạ mà thực chất chỉ là một máy bay flycam được trang bị cảm biến đặc biệt và trí thông minh nhân tạo. Khi kích hoạt, máy bay sẽ tự động bay lên quan sát quét vẽ bản đồ rồi phân hồi thông số về màn hình máy tính bảng đi kèm.

Cẩn thận cất thiết bị vào ba lô xong, cả bọn kiểm tra lại hành trang một lần nữa rồi nhập vào dòng người bước ra ngoài cổng “Khu an toàn”.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Tìm thêm trang bị, phương tiện

7 giờ sáng.

Mây đen dày đặc che kín bầu trời kết hợp với mưa phùn rơi lất phất khiến không gian trở nên u ám, xám xịt. Nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng làm không khí chuyển từ se se lạnh sang giá buốt. Thời tiết cực kì xấu và khắc nghiệt, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được thực vật phát triển thần tốc. Lốp dây leo và cỏ dại bùng lên như con lũ sau mưa, không chỉ phủ kín những mảng đất trống, đồng cỏ nát, trên mặt đường nhựa, tường nhà cao tầng... mà còn len lỏi khắp mọi ngóc ngách xâm thực các công trình còn đứng vững. Độ ẩm cao còn như một liều thuốc kích thích rêu và tảo sinh sôi điên cuồng, bọn chúng bám vào bất cứ bề mặt nào ẩm ướt rồi phủ lên một lớp màu xanh giúp khung cảnh xám xịt tăng thêm sắc màu của sự sống. Xen kẽ trong tấm nền đơn điệu đó thỉnh thoảng xuất hiện một vài bông hoa trắng tinh khôi nổi bật nom rất đẹp mắt. Nhưng ẩn dưới vẻ mỹ miều ấy là sự chết chóc vì những cây hoa lạ kia đang mọc trên thân xác thối rữa của những người xấu số.

Tại sân bãi gửi xe trạm xăng ở khu vực biên giới cách không xa “Khu an toàn”, Tân đứng trên thùng xe container đảo mắt nhìn xung quanh liên tục. Xiết chặt cán rìu, hần cảnh giác chăm chú quan sát những ngóc ngách đáng nghi. Ở sát bên cạnh hần là Trâm với chiếc máy tính bảng trên tay. Bước ra khỏi “Khu an toàn”, cô được hần giao cho nhiệm vụ theo dõi và bảo vệ thiết bị quét 3D vẽ bản đồ. Việc này cũng đơn giản thôi vì máy bay flycam có AI điều khiển tự động. Trâm chỉ cần thỉnh thoảng quan sát màn hình là được. Là một thiết bị mang công nghệ hiện đại, máy quét 3D ngoài khả năng vẽ bản đồ lập thể còn có khả năng ghi hình trực tiếp rồi phân hồi lại ở một góc trên máy tính bảng. Hình ảnh là toàn cảnh 360 độ khá chi tiết, nhưng tiếc rằng diện tích quay chụp được rất nhỏ, chỉ trong bán kính chục mét đó lại. Cho nên, tổ đội không thể dựa hết vào hình ảnh camera máy quét 3D quay được mà phải chia người ra cảnh giới.

Cũng đứng trên một thùng xe tải khác cách không xa chỗ Tân là An Nhiên. Con bé lúc này đang giương súng cao su, chăm chú nhìn vào vài góc khuất, nơi mà Tân không thể quan sát được. Với năng lực đặc biệt và khả năng thiện xạ bẩm sinh thì nhiệm vụ phòng thủ từ xa là không thể thiếu con bé được.

Đứng ngay bên dưới chiếc xe tải An Nhiên chiếm đóng là Thương, em được giao nhiệm vụ quan sát vùng xung quanh gần đó và bảo vệ An Nhiên. Chăm chắc chiếc khiên trong tay, em đưa lên trước ngực vào tư thế phòng thủ. Mặc dù trong tầm mắt không xuất hiện bóng dáng một con quái vật nào, nhưng em vẫn tập trung hết mức vì biến cố sẽ luôn phát sinh một cách bất ngờ.

Vị trí phòng thủ tiếp theo có phần trống trải gần cửa ra vào thì được Huyền Linh chiếm giữ. Điều này là cực kì chính xác vì khi biến đổi làn da hai cánh tay thành lớp giáp xương thì không chỉ sức mạnh của Huyền Linh tăng lên một mảng lớn mà cả khả năng phòng ngự. Cho nên việc cận chiến đối với Huyền Linh là cực kì dễ dàng và khi đó sự đáng sợ của cô mới đạt mức cao nhất. Để Huyền Linh chiếm đóng vùng đất trống trước cửa vừa có thể ngăn cản được quái vật ồ ạt xông lên vây kín cả nhóm lại vừa phát huy được khả năng của cô đến mức cao nhất.

Còn con Lu do khả năng cơ động cao lại có thể đánh hơi và nghe ngóng được kẻ địch từ xa thì được Tân giao cho nhiệm vụ đi tuần xung quanh khu vực cả bọn chiếm đóng. Nếu có động tĩnh nó sẽ phát hiện ra đầu tiên rồi báo động để cả bọn có thể phản ứng kịp thời.

Trong khi Tân và những người khác cảnh giới thì ở gần đó, Hùng và Vinh được giao nhiệm vụ phá khóa ô tô tìm một chiếc xe có thể chạy được. Trước kia, khi tận thế vẫn chưa xảy ra thì Hùng đang là sinh viên năm cuối khoa ô tô của trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà nên việc này không khó đối với cậu ta. Cậu em Vinh tham gia cùng cũng chỉ là để hỗ trợ thôi chứ mọi chuyện để Hùng lo hết.

Sau khi loại bỏ vài chiếc xe ô tô không khởi động được, mục tiêu của cả hai lúc này là một chiếc xe bán tải với vẻ ngoài còn khá mới. Đập vỡ cửa kính đột nhập vào bên trong xe thành công, Hùng và Vinh liền nhanh nhẹn dùng dao găm cạy mở bộ phận công tắc để nổ gần dưới tay lái. Giật đứt dây điện nguồn, trước khi chạm hai đầu dây vào nhau để nổ máy Hùng liền nhàoai đầu ra khỏi cửa ngoài lại đăng sau liền tiếng hơi:

- Đổ xăng xong chưa Vinh?

Đứng ở cuối xe, Vinh đang chăm chú đổ can xăng nghe Hùng hỏi liền ngoài đầu đáp lại:

- Đổ được một ít rồi, anh nổ máy thử xem!

- Ồ! Mong sao chiếc xe này chạy được, chúng ta mất bao nhiêu thời gian rồi! – Đã mất một khoảng thời gian kha khá cho việc tìm phương tiện mà mãi chưa được, Hùng có chút sốt ruột thúc giục.

Dù chỉ đổ một ít xăng vào bình để thử máy, nhưng nếu xe không chạy được thì Vinh vẫn phải lấy lại chỗ xăng đó. Mà mỗi lần lấy lại xăng thôi cũng mất rất nhiều thời gian rồi, Hùng không hi vọng dùng cả buổi sáng để làm việc này. Còn máy trước kia hần và Trâm có cất giấu bên ngoài hai can xăng lớn loại bốn mươi lít, chứ giờ mà đi gom xăng từ các phương tiện nằm trên đường thì cũng chết mệt.

Chạm hai đầu dây nguồn vào với nhau, Hùng thử khởi động.

- Xích... Xích... Xích...

Nghe tiếng máy nổ vang lên, Hùng vừa hé miệng cười định hô lên cho Vinh biết, nhưng chưa được bao lâu thì động cơ lại tắt ngấm. Hơi buồn bực một chút, Hùng gọi Vinh quay lại xem dây nguồn đợi lệnh khởi động còn bản thân thì xuống tìm hiểu nguyên nhân. Đầu tiên hắn tới chỗ bình xăng kiểm tra trước. Thấy lượng xăng Vinh đổ đã đủ, hắn liền quay lại đầu xe mở nắp ca-pô xem xét máy khởi động và bình ắc-quy. Rất nhanh, hắn tìm ra nguyên nhân vấn đề là ở đầu liên cấp tốc khắc phục. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13)

Vài phút sau, hiệu chỉnh tốt xong, Hùng giờ tay ra hiệu cho Vinh chạm dây nổ máy.

- Xích... Xích... Xích...

Tiếng máy nổ lại vang lên một lần nữa và không uổng công sức của Hùng lần này động cơ chạy ổn định không bị dừng đột ngột. Hết sức hưng phấn và vui mừng, Hùng hô lên:

- Vinh chú đi đồ nổi xăng vào trong xe đi!

Nói xong, Hùng không nhận được reo lên cho mọi người biết:

- Anh Tân! Bọn em thành công rồi!

Nghe Hùng thốt lên, Tân không tiếc lời khen ngợi:

- Hai người làm tốt lắm!

Nói xong, hắn cùng Trâm tụt xuống khỏi thùng xe container rồi tiếp tục hạ lệnh:

- Phương tiện di chuyển đã có, tất cả mọi người rút về đây nhanh.

Nghe hắn nói, Trâm, Huyền Linh, An Nhiên và con Lu lập tức lùi về chỗ ô tô Hùng vừa khởi động. Nhìn phương tiện đi lại đã sẵn sàng cả bọn ai cũng vui mừng hớn hờ.

Khoảng nửa tiếng trước, khi bước ra khỏi “Khu an toàn” vừa di chuyển được một đoạn ngắn thì Tân nhận ra trang bị trên người mỗi thành viên như vậy là chưa đủ. Cứ để mặc như vậy đi tiếp là quá nguy hiểm, hắn liền nói cho mọi người biết. Sau khi bàn bạc, cả bọn quyết định sẽ chuẩn bị thêm. Thế là, dưới sự dẫn đường của Hùng, Trâm và Vinh, cả bọn tìm đến một cửa hàng xe máy bị đóng đồ nát và dây leo bao phủ, mặt cả biển hiệu ở một chỗ rất kín đáo khá gần “Khu an toàn”. Hùng nói chỗ này nhóm cậu ta mấy người phát hiện ra trước kia đã nguy trang lại để những người khác không tìm được. Giấu đi như vậy là do bên trong cửa hàng này có một số thứ có thể bán được tiền mà nhóm của Hùng, Trâm chưa kịp lấy.

Phá cửa, cả bọn nhanh chóng đột nhập vào cửa hàng bán xe máy. Lục lọi, tìm kiếm một lát mỗi người lấy cho mình một chiếc mũ bảo hiểm, loại trùm kín cả đầu. Tiếp theo mặc thêm trang phục áo giáp bảo hộ cơ thể loại dành cho việc đi xe máy phân khối lớn. Bộ bảo vệ này rất đầy đủ, từ phần cổ đến vai, khuỷu tay, đầu gối... đều có hết. Những đồ này ở cửa hàng khu giao tự do cũng bán và giá cả cũng không rẻ, trong cửa hàng mà nhóm của Trâm ẩn giấu có mấy thứ này đúng là may mắn.

Mặc xong trang phục ra bên ngoài, cả bọn lại cẩn thận che dấu cửa hàng. Chỗ này bên trong vẫn còn thứ hữu dụng, mới cả vị trí cũng rầy kín đáo thích hợp làm nơi cất đồ nên cả bọn không muốn để người khác phát hiện. Trước khi di chuyển tiếp, Tân kêu mỗi người chặt thêm cho mình một cây gậy dài khoảng hai mét to bằng cổ tay để dò đường. Riêng Hùng và Vinh còn tháo hai tấm biển báo giao thông hình tròn làm lá chắn. Cuối cùng, kiểm tra lại trang bị lần nữa, cảm thấy vũ khí, trang phục bảo hộ đã đủ cả bọn liền tức tốc di chuyển theo hướng bắc.

Mặc cho tốc độ được đẩy lên cao nhất nhưng quãng đường mà cả bọn đi được lại không đáng bao nhiêu. Đây là khi cả đám vẫn còn ở gần vùng biên giới gần “Khu an toàn”, chứ đi xa hơn nữa thì hắn tin chắc tổ đội bắt buộc sẽ phải chậm lại nếu không muốn gặp nguy hiểm. Tính theo tốc độ này và không có gì thay đổi, hắn ước tính có dùng hết cả ngày hôm nay thì mọi người chưa chắc đã đến được địa điểm làm nhiệm vụ chứ đừng nói là quay về. Dù nội dung của nhiệm vụ là không giới hạn thời gian, nhưng sẽ chẳng ai muốn lang thang lâu dài bên ngoài “Khu an toàn” cả. Không phải mọi người lo lắng lượng pin của máy quét 3D sẽ hết vì máy tính bảng báo nó phải dùng được vài ngày liên tiếp cơ, mà là ở bên ngoài càng lâu thì sự nguy hiểm cả bọn đối mặt sẽ ngày càng lớn.

Cho nên, để đẩy nhanh tốc độ, cả bọn đã bàn bạc rồi quyết định tìm lấy một phương tiện di chuyển. Việc này sẽ không quá khó khăn vì nhóm của Trâm trước đó có tích trữ được hai can xăng lớn và giấu ở một nơi kín đáo không xa. Lấy xăng xong, cả bọn lập tức nhắm tới vài xe ô tô nằm trên đường lớn. Nhưng sau vài lần thất bại thì cả bọn đã chuyển mục tiêu tới bãi đỗ xe trạm xăng này. Và không phụ sự kì vọng của mọi người, kết quả đạt được rất khả quan.

Xe khởi động thành công, tiếp theo là lái nó tới địa điểm làm nhiệm vụ. Việc này sẽ được giao cho Huyền Linh vì ở đây chỉ có mỗi cô là biết lái ô tô. Trước kia cô ấy ở nhà biệt thự thì chuyên biết lái xe cũng là điều dễ hiểu.

Chiếc xe ô tô mà Hùng và Vinh chiếm được là một chiếc xe bán tải bốn chỗ màu đen. Kiểu dáng bề ngoài của xe rất khỏe khoắn, phía sau thùng tương đối rộng rãi đủ chỗ cho khoảng ba người ngồi. Phần đầu xe được lắp thêm khung thép bảo vệ và chạm nhìn rất mạnh mẽ và chắc chắn.

Tiếp theo là sắp xếp đội hình trên xe, việc này không hề đơn giản vì cả bọn không thể chui hết vào trong xe được mà phải bố trí phòng thủ khi gặp nguy hiểm trên đường. Mất khoảng vài phút để bàn bạc kĩ lưỡng xong thì vị trí của mỗi người được bố trí như sau. Trâm ngồi cạnh Huyền Linh bên ghế lái, còn hàng ghế sau là Hùng, Vinh và Thương. Ở sau thùng xe, vị trí cực kì quan trọng thì Tân, An Nhiên và con Lu chiếm giữ do cả hai có khả năng tấn công tầm xa được. Riêng con Lu được chọn là vì tốc độ và sự cơ động của nó rất cao, hoàn toàn có thể nhảy xuống xe để phòng thủ nếu đám quái vật “Nắm đầu người” bu lại rồi lại chạy trở về một cách dễ dàng.

Ổn định vị trí xong, không mất thời gian thêm nữa, chiếc xe bán tải chở cả bọn chậm rãi đi ra khỏi bãi đỗ nhắm hướng bắc rồi phóng nhanh trên đường.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Di chuyển khó khăn

Khoảng hai mươi phút sau, khi vượt qua vùng biên giới ngoài rìa “Khu an toàn”, chiếc xe bán tải chở tổ đội của Tân bắt đầu gặp khó khăn trên đường nên bắt buộc phải giảm tốc độ xuống chậm lại. Tính khoảng cách mà cả bọn đi được từ lúc có ô tô thì mới chỉ hơn ba cây số, một phần tư đoạn đường để tới đích. Với tốc độ nhanh vốn có của xe hơi thì quãng đường như vậy là rất ngắn, nhưng không thể nhanh hơn được nữa vì con đường mà cả bọn đối mặt rất khó đi.

Không giống như những con đường được quân đội dọn dẹp ở vùng biên giới “Khu an toàn”, càng đi xa hơn thì chiếc xe bán tải của tổ đội gặp vật cản càng nhiều. Đó không chỉ là các phương tiện giao thông nằm lộn xộn, thậm chí dầy xăm thực lòng đường, vũng nước lớn hay các đồng cỏ nát bít kín lối đi mà là sự xuất hiện của từng đàn quái vật “Nấm đầu người” khổng lồ. Những lúc như vậy, không còn lựa chọn nào khác cả đội phải tìm đường vòng để di chuyển hoặc giảm tốc độ xuống rất nhiều.

May mắn là trên đường Trâm đã tìm ra được chế độ điều khiển bằng tay của máy quét 3D. Ban đầu xe đi nhanh, máy bay flycam không theo kịp thì Trâm đã bắt buộc phải thu nó lại. Nhưng giờ xe đi chậm lại, cô ấy có thể thoải mái điều khiển máy bay mà không gặp bất cứ vấn đề gì. Sử dụng máy bay flycam làm công cụ do thám, cô ấy có thể thăm dò trước một khoảng cách nhất định trên mỗi con đường mà cả bọn sắp phải đi qua. Nhờ vậy chiếc xe tránh được khá nhiều ngõ cụt, hay tìm được những ngách nhỏ tắt để ra đường lớn. Quan trọng nhất là nhờ cái camera nhỏ trên máy bay truyền tải hình ảnh về mà cả bọn biết đại khái quy mô mỗi đàn quái vật “Nấm đầu người” để quyết định vượt qua hay đi vòng. Mặc dù có sự trợ giúp, nhưng nhiều lúc tổ đội vẫn phải dừng lại để Tân leo lên những vị trí cao để quan sát như cây đại thụ, nóc tòa nhà cao ốc còn đứng vững, đột điện... Thúc tính năng lực đặc biệt nhà tở dính thì việc treo leo đối với hắn là quá đơn giản. Những lúc như vậy, hắn tranh thủ chụp ảnh xung quanh, vẽ bản đồ đại khái vào cuốn sổ ghi chú, đánh dấu cảnh báo vị trí nhiều quái vật phải tránh. Với chỗ tư liệu được ghi lại này hắn tin chắc khi giao cho quân đội thì tổ đội chắc chắn sẽ được thưởng thêm Dcoin.

Sau khi lòng vòng mất một khoảng thời gian dài thì đoạn đường tiếp theo mà tổ đội sắp vượt qua lại xuất hiện vấn đề. Rắc rối ở đây là hơn hai, ba chục con quái vật “Nấm đầu người” ẩn nấp trong những tòa nhà đổ nát, mai phục hai bên đường. Trước đó, Trâm dùng máy bay flycam thám thính xung quanh xong báo lại là ngoài đám quái vật chặn đường thì gần đây không có đàn quái đông đúc nào khác. Để cho chắc ăn, Tân đã hạ lệnh tạm thời dừng xe rồi treo lên nóc một tòa nhà cao tầng gần đó dùng ống nhòm quan sát. Khi đã nắm chắc được tình hình, hắn quay về nói cho mọi người biết. Bàn bạc một chút, cả bọn quyết định sẽ đi thẳng xông qua mà không tìm đường khác đi vòng hay mất thời gian cầu kéo quái vật. Đây đã không phải là lần đầu tiên tổ đội thực hiện việc này, trước đó cũng có một vài đoạn đường cả bọn phải vượt qua giống vậy.

Trước khi để xe chạy tiếp, Tân kiểm tra những sợi tơ buộc giữ An Nhiên trên thùng xe thêm một lần nữa. Cảm thấy như vậy đã đủ chắc nhưng hắn vẫn chưa yên tâm nên cất tiếng hỏi:

- Con cảm thấy những sợi dây đã giữ chặt chưa?

Dùng đưa hoạt động thân thể một chút, nhận thấy không có vấn đề gì An Nhiên liền nhìn hắn rồi dứt khoát gật đầu. May mắn là chiếc xe bán tải này ở thùng sau có lắp hai cái gờ vòng cung nên khi hắn buộc dây an toàn thì con bé sẽ không cảm thấy quá khó chịu. Chưa kể hắn còn dùng chất keo ở đầu sợi tơ của mình dính vào để gài An Nhiên nên sẽ không sợ con bé văng ra khỏi xe khi di chuyển nhanh.

Xử lý tốt vị trí của An Nhiên xong, Tân lại lên tiếng hỏi:

- Mọi người sẵn sàng hết chưa?

- Sẵn sàng!!! – Nghe hắn hỏi thì Huyền Linh, Trâm, Hùng, Vinh và Thương ngồi trong xe đồng thanh đáp.

- Tốt! Lập tức thu máy bay flycam lại, khởi động xe rồi tăng nhanh tốc độ tiến hành theo phương án cũ. – Thấy mọi người đã chuẩn bị tươm tất, Tân hít sâu một hơi rồi dứt khoát liền hô lên.

- Bùm... Bùm... Bùm...

Theo việc xe đang dừng mà tăng tốc đột ngột thì tiếng động cơ cũng vang lên to rõ ràng hơn bao giờ hết. Xiết chặt cái riu trong tay, Tân sử dụng bộ pháp điều hòa lực dưới chân để giữ thân mình ổn định khỏi xóc nảy. Tập trung cao độ, hắn chăm chú nhìn về những góc ngách ở các đồng cỏ nát phía bên trái con đường. Ở bên cạnh hắn, An Nhiên đã giương súng cao su và nạp đạn canh chừng mảng bên phải con đường. Lớp dây bảo vệ hắn buộc tuy không giúp An Nhiên đứng được ổn định trên xe bao nhiêu, nhưng bằng vào khả năng thiện xạ của mình con bé vẫn có thể bắn chuẩn được mục tiêu ở khoảng cách gần. Sát cuối thùng xe con Lu đã chồm hai chân trước lên mép thành, đầu cúi xuống, ánh mắt thì đăm đăm nhìn về phía cuối con đường sẵn sàng tung mình lao tới tấn công bất cứ thứ gì đuổi theo.

- Graooo...! Gruuu...! Gàooo...!

Không đến một phút sau, khi chiếc xe lao vút đi trên đường rậm um cỏ thì động tĩnh gây ra đã đánh thức lũ quái vật “Nấm đầu người” mai phục. Phát hiện ra miếng mồi ngon đang di chuyển, bọn chúng đua nhau gào rù lên inh tai rồi đồng loạt lao ra khỏi nơi ẩn náu điên cuồng lao tới chiếc xe. Tất cả chỉ là loại quái thường mang thân xác của con người, nhưng hình dáng bề ngoài có một chút khác biệt. Đó là lượng rễ cây màu đỏ từ bọc nằm trên đầu đã phủ gần như kín hết thân thể của bọn chúng. Những sợi rễ cây này không chỉ khiến về ngoài lũ quái trở nên dữ tợn đáng sợ, mà còn cường hóa cơ bắp và xương của chúng. Cho nên, ước tính sức mạnh của một con quái vật “Nấm đầu người” bây giờ phải mạnh gần gấp đôi người bình thường.

Ngắm chuẩn mục tiêu là cái cổ của con quái vật xông tới gần nhất, Tân hít sâu một hơi nén xuống bụng, đồng thời hắn hơi vận người về đằng sau. Khi các cơ căng đến mức cao nhất, hắn cắn chặt răng vùng tay quăng mạnh lưỡi riu.

- Vút!

- Vù... Vù... Vù... – Lưỡi riu xoay ngang bay đi với tốc độ nhanh đến chóng mặt, cắt vào không khí khiến tiếng xé gió vang lên to lớn như văng vẳng bên tai.

- PHẬP!!! – Không có bất ngờ xảy ra, con quái vật “Nấm đầu người”, mục tiêu mà Tân nhắm đến bị lưỡi riu cắt cổ đứt phăng khiến cái đầu lâu bay bổng lên không trung tiếp tục văng theo quán tính, còn thân xác mất đi điều khiển liền đổ ập xuống lòng đường kéo rề đi một đoạn.

- Phục...! Vù...! Vù...! – Ngay khi lưỡi riu cắt đứt đầu mục tiêu xong thì Tân lập tức giật mạnh cho cái riu bay trở lại đồng thời cấp tốc thu sợi tơ trong lòng bàn tay.

Tiếp nhận lưỡi riu, hắn nương theo lực bay tới xoay tay phải một vòng lấy đà rồi tiếp tục đập vào mục tiêu khác.

Trong khi Tân quăng riu điên cuồng như cái máy, ở bên cạnh An Nhiên cũng không nhàn rỗi. Nheo mắt, con bé phát động năng lực tạo ra viên bi màu đỏ nạp vào đế cao su kéo súng bắn liên tục.

- Vút... Vút... Vút... – Những viên đạn bay đi nhanh như chớp trong nền trời u ám gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường và vào đầu những con quái vật hung hãn.

- Đoàng... Đoàng... Đoàng... – Ngay tức khắc sau đó là âm thanh nổ tung vang lên đỉnh tai, kéo theo phía sau là những cái đầu lâu của đám quái vật vỡ tung ra như dưa hấu bị đập mạnh.

Sau một thời gian dài, uy lực của những viên đạn mà An Nhiên tạo ra phát nổ đã không thể coi thường được nữa rồi. Đặc biệt theo tần suất tấn công nhanh thì từ cơ thể con bé bắt đầu lan tỏa một thứ mùi hương dễ ngửi.

Với sức mạnh và sự nhanh nhẹn, hai bên cánh mà Tân và An Nhiên trấn giữ gần như không có bất cứ con quái vật “Nắm đầu người” nào áp sát lại gần chiếc xe được. Nhưng số lượng quái vật xông lên cùng một lúc rất đông, thành ra vẫn có một số con lọt lưới.

Còn ở phía sau, nơi cả hai bên không quay lưng lại phòng thủ thì nhiệm vụ được giao cho con Lu. Nhưng đã có vài con quái vật đuổi theo khá sát mà con Lu vẫn chưa phát động tấn công. Nó đang chờ đợi, chờ bọn quái vật đến gần hơn nữa. Và không để nó phải đợi lâu, những con quái vật “Nắm đầu người” này tuy vẫn là loại bình thường, nhưng theo thời gian dài đã tiến hóa nhanh, mạnh hơn trước nhiều. Cho nên tốc độ xe chạy bây giờ là không thể bỏ rơi được bọn chúng. Vừa gào rú vừa đuổi theo, rất nhanh thì một con quái vật có hình dáng thanh thoát được lớp rễ cây phù kích cường hóa đã tới khá gần chiếc xe.

Đến khoảng cách thích hợp, con quái vật liền hướng ánh mắt đỏ ngầu khát máu khóa chặt lấy An Nhiên. Rống lên một tiếng rợn người, con quái không chút do dự giẫm mạnh hai chân tung người chồm tới.

- GRAOOOO!!!

- GẤU!!!

Gần như ngay trong khoảnh khắc đó, con Lu vận lực đã lâu liền bung người phóng tới. Nhìn con quái vật phóng to trong con người ngày càng gần, con Lu liền nghiêng đầu há mồm rồi tung một cú đập dứt khoát vào cổ họng mục tiêu.

- Khục! – Âm thanh hăm răng sắc nhọn cắm ngập cổ con quái vật đâm vào xương cứng vang lên rùng rợn.

Sau va chạm, cả hai chững lại trên không trung trong một phần nghìn của giây. Rồi sau đó, con Lu nghiêng đầu trở lại dùng bộ hàm dữ tợn của mình vận một cú cực mạnh.

- Crắc! Phục! – Chịu lực xoắn lớn, cái cổ của con quái vật lập tức bị vặn gãy rồi đứt ra khỏi thân thể.

- Bịch! Bịch! – Sau đó thì cả hai cùng rơi xuống lòng đường, nhưng con quái vật lúc này đã chết còn con Lu thì chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiếp xúc mặt đường xong, con Lu liền nhả cái cổ con quái vật xấu số đi, gầm lên một tiếng rồi chồm tới mục tiêu tiếp theo.

- Gừuu!!!

Khi bên ngoài đại chiến đến gay cấn thì những thành viên trong xe cũng không nhàn rỗi. Nhiệm vụ của mấy người là xử lý những con quái vật lọt lưới, hạn chế bọn chúng va chạm làm xe mất lái. Ở ghế sau cánh bên trái, Hùng một tay nắm vào đai an toàn trên nóc xe, một tay cầm thanh mã tấu xoay đầu chia ra khỏi cửa kính. Ngắm chuẩn vào cái đầu lâu bị ông anh chặt đứt đang văng tới, Hùng xiết chặt cán thanh mã tấu rồi vùng tay dùng bề rộng lưỡi đập thẳng cái đầu đó.

- Bang! – Như một đánh bóng chày, cái đầu bị Hùng đập văng đổi hướng bay tới chỗ con quái vật lọt lưới.

- Bịch! – Trúng đích, cái đầu lâu đã va vào thân thể con quái vật. Mặc dù chẳng thể gây thương tổn một chút nào cho con quái, nhưng cái đầu đã thành công khiến nó hơi chững lại một chút.

Thế là, chớp lấy cơ hội, khi chiếc xe chạy gần đến chỗ con quái vật Hùng liền vùng tay chém ngang.

- Phục! – Sau đòn tấn công, mục tiêu là cổ con quái vật lập tức bị chặt đứt.

- À Húuuu!!! – Thành công kết liễu con quái vật, Hùng hưng phấn không nhịn được giơ cổ thét dài một tiếng phát tiết mặc cho máu đông và thịt vụn văng đầy mặt.

- Anh Hùng! Anh gào rú cái gì đấy? Bọn quái lại kéo đến cả đàn thì lúc đấy tha hồ mà hét! - Ở cửa bên phải, Vinh cũng đang xoay đầu chặt chém quái vật. Nghe thấy ông anh ồn ào, cậu ta không nhịn được buông lời trách móc.

- Chú lại sợ hãi chứ gì? Anh biết mà! – Thấy cậu em phàn nàn, Hùng lập tức cắt lời đầu lại.

- Sợ cái lông đấy! – Bị khinh bỉ, Vinh nóng lên to tiếng. Khi có người trong lòng ngồi gần, cậu ta làm sao để mình yếu kém được nên không tiếc lời nổ to.

- Anh ra mà xem em chém đầu quái như thái bèo đây này!

- ...

Ngồi ở giữa hai người, Thương chỉ có thể im lặng trước sự ồn ào này. Lúc trước em đã mở lời đòi đối phó với quái vật, nhưng cả hai không nghe nên đành ngồi một chỗ quan sát vậy.

- Rầm!!

Ở ghế lái, sau khi húc bay hai con quái vật chặn đầu thì Huyền Linh liền quay sang hỏi Trâm:

- Phía trước còn nhiều quái không em?

Đang cau mày chăm chú quan sát đám quái vật, nghe Huyền Linh hỏi Trâm liền bình tĩnh đáp lại:

- Không còn mấy đâu chị. Lúc trước dùng máy bay flycam quan sát em thấy đi thêm vài mét nữa là gần như không có con nào vì đoạn đường tiếp theo hai bên lề là những đồng cỏ nát triệt để.

- Tốt lắm!

Khen ngợi một câu xong, nhìn đoạn đường phía trước khá bằng phẳng và không có nhiều vật cản lắt léo, Huyền Linh liền lớn tiếng thông báo:

- Mọi người giữ chắc. Xe chuẩn bị tăng nhanh tốc độ thêm nữa.

Nghe Huyền Linh nói, Hùng và Vinh lập tức rút đầu quay trở lại trong xe. Còn ở sau thùng xe, Tân cũng hô lớn gọi con Lu quay về:

- LU!!! Lại đây nhanh!

Nghe tiếng gọi của chủ nhân, con Lu không quản tháo vát với mấy con quái vật nữa mà điên cuồng tăng tốc đuổi theo rồi nhảy lên thùng xe. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở fanpage đảo 13)

Khi tất cả mọi người ổn định vị trí xong, Huyền Linh đạp mạnh chân ga để chiếc xe bán tải phóng vút đi trên đường bỏ lại vài con quái vật “Nắm đầu người” tàn tật.

Khoảng ba phút sau, khi đã bỏ rơi được đàn quái tới đoạn đường khá đẹp, Huyền Linh lại định tăng tốc thêm nữa thì ở đằng sau Tân gấp gấp hô lên với giọng nói có chút sợ hãi:

- DỪNG LẠI! NHANH!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Cuộc chạm trán không ngờ

Sau tiếng lời cảnh báo của Tân thì Huyền Linh lập tức đạp phanh thắng lại khẩn cấp. Việc phanh gấp khiến chiếc xe bán tải rẽ bánh một đoạn dài trên đường làm mọi người trên xe chao đảo ngã trái, ngã phải trước khi dừng lại. Trong khi tất cả thành viên đang không hiểu có chuyện gì xảy ra và gắng gượng dậy sau va chạm thì Tân lại gấp gấp hô lên:

- Tất cả xuống xe chạy tới bãi cỏ đằng kia nhanh!

Nói dứt lời xong, hần kéo An Nhiên nhảy xuống lòng đường rồi chia nhau chạy vòng quanh xe mở cửa giúp đỡ những thành viên vẫn còn hơi choáng thoát ra ngoài. Trước khi đi chuyển đến mục tiêu mỗi người chỉ kịp nắm lấy vũ khí phòng thân mà không có thời gian mang thêm trang bị nào khác. Cự kì vội vã và gấp gáp, cả bọn giúp nhau tức tốc chạy theo bước chân của Tân tới bụi cỏ rậm ven đường gần nhất. Bám sát theo sau cả bọn là con Lu, mặc dù không hiểu tại sao mọi người lại hành động như vậy, nhưng trong suy nghĩ của nó chỉ cần nghe theo là được.

Không đến một giây sau, Tân dẫn mọi người chạy đến đích. Địa điểm mà hần cùng các thành viên trong đội vừa chiếm đóng là một vị trí khá đặc biệt khi bãi cỏ dưới chân mọc lên rất nhiều những bông hoa lạ. Hình dáng bề ngoài của chúng dạng cầu tròn, kích cỡ lớn tương đương với bát con ăn cơm. Cánh hoa màu tím thẫm dạng sợi nhỏ li ti như cây tằm, còn đầu nhụy là những chấm màu đỏ tía ra hương thơm nồng nặc. Nhìn tổng thể các bông hoa lạ này gần giống như hoa trinh nữ, nhưng lớn hơn gấp nhiều lần và khá là sặc sỡ.

Tại sao hần phải cố gắng dẫn cả bọn chạy tới đây, tất cả là vì đám hoa lạ này. Bởi bọn chúng không bình thường như vẻ bề ngoài mà có thể cứu mạng mọi người nếu chẳng may biến cố phát sinh như hần dự đoán. Ban đầu, khi loáng thoáng nhìn thấy những bông hoa lạ này ẩn nấp ven đường thì nhất thời hần chỉ cảm thấy nó quen thuộc. Nhưng khi tiến sâu hơn một chút, phát hiện khung cảnh trống vắng hai bên đường giống như đã từng gặp, rất nhanh hần liền nhớ lại được điều đáng sợ trong ký ức. Đó là lần hần suýt chút nữa là chết với đám “Bướm quỷ” nếu không nhờ hai mẹ con Huyền Linh dùng hoa lạ cấp cứu kịp thời. Cho nên, nhận ra những bông hoa lạ ở bãi cỏ ven đường, hần đã không một chút do dự kéo mọi người chạy tới. Mặc dù hần vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của con “Bướm quỷ” nào xuất hiện, nhưng phòng trước không bao giờ là thừa. Đặc biệt là hần cảm giác bầu không khí lúc này rất giống như cuộc đụng độ lần trước.

Ngắt lấy một bông hoa lạ, Tân vừa vò nát xoa khắp người vừa lớn tiếng thúc giục:

- Mọi người nhanh bóp nát bông hoa này thoa lên khắp cơ thể! Nhanh! Nhanh lên!

Nghe lời nhắc của hần, hai mẹ con Huyền Linh cũng lập tức nhớ lại ký ức kinh hoàng cách đây không lâu. Hiểu được nguyên nhân tại sao phải bôi cánh hoa lên thân thể nên cả hai không chút do dự hành động. Ở gần đó trừ con Lu ra thì những thành viên còn lại cũng nhanh chóng thực hiện theo lời hần. Thương thì tất nhiên khỏi phải nói rồi vì hần là người em tin nhiệm nhất nên sẽ nghe theo mà không cần biết lí do. Còn Trâm, Hùng và Vinh mặc dù trong đầu đang đầy nghi vấn, nhưng cả ba cũng biết giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi nhiều.

Tuy trước đó Trâm không đưa ra lời cảnh báo, nhưng điều đó không có nghĩa là nguy hiểm sẽ không xảy ra. Bởi vì khả năng của cô ấy không phải là nhìn thấy trước tương lai mà nó giống như giác quan thứ sáu. Tức là cô ấy có thể linh cảm được nguy hiểm xảy ra, nhưng không thể biết rõ ràng được nó là cái gì, bao giờ sẽ đến và đáng sợ đến cỡ nào. Mặc dù, trong một số trường hợp đặc biệt, cô ấy có thể dự báo được chính xác khi nhìn thấy những hình ảnh rời rạc trong tương lai gần, nhưng đó là xác suất ngẫu nhiên chứ không phải là chủ động. Và điều kiện để phát động dạng đặc biệt trong năng lực của Trâm cũng không dễ. Sau một đến hai lần tình cờ, cô nhận ra các sự kiện lúc đó thường rơi vào cảnh có nguy cơ sinh tử, hết sức nguy hiểm. Cho nên việc hành động theo lời hần lúc này là quyết định sáng suốt và chính xác.

Bởi kén người mình xong, Tân liền nhanh chóng giúp đỡ con Lu phủ đều cánh hoa lên cơ thể. Vừa vò nát bông hoa, hần thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn mọi người. Nhận thấy tất cả đều đã làm theo lời mình một cách nghiêm túc thì hần mới dám thở nhẹ một hơi. Bây giờ cả bọn tạm thời coi như đã an toàn, nếu đám “Bướm quỷ” mà xuất hiện đột ngột thì cũng không quá đáng sợ nữa. Nhưng trước hết phải hi vọng là mùi hương của phấn hoa lạ này vẫn giữ nguyên hiệu quả như lúc ban đầu.

Đã có một lớp bảo vệ tự nhiên và đám “Bướm quỷ” cũng không xuất hiện đột ngột như dự đoán nên áp lực đè nặng trước ngực hần tạm thời được buông xuống. Không biết tình hình bây giờ ra sao, hần đứng dậy ra hiệu cho toàn đội sắp xếp phòng thủ, còn bản thân thì trèo lên đồng cỏ nát cao khoảng năm mét ở ngay cạnh chuẩn bị quan sát.

Leo lên đỉnh, hần neho mắt đảo khắp xung quanh một lượt. Dưới nền trời u ám và mưa phùn rơi lất phất thì tầm nhìn hần thấy được không xa lắm, chỉ khoảng gần hai chục mét đó lại. Tuy hình ảnh phía sau hết sức mơ hồ, nhưng hần cũng hình dung được đại khái không gian không gian phía trước và hai bên con đường. Đó là rất trống trải và thoáng dang vì giữa lòng đường không có mấy phương tiện hay đồng đồ nát cản trở. Hai bên đường các tòa nhà cao tầng lại phần lớn đều đã sụp đổ, một số còn đứng vững thì là các công trình được xây dựng dang dở. Ân sâu vào trong là các mảnh đất trống xen kẽ, nhưng đã bị những bụi cây lớn rậm um chiếm đóng biến thành các mảnh rừng nhỏ. Thực vật ở muôn nơi, cực kì tươi tốt và bùng bùng sức sống, nhưng kì lạ thay hần không nhìn thấy bóng dáng bất cứ sinh vật nào khác dù là côn trùng đi chăng nữa.

Tập trung quan sát thêm một lát, hần vẫn không phát hiện ra được điều gì mới. Không có quái vật “Nắm đầu người” và lũ “Bướm quỷ” cũng không xuất hiện như dự đoán, nhưng hần nhận ra nơi này lại yên tĩnh quá mức. Ngoài tiếng động cơ nô đều đều do lúc này vội không kịp tắt máy thì hần không nghe thấy âm thanh nào khác, kể cả tiếng ếch nhái, côn trùng. Cảm thấy hơi bất an, hần giờ ống nhôm lên điều chỉnh tiêu cự để nhìn được xa hơn. Nhưng vừa mới tập trung vào cái ống nhôm thì ở bên dưới bỗng vang lên tiếng con Lu hất xi liên tục làm hần giật nảy mình.

- Phi... Phi... Phi...

Vội cúi xuống xem, hần phát hiện không biết từ lúc nào con Lu đã bị dị ứng nước mắt, nước mũi chảy ra liên tục. Nguyên nhân gây ra chắc là do mùi phấn hoa quá nồng đã khiến cái mũi nhạy cảm của nó không chịu được. Như vậy, từ bây giờ cho đến khi bình phục hần không thể trông chờ vào khả năng đánh hơi của nó được nữa. Vậy là, ý định của hần kêu con Lu đi lòng vòng xung quanh do thám cũng bị dập tắt từ trong trứng. Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy mối nguy hiểm nào quanh đây, nhưng hần không dám để người bạn của mình liều lĩnh được.

Nhận thấy con Lu có biểu hiện không tốt, Thương và An Nhiên đã lập tức xoay quanh nó xem xét. Còn những thành viên khác thì nhanh chóng bố trí lại đội hình bảo vệ con Lu vào giữa. Phản ứng của mọi người như vậy là rất tốt, khê gật đầu, hần ra dấu cho cả bọn cẩn thận rồi tiếp tục giờ ống nhôm lên quan sát.

Khoảng năm phút sau, căng mắt lên nhìn mãi mà không phát hiện được điều gì, Tần quyết định dừng lại để không mất thời gian thêm nữa. Tụt xuống khỏi đồng đồ nát, hần trở về chỗ tổ đội phòng thủ.

Vừa nhìn thấy hần quay trở lại, Hùng đã không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Có phát hiện được con “Bướm quỷ” nào quanh đây không anh?

Lúc này, ở bên dưới Huyền Linh đã giải thích cho cả đám biết nguyên nhân tại sao phải bơi cánh hoa lạ lên người. Mặc dù chưa nhìn thấy con “Bướm quỷ” nào, nhưng Hùng rất tin tưởng vào quyết định của ông anh. Nghe nói đám bướm này cực kì đáng sợ và khủng bố Hùng đã rất căng thẳng, mặc cho việc hần biết mùi hương của bông hoa lạ có thể xua đuổi chúng. Cho nên nhìn thấy ông anh quay lại là hần ta gấp gáp hỏi ngay.

Những người khác tuy không mở miệng, nhưng từ trong ánh mắt Tần biết được ai cũng cần gấp câu trả lời.

Nhìn lướt qua mọi người một lượt, hần khê lắc đầu rồi đáp:

- Anh không thấy bóng dáng bất cứ con “Bướm quỷ” nào cũng như những mối nguy hiểm khác. Xung quanh đây rất vắng vẻ và yên tĩnh...

- Thế thì tốt! Em không hi vọng đụng độ với đám bướm đáng sợ như chị Huyền Linh vừa kể đâu. – Tự vỗ ngực vài cái, Hùng thở phào than thở.

Nghe Tần nói vậy những người khác cũng thở nhẹ một hơi, bầu không khí căng thẳng bao trùm lên cả bọn tạm thời được buông lỏng.

- Hi vọng là vậy đi! – Tần vừa lăm bắm vừa tiến lại gần Trâm rồi hỏi:

- Chúng ta đi được bao xa rồi?

Nghe hần hỏi, Trâm nhú mày nhìn vào thông số trong máy tính bảng một chút rồi đáp lời:

- Tổng quãng đường đi được hơn bốn cây số, gần năm cây rồi anh ạ. Nhưng quãng đường chúng ta đi khá là vòng vèo nên em không rõ còn cách mục tiêu là bao nhiêu.

Tiếp nhận máy tính bảng từ trong tay Trâm, hần nhìn vào thông số và bản đồ đã vẽ được rồi thăm ước lượng. Mấy giây sau, hần ngẩng đầu lên nói:

- Anh ước tính khoảng cách thực tế theo đường thẳng thì chúng ta phải đi được tầm bốn cây số. Nhưng vậy để tới đích trước mắt còn ba cây nữa. Nhưng anh thấy con đường trước mặt càng về sau thì cây cỏ lại càng rậm thì không chắc chúng ta có thể dùng ô tô đi đến nơi được...

- Thế giờ chúng ta đi tiếp luôn chứ? – Trâm đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

- Vậy em cảm thấy quãng đường phía trước thế nào? – Thay vì trả lời, Tần đưa ra câu hỏi.

Nhú mày, Trâm lặng lẽ cảm nhận một lát rồi đáp:

- Em cũng không rõ nữa! Em chỉ cảm thấy mơ hồ là chúng ta có khả năng sẽ gặp nguy hiểm nhưng không quá nghiêm trọng.

Nhận được câu trả lời, Tần trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đưa ra quyết định:

- Được! Mọi người lên xe đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nghe hần nói xong, cả bọn đang chuẩn bị quay lại vị trí cũ thì dị biến bất ngờ xảy ra.

- Rào... Rào... Rào...

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên cả bọn nghe thấy âm thanh lạ từ phương xa vọng lại. Vội quay đầu đưa mắt tới nơi âm thanh phát ra, Tần kinh hãi khi thấy cuối chân bỗng dưng xuất hiện một đám mây không lồ màu đen như vòi rồng đang bay nhanh về hướng mọi người. Nói là đám mây, nhưng hần nhìn kĩ thì phát hiện khối màu đen kia thực chất là do chi chít những con “Bướm quỷ” bay tụ tập cùng nhau tạo thành. Số lượng của bọn chúng không chỉ quá nhiều mà kích cỡ mỗi con bướm cũng rất lớn nên hiệu ứng mới đáng sợ như vậy.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hần quay sang liếc nhìn thì thấy hai mẹ con Huyền Linh và Thương vẫn giữ được một chút tỉnh táo, còn những người khác đã sợ hãi đến đơ người. Sắc mặt ai cũng chuyển sang tái mét, miệng há hốc còn đôi mắt thì tròn lớn khó tin. Hít sâu một hơi, hần lớn tiếng hét lên:

- Vào trong xe nhanh! Nhanh lên!

Sau tiếng hô của Tần, cả bọn như thức tỉnh khỏi cơn mê vội vàng chạy tới chỗ xe bán tải. Chui vào trong xe đóng kín cửa xong, mọi người lập tức đội mũ bảo hiểm, đeo găng tay rồi cùng nhau nép sát xuống ghế không dám lơ đãng lên nhìn.

- Rào... Rào... Rào...

Bên ngoài xe, âm thanh đập cánh của đám “Bướm quỷ” ngày càng lớn giống như một cơn bão khủng bố dần dần áp sát. Theo từng giây từng phút trôi qua, thần kinh của cả bọn bị kéo căng lên như dây đàn. Sự sợ hãi bao trùm lên mỗi tác thân thể khiến từng người trong xe không dám thở mạnh. Chịu áp lực cực lớn, Hùng và Vinh toát cả mồ hôi hột dù nhiệt độ ngoài

trời đang lạnh, còn Trâm thì bắt đầu lấm bầm cầu nguyện. Huyền Linh đã phát động năng lực không biết từ lúc nào, cô ôm An Nhiên vào lòng cố gắng dùng thân thể mình để che chắn cho con gái. Con Lu cũng không ngoại lệ, cảm nhận được bầu không khí ngọt ngào trước lúc sinh tử, nó đã không do dự chồm lên che chắn cho chủ nhân và Thương, hai người thân cận nhất.

- RÀO... RÀO... INGGG... INGGG...

Không đến một phút sau, con lốc “Bướm quý” tiếp cận chiếc xe bán tải. Tiếng đập cánh của hàng trăm hàng nghìn con bướm ngày càng lớn khiến cả bọn ỉnh tai, nhúc ọc. Xen lẫn trong làn âm thanh ồn ào đó thỉnh thoảng lại vọng lên tiếng rít the the khác biệt không rõ là của sinh vật nào. Cảm thấy có điều lạ, Tần nheo mắt cố gắng hé qua ô cửa nhòm lên bầu trời. Trong khi đó, những thành viên còn lại đã trằm đầu, nhắm mắt rồi nín thở chờ đợi. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

- XOÁCH... XOÁCH... RÀO... RÀO...

Giữa lúc trái tim của mọi người sắp treo lên tận cổ họng thì con bão bướm cuối cùng cũng đi qua vị trí xe bán tải đổ. Thế là, loáng một cái, bầu trời đột ngột tối sầm lại, ánh sáng như đã bị lũ bướm quái vật cướp đi. Do số lượng đông đến kinh khủng nên bọn chúng bắt đầu va chạm vào chiếc xe. Tầm kính chắn phía trước rung lên bần bật, âm thanh những con “Bướm quý” đâm vào vang lên liên tiếp khiến mọi người nom nớp sợ hãi. Ở các ô cửa kính hai bên, những con bướm lao vút qua rồi kéo theo phía sau là những luồng khí xoáy cuốn lại với nhau như cơn cuồng phong hùa vào trong xe.

Không những vậy, trong lúc hỗn loạn, thậm chí đã có đám “Bướm quý” nhỏ lẻ lọt qua ô cửa vỡ kính hai bên vào trong xe. Bọn chúng bay loạn xạ khắp nơi, bầu cả vào cơ thể cả bọn khiến mọi người rợn tóc gáy kinh hãi tột độ. May mắn là mùi hương của hoa lạ mà cả bọn bôi lúc trước đã phát huy tác dụng, cho nên lũ bướm chỉ mới đụng chạm vào thân thể mọi người là lập tức lại tránh xa. Nhưng ở không gian chật hẹp trong xe thì bọn chúng chỉ có thể bay loạn xạ và đập khắp nơi.

Quá khó chịu bởi tác động của đám “Bướm quý”, Hùng không chịu được vùng lên. Hắn ta vừa định vung tay đập chết những con côn trùng đáng ghét này thì Tần đã lắc đầu ngăn cản. Diệt những con bướm này thì dễ thôi, nhưng khi bọn chúng chết sẽ vỡ ra bọc dung dịch hóa học rất khó chịu. Cho nên tốt nhất là cố gắng chịu đựng, bởi đám bướm chỉ bay loạn một lúc rồi cũng vọt được ra ngoài.

Không tấn công được, Hùng chỉ có thể dùng hai tay ôm đầu cố gắng co lại sao cho ít bị lũ bướm bầu vào nhất. Trong khi đó, không giống như mọi người, Tần lúc này đang cố gắng căng mắt nhìn ra bên ngoài để quan sát tình hình. Việc này là hết sức khó khăn bởi số lượng đàn “Bướm quý” quá đông gần như che khuất mọi tầm nhìn.

- XOÁCH... XOÁCH... XOÁCH... RÀO... RÀO...

Âm thanh lũ “Bướm quý” bay qua cứ văng vẳng bên tai liên tục cứ như sẽ không bao giờ chấm dứt. Theo thời gian, lũ bướm đâm vào tấm kính trước ô tô rồi chết ở đó đã được một tầng dày. Túi dung dịch trên cơ thể bọn chúng vỡ ra theo gió hùa vào dù có đội mũ bảo hiểm mọi người cũng cảm thấy khó ngửi cực kì. Mặc dù ai cũng hết sức khó chịu và nom nớp sợ hãi, nhưng vẫn còn tốt là không có mối nguy hiểm nào khác uy hiếp cả bọn.

- INGGGG... INGGG...

Đang căng mắt quan sát, bỗng Tần lại nghe thấy thứ âm thanh lạ đồng hành cùng với đàn “Bướm quý”. Cố gắng định vị trong tấm màn đen dày đặc, cuối cùng hắn cũng phát hiện được thứ gì phát ra âm thanh kì quái kia. Cách khoảng chục mét trên bầu trời, hân loáng thoáng thấy một bóng đen lạ mặt bay với tốc độ cực nhanh đâm sâu vào giữa cơn bão “Bướm quý”. Khi khoảng cách gần hơn, rất nhanh hắn nhìn rõ bóng đen là cái gì.

Đó là một sinh vật kì dị mang hình dáng bề ngoài cơ bản gần giống như con dơi, nhưng dữ tợn và kích cỡ lớn hơn rất nhiều lần. Thân thể con quái dơi phải to ngang với chậu rửa mặt, phần đầu hết sức đáng sợ giống như mặt quỷ vậy. Đôi tai lớn chiếm một nửa khuôn mặt, kết hợp cặp mắt đỏ ngầu giống như phát sáng và cộng với cái mồm dâm ra tua tủa răng nhọn thì nhìn qua cũng cảm nhận được sự khát máu của con quái. Không những thế, toàn bộ thân thể con quái “Dơi mặt quỷ” không có lông mà chỉ sở hữu lớp da nhăn nheo nhìn càng kinh khủng hơn. Đặc biệt nhất là phần đuôi của con dơi quái vì nó giống như một mớ súp tu dài tung bay trong không khí.

Sử dụng cái đuôi giống như một thứ công cụ, con quái “Dơi mặt quỷ” đang chao đảo trong cơn bão “Bướm quý” điên cuồng săn mồi. Nó dùng đuôi Chop thật nhiều những con bướm xấu rồi cong người đưa lên miệng xâu xé. Và cũng giống như đám bướm, con quái dơi này không phải duy nhất mà đi săn theo đàn.

Bị săn bắt, đám “Bướm quý” rất nhiều lần tăn ra khắp nơi định chạy trốn. Nhưng cứ đến lúc như vậy là đàn “Dơi mặt quỷ” lại chặn đầu rồi rú lên âm thanh quái dị lừa lũ bướm tụ lại một chỗ. Thế là, đàn bướm chẳng còn cách nào khác ngoài chịu đựng số phận bị săn bắt. Mà hân cảm thấy tiếng kêu của những con dơi quái cũng không hề đơn giản, nó chắc chắn mang theo sóng âm công kích nên nhiều khi lũ bướm sà xuống tổ là các đồng đồ nát cũng bắt đắ dĩ bị lừa ra.

Cả đội của Tần gặp chuyện này có thể nói là cực kì không may, nhưng đây là điều mà không ai có thể ngờ được. Còn tốt là cả đám không có nguy hiểm về tính mạng nên dù khó chịu thì cũng chấp nhận được.

Không biết là qua bao lâu, Tần chỉ cảm thấy khi lũ “Bướm quý” bay qua thì thời gian giống như kéo dài ra thật dài. Cả bọn cắn răng chịu đựng, cuối cùng thì cơn ác mộng dai dẳng cũng qua. Bóng tối tan đi, ánh sáng kéo đến cho biết đám bướm đã bay hết về đằng sau xe. Ngoài đầu lại nhìn, hân thấy đàn bướm đã bay đi được khoảng cách tương đối, khuất vào màn mưa phùn. Tạm thời an toàn, hân khẽ thở phào một hơi rồi mở cửa xe xua đuổi một vài con bướm còn sót lại bay loạn xạ bên trong. Những thành viên khác thấy vậy cũng nhanh chóng thực hiện theo.

Giữa lúc cả bọn đang mải mê thanh lý những con bướm, vẫn luôn ngoái đầu về đằng sau nhìn Tần tái mặt buột miệng chửi bậy:

- Cái đ*t! Huyền Linh phóng xe đi mau!

- NHANH!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Không thể vượt qua

Tân vừa cất lời thúc giục Huyền Linh phóng xe đi tiếp thì không đến một giây sau, con bão “Bướm quý” lại ập đến một lần nữa. Nhìn khối màu đen khổng lồ xuyên phá màn mưa phùn dày đặc xuất hiện trong tầm mắt, sắc mặt của cả bọn lập tức chuyển sang tái mét. Mặc dù mọi người đều biết rằng khi bị đàn bướm cuốn qua thì cũng không gây ra bao nhiêu nguy hiểm. Nhưng phải gánh chịu việc bị bọn chúng quấn lấy là trải nghiệm kinh khủng mà không ai muốn chịu đựng thêm.

Đạp mạnh chân ga, Huyền Linh cố gắng đẩy tốc độ lên cao nhất có thể. Vài trăm mét đầu, nhờ đoạn đường phía trước tương đối bằng phẳng, chiếc xe bán tải đã nhanh chóng vượt xa và bỏ lại đàn bướm đằng sau. Thấy con bão “Bướm quý” bị bỏ rơi, cả bọn chưa kịp vui mừng thì dị biến lại bất ngờ phát sinh.

Con đường xe đang di chuyển thuận lợi bỗng chốc đổi khác vì lớp thực vật mọc dưới lòng đường mỗi lúc một dày lên. Cỏ, bụi rậm và dây leo không chỉ khiến đoạn đường ngày càng gồ ghề khó đi mà còn bao phủ lên những mảnh đồ nát, ổ gà, vũng nước đọng tạo thành những cái bẫy chết người. Những chỗ như thế này nếu không tỉ mỉ quan sát kỹ thì rất khó đề nhận ra. Nhưng đang ở trong tình huống khẩn cấp xe đi nhanh và thời tiết cực xấu thì Huyền Linh làm sao có thể chú ý được chứ. Thế là, không lâu sau rắc rối bắt đầu xảy ra khi chiếc xe bán tải đã không may đâm vào một ổ gà ẩn trên đường khiến cho Huyền Linh mất lái. Sau va chạm, xe lắc lư suýt chút nữa thì đổ lật làm mọi người kinh hãi toát mồ hôi hột. Cho nên không còn cách nào khác, để đảm bảo an toàn cho cả bọn thì Huyền Linh bắt buộc phải giảm tốc độ xuống.

Chiếc xe chạy chậm lại, nhưng con bão “Bướm quý” vẫn giữ nguyên tốc độ như ban đầu nên rất nhanh khoảng cách của cả hai bị rút ngắn. Cảm nhận được rõ ràng dư âm của lũ bướm ập sát ngày càng gần, tất cả mọi người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì việc bị đàn bướm trùm lên một lần nữa là điều không thể tránh khỏi.

Nhìn những con bướm đen kịt che kín cả một mảng trời đuổi theo cách chiếc xe chỉ còn khoảng vài mét, Huyền Linh ngoan cường không từ bỏ. Mím môi, cô giằng ga cố gắng tăng tốc đồng thời căng mắt nhìn lòng đường. Nhưng những hạt mưa phùn rơi liên miên làm nhòe kính chắn là thử thách quá lớn nên cô chỉ có thể lái xe dựa vào cảm giác để kéo dài khoảng cách. Những thành viên còn lại dù rất muốn làm điều gì đó, nhưng trong tình huống này thì không có bất cứ cách gì để thay đổi tình hình được. Chưa kể việc chống chịu xóc nảy do xe di chuyển ở tốc độ cao trên mặt đường xấu cũng khiến mỗi người toát cả mồ hôi hột rồi chứ làm sao còn phân thần nghĩ được chuyện khác nữa.

Tuy nhiên, trong đội vẫn có người giữ được sự tỉnh táo nhất định. Đó là Tân, người đã từng trải qua khá nhiều tình huống cực kì căng thẳng giống vậy. Đại não điên cuồng vận động, hần đảo mắt nhìn khắp nơi tìm cách đối phó với tình thế. Tỉnh cơ phát hiện ra trong xe thực chất chỉ có duy nhất một lỗ hổng là ô kính cửa cạnh tay lái, trong đầu hần lập tức lóe lên ý tưởng về một biện pháp phòng thủ. Bên ngoài đàn bướm đã đến rất gần, không còn nhiều thời gian nữa nên nghĩ tới là hần hành động luôn.

Phát động năng lực đặc biệt của mình, hần nhả những sợi tơ trong lòng bàn tay ra rồi gấp gáp và kín ô cửa lại. Do xe rất xóc nảy nên hần phải mất gần một phút mới hoàn thành được việc này. Xong việc, hần vừa trở lại chỗ ngồi thì phát hiện ra đàn bướm cũng vừa đuổi kịp tới nơi. Lúc này, việc cố gắng chạy trốn đã không còn ý nghĩa nữa.

Hít sâu một hơi, Tân hô lên:

- Huyền Linh! Dừng xe! Nhanh!

Theo lệnh của Tân, Huyền Linh lập tức đạp phanh thắng gấp. Theo quán tính, chiếc xe bán tải lắc lư, rê bánh kéo dài một đoạn trên đường rồi mới dừng lại. Trong lúc cả bọn ngã trái, ngã phải thì con bão “Bướm quý” bắt đầu ủa qua. Gần như ngay tức khắc, ánh sáng lại bị những cánh bướm đen dày đặc cướp mất. Trong xe chìm vào trong bóng tối đen kịt, nhưng đã từng trải qua tình huống này rồi nên mọi người không hoảng loạn như lần đầu. Chỉ là, khi nghe âm thanh đám bướm đâm vào xe lộp bộp liên miên thì ai cũng thót tim lo rằng không biết liệu tấm kính chắn có cầm cự nổi không.

- Lộp Bộp... Lộp Bộp...

- INGGG... INGGGG...

Xen lẫn tiếng ồn dai dẳng của lũ bướm thỉnh thoảng lại vang lên âm thanh chói tai của lũ “Đoi quý” săn mồi khiến mọi người rung mình. Những con quái vật mang hình dáng ghê rợn này là nguyên nhân chính dẫn đến việc cả bọn rơi vào tình huống trở trêu như bây giờ. Dù rất muốn tiêu diệt bọn chúng, nhưng cả bọn không thể tìm ra được phương án hữu hiệu mà chỉ có thể chịu đựng và cầu nguyện.

Con bão “Bướm quý” lướt qua rất nhanh, nhưng ở trong xe cả bọn lại cảm giác thời gian giống như trôi qua thật chậm. Nhận thấy lũ bướm không thể phá vỡ được kính chắn và sẽ không lọt qua được miếng vá của Tân thì cả bọn đỡ căng thẳng hơn rất nhiều. Áp lực nhẹ đi, mọi người bắt đầu ghé mắt nhòm qua ô cửa cố gắng quan sát tình hình bên ngoài. Nhận mặt độ lũ bướm quá dày đặc khiến trong tầm mắt chỉ có một màu đen kịt nên trừ Tân, Thương và con Lu ra thì không ai nhìn rõ được bên ngoài đang xảy ra những gì.

Xiết chặt cán riu trong tay, Tân nheo mắt chăm chú quan sát động tĩnh của lũ “Đoi quý”. Lũ bướm giờ đây đã không còn đáng ngại với cả bọn, nhưng đám doi này thì lại khác vì hần chưa biết gì nhiều về bọn chúng. Mặc dù, bọn chúng lúc này chỉ tập trung săn giết đàn “Bướm quý”, nhưng ai biết được lũ quái vật này còn có thể làm được những gì khác. Nhìn hình dáng dữ tợn của những con doi quái, hần hi vọng và thầm mong sẽ không phải chạm trán với bọn chúng.

Vài phút sau, có lẽ ông trời đã nghe thấy lời ước nguyện của Tân nên suốt quá trình con bão “Bướm quý” đi qua mà không có bất ngờ nào xảy ra. Nhìn lũ bướm mất hút trong màn mưa phùn dày đặc trước mặt thì mọi người bắt gặp thờ phào một hơi nên nhồm. Là đội trưởng của nhóm, Tân lúc nào cũng cảnh giác cao độ và không dám buông lỏng tinh thần dù chỉ là một giây. Cho nên, khi đàn bướm vừa bay qua thì hần là người đầu tiên phản ứng lại trước tình huống. Há mồm, hần lớn tiếng kêu Huyền Linh lập tức lùi xe quay trở về đường cũ. Với tình hình bây giờ, việc cố gắng đâm đầu vượt qua đoạn đường phía trước là phương án ngu ngốc mà bất cứ ai cũng có thể nhìn ra. Nếu muốn tiếp tục làm nhiệm vụ thì tốt nhất cả bọn phải chọn một con đường khác dù là phải đi vòng.

Con phố đồ nát lúc trước cách đoạn đường mà con bão “Bướm quý” hoạt động không xa nên rất nhanh thì cả bọn trở lại chỗ cũ. Những con quái vật “Nám đầu người” còn sót lại đang ẩn giấu ở những góc khuất trong con phố phát hiện ra chiếc xe bán tải liền xô ra, lao tới tấn công một lần nữa. Thấy vậy, Tân ra lệnh cho Huyền Linh dừng xe khẩn cấp rồi kêu mọi người đi xuống giải quyết lũ quái vật này.

Vừa xuống xe, hần lập tức đưa An Nhiên lên nóc và giao cho con bé nhiệm vụ là tay súng bắn tỉa. Những thành viên còn lại thì nhanh chóng tản ra xung quanh rồi dựng lên những lớp phòng thủ nhiều tầng. Theo chỉ huy của hần thì con Lu giữ lớp phòng thủ ngoài cùng vì sự cơ động, linh hoạt cực cao và bản năng chiến đấu kiểu dã thú của nó. Vòng tiếp theo, một mình hần sẽ là người phòng thủ do cách thức chiến đấu độc lập và có thể tấn công tầm trung được. Lớp kế tiếp sẽ do ba người Trâm, Hùng và Vinh trấn giữ vì trước kia cả ba đã là một đội từng nhiều lần hoạt động riêng lẻ nên chắc chắn phải rất quen thuộc và hiểu nhau. Việc giao cho bọn họ phối hợp phòng thủ hần tin là quyết định đúng đắn. Còn lớp phòng thủ cuối cùng gần xe nhất thì được Huyền Linh và Thương chiếm giữ vì khả năng của cả hai rất thích hợp ở vị trí quan trọng này.(Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

Sau lần vượt qua đầu tiên thì số lượng quái vật còn lại trong con phố không đông lắm. Cho nên, mất khoảng năm phút là cả bọn dọn dẹp sạch cả đàn quái. Quá trình phòng thủ không có gì bất ngờ xảy ra khi mỗi thành viên phối hợp với nhau rất ăn ý. Chỉ là lúc chiến đấu kết thúc thì cả bọn, ai cũng phải ngán ngấm vì máu đông và thịt vụn văng đầy cơ thể bốc mùi hôi thối. Thứ mùi kinh tởm này rất nồng, cho dù cách lớp mũ bảo hiểm nhưng mọi người vẫn có thể ngửi được.

Nguy hiểm tạm thời trôi qua, Tân không muốn để cả bọn phải chịu đựng thêm thứ mùi khủng khiếp này nên đã kêu mọi người dừng lại vệ sinh cá nhân. Dùng miếng rì lau qua người và vũ khí xong, hần cảm thấy hơi khát nên mở chai nước ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Dòng nước lạnh buốt chảy xuống cổ họng khô khốc khiến hần rung mình tỉnh táo hết cả người. Những

người khác nhìn hần uống nước ngon lành cũng lần lượt móc chai nước trong ba lô ra rồi uống.

Tu một hồi hết gần nửa chai xong, Tân ngồi xuống giúp đỡ con Lu uống nước. Đồng thời, hần nhú mảy nhìn về phía cuối con đường, nơi đàn “Bướm quỳ” hoạt động. Mặc dù biết rằng tầm ảnh hưởng của bọn chúng không đến chỗ này, nhưng hần vẫn có chút lo lắng. Đang tập trung quan sát thì hần nghe thấy Hùng cất tiếng hỏi ngay bên cạnh:

- Bây giờ chúng ta làm gì hừ anh?... Hộc... Hộc... - Vẫn còn hơi mệt sau chiến đấu nên Hùng vừa hỏi vừa thở dốc. Thời tiết lạnh khiến làn hơi từ miệng cậu ta phả ra biến thành những cụm khói trắng xóa.

Đứng lên, Tân đóng nắp chai nước rồi đáp lời:

- Chắc chúng ta phải tìm đường khác để đi đến mục tiêu thôi. Con đường phía trước khả năng lớn là không qua được rồi...

Nói xong, hần giờ tay xem đồng hồ thì kinh ngạc thấy thời gian vậy mà đã hơn mười một giờ trưa.

- Ơc... Ơc... Ơc...

Nghe ông anh trả lời xong, Hùng khẽ gật đầu rồi đưa chai nước lên miệng uống tiếp. Nhưng mới tu được vài ngụm thì bụng cậu ta bất ngờ sôi lên. Sau nửa ngày vật lộn mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần, giờ được buông lỏng là con đói kéo đến ngay. Cảm thấy hơi ngại về cái bụng của mình, Hùng định lên tiếng báo chữa thì Tân tiến tới vỗ vai an ủi:

- Anh hiểu mà, chú không cần phải nói đâu!

Nói xong, hần liếc một vòng thấy mọi người đã vệ sinh cá nhân sạch sẽ những vết bẩn trên người và vũ khí liền lớn tiếng hô lên:

- Lên xe thôi, chúng ta tìm lấy một chỗ an toàn ăn trưa rồi nghỉ ngơi một chút. Muộn rồi...

- Oh yeah! Có thế chứ! – Hùng vui mừng reo lên rồi khoác vai Vinh chạy tới chỗ xe bán tải.

Biết sắp phải di chuyển tiếp, Trâm lên tiếng hỏi hần:

- Giờ em thả máy bay flycame ra được chứ?

- Được! – Gật đầu đồng ý với Trâm xong, Tân quay sang nói cho Huyền Linh phải làm gì tiếp theo:

- Lát nữa em di chuyển từ từ thôi, chúng ta vừa đi vừa tìm lấy một tòa nhà thích hợp...

- Vâng!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Kỷ niệm buồn

11h 30 phút, Trưa.

Sau khi thống nhất là tìm kiếm một nơi để ăn uống và tạm nghỉ thì cả bọn liền lái xe quay về khu phố ngoại thành. Trên đường đi, Trâm dùng máy bay flycame để thám kính đồng thời xem bản đồ và chỉ dẫn cho Huyền Linh. Trong quyển ghi chú của Tân thì gần khu vực này có một con phố nhỏ không bị quái vật “Nấm đầu người” chiếm giữ, và mục tiêu của cả bọn là nhắm tới chỗ đó.

Di chuyển chậm rãi, nhưng tổ đội không mất bao nhiêu thời gian để đến đích vì khu phố kia cách đây cũng không xa. Tới nơi, sau khi ngắm nghía một chút thì Tân quyết định chọn một tòa nhà năm tầng ở ngay đầu ngã tư làm chỗ nghỉ chân tạm thời. Tòa nhà này trước kia là shop quần áo, mặt tiền rất rộng và khá là cao so với những công trình xung quanh. Nếu đứng trên tầng năm thì tầm nhìn gần như bao quát một trăm tám mươi độ, rất thích hợp để quan sát. Chưa kể tòa nhà vẫn còn khá lành lặn sau trận động đất nên khi chiếm đóng cả bọn sẽ không phải lo ngại sự cố công trình đổ sập. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

Quyết định xong mục tiêu, cả bọn nhanh chóng đột nhập vào tòa nhà. Do lớp tường kính đã rơi vỡ hết nên mọi người không gặp chút khó khăn gì để vào trong. Cần thận khám xét một lát, mọi người phát hiện ra bên trong nhà ngoài chuột ra thì không còn mối nguy hiểm nào khác. Để tiện cho việc quan sát thì cả bọn leo lên chiếm đóng tầng năm.

Tìm lấy một vị trí có tầm nhìn tốt xong, cả bọn bắt đầu dọn dẹp những thứ linh tinh dưới nền nhà để lấy một khoảng trống làm chỗ nghỉ ngơi. Cầm mở quần áo hàng hiệu ném sang một bên, Tân không ngờ cũng có lúc những thứ đắt tiền này lại giống như rác rưởi không hơn. Trớ trêu thay, trước kia mấy món đồ này hần chỉ dám ao ước có tiền cũng không dám mua. Cuộc sống đúng là không đoán trước được điều gì.

Đang trầm cảm khải trong lòng, chợt hần rút ra trong đồng rác dưới nền nhà một cái móc treo quần áo bằng gỗ. Đào mắt nhìn quanh, hần phát hiện những cái móc gỗ này có khá nhiều, nhưng mỗi tội lại nằm rải rác khắp nơi chứ không tập trung một chỗ. Thế là, trong đầu hần nảy sinh ý tưởng, dùng những cái móc gỗ làm củi đốt lên một đồng lửa. Càng nghĩ, hần càng thấy nó hay tuyệt. Giữa tiết trời lạnh giá và ẩm ướt thế này thì còn gì tốt hơn việc cả bọn ngồi quây quần bên đồng lửa ăn uống và sưởi ấm chứ.

Không chần chừ thêm nữa, thói quen của Tân nghĩ tới là làm ngay. Cầm cái móc gỗ giờ lên, hần lớn tiếng gọi:

- Ê! Hùng! Vinh! Anh có ý tưởng đốt một đồng lửa cho ấm. Để các cô gái dọn dẹp, hai đứa đi xung quanh nhặt những cái móc gỗ thể này cùng anh nhé...

- Hay quá anh! Lạnh thế này mà ngồi quanh đồng lửa thì còn gì bằng – Hùng hí hửng hưởng ứng.

- Vâng anh! – Đang bê con ma-no-canh vắt sang bên cạnh, Vinh nghe anh Tân nói liền lập tức đồng ý.

Thống nhất xong, các chàng trai liền nhanh chóng đi thu gom những cái móc treo bằng gỗ, còn các cô gái thì tiếp tục dọn dẹp. Gom một đồng quần áo vài bông mềm lại, Thương cùng với An Nhiên bắt đầu trải một vòng xuống nền nhà làm chỗ ngồi, còn Huyền Linh và Trâm thì tắt bật móc đồ ăn trong ba lô ra rồi chia thành từng khẩu phần riêng. Mỗi người một việc luôn tay, sự bận rộn làm bầu không khí lạnh lẽo dần ấm lên át đi nỗi trống vắng của căn nhà hoang sau tận thế. Trong đội chỉ có con Lu là rảnh rỗi nhất, nó hết hóng hớt chạy quanh chỗ Huyền Linh vẩy đuôi nện một chút, lại nhanh chóng đi vòng quanh Trâm đòi ăn.

Trải chỗ ngồi xong, Thương đi loanh quanh lạng lẹ nhìn ngắm mọi người và cảnh vật. Bám sát đằng sau em như cái đuôi nhỏ là An Nhiên, con bé có vẻ như rất thích ở chung với em. Cảm nhận bầu không khí trong nhà lúc này, Thương thấy nó có chút gì đó thật quen thuộc. Mỗi hành động của anh Tân, con Lu, hay những người khác đều bắt chước gọi nhớ lại những hình ảnh trong ký ức của Thương. Đây là một kỷ niệm đẹp, nhưng lại đượm buồn khiến ý thức Thương rất nhanh thì rời khỏi thực tại rồi chìm đắm vào.

Vụt một cái, khung cảnh trước mắt Thương mờ dần đi rồi đổi khác. Tòa nhà năm tầng biến thành bãi rác lớn cạnh khu ổ chuột, trừ Tân và con Lu thì những thành viên trong đội thu nhỏ lại rồi trở thành các người bạn thơ ấu hàng xóm của Thương. Mọi người lúc này cũng đang hết sức bận rộn theo chỉ đạo của Tân, công việc là kiểm cùi trong đồng rác để chuẩn bị đốt lửa trại. Bởi hôm đó là một ngày đặc biệt, một kỷ niệm gắn với ngày sinh nhật đầu tiên của Thương.

Thời gian diễn ra sự kiện này trôi qua từ rất lâu rồi, nhưng Thương vẫn nhớ như in từng hình ảnh một.

Đứng trên đồng rác, anh Tân luôn mồm thúc giục mọi người không được nò nua mà nhanh chóng tìm cùi để rời khỏi nơi bốc mùi này. Nhưng hiệu quả không được cao lắm vì mấy người bạn nhỏ gần như bỏ ngoài tai lời nói của anh rồi làm loạn hết cả lên. Thăng Trung đưa trẻ ở gần nhà em hết bôi tung đồng rác này lên, lại lao sang bên cạnh hung hăng đập phá. Những người bạn khác cũng không vừa khi kéo bè đuôi bắt ăm ỉ cùng với con Lu. Nhớ lại khung cảnh đó, tưởng tượng ra những hình ảnh thân thuộc, Thương bắt giác hé miệng mỉm cười.

- Chị Thương! Chị Thương! Chị xem em tìm được gì này!

Đang ngẩn người chìm trong hồi ức, Thương giật mình tỉnh lại vì nghe thấy có người gọi mình. Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Thương kinh ngạc buột miệng thốt lên:

- Bé Hoa!

- Con gấu dễ thương không chị? – An Nhiên đang cười tít mắt khoe món đồ chơi vừa nhặt được. Chợt con bé nghe Thương nói khó hiểu liền dừng lại nhú mày nghi hoặc hỏi:

- Bé Hoa là ai thế?

- Không! Không có gì! Con gấu thật xinh đẹp!

Buột miệng nói xong, Thương cũng nhanh chóng nhận ra mình lỡ lời. Vẫn còn chưa kịp hồi thần sau lúc ngẩn người, Thương nhăm An Nhiên với một người quen quá cổ vì cả hai lúc này có nét rất giống nhau. Tạm chữa ngượng bằng cách dời chủ đề đánh lạc hướng An Nhiên, rồi Thương bắt đầu chú ý đến con gấu bông. Nhìn kỹ, em thật không ngờ con gấu nhỏ này rất đáng yêu, đặc biệt trên tay nó còn cầm một trái tim bằng bông có dòng chữ “I love my family” thêu ở giữa.

- Hi hi... Em tìm được nó trong đồng quần áo kia đấy – Nói đến con gấu, An Nhiên lập tức bỏ qua chi tiết bé Hoa mà vui cười khoe khoang. Vừa nói con bé vừa đưa con gấu tới chia sẻ cho Thương xem.

Khẽ gật đầu, Thương tiếp nhận con gấu từ trong tay An Nhiên. Miệng Thương lúc này đang mỉm cười, nhưng hốc mắt đã đỏ lên không biết từ lúc nào. Quá giống! Hành động ngây thơ của An Nhiên bây giờ rất giống bé Hoa, cô bé năm tuổi gần nhà Thương. Trong ký ức, hôm đó con bé cũng tìm được trong bãi rác một con gấu bông rách rưới, nhưng dễ thương, cũng vui cười khoe với Thương như thế này. Nhớ lại nụ cười của bé Hoa lúc đấy, Thương lại thấy nhói đau trong lòng. Nụ cười của cô bé thật trong sáng và thánh thiện, chắc chẳng ai sẽ ngờ được đây là nụ cười của bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối chừ. Càng đáng buồn hơn là việc này phải ít lâu sau Thương mới biết được. Thế nên, mỗi lần nhớ lại kỷ niệm này đều khiến Thương cảm thấy buồn man mác.

Cầm con gấu bông, Thương ngắm nó một chút rồi lại liếc mắt nhìn An Nhiên. Chấm chú đề ý, giờ em mới nhận ra là An Nhiên có nhiều nét rất giống bé Hoa. Từ ánh mắt cho đến nụ cười, rồi cả chất giọng lạnh lạnh nữa. Thảo nào lúc này khi vừa thoát khỏi hồi tưởng nhìn lại, em cứ ngỡ là bé Hoa đã trở về chừ. Trước kia, bé Hoa là một trong số ít người Thương rất yêu quý nên mọi hình ảnh về cô bé em đều khắc sâu vào trong ký ức.

Trong xóm nghèo, tất cả những người sống ở đây đều có một mảnh đời, một câu chuyện thâm lòng riêng và bé Hoa cũng không ngoại lệ.

Sinh ra trong một gia đình nghèo với bố bị tật nguyền, còn mẹ làm nghề thu mua phế liệu, cuộc sống của bé Hoa có thể nói là vất vả từ nhỏ. Vì là con nhà nghèo nên bé Hoa hiểu chuyện từ rất sớm. Mới vài tuổi thôi, nhưng cô bé không ham chơi cùng những đứa trẻ khác mà thường phụ giúp mẹ moi rác tìm chai nhựa, đồng nát sắt vụn. Sống trong hoàn cảnh thiếu thốn khem khổ, nhưng cô bé rất ngoan, rất hay cười và đặc biệt rất dính lấy Thương. Lúc nào cô bé cũng tràn đầy nhựa sống, vui vẻ dù cho phải đối mặt với những điều khắc nghiệt nhất. Cha mẹ vẫn luôn giáo dục, nhưng thực ra bé Hoa biết mình không sống được lâu nữa. Khác với những đứa trẻ bình thường ý thức còn non nớt, bé Hoa hiểu được cái chết là như thế nào. Vì sống trong khu ổ chuột với điều kiện vệ sinh cực kém, nước bẩn, ô nhiễm... Những người thân quen của bé Hoa nhiễm bệnh ra đi như cơm bữa. Đối với nhiều người, nếu biết mình không còn sống được bao lâu nữa có thể sẽ suy sụp, hay làm những điều điên rồ nhất. Nhưng với bé Hoa vẫn luôn như vậy, vẫn cười tươi mỗi ngày, vẫn giúp mẹ nhặt đồng nát, vẫn vui vẻ chỉ đến khi không còn thức dậy được nữa mới thôi. Và thật xót xa, cái ngày mà Thương vui nhất cũng là ngày cuối cùng em còn nhìn thấy bé Hoa.

Thầm thổn thức, Thương khắc sâu nụ cười của An Nhiên vào đáy lòng. Bất tri bất giác, Thương tiếp nhận An Nhiên như một phần không thể thiếu giống Tân và con Lu.

Giữa lúc Thương và An Nhiên đang vui đùa với con gấu bông thì ở đằng kia Tân lớn tiếng nói.

- Cùi thế đủ rồi, các chú xếp thành một đồng đi để anh nhóm lửa!

Nghe thấy vậy, hai cô bé cùng nhau chạy lại chỗ nghỉ chân. Mỗi người một bên, cả hai ngồi cạnh Tân. Rồi trong khi An Nhiên riu rít khoe con gấu bông thì Thương lại lạng lẹ quan sát từng người. Ký ức vừa này vẫn ám ảnh trong đầu khiến Thương rất nhanh lại theo những hành động quen thuộc của mọi người mà lẫn vào đó.

Huyền Linh và Trâm bắt đầu phát khẩu phần ăn bữa trưa, còn Hùng và Vinh thì dựng giá sắt và đổ nước vào ấm mini, bộ dụng cụ dã ngoại chuẩn bị để đun. Trong lúc làm việc Hùng và Vinh không được hòa thuận lắm, cứ chốc chốc lại cãi nhau giống hệt thằng Trung, thằng Duy trong xóm.

Mất một chút thời gian là anh Tân đốt lửa lên. Nhìn vào ngọn lửa bập bùng, Thương đưa tay lên cảm nhận hơi ấm của nó, rồi lạng lẹ nghe anh Tân nói việc chia đồ ăn sao cho hợp lý. Như nhóm ba người Hùng, Trâm và Vinh chỉ cần ăn một phần thức ăn là đủ, nhưng nhóm của anh ấy thì mỗi người phải ăn ít nhất hai phần mới được. Và đặc biệt trong đội có con Lu và em là hai thành viên tiêu thụ lượng thức ăn rất lớn nên phải được ưu tiên thêm một phần ăn nữa. Chia xong, trong ba lô vẫn còn lại một vài khẩu phần nữa, nhưng anh Tân lại cắt đi nói là để dự phòng. Ở bên cạnh con Lu thấy thể liền sửa lên liên tục với anh, nhưng anh Tân nhất quyết không chiều theo nó. Anh Tân vẫn vậy, từ hôm đó đến giờ vẫn tỉ mỉ cẩn thận không thay đổi.

Mãi suy nghĩ, dần dần tâm hồn của Thương hòa nhập vào ánh lửa bập bùng, tiếp tục trở về thời điểm ngày đặc biệt hôm đó.

Lúc này, Shop quần áo biến thành khung cảnh bên trong căn nhà hoang, còn Thương thì cùng bà, anh Tân, con Lu và những người bạn ngồi quây quanh đồng lửa. Căn nhà đang xây thì bỏ giờ ở gần khu ổ chuột này là cứ điểm vui chơi hiếm hoi của những đứa trẻ nghèo. Hôm nay, tầng một của nó được dọn dẹp sạch sẽ và tân trang khác hẳn mọi ngày. Vật liệu trang trí là những dải ruy băng xanh đỏ đầy màu sắc được nhặt từ bãi rác, vài chùm bóng bay nhỏ bay lơ lửng trên trần nhà, và đặc biệt là dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật” được thấp sáng bằng đèn led ở bức tường đối diện. Dưới nền nhà, những sợi kim tuyến óng ánh rơi rải khắp nơi.

Bầu không khí nhộn nhạo bao trùm mọi góc ngách, những người khác thỏa thích nô đùa, còn anh Tân thì cẩn thận chia phần ăn thành từng phần chuẩn bị phân phát cho lũ trẻ. Đồ ăn là cái bánh kem sinh nhật, và thật bất ngờ là sinh nhật này dành tặng cho Thương. Ở bên cạnh Thương bà cười hiền từ ảm áp, còn bé Hoa thì cười tít mắt đếm những hộp quà nhỏ tự gói của lũ trẻ. Em vẫn nhớ rõ vị bánh kem hôm đó, ngọt ngào thơm ngon mãi không phai.

Hôm đó Thương đã khóc. Những giọt nước mắt óng ánh lăn dài trên má, em vui đầu vào ngực bà mà nức nở. Em khóc không phải do đau buồn tủi thân mà là vì quá xúc động và hạnh phúc. Những việc anh Tân và các bạn trong xóm làm hôm nay là điều mà Thương chưa bao giờ nghĩ đến. Nước mắt cứ tuôn ra không ngừng, chút ảm áp anh Tân những đứa trẻ mang lại đã chạm đến điều yếu ớt mà Thương chôn giấu sâu dưới đáy lòng. Ngày sinh của Thương không ai biết rõ được, vì bà nhặt được em trong đồng rác không có thôn tin gì đi kèm. Thương cứ nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có ngày sinh nhật. Nhưng thật không ngờ anh Tân và các bạn lại lấy ngày bà tìm được em để tổ chức. Điều này làm Thương quá bất ngờ và xúc động. Vì phải sống nghèo khổ không cha không mẹ cùng bà ở căn phòng ọp ẹp, có lẽ trong suy nghĩ của Thương chỉ mong làm sao phụ giúp bà kiếm được thêm đồng tiền để trang trải cuộc sống. Chưa bao giờ Thương đòi hỏi bà mua cho mình thứ gì cho mình hay tiêu cái gì đó lãng phí dù rằng bản thân rất thích. Ngày sinh nhật đối với Thương là một điều xa xỉ, những món quà tưởng rằng sẽ chỉ xuất hiện trong giấc mơ. Dù lúc nào cũng tỏ ra cứng rắn, mạnh mẽ và lạnh lùng, nhưng sâu trong thâm tâm, Thương vẫn luôn khao khát được yêu thương nâng niu như bao đứa trẻ khác. Không cần gì đó cao sang, Thương chỉ ước mình có cha, có mẹ mang cho mình chút hơi ấm là đủ.

Đang thần thờ ngẩn nhìn ngọn lửa bập bùng đến quên cả ăn, bỗng bên tai Thương vang lên tiếng hỏi của Tân:

- Em vẫn ổn chứ?

Giật mình hồi tỉnh lại, Thương quay sang mỉm cười đáp lời:

- Em không sao! Cảm ơn anh!

Nói xong, Thương liền vui đầu vào ăn để lại cho Tân nét mặt mờ mịt không hiểu ra sao.

Tân có lẽ sẽ chẳng bao giờ ngờ được, Thương của ngày hôm nay dù lạnh lùng nhưng không đánh mất niềm tin vào người khác là nhờ công lao rất lớn của hân. Lúc này, ánh mắt của Thương nhìn mọi người đã thân thiết hơn rất nhiều.

- -----OoO-----

Viết chính: Thặng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tác: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 126: Thất bại

Một lát sau, cả bọn ăn uống no đủ xong thì Tân quyết định sẽ dành ra khoảng mười năm phút nghỉ ngơi để cả đội hồi sức sau nửa buổi sáng mệt mỏi. Tận dụng chút thời gian ít ỏi trong khi mọi người gục đầu xuống gối chợp mắt thì hân mang ống nhòm treo lên nóc tầng thượng quan sát. Leo đến điểm cao nhất, hân phóng ánh mắt liếc một vòng xung quanh.

Đến giữa trưa, mưa phùn đã ngừng hân và nhiệt độ cũng ấm lên đôi chút, nhưng bầu trời u ám lại không thay đổi một chút nào so với buổi sáng. Cảnh vật hiện về trong tầm mắt hết sức hùng vĩ làm hân hơi choáng ngợp. Chỗ này là vùng đất nằm sát biên giới ngoại thành nên các tòa nhà chọc trời không nhiều. Phần lớn các công trình xung quanh đều đang xây dựng đang dở nên shop quần áo nằm tầng hân chọn có độ cao là tương đối tốt. Không bị cản trở bởi các tòa nhà, hân nhìn thấy được những mảnh đất trống đang quy hoạch bị thực vật trùm kín và cánh đồng lúa trước kia đã được phủ lên một lớp màu xanh um xa tít chân trời. Điểm trong tầm tầm thực vật đó là một vài cây thân gỗ lạ không biết mọc từ lên từ lúc nào, nhưng giờ đã phát triển thành những cây đại thụ to lớn lâu năm biến khung cảnh thoáng đãng có chút gì đó hùng vĩ. Đứng giữa lằn ranh một nửa là thiên nhiên hoang sơ, một nửa là tàn tích còn sót lại của loài người khiến hân cảm thấy thật lạ. Nó giống như bản thân đã xuyên sang một thế kỷ khác khi mà con người chỉ là những dấu tích lịch sử.

Tuy thời tiết xấu làm Tân chỉ nhìn rõ được cảnh vật trong khoảng một ki-lô-mét đó lại. Nhưng từ những hình ảnh mờ ảo truyền về trong mắt, hân hình dung được thảm thực vật càng về sau sẽ càng phát triển mạnh đến đáng sợ. Nghĩ tới một lát nữa cả đội phải dậm vào khu vực rậm rạp trước mặt, hân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Với tình hình của của mọi người lúc này thì đó là nhiệm vụ bất khả thi.

Nhiều mây, hân giương ống nhòm lên tìm kiếm con đường mà tổ đội cố gắng vượt qua lúc sáng, nhưng thất bại do đàn “Bướm quỷ”. Tập trung quan sát một lát, hân thấy con đường đi xuyên ra ngoại thành kia vô cùng yên tĩnh, không thấy bóng dáng đàn bướm qua bay lại hay bất cứ sinh vật nào khác. Hân đoán có thể là đàn “Đoi quỷ” đã dừng lại cuộc săn mồi và để yên cho lũ bướm về tổ nên khung cảnh mới bình yên như vậy. Hoặc cũng có thể là do bọn chúng hoạt động xa theo hướng cuối con đường, khuất tầm nhìn mà hân không thể nhìn thấy. Nhưng dù lũ bướm hay đàn doi làm gì đi chăng nữa thì lựa chọn tốt nhất là cả bọn không nên đi theo lối này nữa.

Như vậy, nếu muốn tiếp tục làm nhiệm vụ chính thì tổ đội chỉ còn một lựa chọn duy nhất là đi đường vòng. Mặc dù tầm nhìn từ ống nhòm không được bao nhiêu, nhưng theo quy hoạch đang xây dựng của vùng ven rìa ngoại thành thì tổ đội sẽ phải di chuyển lắt léo một khoảng cách tương đối xa mới có đường đi tiếp. Nội dung nhiệm vụ chính là khám phá, thăm dò khu vực phía bắc thành phố cách “Khu an toàn” bảy ki-lô-mét với trọng điểm là “hố tử thần”. Nghe thì khá là đơn giản, cả bọn chỉ cần đến địa điểm xem xét cái hố một chút rồi trên đường để thiết bị quét 3D vẽ bản đồ là được. Nhưng qua thực tế, hân mới biết nhiệm vụ lại không hề dễ chút nào. Thành phố Nội Hà bây giờ đã đâu còn như xưa, 7km là khoảng cách không xa, nhưng quãng đường di chuyển đến mục tiêu lại vô cùng gian nan. Đoạn đường đầu tiên phải đi lắt léo trong thành phố, hân tưởng là khó lắm rồi. Nhưng giờ đây, nhìn thấy khoảng xanh bất ngờ trước mặt hân mới biết khó khăn lúc trước vẫn còn nhẹ nhàng lắm.

Thờ dãi một hồi, Tân buông ống nhòm xuống hoang mang nghĩ thầm. “Tình hình này thì không thể làm nhiệm vụ chính được rồi... Chết tiệt!. Thời gian còn quá ít, nửa buổi chiều thì làm

gì được chứ. Mẹ nó! Từ giờ đến tối mình chỉ còn có năm tiếng. Phải làm sao đây?...”.

Trước đó, cả đội mất gần nửa buổi sáng mới đi được hơn hai phần tư quãng đường, mà càng về sau lại càng khó đi. Trầm ngâm suy nghĩ một lát, hần ước tính để quay về “Khu an toàn” thì cả bọn phải mất ít nhất ba tiếng. Đây là tính đến việc quay lại theo đường cũ mà không phải lợ mọ dò đường mất thời gian như lúc sáng. Phải dành khoảng ba tiếng để quay về, như vậy thì khoảng thời gian còn lại quá ít để cả đội có thể làm được gì. “Xem ra mình quá ngây thơ khi nghĩ nhiệm vụ thăm dò này là đơn giản rồi... Cũng không trách nhóm của Trầm được vì trước kia họ chỉ chạy loanh quanh “Khu an toàn”... Làm sao bây giờ? Từ bỏ nhiệm vụ chính chấp nhận thất bại rồi quay về hay cố đi tiếp rồi qua đêm bên ngoài “Khu an toàn” đây. Đã mất công đi hơn nửa quãng đường rồi...”.

Nắm mắt, hần vò đầu bứt tai đấu tranh tâm lý. “Không được! Không thể cố dăm ăn xoi đi tiếp được. Mình là đội trưởng, phải đặt an toàn của mọi người lên hàng đầu... Ban đêm ở bên ngoài “Khu an toàn” quá nguy hiểm, mà mọi người trong đội cũng chưa thực sự am hiểu chiến đấu... Còn nữa! Tí thì quên là lúc sáng chỉ chuẩn bị lương thực ăn trong ngày. Đến tối mà không về “Khu an toàn” thì phải kiếm đồ ăn bên ngoài nữa. Thôi! Quay về vậy. Rút kinh nghiệm cho lần sau. Không thể liều lĩnh mạo hiểm trong thời buổi này được...”

Thở dài một hơi, Tần có chút chán nản vì nhận nhiệm vụ đầu tiên mà lại không làm được. Rút tờ giấy nhiệm vụ trong túi áo ra, hần đọc xem có vót vát được gì không. Cẩn thận nhìn từng chữ một, đọc đến cuối hần bắt ngờ vì lúc trước mình bỏ quên mất một thông tin quan trọng. Siết chặt nắm đấm, hần nhủ thầm trong đầu. “Có thể chứ! Lần sau trước khi làm nhiệm vụ phải đọc thật kỹ từng chữ rồi ghi nhớ vào đầu mới được... Thông tin quan trọng như thế này mà mình có thể quên được...”. Tự vỗ vào mặt mấy cái coi như trừng phạt thì tâm lý của hần dần thoải mái hơn. Hần vừa làm rõ được hoàn toàn nội dung trong tờ giấy nhiệm vụ, biết được ngoài nhiệm vụ chính ra thì vẫn còn nhiệm vụ phụ là vẽ bản đồ trên đường và thu thập thông tin. Nghĩ lại quãng đường cả đội vất vả di chuyển được đến đây và lượng thông tin thu thập có nhiều chú ý quan trọng, hần ước tính khi cung cấp cho quân đội thì sẽ kiếm được một khoản Dcoin khá khá. Như vậy, từ bỏ nhiệm vụ chính thì công sức cả đội nỗ lực cũng không đến nỗi đổ xuống sông, xuống bể mà vẫn có thể chấp nhận được.

Sau khi suy nghĩ thiệt hơn, Tần rất rõ ràng cả đội phải làm gì tiếp theo. Bây giờ, lựa chọn thông minh là không nên tìm đường đi tiếp nữa mà tính đến chuyện trở về. Việc này cũng đơn giản thôi vì đã có bản đồ vẽ sẵn lúc sáng nên cả bọn chỉ cần quay lại theo đường cũ là được. Vừa định làm theo phương án như vậy thì bất chợt trong đầu hần lóe lên ý tưởng khác. “Cứ thế theo đường cũ mà về “Khu an toàn” thì thật lãng phí... Về chắc chắn sẽ nhanh hơn lúc đi rất nhiều. Sao mình không cùng cả đội tận dụng thời gian tìm đường mới nhe. Quân đội không yêu cầu làm điều này, nhưng nếu cả đội tìm được những con đường tốt, ngắn hơn, hay thu thập thông tin những mối nguy hiểm cần chú ý, rồi quả lạ... cung cấp cho họ thì khả năng lớn cũng được trả tiền công...”

Càng nghĩ hần càng cảm thấy phương án này khả thi. Biết rằng làm như vậy thì cả đội cũng có nguy cơ đối mặt với nguy hiểm, nhưng với kinh nghiệm dày dặn và cẩn thận thì mọi người vượt qua không phải là điều khó. Chưa kể mò nằm trong thành phố thì cả đội có cơ hội tìm thấy những siêu thị cửa hàng, nơi bán lương thực vẫn còn sót lại để nhặt nhanh. Đây là chuyện tốt, thực phẩm tìm được nếu mọi người không dùng thì có thể bán lại kiếm thêm Dcoin bù đắp cho nhiệm vụ chính thất bại.

Làm ra quyết định, hần nhìn đồng hồ thì thấy thời gian vừa lúc mười hai giờ trưa. Tính từ lúc hần trèo lên nóc tầng thượng quan sát thì đã trôi qua hai mươi phút, đủ để mọi người nghỉ ngơi lại sức. Không để mất thời gian thêm nữa, đã quyết là làm luôn nên hần lập tức đi xuống khỏi tầng thượng quay về chỗ tổ đội.

Đang ngồi chém với Vinh, Hùng thấy Tần trở về liền nhanh nhẹn rót cho ông anh một cốc nước nóng đưa tới rồi hỏi:

- Giờ chúng ta lên đường luôn chứ anh?

Ngồi xuống, Tần tiếp nhận cốc nước từ tay cậu em uống vài ngụm rồi từ tốn đáp lại:

- Không! Chúng ta không tiếp tục làm nhiệm vụ chính nữa mà chuẩn bị trở về!

- Tại sao vậy anh? – Nghe đáp án, Hùng kinh ngạc buột miệng hỏi luôn. Những người khác cũng đổ dồn ánh mắt tới chỗ Tần chờ hần giải thích.

Liếc mắt nhìn lướt qua từng thành viên một lượt, Tần hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói:

- Thời gian còn lại quá ít. Nếu tiếp tục di chuyển đến địa điểm làm nhiệm vụ thì chúng ta sẽ không thể về “Khu an toàn” khi trời tối. Mà lượng thức ăn mang theo cũng không đủ cho bữa tối, mới cả qua đêm ở bên ngoài “Khu an toàn” là việc hết sức nguy hiểm. Chưa kể, theo tình hình thực tế là càng đi xa ra vùng ngoại thành thì con đường sẽ ngày càng khó đi. Thậm chí có khả năng không thể di chuyển bằng ô tô được nữa. Cho nên anh tính, mất cả chiều chưa chắc chúng ta đã đến được địa điểm dự định. Vì những vấn đề đó nên tốt nhất chúng ta phải chấp nhận việc nhiệm vụ chính thất bại và quay trở về...

Nghe hần nói xong, trừ con Lu ra thì mọi người bắt đầu nhủ mảy trâm ngâm suy nghĩ. Nhiệm vụ đầu tiên hai đội hợp tác cùng nhau mà lại thất bại thì ai cũng cảm thấy khó chấp nhận và không cam lòng. Nhưng hiện thực là vậy, hiếm có ai có thể thành công mà không có thất bại cả. Đó cũng không phải là chuyện xấu, thất bại không chỉ mang đến kinh nghiệm mà còn giúp toàn đội nhận ra được những thiếu sót để khắc phục.

Thấy sắc mặt của mọi người không được tốt, Tần lên tiếng an ủi:

- Việc từ bỏ nhiệm vụ chính cũng không phải là quá bết bát đâu. Vì nội dung trong tờ giấy nhiệm vụ còn có phần nhiệm vụ phụ là vẽ bản đồ trên đường và thu thập thông tin. Anh nghĩ quãng đường chúng ta di chuyển được đến đây và lượng thông tin thu thập được đáng giá để mỗi người kiếm được một khoản khá khá...

- Em đồng ý với việc quay trở về! – Tần vừa nói hết lời xong thì Trầm nhanh miệng chen vào. Nói xong, thấy mọi người nhìn mình, cô liền giải thích thêm.

- Từ lúc này, sau khi ăn xong em thỉnh thoảng lại cảm thấy hơi bất an. Em không rõ sắp tới chúng ta sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng đi tiếp chắc không phải là lựa chọn tốt...

- Vậy chúng ta quay về ngay và luôn thôi còn chờ gì nữa! – Hùng khẳng định.

Nghe Hùng nói, Vinh cũng lập tức gật đầu đồng ý. Hai mẹ con Huyền Linh và Thương tuy không có biểu hiện gì, nhưng từ trong ánh mắt của họ mọi người biết là sẽ nghe theo Tần vì điều kiện. Con Lu thì không cần đề ý rồi, chủ nhân đi đâu là nó theo đó mà chả cần biết nguyên nhân.

Thống nhất ý kiến xong, cả bọn lập tức gom đồ rồi đi xuống khỏi tòa nhà. Leo lên chiếc xe bán tải, mọi người trở về vị trí quen thuộc như lúc đầu. Chuyển máy bay flycam sang chế độ điều khiển bằng tay xong, Trầm liền xem lại bản đồ trong máy tính bảng rồi chỉ đường để Huyền Linh di chuyển. Việc này không có gì khó khăn vì thiết bị quét 3D vẽ bản đồ rất chi tiết, lại còn là mô hình lập thể nên không sợ nhầm lẫn. Theo kế hoạch của Tần thì trước tiên cả đội sẽ đi một đoạn theo đường cũ dăm sau vào khu phố ngoại thành này rồi tìm đường mới. (Các bạn ủng hộ tác giả Thăng Thiên Họa ở Fanpage đảo 13)

Chờ tất cả ổn định chỗ ngồi Tần liền hô lên:

- Xuất phát!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Nhà thờ Lớn Nội Hà

Sau hiệu lệnh của Tân thì Huyền Linh bắt đầu giậm ga để chiếc xe bán tải lăn bánh lên đường. Do dùng cả nửa buổi chiều để quay về nên thời gian di chuyển của tổ đội khá là dư dả. Không bị áp lực phải về sớm, hần kêu Huyền Linh lái xe thong thả chậm rãi để tránh xóc nảy quá mức và để Trâm điều khiển máy bay flycam đạt hiệu quả cao nhất. Mưa phùn đã ngừng hẳn nên tầm nhìn của mọi người xa hơn. Nhưng trong thành phố hoang tàn đã bị cỏ cây, dây leo chiếm đóng và đầy rẫy những điều nguy hiểm thì chỉ nhìn một hướng thôi là chưa đủ. Cái tổ đội cần là tầm nhìn bao quát và máy quay trên máy bay flycam tạm đáp ứng được điều đó. Cho nên, nếu không vướng vấn đề gì thì tìm cách tận dụng triệt để thiết bị quét 3D là điều đúng đắn.

Không về theo đường cũ, cả bọn vừa di chuyển vừa tìm kiếm những lối đi mới trong khu vực nội thành. Thình thoảng phát hiện điểm nào có độ cao tốt Tân liền ra lệnh dừng xe lại để hần treo lên quan sát và chụp ảnh. Hay tìm thấy những cửa hàng, siêu thị trên đường thì hần cũng không do dự kêu tổ đội thăm dò, lục soát và chất những thứ dùng được lên xe. Cuốn sổ nhỏ đến bây giờ đã được hần ghi rất nhiều nội dung vào trong như ở vị trí này có đàn quái vật “Nắm đầu người” rất đông, rồi chỗ kia có đám cây quả lạ có thể thu hoạch nhưng bị một đàn quái bao vây, rồi một loạt cửa hàng, siêu thị ở khu phố ngập nước vẫn còn lành lặn... Từ lúc cả đội quay về thì lượng thông tin hần thu thập được khá nhiều. Hần nghĩ cung cấp chỗ thông tin này cho quân đội thì chắc chắn cũng kiếm được một khoản kha khá rồi. Chưa kể trên đường, Trâm sử dụng máy quét 3D về lại bản đồ liên tục mà không bị ngắt quãng như lúc sáng nên quãng đường trở lại này rất giá trị. Dù cho các đoạn đường mà tổ đội đã đi qua khá là vòng vèo, lắt léo, một số chỗ còn rất khó đi, nhưng quan trọng là theo lộ trình này thì sự an toàn của mọi người được đặt lên cao nhất.

Tưởng rằng cứ ổn định như vậy thì tổ đội sẽ không chỉ về đích an toàn mà còn thu thập được nhiều vật phẩm và thông tin, nhưng đang di chuyển trên đường thì biến cố bất ngờ xảy ra. Đó là chiếc xe bán tải chở tổ đội bỗng dừng chết máy khiến mọi người bất đắc dĩ phải dừng lại. Rồi trong khi Hùng và Vinh loay hoay mở nắp ca-pô xem xét và tìm cách sửa thì những người khác thành lập một tầng bảo vệ nhiều lớp vây quanh chiếc xe.

Như thường lệ, con Lu có độ linh hoạt cao nhất nhóm thì trấn giữ vòng ngoài cùng. Tiếp theo là Tân, rồi Huyền Linh. Sau đó là Thương, An Nhiên và Trâm ở những vòng trong. Trước khi đi đến đoạn đường này, hần có quan sát qua ống nhòm từ trên cao rồi. Nơi này khá an toàn vì xung quanh không có bao nhiêu đàn quái vật “Nắm đầu người” chiếm giữ. Với cả các công trình xung quanh đổ sập nhiều khiến đám quái vật không có chỗ trú và tầm nhìn của mọi người được tương đối xa. Cho nên, việc tổ đội bất đắc dĩ phải tạm dừng ở đây cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Cẩn thận hơn nữa, trong lúc canh gác Tân còn kêu Trâm điều khiển máy bay flycam đi do thám một vòng xung quanh. Sau khi Trâm xem xét kỹ càng mọi góc ngách khả nghi rồi báo lại là an toàn thì tinh thần của mọi người cũng được buông lỏng một chút. Nhưng kể cả như vậy, Tân vẫn đặt sự cảnh giác và tập trung lên hàng đầu. Vì bản thân hần là đội trưởng trong nhóm nên trách nhiệm bảo vệ an toàn cho từng thành viên là không thể lơ là trong bất cứ giây phút nào. Cho dù, ngay gần con đường nơi tổ đội chiếm đóng lúc này có một khung cảnh rất đẹp nhưng hần cũng không mấy bận tâm.

Khác với Tân, ở đằng sau hần một đoạn, Huyền Linh nhìn thấy khung cảnh này liền khó mà dời mắt đi được. Nhất là khi nghe Trâm nói rằng quanh đây rất an toàn thì cô gần như thả hồn vào những hồi ức trong quá khứ. Nơi này cũng chẳng xa lạ gì với Huyền Linh vì trước lúc tận thế xảy ra cô từng đến đây rất nhiều lần.

Nhà thờ Lớn Nội Hà, làm sao cô có thể quên được chứ.

Nhớ đến nó, Huyền Linh cảm giác dường như tiếng nói của nữ hướng dẫn viên du lịch năm nào trở về văng vẳng bên tai cô rằng.

"Chào mừng các bạn đến với Nhà thờ Lớn thành phố Nội Hà. Đây là một trong những danh lam thắng cảnh, địa điểm du lịch nổi tiếng nhất của thủ đô. Công trình với lối thiết kế theo phong cách kiến trúc Gothic trung cổ châu Âu ở khoảng thế kỉ XII thời phục hưng này mang đậm trầm tích lịch sử trong mình. Thuở ban đầu, khu đất xây lên Nhà thờ Lớn là nơi Chùa Báo Thiên, một ngôi quốc tự có tiếng thời phong kiến tọa lạc. Nhưng trải qua nhiều thăng trầm lịch sử, ngôi chùa từ thời nhà Lý đã bị phá hủy biến thành đất họp chợ của người dân Đại Việt. Sau đó, không bao lâu thì chính quyền giao mảnh đất này cho giáo hội Công giáo xây dựng nhà thờ. Dù chỉ được xây bằng gạch đất nung, nhưng nhà thờ này đã trải qua hàng ba thập kỷ chiến tranh và bom đạn mà vẫn đứng vững".

Khẽ thở dài một hơi, cô nhớ lần đầu mình cùng với nhóm bạn đến đây chơi vui biết bao. Tiếng cười luôn rả rích trên môi, bước vào lễ đường lớn thì tâm hồn của cô cũng mộng mơ như bao thiếu nữ khác là được kết hôn với người mình thích trong khung cảnh lãng mạn đậm chất tôn giáo như trong phim này. Rồi người đàn ông đó đã đến, cũng lại đưa cô trở lại đây một lần nữa. Tưởng rằng đây sẽ là dấu ấn cho hạnh phúc trọn vẹn sau những tháng ngày khốn khổ khiến cô vừa trải qua. Nhưng cô lại không thể ngờ rằng, thứ tình cảm mà người đàn ông kia dành cho mình chỉ là dối trá. Ẩn dưới lớp vỏ bọc nữ miều của hần ta chỉ là những dục vọng chiếm hữu đê hèn. Hần ta có vợ, nhưng vẫn nói yêu và muốn có con với cô chỉ vì vợ hần không sinh được con. Chắc hần ta chẳng bao giờ nghĩ cái ham muốn ích kỉ kia đã khiến cho ước mơ của một người thiếu nữ tan vỡ. Bây giờ, ngắm lại lúc đó mình từng ước ao được người đàn ông đó trao nhẫn ở đây rồi nghe câu trả lời đồng ý của hần ta khi cha sử hỏi, cô cảm thấy thật nực cười.

Tình yêu đẹp đúng là có tồn tại trên thế gian, nhưng tiếc rằng nó lại không dành cho cô.

Nhắm mắt lại, Huyền Linh hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra. Cô cố điều tiết nhịp thở của mình theo lời dạy của Tân để loại bỏ những cảm xúc tiêu cực. Đây là cách hít thở một bài khí công nào đó hần nói mà cô không nhớ tên lúc trước. Trong đầu buông lỏng, chỉ tập trung vào mỗi nhịp thở, quả nhiên cô dần cảm thấy mình khá hơn. Khoảng một phút sau, mở mắt ra, cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn hẳn.

Đưa ánh mắt quét tới thân hình hơi gầy, nhưng cân đối và thấp hơn cô nửa cái đầu trước mặt. Cô bỗng cảm thấy ông trời đối với mình cũng không đến nỗi quá tệ. Trong lúc hai mẹ con tuyệt vọng nhất thì người đàn ông này đã đến bên cô. Anh ta thật đơn giản, ít nói và có chút rụt rè ngay góc trong chuyện tình cảm, nhưng lại đáng tin hơn người kia thật nhiều lần. Anh ta giúp người khác chỉ đơn thuần chỉ là trong ý nghĩ muốn vậy, chứ không phải là vì những toan tính khác như những người cô từng gặp. Sau một khoảng thời gian ở chung, cô cảm thấy từ vẻ bề ngoài đến tính cách của anh ấy rất bình thường. Nhưng chính sự bình thường, đơn giản đầy lại làm nên điều đặc biệt mà theo cô là nó rất cuốn hút. Nếu tận thế không xảy ra và mọi chuyện vẫn không đổi thì có lẽ cả đời cô chưa chắc đã chạm mặt anh ấy một lần.

"Nếu trước kia người đầu tiên mà mình gặp là anh ấy thì lúc đó liệu mình có thích anh ấy không nhỉ...". Huyền Linh nhủ mảy may phân vân tự hỏi. Ngẫm nghĩ một chút về bản thân mình vào thời điểm đó, cô tự đưa ra được câu trả lời. Chỉ là đáp án này cô không thích chút nào vì nó là từ "không", hay chính xác hơn là "không đúng lúc". Đang chán nản với câu trả lời, chợt trong đầu cô lóe lên ý nghĩ khác.

"Nhưng chả phải anh ấy đã cứu mình đúng lúc đấy thôi. Gặp nhau chỉ cần vậy, sớm hay muộn thì có được gì... Từ bây giờ, mình phải đặt niềm tin vào anh ấy mới được. Niềm tin trọn vẹn..." Tự nhủ thầm như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy một khúc mắc mà bản thân chôn sâu trong đáy lòng được giải tỏa.

Trước kia, Huyền Linh là người từng trải qua nhiều tổn thương như vậy, làm sao cô có thể dễ dàng tin người khác được cơ chứ. Dù cho biểu hiện của Tân dưới cái nhìn của Huyền Linh là rất tốt, nhưng sâu trong thâm tâm cô vẫn tồn tại một ý nghĩ. “Chắc anh ta giúp mình cũng như bao gã đàn ông khác là muốn thân thể của mình thôi”. Thế cho nên, lúc mới gặp cô mới biểu hiện ra ngượng ngùng giống như một thiếu phụ mới lấy chồng để khơi dậy dự vọng chiếm hữu của hắn. Tuy cô không được thông minh lắm, nhưng cô biết trong thời điểm khi ấy thì rất ít người sẽ chấp nhận nước lấy phiền toái giúp hai mẹ con mà không cần gì. Vì con mình, cô sẵn sàng hi sinh thân thể thì cũng đâu có sao.

Chỉ là tiếp xúc với Tân càng lâu thì ý nghĩ tiêu cực kia của Huyền Linh ngày càng yếu bớt. Đến hôm nay cô mới nhận ra trên cõi đời này vẫn còn người đàn ông mà mình có thể tin tưởng triệt để được. Giải khai được khúc mắc trong lòng cô bỗng thấy tâm linh của mình nhẹ nhàng hơn hẳn. Nhìn Tân đến thần thờ cả người, trong lòng Huyền Linh bắt gặp nảy ra một ý nghĩ.

“Mình sẽ lặng lẽ đi bên cạnh anh ấy mãi mãi. Chỉ cần như vậy thôi là đủ rồi...”

Tân đang chăm chú quan sát hai hướng nơi đầu và cuối con đường và những vị trí có khả năng lớn xảy ra dị biến. Bỗng hắn cảm giác thấy giống như có người nhìn mình chăm chăm ở đằng sau. Theo phản xạ, hắn quay đầu lại thì phát hiện người kia là Huyền Linh. Mặc dù Huyền Linh đội mũ bảo hiểm trùm kín đầu, nhưng từ trong ánh mắt hắn vẫn cảm nhận được có ấy giống như có điều khó nói. Với EQ thấp, hắn lập tức loại bỏ vấn đề liên quan đến tình cảm. Tiến lại gần, hắn quan tâm cất tiếng hỏi:

- Em buồn đi vệ sinh hử? – Hồi xong hắn nhìn ngó xung quanh một chút. Rồi không đợi Huyền Linh lên tiếng đáp lời, hắn nói tiếp:

- Anh thấy cái nhà thờ này được đấy, có vẻ kín đáo và an toàn em cứ vào trong giải quyết đi.

Nghe hắn nói tâm trạng lặng mạn của Huyền Linh lập tức tụt xuống không phanh. Người đầu lại thẳng thừng thực tế thế chứ. Khẽ lắc đầu, cô dịu giọng đáp:

- Không! Em không có nhu cầu.

- Thế được! Em cứ chú ý bên này để anh lại gần chỗ Hùng và Vinh xem cái xe thể nào rồi – Gật đầu với Huyền Linh. Nói dứt câu xong hắn đi tới chỗ đầu xe bán tải rồi bắt đầu hỏi han vấn đề.

- Tình hình thế nào rồi Hùng?

Đang hí hục loay hoay phần đầu máy, Hùng ngẩng đầu lên nhìn Tân đáp:

- Xe chết máy do tắc bộ lọc nhiên liệu anh ạ. Em đang xử lý, vấn đề này khá mất thời gian.

- Được! Để anh phụ với chú. Cần làm gì cứ bảo anh. – Nói xong, Tân xắn tay áo lên vào cuộc với hai chàng trai.

- ...

Nhìn theo bóng lưng của Tân, Huyền Linh chỉ có thể im lặng mà không biết nói gì cho phải. Ngoái lại nhìn Nhà thờ Lớn cô khó mà tin được một nơi đẹp như vậy mà hắn lại nảy sinh ý tưởng vào đó đi vệ sinh chứ.

Không bị tàn phá bởi trận động đất kinh khủng, dưới nền trời u ám, xám xịt buổi chiều, nhà thờ cổ kính bây giờ hiện ra đẹp như một lâu đài trùng lồi nguyên trong truyền cổ tích. Không biết từ lúc nào mà lớp vôi bên ngoài đã bị phủ rêu phong nham nhò, dây thường xuân và các loại dây leo lạ leo lên trùm lên khắp nơi, gần như bọc kín toàn bộ nhà thờ lại. Ở gian chính sảnh, những vị trí như cây thánh giá trên nóc nhà, đồng hồ, tượng vị thánh, hay vòng tròn lấy ánh sáng thì dây leo đều nở ra những bông hoa rất đẹp mắt. Dù các loại hoa màu sắc rực rỡ, nhưng trong đó Huyền Linh chỉ nhận ra được đúng một loại là hoa thường xuân. Những bông hoa màu tím dạng loa này cô đã thấy rất nhiều ở bụi rào nhà mình hồi nhỏ nên khó có thể quên được. Hai tháp chuông bên cạnh tuy không có hoa nở trang trí, nhưng những dây leo quấn ở đây có kích thước lớn khủng khiếp. Chúng phải to ngang với cánh tay người trưởng thành, quấn xoắn ốc bó chặt hai tòa tháp lại khiến người xem có cảm giác áp bách, giống như nhà thờ đang oằn mình chống lại lực lượng siêu nhiên vậy. Nhất là các công vòm của nhà thờ đều xoắn ra dây leo từ bên trong, nở hoa đan xen với một vài dấu ấn thập tự còn lộ rõ càng làm khung cảnh trở nên mông ảo. Đặc biệt nhất là công chính của nhà thờ, bị dây leo quấn chằng chịt, nhưng vẫn hé mở ra một chút không gian để gọi sự tò mò và cuốn hút Huyền Linh vào khám phá.

Có lẽ thấy nhà thờ đẹp quá, giống hệt những câu chuyện cổ tích mà mẹ mình kể nên An Nhiên không nhịn được cất tiếng hỏi Tân:

- Chú Tân! Chú Tân ơi! Con và chị Thương vào trong nhà thờ kia một lát nhé!

Nghe An Nhiên nói, Tân ngẩng đầu lên thì thấy con bé tò tò hết sức háo hức muốn đi khám phá. Ở bên cạnh, Thương tuy không lên tiếng nhưng vẻ mặt trông chờ đã nói lên mong muốn của em bấy giờ. Nhà thờ này tuy hắn chưa vào xem kĩ, nhưng lúc này Trâm có điều khiển máy bay đảo xung quanh và thông qua ô kính vỡ công vòm nhìn vào trong rồi. Cô ấy nói rằng nơi đó chỉ có dây leo thôi chứ không có gì nguy hiểm cả. Giờ quanh đây cũng không có mối nguy hiểm nào, để hai cô bé vào đó chơi cũng không phải là không được nên Tân gật đầu đồng ý:

- Được! – Nói xong nhớ ra điều gì đó, hắn lên tiếng tiếp:

- Hai đứa gọi Huyền Linh đi cùng nhé!

Kết thúc câu nói, hắn liền vui đầu vào phụ giúp Hùng và Vinh sửa cái ô tô cho nhanh xong việc.

Thế là, trong khi Trâm chăm chú quan sát màn hình mà máy bay flycam quay được, con Lu cánh gác đi tuần xung quanh và nhóm chàng trai sửa máy thì Huyền Linh dẫn hai cô bé chậm rãi lại gần Nhà thờ Lớn. Nghe hắn nói để mình dẫn hai cô bé đi chơi Huyền Linh mừng thầm trong lòng. “Cuối cùng thì anh ấy cũng có chút lãng mạn rồi...” Nghĩ như vậy, cô bắt gặp hé miệng cười. Nếu Huyền Linh mà biết, thực chất Tân kêu cô đi cùng hai bé gái là muốn cả ba vào đó mà có nhu cầu thì tiện thể giải quyết luôn thì không biết cô sẽ cảm thấy thế nào.

Ba người vừa bước đến gần quảng trường nhỏ trước cửa nhà thờ thì An Nhiên liền chạy tới ngắt lấy một bông hoa màu hồng nở rực rỡ to bằng bàn tay, mọc bên cạnh hàng rào rồi reo lên:

- Chị Thương nhìn xem, bông hoa này đẹp chưa kia. – Nói xong, con bé kéo kính mũ bảo hiểm lên rồi đưa bông hoa lên mũi ngửi.

- Thơm quá! Mẹ biết đây là hoa gì không? – An Nhiên reo lên rồi giờ bông háo hức hỏi mẹ.

Huyền Linh nhìn bông hoa trong tay con mình cau mày nghĩ. Một lát sau cô lên tiếng đáp:

- Mẹ nghĩ đây là hoa tầm xuân!

Cô cũng không chắc lắm về câu trả lời của mình, vì bông hoa này lớn hơn kích cỡ hoa tầm xuân bình thường rất nhiều. Màu sắc cũng rực rỡ hơn và đặc biệt là thân cây cùng với lá mọc

lên loại hoa này hơi khác so với trí nhớ của cô. Nhìn lại hàng rào quây quanh quảng trường nhỏ, cô thấy nó đã bị những dây tầm xuân này quấn kín mít, len lỏi khắp nơi, xà cả xuống đất mà leo lên bức tường đức mẹ bằng đồng. Tận thế mới xảy ra không bao lâu mà nơi này đã mang đậm dấu tích năm tháng giống như trải qua rất nhiều thập kỉ vậy. Huyền Linh khẽ ngắt lấy một bông hoa tầm xuân rồi đưa lên mũi ngửi, rồi cô đẩy nhanh bước chân theo con nình và Thương đi gần tới cửa nhà thờ.

Hai cô bé có vẻ rất vui thích khi khám phá chỗ này. Nhìn con nình tung tăng vui đùa với Thương cô cảm giác lòng mình có chút đau xót. Trước kia, vì tình cảm tôn thương, cô rất ít đưa An Nhiên ra bên ngoài chơi mà lúc nào cũng giam mình trong căn biệt thự trống vắng. Ngày ngày cô gặm nhấm nỗi buồn mà đâu biết rằng những điều đó vốn chẳng là gì cả. Lúc nào cũng cố tỏ ra vui vẻ với An Nhiên, nhưng thực chất cô chưa bao giờ khiến con bé vui cả. Giờ mọi chuyện đã hết, tận thế không chỉ mang đến chết chóc, đau thương mà còn mang đến cho cô một khởi đầu mới. “Từ giờ trở đi mình sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện quá khứ nữa...”. Nhà thăm như vậy, đôi mắt lúc nào cũng toát lên vẻ trầm buồn của Huyền Linh dần ánh lên tia sức sống.

Đi đến sát cổng chính, An Nhiên và Thương rụt rè ló đầu nhòm vào trong mà không dám bước vào ngay. Toàn bộ nhà thờ này bị dây leo bao phủ cả trong lẫn ngoài nên khung cảnh trong nhà khá tối khiến hai cô bé sợ. Thương thì còn đỡ vì em có thể nhìn được trong bóng tối. Nhưng lại gần, nhìn những dây leo vằn xoắn như những con rắn khổng lồ em cũng cảm thấy rợn rợn. Hơi sợ trước khung cảnh, nhưng như vậy lại càng khiến hai cô bé cảm thấy kích thích và muốn khám phá nhiều hơn.

Đứng sát sau lưng hai cô bé, Huyền Linh dùng hai tay đẩy thử cho cánh cửa mở lớn hơn nhưng chặt quá không được. Cẩn rằng, cô phát động năng lực biến làn da cánh tay phải thành giáp xương rồi vận sức.

- Phụt... Phụt... Phụt...

- Kéttt!!!

Dưới lực tác động mạnh mẽ của Huyền Linh thì mở dây leo quấn quanh cửa không chịu được mà bắt đầu bị đứt gãy. Thế là cô thành công mở rộng được cánh cửa ra để ánh sáng bên ngoài hắt vào. Đưa mắt, cô quét một vòng bên trong. Dưới ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài hắt vào thì tầm nhìn của cô không được xa lắm. Mà gian cung thánh chính sảnh này khá dài, phải hơn khoảng sáu chục mét mới tới điểm cuối. Dù mới nhìn lướt qua thôi, nhưng cô cũng hình dung được đại khái khung cảnh bên trong.

Đó là dây leo ở khắp nơi, phát triển mạnh mẽ một cách đáng sợ. Cô không rõ bọn chúng mọc từ dưới nền nhà lên hay từ bên ngoài đâm qua các ô cửa vòm tràn vào nữa. Các sợi dây leo phủ kín bốn bức tường xung quanh, trườn lên đóng ghế ngồi, leo lên các cây cột rồi kết thúc trên trần nhà tạo thành một lớp che phủ cực dày. Cô nhớ rằng trước kia mái vòm bên trong nhà thờ phải cao đến gần ba chục mét. Thế mà giờ cô ước lượng trần nhà thấp chỉ còn hơn chục mét. Điều này cho thấy lượng dây leo đan xen quấn trên mái vòm là vô cùng nhiều.

Đẩy nốt cánh cửa còn lại mở ra để ánh sáng chiếu vào nhiều hơn rồi Huyền Linh cùng với An Nhiên và Thương chậm rãi từng bước đi vào trong. Khác với tường tượng của cô là dưới nền nhà âm urot thể này thì trong nhà phải sặc mùi nấm mốc. Vừa bước chân vào trong là cô lập tức ngửi thấy mùi thơm nồng của những bông hoa lạ lan tỏa khắp nơi. Hương thơm rất mạnh, át đi tất cả những thứ mùi khác có bên trong. Và ở bên trong cũng không quá tối như cô lúc nhìn từ bên ngoài vào. Ở trên tường, các ô cửa vòm đã làm rất tốt nhiệm vụ là để các tia sáng hắt vào dù gần như bị dây leo bịt kín. Một số ô kính màu còn sót lại đã tán sắc ánh sáng thành nhiều màu khác nhau khiến khung cảnh u ám trở nên có chút gì đó mộng ảo. Loáng thoáng trên những ô kính đó, cô nhìn thấy dấu tích bức tranh các thánh của Công giáo càng khiến khung cảnh mang cảm giác thần bí.

Vào bên trong nhà An Nhiên cũng không còn hiếu động như lúc bên ngoài nữa mà nắm lấy tay Thương ngơ ngác nhìn cảnh vật. Thương tuy không có biểu hiện gì nhiều ra mặt, nhưng nội tâm em cũng đang chấn động khi chứng kiến khung cảnh ngoài sức tưởng tượng này. Cả ba cứ như thể từng bước một đi sâu hơn vào trong, hướng đến chỗ lẽ đường lớn cuối nhà thờ.

- Bộp!

Đang đi bỗng Huyền Linh đá phải cái gì đó dưới chân nên cô dừng lại cúi xuống xem xét. Đây là một chiếc ba lô nhỏ, loại dành cho trẻ con bị bung khóa tràn ra khá nhiều bánh kẹo. Ngồi xuống, cô cầm vài túi kẹo lên xem thử thì thấy chỗ này đã bị mục do ẩm ướt quá mức. Thấy kẹo không còn dùng được thì Huyền Linh không để ý đến cái ba lô nhỏ nữa mà đảo mắt nhìn xung quanh. Chợt cô phát hiện ở các hàng ghế ngồi hai bên lễ đường có rất nhiều rác rưởi và đồ vật do người khác để lại. Trong đồng đồ linh tinh đó có không ít những cái ba lô rách rưới với bên trong chất đầy vật dụng cá nhân như quần áo, các dụng cụ linh tinh. Thậm chí một số chỗ còn có vũ khí lạnh như dao, vũ khí tự chế. Phát hiện ra điều này làm cô cảm thấy khó hiểu. Trước kia, nhà thờ này có nhóm người dùng chân trú tạm cũng không phải là điều gì lạ. Nhưng tại sao khi rời đi họ lại lãng phí bỏ lại nhiều thứ hữu dụng vậy. Số đồ hộp, đồ khô rơi vãi lung tung không phải là hiếm, giờ để ý cô mới thấy nó nhiều. Đang cau mày tự hỏi, bỗng Huyền Linh nghe thấy tiếng An Nhiên gọi đằng xa:

- Mẹ ơi! Mẹ tới đây xem chỗ này có quà gì lạ chưa!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128: An Nhiên tiến hóa năng lực

Nghe tiếng gọi thì Huyền Linh liền tạm dừng mạch suy nghĩ rồi ngoái đầu nhìn tới. Ngay tức thì, cô kinh ngạc đến ngây người vào những gì mình thấy trong tầm mắt. Không biết từ bao giờ, khung cảnh âm u ở cuối nhà thờ đã chuyển thành tươi sáng và lung linh đầy màu sắc. Đằng sau cung thánh, trên các ô cửa vòm được trang trí bằng nhiều tấm kính thủy tinh màu đột nhiên sáng bừng lên rồi xiên chéo xuống lễ đường. Dưới bàn tay thiết kế tài tình của kĩ sư xây dựng thì những tia sáng tán sắc dường như đã đan xen, hòa quyện lại với nhau tạo thành một màu lung linh nhất, rồi hội tụ vào cây thánh giá lớn đặt tại trung tâm lễ đường. Một thứ sương trắng mờ không biết xuất hiện từ đâu tràn ngập khắp không gian, bao trùm lên cảnh vật biến khung cảnh đã đẹp lại càng trở nên mộng ảo. Tất cả giống như một bức tranh “khu vườn địa đàng” trong kinh thánh vậy. Sự xuất hiện của đám quả lạ treo lơ lửng trên khoảng không lễ đường thì đại diện cho “trái cấm”, còn An Nhiên và Thương là các thiên thần nhỏ chăm sóc “khu vườn”. Việc kết hợp ngẫu nhiên của hai cô bé và quả lạ đã giúp cho bức tranh thần thánh càng thêm phần chân thực. Cảnh đẹp người cũng đẹp, chỉ tiếc là những điều này được tạo nên bởi đồng hoang tàn và chết chóc sau tận thế.

“Giá như tất cả vẫn bình thường thì thật tốt biết bao...”. Cô thầm ước và tiếc nuối trong lòng.

Ở đằng xa, An Nhiên đợi mãi mà không thấy mẹ mình đáp lại nên sốt ruột cất tiếng thúc giục:

- Lại đây nhanh lên mẹ ơi! Quả này có mùi thơm lắm, mẹ xem có ăn được không ạ? – Vừa nói, cô bé vừa nhảy lên, háo hức chỉ tay vào quả lạ treo lơ lửng trên đầu mình.

Thoát khỏi suy nghĩ vẩn vơ nữa, Huyền Linh khẽ gật đầu rồi đáp:

- Đợi mẹ chút!

Nói xong, cô nhanh chóng đứng lên rồi cất bước tiến tới chỗ An Nhiên và Thương. Hơi tò mò về quả lạ nên trên đường, cô vừa đi vừa ngẩng đầu chăm chú quan sát. Những quả này mọc ra từ đám dây leo kỳ dị trên mái vòm trần nhà thờ buông thông xuống. Quả to gần bằng cái bát con, vỏ màu đỏ rực, khi bị ánh sáng hắt vào thì tỏa ra màu hồng rất bắt mắt. Hình dáng của quả hao hao giống quả thanh long, nhưng chắc chắn không phải vì dây leo mọc ra là loại cô chưa từng thấy trước kia. Chưa kể lớp vỏ quả lạ là căng mọng chứ không phải dạng mất như quả thanh long.

Khi khoảng cách đến lễ đường chỉ còn vài mét thì Huyền Linh chợt nhận thấy mùi thơm lạ trong không khí bỗng trở nên cực nồng. Thứ mùi này cô không biết diễn tả ra làm sao nữa, chỉ hình dung được là giống như mùi của hoa hồng nhưng lại xen lẫn chút gì đó tanh tươi của máu tươi. Lúc mới bước vào trong nhà thờ cô đã nghĩ thấy thứ mùi lạ này, nhưng lại không tìm được nơi phát ra. Bây giờ, càng tới gần chỗ quả lạ thì mùi hương càng nồng nên cô có thể khẳng định rằng đầu nguồn chính là đây.

Đang tập trung nhìn quả lạ rồi ngửi mùi hương trong không khí thì bất chợt trong lòng cô dâng lên cảm giác thêm ớn. Cảm giác này một khi xuất hiện là lập tức bùng lên ngày càng dữ dội khiến cô khó mà cưỡng lại. Theo một cách tự nhiên thì không đến một giây sau tâm trí của cô bị thứ mùi lạ mê hoặc và mất dần đi sự tỉnh táo. Những suy nghĩ không còn rõ ràng nữa, nhận thức của cô bắt đầu trở nên mơ hồ. Đôi mắt đại ra từ từ, trong con người cô thấy bây giờ chỉ là một tấm hình mờ nhòe với quả lạ sáng rõ ở trung tâm. Khi những tia thanh tỉnh cuối cùng dập tắt, cũng là lúc cô dờ dẩn cất bước như một con rối bị điều khiển.

.....MITTH.....

Đang loay hoay vẩn vơ mấy con ốc phụ giúp Hùng sửa xe thì bất chợt Tân cảm thấy bất an trong lòng. Cảm giác này chẳng xa lạ gì vì hắn từng trải qua nhiều lần trước kia. Mỗi khi thứ linh cảm đó nổi lên thì hắn biết khả năng xảy ra chuyện không hay là rất cao. Tạm dừng công việc trong tay, hắn ngẩng đầu lên nhíu mày liếc nhanh một vòng.

Trong tầm mắt hắn là hình ảnh con Lu chậm rãi đi tuần xung quanh và Trâm chăm chú điều khiển thiết bị quét 3D. Hắn không thấy bóng dáng một con quái vật “Nắm đầu người”, hay mối nguy hiểm nào xuất hiện. Cảnh vật hiện ra rất bình thường, nhưng chẳng hiểu sao hắn cứ cảm thấy lo lắng thế nào ấy. Trái tim bỗng gia tăng nhịp đập, hắn cảm giác trước ngực mình nặng nề như bị một khối bê tông đè nặng.

Hít sâu một hơi, hắn cất tiếng hỏi Trâm:

- Trâm ơi! Tình hình bây giờ thế nào rồi em?

Nghe tiếng gọi, Trâm nhanh chóng ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn. Sau đó, cô điều chỉnh thiết bị trong tay một chút rồi đáp lời với chất giọng bình thản:

- Ổn anh ạ. Em theo dõi hình ảnh máy bay flycam quay được thì thấy đám quái vật cách đây khá xa, lại tàn máu nữa. Con gần nhất cũng phải cách vài trăm mét, không đáng lo lắm. .

Chờ Trâm nói hết câu xong, Tân liền gật đầu rồi dặn dò thêm:

- Ủ! Thế em cứ cẩn thận quan sát. Nếu xuất hiện vấn đề gì thì nói cho anh biết ngay nhé!

- Vâng!

Biết được chắc chắn rằng quanh đây an toàn, nhưng hắn vẫn không yên tâm mà trái lại càng lo lắng hơn. Đào mắt, hắn tiếp tục liếc một vòng xung quanh kiểm tra lần nữa cho chắc. Tình cờ nhìn về phía nhà thờ thì hắn chợt nhớ ra lúc trước mình đồng ý để Thương và hai mẹ con Huyền Linh vào trong đó chơi. Giờ đồng hồ lên xem, hắn thấy thời gian đã trôi qua hơn chục phút rồi, khá lâu mà chưa có ai bước ra. Ban đầu hắn cứ đinh ninh cho rằng nơi đó là an toàn mà không kiểm tra kĩ, nhưng bây giờ dường như đã có điều không ổn xảy ra. Chăm chú quan sát, hắn nhận thấy khung cảnh quảng trường lớn trước cửa nhà thờ có vẻ vắng lặng, yên tĩnh quá mức. Mặt đường thì thấp, đám dây leo rậm rạp lại bủa vây khắp nơi che chắn tầm nhìn làm hắn không thể thấy rõ bên trong nhà thờ được. Không nhìn thấy ba người khiến nỗi bất an trong lòng hắn dâng lên ngày càng lớn. Luôn cẩn thận nhưng thật không ngờ vẫn có lúc hắn lơ là rồi đưa ra quyết định sai sót. Bất giác hắn nhớ lại cách đây không lâu từng có lần cả bọn suýt chút nữa thì dính bẫy thực vật ăn thịt nên càng lo lắng và sợ hãi hơn. “Chết tiệt. Chẳng lẽ ba người gặp chuyện không tốt rồi... Không đúng. Nếu có vấn đề thì phải nghe thấy động tĩnh chứ...”. Sắc mặt hơi tái đi, hắn hoang mang tự hỏi.

Càng tưởng tượng thì hắn càng cảm thấy sợ hãi mà toát cả mồ hôi hột. Mặc dù tất cả mới chỉ là suy đoán, nhưng hắn không dám chậm trễ thêm một giây nào nữa. Lắng thanh cò-lễ trong tay đi, hắn hô lớn:

- Mấy đứa rút vũ khí ra theo anh! NHANH!!!

Nói xong, hắn vội rút cái rìu giắt sau thắt lưng ra, phát động năng lực dính đầu sợi tơ vào rồi nhắm hướng nhà thờ chạy trước.

- Gâu!

Gần như ngay tức thì, Tân vừa nói dứt câu xong là con Lu sủa lên một tiếng rồi phi nước đại đuổi theo.

- HẢ!!!

Đang tập trung cao độ sửa máy nên tiếng hét lớn làm Hùng giật nảy mình. Ngơ ngác nhìn quanh, hắn ta đầu đầy dấu hỏi không biết chuyện gì vừa xảy ra và bản thân nên làm gì nữa. Ở bên cạnh, Vinh chỉ phụ thôi nên phản ứng trước tình hình nhanh hơn nhiều. Ném dụng cụ đi, cậu rút thanh mã tấu giắt cạnh ba lô sau lưng ra khỏi bao rồi kéo ông anh chạy theo.

Phía đằng xa, Trâm đang chăm chú theo dõi hình ảnh mà máy bay flycam truyền về nên phản ứng chậm hơn mọi người một nhịp. Vòng tay ra sau lưng kéo khóa ba lô, cô dứt vội máy tính bảng vào trong. Sau đó, cô cũng rút vũ khí của mình ra rồi gấp gáp cẩn rằng đuổi theo mọi người. Mất đi điều khiển, máy bay flycam sẽ chuyển sang chế độ tự động nên việc này không đáng lo lắm.

.....MITTH.....

Theo việc Huyền Linh đi càng gần tới lễ đường thì mùi lạ trong không khí mỗi lúc một nồng đậm. Lớp sương trắng mờ trôi nổi khắp nơi bắt đầu chuyển dần thành màu hồng nhạt mà không rõ nguyên nhân. Những quả lạ thì đỏ rực lên, long lanh như phát sáng vậy. Dù loại màu sắc hỗn hợp với nhau khiến cảnh vật trở nên mộng ảo và đẹp lung linh hơn bao giờ hết. Nhưng ẩn dưới lớp vỏ bọc mỹ miều kia lại là một thứ cực kì kinh khủng đang chậm rãi thức tỉnh.

Khoảng vài giây sau, Huyền Linh dừng lại chỗ An Nhiên và Thương đứng. Ngay trước mặt cô lúc này là một quả lạ lớn treo lơ lửng. Nhìn chăm chăm vào nó, đôi mắt cô đỏ ngầu ánh lên vẻ khao khát điên cuồng. Đưa tay lên, cô không thể cưỡng lại được ham muốn hái quả lạ xuống ăn ngay. Nhưng lúc sắp sửa chạm vào quả lạ thì có lẽ bản năng sinh tồn đã trở dậy,

giúp cô khựng lại trước giây phút quyết định. Trán nổi đầy gân xanh, khuôn mặt cô vằn vệt dữ tợn một cách đáng sợ. Ý thức đã bị chiếm hữu bất chợt nổi lên những luồng suy nghĩ khác. Cô đang gắng gượng giãy giụa, muốn thoát khỏi trạng thái mê man này.

Ở sát bên cạnh Huyền Linh, tình trạng của Thương cũng giống như vậy. Tuy nhiên, ẩn trong đôi mắt mê man của Thương vẫn còn le lói một vệt tia thanh tỉnh. Cô bé đang tạm thời cầm cự được dự hoặc. Nhưng nếu không có điều gì xảy ra thì chẳng bao lâu nữa tinh thần của cô bé sẽ yếu đi, rồi mất ý thức hoàn toàn.

Khác với cả hai, tâm trí An Nhiên dường như không bị ảnh hưởng nhiều bởi mùi hương. Đầu óc vẫn giữ được sự tỉnh táo, cô bé thấy chị Thương và mẹ có biểu hiện lạ thì rất hoang mang và sợ hãi. Cô bé muốn đánh thức rồi kéo hai người rời khỏi đây ngay, nhưng lại không thể thực hiện được. Vì lúc này chính bản thân cô bé cũng đang gặp vấn đề.

Từ lúc mùi hương trở nên nồng nặc thì cơ thể An Nhiên dường như đã bị dị ứng và có biểu hiện khác lạ. Thân thể đột ngột nóng bừng lên, cứng ngắc lại khiến cô bé muốn nhúc nhích một chút cũng không được. Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu vã ra liên miên, cô bé cảm thấy dòng máu trong người mình như sôi lên sùng sục. Nhịp tim thì gia tốc đập nhanh một cách đáng sợ, còn đầu thì thỉnh thoảng lại nhói lên đau đớn.

- Học... Học... Học...

Như một thứ bản năng, cô bé hít thở thật nhanh để lấy ô-xi trong không khí cung cấp cho dòng máu đang điên cuồng vận chuyển của mình. Nhưng theo mỗi lần hít thở thì ngoài ô-xi ra còn kèm theo mùi hương lạ đậm đặc bay vào mũi nữa. Thứ mùi này tràn vào hai lá phổi, thẩm thấu rồi chuyển hóa thành dung dịch lạ lan tỏa ra khắp cơ thể. Dung dịch lạ kia không khác gì một chất kích thích cực mạnh vậy, hòa vào máu càng nhiều thì phản ứng biến đổi của cô bé càng dữ dội hơn. Mái tóc màu đỏ thì ngày càng đỏ rực hơn, đôi con ngươi đỏ sậm thì long lanh như hai viên pha lê phát sáng, còn hương thơm từ cơ thể cô bé tỏa ra thì nồng nặc hơn bao giờ hết. Thậm chí mùi hương này còn át đi một phần mùi lạ tràn ngập khắp không gian kia.

Theo việc cơ thể bị nung nóng như hòn than thì dòng chảy năng lượng chảy trong cơ thể An Nhiên cũng sôi trào dữ dội. Dòng năng lượng này là thứ giúp cô bé phát động năng lực, sản sinh ra những viên đạn màu đỏ. Bình thường năng lượng tập trung ở trái tim, khi cần cô bé sẽ điều khiển hội tụ lại trong lòng bàn tay để phát động. Nhưng bây giờ, không biết tại sao dòng năng lượng bỗng dưng phát nổ, rồi khỏi nơi trú ẩn chạy ngược xuôi như muốn thoát ra ngoài vậy. Điều này làm cho những mạch máu nổi lên, hằn rõ trên khắp cơ thể cô bé như hình vực kì dữ tợn.

Đau.

An Nhiên chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như thế này. Nỗi đau khủng khiếp trên mỗi tác thân thể và cả trong não bộ. Đau đến mức cô bé muốn lập tức ngắt đi, nhưng lạ thay ý thức của lại hết sức thanh tỉnh. Kèm theo cơn đau thì cô bé có thể cảm nhận được rõ ràng rằng biến đổi trong cơ thể mình. Dòng năng lượng đang điên cuồng di chuyển bỗng từ từ tách ra làm hai. Không phải kiểu phân nhánh mà là hai loại riêng biệt, bản chất khác nhau hoàn toàn. Loại đầu tiên thì hết sức quen thuộc là thứ cô bé điều khiển hàng ngày. Còn loại thứ hai thì nhỏ hơn nhiều, giống như một đứa trẻ vừa được sinh ra vậy. Quá trình phân tách này cô bé không biết là trải qua bao lâu, vì khi bị đau thì nhận thức về thời gian dường như biến mất khỏi suy nghĩ. Giữa lúc cô bé tưởng chừng như mình sẽ không chịu được nữa thì hai dòng năng lượng bất ngờ ổn định lại rồi quay về trái tim. Khi cả hai chiếm lấy được một chỗ trú ẩn cho mình thì cảm giác đau liền yếu dần đi rồi biến mất cực nhanh. Không chỉ trên thân thể, mà trong đầu cô bé cũng không nhói lên nữa.

Nhưng An Nhiên chưa kịp vui mừng vì điều này thì trong đầu bất chợt bị vỡ òa bởi những cảm xúc lạ. Những cảm xúc này vui có, buồn có, tức giận có, căm thù có, hạnh phúc có... Dù mọi loại cảm xúc giống như của rất nhiều người khác nhau nhưng lại trộn lẫn vào làm một. Hỗn hợp này như một quả bom hạng nặng bất ngờ nổ tung trong đầu cô bé vậy. Nó khiến cho ý thức của cô bé trở nên mơ hồ và rơi vào một trạng thái khác lạ.

Đột nhiên cô bé nắm chặt tay trái lại, rồi điều khiển các dòng năng lượng mới hội tụ vào lòng bàn tay như một thứ bản năng. Ánh mắt đờ đẫn bỗng trở nên kiên quyết, cô bé phát động năng lực của mình. Từng tia năng lượng giống như chất lỏng thẩm thấu qua da, tập trung lại rồi biến đổi thành một viên cầu nhỏ.

Khi năng lực phát động thành công thì cũng là lúc An Nhiên thanh tỉnh lại. Vừa làm chủ được cơ thể mình thì ngay lập tức cô bé loạng choạng ngã ngồi xuống há miệng thở dốc.

- Học... Học... Học...

Thở được vài hơi thì An Nhiên liền gơ bàn tay trái lên xòe ra. Nhìn thấy trong lòng bàn tay mình lúc này đang cầm một viên cầu nhỏ màu xanh lá cây thì cô bé hết sức kinh ngạc. Thứ này có kích cỡ tương đương với viên đạn màu đỏ là to bằng viên bi ve, nhưng màu sắc lại khác biệt hoàn toàn.

- Xoạt!

An Nhiên đang quan sát viên đạn mới thì bất ngờ ở gần đó vang lên động tĩnh. Vội ngoái đầu nhìn tới, cô bé thót tim khi thấy mẹ mình vừa giật một quả lạ xuống rồi chậm rãi đưa lên miệng. Đại não điên cuồng vận động, các no-ron thần kinh truyền tín hiệu cho nhau bằng tốc độ ánh sáng giúp cô bé nhớ lại và nhận ra tình hình thực tế bây giờ. Lúc trước cô bé chứng kiến mẹ và chị Thương bị mê hoặc bởi quả lạ, nhưng cả hai đã cố gắng cầm cự. Đến bây giờ có lẽ mẹ đã không thể chống lại được nữa nên đã hành động. Chẳng biết tại sao, nhưng cô bé cảm thấy quả lạ kia là một thứ cực kì nguy hiểm. Cho nên không thể để mẹ ăn quả lạ được, cô bé vội vùng dậy lao tới vùng tay phải đập mạnh.

- Bộp!

Ngay tức thì, quả lạ bị An Nhiên đập vỡ nát. Mất đi lớp vỏ bao bọc thì thịt quả liền văng tung tóe trong không khí. Dưới ánh sáng mờ ảo, An Nhiên thấy loáng thoáng trong ruột quả có rất nhiều sinh vật giống như mầm cây non ngo ngoáy hết sức kinh dị. Rùng mình, cô bé kinh hãi đến tái mét cả mặt. Nhìn đám quả lạ rồi ngửi mùi hương của nó, trong lòng cô bé bỗng dâng lên cảm giác chán ghét cực độ. Cảm giác này ăn sâu tận trong máu giống như nước với lửa vậy.

Bị đập nát quả lạ trong tay, Huyền Linh thoáng chững lại một chút. Rồi không đến một giây sau, cô lại máy móc đưa tay lên vật một quả khác. Đứng ở bên cạnh cô, đến lúc này Thương có lẽ cũng mất đi ý thức hoàn toàn. Không còn thanh tỉnh nữa, cô bé liên vùng tay chộp quả lạ giống như Huyền Linh vậy.

Không thể để điều đó xảy ra, An Nhiên can ngăn vội xông tới ngăn cản cả hai. Vừa đập văng những quả lạ trong tay hai người, cô bé vừa nóng nảy thúc giục:

- Mẹ! Chị Thương! Hai người đừng ăn những quả này! Đừng...! Đừng...! Chúng ta phải rời ngay...!

Mặc cho An Nhiên nỗ lực kêu gọi thì hai người vẫn tìm vật quả lạ như con rôi bị điều khiển. Vô cùng lo lắng và sợ hãi, nhưng may thay cô bé không hoảng loạn và rối lên giống như những đứa trẻ năm tuổi khác. Điều này là nhờ năng lực thức tỉnh đã biến đổi việc khống chế cảm xúc của cô bé mạnh hơn bình thường rất nhiều. Bây giờ, sau khi năng lực tiến hóa thì khả năng này lại càng mạnh mẽ hơn nữa. Cho nên dù đang rất sợ hãi, nhưng cô bé không khóc và vẫn giữ được sự bình tĩnh nhất định. Nhắt là càng rơi vào hoàn cảnh khó khăn thì suy nghĩ của cô bé trái lại càng tỉnh táo. Đại não điên cuồng vận động, cô bé nhanh chóng nghĩ ra cách mới. Đó là kêu gọi chú Tân và những người bên ngoài đến giải cứu. Biết mình phải làm gì, An Nhiên gần cổ hét lớn:

- Cứu! Ấc... ặc...

An Nhiên chưa nói hết câu thì âm thanh bất ngờ bị nghẹn lại ở cổ. Không thể tin được điều vừa xảy ra, cô bé há to miệng cố gắng hét lên lần nữa, nhưng âm thanh phát ra chỉ là những tiếng lè nhè. Hít thứ mùi lạ đậm đặc lâu đã làm cô họp có bé khản đặc lại. Kêu cứu không được khiến cho cô bé dù khống chế được cảm xúc tốt đi nữa cũng bắt đầu mất đi sự bình tĩnh. Đang hoang mang và sốt sắng thì chợt trong đầu cô bé nảy sinh ý nghĩ đút cho mẹ mình và chị Thương viên đạn màu xanh. Không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng cô bé cảm giác rằng nếu mình làm như vậy thì hai người sẽ tốt lên. Nó giống như bản năng mách bảo vậy, thôi thúc cô bé thực hiện mà không cần lí do. Nhưng cầm viên đạn trong tay cô bé

lại lưỡng lự. Vì suy nghĩ của cô bé không giống đứa trẻ năm tuổi bình thường. Liên tưởng đến viên đạn đỏ mình thường sử dụng, cô bé sợ cho hai người ăn thì sẽ bị nổ tung.

Cố gắng suy nghĩ, An Nhiên tìm xem còn cách nào khác không. Nhưng tình huống đã bất ngờ biến đổi, không còn thời gian cho cô bé suy tính nữa. Theo việc những quả lạ bị đập nát liên tiếp thì mùi hương của chúng tỏa ra ngày càng nồng nặc. Khi thứ mùi kia đậm đến mức sắp thành thực chất thì Huyền Linh và Thương cũng trở nên điên cuồng. Mắt đỏ ngầu như đã thú đói khát, hai người không còn hành động chậm chạp nữa mà vùng lên chop lấy quả lạ.

Ôm chặt cả hai, cô bé cố gắng kiềm giữ hai người lại nhưng không ăn thua.

- Bạch... Hự...

Khẽ rên lên đau đớn, An Nhiên bị hất văng về đằng sau ngã đập lưng xuống nền nhà. Gần như đồng thời trong khoảnh khắc đó, cô bé nghe thấy những âm thanh rơi xuống của vật nặng liên tiếp.

- Uych... Uych... Rầm... Rầm...

Theo phản xạ, cô bé vội ngoái đầu lại nhìn thì kinh hãi tái xanh cả mặt. Trong tầm mắt, cô bé thấy từ trên mái vòm nhà thờ liên tục rớt xuống những con quái vật hình người dị dạng vô cùng tởm lợm. Không những thế, các sợi dây leo lạ ở khắp nơi bỗng dưng điên cuồng hoạt động giống như biến thành những con mềng xà vậy. Tình hình đã hết sức nguy cấp, bắt buộc cô bé phải làm ra lựa chọn. Cẩn rằng, cô bé quyết định nghe theo bản năng mách bảo. Phát động năng lực, cô bé nhanh chóng tạo ra hai viên đạn màu xanh rồi xông tới chỗ mẹ mình và chị Thương. Áp sát cả hai, cô bé nhanh như chớp nhét viên đạn vào mồm hai người.

Cũng trong khoảnh khắc đó, phía cửa nhà thờ vang lên động tĩnh lớn.

- RÀMMMM!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 129: Uy lực của viên đạn màu xanh

Tăng tốc đến mức tận cùng, không đến một giây sau thì Tân áp sát khoảng sân nhỏ trước mái hiên nhà thờ, cách cửa chính vài mét. Với ưu thế về tốc độ, con Lu đến đích gần như cùng lúc với hần. Trong khi đó, ba người nhóm Trâm vẫn còn đang trên đường chạy tới.

Đoán rằng quyết định sơ xuất lúc trước của mình rất có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng nên hần lo lắng và sốt ruột vô cùng. Đầu óc nóng lên, hần không suy nghĩ nhiều được nữa mà hành động dựa theo cảm tính hoàn toàn. Nhìn vào cánh cửa lớn khép hờ ngày càng gần, đôi mắt của hần vẫn đầy tơ máu ánh lên những nét điên cuồng. Hít một hơi thật sâu nén xuống bụng, nín thở rồi sử dụng bộ pháp trong môn võ, hần dồn lực xuống chân từng bước chạy.

- Bạch... Bạch... Bạch...

Bộc phát tốc độ lên cực hạn, hần thu hẹp khoảng cách bản thân với cửa lớn nhà thờ trong thời gian cực ngắn. Khóa mục tiêu là một bên cửa, hần dùng chân trái làm trụ, hơi trùng gối xuống rồi nương theo đà lao tới nghiêng người về phía trước. Sau đó, hần giậm mạnh chân trái phát lực, đồng thời vùng chân phải lên đập thẳng.

- RÀMMMM!!! – Chấn động dữ dội vang lên ỳnh tai.

Hứng chịu lực tác động cực mạnh khiến cánh cửa lớn rung lên bần bật, còn những sợi dây leo nhỏ quấn quanh thì đứt gãy.

- Phụt... Phụt... Phụt...

Trong chớp mắt cánh cửa bị đập văng về phía sau để lộ ra toàn bộ khung cảnh trong nhà thờ. Động tĩnh lớn và ánh sáng đột ngột chiếu vào đã khiến đám quái vật bên trong tạm dừng hành động rồi ngoái đầu lại.

Ngay tức thì, đập vào mắt Tân là hình ảnh những khuôn mặt mất đi lớp da và ngũ quan vặn vẹo. Giật nảy mình, hần khựng người nổi hết cả da gà lên vì vẻ bề ngoài của lũ quái vật rất đáng sợ. Bọn chúng là các xác chết của người nhưng bị thực vật kí sinh biến đổi thành dị dạng, kinh tởm đến buồn nôn. Da trên cơ thể nạn nhân bị lột sạch hoàn toàn, thay vào đó là lớp rễ cây quấn chằng chịt đan xen với cơ thịt đỏ lỏm. Nhiều chỗ trên thân mình thì bị các đoạn mầm cây nhọn hoắt dài khoảng nửa mét đâm xuyên qua, ngo ngoáy như mở xúc tu sống tạo cảm giác tởm lợm cực kỳ. Kinh khủng nhất là phần đầu nạn nhân, bị xé toạc rồi tách ra làm bốn giống như nụ hoa chớm nở. Nhưng ẩn chứa bên trong nụ không phải cánh hoa mà là tua tua răng nhọn.

Lũ quái vật “người cây” này đã đủ đáng sợ, nhưng bên trong nhà thờ vẫn còn một thứ khác kinh dị không kém. Đó là đám dây leo kỳ dị đang buông từ trên mái vòm nhà thờ xuống. Những sợi dây leo này to bằng bắp tay người trưởng thành, vỏ sần sùi và trụi lông không có một cái lá. Lúc mới thấy hần cứ ngỡ là các con chần lớn, nhưng thật không ngờ đây chỉ là thực vật.

Ngay khi Tân vừa đập tung nột bên cửa chính thì ba người nhóm Trâm cũng vừa đến nơi. Cả ba vẫn còn chưa hiểu ra sao thì đập vào mắt khung cảnh kinh dị này. Vô cùng hoảng sợ, Hùng không nhận được buột miệng chửi bậy:

- Cái đệt!!!

Trâm và Vinh tuy không lên tiếng nhưng bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sắc mặt hai người cấp tốc tái mét đi.

Thoảng sững sờ mắt một giây, rất nhanh thì Tân tỉnh táo lại. Vội đảo mắt khắp nơi, hấn ngó trái, ngó phải tìm kiếm tung tích ba người. Nhưng bên trong nhà thờ lúc này đang tràn ngập một thứ sương mờ màu hồng nhạt, khiến tầm nhìn bị giảm xuống nên hấn tìm mãi mà không thấy. Trong khi đó, lũ quái vật “người cây” rớt xuống ngày càng nhiều, chưa kể kèm theo bọn chúng còn cả đám dây leo kỳ dị.

Nhìn đâu cũng chỉ thấy quái vật mà không phát hiện dấu vết của hai mẹ con Huyền Linh và Thương làm Tân phát cuồng. Chiếc rìu trong tay run lên nhè nhẹ, giữa lúc hấn sắp sửa mắt đi lý trí thì màn sương mờ đậm đặc bất ngờ tan đi cực nhanh để lộ không gian ở cuối nhà thờ. Vội đưa mắt nhìn tới thì hấn loáng thoáng thấy hai mẹ con Huyền Linh và Thương đứng trên lễ đường. Lúc này cả ba đang co cụm lại một chỗ phòng thủ. Ở xung quanh họ, đám quái vật và dây leo đang chậm rãi áp sát từng chút một chứ chưa phát động tấn công.

Nhận thấy cả ba chưa gặp chuyện, tạm thời vẫn an toàn thì hấn mới dám thở nhẹ một hơi. Áp lực bóp nghẹt trái tim được buông lỏng, hấn cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhàng hơn hẳn. Ở bên cạnh ba người nhóm Trâm nhìn thấy hai mẹ con Huyền Linh và Thương thì cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù, cả ba lúc này sợ cũng cả người nhưng việc phát hiện các thành viên trong đội vẫn ổn thì tinh thần được đề cao lên nhiều lắm. Cả bọn đã đến kịp lúc, còn giờ thì không thể chậm trễ thêm một giây nào nữa. Chỉ tay xuống cuối nhà thờ, hấn ra lệnh cho con Lu:

- LU! Xông lên!!!

- GẤU!!!

Nghe mệnh lệnh của chủ nhân, con Lu liền sủa lớn lên một tiếng đáp lại rồi hùng hục xông lên. Nhưng nó mới chạy chưa được vài bước thì bất ngờ khựng lại rồi hắt hơi liên tục:

- Xì... Xì... Xì...

Vừa phát lệnh con Lu xong, hấn chưa kịp chỉ huy ba người đồng đội đứng phía sau thì sự cố lại bất ngờ phát sinh. Thấy con Lu có biểu hiện giống như bị dị ứng, hấn liền lên tiếng vội kêu nó quay lại:

- LU!!! Lại đây!

Hít sâu một hơi, hấn nhận ra trong không khí lúc này có một mùi hương lạ khá nồng mà bản thân không để ý. Mùi hương này rất đặc biệt, hấn cảm thấy rất quen thuộc như đã từng gặp đâu đó. Bất chợt hấn nhớ lại một kỷ ức kinh hoàng trải qua không lâu. Đó là lần hấn và hai mẹ con Huyền Linh chạm trán với Cây quý. Giật bản mình, hấn lùi về sau vài bước theo phản xạ. Sau đó, hấn vội hít một hơi ngắn để kiểm chứng suy đoán. Mùi hương vừa tràn vào phổi thì ngay lập tức khiến hấn hơi choáng váng, xây xẩm mặt mày. Không nghi ngờ gì nữa, thứ mùi lạ trong nhà thờ này bản chất giống như mùi của Cây quý, có thể mê đảo tinh thần khiến nạn nhân mất đi sự tỉnh táo. Như vậy, tình huống của ba người bên trong tối tệ hơn hấn tưởng tượng nhiều.

Cẩn rằng, hấn chuyển sang phương án khác. Vội cho tay vào trong túi áo khoác, hấn móc một cái khẩu trang y tế ra. Vừa tháo mũ bảo hiểm, hấn vừa lên tiếng thúc giục:

- Ba đưa lập tức lấy khẩu trang ra đeo... Nhanh!!!

Ba người Trâm, Hùng và Vinh mặc dù không hiểu vì sao, nhưng đội trưởng đã ra lệnh thì phải thực hiện ngay vì đây là yếu tố sống còn trong tận thế.

Không đến một giây sau, khi tất cả đeo khẩu trang và đội mũ bảo hiểm lại xong hấn liền ra lệnh tiếp:

- Lu!!! Ở yên đây!!! – Hấn vừa nói vừa chỉ tay vào một chỗ ngoài hiên, nơi ít bị ảnh hưởng bởi mùi hương nhất.

Nói xong, hấn tiếp tục ra thêm mệnh lệnh:

- Ba đưa chú ý! Lấy anh làm mũi nhọn, sắp xếp đội hình tiến công mũi tên với Trâm ở cuối... Lập tức...

Dứt lời, hấn một tay xiết chặt cán rìu, tay còn lại thì rút con dao đi rừng giấu bên cạnh ba lô sau lưng ra chuẩn bị tiến công.

Ba người đồng thời gật đầu, rồi nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh. Hùng dù trong tâm đang sợ hãi cả linh hồn, nhưng hành động của hấn thì lại cực kì dứt khoát và kiên quyết. Xiết chặt cán thanh mã tấu bằng hai tay, hấn giữ vị trí bên cánh phải. Nhìn chăm chăm vào đàn quái vật, hai mắt hấn ta dần đỏ ngầu rồi ánh lên vẻ điên cuồng. Hai người còn lại biểu hiện cũng giống như Hùng vậy. Giữ bên cánh trái, Vinh run lên nhè nhẹ nhưng không phải vì sợ. Mà là do cậu thiếu niên sức trâu này đang ở trong trạng thái cực kì hưng phấn. Thậm chí là Trâm, người tỏ ra hiền nhất đội cũng thay đổi một trăm tám mươi độ. Nhìn ba người bên trong gặp nguy hiểm, tâm trạng sợ hãi của cô lập tức chuyển sang nôn nóng muốn lao lên ngay tức thì.

Góc lại xem một lần nữa, nhận ra tất cả đã sẵn sàng thì Tân bắt đầu xoay tròn cái rìu bên cánh tay phải. Đến khi lực quán tính đạt cực đại, hấn chọn một mục tiêu vùng tay quảng rìu tấn công và miệng đồng thời hô lớn:

- LÊN!!!

.....MTTH.....

Phát động năng lực, An Nhiên nhét cho mẹ mình và chị Thương viên đạn màu xanh xong, cô bé liền tùm áo giữ lấy cả hai rồi chăm chú quan sát. Mặc dù thứ bản năng kì lạ kia liên tục mách bảo rằng mình làm như vậy là đúng, nhưng cô bé vẫn cực kì lo lắng và sợ hãi. Ở bên tai, âm thanh đàn quái vật và những sợi dây leo lạ áp sát ngày một gần nhưng cô bé chẳng quan tâm. Rồi cả tiếng chú Tân, mọi người và con Lu ở ngoài cửa nhà thờ nữa, cô bé cũng không có thời gian liếc nhìn. Đôi con ngươi của cô bé lúc này tập trung toàn bộ vào hình ảnh hai người trước mắt với tất cả hi vọng.

Khoảng ba giây sau, bản năng của cô bé đã đúng khi viên đạn màu xanh thực sự phát huy hiệu quả mong muốn. Ăn xong viên thuốc là hai người lập tức khựng lại, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn gần dần, còn đôi mắt đỏ ngầu như đã thú khát máu thì dụi đi rồi le lói lên những tia thanh tỉnh. Phát hiện điều này, cô bé mừng đến rớt nước mắt.

Trong khi An Nhiên hết sức tập trung vào cứu giúp mẹ và Thương thì đám quái vật quái vật “người cây” đã tiếp cận bậc thang bước lên lễ đường. Theo mỗi bước đi vật vờ thì bọn chúng còn phát ra âm thanh quái dị khiến người nghe phải rợn người, dựng tóc gáy.

- O ọ ọ ọ... O ọ ọ... O ọ ọ....

Len lỏi cùng đàn quái vật, đám dây leo lạ tăn ra bốn phía từ bốn phương tám hướng tạo thành một vòng tròn vây kín lễ đường lại rồi thu hẹp khoảng cách.

- Loạt xoạt... Loạt Xoạt...

Biết được mẹ mình và chị Thương đang tốt lên thì tinh thần căng lên như dây đàn của cô bé cũng được nói lỏng một chút. Trở về với thực tế, cô bé lập tức đưa mắt quét một vòng thì nhận ra đàn quái vật đã áp sát quá gần. Nhìn những cái xác người bị lột da, bọc chằng chịt rễ cây rồi ngo ngoáy như vòi bạch tuộc, cô bé tê cả da đầu kinh hãi đến chút nữa thì hoảng loạn. Không dám ngáy người thêm một giây nào nữa, cô bé vừa lay động hai người vừa lớn tiếng gọi:

- MẸ!!!... CHỊ THUƠNG!!!... Tỉnh lại đi... Nhanh... Nhanh lên...

Nhưng mặc cho cô bé ra sức kêu gọi thì hai người vẫn đờ người ra không kịp phản ứng. Có lẽ cả hai cần thêm một chút thời gian để hoàn toàn thanh tỉnh và làm chủ được thân mình.

Nhận thấy nhất thời không thể khiến hai người tỉnh táo lại, An Nhiên cắn răng tự làm ra phản ứng. Vội lấy ná cao su đeo trên cổ xuống, cô bé phát động năng lực tạo ra viên đạn đỏ trong lòng bàn tay. Cho đạn vào miếng lót, kéo dây rồi ngắm chuẩn mục tiêu là đầu con quái “người cây” tiến tới lễ đường gần nhất. Hít sâu một hơi rồi nín thở, cô bé dứt khoát buông tay:

- PĂNG!!! – Tiếng đạn xé gió bay đi vang lên rõ ràng trong không khí cho biết phát bắn rất mạnh.

- ĐOÀNG!!!

Viên đạn va vào đầu con quái vật lập tức nổ tung, nhưng bất ngờ là âm thanh tiếng nổ lại lớn hơn mọi khi rất nhiều lần. Không những thế, ngay sau tiếng nổ còn đột ngột bùng lên một cụm lửa nhỏ đỏ rực. Ngọn lửa này không giống với bình thường vì màu sắc đậm hơn quá nhiều. Trúng đạn, đầu con quái vật bị thổi tung ngay tức khắc, những mảnh thịt vụn bên lửa thì bắn ra tứ phía. Nơi miệng vết thương bốc cháy hùng hực, con quái như biến thành một ngọn đuốc sống xua tan lớp sương mờ và thấp sáng khoảng không xung quanh. Mất đi đầu, nhưng con quái không chết ngay mà loạng choạng đổ về đằng sau kéo theo ba bốn đồng bạn cùng ngã xuống nền nhà.

- Bạch... Bạch... Bạch...

Giãy lên đành dạch, con quái lăn lộn cố gắng dập tắt ngọn lửa nhưng không có một chút tác dụng. Không đến một giây sau trong không khí lan tỏa hỗn hợp mùi thơm, thịt cháy và nhựa cây khét lẹt. Thứ mùi này cực kì khó ngửi, An Nhiên hít phải vài hơi mà bụng đã quặn lên khó chịu muốn ói. Con quái giãy giụa mất một lúc mới ngừng lại. Nó chết hẳn nhưng ngọn lửa cháy quanh miệng vết thương không tắt mà vẫn âm ỉ. Trong khi đó, đồng bạn của nó dính phải ngọn lửa thì chỉ cháy một lát rồi tắt ngấm. Không còn bị đốt cháy nữa, những con quái lục tục dựng người đứng dậy rồi tiếp tục tiến lên.

Chứng kiến sức công phá mãnh liệt của viên đạn mình vừa bắn, An Nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc. Cô bé không ngờ được uy lực lại lớn đến vậy, rồi ngọn lửa đặc biệt lần đầu tiên xuất hiện kia là gì. Thoáng sững người tự hỏi mất một giây mà không có câu trả lời cô bé liền mặc kệ, rồi tiếp tục làm ra phản ứng. Phát động năng lực, cô bé điều khiển dòng chảy năng lượng hội tụ tại lòng bàn tay chuẩn bị tạo ra một viên đạn nữa. Lúc viên đạn sắp hình thành thì bất chợt cô bé nhớ đến khả năng mới của mình. Thế là, dòng năng lượng đầu tiên tự động chuyển sang dòng chảy thứ hai như một thứ bản năng. Khi viên đạn màu xanh xuất hiện, cô bé lập tức lắp vào miếng lót rồi kéo dây bắn đi không do dự.

- PĂNG!!!

Tiếng xé gió vang lên đánh tai, viên đạn bay nhanh như điện xẹt trong không khí.

- BỤP!

Trúng đích, viên đạn màu xanh phát ra tiếng nổ nhẹ rồi bộc phát một cụm khói cùng màu đậm đặc lan tỏa ra xung quanh. Cụm khói bao trùm kín lên và con quái sát mục tiêu rồi không đến một giây sau thì tan biến trong không khí.

Kiểm tra mục tiêu mình vừa bắn, An Nhiên nhận thấy con quái bị trúng đạn vẫn y nguyên như lúc ban đầu. Cô bé không hiểu vì sao phát bắn gần như không gây một chút sát thương nào lên cơ thể nó.

- O ọ ọ ọ... O ọ ọ... O ọ ọ....

Kêu lên những âm thanh quái dị, con quái tiếp tục vờ tiến lên phía trước cùng đồng bạn.

Thấy vậy, An Nhiên không nghĩ nhiều nữa mà vội tạo ra viên đạn màu đỏ rồi giương súng ngắm bắn. Chỉ là cô bé vừa kéo căng dây thun, chưa kịp nhả đạn thì dị biến lại phát sinh.

- RÉCCC... RÉEE... RÉEE...

Con quái vật “người cây” bị trúng đạn kia và vài con khác xung quanh nhiễm phải cụm khói xanh đột nhiên rú lên kinh dị. Cái đầu giống như nụ hoa chụm lại của bọn chúng xòe rộng để lộ tua tủa răng nhọn, rồi bọn bắt ngờ tấn công đồng bạn bên cạnh. Chồm tới và ôm chặt lấy, những con quái phát rồ này dùng cái miệng ghê rợn kia táp lấy đầu đồng bạn mà ra sức day ngoi.

- RỘP... RỘT... RỘT...

Âm thanh nhai nuốt vang lên ghê rợn, vài con quái xấu số bị bạn mình nuốt sống một cách tàn bạo. Đám quái “người cây” này bình thường thì có vẻ chậm chạp, nhưng khi đã chộp được con mồi thì giống như bạch tuộc quấn chặt lấy nạn nhân. Thế nên, mặc cho những con quái kia ra sức vùng vẫy cũng không thể thoát ra.

Chứng kiến trực tiếp cảnh kinh dị này, An Nhiên cảm thấy tôm lợm muốn ói. Mặt tái mét, cô bé cố nén cảm giác khó chịu rồi giương súng bắn viên đạn trong tay đi. Lũ quái vật áp sát đã ngày một đông, lúc này chỉ có vài con đến gần lễ đường nhưng giờ là gần chục rồi. Mặc dù vài đồng bạn phát điên cắn nhau ngay trước mắt, nhưng bọn chúng không quan tâm một chút nào mà vẫn chậm rãi tiến lên. Bọn chúng lúc nhúc trong làn sương mờ giống như những oan hồn muốn đòi mạng vậy, khiến cô bé phải tập trung cao độ không thể phân tâm.

Ở phía cửa nhà thờ, An Nhiên đã nhìn thấy chú Tân và những người khác đã bắt đầu đột phá tiếp ứng nên rất phấn khởi về điều này. Cô bé biết nhiệm vụ của mình bây giờ chỉ cần bảo vệ mẹ và chị Thuơng, cố gắng cầm cự đến khi được giải cứu thôi. Biết được uy lực thực sự của viên đạn xanh, cô bé tin rằng mình có thể thực hiện được việc này. Tinh thần được củng cố, cô bé nhanh chóng phát động năng lực tạo ra viên đạn xanh nữa. Tụ dòng năng lượng vào lòng bàn tay, cô bé thúc đẩy sự biến đổi. Trong tích tắc viên đạn liền thành hình, nhưng cô bé chưa kịp bắn đi thì bất ngờ lại phát sinh.

Nhói

Đầu cô bé đột nhiên nhói lên đau đớn, hai mắt thì nhòe đi không thấy rõ được cảnh vật. Xảy xảm mặt mày, cô bé mất thăng bằng loạng choạng.

Giữa lúc An Nhiên sắp sửa ngã xuống thì một cánh tay xuất hiện đỡ lấy. Cố gắng ngược lên nhìn thì cô bé phát hiện người đỡ mình là chị Thuơng. Ấn viên đạn màu xanh xong giờ chị ấy đã tỉnh táo lại hoàn toàn.

Vừa thoát khỏi trạng thái mê man thì đập vào mắt Thuơng là hình ảnh khủng bố trước mắt. Cô bé còn chưa kịp tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra thì An Nhiên bất ngờ ngã xuống. Vội đưa tay đỡ lấy, Thuơng nhíu mày cất tiếng hỏi:

- Không sao chứ?

Cảm giác choáng váng đến nhanh mà đi cũng nhanh nên chỉ thoáng qua là An Nhiên bình phục. Nghe tiếng hỏi cô bé khẽ lắc đầu ra hiệu mình không sao. Cố gắng gượng dậy, cô bé lấp lặn rồi bắn vào con quái vật “người cây” gần nhất đang leo lên bậc thang.

Nhận thấy tình huống đang cực kì khẩn cấp, Thương cũng không hỏi nhiều. Kéo cái khiên giắt sau ba lô ra, cô bé gạt nẩy phía sau để tay nắm mép trên cùng bung ra. Cái khiên nhỏ này hai cạnh dưới được thiết kế sắc nhọn nên có thể vừa phòng thủ, vừa làm vũ khí tấn công được. Ở chế độ tấn công thì ngoài tay nắm dọc ở giữa thì cô bé cần phải sử dụng cả tay nắm ngang phía trên khiên nữa.

Tiến tới trước An Nhiên và Huyền Linh một đoạn, Thương vào tư thế phòng thủ, sẵn sàng bảo vệ cả hai. Ở phía sau hai người, Huyền Linh cũng dần dần tỉnh táo lại hoàn toàn.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 130: Nguy hiểm thực sự lộ diện

- Vù... Vù... Vù...

Lưỡi rìu xoay tròn xé gió bay nhanh trong không khí, từ lúc rời tay Tần đến khi trúng đích chỉ trong chớp mắt.

- PHẬP!!!

Âm thanh lưỡi rìu đâm xuyên vào lưng con quái vật vang lên ngọt lịm. Pha quăng rìu với lực cực mạnh đã khiến phần lưỡi gần như ngập hoàn toàn vào thân thể mục tiêu. Hứng chịu đòn tấn công trực diện, con quái lập tức khựng lại, phần đầu thì xòe rộng để lộ ra bên trong là tua tủa răng nhọn.

- O ọ ọ ọ... O ọ ọ...

Rú lên những âm thanh quái dị, theo bản năng, con quái bung các đoạn mầm cây trên thân thể ngoe nguẩy, cố gắng bắt lấy kẻ tấn công.

Không cho con quái vật thêm thời gian phản ứng, hấn gồng mình giật mạnh.

- Khục!

Ngay tức thì, con quái vật bị văng lên không trung. Lưỡi rìu ghim chặt vào lưng kéo nó bay ngược về đằng sau.

Mượn lực kéo, Tần tăng nhanh bước chân, đồng thời thu sợi tơ trong lòng bàn tay về. Nhìn hình ảnh đáng sợ của con quái phóng to trong mắt, hấn nghiêng răng, xiết chặt chuôi thanh dao đi rừng bên cánh tay trái. Tụ lực, hấn đợi đến khoảng cách thích hợp thì khựng người lại. Chân phải phía trước hơi trùng gối xuống, hấn nín thở vung dao tung một cú vuốt chéo từ dưới lên.

- Vút! – Lưỡi dao xé gió phát ra âm thanh sắc lẹm, chỉ trong chớp mắt thì chém vào phần đầu con quái vật.

- Phắc!

Ngay tức thì, hơn một nửa đầu con quái bị gọt mất bắn lên không trung. Dư lực, cơ thể nó bị hất văng sang một bên.

- Uyech!

Tiếng con quái “người cây” rơi xuống nền nhà nặng nề vang lên. Nhưng không đến một giây sau thì nó dựng người đứng dậy. Cơ thể vận vẹo bất quy tắc, nó loạng choạng đứng lên mà không theo quy luật vật lý.

- O Ọ Ọ Ọ ỌP ỌP ỌP!!!

Vặn người quay ngoắt lại, con quái rú lên một tiếng chói tai. Rồi bằng mắt thường cũng có thể thấy, nơi miệng vết thương bị cắt mất của nó đang lúc nhúc mọc ra phần mới. Tiếp tục rống to thêm một tiếng, con quái đưa hai tay về phía trước phát cuồng xô lại tấn công hấn. Theo mỗi bước di chuyển thì những đoạn mầm cây trên cơ thể nó điên cuồng ngoe nguẩy, chi chực quán chặt lấy con mồi.

Nhìn con quái tiến lại gần mình, Tần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Sức sống của nó thật đáng sợ, hấn đã chém mất hơn nửa đầu nhưng giống như không có bao nhiêu tác dụng. Mà trong nhà thờ lúc này số lượng quái vật rất nhiều, hấn ước tính phải tầm hơn hai chục con. Nếu tất cả bọn chúng đều sống dai như vậy thì cả bọn muốn thoát ra sẽ thật khó khăn. Nhưng giờ không phải là lúc suy nghĩ điều này vì tình huống nhóm ba người Huyền Linh, An Nhiên và Thương đang hết sức căng thẳng. Ba người cản trợ giúp ngay nên hấn không thể chậm trễ thêm một giây nào nữa. Nhíu mày, hai mắt hấn vẫn đầy tơ máu ánh lên những nét điên cuồng. Hít một hơi thật sâu nén xuống bụng rồi nín thở, hấn xiết chặt cán rìu và thanh dao đi rừng và...

Xung Phong!

- O ọ ọ ọ ọ... O ọ ọ... O ọ ọ...

Rú lên liên tục, con quái bị Tần chặt đầu vừa chạy vừa kêu gào ầm ĩ. Bị thu hút bởi động tĩnh lớn, những con quái xung quanh không tiến lên nữa mà quay lại. Phát hiện ra nhóm của Tần, bọn chúng gào lên hưng phấn rồi cùng nhau xô lên tấn công.

Quay lùi rìu trong tay đến khi quán tính đạt cực đại, Tân nhắm chuẩn mục tiêu lao đến gần nhất rồi ném.

- Phực!

Trúng đích, lưỡi rìu xé gió bay nhanh trong không khí rồi đâm ngập vào ngực mục tiêu trong chớp nhoáng. Sau đó, hắn giật mạnh, kéo con quái đồ hấn người về phía trước. Mượn lực, hắn chạy nhanh vài bước, đến khoảng cách thích hợp thì nhấc chân tung một cú đập thẳng ngược chiều.

- RẦM!!!

Âm thanh va chạm cắt lên nặng nề, con quái hứng chịu cú đá cực mạnh lập tức bắn ngược về đằng sau với tốc độ cực nhanh. Trước ngực nó hấn rõ vết lõm vào, tiếng xương gãy lách cách vang lên một cách rợn người.

- Bành... Bịch... Bịch...

Bay về sau, con quái xấu số lập tức đâm rầm vào vài đồng bạn đang lao tới làm cả đám mất đà ngã lăn lóc. Không chỉ vậy, những con quái đằng trước vừa ngã xuống liền biến thành vật cản, khiến đám quái phía sau vấp phải ngã chồng đồng lên nhau.

Nhân lúc đội hình bọn quái vật bị phá vỡ, Tân thu lùi rìu lại trong tay rồi lao tới tấn công. Vung tay, hắn tung một cú chém ngang cắt cụt tận cổ một con quái khi nó vừa ngóc đầu dậy. Đạp phần thân thể còn lại ngã ngửa về sau, hắn dùng thanh dao đi rừng chém liên tiếp.

- Phắc... Phắc... Phắc...

Trong tích tắc, hắn tung ra gần chục nhát dao chém đứt rồi tứ chi của con quái. Nhìn thấy nạn nhân biến thành một khối thịt vuông tạm thời mất đi hành động, hắn nhanh chóng chuyển sang mục tiêu khác. Với lưỡi rìu bên tay phải, hắn bổ ngang, bổ chéo, bổ dọc, từng nhịp vung rìu khá chậm, nhưng bù lại lực cực kì mạnh mẽ. Hắn bổ trúng mục tiêu thì đám quái vật khó mà đứng vững. Một khi bọn chúng ngã xuống thì cũng là lúc thanh dao đi rừng bên tay trái phát huy tác dụng tối đa. Sử dụng thanh dao, hắn chém vào chân, tay đám quái nhanh tới mức tạo thành tàn ảnh. Lực chém của dao yếu hơn rìu, nhưng tốc độ và sự linh hoạt cao hơn, thích hợp để kết liễu mục tiêu sống dai hơn. Thế là, kết hợp cả hai thứ vũ khí, hắn vừa chém vừa di chuyển, dùng rìu mở đường, còn dao thì kết liễu. Không có thời gian dứt điểm gọn gàng, hắn chỉ cắt mỗi con quái một vài phần thân thể, trọng điểm là chân tay. Như vậy bọn chúng muốn phục hồi lại để hoạt động thì cũng phải mất một khoảng thời gian kha khá.

Ở phía sau, ba người nhóm Trâm chứng kiến ông anh dùng mảnh chật chém quái vật liền sôi máu lên giống như được uống thuốc kích thích vậy. Cảm giác sợ hãi lập tức bị quét sạch, ánh mắt Hùng nhìn đám quái vật xông tới dần trở nên điên cuồng. Xiết chặt chuỗi thanh mã tấu bằng hai tay, hắn ta khóa lấy mục tiêu là con quái vật ập đến chỗ mình đứng gần nhất. Nhắm chuẩn phần cổ, vị trí mà bản thân cho là điểm yếu, hắn ta vận sức vung tay tung một cú chém hơi chéo từ trên xuống.

- PĂNG!!!

Tiếng cắt của thanh mã tấu vang lên sắc lẹm, kèm theo ngay sau là hình ảnh đầu lâu con quái vật bắn lên không trung như một bông hoa màu đỏ cánh trắng. Đòn chém với tất cả sức mạnh của Hùng đã cắt phăng đầu con quái vật một cách dứt khoát. Không dừng lại ở đó, ngay sau đòn tấn công đầu tiên thì hắn ta căn rằng, vung thanh mã tấu chặt chém điên cuồng vào phần thân thể còn lại chưa gục ngã.

- Phắc... Phắc... Phắc...

Tiếng thanh mã tấu chặt chém như dao phay băm thịt cắt lên liên miên. Trán nổi đầy gân xanh, Hùng vận sức chém ngày càng nhanh. Từng nhát chém ngang, bổ dọc, chém chéo từ mọi hướng đổ dồn vào mục tiêu.

Phải hứng chịu những đòn tấn công mãnh liệt, cơ thể con quái nhanh chóng bị cắt rời nhiều chỗ, đôi tay cụt tận bả vai, còn những đoạn mầm cây thì đứt gãy là tả. Máu đông và thịt vụn bắn tung tóe ra xung quanh, vương vãi đầy mặt Hùng nhưng hắn ta không quan tâm. Khoảng hai giây sau, hết lực, hắn kết thúc chuỗi tấn công bằng một cú đập cực mạnh vào phần thân thể tàn khuyết. Nhìn nó văng về đằng sau xô ngã vài con quái đang tiến tới, hắn ta hưng phấn tốt độ không nhận được buột miệng chửi bậy:

- Chết đi con b*tch!!!

Chửi xong, Hùng cảm thấy sáng khoái hết cả người. Không tiếp tục dây dưa với kẻ đã ngã xuống, hắn ta bám sát theo Tân tìm mục tiêu cản đường kế tiếp.

Phòng thủ bên cánh phải, Vinh tỏ ra cũng không kém ông anh đang hăng máu của mình là bao. Đôi mắt đã đỏ sọng, cậu ta vừa vung tay chém điên cuồng vừa gằn từng chữ:

- Phắc... Phắc... Đây thì sống dai này... Sống dai hộ bỏ mày cái... Phắc... Phắc...

Ở sau cùng, Trâm bình tĩnh hơn Hùng và Vinh nhiều. Tuy không nói gì, nhưng hành động của cô thì chẳng kém cạnh hai chàng trai. Đạp bay phần thân thể con quái vừa bị mình chém cho gần đứt đôi người ra xa, bất chợt cô nhủ mảy nghi hoặc. Mô hôi và trên trán liên miên nhưng không có thời lau, cô đảo mắt nhìn khắp nơi trong nhà thờ. Chẳng hiểu sao, trong lòng cô bỗng dâng lên cảm giác hơi bất an mà không giải thích được.

Nhìn lên phía trước, cô thấy trong mắt tình hình cũng đâu đến nỗi quá tệ. Anh Tân dẫn đầu đang tỏ ra cực kì mạnh mẽ khi quét bay mảng lớn quái vật chặn đường. Trên lễ đường, cuối nhà thờ thì nhóm hai mẹ con Huyền Linh và Thương vẫn đang giữa vững được phòng tuyến. Trong thời gian ngắn, cô nhận thấy bức tường bọn họ tạo ra sẽ không có nguy cơ bị phá vỡ. Trong khi đó, đám quái “người cây” tuy sống dai nhưng hành động lại cứng nhắc và chậm chạp, không quá khó để mọi người chống lại. Đặc biệt là những sợi dây leo lạ trườn bò lên lõi khắp nơi thì có vẻ hiền lành và sẽ không gây nguy hiểm gì. Tất cả vẫn ổn, nhưng cô lại sồn gai ốc, ần ần cảm thấy như có một thứ gì đó cực kì đáng sợ, đang che giấu trong nhà thờ quan sát cả bọn. Thế là, không chần chừ thêm nữa, cô lập tức hô lên cảnh báo:

- Mọi người cẩn thận! Em cảm thấy có cái gì đó rất nguy hiểm ở quanh đây!!!

Nghe Trâm hô lên, Tân đạp bay con quái vật trước mặt rồi thoáng ngừng lại. Thở ra hồng hộc, hắn đảo mắt liếc nhanh một vòng. Hắn thấy tình hình lúc này cũng không có gì đột biến, trừ việc mùi lạ vẫn len lỏi được qua lớp khẩu trang dày tràn vào mũi. Mùi hương khá nhạt, nhưng tích tụ dần dần cũng khiến hắn bắt đầu cảm thấy hơi choáng. Điều này đáng lo nhưng không quá nguy hiểm vì hắn cảm thấy mình đang dần thích ứng. Nhìn lại đằng sau, hắn phát hiện Hùng, Vinh và Trâm biểu hiện cũng giống mình thì khẽ thở phào một hơi. Quảng đường phía trước tuy vẫn còn hơn một nửa và quái vật mỗi lúc một đông, nhưng cứ giữ nhịp độ như thế này thì chả mấy chốc cả bọn sẽ vượt qua. Chỉ là, Trâm đã lên tiếng cảnh báo thì hắn tin vào linh cảm của cô ấy. Không thể chậm trễ thêm nữa, hắn phải đưa mọi người rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nhận thấy ba người nhóm Trâm có thể đối phó với đám quái vật mà không cần tới sự trợ giúp của mình, hắn quyết định sẽ bứt phá vượt lên trước. Hô lớn, hắn hạ lệnh:

- Ba đứa chú ý!!! Tiếp tục đội hình mũi nhọn, Hùng thế chỗ anh. Lập tức!!!

Nói dứt lời, hắn chạy nhanh vài bước lấy đà rồi tung một cú đập thẳng cực mạnh vào ngực con quái vật trước mặt.

- RẦM!!!

Âm thanh va chạm vang lên chắc nịch, con quái bị Tần đập bay về đằng sau kéo theo vài đồng bạn bên cạnh ngã lăn lóc xuống nền nhà tạo thành một lỗ hổng. Bất lấy cơ hội, hắn nghiêng người về phía trước, sử dụng bộ pháp tăng tốc lên cực hạn xông qua khe hẹp.

Ở đằng sau, ngay khi Tần ra lệnh là Hùng nhanh chóng tiến đến vị trí ông anh để lại. Cũng giống như Hùng, Vinh và Trâm dứt khoát thực hiện theo một cách không do dự. Đôi mắt vẫn đầy to mầu, Hùng hét lớn:

- Xông lên!!!

.....MTTH.....

Tình lại không lâu sau Thương, Huyền Linh phát hiện tình hình đang cực kì nguy cấp nên cô vội vã tham gia phòng thủ. Chiếm lấy cánh nhiều quái vật nhất, cô cùng với Thương mỗi người đứng chặn một phía. Cả hai cố gắng bảo vệ An Nhiên ở giữa, để con bé có thể thoải mái bắn tia đám quái vật tràn lên lễ đường. Số lượng tuy đông, nhưng đám quái “người cây” này hành động rất cứng nhắc và chậm chạp, không đủ để gây khó dễ cho ba người.

Khi phát động năng lực chuyển hóa làn da thành giáp xương thì sức mạnh cánh tay phải của cô được tăng lên rất nhiều. Nên dùng thanh dao đi rừng đặc chế, cô chặt chém đám quái dễ như chém dưa thái rau vậy. Chém rụng đầu con quái “người cây” không có hiệu quả, cô tình ý chuyển sang chặt đứt tứ chi của bọn chúng. Mặc cho lũ quái này sức sống ngoan cường, nhưng mất đi chân tay thì bọn chúng sẽ chỉ là những khối thịt vô dụng, phải mất thời gian khá lâu mới phục hồi hoàn toàn. Không những vậy, các con quái bị hạ gục đằng trước không chết thì mớ mầm cây trên cơ thể chúng vẫn ngo ngậy, quần lấy đồng bạn rồi kéo cả đám ngã xuống. Việc bọn chúng tự bóp lẫn nhau giúp cô và Thương bớt áp lực đi rất nhiều.

Thình thoảng liếc sang bên cạnh, cô hơi kinh ngạc về khả năng chiến đấu của Thương. Từ tâm lý, sức mạnh, cho đến sự dẻo dai của cô bé đều thật mạnh mẽ, không thua kém gì một người trưởng thành. Đôi mắt với lũ quái vật kinh tởm, nhưng cô bé không hề tỏ ra sợ hãi hay chùn bước. Khuôn mặt lạnh lùng và hành động dứt khoát, cô bé dùng khiên chặt chém đám quái vật giống như không biết mệt mỏi vậy. Nhờ sự vững chắc của Thương nên cô yên tâm hơn rất nhiều, có thể chuyển tâm hơn phòng thủ mà không bị phân tâm. Tuy nhiên, điều làm cô bất ngờ nhất vẫn là An Nhiên. Cô không biết trong khoảng thời gian mình bị mất ý thức thì con bé đã gặp chuyện gì. Nhưng lúc này, cô cảm giác con mình rất khác lạ. Năng lực bắn đạn nổ mạnh lên thì cũng không quá ngạc nhiên, điều đáng nói ở đây là sự lạnh lùng, tinh táo của con bé giống như biến thành một người khác vậy. Có rất nhiều vấn đề cô muốn hỏi rõ con bé, nhưng giờ không phải lúc. Vị trí cô phòng thủ phải được ưu tiên lên hàng đầu và tập trung cao độ vì đây là nơi đàn quái đông nhất.

Ở cánh khác, Thương xiết chặt tay nắm mép trên và ở giữa cái khiên phản lực, đâm vào giữa ngực con quái “người cây” định vồ lấy mình.

- SỤP!!!

Âm thanh đầu nhọn cạnh dưới khiên xuyên qua ngực con quái vang lên nặng nề. Trúng đòn, nhưng con quái không hề tỏ ra đau đớn mà càng giằng dứ. Gào rú lên chói tai, nó vung vẩy đôi tay về phía trước, quăng quật những đoạn mầm cây ra bốn phía, cố gắng bắt lấy con mồi.

Nhiu mảy nhìn con quái, Thương gồng mình vận sức. Đôi tay xiết chặt, cô bé hất ngược chiếc khiên tạo thành một vết cắt dài trên cơ thể con quái. Không dừng lại ở đó, cô bé lập tức thu khiên lại, một chân bước lên trước rồi nghiêng người đập thẳng.

- BÀNH!!!

Đòn tấn công cực mạnh lập tức đánh văng con quái về đằng sau, va vào vài mục tiêu đang bước lên bậc thang, khiến cả đám cùng nhau ngã xuống. Một lỗ hổng kéo dài được tạo ra, nhưng nếu không tiếp tục tiến công thì rất nhanh sẽ bị đám quái vật bịt kín lại.

Kết thúc chuỗi tấn công, Thương nhận ra đèn tín hiệu mép trên khiên đồng loạt sáng lên báo rằng năng lượng đã được tích trữ tối đa. Chọn lấy một mục tiêu khác, cô bé vừa định sử dụng bộc phá đánh văng một mảng lớn thì bất chợt phát hiện Tần đang đột phá ở đằng xa. Hướng di chuyển của anh ấy không thẳng, mà zigzag xiên chéo đến chỗ bản thân cô bé phòng thủ vì lượng quái vật quanh đây khá thưa thớt.

Liếc sang bên cạnh, Thương thấy Huyền Linh đang vát và chống đỡ đàn quái trước mặt, không thể phân tâm chú ý điều này. Đại não điên cuồng vận động, cô bé suy nghĩ trong giây lát rồi làm ra quyết định. Cô bé muốn chớp lấy cơ hội chủ động tấn công, tiếp ứng giúp anh Tần.

Xông lên phía trước, Thương khóa mục tiêu vào con quái mình vừa đánh ngã. Ý định của cô bé là khiến cho lỗ hổng này lớn hơn nữa. Tiếp cận mục tiêu khi nó vừa dựng người ngồi dậy, cô bé nín thở, tụ lực rồi vung khiên đập thẳng.

- UỖNH!!!

Chấn động vang lên dữ dội, phản lực của chiếc khiên được bung ra lập tức phá tan nát phần thân trên nạn nhân. Dư âm đằng sau thì như một cơn bão thổi tung những con quái lân cận, tạo thành một lỗ hổng lớn hình quạt.

Đòn bộc phá này khá ấn tượng, nhưng khe hở được tạo ra cũng không đáng kể so với số lượng đông đảo của đám quái vật. Nhiu mảy, Thương đang phân vân không biết có nên tiếp công tiếp nữa hay không thì từ đằng sau vang lên tiếng đạn xé gió.

- PĂNG! PĂNG!

Trong tích tắc, hai viên đạn bay nhanh rồi gần như cùng lúc bắn vào hai vị trí hiểm yếu trước mặt Thương. Trúng đích, nhưng không có tiếng nổ lớn phát ra mà chỉ bốc lên hai cụm khói xanh. Thương biết An Nhiên vừa dùng loại đạn mới đặc biệt. Và đúng như cô bé nghĩ, không đến một giây sau thì những con quái bị bao phủ bởi cụm khói xanh liền phát điên tấn công đồng bọn. Sự hỗn loạn được tạo ra nhanh chóng khiến khoảng trống lớn hơn nữa và kéo dài về đằng sau.

Nhận thấy bản thân không cần thiết phải xông lên, Thương lập tức lui lại đằng sau, trở về vị trí cũ phòng thủ. Ngoài đầu nhìn lại, cô bé chợt phát hiện An Nhiên choáng váng và đứng không vững. Nhanh chóng tiến lại đỡ lấy, cô bé phát động năng lực, điều khiển dòng năng lượng tích trữ trong trái tim mình chạy xuống tay rồi truyền sang cho An Nhiên.

Đang hoa mắt và xây xẩm mặt mày, An Nhiên bỗng cảm nhận được một dòng nước mát lạnh xuyên qua lòng bàn tay. Nó tràn vào trong người cô bé, thẩm thấu qua mạch máu rồi lan tỏa khắp cơ thể với tốc độ nhanh chóng mặt. Ngay tức thì, cô bé cảm thấy trạng thái xấu bị quét sạch, còn bản thân thì cấp tốc tỉnh táo và khỏe lại.

Hơi kinh ngạc, nhưng cô bé không cố gắng tìm hiểu nguyên nhân mà lập tức vùng dậy. Thoát khỏi cánh tay chị Thương, cô bé phát động năng lực tạo ra viên đạn đỏ nhanh như chớp. Lấp vào miếng lót cao su, cô bé giương súng ngắm chuẩn một con quái “người cây” đang bước lên lễ đường. Nhưng trong khoảnh khắc sắp sửa nhả tay thì sắc mặt cô bé bất ngờ tái đi. Hoàng sơ tột độ, cô bé đổi hướng bắn lên một vị trí nào đó trên mái vòm như bản năng.

- PĂNG!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: [Thất – Bộ]

Nhanh chóng tiếp cận lễ đường. Đám quái ở vòng ngoài khá là thưa thớt, cộng với việc tốc độ của bọn chúng thực sự chậm chạp và phản ứng thì vô cùng đần độn, không làm sao theo kịp được với sự linh hoạt của Tân. Thế nên, đối với hắn, điều này không mấy khó khăn. Chỉ có điều, sự dễ dàng cũng không duy trì được bao lâu vì khi còn cách nhóm của Huyền Linh hơn chục mét nữa thì trước mặt của hắn là cả một rừng quái vật. Lũ quái đông lắm, trong lúc vội vàng, Tân không đếm được bao nhiêu con, chỉ có cảm giác thấy chúng lúc nhúc, đan xen thành một mảng lớn đông nghịt.

Bị cản lại.

Không thể tiến lên được nữa, lùi lại là không thể nào, hai bên cũng không mấy rộng rãi khi sự xuất hiện của Tân đã hấp dẫn sự chú ý của đám quái quanh đây và chúng bắt đầu tụ lại.

- Phập...

Bỏ lưới riu vào cần cổ của một con quái vừa lao đến trước mặt mình. Không đủ lực để chém bay đầu nhưng cũng đủ để làm cái cần cổ yếu đuối của con quái vật đáng thương bị chặt đứt hơn một nửa. Tân nghiêng răng, gạt lưới riu về, cũng tiện thể nhắc chân đạp thẳng vào ngực của con quái vật đó khiến cho nó bị đá bay đi, va chạm với những con quái đằng sau và kéo theo cả đám cùng ngã xuống dưới đất theo mình. Khá là hài lòng với kết quả của đòn tấn công nhưng cũng chẳng đắc ý được bao lâu khi trước mặt Tân, mấy con quái vừa bị ngã xuống còn chưa kịp bò dậy đã bị một đám quái khác còn lớn hơn ủa lên thế chỗ. Nghiến răng, tiếp tục vung riu, một chút dự cảm không ổn thoáng hiện lên trong lòng.

Lũ quái vật này không khó đánh. Tốc độ chậm, phản ứng chậm, cũng không có da dày hay giáp cứng, có thể nói là loại quái yếu nhất mà Tân gặp được từ trước đến giờ. Thế nhưng chúng không có lí trí, không biết sợ hãi, sức sống lại cực kì cao. Dù có bị chém đầu hay chặt đứt nửa người cũng không chết hẳn mà còn tiếp tục vịn vẹo các phần cơ thể còn sót lại tiếp tục lao vào tấn công. Điều này thực sự là phiền toái, và còn phiền toái hơn khi số lượng của chúng rất... rất là đông.

Giống như là không bao giờ có thể chém hết được lũ quái vật trước mặt và xung quanh mình vậy. Mặc dù thời gian chiến đấu không dài nhưng hiện tại Tân thực sự cảm thấy bế tắc. Hắn không thể tiến lên được, đường lùi lại cũng sắp sửa bị vây kín rồi. Lũ quái tụ lại ngay một đông và dù có đề mặc cho Tân chém giết thì hắn cũng giết không xuể vậy. Vung riu lên liên tục trong một khoảng thời gian ngắn với cường độ cực cao, dù là chặt thịt gà thôi còn cảm thấy mệt chứ đừng nói đến đám quái vật này chặt còn không dễ chết.

Lũ quái tụ lại càng nhiều thì khoảng không gian mà hắn có thể di chuyển cũng càng ngày càng bị bó hẹp. Khi chiến đấu với nhiều kẻ địch cùng một lúc, dù đối thủ có yếu đến đâu mà nếu đề bị vây kín lại không thể di chuyển được thì kết quả cũng chỉ có chết, trừ bỏ trường hợp phòng thủ và sức chống chịu cực cao có thể không nhìn sát thương của kẻ địch. Mà rõ ràng, trong trường hợp này Tân không thể không nhìn sát thương của đám quái được. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục thêm một lúc nữa, hắn sẽ chết.

Bây giờ, đứng trước mặt Tân chỉ có hai lựa chọn. Một là bộc phát sức mạnh để đột phá về phía sau khi đường lui còn chưa bị lấp kín hoàn toàn. Hai là ở lại, tiếp tục chiến đấu được thêm một lúc nữa, cũng có thể là lâu hơn nhưng cuối cùng đều là bị vây đến chết. Rõ ràng, hợp lí thì hắn nên chọn một, nhưng mà hắn không can tâm. Thật vất vả mới sống sót được đến ngày hôm nay, thật vất vả mới đi được đến bước này, nếu bây giờ mà hắn lui lại thì cũng đồng nghĩa với việc hắn từ bỏ mẹ con Huyền Linh, Anh Nhiên, từ bỏ cả bé Thương. Bây giờ, dù không thể đột phá vào bên trong trực tiếp cứu viện được nhưng chỉ cần hắn còn đứng ở đây, còn chiến đấu ở chỗ này, còn tiếp tục hấp dẫn sự chú ý và tiêu diệt đàn quái vật thì ở phía bên trong kia mẹ con An Nhiên còn có thể chống chịu được. Thế nhưng Tân tin rằng, chỉ cần hắn hơi rút lui một chút thôi là thế trận lập tức mất đi khống chế. Khi đàn quái vật tập trung hoàn toàn vào ba người bọn họ thì chắc chắn là không thể chịu được nữa, đến hắn còn chặt vật thể này chứ đừng nói chỉ đến ba người con gái không có bao nhiêu khả năng chiến đấu.

Vòng vây của đàn quái càng ngày càng thu hẹp và những bước di chuyển của Tân cũng càng ngày càng trở nên khó khăn.

- Một bước... hai bước... ba bước...

Hơi thở bắt đầu trở nên nặng nề và cả hai tay hình như cũng hơi phát ra cảm giác đau ề ảm.

- Bốn bước... năm bước...

Có thể là do lũ quái thực sự đông lên, cũng có thể là do nhịp độ tấn công của hắn vì dù mọi yếu tố cả tâm lí lẫn thể chất mà có chút giảm xuống khiến cho một vài con quái lao được vào sát bên người. Chém không xuể, hắn bắt đầu phải di chuyển một cách liều lĩnh hơn, những bước chân lách vào trong từng khe hở hẹp hòi do đàn quái vật đông kín kịt hơi lưu lại.

- Sáu bước...

Lí trí chỉ ra rõ ràng rằng tiếp tục ở lại chiến đấu là không thể thắng. Nhưng nội tâm cố chấp của hắn cũng không cho phép hắn rút lui. Bây giờ, khi bản thân thực sự hăm sâu vào trong vòng vây của đàn quái vật rồi thì đầu óc của hắn lại không thể suy nghĩ được quá nhiều như trước nữa mà chỉ còn sót lại duy nhất một tâm niệm thôi, đó là chiến đấu, cố gắng, cố gắng, và tiếp tục cố gắng thêm một chút, một chút nữa. Đề mặc cho cơ thể tự chuyển động, mặc cho bản năng dẫn dắt mỗi một đòn tấn công, mỗi một bước di chuyển.

- Bảy bước...

Trong vô thức, bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc gì đó hơi nổi lên trong lòng.

- Một bước... hai bước... ba bước... bốn bước... năm bước... sáu bước... bảy bước...

Cảm giác quen thuộc càng ngày càng nổi lên mãnh liệt. Tâm trí của Tân đang từ trong mê man cũng chấn động một nhát rồi bình tĩnh.

- Một bước... hai bước... ba bước... bảy bước...

Đúng rồi, chính là cái cảm giác này.

- Một bước... hai bước... ba bước... .. bảy bước...

Cái cảm giác này... Đã rất nhiều năm rồi, Tần mới lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác này.

- Một bước... hai bước... ba bước... .. bảy bước...

Cảm giác này...

Dưới chân vẫn không hề ngừng lại, cơ thể vẫn chuyển vị và hai tay vẫn ra đòn không khác gì lúc trước, thế nhưng bên trong nội tâm của Tần đã hoàn toàn đổi khác. Nếu khi trước là bất lực và tuyệt vọng đến chết lặng thì bây giờ là phấn chấn và tràn trề sức lực.

- Đúng rồi...! Cái cảm giác này...

- Cái này mới thực sự là võ thuật...

- Đây là...

[Thất – Bộ]

.....MTTH.....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bảo:

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Võ thuật thực sự

Giữa đàn quái vật đông nghìn nghịt, Tần bắt đầu bước.

- Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước, sáu bước và bảy bước...

Mới nhìn qua, mặc dù mỗi bước di chuyển của hắn vẫn vô cùng chặt vật. Phải len lỏi qua những khe hở chật hẹp giữa từng con quái vật. Cơ thể hắn liên tục nghiêng trái ngã phải, chân loạn choạng bước ngắn bước dài, trọng tâm nhìn như không ổn định chột thấp chột cao. Nhìn như hắn có thể ngã xuống bất cứ lúc nào vậy. Thế nhưng không...

Tần không ngã. Không những không ngã mà thứ bộ pháp nhìn như loạn choạng và trúc trắc kia còn giúp hắn né tránh được toàn bộ những đòn tấn công hướng về phía mình.

- Một bước, hai bước, ba bước...

Tần vẫn tiếp tục bước.

- Năm bước, sáu bước, bảy bước...

Và lặp lại.

Theo từng bước chân, chuyển động của hắn dần trở nên mượt mà và linh hoạt hơn. Giống như là mây trời, giống như là nước chảy, thân hình nhỏ bé của hắn quán vào trong cả một đàn quái vật khổng lồ.

Không chỉ dừng lại ở việc né tránh, khi trọng tâm cơ thể dần ổn định, Tần bắt đầu phản công. Từng cú chặt kết hợp với bước di chuyển nhịp nhàng, vừa để giảm áp lực cho bộ pháp, vừa để tạo ra khoảng trống cho những bước di chuyển tiếp theo của mình.

Từ bên ngoài nhìn vào, cảm giác như thể hiện tại Tần đã hóa thân thành một con cá nhỏ vậy. Thuận theo sóng nước, hắn di chuyển một cách cực kì linh hoạt, mượt mà luồn lách qua từng cây rong biển. Mặc kệ đàn quái vật vẫn bu lại càng lúc càng đông, theo lí thuyết thì không gian cho hắn chuyển động sẽ càng ngày càng bị thu hẹp lại nhưng không. Theo mỗi bước chân, chuyển động của hắn còn ngày một trở nên thoải mái và trôi chảy hơn trước nữa.

Nhìn vào những bước di chuyển của Tần, cái vẻ trôi chảy, thoải mái và mượt mà đó khiến cho có ảo giác giống như không gian chuyển động của hắn không những không bị thu hẹp lại mà còn tăng lên. Nhưng nếu để ý thật kĩ thì sẽ có thể nhận ra rằng, thực ra mọi bước di chuyển của hắn đều giới hạn trong một khu vực cố định vô cùng nhỏ.

Bảy bước.

Bảy bước và lặp lại.

Đây chính là [Thất – Bộ], một tuyệt chiêu trong môn võ gia truyền nhà hắn.

Sử dụng bảy bước di chuyển trong một không gian hẹp. Bằng cách xác định bảy vị trí bước chân cố định, sự ứng dụng linh hoạt các bước chân qua mỗi vị trí cố định khác nhau tạo ra các tư thế có thể kết hợp với mọi chiêu thức tấn công hay né tránh trong hầu hết các trường hợp có thể xảy ra.

Thứ này mới là bộ pháp. Bộ pháp thực thụ ứng dụng trong chiến đấu chứ không phải là cái thủ thuật tăng tốc độ di chuyển thô sơ mà Tần vẫn sử dụng từ trước đến giờ. Trước đó hẳn không thể nào thi triển ra được loại bộ pháp này, không phải là hấn cố ý không dùng, cũng không phải là đến tận bây giờ hẳn mới bỗng nhiên dùng được.

Bộ pháp này là một phần cơ bản trong môn võ nhà hấn. Đối với một người tập võ từ nhỏ như Tần, lại tự nhận mình cũng có một chút thiên phú thì tất nhiên là hẳn đã luyện thành rồi. Thế nhưng đó là chuyện của sáu, bảy năm về trước. Hấn bỏ tập võ lâu rồi, và tất nhiên, võ nghệ không tiến thì ắt lùi. Bỏ bê mấy năm, rất nhiều kĩ thuật chiến đấu đặc trưng trong môn võ hấn đều không thể dùng được nữa.

Mặc dù từ khi bắt đầu tận thế đến nay, hẳn vẫn cố gắng luyện tập lại. Nhưng thực sự là bỏ bê quá lâu rồi, cả kí ức nào bộ đến kí ức cơ bắp đều quên sạch sành sanh không còn sót lại chút gì. Gần như là luyện mới, có chăng chỉ là kinh nghiệm và chút cảm giác mơ hồ còn sót lại mà thôi. Mà môn võ này của hấn cũng khá là đặc thù, không phải là thứ mà ai cũng có thể luyện và ai cũng có thể luyện được ra thành quả. Võ này của hấn muốn luyện thành thì ít nhất phải có một chút tài năng thiên phú và sự cố gắng luyện tập một cách không ngừng nghỉ.

Từ trước đến giờ, thứ mà Tần dùng không thực sự là võ thuật, mà chỉ là chút cảm giác chiến đấu của một người đã từng luyện võ, và phần nhiều là để cho cơ thể bản năng tự do phản ứng chứ hầu như không hề có chiều thức gì. Cho đến bây giờ, khi lâm vào hiểm cảnh, cả cơ thể lẫn tinh thần đều bị đẩy đến cực hạn thì rốt cuộc hẳn lại một lần nữa thi triển được ra võ thuật của bản thân mình.

Nương theo [Thất – Bộ], áp lực chiến đấu lên bản thân thoáng giảm xuống đôi chút nhưng tình thế thực sự vẫn nguy hiểm vô cùng. Nếu tình trạng cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì thể lực của hấn cũng sẽ hao hết hoặc sẽ xảy ra vấn đề trong một bước di chuyển nào đó của bộ pháp. Vừa mới sử dụng được lại, lại phải chiến đấu cường độ cao trong một cơ thể vốn đã mệt mỏi, Tần cũng không có bao nhiêu lòng tin về trình độ kĩ năng của mình.

Thực sự thì [Thất – Bộ] của hấn bây giờ rất không ổn định, tốc độ thì chậm, nhịp độ nắm giữ không tốt, thậm chí đôi lúc còn bước sai. Trạng thái kém xa so với chính hấn của mấy năm trước khi vẫn còn đang tập võ nhiều. Nhưng may mắn, đối thủ hiện tại của hấn cũng đủ phế. Ngoài việc đông và không sợ chết ra thì cái đám quái này còn chậm chạp và vụng về hơn cả hấn rất nhiều lần.

“Không thể cứ tiếp tục mãi như thế này...”

Một lần nữa, Tần lại bắt đầu suy nghĩ.

“Phải có một cách nào đó...”

Thực sự là mệt mỏi cũng có thể khiến cho đầu óc trở nên ngu si hơn rất nhiều, hấn cảm thấy tư duy của mình vô cùng chậm chạp.

“[Thất – Bộ] dùng được rồi...”

Một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu.

“Có khi nào, những thứ khác cũng...”

Con người có đôi phần phiêu hốt do mệt mỏi của Tần thoáng động lại một chút, rồi trở nên bừng sáng, có thần hấn lên. Cả khuôn mặt hấn cũng thoáng hiện lên vẻ cương quyết, giống như một người đang từ trạng thái chết lặng bỗng nhiên lấy lại được tinh thần và trở lên hăng hái vậy. Thế nhưng, về mặt và ánh mắt đó chẳng duy trì được quá một giây, hầu như không có một điểm nào báo trước, cơ mặt của hấn bỗng nhiên thả lỏng và tiêu cự trong đôi con người trở nên tan rã.

Võ học.

Đoạn: niệm

[Vô – Niệm]

Dừng lại mọi suy nghĩ, tâm trí trở lên trống rỗng, mặc kệ những nguy hiểm từ vong vẫn lướt sát qua bên người, Tần triệt để buông ra tinh thần. Cảm giác tỏa ra xung quanh, hấn không còn cố gắng tập trung vào cố định vào thứ gì nữa mà đồng thời tiếp nhận mọi thông tin mà các giác quan truyền về cơ thể cùng một lúc. Âm thanh vọng vào trong tai, mùi vị tràn vào trong mũi, từng luồng khí chảy lướt qua da thịt và đôi mắt không tiêu cự cùng lúc thu lại toàn bộ mọi hình ảnh hiện lên trong tầm nhìn. Mọi thứ đều trở nên đại khái, chỉ tiết dần nhòa đi mà thay vào đó là sự nắm bắt một cách tổng thể, rộng lớn hơn và toàn diện hơn. Sự hòa trộn thông tin từ ngũ giác kết hợp với trạng thái tinh thần đặc biệt của Tần hiện tại tạo thành một thứ mà hấn gọi là “Cảm giác”

Một lần ném thứ, vậy mà hấn thực sự kích hoạt được nên [Vô – Niệm].

Trong trạng thái này, Tần không còn có ý sử dụng lí trí đi điều khiển cơ thể nữa mà để mặc cho bản năng chi phối. Mọi thứ đều hiện lên trong cảm giác và cơ thể thì tự hành động theo bản năng. Di chuyển, tấn công, né tránh, đỡ đòn và phản kích. Dưới chân vẫn bước theo [Thất – Bộ] vậy mà nhịp nhàng và mượt hơn bình thường. Tốc độ di chuyển tăng lên, tuy khiến lực tấn công và độ chuẩn xác có giảm xuống một chút, nhưng bù lại nhanh hơn thì sẽ ít gặp nguy hiểm hơn. Dù sao thì tốc độ phản ứng của cơ bắp cũng nhanh hơn suy nghĩ không chỉ một hai lần.

Không dùng lại ở [Vô – Niệm] và [Thất – Bộ], một khi đã thử nghiệm thành công rồi thì tất nhiên là hấn sẽ tiếp tục thử kích hoạt lại các tuyệt chiêu khác trong môn võ của mình. Mọi chiêu thức này về cơ bản hẳn đều đã học được, chỉ là lâu quá không dùng nên lãng quên mà thôi. Nó chỉ cần một điểm đột phá, và bây giờ, hấn đã có sẵn cái điểm đột phá đó rồi.

Đoạn: khí

[Dưỡng – Khí]

Vận động cường độ cao khiến cho nhịp hô hấp của Tần vốn đã trở lên dồn dập và có đôi phần rối loạn nay bị cưỡng chế bình tĩnh trở lại. Hấn bắt đầu những hơi thật dài. Mỗi lần hít vào đều căng tràn lồng ngực, sau đó nén xuống bụng rồi mới từ từ thở ra. Hơi thở dài nhưng mỗi nhịp thở lại ngắn, hòa cùng vào với nhịp của bộ pháp và mỗi động tác ra đòn. Giống như một người luyện tập chạy bền lâu năm. Khi đã vào trạng thái, họ sẽ hít những hơi thật dài nhưng không phải là một mạch mà sẽ chia ra thành từng nhịp nhỏ theo mỗi bước chân vậy.

Hô hấp theo số nhịp thở đặc biệt của chiêu thức, Tần bắt đầu cảm thấy không còn quá phí sức trong mỗi một động tác di chuyển tấn công của mình nữa rồi. Chiêu này là một trạng thái khí công chuyên dùng để giữ thế lực trong những trận chiến dài. Kết thúc chiến đấu còn có thể dùng để nhanh chóng xoa dịu, phục hồi cơ bắp và thể lực. Lúc bình thường luyện tập còn có thể nâng cao sức khỏe.

Theo nhịp hô hấp ổn định dần, một luồng hơi ấm mờ mờ cũng xuất hiện dần trong ổ bụng và chậm rãi lan ra toàn cơ thể. Nó xoa dịu đi những cơn đau nhức trong cơ bắp và tiện thể bôi trơn mọi khớp xương mà nó từng đi qua. Thể lực trôi đi chậm lại khiến hấn có thể còn kiên trì được lâu hơn nữa.

Tiếp tục, Tần thử kích hoạt nốt đoạn thứ tư, đoạn cuối cùng để ghép lại thành một trạng thái chiến đấu hoàn mỹ cho mình.

Đoạn: lực

[Thế - Lực]

Động tác hơi chừng lại một nhịp vì có lẽ là còn chưa thành thực nhưng không sao, vấn đề cũng không lớn lắm vì đối thủ của Tần bây giờ thực sự là rất phế. Sau đó, động tác vốn từ hơi có vẻ hỗn loạn và tùy ý do cơ bắp tự phản ứng theo bản năng lập tức trở lên có thứ tự hơn một chút.

Bước chân, nhào người, bỏ rìu, rồi không thu lại như bình thường mà thuận theo đà của đòn tấn công đó hấn tiếp tục bước ra thêm một bước nữa, xoay vai, lật người và con dao ở tay còn lại cũng vẽ thành một vòng cung lớn từ trên xuống dưới chặt thẳng vào mục tiêu tiếp theo. Lưỡi dao lướt qua cổ họng con quái vật, dễ dàng rạch tan chỗ đó ra mà chém chéo vào một bên vai của nó nữa. Con quái lạo choạng ngã xuống còn Tần thì vẫn thuận theo dư lực bước tiếp một bước nữa, xoay vai, lật người và thêm một cú bỏ rìu thật lực vào mục tiêu tiếp theo. Hết đà, hấn giảm mạnh chân trước làm trụ, mượn lực giật ngược lưỡi rìu lên. Cũng không quên vờn vai, lái lệch quỹ đạo của chiếc rìu chệch chéo sang bên cạnh để phần mở nhọn mọc ngược trên lưỡi rìu húc thẳng vào hàm dưới của một con quái vật vừa lao lên bên cạnh đó.

Một chuỗi tấn công liên hoàn liền mạch được hoàn thành trong nháy mắt. [Thế - Lực] là tuyệt chiêu lợi dụng thế vào các đòn tấn công. Lợi dụng tư thế kết thúc của đòn tấn công trước làm thế bắt đầu của đòn tấn công sau, từ đó tạo ra một chuỗi tấn công liên hoàn với tốc độ cực kì khủng khiếp. Ví dụ như khi ra một đòn tấn công bình thường, một cú đâm chẳng hạn thì phải thực hiện đủ ba nhịp đó là vào tư thế - giờ nắm đâm lên, tấn công - đâm ra, và thu lại - thu nắm đâm về chuẩn bị cho đòn tiếp theo. Nhưng với thủ pháp trong chiêu này thì người dùng có thể trực tiếp gộp nhịp thứ ba của đòn trước vào với nhịp thứ nhất của đòn sau để cứ hai đòn đánh liên hoàn thì lại rút gọn được một nhịp động tác. Hai đòn liên hoàn từ sáu nhịp giảm xuống còn năm nhịp mới nhìn không được bao nhiêu. Nhưng cứ thử tưởng tượng khi chuỗi liên hoàn không dừng lại ở hai hay ba đòn mà là năm đòn, bảy đòn thậm chí mười đòn hoặc hơn thì sao? Khi đó, ngoại trừ đòn cuối cùng ra thì mọi đòn ở phía trước mỗi đòn đều có thể rút gọn một nhịp. Số đòn đánh liên hoàn càng dài, số nhịp rút gọn được càng lớn và tất nhiên, cảm giác về tốc độ công kích cũng tăng lên, áp chế đối thủ bằng nhịp độ tấn công của mình.

Chiêu này nói lí thuyết có vẻ đơn giản nhưng để thực hiện được thì thực tế chẳng có mấy ai. Nó cần có một cơ sở võ thuật và thể lực cứng để chèo chống, lại phải kết hợp với bước pháp thích hợp, với nhịp thở hoàn hảo, với khả năng nắm bắt chiến trường một cách toàn diện và cả những thủ thuật đặc biệt, những kĩ xảo đặc thù nữa.

Trước kia, Tần luyện chiêu này là sử dụng tay không. Sự kết hợp công kích từ cả hai tay và hai chân có thể tạo ra những chuỗi liên hoàn rất dài mà dễ dàng. Nhưng bây giờ khi chiến đấu với đám quái vật, để tối đa hóa lượng sát thương có thể gây ra, hấn sử dụng vũ khí. Hơi khó kết hợp hơn một chút nhưng không sao, hấn dùng vũ khí ngắn và vẫn có cả hai tay. Cũng đã khá là quen thuộc với lưỡi rìu và con dao nên dù không thể tạo ra những chuỗi liên hoàn rất dài như dùng tay không nhưng vẫn được.

Kịch hoạt được lên cả bốn đoạn, Tần thành công ghép được một trạng thái chiến đấu hoàn hảo trong môn võ của mình.

Tâm niệm, khí công, bước pháp và chiêu thức, bốn đoạn ghép lại thành một thức. Mỗi thức là một trạng thái chiến đấu hoàn hảo phù hợp với từng hoàn cảnh khác nhau. Thiếu một cái cũng không được. Thiếu một cái là toàn bộ uy lực của môn võ đều giảm nhiều.

May mắn, trong tình thế nguy cấp này, hấn thành công thức tỉnh cả bốn đoạn. Tần cảm thấy thực sự là may mắn vì thời gian luyện tập lại của hấn cũng không dài, nhưng được cái là cơ sở vẫn còn, lại có thực chiến liên tục bù vào và thể chất cũng theo cơ thể biến dị mà tăng lên rất nhiều.

Với một thức hoàn chỉnh, sức chiến đấu của Tần lập tức được tăng lên vài lần. Hiện tại hấn đã hoàn toàn đứng vững trước sự bao vây công kích của đàn quái vật rồi. Nhưng chỉ như vậy thôi là vẫn còn chưa đủ. Sức người là có hạn, với số lượng quái như thế này, hấn không thể nào mà đột phá vào bên trong được. Mà cứ bị vây đánh như thế này thì sớm muộn gì hấn cũng sẽ kiệt sức hoặc xảy ra lỗi nào đó ở một trong bốn đoạn khiến cho không thể duy trì được thức. Khi đó là chết hết.

Bây giờ, hấn cần một điểm để có thể đột phá được qua đàn quái này.

Một điểm gì đó, điểm gì cũng được, chỉ cần có thể tạo ra một lỗ hổng tạo cơ hội cho hấn đột phá vào mà thôi.

Hấn chờ một cơ hội...

- Âm...!!!

.....MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Điểm đột phá

- Âm...!!!

Tiếng nổ đột ngột vang lên, không quá lớn nhưng ở trong trạng thái [Vô – Niệm], khi cảm giác đã được cường hóa, Tần vẫn có thể cảm nhận được một sóng chấn động nhẹ nhàng nhưng hết sức rõ ràng lướt qua cơ thể mình. Lập tức hướng sự chú ý đến nơi có thể là đầu nguồn của làn sóng chấn động, và bằng góc nhìn lớn của đôi con ngươi không tiêu cự, Tần nhìn thấy ở cách đó không xa là cả một mảng lớn quái vật bị thổi tung.

Giống như phải hứng chịu trọn vẹn một cú đâm của người khổng lồ, đàn quái vật vốn dĩ đông nghìn nghịt bị sóng chấn động hất văng đi. Hơn hai chục con quái nằm trong tầm ảnh hưởng mạnh nhất của sóng chấn động đồng loạt ngã rạp về phía sau tạo ra một khoảng trống lớn hình rẽ quạt. Và ở tâm điểm bộc phát của sóng chấn động đó, Tần nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ với mái tóc dài bạc trắng.

Là bé Thương với tám khiên đặc biệt vẫn còn đang âm ỉ chấn động.

Nhìn thấy bé Thương, đôi con ngươi của hắn không tự chủ được mà co lại. Trong một khoảng khắc thất thần, cảm xúc thoáng rung động một chút, và ngay lập tức, vô vàn ý niệm giống như không thể ức chế được mà bùng lên trong lòng. Hắn thất bại trong việc tiếp tục duy trì trạng thái chiến đấu [Vô – Niệm] của mình.

[Vô – Niệm] kết thúc khiến cho động tác của Tần thoáng dừng lại một chút, [Thế - Lực] cũng theo đó mà không thể duy trì. Trong một hai giây ngắn ngủi, nhịp độ tấn công của hắn vậy mà bỗng nhiên giảm xuống một cách rõ ràng. Được dịp, đám quái chen chúc lao lên, áp lực lên hắn lập tức gia tăng vài lần.

Tình huống của bản thân lại trở về với cái trạng thái hòng bết và cực kì nguy cấp như lúc chưa thức tỉnh được lại võ học nhưng tâm tình hiện tại của Tần lại trái ngược hoàn toàn với lúc ban đầu. Không quan tâm lắm đến sự uy hiếp từ đám quái vật xung quanh, ánh mắt của hắn hướng về phía bé Thương và khoảng trống được em tạo ra bằng tấm khiên phản lực của mình. Tần nhìn thấy cơ hội. Cơ hội để hắn đột phá qua vòng vây của đám quái vật này.

- Hự!

Chủ động kết thúc [Dưỡng – Khí], Tần lấy hơi cuối cùng để phát lực tung ra một đòn tấn công cực mạnh, tạm thời đẩy lui lũ quái vật xung quanh ra. [Thất – Bộ] cũng dừng lại bằng một động tác dậm chân, đưa cơ thể về tư thế tấn thủ.

Hắn bắt đầu...

- Đổi Thức...

Ánh mắt tập trung vào bé Thương và tiêu cự thì ngưng tụ.

Đoạn: niệm

[Nhất – Niệm]

Trái ngược với [Vô – Niệm] là tâm vô tạp niệm, [Nhất – Niệm] là khiến cho toàn bộ tinh thần đều tập chung cao độ vào một ý niệm duy nhất, cường hóa ý chí và năng lực hành động của bản thân. Ở trong trạng thái này, mọi hành động của Tần sẽ đều trở nên dứt khoát, kiên định và có lực hơn bình thường.

Đoạn: lực

[Trọng – Lực]

Cơ bắp toàn thân bắt đầu co lại, trọng tâm của thể tấn thủ cũng dần hạ thấp xuống, toàn bộ cơ thể đều chuẩn bị cho một cú bộc phát khinh người.

Đoạn: khí

[Phá – Khí]

Hít một hơi thật sâu rồi lập tức nén hết xuống bụng. Hắn bỏ qua toàn bộ nhịp hô hấp của [Dưỡng – Khí] mà chuẩn bị thiêu đốt toàn bộ ô xi đã được nạp đầy vào trong cơ bắp từ trước để cho một đợt bộc phát cơ năng vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân mình.

Mạch máu và sợi gân hơi nổi lên một chút. Trong tròng mắt, một vài sợi tơ máu nhỏ bé cũng bắt đầu lan dần.

Nói thì dài nhưng thực tế lại diễn ra rất nhanh, toàn bộ quá trình chuyển Thức và xúc lực được Tần hoàn thành trong thời gian không đến một giây.

Cùng lúc đó, hình như có một vài tiếng vọng lụp bụp mơ hồ vọng vào trong tai của hắn, và biến dị cũng lại một lần nữa phát sinh. Tần nhìn thấy vài cụm khói xanh lơ mờ hiện lên trong đàn quái vật. Và tất cả những con quái bị làn khói xanh đó chạm vào đều bỗng nhiên trở nên điên loạn, công kích một cách không khác biệt toàn bộ mục tiêu xung quanh mình. Hiện tượng lập tức trở nên hỗn loạn vô cùng.

Mặc dù chỉ có hai, ba cụm khói xanh và mỗi cụm khói cũng không lớn, chỉ lan đến ba hoặc bốn con quái là cùng. Nhưng toàn bộ đều được tập trung vào cạnh rìa của khoảng trống được bé Thương tạo ra lúc trước khiến cho lỗ hổng lại được mở rộng ra thêm một lần.

Không có thời gian để nghĩ hoặc về những cụm khói xanh, cơ hội đến và hắn phải hành động ngay lập tức.

Trong một khoảng khắc, ngay sau khi đã hoàn thành quá trình xúc thể, Tần dứt khoát dậm chân, kích hoạt nốt Đoạn thứ tư để ghép thành một Thức hoàn chỉnh của mình.

Đoạn: bộ

[Trảm – Bộ]

Giống như một thanh gươm sắc bén được rút ra khỏi vỏ và chém về phía kẻ thù, Tần lao vút ra ngoài, phóng thẳng đến mục tiêu của mình.

Tinh thần và ý chí được cường hóa bởi [Nhất – Niệm]. Thiêu đốt dưỡng khí để nghiền ép tiềm năng thể chất và bộc phát cơ năng tạm thời của [Phá – Khí]. Thủ pháp xúc thể, mượn lực và lấy đà của [Trọng – Lực]. Toàn bộ sức mạnh của Thức đều dồn vào trong bước pháp của [Trảm – Bộ], thứ bộ pháp thuần tấn công trong môn võ gia truyền nhà hắn.

Lực lượng bộc phát to lớn mang đến tốc độ siêu phàm Tần dễ dàng xuyên qua một loạt quái vật cản trước mặt mình. Lưỡi rìu và con dao nắm trong hai bàn tay cũng đồng thời vung về phía sau, vừa để bổ dao, vừa để mượn điểm đặt lực gia tăng thêm tốc độ bút phá lên phía trước của mình.

Thẳng tiến không lùi.

Hai bước, ba bước... năm bước. Lợi dụng cú bút phá bất ngờ, Tần thành công đâm sâu vào trong đàn quái. Khoảng cách giữa hắn và lỗ hổng được bé Thương tạo ra cũng không còn bao xa. Thế nhưng, đến đoạn này thì hắn cũng không thể chỉ dựa vào tốc độ để vượt qua được nữa. Đoạn đầu vì chọn hướng tốt mà hắn có thể một hơi xuyên thẳng qua khe hở hẹp hòi giữa những con quái vật. Nhưng cũng chỉ được một đoạn như thế thôi, bây giờ đám quái đã xuất hiện những con cản ngay trước mặt hắn rồi. Mà thứ bước pháp hiện tại của hắn là không thể chuyển hướng được, chỉ có tiến thẳng cho đến khi nào hao hết cả lực và đã thì mới thôi.

Bị cản.

Nhưng không vấn đề gì. Bước pháp này của hắn điểm mạnh nhất cũng không phải là tốc độ mà là lực sát thương, là “Trảm”.

Chủ động đánh vai, vặn eo ngay khi còn cách mục tiêu một bước và xoay người, toàn bộ động năng lao đến bị hắn chuyển hóa thành lực xoay. Tay phải vung ra, thuận theo chiều vòng xoay mà chặt một phát trời giáng vào cổ con quái vật cản đường. Không giống như khi dùng [Thế - Lực], tốc độ nhanh nhưng lực luôn không đủ. Lần này, cú chặt của hắn mang theo

sức mạnh không lồ. Lưỡi rìu sắc bén dễ dàng cắt đôi cần cổ, chém bay đầu con quái vật trước mặt này.

Lũ quái này dù có bị chém bay đầu thì phần thân thể còn lại vẫn không chết, vẫn có thể hoạt động được như thường. Nhưng dù sao thì một phần cơ thể quan trọng bị phá hủy, con quái vẫn sẽ bị chứng lại đôi chút và cơ thể thì loạng choạng mất thăng bằng. Lợi dụng khoảng khắc đó, Tân tiếp tục tiến lên, áp sát vào người con quái và vẫn bằng động tác xoay tròn đó, hấn nhẹ nhàng lách qua con quái vật cản đường này.

Lực xoay và cả tốc độ tiến lên vẫn còn rất đủ, hấn lại vùng tay trái lên, lưỡi dao dễ dàng liếm qua cổ họng của con quái tiếp theo. Không chém bay đầu nhưng cũng rạch tan cổ họng. Con quái không ngã, nhưng cũng hơi chứng lại một nhịp. Trong cái khoảng khắc đó hấn đã kịp áp sát và vẫn thuận theo lực xoay tròn, cánh tay phải co lại để cùi chỏ ộp thẳng vào mang tai con quái.

Liên tục đánh ngã mục tiêu và lách người tiến lên. Lợi dụng sức mạnh bộc phát ra trong một hơi thở và một lần lấy đà duy nhất, bước pháp vừa tiến lên vừa xoay tròn kết hợp với những đòn tấn công liên hoàn sắc bén, Tân vượt qua đám quái vật cản đường với tốc độ cực nhanh.

Để lại đằng sau một con đường trống không thẳng tắp, hấn thành công đột phá qua vòng vây của đám quái vật, chính thức bước chân vào trong lỗ hổng được bé Thương vừa tạo ra lúc trước.

Hết lực, hết đà, [Trảm – Bộ] không còn có thể tiếp tục duy trì được nữa, mà cũng không còn cần thiết nữa khi trước mặt hấn tạm thời đã không còn kẻ địch. Há miệng, thờ học ra một hơi, cả [Phá – Khí] lẫn [Trọng – Lực] đều không còn vì cả hai đều không phải là chiêu thức có thể duy trì được trong thời gian dài mà chỉ bộc phát theo từng đợt.

Cổ nén cảm giác cháy bỏng trong lồng ngực, cái đau quặn thắt trong ổ bụng và cả sự uể oải mỏi nhừ trong cơ bắp, Tân cố gắng tiến vào [Đường – Khí]. Dưới chân cũng không dừng lại, hấn vội vã chạy về phía bé Thương và hai mẹ con An Nhiên đang chật vật chống đỡ ở cuối cái khoảng trống này.

[Đường – Khí] phát huy hiệu quả rất nhanh, mới chạy được vài bước mà Tân đã cảm thấy con đau nơi lồng ngực và ổ bụng của mình dịu hấn lại, cơ bắp cũng tỉnh táo và có lực hơn vài phần. Khôi phục lại đôi chút, hấn cũng bắt đầu chủ động tấn công, tiêu diệt quái vật để tiến một bước giảm tải áp lực cho ba người con gái.

Sử dụng năng lực của mình, Tân vẫn luôn gắn một sợi tơ vào cần rìu và một đầu thì kết nối trực tiếp với lòng bàn tay phải. Điều khiển cho sợi tơ dài ra và thu lại một cách linh hoạt, hấn vừa chạy vừa quăng rìu, gây sát thương lên lũ quái đứng bên rìa của lỗ hổng, cố gắng cho cái lỗ hổng này không khép lại một cách quá nhanh.

Vừa chạy vừa đánh nhưng tốc độ của hấn cũng không có giảm đi mà theo sự phục hồi của cơ bắp mà còn càng ngày càng nhanh. Mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi trong suốt thời gian hấn chạy qua quá nửa đoạn đường. Cho đến khi...

Khi Tân vừa thu lại lưỡi rìu sau một đòn tấn công, dưới chân cũng vừa phát lực thêm một chút để gia tăng tốc độ thì đột nhiên, một cảm giác ớn lạnh bất chợt chạy dọc theo sống lưng. Da gà toàn thân tự động nổi lên và bản thân hấn thì không tự chủ được rung mình một cái.

Dưới chân phát lực sai lầm khiến cho toàn bộ cơ thể lơ đã mà đổ xuống. Nội tâm không hiểu được mà xuất hiện từng trận hoảng loạn và cùng lúc đó, Tân còn loáng nghe thấy tiếng hét thất thanh của An Nhiên.

Trong lúc đổ xuống, hấn cố gắng co cụm chân tay lại để bảo vệ đầu và bụng theo bản năng. Cả người cũng lật nghiêng đi và bằng một cái liếc mắt, hấn nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng ở ngay phía trên đầu mình.

- Aaaaá.....!!!

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Con mắt trên trần nhà

Một chớp sáng chói lóa lóe lên trong mắt Tân. Mọi thứ bùng sáng rồi lập tức tối sầm lại và bên tai vang lên tiếng nổ đùng.

Giống như là có một trái bom phát nổ ngay phía trên đầu mình vậy, gằn lăm, Tân có thể cảm nhận được áp lực sinh ra từ vụ nổ ghi chặt mình xuống nền nhà rồi sau đó lại bốc lên một chút để tiếp tục ném ra bên ngoài. Sóng nhiệt lướt qua cơ thể, hơi cho bộ quần áo khoác da khoác ngoài trở nên nóng bỏng. Và thật nhiều mảnh vụn nhỏ bé của một thứ gì đó vừa bốc cháy vừa bắn lung tung vào người.

Không thể và cũng không muốn phải đối kháng với xung kích của vụ nổ, Tân tự động co người, vai eo phát lực, thuận thể lăn lông lốc ra ngoài.

Cố gắng mờ mắt và hít sâu, một thứ mùi khét lẹt và có vị đắng ngất tràn vào trong cổ họng. Cảm giác không dễ chịu một chút nào nhưng nó giúp cho đầu óc của hấn tỉnh táo lại đôi chút, thoát khỏi con choáng váng do âm thanh to lớn và ánh sáng mãnh liệt từ vụ nổ bắt ngờ.

Vội vã bò dậy, cũng tiện tay bò riu vào đầu gối của một con quái vật đứng gần. Và vẫn còn trong cái tư thế nửa quỳ nửa bò đó, Tân không tự chủ được mà ngẩng đầu, liếc mắt về hướng của vụ nổ kia.

- Cái gì.....!!!!???

Trợn to hai mắt, cả người cũng sững lại một nhịp khi Tân nhìn thấy hiện trường của vụ nổ. Ở nơi đó, một cụm lửa to lớn, đỏ rực vẫn còn bốc lên nghìn ngút. Và bên trong cái cụm lửa

không lồ đó, một thứ nghèo nàn, thật dài và cũng thật thô to đang điên cuồng ngoạỵ.

Tần rùng mình, trái tim như thể bị bóp nghẹt lại một phát và cảm giác ớn lạnh, sợ hãi lan tỏa khắp toàn thân. Hắn không tự chủ được mà nghĩ đến việc cái thứ kia chỉ cách đầu hắn không đến hai, ba mét. Mà bản thân khi đó còn bị ngã... Không thể tưởng tượng được! Nếu không có vụ nổ kia thì bây giờ hắn chắc chắn là đã chết.

Nhìn cái thứ đang giãy giụa trong ngọn lửa ở giữa không trung, cả người Tần không tự chủ được mà hơi run rẩy. Cái thứ đó giống như rắn, giống như xúc tu nhưng xù xì và gai góc. Ở chóp đầu còn mở ra một cái miệng thật lớn như cửa loài hoa ăn thịt nhưng dữ tợn hơn nhiều khi mọc ra tua tủa răng nhọn xếp thành từng vòng, từng vòng cuốn ngược vào bên trong. Với cái miệng có những hàm răng đáng sợ như thế cùng với kích cỡ khổng lồ thế kia thì đừng nói là một mình Tần, dù có cả bọn mấy đứa đứng chung một chỗ mà bị ngoạm một phát thôi là cũng đi cả lũ. Cái thứ đó còn có một cơ thể thật dài, nghèo nàn uốn lượn bất lên trên trần nhà. Gai góc, lá cây và thi thoảng còn có cả một vài đoạn phân nhánh nhỏ nhỏ bắt ra từ thân chính.

Cụm lửa lớn và sóng nhiệt dần dần tàn đi, thế nhưng trên thân của cái đoạn dây leo khổng lồ và đáng sợ đó vẫn còn thật nhiều đốm lửa nhỏ cũng đều không chịu tắt. Cái dây leo như một con rắn khổng lồ thực sự, nó điên cuồng vung vẩy, quăng quật mong dập tắt được nhưng đốm lửa trên thân đi, nhưng có vẻ không ăn thua. Chỉ thấy những đốm lửa nhỏ đó không những không bị dập tắt mà còn cháy càng ngang càng đượm. Nó giống như một thứ nhựa keo cứng đầu, bám chặt lấy nạn nhân và còn dần có xu thế lan tràn ra nữa.

Ngửa mặt nhìn lên không đến hai giây, Tần cường chế hít vào, rồi lại thở ra, cố gắng bình ổn lại nhịp hô hấp của mình. Hắn phải trở lại trạng thái chiến đấu ngay lập tức. Dù tình hình có trở nên tồi tệ đến mức nào thì hắn cũng không có ý định bỏ cuộc. Nghiến răng, nắm chặt hai nắm tay:

“Cùng lắm là chết thôi chứ gì...”

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Tần vừa chuẩn bị vùng người đứng dậy để chiến đấu tiếp thì...

Giống như có một thứ gì đó kêu gọi trong vô thức, một ý muốn bất chợt nổi lên trong lòng, và không tự chủ được, Tần hơi ngẩng đầu, tiếp tục nhìn lên. Thận theo đoạn dây leo lớn, hắn đưa mắt, nhìn hẳn lên trần nhà. Và ở đó, hắn thấy...

Một con mắt thật lớn, thật đẹp treo ở trên đỉnh đầu.

Con mắt đó đẹp lắm. Hai hàng lông mi cong cong thật dài. Tròng mắt trong suốt, long lanh như mặt hồ hơi gợn sóng. Còn con ngươi thì xanh biếc, thăm thẳm, tĩnh lặng mà xa xăm. Tần cảm giác như thể đây là con mắt đẹp nhất trên thế gian này. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một con mắt đẹp như thế này, kể cả ngoài đời thực lẫn trong thế giới ảo. Nhìn vào con mắt đó, mọi tâm tính trong Tần như lập tức trở về bình tĩnh. Mọi lo lắng, mọi sợ hãi dường như biến mất, trong tâm trí chỉ còn lại một khoảng trống không, bình tĩnh, vui sướng mà an tường.

Tần như trầm mê vào trong ánh mắt đó, quên mất cả thực tại, quên mất cả bản thân. Cơ thể đang xúc thích chuẩn bị phát lực cũng lập tức thả lỏng ra. Sức mạnh tích tụ trong từng thớ cơ bắp dần dần tan biến mất. Cả người hắn ngồi bệt xuống, tê liệt, chỉ có đầu vẫn ngẩng cao và đôi mắt thì mở lớn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Trong mắt Tần, hắn thấy con mắt đẹp kia càng ngày càng trở nên long lanh. Từng vòng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ con ngươi màu xanh lam thăm thẳm. Thế giới dần trở nên mờ ảo, huyền ảo và cái gì cũng đẹp. Cả cơ thể lẫn tinh thần đều triệt để buông lỏng, và hắn thở ra một hơi thật dài, thật dài, thật dài...

- Anh Tần!!!

Dường như có tiếng ai đó kêu gọi bên tai. Âm thanh lớn khiến Tần hơi giật mình một chút. Và ngay sau đó là một bóng tối trùm lên trên mặt, che khuất tầm nhìn, che khuất ánh mắt và cũng che khuất luôn con mắt rất lớn, rất đẹp của hắn.

- Anh Tần!!!

Lại là một tiếng gọi lớn nữa vang lên bên tai, và Tần còn cảm thấy như có ai đó hơi đụng vào mình một chút. Cú đụng khá mạnh khiến cho cơ thể hắn hơi nghiêng đi. Nhưng không đợi cho hắn ngã hẳn ra mà ngay lập tức lại có một bàn tay túm lấy vai áo hắn kéo về. Lần này thì hắn thực sự tỉnh.

- Khặc... ọeeee.....!!!

Cúi người, chống cả hai tay xuống nền nhà mà học ra một hơi, không có khí mà chỉ toàn là nước mắt, nước mũi và cả nước bọt xịt ra tùm lum, thấm ướt đầm cái khẩu trang vải mỏng và dây cả ra mặt kính của chiếc mũ bảo hiểm trùm kín đầu mà hắn đang đội. Mọi thứ nhòe đi và ánh mắt thì cực kỳ chua xót. Tần hấp tấp đưa tay đẩy mặt kính bảo hộ lên, cũng giật phăng cái khẩu trang ra khỏi mũi. Sau đó thì hít một hơi thật sâu, nạp đầy thứ không khí khét lẹt và có vị đắng ngắt vào trong hai lá phổi.

Hắn sống rồi.

Vội vàng thở gấp vài hơi, sau đó cố gắng khống chế lại nhịp hô hấp của mình. Lúc này, hắn mới lại ngẩng đầu, nhìn mọi thứ xung quanh mình. Hắn thấy thân hình nhỏ bé của Thương đứng chắn ngay trước mặt mình, dùng tay phải văng tẩm khiến nện vào mặt của một con quái vật đang lao đến. Hắn thấy Huyền Linh đứng ngay bên cạnh hắn, một tay vung dao, một tay còn lại thì bọc trong lớp giáp xương ăn trực tiếp vào ngực của một con quái khác mà đẩy nó ra. Từ góc nhìn thật thấp của hắn bây giờ, cô trở nên thật cao, và bóng dáng của cô trải xuống đem cả người của hắn bao phủ vào bên trong. Hắn còn thấy An Nhiên cạnh đó, đứng quán vào sau chân mẹ, liên tục kéo ná bắn cung rồi đạn nổ về một hướng nào đó. Những tiếng nổ âm âm liên tục vang lên, kèm theo đó là chớp sáng, cụm lửa và sóng nhiệt từ hướng đó ập về. Cả âm thanh sầm sập như rất nhiều con rắn đang trườn đi, tiếng vụn vút như những chiếc roi dài quật mạnh trong không khí, và cả một thứ tiếng “reng róc” như tiếng gào của loài quái vật nhưng không quá rõ ràng vang vọng từ khắp mọi nơi.

Có nên cảm giác sợ hãi vẫn còn quán quýt trong lòng. Tần chớp lấy vũ khí, rồi loạng choạng nhòm người đứng dậy nhưng...

- A...!?

Cảm giác vô lực và mệt mỏi không hiểu từ đâu bỗng nhiên ập đến. Tay chân đột nhiên rã rời khiến hắn không giữ được trọng tâm mà mất thăng bằng ngã xuống.

- Chết...

Sự sợ hãi lại một lần nữa dấy lên trong lòng, cả cơ thể cũng không tự chủ được mà phát run lẩy bẩy. Hắn xong rồi. Liên tục chiến đấu với cường độ cực cao, lại mấy lần bộc phát cơ năng vượt quá cực hạn cơ thể, cũng có thể cộng thêm tác dụng phụ của [Phá – Khí] đã đến giờ bộc phát, hay còn là do cái trạng thái bất thường mà hắn vừa dính phải. Có thể là vì mọi nguyên nhân, nhưng nói chung lại là cơ thể của hắn đã đi đến giới hạn rồi. Thể lực tiêu hao hết, tinh thần cũng vừa gánh chịu một tổn thương không hề nhẹ nên lộ ra uể oải mà mệt cực kì.

Mọi ý nghĩ tuyệt vọng bắt đầu tràn lan, Tần thực sự cảm thấy là mình sẽ chết. Đúng lúc đó, hắn lại cảm thấy có người chạm vào đầu mình...

- Anh Tần...

Giọng bé Thương.

Em vừa đập ngã một con quái vật, vừa tranh thủ quay đầu lại nhìn thì đúng lúc thấy anh Tân ngã xuống. Thế là em vội vàng đập tẩm khiên vào mặt một con quái vật khác, cũng hơi nghiến răng để dưới chân phát lực đẩy con quái đó đi vài bước, tạo ra một khoảng không gian chống đỡ tranh thủ thời gian chạy quay lại, vội vàng đưa tay...

Ấm áp.

Từ trong bàn tay nhỏ đặt trên đỉnh đầu của mình, Tân cảm thấy từng luồng hơi ấm tỏa ra, rồi nhanh chóng lan truyền đến toàn bộ mọi nơi trong cơ thể hắn. Giống như là được một dòng nước ấm kì diệu cò rửa qua vậy, mọi đau đớn lập tức dịu đi và cơ bắp dường như tỉnh lại. Dòng nước ấm đó cũng quét bay cảm giác sợ hãi vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, cơ thể ngừng run rẩy và sự lạnh lẽo luôn chạy dọc sống lưng khiến cho hắn phải nín da gà cũng bay đi mất.

Tân sức nhớ đến năng lực của Thương.

Tích trữ và truyền lại năng lượng.

Tinh thần tỉnh táo hẳn lại, thể lực không hồi hết những cũng khôi phục lại một phần, ánh mắt Tân lập tức ngưng tụ lại. Hít sâu, gồng mình, cơ bắp toàn thân đồng loạt se lại và phát lực...

Vùng mình đứng dậy một cách đầy bất ngờ, lần này không hề có loạng choạng, cũng không hề còn run rẩy, Tân lập tức quét mắt một vòng xung quanh rồi lao ngay đến vị trí mà bé Thương vừa bỏ lại. [Đường – Khí], [Thất – Bộ] ghép tạm hai Đoạn thành một Thức không trọn vẹn nhưng đủ dùng, Tân tiếp tục vung rìu, trở lại trận chiến còn đang dang dở của mình.

Vừa truyền một chút năng lượng sang cho Tân, bé Thương đã thấy hắn bất ngờ vùng dậy. Còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy hắn chạy lướt qua người mình mà lao vào đánh nhau với lũ quái tiếp. Nhìn bóng lưng quen thuộc lại một lần nữa đứng chắn trước mặt, đằng sau lớp kính bảo hộ của chiếc mũ bảo hiểm, khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng không có bao nhiêu cảm xúc của Thương thoáng nở một nụ cười, nhạt nhòa nhưng tự nhiên và tuyệt đẹp.

...

...MTTH...

- Hãy để mắt biếc đi về nơi xa.

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Đám quái vật này bắt tử

Được Tân thể vào vị trí phòng thủ của mình, bé Thương lại được một chút buông lỏng hiểm hoi trong trận chiến. Mặc dù với siêu năng lực của mình em liên tục hồi phục được lại thể lực và xoa dịu một chút đau trên cơ thể, nhưng về phương diện tinh thần thì lại không. Liên tục phải chiến đấu với cường độ cực cao, mặc dù vẫn chưa có tình huống nào quá mức nguy hiểm nhưng tinh thần căng cứng và cái cảm giác mệt mỏi, uể oải, vô vọng và bất lực dần dần tràn lan trong tâm trí là điều không thể nào tránh được. Dù sao thì em cũng mới chỉ là một cô bé mà thôi. Nhưng bây giờ thì em yên tâm rồi, bởi vì anh Tân đã đến...

- A...!!!

Mới thờ phào ra được một hơi, Thương đã nghe thấy tiếng kêu có đôi phần hoảng hốt của An Nhiên vang lên bên cạnh. Liếc mắt thật nhanh và kịp thời đưa tay ra đỡ lấy cô bé nhỏ, Thương hơi nhún mảy, nụ cười nhạt trên môi cũng tắt.

- Có sao không?

Thuận miệng hỏi một câu, Thương đỡ cho cô bé lấy lại được thăng bằng.

- Hi...! Trượt chân!

Đáp lại bằng một nụ cười, An Nhiên nhanh chóng đứng vững và tiếp tục sử dụng siêu năng lực để tạo ra những việc đặc biệt bản về phía đàn quái vật. Nhìn qua, tâm tình của An Nhiên hiện giờ cũng không xấu lắm.

Khác hoàn toàn với vẻ lo lắng và bất an được hiển lộ rõ qua nét mặt như của Huyền Linh và Thương. Từ sau khi chiến đấu đến bây giờ, An Nhiên càng ngày lại càng tỏ ra hưng phấn một cách bất thường. Mặc dù không quá trực tiếp và rõ ràng, nhưng cái sự bất thường đó vẫn thể hiện ra qua những hành động bộc phát, những tiếng hô hào hừng hực và cái dáng vẻ lúc nào cũng hơi nhún nhảy.

Tạo ra hạt nổ, nạp đạn, kéo ná và buông tay, để cho một tiếng nổ mạnh kéo theo cụm lửa, hoặc là một đám khói xanh nhàn nhạt bùng lên giữa đàn quái vật. Mặc kệ cánh tay lẫn cả cơ thể đều hơi phát ra run rẩy, Anh Nhiên vẫn liên tục sử dụng siêu năng lực của mình với cường độ vô cùng cao giống như thể không hề quan tâm đến tiêu hao vậy. Sau lớp kính của chiếc mũ bảo hiểm, khuôn mặt em tái nhợt, nhưng ánh mắt thì càng ngày càng phát ra long lanh, ửng đỏ. Một thứ cảm xúc hưng phấn và hơi điên cuồng không hiểu từ đâu tới cứ dần dần dâng lên trong lòng khiến cho em không không chế được mà sinh ra ham muốn phá hủy vô cùng mãnh liệt đối với đám quái vật trước mắt này. Cảm giác như chỉ cần nhìn thấy tụi quái vật và đám dây leo thôi là em liền thấy cực kì khó chịu, và khi phá hủy chúng khiến em thỏa mãn cực kì.

Nhìn An Nhiên vẫn cứ hưng phấn bùng bùng sử dụng siêu năng lực mặc kệ cho cơ thể mình đã lại lung lay sắp ngã, Thương im lặng chạm nhẹ vào sau vai cô bé và khởi động siêu năng lực của bản thân, truyền sang một phần năng lượng.

Cảm thấy hơi ấm lan tỏa trong cơ thể, An Nhiên hơi ngừng một chút quay lại nhìn Thương. Đôi mắt to long lanh đỏ ửng nhanh chóng chớp chớp rồi bất ngờ nhoen miệng cười. Sau đó,

cô bé lại tiếp tục tạo ra những viên hạt nổ và kéo nã bắn đi.

Thoảng thờ dài một tiếng, Thương buồn xuống một câu: - Cần thận... - rồi vuron tay về phía Huyền Linh cũng đã cần rắng, mím môi thật lâu và khuôn mặt thì trắng bệch ướt đẫm mồ hôi chống đỡ ngay bên cạnh.

Truyền lại năng lượng, khôi phục thể lực và xoa dịu đau đớn.

Hỗ trợ đồng đội chính là vai trò chính của Thương trong trận chiến này.

Sở hữu một tấm khiên phản lực khá là mạnh mẽ, siêu năng lực nếu dùng cho bản thân cũng hiệu quả hơn việc truyền cho người khác, những điều này có thể biến Thương thành chống chịu chính trong đội hình. Thế nhưng do hạn chế về mặt hình thể, cũng như giới hạn về mặt sức mạnh cơ bắp nên ít nhất là hiện tại, vị trí chống chịu chính vẫn không thể để Thương đảm nhiệm được. Thế nên, Thương chuyển sang hỗ trợ, và siêu năng lực của em cũng rất thích hợp với vị trí này.

Trước khi Tân đến, sát thương chính do An Nhiên đảm nhiệm. Chống chịu chính thuộc về Huyền Linh. Còn Thương là hỗ trợ hồi thể lực và chống chịu phụ đảm bảo cho sự an toàn của An Nhiên. Cũng may là có Thương và siêu năng lực của cô bé, nếu không ba cô gái làm sao mà đứng vững được trước cả đàn quái vật điên cuồng và đông nghìn nghịt.

Lặng lẽ cảm giác một chút tình trạng cơ thể mình, Thương âm thầm gật đầu. Có lẽ còn có thể cố gắng được một chút nữa đi. May mắn mà đoạn thời gian trước em có cơ hội ăn được khá nhiều, tích lũy được một lượng năng lượng tương đối.

...MTTH...

Được tiếp thêm năng lượng từ bé Thương, Tân lại có thể một lần nữa đứng lên, tiếp tục cuộc chiến còn đang dang dở của mình. Lần này, hẳn không phải chiến đấu một cách đơn độc nữa. Có Huyền Linh chắn phía sau lưng, có An Nhiên liên tục hỗ trợ hòa lực, lại có bé Thương đứng bên cạnh phụ giúp một tay, hẳn chiến đấu lộ ra vẻ nhẹ nhàng nhiều lắm.

Lũ quái vẫn có vẻ đông và điên cuồng như vậy, nhưng bản thân tụi này lại không đủ mạnh. Tốc độ thì chậm, lực sát thương thì yếu, phương thức công kích cũng cực kì đơn giản. Thế nên, khi không hình thành được thế vây quanh thì chỉ cần đẩy đủ tinh táo và thật bình tĩnh thì đối phó với chúng thực sự không hề khó. Giống như nhóm của Hùng chiến đấu ở vòng bên ngoài của đám quái vậy. Nhóm bên đó cả ba người đều không hề mạnh, nhưng không tiến quá sâu vào trong đàn quái vật, không bị vây quanh và phòng thủ một cách chắc chắn nên suốt cả một trận chiến dài đều không hề gặp phải một sự uy hiếp thực sự trí mạng nào.

Trong cảm nhận của Tân, tình hình chiến đấu hiện tại đã ổn định lại ở một tình thế có thể chấp nhận được. Thành công hội hợp được với mẹ con Huyền Linh, ít nhất bây giờ thì tinh thần của hẳn không phải quá mức lo lắng nữa. Lỗi lo không còn, hẳn có thể tập trung tinh thần vào một công việc duy nhất thôi, đó là xử lí đám quái vật trước mặt mình.

Khoảng trống mà Tân dùng để đột phá lúc trước đã bị đàn quái vật lấp kín lại, nhưng không sao, một lần nữa đục ra là được. Có người để phối hợp cùng, áp lực chiến đấu lên bản thân giảm hẳn xuống, lại vừa được tiếp thêm năng lượng, cộng với việc duy trì [Đường – Khí], Tân cảm giác như mình vẫn còn có thể tiếp tục được một đoạn thời gian nữa cũng không hề gì. Mặc dù cảm giác đàn quái vật vẫn đông như vậy, nhưng đội hình vẫn chậm rãi tiến lên, đi về hướng cánh cửa thoát ra phía bên ngoài.

- Hây...

- Phập... Khục!

Bỏ riu vào đầu một con quái trước mặt, Tân vận lực thêm một lần nữa để gạt vè, cũng tiện thể đánh tay sang bên cạnh để hất văng con quái về phía đó. Con quái vật chắc chắn sẽ không chết, nhưng việc bị đánh bay đi cộng với ngã xuống sàn nhà chắc chắn sẽ khiến cho nó phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể quay lại được vòng chiến đấu. Hơi lùi lại một bước để lấy đà cho đòn tấn công tiếp theo, Tân tranh thủ liếc nhìn toàn bộ tình cảnh bốn xung quanh một lượt.

Thứ đầu tiên phải kể đến vẫn là quái vật. Chúng vẫn cứ nhiều như vậy, đông nghìn nghịt một mảng và vây kín mít bốn phía xung quanh. Có cảm giác như từ đầu trận chiến đến giờ mà số lượng của chúng đều không hề giảm đi bao nhiêu vậy. Lũ quái này sức tấn công thì yếu, nhưng lại sống dai ngoài mức tưởng tượng. Dù cho có bị chém bay đầu hay chặt ngang thân cũng không chết. Và còn một điều đặc biệt nữa là chúng cũng không hề có máu giống như những sinh vật bình thường. Khi bị tấn công không hề có cảnh máu bắn ra tung tóe mà chỉ có một thứ chất lỏng sền sệt như nhựa cây hơi ứa ra khỏi miệng vết thương một chút rồi lập tức dừng lại ngay. Sau đó thì cả người bắt đầu này mảm, và mặc kệ thương thế nặng đến đâu đều có thể giấy giụa lao vào tấn công tiếp được.

Chiến đấu đến bây giờ, đối thủ của Tân đã không còn mấy kẻ mang hình người hoàn chỉnh nữa rồi. Từ cụt đầu đến cụt tay, cụt chân. Thậm chí có kẻ còn bị chặt mất cả đầu lẫn một bên vai, một nửa bộ ngực. Hay là còn có kẻ đứt khoát bị chặt ngang lưng, chỉ có độc hai chân và một phần bụng dưới, với vô số mầm cây mọc ra tua tủa, nhúc nhích đan xen. Hay thậm chí chỉ là một cái cánh tay, một đoạn cẳng chân rồi rạc cũng không hề an phận. Chúng như tự có sinh mạng của riêng mình mà tiếp tục giấy giụa. Những mầm cây mọc ra từ chúng cũng nhúc nhích, thậm chí còn quấn vào nhau, kết nối nhiều mảnh thân thể không liên quan lại thành một tổ hợp ngẫu nhiên, dị dạng.

Theo trận chiến ngày một kéo dài, đối thủ của Tân cũng càng ngày càng trở nên quái dị. Nhưng được cái, không biết có thể gọi là may mắn hay không khi hình dáng của đám quái vật biến đổi, nhưng sức mạnh của chúng vẫn chẳng tăng lên chút nào. Tân vẫn có thể đứng vững được, thậm chí còn có thể đẩy đội hình tiếp tục tiến lên.

Bỏ qua đám quái thì bắt mắt nhất chính là An Nhiên. Cô bé giống như đang ở trong một trạng thái hưng phấn bất thường vậy. Cả người lúc nào cũng có vẻ như hơi nhún nhảy. Chỉ có thể giới hạn di chuyển trong một cự li rất hẹp thôi nhưng em vẫn hoạt động một cách không ngừng nghỉ, lúc trái, lúc phải, chọt trước, chọt sau. Siêu năng lực cũng phát động không ngừng, liên tục tạo ra những hạt nổ mà bắn đi khắp mọi nơi trên chiến trường, đôi lúc còn bắn cả lên trên trần nhà nữa. Mái tóc dài buông xuống khỏi vành mũ bảo hiểm như một chùm lửa đỏ rực nhảy nhót phía sau lưng. Và dù có cách một lớp kính bảo hộ, hẳn vẫn có thể thấy đôi mắt con bé càng ngày càng phát ra ửng đỏ. Máu đỏ này không giống như là của tơ máu leo lên trên tròng mắt giống như của hẳn, mà nó phát ra từ đôi con ngươi, trong suốt, lung linh giống như của bảo thạch phát ra trong đêm tối vậy.

Có chút bận tâm về trạng thái bất thường của An Nhiên, nhưng hiện tại thì Tân cũng không dám ngăn cản con bé lại. Vì thực sự cũng nhờ có An Nhiên và trạng thái phát huy bất thường này của cô bé mà áp lực chiến đấu lên cả bọn đều giảm đi đáng kể. Bây giờ thì hẳn cũng biết được cái vụ nổ cần sợi dây leo không lồ lại cứu mình từ đâu mà tới. Siêu năng lực hạt nổ của An Nhiên lúc bình thường thì chỉ tạo ra một chớp sáng với vụ nổ lớn mà thôi, sát thương chủ yếu đến từ áp suất do không khí giãn nở đột ngột. Nhưng bây giờ, ở nơi đây, sau vụ nổ thì nó còn để lại một cụm lửa không hề nhỏ nữa. Và giống như khắc tinh của đám quái vật này vậy, một khi bị dính phải cụm lửa thì con quái sẽ bị thiêu cháy thành than. Cả những mầm cây mọc ra cũng không thể giúp ích được gì, mà khi kết nối với những con quái hay bộ phận khác thì lửa còn lan sang và thiêu trụi cả hai luôn một thể. Và có vẻ như, lũ quái mặc dù rất điên cuồng nhưng vẫn có thể nhận được ra thứ gì thực sự uy hiếp được đến mình thì phải. Vì mỗi khi có một con quái nào không may bị thiêu đốt thì đám còn lại lập tức dạt hết ra xung quanh, không dám tiếp cận đến gần ngọn lửa.

Tân cố tình để ý thêm một chút, và từ trong những chùm ánh sáng xuyên thấu qua ô cửa kính, hẳn nhìn thấy vô số những hạt bụi nhỏ li ti như những hạt sương cực mờ ngập tràn trong không khí. Có lẽ hẳn không biết, nhưng đây chính là lớp khí gây mê vốn chứa đầy trong khoảng không gian của thánh đường này. Và mỗi khi hạt nổ của An Nhiên bùng lên, nó cũng tiện thể thiêu đốt cả những hạt bụi khí trong một khoảng không gần đó, tạo ra những cụm lửa sau vụ nổ mà hẳn thấy bây giờ.

Bên cạnh An Nhiên là Thương. Tấm khiên phản lực nắm chắc trong tay chăm chú bảo vệ cho cô bạn nhỏ của mình. Có Huyền Linh cản đằng sau và Tân chắn đằng trước nên áp lực lên Thương cũng không lớn lắm. Lại thêm siêu năng lực thiên nhiên về khôi phục nên hẳn cũng không cần phải lo lắng quá nhiều cho cô bé. Đặc biệt, hẳn còn thấy thi thoảng Thương còn thoáng chạm vào An Nhiên một cái. Cái chạm thoáng qua hết sức bình thường nhưng mỗi lần như thế hẳn đều cảm thấy An Nhiên tinh thần hơn hẳn. Vậy là hẳn lại càng yên tâm về cả hai cô bé.

Tình hình nhìn có vẻ không ổn thực sự thì chỉ có Huyền Linh. Hắn cảm thấy cô thờ dốc. Mặc dù thi thoảng vẫn được Thương truyền năng lượng cho hỗ trợ nhưng Tân vẫn có thể nghe thấy những tiếng thờ gấp gáp, nặng nề phát ra từ cô gái trẻ. Có lẽ cũng đúng thôi vì trước khi hắn đến, cô vẫn luôn phải đảm nhiệm vị trí chống chịu chính trước cả một đàn quái vật khổng lồ. Thậm chí, thông qua những lỗ thủng, vết rách trên tay áo, Tân còn dễ ý thấy vài ba vết nứt trên lớp giáp xương. Và từ trong những khe hở nơi khớp nối, hắn còn thấy một chút giống như là vết máu thấm ra ngoài.

Tình trạng của Huyền Linh thực sự không ổn. Động tác của cô ngày một chậm và tính linh hoạt cũng mất dần.

Tranh thủ thời gian hiếm hoi giữa hai đợt tấn công, hắn ngoái đầu lại. Gặp đúng dịp Huyền Linh cũng ngược mắt lên, ánh mắt cả hai chạm vào nhau, và sự quan tâm, lo lắng lại hiện lên trong đầu.

- Em...!

Sự quan tâm của Tân bật ra thành tiếng, nhưng lại nghẹn lại, âm thanh của hắn khàn đặc, cổ họng thì cảm giác khô khốc và nhói đau bất ngờ.

Hơi lắc đầu coi như đáp lại, Huyền Linh lại mím môi, vận sức đẩy ngã một con quái vật không đầu vừa lao đến bên cạnh mình.

Lũ quái không để cho Tân có quá nhiều thời gian phân tâm đi làm chuyện khác, hắn lập tức bị kéo về với trận đánh hầu như không có điểm kết thúc của bản thân. Thế như giờ đây, trong mắt Tân lại hiện lên một vòng lo lắng.

Tình hình cứ tiếp tục kéo dài mãi như thế này cũng không ổn. Bọn nó là người chứ không phải là máy, bọn nó không thể mãi hoạt động với cường độ cao như vậy trong một thời gian quá dài. Rồi lượng năng lượng bé Thương có thể tích trữ được cũng không phải là vô hạn. Nó sẽ hết, nhanh thôi. Cô bé cũng đã không còn truyền một hơi quá nhiều năng lượng cho mọi người nữa mà duy trì từng đợt nhỏ một, chỉ đảm bảo cho không ai phải ngã gục vì kiệt sức mà thôi.

Còn đám quái, với cái đặc tính gần như bất tử này, chúng trở nên đông vô hạn. Ngoài An Nhiên với viên hạt nổ ra thì không ai có thể thực sự giết chết được chúng. Mà Tân biết, việc tạo ra hạt nổ sẽ tiêu tốn rất nhiều thể lực. Cái biểu hiện tạo ra vô hạn đạn như bây giờ của An Nhiên hoàn toàn là do Thương chống đỡ. Nhưng có vẻ như bé Thương cũng sắp sửa không đỡ nổi nữa rồi. Chưa kể đến việc số hạt nổ tạo ra chủ yếu là được An Nhiên dùng để bắn lên trần nhà, kim chế lại con quái vật phía trên đây, còn dưới này thì chỉ thi thoảng mới bắn hỗ trợ một hai viên đạn nổ với đạn khói xanh mà thôi.

Nhìn tình hình có vẻ lại bắt đầu chuyển biến xấu, Tân thúc ép mình phải suy nghĩ, tìm ra một cách gì đó để giúp cả bọn thoát ra được khỏi cái khốn cảnh này.

Ý nghĩ cấp tốc vận chuyển, ánh mắt cũng nhanh chóng đảo quanh, và Tân thấy, tấm khiên phản lực trên tay Thương đã tích đủ hai chấm và chấm sáng báo hiệu thứ ba, cũng là cuối cùng cũng đã gần đây. Ngay lập tức, một ý tưởng lóe lên trong đầu, và không còn thời gian để mà do dự, Tân quyết định thực hiện luôn.

- Thương! Đưa anh tám khiên!

Cổ nén cảm giác đau rất trong cổ họng, hắn gọi Thương và cũng tranh thủ giắt con dao lại thắt lưng, sau đó chia tay về phía cô bé.

- Dạ...!

Lập tức trả lời, đồng ý theo bản năng, Thương đưa tấm khiên của mình cho hắn mà không do dự một chút nào.

Tấm khiên vào tay, Tân cắt nốt lưới riu đi. Sử dụng cả hai tay để giữ thật chặt hai cái tay cầm, hắn nhắm thẳng vào con quái vật gầm mình nhất mà đập mạnh.

- Bành!!!

Cú đập mạnh phát ra âm thanh không nhỏ. Con quái vật bị đánh bay đi. Chấm sáng cũng hơi lóe lên một chút nhưng vẫn còn chưa đủ. Thấy thế, Tân liền thuận đà đòn tấn công vừa rồi mà tiếp tục hạ thấp trọng tâm, đập thẳng tấm khiên xuống đất.

- BẦHHHH!!!

...

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mọc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Diên cuồng

Nếu tấm khiên phản lực được Thương sử dụng một cách hết sức thụ động khi chỉ dùng để đỡ đòn và chờ cho lực phản chấn tự động tích lũy thì Tân lại chủ động làm ngược lại. Hắn sử dụng tấm khiên như một món vũ khí tấn công thực thụ. Đập vào đám quái vật, đập xuống nền nhà, và sự chủ động của hắn khiến cho tốc độ tích lũy phản lực của tấm khiên tăng lên nhanh chóng.

- Bành...!

Tân vận sức vung tấm khiên lên đập một phát thật mạnh vào mặt con quái vật đang trước. Cú đập mạnh khiến cho cả cái đầu con quái như méo đi một chút và cần cổ thì vận vẹo biến

hình. Con quái bị đập ngã lăn lông lốc còn tấm khiên phản lực thì hơi lóc lên một điểm sáng nho nhỏ không mấy bắt mắt. Điểm báo hiệu thứ ba đã sáng lên hoàn toàn, và vẫn luôn chú ý đến điều đó, Tần nhận ra ngay. Vậy là đã xong, quá trình tích lũy phản lực hoàn thành, tấm khiên đã sẵn sàng cho một vụ bộc phát chấn động cực mạnh bất cứ lúc nào.

Lật ngang tấm khiên ra và cầm bằng một tay, Tần vận lực, lia một vòng lớn. Phần đuôi tấm khiên nhọn hoắt và có cạnh sắc không khác gì một lưỡi dao vể lên một nửa cung tròn, chém lướt vào một đám quái vật vẫn chen chúc đứng trước mặt. Lũ quái vật bấy giờ đã có hình dáng rất là khác nhau, vị trí khác nhau và tốc độ lao vào cũng khác nhau nên một đòn tấn công tấm rộng cũng gây ra sát thương rất là không đồng đều. Có con ngã xuống, có con bị thương nặng, có con chỉ bị nhẹ, mà còn có con thì vẫn giữ nguyên tốc độ lao vào.

Không quan tâm lắm đến hiệu quả sát thương của đòn đánh, Tần lại vận lực, văng ngược tấm khiên lại một lần nữa để đập nốt vào mấy con quái đã lao đến gần nhất. Dưới chân hắn cũng đồng thời phát lực, nhưng không phải tiến lên, mà là lùi về.

Nhanh chóng lùi lại hai, ba bước, Tần rút lui về đến sát vị trí của ba mẹ con Huyền Linh. Tiễn chân hỗ trợ mấy cô gái đập bay một con quái đi, sau đó trở về thế tấn thủ, Tần mở miệng hô lớn:

- Mấy đứa! Chuẩn bị, đột phá...!

Nghe thấy Tần hô thế, cả ba đầu tiên là hơi chững lại một nhịp, rồi sau đó lập tức phản ứng lại ngay.

Huyền Linh đồng thời phát lực cả hai tay, không dùng lưỡi dao mà trực tiếp ấn nắm đấm vào ngực hai con quái trước mặt mình mà đẩy ngã chúng xuống cùng một lúc. Sau đó tranh thủ thời gian, cô xoay người trở lại, đảm bảo cơ thể cùng phương hướng với Tần, chuẩn bị cho một đợt xung phong đồng thời với hắn. Hai cánh tay bọc trong lớp giáp xương cũng buông thõng xuống cạnh người. Cơ bắp hơi thả lỏng để đảm bảo tính linh hoạt cho những đòn tấn công sắp tới.

An Nhiên cũng thôi bắn lên trần nhà nữa. Cô bé nhanh chóng treo cái nã lên cổ, sau đó sử dụng siêu năng lực để tạo ra từng viên hạt nổ nắm vào cả hai tay. Ý định của em hết sức rõ ràng, trong một đợt xung phong đột phá vô cùng cấp tốc, nếu dùng nã để bắn từng viên thì chậm quá. Em sẽ trực tiếp dùng cả hai tay để ném. Cụ li tấn công gần một chút nhưng không sao, cái quan trọng là tốc độ tăng lên nhiều và trong một lần ném còn có thể vung ra vài hạt. Những hạt nổ này em sẽ cố ý tạo ra với uy lực nhỏ hơn để không ngộ thương đến mọi người, mà cụm lửa sinh ra sau vụ nổ vẫn đảm bảo sát thương lên đàn quái vật.

Thương cũng đã rút ra con dao găm dự phòng của mình để làm vũ khí, cũng chuẩn bị tư thế xung phong. Và còn kịp thời chạm nhẹ một cái vào sau lưng Tần, truyền thêm cho hắn một chút năng lượng nữa.

Hơn một giây để cho mấy cô gái kịp thời chuẩn bị, và sau khi chắc rằng mọi thứ đều đã ổn, Tần lập tức hít sâu, cả người hơi cúi xuống, hạ thấp trọng tâm để lấy đà, xúc thế...

Và như một hiệu lệnh cho đợt xung phong đột phá của mình, ngay khi cảm nhận được một luồng hơi ấm từ phần lưng lan tỏa ra toàn thân, hắn đồng thời gồng mình, phát lực...

Đoạn: niệm [Nhất – Niệm]

Đoạn: lực [Trọng – Lực]

Đoạn: khí [Phá – Khí]

Thức: XUNG PHONGGGG!!!!

Bộc phát toàn bộ sức mạnh tích lũy trong cơ bắp cùng với hiệu quả của xúc thế lấy đà, Tần lao thẳng về phía trước. Tấm khiên phản lực được giữ chắc bằng cả hai tay chắn trước người. Và khi tiếp cận được mục tiêu đầu tiên, hắn thuận đà, đẩy cả hai tay để ấn mạnh tấm khiên vào ngực con quái vật. Cùng lúc, một ngón tay hắn cũng kéo lấy một bộ phận giống như là cò súng ẩn phía sau tay cầm.

- ÀMMMM....

Toàn bộ động năng to lớn tích lũy bên trong tấm khiên đồng thời được giải phóng ra trong một khoảnh khắc. Con quái vật đứng mũi chịu sào lập tức bị thổi bay đi. Chấn động cực lớn còn khiến cho không khí như bị uốn cong đi thành một gợn sóng có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Cái gợn sóng đó nhanh chóng khuếch tán về phía trước, tiện thể cuốn lấy toàn bộ những con quái vật nằm trong phạm vi bao phủ của mình. Và giống như một cú đấm của người không lồ gĩa thẳng vào giữa đàn quái vật vậy. Không chỉ đơn giản là bị thổi bay, mấy con quái vật hàng trước còn bị chấn động đập cho bầm dập, tay chân bị xé đứt ra rồi mới trở thành từng viên đạn pháo tiếp tục công kích vào đám đồng loại đứng phía sau mình.

Đàn quái vật lại bị đục ra một lỗ thủng hướng ra phía bên ngoài.

Tần gồng mình, giữ chặt lấy tấm khiên. Dù bản thân tấm khiên này cũng đã có cơ chế suy giảm phản lực tác động ngược lại người sử dụng. Nhưng cú đánh hợp rất nhiều lực vào một đòn của Tần vẫn sinh ra một lực phản chấn khá là đáng kể. Tần đã cố giữ tấm khiên bằng cả hai tay nhưng vẫn bị nó hồi lại đập một phát không hề nhẹ vào bả vai trái.

Không có thời gian để quan tâm đến bả vai và cả một bên cánh tay đang dần dần phát ra ê buốt, hắn nhanh chóng đưa tấm khiên về phía đằng sau, đặt nó vào trong tay của Thương. Rồi tranh thủ trong một nhịp thở ra, hắn mở miệng, hô lớn:

- Chạy!!

Lúc này, mấy cô gái cũng kịp thời phản ứng lại. Cả ba liền cấp tốc nhấc chân, theo sát Tần lao thẳng vào trong lỗ hổng vừa được tạo ra giữa đàn quái vật.

- Hảy!

Vừa chạy Tần vừa tranh thủ quăng rìu, kết liễu một hai con quái vật nằm trên đường đi nhưng chưa gục hẳn mà còn đang lóc ngóc bò dậy. An Nhiên cũng vung tay, ném những hạt nổ của mình vào cạnh rìa của lỗ hổng, hạ gục vài con quái ở đó và để lại vài cụm lửa cản đường.

Lỗ hổng không thực sự đục xuyên qua đàn quái vật nhưng cũng gần rồi, bức tường quái vật đông nghịt chỉ còn sót lại một tầng thật mỏng. Và xa thêm một chút nữa, ở nơi có mật độ quái vật thấp hơn đã là vị trí tiến công của nhóm Hùng, Trầm và Vinh, cùng với con Lu chạy loạn.

- Gâu!! Gừ gừ...

Bên trong lỗ hổng, nhóm của Tần mới chỉ chạy thêm được một đoạn ngắn nữa thôi mà không hiểu bằng cách nào con Lu cũng đã lao vào được tới đây rồi. Sau một khoảng thời gian cố gắng xông vào trong nhà thờ cái mũi nhạy cảm của nó đã thích ứng với thứ mùi nồng nặc lan tỏa khắp nơi. Đột nhiên xuất hiện giữa vòng chiến đấu, rồi trước sự bất ngờ của cả nhóm, nó lập tức chạy lướt qua, ngược chiều với cả bọn và há miệng, tấp thẳng vào chân của một con quái vật đang đuổi theo phía đằng sau nhóm người. Và với cái hình thể đã phát triển đến khá là khổng lồ của mình, chỉ bằng một cú ngoạm với hai cái lắc đầu giằng xé, nó đã nghiền nát đôi cẳng chân con quái vật. Táp thêm hai nhát nữa vào vị trí có với vai kẻ thù, hàm răng to sắc bén kết hợp với động tác giằng xé, con Lu dễ dàng vụn nát cổ và xé ra một mảng thịt nơi vai con quái vật.

Nếu mà chỉ là một sinh vật thông thường, con vật có lẽ đã bị con Lu cắn cho chỉ tụt. Nhưng lũ quái này lại gần như bất tử. Từ trên cái xác, vô số chồi non bắt đầu nhanh chóng nảy

mầm, và những phần cơ thể thì vẫn còn gầy gù. Chỉ là, con Lu cũng chẳng quan tâm cho lắm. Nó chỉ sủa to một tiếng như đe dọa rồi bỏ lại cái xác còn cử động mà nhanh chóng chạy theo, đuổi kịp nhóm Tân.

Có con Lu tham gia vào đội hình, tình thế lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn. Con chó gầy nhom mà Tân nuôi mãi không béo ngày nào nay đã phát dục thành công. Cơ thể phát triển to lớn khiến cho sức lực của nó cũng biến lớn hơn rất nhiều. Con Lu như không biết mệt mỏi mà chạy trước chạy sau, ngang dọc lung tung, nhanh chóng xuyên qua đàn quái vật. Vừa sủa vừa cắn, nó đồng thời đảm nhiệm cả vị trí mở đường lẫn đoạn hậu, khiến cho nhóm người đi chuyển càng dễ dàng hơn.

Từ phía bên kia của đàn quái vật cũng truyền lại tiếng hô xung phong của ba đứa chiến đầu vòng ngoài. Tình thế đang ngày càng trở nên tốt đẹp và tâm tình khấn trương của Tân cũng thoáng buông ra một chút. Tiếp tục vung tay, vừa định quăng riu vào một con quái vật dị dạng gần đó thì...

- RÉCCCC!!!

Một tiếng kêu inh tai cực lớn bất ngờ vang lên từ phía trên đầu cả nhóm. Tiếng kêu của con quái vật trông mắt treo trên trần nhà. Tiếng kêu khiến cho đầu óc cả bọn đều hơi choáng váng, hai mắt như hoa lên một phút nhưng rất nhanh lại khôi phục lại bình thường. Vài đứa dưới chân hơi lão đảo sực chút nữa thì trượt ngã và một cảm giác hoang mang, sợ hãi vô danh cũng dâng lên trong lòng.

Bên trong vòng vây quái vật, nhóm bốn đứa của Tân cắn răng, cố gắng kiềm chế lại cái cảm xúc tiêu cực bất thường ấy mà tiếp tục vung vũ khí, dưới chân cũng không hề dừng lại. Còn nhóm ở bên ngoài, khi tiếng kêu và sự sợ hãi bất ngờ kéo đến, Hùng và Vinh đều vô ý thức mà hơi ngược mắt lên trần nhà. Nhưng may mắn, Trâm ở bên cạnh kịp thời phản ứng, nắm đầu của cả hai thằng mà ấn xuống.

- Đứng...!

Lắc đầu và mở miệng phát ra một từ duy nhất, nhưng từ vẻ mặt nghiêm trọng của Trâm, hai đứa kia cũng không dám làm liều. Nén sự tò mò lại, hai thằng lại tiếp tục chiến đấu, bởi vì khi đối mặt với những thứ không biết, lại trong những lúc nguy cấp như thế này, mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

- RÉCCC...!!!!

Con quái vật trên trần nhà cũng không chỉ dừng lại ở việc kêu gào. Ngoài sợi dây leo lớn lúc trước ra, con quái còn bắt đầu buông xuống vô số những sợi dây leo khác nhỏ hơn một chút. Những sợi này gọi là nhỏ hơn, thế nhưng sợi nào sợi đấy cũng đều phải to bằng cẳng tay trở lên, không có miệng rộng đầy răng nanh nhưng cũng có gai đâm ra tua tủa. Cái đáng sợ nhất là bọn chúng hình như nhiều lắm, buông thông xuống khắp nơi. Mặc dù không linh hoạt được như sợi đầu tiên, nhưng cũng có thể chuyển động được. Những mũi gai nhọn hoạt điện cuồng chuyển động và xuyên thủng mọi thứ trong tầm công kích của mình.

Lũ quái vật bên dưới cũng bắt đầu biến đổi. Bọn chúng không lao ầm ầm vào mấy đứa con người nữa mà ngược lại lao vào với nhau. Vô số chồi non đâm ra từ trên người lũ quái. Những chồi cây đó phát triển rất nhanh, quấn quýt vào nhau và cột chặt lũ quái lại thành một tập hợp thể dị dạng khổng lồ. Cứ đâm bảy hoặc hơn chục con quái vật, kết hợp với một đồng tay chân, mảnh thịt gầy vụn dưới sàn nhà lại kết hợp với nhau thành một khối. Và trong cả khi đang kết hợp, những cái khối đó vẫn điên cuồng nhúc nhích, hướng về phía đám người mà bỏ lại gần.

Khung cảnh trong gian thánh đường bỗng chốc trở nên cực kì kinh dị. Sự sợ hãi trong lòng mỗi đứa cũng càng ngày càng mạnh và ngay cả Tân thì bây giờ cũng đã tái xanh mặt mày, tay chân lạnh toát.

Cũng trong lúc bọn nó không để ý thì từ dưới mặt đất, vô số mầm cây cũng yên lặng mọc lên, càng ngày càng nhanh và chẳng mấy chốc đã cao quá gối. Từ bên trên trần nhà, sâu trong lớp lá cây và dây leo quấn quýt, một thứ sương mù màu hồng nhạt cũng dần dần buông xuống.

Chạy cùng với mọi người, An Nhiên mở to mắt nhìn sự biến hóa của đàn quái vật, cảm nhận sự biến hóa trong tinh thần của mọi người, và cảm nhận cả sự biến hóa trong tâm trí của bản thân. Không chỉ đơn thuần là cảm giác sợ hãi như của những người khác, em còn cảm nhận được một thứ cảm xúc gì đó mãnh liệt hơn. Nó khiến cho máu trong cơ thể em như trở nên nóng rực, cho đôi con ngươi ngày một trở nên thâm đỏ, và cho những suy nghĩ cũng càng này càng táo bạo... Nó giống như là phấn nộ, giống như là điên cuồng. Mặc dù cảm giác rất là vô lý, nhưng không hiểu sao tâm trí em lại như không muốn phản kháng những cảm xúc đó vậy. Để mặc bản thân cho cảm xúc lôi đi, An Nhiên lại gờ xuống cái ná trên cổ mình. Tay phải phát động siêu năng lực, dồn hết năng lượng để tạo ra một viên hạt nổ thật lớn. Rồi không để ý đến xung quanh, không để ý đến mọi người, em dừng lại, nạp đạn, kéo ná và bắn lên trần nhà.

- Uyñh!!!

...

...MITH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137: Chạy và thoát

Viên hạt nổ bay lên, và bị kích hoạt ở đầu đó phía bên trên trần nhà. Vụ nổ ban đầu không lớn, nhưng chùm tia lửa điện sinh ra lại bắt vào đám sương mù dày đặc đang buông xuống. Giống như là bụi bột mì bay trong không khí mà dây đặc đến một trình độ nhất định thì cũng có thể bị kích nổ như bom vậy. Lớp sương mù lập tức bắt lửa, và cụm lửa trong không khí lan nhanh ra như một vụ nổ bất ngờ.

- UỖNH!!!

- Créccc...!!!

Ánh lửa, nhiệt độ và sóng xung kích dội ngược xuống bên dưới, kèm theo đó là tiếng kêu thét ỉng tai của con quái vật. Không chỉ là con quái vật lớn bên trên, những con quái bên dưới cũng phản ứng lại. Vô số cái niêng cùng phát ra tiếng hét, và vô số tay chân cũng như những bộ phận cơ thể được chấp vả một cách lung tung loạn xạ cũng đồng loạt di chuyển cuồng vùng vẫy. Bao nhiêu sợi dây leo buông thõng xuống khi này lập tức bị kéo lên, giăng giữa trong quảng lửa. Và cả những mầm cây đâm ra từ mặt đất cũng như có cảm ứng lại mà đồng loạt co vào, hơi hơi cuộn lại.

Vụ nổ cũng tác động đến đám con người. Tiếng nổ lớn và sóng xung kích bất ngờ làm cho cả lũ đều hơi giật nảy mình lên một cái. Và cả cái tiếng gào thét của con quái vật lớn cũng mang theo một loại công kích tinh thần khiến cho đầu cả bọn óc hơi choáng váng.

Hai mắt thoáng hoa lên và dưới chân như giẫm hụt một cái khiến cho cả cơ thể hơi khụy xuống. Nhưng lập tức gạt mình tỉnh lại, Tân lấy lại được thăng bằng ngay. Hắn cũng nhanh tay tóm lấy lưng áo của bé Thương vốn vẫn chạy ngay bên cạnh, chỉ cách đằng sau hắn một đoạn nhưng giờ đã loạng choạng và gần như sắp sửa ngã sấp xuống.

Từ phía đằng trước truyền đến vài tiếng la thất thanh. Xuyên qua đàn quái vật, Tân nhìn thấy nhóm của Hùng. Có vẻ như, dù đứng khá gần ngoài cửa ra nhưng họ vẫn chịu một chút tác động từ vụ nổ thì phải. Nhưng hình như cũng không nhiều lắm vì hắn thấy họ chỉ bị ép cho thoáng lùi lại chứ không ai ngã xuống cả. Vậy là không sao.

Hơi ngừng lại một chút để ổn định lại trọng tâm, Tân cũng tranh thủ thời gian liếc mắt nhanh về phía sau quan sát tình hình. Hắn thấy Huyền Linh cũng hơi lão đảo chạy nghiêng về một bên. Nhưng cô gái nhanh tay cầm lưỡi dao vào thân một con quái vật cạnh đó để làm điểm tựa và phát lực, vừa đẩy con quái đi, vừa ổn định lại trọng tâm cơ thể của mình. Lưỡi dao hơi kẹt lại một chút, Huyền Linh quyết đoán buông tay, bỏ luôn con dao đó đi. Mấy con dao găm này không đáng giá vì bọn nó có rất nhiều. Mỗi khi tìm thấy thì đều giữ lại nên bây giờ đũa nào cũng có ít thì một hai con phòng thân, nhiều thì bốn năm con hoặc cũng có thể là hơn thế nữa.

Con Lu phản ứng là kịch liệt nhất. Khi vụ nổ xảy ra thì nó vốn đang lao nhanh giữa đàn quái vật. Chấn động từ vụ nổ và công kích tinh thần từ tiếng gào của con quái lớn lập tức dồn ngã nó xuống đất. Quán tính từ tốc độ chạy nhanh tiếp tục đẩy nó đi, va thẳng vào mấy con quái vật trước mặt khiến cho cả đám ngã thành một đoàn. Con Lu lập tức vùng dậy, thân thể to lớn căng đầy cơ bắp hầu như chẳng chịu chút tổn thương nào. Trái lại, lũ quái sau khi hợp thể với nhau thì đúng là cũng to lớn thật, sức mạnh cũng như khả năng chống chịu cũng tăng lên một mảng lớn nhưng tinh linh hoạt và khả năng giữ thăng bằng lại giảm xuống rất nhiều. Đồng tay chân lộn xộn giăng giụa, cào đánh về phía con Lu nhưng có vẻ chẳng ăn thua còn bị nó quay lại cắn cho đứt lìa từng mảng một.

Thoáng thấy An Nhiên cũng vẫn còn đứng thẳng. Tân hơi thở phào một cái. Cả đội hình tiếp tục di chuyển. Thế nhưng, chỉ vừa mới quay đầu, chưa chạy được hai bước thì hắn lại nghe thấy tiếng tiếng gọi của Huyền Linh vọng lên, lần này nghe có vẻ nức nở rõ ràng:

- Anh Tân...!

Vội vã quay lại, hắn thấy mọi người đều bắt đầu di chuyển rồi nhưng chỉ riêng một mình An Nhiên là vẫn còn đứng đó, cái tư thế giữ nguyên như lần cuối cùng hắn nhìn thấy vậy. Và giống như nát đi chèo chống, cô bé hơi nghiêng người, ngã thẳng tấp xuống nền nhà.

Huyền Linh đã chạy tới cố gắng xóc An Nhiên lên ôm vào trong lòng. Tân và Thương cũng vội vàng chạy quay về, trong lòng càng là lo lắng bất an.

- An Nhiên! Con ơi...!!!

Vứt bỏ cả hai con dao găm sang bên cạnh, Huyền Linh ngồi bò quỳ dưới đất, tay ôm lấy An Nhiên, cả người vừa lắc lư vừa gọi, trong tiếng nói mang rõ vẻ nức nở nghẹn ngào.

Tân chạy đến ngay sau đó. Đầu tiên, hắn đặt tay nắm chặt lấy vai Huyền Linh, hơi vỗ nhẹ nhẹ để cho đôi vai bà mẹ trẻ bớt đi đôi phần run rẩy. Sau đó, hắn nhanh chóng cúi xuống, vội vàng tháo cái mũ bảo hiểm của An Nhiên ra. Vung đi một bên gắng tay và đặt cả cái lòng bàn tay trần đó lên đầu của con bé. Tân thấy trán An Nhiên nóng rực lên nhưng cả cơ thể thì lại lạnh ngắt đi. Hai mắt con bé nhắm chặt, làn da tái nhợt. Mồ hôi túa ra và hơi thở thì mong manh vô cùng. Sự lo lắng trong lòng càng trở nên dày đặc, nhưng chưa kịp nói gì thì An Nhiên đột nhiên nhắm mắt một cái. Sau đó, con bé mở mắt.

- Mẹt...!

An Nhiên thì thảo, âm thanh nhẹ bằng, nhỏ như tiếng muỗi kêu và khuôn mặt hiện rõ nét tiêu tụy thì cố gắng gạt ra một nụ cười nhợt nhạt.

Đúng lúc này, bé Thương cũng vừa vịn chạy đến. Nhìn thấy sắc mặt của An Nhiên và kịp nghe thấy câu nói của em, Thương lập tức đưa tay ra, chạm nhẹ vào người cô bé và phát động siêu năng lực.

Năng lượng được Thương truyền sang, sắc mặt của An Nhiên lập tức tốt lên trông thấy. Thấy vậy, Tân liền vội vã vỗ nhẹ vào vai Thương nhắc nhở:

- Chừng mực. Giữ lại đủ mình dùng.

Thương hơi ngược mắt lên nhìn Tân một chút rồi gạt đầu, dừng việc truyền năng lượng lại. Lúc này, sắc mặt của An Nhiên đã khôi phục tốt hơn rất nhiều, cơ thể đã ấm lên và hơi thở thì vững vàng, đều đặn. Con bé đã bắt đầu bỏ ra khỏi vòng tay của Huyền Linh và cố gắng đứng lên một lần nữa.

Tân thì cấp tốc quay đầu, đảo mắt tìm bốn phía xung quanh. Hắn gọi:

- Lu!

- Gâu!!

Từ đâu đó trong đàn quái vật vang lên một tiếng sủa đáp lời. Sau đó là một cái bóng to lớn, đen kịt lao ra và cấp tốc tiếp cận vị trí của cả nhóm người.

- Tap... Xoẹt xoẹt xoẹt...

Lúc nào cũng giữ cái vẻ hào hứng và tích cực vượt mức cần thiết như một con chó nhỏ, con Lu chạy chồm tới. Rồi như không khống chế được sức mạnh và tốc độ, nó không dừng lại được một cách bình thường mà trượt rê đi trên đất, thậm chí còn ngã đánh lăn một vòng rồi mới lại hấp tấp tấp bỏ dậy, chạy chạy nhảy nhót quay trở về.

- Gâu! Học học học...

- Ngoan nào. Đứng im...

Tân ra lệnh, một tay cũng tóm lấy phần da trên đầu con Lu, hơi ấn nó lại để hạn chế đi bớt cái sự hưng phấn quá mức cần thiết. Sau đó hắn quay ra, dứt khoát nhấc bổng cả người An Nhiên lên mà đặt cô bé lên lưng con chó.

- A...!!!

An Nhiên phát ra một tiếng kêu hoảng hốt. Ngay sau đó, cô bé cũng hiểu ý mà bám chặt vào lưng con Lu. Trên người con Lu vẫn còn mặc một cái áo tự chế đơn giản bằng vải bò dày, có nhiều túi nhỏ và có cả mấy sợi dây đai bằng da cố định. Bây giờ, mấy cái đó lại trực tiếp trở thành điểm tựa để cho An Nhiên bám càng chắc vào lưng của nó. Cô bé luôn cả hai tay vào vòng dây đai quấn quanh ngực, luồn cả hai bàn chân nhỏ vào vòng dây đai quấn quanh hông, cả người nằm úp sấp, bám thật sát vào lưng con Lu. Vậy mà còn thích thú, đôi mắt theo lại cong cong và miệng phát ra tiếng cười khanh khách.

Thấy vậy, Tân khẽ gạt đầu. Ở bên kia, Huyền Linh cũng đã lau nước mắt đứng dậy. Tân lập tức khẽ hô một tiếng:

- Đi...!

Cả bọn lại bắt đầu chạy về phía lối ra bên ngoài.

...

Ở phía bên ngoài, vụ nổ lớn bất ngờ và tiếng hét của con quái vật khiến cho cả ba đứa đều hơn choáng váng. Sau đó là sự bạo loạn của đồng dây leo. Điều đáng nói ở đây là càng gần rìa ngoài của gian thánh đường thì đám dây leo lớn đó càng trở nên dày đặc. Và khi chúng trở lên bạo loạn thì rất tự nhiên mà nhóm ba đứa toàn là người bình thường như của Hùng bị đẩy bật ra ngoài.

Lũ quái con cũng tràn ra theo. May mà những con lớn một chút còn đang bận kết hợp, lũ đuổi theo toàn là những con nhỏ hơn một chút nên ba đứa hỗ nhau đẩy trở về, cố gắng giữ vững được vị trí của ra.

Từ bên ngoài nhìn vào, khi thấy nhóm của Tân dừng lại một chút thì trong lòng đứa nào cũng cảm thấy lo lắng, nhưng lại không có bao nhiêu sợ hãi. Hùng còn hô lên một tiếng rồi hùng ác đẩy mạnh một đoạn vào bên trong. Hai đứa còn lại tất nhiên là cũng kịp thời theo sát.

- Anh Tân!

- Anh Tân...!

- Sao không...?

- Ồn chứ...!?

Chiến đấu căng thẳng khiến cho đứa nào cũng mệt rã và cổ họng thì khô khốc, phát ra đau rát, tụi nó chỉ hô ra được những câu đứt quãng thể hiện sự lo lắng của mình. Có vẻ như vấn đề bên trong đó cũng không lớn lắm vì bọn nó thấy nhóm Tân lại lập tức di chuyển ngay, tốc độ còn tăng lên, nhanh hơn so với trước. Lo lắng tan đi và sự hào hứng dâng lên trong lòng, tụi nó lại cố gắng đẩy một chút tiến về phía trước.

Lấy di chuyển là chính và do đàn quái vật vẫn chưa ổn định được lại, nhóm Tân chạy rất nhanh. Nhanh chóng xuyên qua đàn quái, Tân đã có thể thấy rõ ràng ba đứa bên ngoài đang vừa đánh vừa hô. Ở ngoài rìa này, không ngờ lũ quái lại có vẻ nhiều hơn phía bên trong một chút, nhưng lại cũng có nhiều con quái nhỏ hơn, chưa kết hợp nhiều vào với nhau. Đã rất gần cửa ra rồi, Tân dứt khoát vung tay, hô lớn với ba đứa ngoài kia:

- Chạy...!!!

Hùng lập tức quay đầu, hô theo hai đứa còn lại chạy ngay. Khoảng cách hai bên đã không còn xa nữa mà hấn cũng rất tự tin vào ông anh của mình.

Ở bên trong, thấy bọn nó hiểu ý, Tân cũng yên lòng. Âm thầm thêm lực vào hai chân, hấn tăng tốc độ chạy, lao vào vừa đung, vừa đẩy, vừa chém, gạt ra những con quái vật cuối cùng. Cả lũ bốn người một chó lao bắn ra khỏi nhà thờ.

Ở bên ngoài này chỉ có lẽ tẻ vài con quái vật vừa nãy lao ra theo bước chân của nhóm Hùng. Nhanh chóng tiếp cận từ đằng sau, Tân vung tay, thuận thế đẩy thêm một cái khiến cho một vài con ngã lộn lổ. Mấy con còn lại phân tán hơn cũng chẳng đáng lo, hấn dẫn theo cả nhóm chạy thẳng ra phía ngoài đường.

Ngoài đường, Tân vừa chạy vừa cấp tốc đảo mắt nhìn quanh. Và hấn lại nhìn thấy ba đứa thẳng Hùng lại đang loay hoay cạnh cái xe ban nãy. Cái xe này vẫn chưa sửa xong. Tự nhiên, có một chút điên tiết nổi lên trong máu, hấn lại vung tay, gào cổ gào lên:

- Chạy! Chạy! Bỏ xe! Chạy!!!

Nghe vậy, Trâm và cậu nhóc Vinh lập tức chạy ngay. Còn tên Hùng? Ban đầu hấn cũng chạy nhưng vừa được hai bước lại lập tức giật trở về, chui vào trong xe và lòi ra hai cái ba lô to tướng, sau đó mới lặc lư đuổi theo chạy cùng.

Thấy thế, Tân vẫn còn cảm thấy một chút điên tiết nhưng không tài nào mà giận lên cho được. Hấn hô nhẹ một tiếng rồi dẫn cả nhóm phía sau đuổi theo. Không lo lắng lắm vì siêu năng lực của Trâm sẽ dẫn cả bọn chạy theo hướng có lẽ là an toàn nhất.

Sau lưng bọn nó, thoáng qua những ô kính vẫn thấy chút ánh lửa. Vài sợi dây leo lớn phá kính mà ra, mang theo hơi khói vung lên điên cuồng. Và lũ quái vật tràn ra ngoài cửa chính, lao xuống lòng đường.

...

- Rồi sẽ có một ngày em chẳng còn sợ hãi,

Anh mỉm cười “Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Trở về

Dẫn theo Huyền Linh và Thương, Tân dẫn cả hai cầm đầu chạy đuổi theo nhóm của Hùng. Còn Lu chờ theo An Nhiên thì còn chạy trước hần một chút. Cách đằng trước một đoạn, nhóm Hùng đã di chuyển được một khoảng cách và rẽ vào một con hẻm nhỏ trên đường. Tạm thời mất dấu, nhưng Tân không lo lắng điều này vì con Lu chắc chắn sẽ dẫn hần theo kịp.

- Ò ò o o ọ!!!

Ở phía sau, tiếng gào rú của đám quái vật người cây bắt đầu nhỏ dần và có vẻ bất lực. Diễn cường tăng tốc, nhóm Tân cách nhà thờ xa dần. Thình thoảng ngoái đầu nhìn, hần thấy đám quái bị bỏ lại ngày càng xa rồi mất hút khi cả bọn xông vào con hẻm nhỏ mà nhóm Hùng rẽ vào lúc trước.

Bám theo con Lu, nhóm Tân chạy lắt léo qua nhiều góc ngách, xiên qua những tòa nhà đổ nát xiêu vẹo. Mồ hôi vã ra như tắm, các bó cơ thì bắt đầu đau nhức rã rời, mỗi khi không còn cô họng thì bóng cháy nóng rực, hần dần đạt đến giới hạn nhưng vẫn cắn răng chạy nhanh mà không dám thả chậm tốc độ. Ở đằng sau, tình trạng của Huyền Linh và Thương cũng không tốt hơn bao nhiêu. Sắc mặt cả hai tái mét, hai hàng lông mày nhũn chặt lại tỏ vẻ đau đớn theo từng bước chạy nhưng vẫn cố chịu đựng bám theo Tân, cố gắng không tạo ra nhiều gánh nặng cho hần.

Nằm trên lưng con Lu, An Nhiên lại tỏ ra tốt hơn nhiều lắm. Con bé khá hào hứng khi được con Lu chở đi dưới tốc độ cao. Hai chân kẹp chặt lấy eo con chó, một tay thì nắm chặt chiếc đai quanh cổ, con bé giờ cánh tay còn lại lên cao như một biểu tượng chiến thắng khi đám quái vật bị bỏ lại đằng sau hoàn toàn. Thêm một lần biến đổi, tiến hóa năng lực, có vẻ như tính cách của con bé cũng bị biến đổi thêm một chút so với trước kia.

Mất khoảng một phút, nhóm Tân xuyên qua con phố cạnh Nhà Thờ Lớn đến một đoạn đường lớn khác. Ở bên này, nhóm Hùng đang đứng chờ sẵn ở cạnh một cây đèn giao thông bên kia đường. Cả bọn gặp nhau, lúc này đã hoàn toàn không thấy bóng dáng đám quái vật người cây hay nghe thấy âm thanh gào rú của bọn chúng nhưng để cho chắc, Tân vẫn vẫy tay kêu gọi mọi người chạy xuyên qua một con phố nữa.

Dừng chân trước một tòa nhà ống ba tầng còn lành lặn, Tân kêu Trâm thả máy bay flycam ra kiểm tra kỹ quanh một lượt. Ban nãy đánh nhau, rồi bỏ chạy, bọn nó không quan tâm đến con flycam này, nhưng nó có một chức năng là nếu không được ai thao tác sẽ tự động đi theo bộ điều khiển. Mà bộ điều khiển vẫn luôn treo trước ngực của Trâm nên tính ra nó còn đến trước cả nhóm của thằng Tân một chút. Cũng phải nói là con máy này có quá pin trâu, nghe bảo là dùng vật liệu mới, công nghệ mới chế tạo, một quả dùng được nửa ngày nên mới đủ sức để hoạt động trong môi trường khắc nghiệt sau tận thế.

Mất một chút thời gian thăm dò, nhận thấy khu vực bao quanh tòa nhà khá an toàn, đám quái vật nắm đầu người gần nhất cũng phải cách xa hơn năm trăm mét, Tân quyết định chọn căn nhà trước mắt làm chỗ nghỉ ngơi tạm thời.

Phá cửa xông vào, Tân lập tức ra lệnh cho mọi người cẩn thận tra xét kỹ càng hết một lượt. Mặc dù Trâm nói rằng cô không thấy có cảm giác nguy hiểm, nhưng năng lực của Trâm rất là bị động, lúc linh lúc mất linh. Với lại sau chuyện gặp ở Nhà Thờ Lớn vừa rồi thì cứ cẩn thận không đi đầu mà thừa cả.

Căn nhà ống ở giữa lòng thủ đô này khá hẹp, Tân dẫn con Lu tìm kiếm mọi góc ngách từ tủ quần áo, gầm giường, tủ bếp, không bỏ qua bất cứ chỗ nào khả nghi. Sau khi kiểm tra kỹ càng, biết được căn nhà này an toàn thì hần vẫn leo lên gác thượng quan sát xung quanh một chút rồi mới đi xuống phòng khách ở tầng một với mọi người. Đóng kín cửa chính, kéo rèm và cửa sổ lại xong, Tân liền đặt mông xuống ghế salon ngồi. Tinh thần căng lên như dây đàn được buông lỏng là những cảm giác xấu lức tức ập tới.

Đầu tiên là cơn khát cháy cổ khiến hần phải móc vôi chai nước sạch trong ba lô ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Cảm nhận dòng nước mát lạnh tràn xuống cổ họng, hần thấy mình tỉnh táo lại đôi chút, cơn đau và nhức mỏi âm ỉ trong các bó cơ cũng được giảm xuống. Nhưng sự mệt mỏi chẳng những không giảm mà lại còn tăng lên đáng sợ. Mệt ở đây không chỉ là về thể xác mà là càng nhiều hơn đến từ tinh thần. Mệt đến mức chỉ muốn nhắm mắt nằm bất động, nhưng bây giờ hần chưa thể làm điều đó vì vẫn còn việc phải làm. Uống liên tục hết hơn nửa chai nước xong, Tân cố lết thân thể cúi xuống giúp con Lu uống nước.

Trong khi đó, những người khác cũng giống như Tân, mỗi người một chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực. Nước là khởi nguồn của sự sống và bây giờ là lúc nó phát huy hiệu quả cao nhất.

Uống hết nửa chai nước xong, Hùng cảm thấy sáng khoái hết cả người không nhịn được hô lên:

- Ha ha! Chúng ta sống rồi...!

Nghe vậy những người khác cũng bắt gặp hé miệng cười, ngay cả người thường có biểu hiện lạnh nhạt như Thương cũng kéo dần lông mày mỉm cười.

Uống đủ nước xong, cả bọn mệt lử ngồi ngầy người trên bộ ghế sofa tạm nghỉ. Đến lúc này Tân mới có thời gian quan sát kỹ hơn bên trong căn nhà. Đúng như hần hình dung từ bên ngoài, căn nhà ống này khá hẹp, nhưng lại kéo dài về đằng sau như bao ngôi nhà mặt phố, cố gắng tận dụng miếng đất ít ỏi một cách cao nhất. Toàn bộ gian phòng khách có diện tích chỉ khoảng mười hai đến mười ba mét vuông, chỉ một bộ bàn ghế sofa gần như chiếm hữu gần hết không gian rồi. Từ bên dưới ti vi khá nhỏ, nhưng cái tivi ở trên lại rất lớn, ngoài ra có thêm một cái bình hoa là hết đồ nội thất rồi. Khá là đơn giản cho một ngôi nhà mặt phố, nhưng ít đồ được cái không gian cũng có vẻ đỡ chật chội hơn. Ngay sau phòng khách là cầu thang bước lên tầng hai, còn sâu hơn nữa là gian bếp, nhà tắm và nhà vệ sinh. Nhìn hết một lượt hần cảm giác cũng khá là ấm cúng đấy chứ.

Sờ lộp da ghế sofa, Tân cảm thấy một lớp bụi mỏng, điều này cho thấy căn nhà đã lâu rồi không có người. Nhìn nội thất ngăn nắp bên trong, nhớ tới cái khóa lớn lúc phá cửa, hần đoán chủ nhân của ngôi nhà này vốn không ở đây khi xảy ra trận động đất hoặc là đã chủ động chạy nạn đi sau đó. Không biết bây giờ họ thế nào? Hần tự hỏi bằng quơ mà chả cần biết câu trả lời.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ lung tung, bỗng Hùng cất tiếng hỏi hần:

- Em kiểm gỗ đốt một đồng lửa lên cho sáng và ấm cúng nhé anh Tân?

- Được... - Tân đồng ý, nhưng hần cũng không có ý định đứng dậy giúp đỡ hay hỗ trợ gì. Hần thực sự quá mệt mỏi rồi, một khi ngồi xuống là không thể đứng lên được nữa.

Ngồi sát bên cạnh, Thương và hai mẹ con Huyền Linh cũng giống như hần, ật ngửa trên chiếc ghế sofa dài không muốn nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay.

Hùng bắt đầu đi kiếm vật dẫn lửa, cậu nhóc Vinh cũng đi theo. Trận chiến vừa rồi, nhóm ở ngoài mặc dù cũng rất cực khổ nhưng áp lực không lớn như bên trong, ai cũng đều mệt nhưng vẫn còn dư chút sức. Trăm thì lục lọi trong túi quần túi áo để tìm đồ đánh lửa. Cũng giống như dao găm, mấy thứ như bật lửa thể này bọn nó nhìn thấy cũng thường nhật quá vài cái để phòng.

Mất khoảng vài phút, Hùng và Vinh quay lại. Trên tay cả hai lúc này là một đồng sách vở giấy báo và bàn ghế gỗ loại mini. Không tìm được gỗ vụn cả hai bảo nhau dùng chỗ giấy này nhóm lửa thay thế. Sổ sách này chắc là của người con chủ căn nhà này. Nhìn vào nội dung, Tân thấy toàn là sách lớp ba, điều này nói lên đứa nhỏ chắc chỉ chạc tuổi An Nhiên. Kê thờ dài một hơi tiếc thương cho đứa bé chủ nhà, rồi trong khi hai cậu em chuyển cái bàn ra chỗ khác chuẩn bị đốt một đồng lửa ở giữa nhà thì hần cúi xuống lật mấy cuốn sách rồi nhặt tờ báo cũ lên xem. Ngồi sát bên cạnh hần, Thương và An Nhiên cũng tò ra khá hứng thú với chỗ sách báo. Cả hai lục lọi rồi mỗi người cầm lấy một cuốn sách, Thương thì cầm cuốn sách khoa học những câu hỏi vì sao còn An Nhiên thì chọn truyện cổ tích.

Huyền Linh thì vẫn ngồi bất động, cô gái có vẻ mệt mỏi hơn mọi người rất nhiều nên muốn nghỉ ngơi nhiều hơn. Trong nhóm, Huyền Linh chắc là người mất nhiều sức nhất. Vì lúc chiến đấu trong nhà thờ, ngoài Tân ra thì Huyền Linh là người chịu nhiều áp lực nhất. Cô phải sử dụng siêu năng lực để chống trả đám quái vật trong một khoảng thời gian khá dài nên hậu quả để lại tương đối nghiêm trọng. Vì không giống như những người khác, siêu năng lực của cô cực kì hao tổn thể lực. Khi các bộ cơ khi được lớp giáp xương bao phủ thì sức mạnh được tăng lên nhiều lần, như điều này đồng nghĩa với việc phải gánh chịu áp lực vận động cũng lớn hơn. Mặc dù trước đó cô cũng rèn luyện qua, nhưng thời gian quá ngắn không đủ để các thứ cơ thích ứng với vỏ bọc mới được. Bây giờ giải phóng năng lực, thả lỏng cơ thể thì những cảm giác xấu ập đến khiến hai tay mỏi nhừ. Tuy không ảnh hưởng đến hành động nhưng khá là khó chịu.

Dọn cái bàn qua một bên xong, Hùng liền loay hoay dùng mấy cuốn vở nhóm lửa. Vừa hành động hần ta vừa nói liên mồm về những điều mình vừa khám phá được, như dưới bếp bình ga vẫn còn rồi nước vẫn chưa bị mất hần có thể lấy sử dụng được. Rồi ở dưới bếp khi nãy hần ta đã nhanh trí đun một nồi nước lớn, sắp sôi rồi, tí nữa mọi người sẽ dùng nước nóng rửa vết thương và vệ sinh cả nhân qua cho đỡ khó chịu. Cứ vừa nói vài câu là Hùng lại tự khen về sự thông minh của bản thân, rồi suy nghĩ sâu rộng ra sao. Tuy lảm lòi thật nhưng tiếng nói liên tục của Hùng giúp bầu không khí ngột ngạt sinh động hẳn lên.

Nghe Hùng kể về những hành động cậu ta vừa làm Tân cảm thấy rất tốt nên gật đầu đồng ý liên tục. Hần không ngờ cậu em bựa đời này cũng có lúc thông minh và chu đáo ra phết.

Lửa cháy lên, không khí lạnh lẽo và u ám của ngôi nhà lâu không có người ở nhanh chóng bị xua tan. Cũng trong lúc đó, tiếng nước sôi từ dưới bếp vọng lên. Thế là cả bọn chia lượt rửa ráy vệ sinh, ba chàng trai bởi hành động nhanh gọn được ưu tiên trước còn mấy cô gái thì ở sau. Nồi nước khá lớn nên sử dụng được thoải mái, đây là suy nghĩ của các chàng trai còn những cô gái thì không biết được.

Rửa ráy sạch sẽ xong là cả bọn chuyển qua khâu xử lý vết thương. Tuy đám quái vật người cây yếu và sát thương không lớn, nhưng số lượng của bọn chúng lại rất đông. Trong lúc chiến đấu, vết thương lớn thì không có nhưng ai cũng chịu những vết thương nhỏ như xây xước bầm dập cả. Mấy cái này xử lí đơn giản thôi vì hộp cứu thương đưa nào cũng có. Trăm lại được học qua nên việc xử lý vết thương hoàn toàn do cô ấy phụ trách.

Vừa xử lý xong vết thương, mọi người ai cũng cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Nhưng vấn đề khác lại tới. Sự mệt mỏi bắt đầu chuyển thành cơn đói khiến cả bọn bắt đầu cảm thấy khó chịu. Mà thức ăn mang theo để trên chiếc xe bán tải lúc nãy chạy trốn gấp quá không kịp mang theo nên giờ chẳng có gì để ăn cả. Tân đang nghĩ là hần có nên chạy ra ngoài tìm chút đồ ăn về lấp bụng hay không thì thằng Hùng lại tùm tùm cười và lòi từ sau lưng ra hai cái ba lô mà hần đã cố tình chạy quay lại lấy khi bỏ xe. Từ trong đó hần lòi ra kẹo socola, bánh đậu xanh, sữa đặc và cả bánh mì. Toàn những đồ mà trước đó đi qua một cái siêu thị mini còn khá là nguyên vẹn bọn nó tiện tay lấy. Những đồ này là thức ăn trước tận thể, sẽ không chất lượng bằng thịt hay rau quả của sinh vật sau tận thể nhưng đủ sao cũng là đồ ăn cao năng lượng, dùng để bổ sung và chống đói một cách nhanh chóng rất tiện lợi.

Thấy thế đứa nào cũng vui ra mặt. Tân còn vỗ vai hần một cái thật mạnh và mở mồm khen ngợi:

- Cái thằng này, khá quá nhè!

Chia đồ ăn và giải quyết cơn đói, bọn nó vừa ăn vừa nói chuyện vu vơ.

Thằng Hùng hỏi:

- Anh Tân, cái lúc vừa rồi là gì đấy? Tự nhiên em thấy anh mạnh hẳn lên một đoạn. Lại thức tỉnh năng lực mới hả anh.

Mấy đứa còn lại cũng chú ý, về mặt toát lên nét tò mò.

- Không phải siêu năng lực. Là võ thuật. Mấy đứa cũng biết anh có tí võ gia truyền rồi đấy. Ban nãy chỉ là mấy cái tuyệt kĩ, ngày xưa anh luyện được rồi nhưng lâu quá không dùng nên quên, vừa mới đột nhiên nhớ lại và lại dùng được thôi.

- Võ hả anh, truyền cho em một tí được không, cảm thấy mạnh vài... – Về mặt cửa Hùng toát lên vẻ hào hứng, chờ mong vô cùng. Mấy đứa còn lại biểu hiện cũng đều tương tự. Không giống như siêu năng lực, siêu năng lực là trời ban, có cố cũng không được. Võ thuật là có thể luyện tập được, đứa nào cũng có thể sở hữu, chỉ cần cố gắng thôi.

- Võ gia truyền có truyền cho người ngoài không anh? Nếu không để em làm con rể của anh nhé. Anh Tân...!!! – thằng Hùng bắt đầu không cần mặt mũi

- Cút! – đập thằng em mất hết liêm sỉ ra ngoài, Tân cũng nói, đáp lại ánh mắt chờ mong của cả bọn:

- Gọi là võ gia truyền cũng không phải là không cho truyền ra ngoài mà chỉ là vì trước kia cái võ này không thể truyền được ra ngoài mà thôi. Cái võ này của nhà anh nó không giống như những loại võ thuật thể thao hiện đại bây giờ. Nó khá là phức tạp và để luyện được thì ngoài chăm chỉ nỗ lực ra còn cần cả một chút thiên phú nữa. Như trong phim nó thường nói là tư chất tốt đẹp, tài năng thiên phú, võ đạo kì tài cái gì đó đó. Gia truyền là tổ huấn bắt buộc con cháu phải truyền để không làm mất võ...

Tân vừa nói đến đó thì thằng Hùng đã bật dậy lao ra. Đứng trước mặt cả bọn, hần bắt đầu múa một bài quyền:

- Hự hự...! Hây hây...! Hự hự...!

Không biết bài quyền hần học được từ đâu, cả bọn chỉ thấy hần tay chân léo khoèo, động tác vô lực và éo lá, có vẻ giống mấy ông bà gì tập võ dưỡng sinh trong công viên vô cùng.

Bài quyền rất ngắn, Hùng cũng đi rất nhanh. Hần thu chân lại, đứng tư thế và thở dài ra một hơi:

- Không còn nghĩ ngờ gì nữa, em chính là võ học kì tài...

Cả bọn không nhịn được mà bật cười. Tân cũng cười, nụ cười rất thoải mái:

- Được rồi. Để về đến khu an toàn thì anh tranh thủ dạy cho, còn có luyện được ra cái gì không thì anh không đảm bảo đâu đấy. – Lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cả bọn còn lại, hần bổ sung:

- Mấy đứa khác muốn học thì anh tiện thể dạy cho.

- Hoan hô!! – Thăng Vinh reo lên sung sướng, những người còn lại cũng vui vẻ rất nhiều.

Tân cũng nghĩ, võ này trước kia khó luyện, nhưng từ sau tận thế, tất cả những người sống được và ăn được thì tố chất thân thể đều gia tăng lên mỗi ngày. Có khi bây giờ luyện, sự tỉnh sẽ khác.

Ăn uống nghỉ ngơi một hồi, sau khi đã hồi phục được kha khá, bọn nó bắt đầu kiếm đường trở về.

Ra khỏi căn nhà, mọi người cẩn thận kiểm tra lại hành trang một lần nữa. Khi tất cả đã ổn, mỗi người rút vũ khí ra rồi bắt đầu di chuyển. Máy quét 3D là một thiết bị thông minh có định sẵn phương hướng và đánh dấu trên bản đồ đã vẽ được nên không cần Tân dùng la bàn định hướng. Chỉ cần di chuyển hướng theo vị trí đã đánh dấu sẵn ở khu an toàn là cả bọn có thể đi về được dễ dàng. Đặc biệt máy bay flycam có chế độ AI điều khiển tự động nên Trâm không cần chú ý vào nó mà chỉ cần quan sát màn hình là được.

Treo bộ điều khiển giống máy tính bảng lên trước ngực, Trâm bắt đầu cất bước dẫn đường còn cả bọn thì theo sau. Đội hình được sắp xếp như sau với Tân đi song song với Trâm, bảo vệ cô ấy, Huyền Linh và An Nhiên ở đằng sau được Hùng, Vinh và Thương bọc vào giữa. Con Lu thì lượn quanh ở vùng ngoài cùng vừa đi vừa thăm dò. Đàng lẽ Huyền Linh cũng muốn giữ vị trí ngoài lề để bảo vệ An Nhiên nhưng hai cánh tay của cô vẫn còn khá đau nhức nên được ưu tiên cùng với con mình.

Cấp tốc di chuyển.

Do tương đối muộn rồi nên bọn nó không cố tình đi tạt qua khắp nơi như trước nữa mà sẽ đi thẳng về luôn. Có năng lực cảm nhận của Trâm, khả năng trinh sát và đánh hơi của con Lu, lại kết hợp với máy bay flycam dò đường, bọn nó di chuyển rất nhanh chóng và khá là nhẹ nhàng. Chẳng mấy chốc đã đi quá nửa đoạn đường về đến khu an toàn. Khi nhìn thấy trạm canh gác đầu tiên của quân đội, bọn nó yên tâm hẳn. Đây là những điểm hỏa lực mà quân đội kiến tạo ra phía ngoài khu an toàn đảm nhiệm vị trí trước chòi canh. Bên trong có quân đội đóng giữ, có hỏa lực rất mạnh và có cả người siêu năng lực canh giữ nữa. Từ điểm này trở vào bên trong sẽ khá là an toàn vì quân đội sẽ thường xuyên tuần tra và tổ chức tiêu diệt quái vật xuất hiện trong khu vực. Tất nhiên là bên trong đó cũng chẳng còn bao nhiêu đồ tốt có thể nhặt được rồi.

Khá là gần khu an toàn và cũng đã đến gần cuối ngày rồi nên người cũng xuất hiện nhiều hơn. Bọn nó thấy các tiểu đội tuần tra vũ trang của quân đội, thấy những người nhặt nhanh trong khu vực này, và thấy nhiều nhất là những tiểu đội cũng đi ra ngoài làm nhiệm vụ và bây giờ đang đi trở về như bọn hần. Có người đi bộ, có người đi xe, ô tô, xe máy, xe đạp đủ kiểu, thậm chí còn có cả một nhóm người cưỡi một loài quái vật thay cho ngựa. Những con quái này giống như được tiến hóa từ đà điểu vậy, nhưng kích cỡ lớn hơn gấp nhiều lần. Thân trên phải to ngang với con trâu trưởng thành, lớp lông trên cơ thể rất mỏng manh để lộ ra các bó cơ cuộn cuộn đầy tính bạo tạc. Con quái điều cao gần hai mét, phần bắp đùi hần thấy không khác gì đùi một người đàn ông to lớn tập gym, lớp vảy dưới chân thì đen sẫm sáng bóng như kim loại vậy. Nhất là phần đầu của con quái không còn là đầu đà điểu nữa mà mở dài ra quặp đại dữ tợn như mỏ đại bàng. Mới nhìn qua hần đã cảm giác được con quái điều này rất mạnh mẽ, chạy chắc là nhanh lắm. Chỉ là không biết bằng cách nào mấy người kia có thể thuần hóa được nó mà đeo yên và tròng dây để làm thú cưỡi được.

Đang đi thì bọn nó thấy một chiếc xe tải quân sự dừng lại cạnh người mình. Từ trong xe, Dũng, cậu bạn cùng trong nhóm sinh viên nhưng bây giờ đã gia nhập quân đội thò đầu ra cất tiếng hỏi.

- Anh Tân, anh Hùng, mấy anh em đang đi về đây à?

Thăng hùng nhanh miệng đáp lời ngay:

- Ủ, hai chú cũng đi về đây à?

- Vâng, mọi người lên xe đi bọn em tiện đường trở về luôn – Nam chen miệng nói vào.

- Được đây – Hùng đáp rồi sau đó quay lại nhìn Tân như hỏi ý kiến hần. Tân gật đầu tán thành và cả bọn bắt đầu leo lên xe.

Dưới nền trời u ám của buổi chiều muộn, chiếc xe lăn bánh hướng về khu an toàn. Ở trên cao, các đám mây bắt đầu kéo đến dày đặc che nốt đi những tia nắng le lói hiem hoi. Cuối chân trời thì ánh chớp lóe lên lập lóe về ra những đường ngoằn ngoèo như một tác phẩm nghệ thuật trừu tượng. Kết hợp với thành phố hoang tàn, đổ nát và rậm rạp cây cỏ, bầu trời như đang tỏ ra u buồn sắp sửa khóc thương cho một kỷ nguyên suy tàn hậu tận thế.

...

- Rồi sẽ có một ngày em chẳng còn sợ hãi,

Anh mỉm cười “Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

...MITH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Khoảng lặng

Khoảng hai mươi phút sau, dưới sự giúp đỡ của Dũng và Nam, cả bọn được xe quân đội trở về đến cổng khu an toàn. Từ chỗ này, nhóm Tân phải xuống xe để đi qua cửa kiểm dịch, còn xe của quân đội thì sẽ đi thẳng tới cửa khác. Vẫy tay chào từ biệt với hai người bạn xong, cả bọn tiến vào hàng chờ trước cổng xếp hàng. Được quân đội duy trì trật tự nên dù đông người nhưng khung cảnh cũng không hỗn loạn mà thao tác rất nhanh chóng.

Tiến vào cổng lớn khu an toàn, nhóm Tân được đồng chí phụ trách mặc đồ bảo hộ kín mít hướng dẫn đi ba lô, và vũ khí lên một băng chuyền giống như cửa kiểm soát ở sân bay, rồi đi

theo một hành lang căng dây dẫn đến cơ sở y tế ngay sát cổng. Cơ sở y tế này là một dãy nhà một tầng mái bằng kéo dài và điểm cuối là bệnh viện, nơi trước đó nhóm Tân từng tới khám và làm thủ công dân. Nhìn vào các khớp nối trên dây nhà y tế và bức tường màu xám vừa giống nhựa lại vừa giống thép, Tân đoán công trình này mới được quân đội xây bằng vật liệu đặc biệt chứ không phải kiến trúc cũ của khu đô thị.

Đi qua một dãy nhà, bọn nó lần lượt được đo thân nhiệt, hơi thở, nhịp tim, được chiếu chụp và cả kiểm tra bằng những loại máy móc phức tạp. Thi thoảng cũng có nhân viên nói một vài từ số gì đó và giải thích nhưng toàn từ ngữ chuyên môn. Tân nghe không hiểu lắm chỉ thấy rất là lạ hại. Cũng theo lời của nhóm Hùng thì việc kiểm dịch này để ngăn ngừa việc có bệnh độc hoặc vi-rút, kí sinh trùng dễ dàng xâm nhập và lây lan trong khu an toàn. Tất nhiên là ai cũng biết việc này là không thể ngăn ngừa tuyệt đối được nhưng dù sao thì có để phòng một chút cũng hơn, mọi người cũng cảm thấy an tâm. Nghe vậy, mấy người nhóm Tân cũng rất đồng tình. Cả bọn tiếp tục đi qua các trạm kiểm dịch.

Quy trình xem qua rất nhiều nhưng cũng không tốn bao nhiêu thời gian nên rất nhanh đã đến điểm cuối cùng. Ở trong căn phòng này bọn nó chỉ gặp được một người đàn ông khoác áo blu trắng bên ngoài đồng phục quân đội. Ông ta chỉ nhìn lướt qua bọn nó một phát rồi cho đi nhưng cái khoảng khắc đó Tân có cảm giác như mình bị vô số con quái vật đồng thời nhìn chăm chăm vào từ mọi phương hướng vậy. Cả người nổi da gà và đầy lông thì phát lạnh, hần không tự chủ được mà siết chặt cơ bắp lại, đồng tử hơi rụt vào và mấy đầu ngón chân khẽ bầm xuống sàn nhà. Huyền Linh ở phía sau hơi dưng vào hần một cái thì hần mới thoáng tỉnh lại và hấp tấp theo mọi người bước ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, dư quang nơi khác nhất, hần còn thoáng nhìn thấy một nét cười ngạt ngào như có như không trên môi người đàn ông đó.

Một loạt thao tác kiểm dịch tương chừng mất thời gian, nhưng thực chất rất nhanh vì máy móc hiện đại và thao tác linh hoạt của các bác sĩ quân đội. Được xác định an toàn, cả bọn được thả đi tiếp. Do không bị thương gì nhiều nên cả bọn không tiến vào tòa nhà bệnh viện ở cuối cơ sở kiểm dịch này mà lấy đồ rồi đi gửi vũ khí ở kho giữ đồ. Cũng không có gì nhiều, chủ yếu là mấy thanh mã tấu của nhóm Hùng thôi. Quy định của quân đội là không cho mang vũ khí nóng hoặc vũ khí lạnh nhưng có kích thước lớn, còn vài con dao găm của nhóm Tân thì được phép mang theo, không sao.

Tiếp đó, cả bọn thống nhất với nhau là sẽ đi tới tòa nhà trung tâm để kết toán nhiệm vụ. Mặc dù nhiệm vụ chưa làm xong và không giới hạn thời gian nhưng Tân đã quyết định dừng lại, không làm nữa vì nó quá sức với cả bọn lúc này.

Bước ra khỏi tòa nhà gửi đồ, bọn nó thấy một đám đông lớn đang tụ tập phía bên ngoài. Hùng bảo, họ là những người chờ đợi thân nhân của mình trở về từ bên ngoài khu an toàn. Già có, trẻ có, chỉ không có trẻ con. Những người này được quân đội ngăn cách sau một lớp hàng rào sắt cách khu kiểm dịch một khoảng cách khá xa. Không được phép áp sát quá gần, họ nắm lấy những thanh rào sắt rồi rướn cổ, hướng ánh mắt cố gắng nhìn vào chỗ cửa ra sau khu kiểm dịch. Nhiều người nhưng họ không ồn ào nhốn nháo mà chỉ im lặng lo lắng chờ đợi. Nếu phát hiện ra bóng hình quen thuộc thì một số trong đám người thân gia không nhịn được mỉm cười vui mừng, còn đợi mãi mà không thấy rồi nghe tin dữ thông báo trên loa thì những tiếng nấc nghẹn, tiếng khóc thút thít sẽ vang lên. Dưới nền trời u tối và mưa rơi lất phất, một số cánh cửa thương gấp gấp chạy lướt qua mặt mọi người đâm vào trong tòa nhà bệnh viện càng khiến khung cảnh trở nên bị đê nén.

Cả bọn lặng lẽ đi chuyển qua đám đông, cũng không khó khăn gì khi bọn họ sẽ tự động tránh ra nhường đường cho bọn nó. Chứng kiến những khuôn mặt trông mong, ánh mắt le lói hi vọng hướng về phía cổng khu an toàn, Tân khẽ thở dài một hơi. Cuộc sống đúng là không nói trước được điều gì, đội nhóm của hần có thể sống sót trở về phải nói là cực kì may mắn. Thế giới đã thay đổi rồi, con người không còn là bá chủ nữa mà trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Coi thường thiên nhiên, tàn phá thiên nhiên có lẽ bây giờ là lúc chúng ta phải trả giá.

Thấm cảm khái trong lòng, rất nhanh thì Tân và nhóm của mình đi tới dãy nhà vòng cung ở khu vực trung tâm. Trong khi mọi người đứng đợi bên ngoài thì Tân nhanh chóng bước vào rồi tiến đến chỗ quầy tiếp tân. Lúc nhận nhiệm vụ thì có thể nhận qua hệ thống tự động, còn khi trả thì bắt buộc phải tới đây. Bên kia bàn làm việc, Tân được một cô bé nhìn trẻ măng, cỡ mười năm, mười sáu tuổi là cùng nhưng đã mặc đồ quân đội ngồi sau quầy đón tiếp với nụ cười tươi rói. Theo lời cô gái, Tân trình ra thẻ cá nhân kèm theo tờ hóa đơn nhiệm vụ mà hần nhận được lúc sáng. Cô bé tiếp tân tra ra thông tin nhiệm vụ của hần rất nhanh thì bắt đầu hỏi thêm chi tiết rồi ghi lại.

Tân xác nhận không hoàn thành nhiệm vụ chính nhưng hoàn thành thăm dò hai phần ba quảng đường, vẽ bản đồ lộ tuyến và một số khu vực xung quanh, các địa điểm cần chú ý cũng như nơi chạm trán quái vật, thông tin về một số giống loài quái vật. Vị trí và hoàn cảnh của hai siêu thị nhỏ và một siêu thị lớn vẫn còn khá là nguyên vẹn. Cuối cùng, thêm một điểm cần đặc biệt lưu ý là lũ quái vật như một cái bầy trong Nhà Thờ Lớn và con mắt đáng sợ trên trần nhà.

Chờ cô bé tiếp tân ghi chép cẩn thận xong, hần giao nộp thiết bị vẽ bản đồ 3D, gồm một máy bay flycane và một màn hình như máy tính bảng. Để kết toán nhiệm vụ, hần tiếp tục khai báo tên cùng với mã số cá nhân của từng thành viên trong tiểu đội. Nghe cô bé tiếp tân nói, cái này là để công điểm công hiến và thăng hạng công dân về sau. Cuối cùng, cô bé tiếp tân đóng một con dấu vào tờ hóa đơn nhiệm vụ cũ và trả lại kèm thẻ cá nhân cho Tân. Cũng nói với hần là bây giờ hần có thể về, công tác xác nhận thông tin và đánh giá nhiệm vụ của hần sẽ tốn một thời gian nhưng chậm nhất đến sáng mai sẽ có kết quả. Lúc đó sẽ có thông báo gửi về tài khoản cá nhân, hần có thể kiểm tra ở bất kì điểm kết nối mạng nào trong khu an toàn, có vấn đề gì thì lại đến đây ý kiến.

Đi ra bên ngoài, Tân thông báo tình hình cho cả nhóm. Ba đứa Hùng, Trâm và Vinh biểu hiện rất là đương nhiên. Thành Hùng còn cười giải thích thêm rằng với những nhiệm vụ dạng trinh sát, thăm hiểm như thế này thì lưu trình đó là bình thường, mọi người cứ an tâm chờ thôi. Không hoàn thành nhiệm vụ chính cũng không sao, cứ dựa theo kết quả làm được đến đâu sẽ nhận được thù lao tương ứng đến đấy. Điểm công hiến sẽ được tự động chia đều cho toàn bộ thành viên nhóm còn Dcoin thì chuyển cả cho người đứng ra nhận nhiệm vụ, sau đó mọi người lại tự chia nhau sau.

Nghe vậy Tân cũng yên tâm hần.

Hơn năm giờ chiều, cũng khá là muộn rồi nên Tân có ý rủ cả bọn đến nhà ăn để lấp đầy cái bụng, hôm sau có tiền thưởng thì sẽ ăn tiệc lớn sau. Mọi người đều đồng ý nhưng trước khi đi Hùng bảo chờ hần một chút, sau đó chạy tới một cái cột gần trạm canh gác và bắt đầu loay hoay cái gì đó. Tò mò nên Tân cũng dần mấy đứa còn lại đi theo xem.

Tới nơi, thấy Hùng lấy trong ba lô ra mấy cái chai nước khoáng trống không và bắt đầu hứng nước ở một cái vòi cạnh đó. Tân thấy hơi khó hiểu vì hần biết thành Hùng cũng ở một căn phòng cấp cao giống như là hần, ở chung với mấy anh em nữa và ở đó có cấp nước miễn phí cả ngày, tại sao lại phải hứng nước ở đây? Bên cạnh, thấy Hùng làm vậy thì Trâm và Vinh cũng hơi giật mình rồi nhanh chóng móc chai nước không ra làm theo. Cùng lúc đó, Trâm cũng mở miệng, giải thích nghi ngờ của hần.

Bằng cả sự trợ giúp của Hùng và Vinh, sau một lúc thì Tân cũng hiểu. Thì ra, hệ thống cấp nước ở trong khu an toàn chia ra thành hai cấp độ khác nhau. Loại nước được cung cấp một cách không hạn chế, chủ yếu để phục vụ cho việc rửa ráy, tưới tiêu gọi là nước loại II. Loại nước này được xử lí bằng công nghệ cao, công nghệ sau tận thế nên cũng khá là đảm bảo và số lượng thì rất là thoải mái. Nhưng có một loại nước nữa được cung cấp để làm nước uống và chế biến thực phẩm được gọi là nước loại I. Nước loại I được xử lí còn kĩ hơn cả nước loại II và trong quá trình còn có cả sự tham gia của siêu năng lực nữa nên cực kì đảm bảo. Tất nhiên là chính vì thế nên số lượng không nhiều và phải bị hạn chế cấp phát. Ở những phòng trọ cấp cao như của nhóm Tân đang ở có đường ống đặc biệt sẽ cấp lại nước này trong một thời gian nhất định trong ngày, giống như là điện vậy. Nhưng ở khu dân cư tập trung bên kia sẽ không có, người dân bình thường muốn lấy được nước uống sẽ phải mang chai đến những cột cấp nước như thế này để hứng, khá là bất tiện. Do thời gian cấp nước loại I không phải là cố định mà có lịch luân phiên từng khu nên bây giờ về có khi là không kịp nên ở đây tiện thì bọn nó lấy nước luôn và cũng không quên khuyến nhóm của Tân cũng làm như vậy.

Nghe thấy phải nên Tân và mấy cô gái cũng làm theo, vô chai nước rỗng thì đưa nào chẳng có một vài chai. Trong lúc lấy nước, bọn nó cũng trò chuyện và Tân biết thêm được rằng vòi cấp nước loại I sẽ có một vòng màu xanh, còn vòi cấp nước loại II sẽ có một vòng màu vàng. Còn nếu cái vòi đó không có vòng màu gì cả thì là không cấp nước, dù có nước chảy ra thì đó cũng là nước bẩn. Bây giờ Tân cũng loáng thoáng nhớ lại rằng trong phòng của mình cũng chỉ có một vòi nước là màu xanh thôi, còn lại tất cả đều là màu vàng. Bọn nó cũng kể chuyện là trước kia cũng không có cái này, tất là là cấp cùng một loại nước hết, sử dụng vẫn là công nghệ lọc nước của trước tận thế. Sau đó trong khu an toàn phát một đợt dịch nhỏ, rồi liên tục có người bị trúng độc hoặc nhiễm kí sinh trùng từ nhẹ đến nặng, thậm chí là chết. Điều tra xong mới phát hiện nguyên nhân là ở nguồn nước và từ đó mới chú trọng phát triển mạnh công nghệ về lĩnh vực này. Nghe vậy Tân cũng khá là giật mình. Thực sự thì cái vấn đề nước uống này từ trước đến giờ hần vẫn theo thói quen không để ý lắm. May mà tính hần cẩn thận, dù không đặc biệt để tâm nhưng đồ uống cũng hầu như chỉ dùng toàn những chai nước còn đóng kín, nguyên tem và nước cho sinh hoạt cũng đều đun sôi lên mới dùng.

Âm thầm cảm thấy may mắn, hần cũng tấm tắc rằng đúng là cẩn thận không bao giờ là thừa mà. Xem ra từ giờ trở đi hần sẽ phải càng cẩn thận hơn mới được.

Tiến đến nhà ăn, mỗi đĩa kêu một suất com hạng A, cái loại mà có bát com lớn, có canh rau và có cả miếng thịt to đều là sản phẩm từ sinh vật sau tận thế. Thứ này sẽ cung cấp rất nhiều năng lượng, bình thường kêu suất hạng B là đã rất đủ rồi, mấy đứa người thường hoặc siêu năng lực không quá mạnh mẽ như của Tân hay Trâm thì suất hạng C hoặc C+ cũng là đủ. Nhưng hôm nay khá mệt nên bọn nó sẽ mở bụng ăn một bữa. Tân cũng có ý kêu suất A++, gấp đôi lần thịt và gấp đôi lần canh cho Thương. Siêu năng lực của con bé có thể hấp thụ toàn bộ mà không hề lãng phí chút năng lượng nào, không như bọn hắn, bây giờ ăn vào nhiều quá, thích miệng thật đấy như về đi ngủ thì đơn thuần là lãng phí.

Nhận suất com lớn hơn hẳn so với người bình thường và rõ ràng quá không hợp với tuổi tác cũng như vóc dáng của mình, khuôn mặt Thương không biểu hiện mấy nhưng ánh mắt sáng lên thấy rõ. Nhưng sau đó cô bé lại nhanh chóng cúi đầu trông có vẻ như xấu hổ khi thấy người khác cứ nhìn chăm chăm vào mình với vẻ ngạc nhiên.

Nhận ra điều đó, Tân thoáng mỉm cười, dù gì thì Thương cũng vẫn chỉ là một cô bé mà thôi. Hắn cũng rất vui khi con bé thay đổi khá nhiều nhưng trong em vẫn còn cảm xúc như người bình thường chứ không biến thành lạnh lùng như về mặt.

Nhanh chóng giải quyết bữa tối rồi tất cả chia tay nhau ai về nhà nấy. Dù sao thì hôm nay cũng là một ngày mệt mỏi, muốn đi nghỉ sớm là điều tất nhiên.

Vào trong nhà, tháo bỏ hành trang, Tân tắm rửa thật kĩ cho sạch sẽ rồi thay quần áo mới. Dù rất mệt mỏi nhưng hắn vẫn quyết định sách theo ba lô bánh kẹo mà hôm nay mới thu thập được đi ra ngoài. Hắn muốn đến thăm ba cô bé đang ở trong ký túc xá trường quân đội nội trú một lần. Trước đó, mấy cô bé cũng biết hắn hôm nay sẽ ra ngoài đi làm nhiệm vụ. Cả ba đều quan tâm lo lắng, còn muốn tới cổng khu an toàn để đợi hắn về nhưng khi thấy Tân không cho phép. Vì hắn đi làm nhiệm vụ chẳng biết khi nào về, có thể là sớm, có thể là rất muộn, thậm chí khi gặp vấn đề có khi phải là mai thậm chí là ngày kia. Để ba cô bé ra đứng đợi hắn thế thì biết đến khi nào. Với cả nội quy trường quân đội nội trú cũng không cho phép tùy tiện như vậy, tất nhiên là khi dùng quan hệ của bác Đô thì cũng được thôi nhưng hắn không muốn thế. Thế nên bây giờ an toàn về, hắn muốn đến đó một chuyến, vừa để thông báo bình an cho các em đỡ phải lo lắng, vừa là có chút đồ vật tặng cho mấy đứa. Mặc dù quen biết chưa được bao lâu, cũng chỉ đồng hành một đoạn ngắn nhưng con người trong lúc hoạn nạn mà tìm được thấy nhau, tình cảm là có. Có thể sau này, khi mấy đứa lớn dần lên, suy nghĩ sẽ thay đổi, hoặc khi cách xa lâu ngày không gặp, tình cảm sẽ nhạt đi nhưng ít nhất là hiện tại, hắn rất quý trọng đoạn tình cảm này. Con người hắn sống nội tâm, ít quan hệ với ai nhưng một khi đã thân quen rồi hắn sẽ đối xử với người đó bằng cả tấm lòng.

Vừa bước ra khỏi phòng, Tân rất bất ngờ khi thấy Huyền Linh đã đứng tựa ở cánh cửa phòng sát vách không biết từ lúc nào. Cô ấy đã tắm rửa sạch sẽ và thay một bộ đồ thoải mái, quần dài áo len và một cái áo khoác dài choàng bên ngoài, đơn giản thôi nhưng rất là hợp người, hợp dáng. Nhìn mái tóc đen óng ả xõa vai trải dài, da thịt ươn ớt và hình như còn cả một chút hơi nước lượn lờ, trái tim hắn thoáng đập nhanh một nhịp.

- Anh Tân đi thăm mấy cô bé có phải không? Cho em theo cùng nhé.

- Ừ. Được thôi... - Mỉm cười đồng ý, hắn cũng hỏi han: - An Nhiên và Thương thế nào rồi.

- Trong phòng tắm náo một trận. Bây giờ thì mệt quá đều lần ra ôm nhau ngủ rồi...

Ánh sáng từ một chòi canh trên cao phía bên ngoài chiếu vào khiến cho bóng của hai người kéo ra một vệt thật dài nơi hành lang. Theo ánh đèn chuyển động, bóng của hai người cũng lắc lư, giao hòa.

...

“Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Trước tu tâm dưỡng khí, sau mới luyện võ tập công

Hôm sau.

Trở mình tỉnh dậy từ trên giường, Tân run lấy bầy đưa hai tay lên ôm mặt, cả người cũng hơi co quắp. Hắn vừa mơ thấy ác mộng. Hắn mơ thấy mẹ, thấy bà, thấy cả thằng em trai của mình gặp nạn. Hắn cũng mơ thấy cả con Lu, cả Huyền Linh, cả An Nhiên, cả bé Thương, thậm chí là cả ba cô bé con, cả Hùng, cả Trâm, cả Vinh và cả mấy cậu sinh viên khác nữa... Hắn mơ thấy tất cả những người mà hắn vừa mới quen hoặc hắn đã từng thân thiết, từng người, từng người một đều chết một cách vô cùng thể thảm trước mặt hắn. Mỗi người đều gào lên tên của hắn, đưa tay về phía hắn nhưng hắn đều không thể làm được gì cả... Bất tri bất giác, hai mắt đã ướt nhoe.

Hắn khóc!

Cố gắng hít thật sâu và duy trì nhịp hô hấp để lấy lại bình tĩnh, tâm tình cũng hồi phục dần dần. Từ lúc bắt đầu tận thế đến bây giờ, Tân rất hay mơ thấy những con ác mộng kiểu như thế này. Hắn biết, đây là do tinh thần của hắn không được khỏe. Trong thâm tâm, hắn vẫn cứ không đủ niềm tin vào mọi người xung quanh, hay là hắn cũng không có đủ tư tin vào chính bản thân mình.

“Mọi người đều mạnh mẽ, ai cũng rất kiên cường... Mày cũng phải vậy chứ thằng hèn này...!” Âm thầm gào thét lên với chính bản thân mình, Tân buông lỏng cơ thể ra, rồi bắt đầu ngồi dậy. Cố gắng để cho bản thân không còn quá lo lắng cho những người thân ở quê bởi vì hiện tại lo lắng quá cũng chẳng được gì mà nó chỉ khiến cho hắn càng thêm bất cần và yếu đuối hơn mà thôi.

Sau trận động đất lúc đầu tận thế, hắn có đánh được một cú điện thoại về nhà, và từ đó hắn cũng biết em và bà của hắn cũng trải qua được cơn thảm họa. Sau đó, ở quê chắc chắn cũng sẽ xảy ra sự kiện sinh vật biến dị như ở đây. Ban đầu, Tân cũng lo lắng lắm, nhưng về sau suy nghĩ kĩ lại thì hắn lại yên tâm hơn vì theo hắn, bản thân hắn còn sống được thì không

có lí nào thằng em trai hấn lại không. Nền nhớ, nhà hấn là có võ gia truyền, hấn luyện, thằng em trai hấn cũng luyện. Trong khi hấn đã bỏ bê luyện tập cả năm, bảy năm nay rồi nhưng thằng em trai hấn thì không. Trong khi hấn chỉ gọi là có tí thiên phú, cố gắng cũng có thể luyện thành thì thằng em trai hấn lại được công nhận là thiên tài võ thuật. Trong khi hấn lớn hơn em trai hấn gần hai tuổi, mấy năm đầu còn có thể đánh được, đến khi tuổi tác gia tăng dần thì lại càng ngày càng kém hơn. Đến đến năm mười lăm tuổi đó, hấn bị thằng em mới mười ba tuổi dễ dàng đánh. Vậy cũng không phải là tự nhiên mà hấn bỏ bê tập võ, cuộc sống cũng chỉ là một phần thôi, mà lại là một phần không tất yếu nhất. Một thằng mạnh như vậy, hấn không nghĩ được ra rằng nó sẽ có thể bị thứ gì giết chết.

Lau khô nước mắt, thoáng nở nụ cười tự giễu bản thân, Tân đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Không cần bật đèn vì cũng không có điện, cũng không cần thiết lắm vì đôi mắt hấn đã bắt đầu quen với bóng tối rồi. Thấy hấn dậy, con Lu nằm trong góc nhà cũng nhòm đầu tỉnh dậy theo rồi vội vã chạy đi theo hấn. Tân mở chai nước sạch đổ ra bát cho nó uống, bản thân cũng tự rót một cốc để đánh răng. Vệ sinh cá nhân để bắt đầu một ngày mới.

4 giờ 50 phút. Trời vẫn còn chưa sáng.

Trước tiên là khởi động nhẹ, sau đó là luyện một bài thể thuật dưỡng sinh. Giống như là bài thể dục 45 nhịp liên hoàn vậy nhưng bài thể thuật của hấn chỉ có 27 nhịp mà thôi. Chỉ có điều, mỗi nhịp đều là một động tác cực kì đặc biệt đảm bảo mỗi động tác đều đạt đến giới hạn lớn nhất của cơ thể. Bài thể thuật này phải được luyện từ nhỏ, khi đó cơ bắp, gân mạch, xương cốt còn mềm thì mới dễ luyện chứ lớn lên, cơ thể định hình rồi thì khó luyện được lắm, có cố gắng tập thì hiệu quả cũng không cao. Khi mới luyện lại, Tân cũng chịu rất nhiều đau đớn nhưng có thể là do căn bản từ nhỏ vẫn còn, hoặc cũng có thể do cả tổ chất thân thể tăng lên nên dần dần thì cũng được. Đó cũng chưa phải là điểm khó khăn nhất đâu. Cái khó nhất của bài thể thuật này là còn ở chỗ trong khi luyện, mỗi một động tác đều phải kết hợp với thủ pháp hô hấp đặc thù. Có những động tác nếu không quan tâm đến hô hấp thì cũng dễ thực hiện thôi, nhưng khi kết hợp hô hấp vào thì sẽ trở nên rất khó. Mà không có hô hấp thì nó cũng chỉ là một bài thể dục bình thường không hơn không kém.

Bài thể thuật này là một phần trong môn võ nhà hấn, nhưng không phải võ công. Nó không có giá trị chiến đấu mà chỉ dùng để rèn luyện cơ thể, đánh vững cơ sở mà thôi. Nó cũng không có tên, ông của hấn cứ gọi trực tiếp là “Luyện thể thuật, dưỡng khí công” rồi truyền xuống, thế thôi.

Bài thể thuật ngắn nên thực hiện cũng rất nhanh, dù mỗi động tác đều có một đoạn trễ lại để kết hợp với nhịp hô hấp nhưng không đến mười phút cũng đi xong hết một lần. Tân bắt đầu chuyển sang thiền.

Thiền trong môn võ của hấn cũng rất là quan trọng. Nhưng thiền không thể “vô”, thiền phải “niệm”.

Ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai mắt lại, Tân bắt đầu tập trung vào từng nhịp hô hấp của mình. Cố gắng để cho đầu óc không nghĩ gì ngoài việc tập trung vào nhịp hô hấp, cả cơ thể lẫn tinh thần đều bắt đầu tĩnh lại, nhịp thở cũng dần dần kéo ra, thật dài, thật dài...

Tập thiền, tu tâm, luyện khí, tất cả kết hợp nhịp nhàng lại với nhau thì hiệu quả tu luyện mới đạt được cao nhất. Trong bóng tối, Tân vẫn ngồi đó nhưng sự tồn tại của hấn như hòa hợp dần vào với cảnh vật xung quanh.

Con Lu ban đầu còn có chút ngủ gật, vươn người theo bài thể thuật của hấn. Nhưng từ khi Tân tiến vào trạng thái thiền, nó cũng dần im lặng dần lại. Ban đầu nó còn hơi nghiến răng, nghi hoặc nhìn Tân nhưng chỉ một lúc sau đó nó cũng cuộn mình nằm bên cạnh hấn, cơ thể nhịp nhàng lên xuống theo tiếng thở đều đều.

Kết thúc bài tập thiền, Tân từ từ thở dài ra một hơi rồi mở mắt. Ánh mắt của hấn bây giờ trong suốt, tinh thần thoải mái và tâm tình cũng bình tĩnh rất nhiều. Đứng dậy hoạt động cơ thể thêm một chút, hấn mặc thêm chút quần áo nhẹ và với cái đồng hồ đeo tay. Hấn sẽ đi chạy một vòng, hít đất, lên xà gì đó để rèn luyện thể lực. Con Lu cũng chồm dậy, điên cuồng vẫy đuôi chạy theo hấn. Nó rất thích những hoạt động mà được đi ra bên ngoài như thế này.

Đứng ngoài cửa, Tân liếc sang phòng Huyền Linh, An Nhiên và Thương. Lặng yên lắng nghe, hấn không cảm nhận được chút động tĩnh nào từ bên này. Trời vẫn còn rất sớm nên chắc ba cô gái vẫn còn đang ngủ say, hấn không đánh thức họ mà cùng với con Lu nhẹ nhàng rời đi.

Ra khỏi khu nhà chung cư, Tân và con Lu bắt đầu chạy vòng quanh mấy khu đất trống trước kia còn là công viên nhưng bây giờ đã bị đào xới khắp nơi và đang tập kết nguyên vật liệu, chắc là để xây dựng lên một công trình gì đó. Trời mùa đông nên vẫn còn tối lắm, nhưng nhiều chỗ Tân thấy được quây bạt lại, có ánh sáng và tiếng máy móc phát ra. Có những nơi nhà xưởng hoặc công trường hoạt động suốt ngày suốt đêm, ở tận chỗ phòng của hấn cũng còn có thể nghe thấy rõ. Nghe kể thì chủ yếu là xưởng quân sự và xưởng gia công thực phẩm, những dạng nhà xưởng khác cũng có nhưng không nhiều. Điều này là tất yếu thôi vì đối với một tổ chức lớn như khu an toàn thì quân sự và thực phẩm luôn là hai vấn đề sống còn nhất trong lúc này.

Các xưởng này hoạt động suốt, một bộ phận do quân đội trực tiếp vận hành. Còn đại bộ phận thì quân đội chỉ quản lí thôi, công việc sẽ giao cho dân chúng bình thường thực hiện dưới dạng các nhiệm vụ dân sinh. Những nhiệm vụ này thủ lao thấp, nhưng được cái là ổn định, an toàn mà vẫn có thể đảm bảo được cuộc sống cơ bản hàng ngày. Dù sao thì trong cái thời mạt thế này, cũng không phải ai đều đủ dũng cảm đi đối mặt với quái vật, với nguy hiểm và với cái chết lúc nào cũng cận kề được. Chỉ cần có làm là có ăn, điều này cũng đã là rất đáng quý rồi chứ chẳng trông mong gì hơn.

Sáng hôm trước khi đi nhận nhiệm vụ, Tân cũng có đọc qua về mảng nhiệm vụ dân sinh bên này một chút, thủ lao thấp chút nhưng công việc cũng không quá mức khó khăn hay vất vả gì. Thời gian làm việc cũng bị khống chế tối đa không quá sáu tiếng một ca, nếu không phải có năng lực nghề nghiệp đặc thù thì trong ngày cũng không thể nhận thêm nữa. Không phải là có ý gì mà chủ yếu là còn phải để thời gian nhiệm vụ lại cho người khác làm nữa, khu an toàn nhiều người như vậy, ban quản lí cũng phải đảm bảo mỗi người có thể làm việc đều có việc để làm. Có việc làm thì cuộc sống mới ổn định, trật tự xã hội mới đảm bảo được.

Thi thoảng chạy qua công trường hay nhà xưởng lộ thiên, nhìn chút máy móc mà Tân bắt ngờ nhận ra rằng nó lại rất là hiện đại, hiện đại hơn so với trình độ nhận thức cũng như năng lực tiếp xúc từ trước tận thế của hấn rất nhiều. Trình độ tự động hóa rất cao, khác hoàn toàn với những cái viễn cảnh con người thụ lùi về thời kì thô sơ lạc hậu như một số phim truyện đề tài mạt thế nhiều. Có lẽ là ở nơi khác đúng là sẽ thụ lùi như vậy nhưng ít nhất là ở đây, nơi trật tự vẫn còn tồn tại thì không phải, Tân nghĩ thế.

Vừa chạy vừa ngắm cảnh và nghĩ vu vơ, thi thoảng dừng lại một chút để hít đất vài chục cái. Hoặc gặp chỗ nào có thanh xà hay cành cây nhìn thuận tiện thì dừng lại nhảy lên đu xà vài chục cái. Tân chạy bộ đến gần sáu giờ rưỡi, cả người nóng lên bừng bừng và cái áo ba lỗ mặc lót trong thấm đẫm mồ hôi rồi mới tạm coi như hài lòng mà trở về phòng. Hấn sẽ tắm rửa một cái, rồi đi kiểm tra xem tiền làm nhiệm vụ đã về chưa. Sau đó thì ăn nhẹ và luyện võ. Cơ thể hấn đã bắt đầu linh hoạt trở lại rồi. Tuyệt chiêu, tuyệt kĩ cũng đã có khả năng thi triển ra, hấn muốn nhân cơ hội này để vững chắc cơ sở của mình lại một chút, gia tăng thêm một chút sức mạnh để ứng đối với những trận chiến khốc liệt hơn mà có thể xảy ra sau này. Rồi lại còn bọn thằng Hùng thằng Vinh nữa, cũng đòi học võ của hấn nên trong mấy ngày này hấn cũng sẽ tranh thủ dạy luôn.

...

“Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Tiền thưởng

Vừa mới về gần đến hành lang phòng chung cư thì Tần đã nghe thấy tiếng cười khanh khách của An Nhiên. Thoáng mím cười một chút, con bé lúc nào cũng vậy. Và cũng bằng âm thanh đó, hần đoán được bên phòng mấy cô gái cũng đã dậy cả rồi.

Đúng như dự đoán của Tần, khi vừa về đến nơi thì cửa phòng của mấy cô gái mở ra. Huyền Linh đi ra trước, nhưng ngay sau đó An Nhiên linh lâu lượn qua khe hở giữa mẹ của mình và khung cửa mà vượt lên trên. Mái tóc dài màu đỏ tung bay, cái đầu nhỏ thì hào hứng quay qua quay lại và rất nhanh sau đó, em nhìn thấy hần và con Lu đứng ở đầu hành lang bên này.

- A...! – Kêu lên một tiếng vui mừng, An Nhiên xông đến, hai tay duỗi ra ôm chầm vào cổ con Lu, hai mắt cũng cong lại như trăng lưỡi liềm - Luuu...! Chị nhớ em chết mất...!

Cô bé ôm chặt vào cổ con chó mà du người lên, cả khuôn mặt cũng vui vào trong lớp lông đen mịn, chỉ có tiếng cười là vẫn còn phát ra giòn rã.

Con Lu có vẻ không được thích lắm. Nó vừa chạy một trận chán rồi, bây giờ lại đói nữa nên chỉ muốn nằm một chỗ chờ ăn thôi. Nhưng đối mặt với An Nhiên, nó cũng không thể làm gì được nên cũng chỉ biết ngoái đầu qua một bên kêu ư ừ.

Tần đưa tay vỗ đầu trán an nó. Mặc cho cô bé chơi thoải mái một tí, cố gắng thỏa mãn niềm vui con trẻ trong những lúc còn có thể được như thế này. Con Lu cũng rất ngoan, đứng im cho An Nhiên du cổ. Cũng may là con Lu đã tiến hóa, phát triển ra hình thể to lớn hơn kích thước nguyên bản của nó rất nhiều. Nhất là thời gian đầu tận thế, nó lớn lên dữ lắm, chỉ cần đủ ăn thôi là hầu như mỗi ngày đều đổi một hình dạng khác. Đạo gần đây thì có lớn chậm lại một chút rồi nhưng để ý kĩ thì vẫn thấy nó tăng lên từng ngày. Con chó có còi cộc bỏ túi ngày này bây giờ cái đầu đã cao gần bằng ngực hần, thân thể thuần dài linh hoạt và đặc biệt là những khối cơ bắp nổi hần lên trông vô cùng lực lưỡng.

Trong lúc An Nhiên chơi đùa với con Lu, Huyền Linh cũng tới gần và đằng sau cô là bé Thương, về mặt lạnh nhạt nhưng ánh mắt nhìn về phía con Lu cũng toát lên vẻ ao ước vô cùng. Tần cười một tiếng coi như chào hỏi, và cũng hất đầu một cái ra hiệu cho Thương mạnh dạn đi đến chỗ con Lu mà chơi cùng. Huyền Linh cũng hiểu ý mà tránh sang một bên, cũng không quên đẩy nhẹ vào lưng cô bé một chút cho em thêm phần mạnh dạn.

Tiến Thương đi, Huyền Linh cũng quay lại mỉm cười với hần:

- Anh Tần vừa đi thể dục về à?

- Ừ. Anh chạy loanh quanh một chút. Mấy mẹ con chuẩn bị đi đâu?

- Bọn em đi mua bữa sáng. Anh Tần ăn gì chưa để bọn em mua luôn cho nè?

- Được thể thì còn gì bằng...

Phục vụ hai cô bé chơi đùa một chút, con Lu liền nằm vật ra đất bắt đầu giả chết, để mặc cho An Nhiên gọi thế nào cũng không dậy. Để ý thấy vậy, Huyền Linh liền che miệng cười rồi chủ động nói lời xin phép với Tần và mang hai cô bé đi trước.

Con Lu được buông tha, thì thoảng nó còn hơi ngốc đầu dậy nhìn trộm một cái rồi lại lập tức nằm lẩn như cũ khi có ai quay lại nhìn. Đợi đến khi bóng người khuất hẳn, đôi tai không còn nghe thấy tiếng nữa thì nó mới lăm lét bỏ dậy. Chạy lại chỗ Tần hầy hầy cái mũi vào chân hần như giục nhanh trở về còn cho nó ăn nữa chứ đói rồi.

Hình như không cảm thấy sự hồi thúc của con Lu thì phải, Tần chẳng phản ứng lại chút nào mà vẫn đứng nguyên chỗ cũ, mũi hít sâu và đôi mắt hơi híp lại, hừng hờ như nhìn về phương xa. Hần bây giờ đầu đều là bóng lưng của Huyền Linh ban nãy. Có lẽ đặt mình trong hoàn cảnh tương đối an toàn như hiện tại nên cô gái cũng hơi có chút ăn mặc lại. Vẫn là áo len nút và quần vải dài gọn gàng đơn giản thôi nhưng từ chất liệu vải đến màu sắc phối đồ đều vô cùng đẹp mắt, cũng hợp chuẩn khí vào dáng người con gái. Trang phục tôn dáng người lên để khoe ra những đường cong đầy đặn nhưng cũng vô cùng tinh tế. Lúc đầu Tần không để ý đằng trước, đến lúc cô gái bước qua rồi hần mới giật mình nhận ra, và sau đó thì... Chặc! Chặc!

Có chút hương thơm một cách rất là khác lạ còn loảng thoảng quanh quần bên người, Tần hít vào sâu một hơi, vừa định hồi tưởng lại thêm một lần nữa thì...

- A...! Con chó này, mày làm gì đấy!?

- Grừ... Ừ ừ...

Thì ra, gọi mãi không được nên con Lu đã há cái miệng lớn với đầy răng dài lồm chồm của nó ra mà ngoạm vào chân hần một cái rồi quay người bỏ chạy. Mặc dù cắn đùa thôi nhưng cũng làm cho Tần giật hết cả mình. Hần cũng giả bộ nổi giận lên một chút, một người một chó vừa đuổi nhau vừa trêu đùa khắp cả dãy hành lang dài.

Tần cũng không biết, ngay sau khi đi khuất bóng, Huyền Linh liền vội vã lấy ra một cái áo khoác dài để choàng lên cơ thể. Cả người thì nóng dần dần lên vì xấu hổ hay vì một loại cảm giác gì đó mà cô không nói được lên lời.

- Mẹ! Sao mặt mẹ tự nhiên đỏ vậy...? – Chạy chơi bên cạnh, An Nhiên còn vô tâm hỏi han, cười đùa.

...MTTH...

Tần chỉ tắm rửa qua loa một chút cho sạch sẽ thoải mái, sau đó dọn dẹp nhà cửa vì chút nữa thôi là ba mẹ con Huyền Linh đi mua đồ về sẽ ở đây ăn sáng. Sau đó nữa là nhóm của Hùng, Trâm và cậu nhóc Vinh cũng tới, bọn nó sẽ cùng đi rút tiền thưởng của nhiệm vụ về chia. Và cuối cùng là Tần sẽ bắt đầu dạy võ thuật cho cả bọn. Mọi chuyện hần đều đã kế hoạch ra hết cả.

Ba mẹ con Huyền Linh đi mua đồ ăn về được mấy ổ bánh mì kẹp trứng và một cặp lồng khoai tây luộc. Lượng không nhiều nhưng sẽ khá là chất vì ngoài bánh mì được làm từ bột củ ra thì toàn bộ những thứ còn lại đều là sản phẩm sau tận thế. Mấy đứa và cả con Lu chia nhau ăn, không thật no nhưng chắc bụng, bữa sáng thì thế thôi là cũng đủ rồi.

Đến hơn bảy giờ rưỡi một chút thì nhóm còn lại cũng lục tục đến. Đầu tiên là Trâm, rồi đến cậu nhóc Vinh và tay Hùng bê tha lười biếng là kẻ cuối cùng. Khi đến hán còn quần áo xộc xệch, hai mắt nhật nhèm và miệng nhồm nhoàm xôi.

Thấy có ăn là con Lu lại lao ra vùi vịnh. Cả con chó lớn nằm đề lên người Hùng khiến hán không động đậy được. Con Lu nó không trực tiếp cướp nốt nửa nắm xôi trong tay Hùng nhưng nó là cái lưỡi dài của mình ra liếm lên mặt hán. Mặc kệ cho Hùng có giẫy giụa, khóc lóc cầu cứu thế nào thì mọi người cũng đều để mặc. Cuối cùng hán cũng phải mất một nửa chỗ xôi còn lại trên tay cho con Lu thì nó mới để yên cho hán.

Nháo sự một lúc, cả nhóm liền cùng nhau đi nhận tiền thưởng nhiệm vụ. Dù không hoàn thành nhiệm vụ chính nhưng vẫn được tiền, chắc chắn là sẽ ít hơn rất nhiều nhưng mà không sao, có tiền là được, ai nấy đều toát ra nét chờ mong, hào hứng rõ ràng.

Nhận tiền thưởng cũng không cần phải đi đến trung tâm nhiệm vụ, bất kỳ một điểm kết nối mạng nào trong khu an toàn đều được. Không mất bao nhiêu công sức, bọn nó tìm thấy một điểm kết nối như thế ở khá gần khu nhà chung cư, cạnh một cái trạm gác vũ trang. Bên ngoài nó giống như một cái cây ATM vậy. Bên trong thì là bàn thao tác đứng với màn hình cảm ứng. Theo hướng dẫn, Tân nhét thẻ của mình vào một cái khe cắm bên cạnh. Máy nuốt thẻ vào hiện ra yêu cầu mật mã, bên cạnh cũng có cửa sổ hướng dẫn cận kề các bước thao tác cho từng loại nhu cầu luôn. Thế là Tân cứ thực hiện theo hướng dẫn thôi, và rất nhanh hán tìm được báo cáo thống kê, kết toán nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ chính là thăm dò, vẽ bản đồ toàn bộ con đường tiến tới hồ tử thần và tiến hành khảo sát sơ bộ địa hình xung quanh nó. Mục này bị đánh thất bại.

Bên dưới là tiến độ vẽ bản đồ. Bọn nó vẽ được hai phần ba quãng đường nhưng trong đó có một nửa là trùng lặp với thông tin mà quân đội đã cho từ trước rồi. Có ghi chú chi tiết những điểm nguy hiểm, những nơi tụ tập quái, đặc tính của bầy quái và cả cách vượt qua, các lưu ý cần thiết. Vì rất là chi tiết và hợp lý nên được đánh giá cho gần 200Dcoin. So với tổng tiền thưởng khi hoàn thành cả nhiệm vụ thì chỉ là một phần nhỏ nhưng nó hợp lý với dạng nhiệm vụ này thì càng đi về sau mới càng được đánh giá cao, vẽ bản đồ càng đến gần điểm mục tiêu mới càng được cho nhiều tiền.

Bên dưới còn có thưởng cho hạng mục điều tra tự do nữa. Đó là loại hạng mục không có mục tiêu hay yêu cầu cụ thể nào cả mà cứ đi điều tra, thám hiểm tự do thôi. Sau đó đem bản đồ và các đặc điểm cần lưu ý của khu vực đó nộp cho quân đội, họ sẽ căn cứ vào đó và so sánh với bản đồ đã biết của họ rồi trả tiền. Cứ mỗi một khu vực chưa biết thì lại được trả thêm tiền. Độ hoàn thiện về thông tin trong khu vực và cả những thông tin có giá trị trong khu vực cũng sẽ được tính tiền cộng thêm. Thế nên ở đây, khi quay về Tân đề nghị bọn nó đi đường khác và vẽ được một mảng lớn bản đồ. Cộng thêm một mớ thông tin quan trọng như vị trí của các siêu thị còn nguyên vẹn, của các loài quái vật mới, cây cối, côn trùng, động thực vật kì lạ và cả tư liệu chiến đấu nữa, cộng hết lại cũng được hơn 200Dcoin.

Vậy là tổng thu hoạch của nhiệm vụ lần này bọn nó được xấp xỉ 500Dcoin, bằng một phần ba so với tiền thưởng hoàn thành cả nhiệm vụ chính, vậy tính thế cũng khá là được rồi. Tân chọn đổi toàn bộ ra thành tiền giấy để bọn nó chia nhau cho dễ. Còn điểm cống hiến thì hán không phải lo vì căn cứ vào danh sách thành viên tiêu đội, hệ thống đã chia đều đến tài khoản cá nhân của từng đứa rồi.

Đưa biên lai tiền thưởng cho cả bọn chia nhau đọc, bọn nó cũng rồi bước đi về phòng chung cư của Tân cho kín đáo. Sau đó là chia tiền.

Ban đầu, Tân định chia đều cho toàn bộ thành viên nhưng Hùng không đồng ý. Hán nói ai cống hiến nhiều ít thì lấy nhiều ít, anh em sống với nhau sòng phẳng, ai cũng phải có bằng giá trong lòng mình rồi chứ hán không muốn nói nhiều. Thấy ai cũng đồng ý nên Tân cũng thuận theo. Lần này để Trâm đứng ra chia.

Thế là hán được nhận một phần nhiều nhất. Tiếp đến là con Lu. Đúng, chia thế này con Lu cũng có phần, mà phần của nó còn nhiều hơn tất cả mấy đứa còn lại. Tiếp đến là Huyền Linh và Trâm. An Nhiên, Thương và Hùng cùng một hàng. Cuối cùng, ít hơn một chút là cậu nhóc Vinh.

Chia tiền theo các mức không bằng nhau nhưng do sự kiên trì của Tân nên mức chênh lệch cũng không nhiều. Cậu nhóc Vinh ít nhất cũng được hơn bốn chục Dcoin. Đối với một cậu nhóc không có tài năng đặc biệt, cũng không thức tỉnh siêu năng lực như Vinh thì đây là một khoảng thu nhập rất lớn rồi. Nếu không đi theo nhóm của Hùng với Tân mà chỉ nhặt nhạnh ở vành đai an toàn hay làm nhiệm vụ dân sinh thôi thì nhanh cũng phải tầm mười ngày nửa tháng, chậm còn không biết đến bao giờ. Mà bình thường đi theo Hùng làm nhiệm vụ cũng không được nhiều như thế này. Nhóm của Hùng người trẻ, nhưng hầu hết là không thức tỉnh siêu năng lực, hoặc năng lực yếu và không thiên về chiến đấu như của Trâm nên cũng chỉ làm được những nhiệm vụ khá là an toàn và đơn giản, ưu tiên đi cùng với quân đội. Thu nhập vốn không cao, nhóm lại nhiều người nên khi chia tiền ra cũng không được mấy, như Vinh mỗi lần được 5, 7 hay đến 10Dcoin là cùng. Vinh vẫn kiên trì phải đi ra ngoài để nhặt nhạnh thêm một chút đem ra chợ tự do kiếm thêm thu nhập, hoặc là may mắn sẽ còn nhặt được một chút sữa, một chút đồ cho em.

Lúc mới nhận được tiền chia Vinh đều giẫy nảy lên một cái, vì thực sự cậu nhóc nghĩ mình không giúp được gì nhiều và sợ bây giờ lấy nhiều tiền thế này lần sau các anh không cho đi theo. Mọi người cười dúi mũi, lời cả lí do là tiền này cho em cậu mua thêm sữa chứ không phải cho cậu. Đến cuối cùng Tân phải nghiêm mặt lại hỏi:

- Thế tí nữa có muốn học võ không? Muốn thì cầm. Mất thời gian anh không dạy nữa đây giờ.

- Đúng. Cái thằng này lằng nhằng... - Hùng phụ họa.

Vậy mọi chuyện mới xong. Và theo kế hoạch, bây giờ Tân sẽ bắt đầu dạy võ.

Ngăn mấy đứa cao hứng bùng bùng muốn lao ngay ra ngoài cửa đánh một bài quyền lại, Tân bảo bọn nó yên vị rồi bắt đầu nói:

- Trước khi tập võ, anh muốn mấy đứa phải hiểu được võ mà mấy đứa sẽ học là loại võ gì đã...

- Vậy có đứa nào biết, môn võ của anh tên chính thức là cái gì không...?

...

“Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142: Tập võ

Trong căn phòng trọ nhỏ, đứng trước cả nhóm sáu người một chó đang tùy tiện ngồi khắp nơi, Tân bắt đầu giảng giải:

- Võ này tên gốc là Lâm Vũ, nhánh của chúng ta là lưu phái Tây Bắc Sơn.

- Trong gia đình nhà anh có ghi lại, tổ võ là một vị thầy phép cao tay, đi đến một ngôi làng nạn thì vào trong làng để xin cơm nhưng không ai cho. Đi đến cuối làng thì mới được một người đàn bà góa chồng nuôi ba đứa con trai cho một bữa cơm ăn. Ăn xong thì để trả ơn, ông ta dạy lại cho ba người con trai nhà đó một môn bản lĩnh của mình. Môn này gọi là Lâm Vũ Thuật, là một loại thuật pháp. Nhưng dạy cho người thường sẽ không học được hết bản lĩnh nên từ thuật pháp biến thành võ công. Từ đó mới có võ.

- Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết thôi, mấy đứa coi như là truyện cổ tích nghe là được.

- Thầy phép truyền võ xong là đi, ba anh em thờ mẹ luyện võ. Đến khi mẹ mất thì võ học cũng thành tài. Từ đó ba anh em cùng đi khắp nơi hành hiệp trượng nghĩa, cứu giúp mọi người. Thế nhưng do tính cách khác nhau, lí niệm của mỗi người càng ngày càng không đồng nhất, nên ba anh em liền tách nhau ra, mỗi người đi về một hướng.

- Người anh cả quan niệm luyện võ là tu tâm tu tính, rèn luyện bản thân. Đi về phía tây bắc, đến một ngọn núi thì dừng lại, khai sơn thu đồ, truyền võ nghệ, gọi là Tây Bắc Sơn.

- Người anh thứ thì quan niệm võ là để giết người, muốn trừng trị kẻ ác thì phải trở thành kẻ ác hơn kẻ ác. Đi về phía đông, cũng dựng môn thu đồ, gọi là Chính Đông Môn.

- Người em út thì quan niệm học võ là để tạo phúc cho muôn dân. Học võ thì cơ thể khỏe mạnh, người ít bệnh tật, cũng không sợ thú hoang, ít lo quý quai nên muốn dạy cho càng nhiều người càng tốt. Đi về phía nam, gọi là Trung Nam Phái.

- Do lí niệm khác nhau, nên dù cùng một môn võ nhưng lại phát triển ra khác nhau. Tây Bắc quan trọng việc tự thân tiết chế, rèn luyện bản thân, võ đặt trọng điểm và “niệm” và “khí”. Chính Đông hướng tới sát thương đối thủ, nên võ sát phạt, trọng điểm đặt vào “lực” và “chiêu thức”. Trung Nam thì muốn để cho càng nhiều người tập luyện được, mà lại phải có kết quả nhanh nên đi vào cải tiến cho võ càng ngày càng trở nên đơn giản, củng cố cơ bản và loại bỏ tuyệt chiêu.

- Đó là ba lưu phái trong Lâm Vũ. Chỉ có điều là ở thời đại này hai cái trước đã hầu như không ai muốn học nữa rồi, muốn luyện ra chút thành quả đều phải bỏ ra quá nhiều. Mà lại còn chỉ có nỗ lực chăm chỉ thôi vẫn chưa đủ, phải có một chút thiên phú nữa mới có thể thành công cơ. Thế nên bây giờ Tây Bắc và Chính Đông biến thành gia truyền rồi. Gia truyền theo tổ huấn, không truyền sẽ mất võ. Trung Nam thì khá hơn một chút, vẫn có võ sinh, nhưng đa phần cũng chỉ là tập võ phong trào, tập võ thể thao mà thôi chứ đệ tử chân truyền, thực sự nắm được cái hồn của võ không có mấy, mặc dù nó đã rất là cơ bản rồi...

Đang thao thao bất tuyệt, Tân chợt để ý thấy mấy đứa ngồi bên dưới đều tròn xoe mắt ra nhìn mình. Lúc này, hắn mới giật mình nhận ra rằng có lẽ mình đã nói đi hơi xa chủ đề. Hắn lúng túng gãi đầu, gượng cười hai tiếng:

- A! Xin lỗi mấy đứa, anh không để ý toàn kẻ mấy thứ linh tinh...

- Không sao đâu, kể tiếp đi anh ự! – Hùng vỗ tay, tỏ vẻ không có vấn đề gì. Những đứa khác nghe thấy mùi ngon cũng lao nhao bày tỏ:

- Kể tiếp đi anh Tân...

- Rồi sao nữa...?

- Thế chúng mình luyện Tây Bắc Sơn hả anh? Không biết hai nhà kia giờ có còn không...?

Giống như là trong giờ, giáo viên tự nhiên không dạy nữa mà quay ra kể chuyện cho học sinh nghe vậy, bọn nó có vẻ thích như thế này lắm. Với lại, nghe kể chuyện liên quan đến Tân bọn nó còn thích nữa. Tân trước giờ đều rất thân thiện, dễ gần nhưng hắn không có thói quen nói nhiều, lại càng không có mấy khi nói về bản thân mình thế này.

Thấy mấy đứa không những không chê hắn dông dài mà còn ra vẻ thích thú lắng nghe, Tân cũng đỡ ngại hơn mà nói tiếp:

- Ủ! Võ của anh là Tây Bắc Sơn. Và thứ mà anh sẽ dạy cho mấy đứa cũng là cái này. Cái này trước kia khó học nhưng từ sau khi tận thế thì ai cũng mạnh lên nên chắc là sẽ khác. Mà dù không thể học được hết thì cũng có thể học một phần, mấy đứa không phải lo. Còn hai nhà kia bây giờ thế nào anh cũng không rõ lắm nhưng chắc là vẫn còn thôi. Ba nhà dù tách ra nhưng tông lệ hàng năm vẫn có gặp mặt giao lưu. Anh bỏ tập võ khá lâu rồi nên lần cuối cùng anh tham gia vào khoảng tám năm trước. Chính Đông đời này khá mạnh, họ có ba bốn anh chị em mà ai cũng luyện thành ca, thấp nhất đều là nhập môn. Về trình độ thì Trung Nam bao giờ cũng kém hơn một chút, nhưng họ có nhiều người...

- Mà nói ngoài lề vậy thế thôi, mình đi luôn vào trọng tâm nào...

- Về cơ bản thì toàn bộ hệ thống võ học của Tây Bắc Sơn đều khái quát thành bốn đoạn “niệm”, “khí”, “bộ” và “lực”. Mỗi đoạn lại gồm hai trạng thái như niệm thì có [Nhất – Niệm] và [Vô – Niệm], khí có [Dưỡng – Khí] và [Phá – Khí], bộ có [Thất – Bộ] và [Trảm – Bộ] còn lực thì là [Thế – Lực] và [Trọng – Lực].

- Khi chiến đấu thì sẽ sử dụng đồng thời bốn đoạn khác nhau để ghép thành một thức, một trạng thái chiến đấu hoàn chỉnh phù hợp với hoàn cảnh lúc bấy giờ nhất.

- Vì Tây Bắc Sơn rất coi trọng tu tâm tu tính, nên về võ học cũng xây dựng trên nền tảng của niệm và khí là chủ yếu. Lấy niệm để tu tâm tính, lấy khí để tu cơ thể, dưỡng tinh thần. Thế nên, về cơ bản sẽ bắt đầu với khí. Bây giờ anh sẽ dạy cho mấy đứa khí công cơ bản, chỉ là một bộ phương pháp hô hấp, điều tiết nhịp thở thôi, mấy đứa nắm được thì ta sẽ tiến hành tiếp...

Thế là Tân bảo mấy đứa chọn chỗ ngồi cho thoải mái, khoanh chân xếp bằng. Hắn cũng ngồi xuống và bắt đầu hướng dẫn cả bọn hít thở theo nhịp, cũng không quên ở một bên giảng giải, nhắc nhở những điểm cần lưu ý. Vì hơi thở mỗi người đều dài ngắn khác nhau nên dù theo nhịp nhưng cũng không thể hoàn toàn rập khuôn mà phải chỉnh sửa một chút cho thích hợp. Thế nên, Tân cũng không quên hướng dẫn bọn nó một vài thủ pháp hoặc là truyền đạt ít kinh nghiệm để mỗi người tự điều chỉnh nhịp thở cho phù hợp với chính bản thân mình.

Bài khí công cơ bản này là một phần của [Dưỡng – Khí], cũng có thể kết hợp với thiền để luyện niệm. Cũng vì nó rất là cơ bản thôi nên để nắm được cũng không mất quá nhiều thời gian. Đưa nhanh thì không đến nửa tiếng, đưa nào chậm cũng không quá một tiếng là cũng đã nắm được sơ bộ rồi. Cái này có thể để cho bọn nó luyện một cách trường kì, luyện một cách thường xuyên, thậm chí khi nào rảnh mà nhớ ra thì tranh thủ năm mười phút cũng có thể luyện được.

Sau khi công Tân liền dạy cho bọn nó luyện thế, chính là bài “Luyện thể thuật, dưỡng khí công” mà hắn tập vào mỗi sáng. Luyện cái này thì không thể ở trong phòng Tân được nữa, bọn nó có khá là đông người nên sẽ ra ngoài cho rộng rãi.

Đi đến một mảnh công viên trống, chính là cái nơi mà trước kia bọn nó dùng để thử tấn khiến phản lực của Thương. Nơi này cách khá xa khu cư trú cũng như khu sản xuất. Có cây cối, đất trống nhiều mà theo kế hoạch xây dựng thì quân đội vẫn chưa quy hoạch đến đây. Ở đây cũng không có quy định cấm phá hủy cây cối hay đất đai, bãi cỏ gì, chỉ cần không làm quá ra mức thì không ai hỏi đến cả. Thế nên không chỉ mình nhóm của Tần mà còn có rất nhiều người chọn nơi này là nơi tập luyện, thử nghiệm đủ thứ. Như ngay bây giờ vậy, lúc đến nơi Tần đã thấy khu này có người rồi. Chỗ này có mấy người luyện thể lực, chỗ kia có mấy người luyện đối chiến, vật lộn với nhau. Rồi có người dùng thân cây hay mặt đất để thử vũ khí mới, thậm chí thử cả siêu năng lực. Tính ra thì cũng có khá khá người đấy nhưng không tụ tập lại mà tản ra khắp nơi với mỗi nhóm nhỏ một vài người nên cũng không thấy đông. Ai làm việc của người đấy, khác nhóm cũng không đứng xem kiểu nhìn chăm chăm vào người khác.

Cũng chọn lấy một góc vắng người, nhóm của Tần bắt đầu luyện tập.

Luyện bài khí công cơ bản khi này không có bao nhiêu kĩ thuật, chỉ cần đầu óc bình thường thì ai cũng có thể học được cả nên không có vấn đề gì. Chỉ là đến bây giờ, khi luyện thể rồi thì bắt đầu có sự khác nhau rõ rệt giữa từng người. An Nhiên và Thương là tiến bộ nhanh nhất, có lẽ do tuổi nhỏ, cơ thể còn mềm mại, gân cốt đàn hồi cao, lại là con gái nữa nên ưu thế hơn rất nhiều. Sau đó đến cậu bé Vinh, chắc cũng do nhỏ tuổi, hoặc là thực sự có tài, hoặc là cơ thể phát triển tốt sau tận thế, nói chung là tiến bộ cũng khá nhanh, chỉ sau An Nhiên và Thương một chút.

Tình trạng của Huyền Linh và Trâm lại hơi đặc biệt. Huyền Linh thì mới đầu vẫn luyện bình thường, tiến bộ bằng cậu nhóc Vinh, nhưng cứ luyện một lúc sau là cơ thể tự phát động lên siêu năng lực. Lớp giáp xương mọc ra bọc kín hai cánh tay còn leo lên cả hai vai và ở mỗi đoạn khớp nối đều hơi cản trở một chút khiến cho động tác không thực hiện một cách hoàn toàn được. Thế là cô gái cứ phải cố gắng vừa luyện tập vừa ức chế siêu năng lực của mình, chuỗi động tác thường xuyên bị đứt quãng. Với cái vấn đề này thì Tần cũng không biết cách giải quyết thế nào cả, tất cả đều mặc cho Huyền Linh tự cố gắng thôi. Có lẽ đến khi lực khống chế siêu năng lực của cô gái mạnh lên thì mọi chuyện sẽ khác.

Còn Trâm, không có vấn đề trực tiếp như Huyền Linh, nhưng cô gái cũng không luyện tập một cách lưu loát được. Có lẽ cũng là do vấn đề riêng của cơ thể, có một số động tác Trâm làm được rất dễ, cũng có một số động tác cô thực hiện một cách khó khăn vô cùng. Lúc đầu Tần còn có ý trợ giúp một tí, hỗ trợ nắn một chút khớp, đẩy một chút biên độ động tác, ép một chút cơ. Thế nhưng mà luyện một lúc, cô gái bắt đầu nóng lên và đỏ mặt hơi khiến cho bộ quần áo mềm dính bết vào cơ thể. Nhìn nhìn chằm chằm một chút, lại thấy mặt cô gái ửng hồng, Tần cũng bất giác đỏ mặt lên, hắt không biết phải chạm tay vào đâu hay để mắt vào chỗ nào nữa lên lập tức lấy cơ bò chạy đi.

Tình huống khá quan trọng hơn Tần nghĩ, mấy đứa đều có tiến triển, chỉ riêng có tay Hùng là không. Tiến độ luyện tập của thằng này nó chậm hẳn, loay hoay cả một buổi sáng còn vẫn không thực hiện được thành công năm động tác đầu trong khi mấy đứa còn lại đều lên đến mười hoặc hơn nữa rồi. Đây là còn phải kể đến việc Tần luôn ở bên cạnh hỗ trợ nhiệt tình rồi đấy. Từ khi thấy mình thật lười hơn so với mọi người, Hùng cũng ít nói hẳn. Hẳn chỉ cần rằng tiếp tục luyện. Tần thấy thế thì cũng chỉ biết động viên hai câu rồi tận tình hỗ trợ thêm cho hẳn.

Ngoài việc hướng dẫn đấm kia học võ ra thì Tần cũng tranh thủ luyện lại toàn bộ hệ thống tuyệt chiêu của mình. Liên tục tập lại hết lần này đến lần khác, cố gắng sao cho nắm giữ lại hết chiêu thức của mình một cách hoàn toàn trong thời gian nhanh nhất. Thậm chí hẳn còn kiểm cọc gỗ về đóng lên mặt đất để luyện lại [Thất – Bộ].

Thấy hẳn chậm rãi bước trên đỉnh những cây cọc gỗ mà không cần nhìn, tốc độ lại còn tăng dần nữa thì đứa nào cũng trầm trồ thán phục. Trong lúc hẳn tạm nghỉ một chút để đi hỗ trợ mấy đứa kia, nhóc Vinh cũng tò mò bò lên bước bước. Nhưng ai ngờ, thằng nhóc mới đi được vài bước thì hụt chân, ngã đập cằm vào đỉnh cột. Mọi người vội vàng tụ lại nâng nó dậy, vừa tức vừa buồn cười. May mà mấy cái cột Tần đóng thấp nên Vinh chỉ bị xước tí da và sưng lên một chút thôi chứ không có vấn đề gì lớn, dán cái băng cá nhân, ngồi nghỉ một tí là lại đứng dậy tập võ được như thường.

Coi như là một chút vui cười trong ngày, và cũng nhờ có vụ này mà Tần cảm thấy tâm tình của Hùng tốt lên một chút, hẳn cũng đỡ lo.

Vừa luyện vừa nghỉ, luyện thể, luyện khí kết hợp ngồi thiền, bọn nó tập đến cuối chiều thì nghỉ. Nghỉ sớm một chút vì theo như giao hẹn từ trước là bữa tối bọn nó sẽ ăn tiệc lớn. Cũng không định ăn ở nhà ăn mà sẽ mua đồ về phòng của Tần ăn cho thoải mái. Mỗi đứa góp một ít tiền, hơn hai chục Decoin đủ để cho tất cả bọn nó đều ăn no nê thỏa mái. Hùng còn bảo hôm trước đi qua siêu thị hẳn tranh thủ xách được chai rượu với cả lốc bia lon về, tí hẳn đem sang cả, cũng sẽ tiện đi qua chợ tư do mua thêm chút thức ăn vặt làm đồ nhắm cho thêm phần phong phú. Tần không hứng thú với rượu bia cho lắm nhưng thấy mọi người rất là hào hứng nên hẳn cũng thuận theo. Nhưng trước khi giải tán hẳn lại gọi mọi người vào phòng để phổ biến cho bước cuối cùng trong một ngày tập võ.

Mọi người tụ tập lại, Tần bắt đầu hướng dẫn xoa bóp và bấm một số huyệt vị cơ bản. Tập võ cả một ngày, cơ thể chịu rất nhiều áp lực nên việc giải tỏa, xoa dịu để cho cơ bắp, xương cốt, gân mạch và cả nội tạng được phục hồi là điều hết sức quan trọng. Trước kia hẳn luyện là còn phải có cả thuốc bóp để phối hợp nữa cơ. Nhưng bây giờ không có điều kiện, nên dùng tạm xoa bóp, bấm huyệt và nếu có thể thì ngâm thêm nước nóng là cũng được.

Hẳn hướng dẫn phương pháp một người tự xoa bóp, rồi lại hướng dẫn hai người xoa bóp cho nhau. Đến đoạn hai người xoa bóp hẳn đề thằng Hùng xuống đất mà thực hiện. Có lẽ do cơ bắp còn căng cứng và cơ thể không quen nên khi Tần nắn đến đâu, Hùng đều giãy nảy lên một cái và kêu như cha chết mẹ chết, thảm thiết vô cùng. Trong khi đó, Tần vẫn vừa bóp vừa an ủi:

- Nằm im nào... Thả lỏng ra...

- Yên tâm đi, bây giờ đau nhưng tí nữa quen rồi là chú sẽ cảm thấy thoải mái ngay thôi...

- Làm vài lần là lại thích mê đi đấy mà...

Ở bên cạnh, Huyền Linh và Trâm nhìn hai thằng cời trần ngồi đề lên nhau với cơ bắp săn lại, mồ hôi chảy ròng ròng cũng không nhin được mà hai má phồng hồng, mặt mướt hơi nước.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 143: Có một cái nhiệm vụ rất nhiều phúc lợi

Những ngày tiếp theo, tất cả nhóm bọn nó đều cùng nhau tập võ. Đi qua ngày đầu tiên bờ ngõ và vát vè, đến những hôm sau thì thông thuận nhiều lắm. Tân cũng đỡ bận hơn khi đưa nào đưa đây để có thể tự luyện tập được, chỉ cần thì thoảng giám sát một chút, và mỗi nửa ngày lại dạy cho đứa học nhanh nhất hai, ba động tác mới. Sau đó thì bọn nó sẽ tự dạy nhau, hẳn ở bên cạnh giám sát và sửa chữa là được rồi.

Có thời gian, Tân cũng có thể luyện tập lại cho thành thạo toàn bộ chiêu thức của mình. Sau ba ngày cố gắng, hẳn thấy trình độ võ thuật của mình đã khôi phục được tám chín phần mười rồi. Bây giờ mà có cơ hội chiến đấu lại với những đối thủ trước kia, Tân cảm thấy có lẽ là cũng sẽ không còn quá khó khăn như vậy nữa.

Trong ba ngày này, mấy đứa còn lại cũng đã tiến bộ lên trông thấy. Mấy đứa nhanh đều đã thực hiện được toàn bộ cả bài luyện thể mà hẳn dạy rồi. Chậm nhất là Hùng thì cũng đã thực hiện được mười lăm, mười sáu động tác đầu. Mặc dù vừa so sánh với những đứa khác thì thật kém nhưng có Tân an ủi “Ngày xưa học cái này, anh luyện mấy tháng mới hoàn thành cả bộ, chú mới luyện ba ngày đã xong quá nửa rồi thì còn kêu ca cái gì?” thế nên tâm tình cũng khá ổn.

Trong mấy ngày này, Tân cũng dạy bọn nó cả [Dưỡng – Khí] nữa. Cái này chính là một bản nâng cấp của bài khí công hẳn đã dạy lúc ban đầu, nên mọi người luyện tập cũng không khó.

Có mấy đứa học nhanh như cậu nhóc Vinh hay hai cô bé gái thì còn đòi học cả [Thất – Bộ] nữa, vì mỗi buổi sáng sớm hay chiều muộn đều thấy Tân luyện trên mấy cây cọc gỗ thực sự là rất đẹp, cảm giác giống như là lăng khách tiêu dao vậy nên đứa nào cũng thích. Tân cũng không giấu, đứa nào muốn học cái gì hẳn đều sẵn sàng dạy hết. Thế là đứa nào muốn học thì cứ thể leo lên mấy cây cọc gỗ mà bước thôi. Chỉ là trong khi bước lại phải kết hợp với một bộ khí công. Nhịp bước chân phải đồng bộ với nhịp hô hấp, dùng nhịp hô hấp để xác định nhịp bước chân, từ đó mới khiến cho bước pháp không bị loạn.

Luyện tập mệt mỏi, những lúc nghỉ ngơi thì Tân lại hô bọn nó tranh thủ ngồi thiền, luyện niệm.

[Vô – Niệm] rất là hư vô, cái này không phải cứ cố gắng luyện tập là được mà cần phải gặp được một thứ gọi là “ngộ”, thế nên không dạy được. Tân hướng dẫn bọn nó ngồi thiền và tiến vào [Nhất – Niệm]. Mà phương pháp thì lại kết hợp với một bộ khí công, để cho toàn bộ tinh thần và ý niệm đều tập chung hết vào nhịp thở, vừa đơn giản hiệu quả, lại một công đôi việc thì có sao mà không làm.

Thế là suốt cả ba ngày, bọn nó loay hoay giữa ngồi thiền, luyện thể, lại luyện khí công, cảm giác giống như là dưỡng sinh hơn là tập võ. Đợi mãi mà vẫn không thấy thăng Tân dạy cho chiêu võ nào, sự hào hứng ban đầu cũng dần dần giảm xuống, mấy cô gái còn không có ý kiến gì, nhưng thằng Hùng và cậu nhóc Vinh lại không đợi được nữa, thế là bọn nó hỏi.

Nghe hai thằng kia trình bày, ban đầu Tân còn hơi sững sốt một chút, nhưng sau khi hiểu ra vẫn đề rồi thì hẳn liền cười cười, lắc đầu mà đáp:

- Đã nói từ đầu rồi, võ này của anh căn bản đều đặt ở tu tâm và luyện khí, là rèn luyện tự thân và củng cố tinh thần, thế nên nó không quan trọng chiêu thức. Chiêu thức chỉ là một hình thức biểu hiện của võ thôi, không phải là cái cốt lõi. Cả quá trình luyện võ đều là quá trình đánh chắc căn bản, tăng lên tự thân, sau đó chiêu thức mới tự sinh ra, tự phù hợp với từng người...

Nghe Tân nói vậy, hai thằng kia liền tò về thất vọng hẳn. Quá là chênh lệch so với tưởng tượng của bọn nó. Ai mà ngờ được, ông anh mà bọn nó hết sức tin tưởng, nắm giữ một loại võ công gần như siêu phẩm mà lại bảo là không có chiêu thức. Không có chiêu thức thì bọn nó biết học cái gì. Mà cứ luyện mấy cái kia, hết khí công lại đến ngồi thiền thì biết đến khi nào “đại công” mới “cáo thành” được.

Tâm lí dĩ xuống, hiệu suất luyện tập cũng tùy theo mà giảm hẳn. Giảm xuống thì cũng thôi vì luyện võ quan trọng là phải tự thân tự giác, đứa nào muốn thì học, không muốn thì thôi, Tân cũng không nói gì. Nhưng vấn đề ở đây là hai thằng kia nó còn ảnh hưởng đến cả mấy đứa con gái còn lại nữa. Thế là xem tình hình đó, Tân quyết định phải động viên tui nó một lần vậy.

Một lần tự tập cả bọn lại, Tân mới nói: Mặc dù về cơ bản là không có chiêu thức, nhưng mà do hẳn có kinh nghiệm rồi, thế nên hẳn có thể căn cứ vào đoạn “Lực”, đoạn có liên quan đến chiêu thức nhiều nhất trong bốn đoạn, kết hợp với vũ khí thuận tay của mấy đứa mà thiết kế ra một bộ chiêu thức cơ bản. Mấy đứa chiêu theo bộ chiêu thức cơ bản đó luyện tập thì cũng được.

Nói xong, hẳn còn biểu diễn ngay tại chỗ một đoạn liên hoàn kích với vũ khí là hai thanh dao găm giống như Huyền Linh thường dùng. Thấy thế thì cả bọn còn lại liền phấn chấn lên hẳn, lại trở về trạng thái hăng say luyện tập như lúc ban đầu.

Thờ phào một hơi, cuối cùng thì cũng giải quyết được cái đám rối ràng là học võ phong trào này. Ban ngày hẳn có thể yên tâm luyện tập, nhưng ban đêm sẽ trở nên vất vả khi sẽ phải tốn công thiết kế chiêu thức cho từng người. May mà hẳn cũng coi như là có một chút kinh nghiệm cả về luyện tập lẫn thực chiến và cả hiểu sơ qua về vũ khí lạnh như một sự đam mê từ trước khi tận thế nữa.

Xem nào... Công việc của hẳn sẽ là thiết kế chiêu thức cho tám khiên của Thương. An Nhiên tạm thời bỏ qua, song dao găm cho Huyền Linh và mã tấu dài cho Hùng. Còn Vinh và Trâm ban đầu hẳn cứ tưởng là cũng giống như Hùng vì lần trước hẳn thấy thế, nhưng khi được hỏi ra thì Tân mới biết yêu cầu của hai đồng chí này lại khá là đặc biệt. Trâm muốn tám chân bảo vệ tay trái, cái loại quần quanh cẳng tay và bảo vệ được cả mu bàn tay, và bữa sắt nhọn. Còn cậu nhóc Vinh thì muốn ống kim loại sắc, cái loại ống kim loại dài bằng một cánh tay của bản thân, kích cỡ vừa tay cầm, rộng ruột và một đầu bị cắt vát đi cho thật nhọn và sắc.

Thấy Tân tỏ ra ngạc nhiên, hai đứa nó cũng chủ động giải thích. Đó là tui nó cảm thấy thực sự thuận tay với những thứ như thế này, nhưng mà trước đó không có tìm thấy đồ thích hợp nên dùng tạm cái khác. Nhưng mà bây giờ bọn nó cũng tích được kha khá tiền rồi, bọn nó sẽ đặt chế tạo riêng từ bên quân đội. Nghĩ đến đồ do quân đội chế tạo, nhất là tám khiên phân lực của Thương, Tân cũng âm thầm gật đầu. Đặt chế tạo riêng sẽ khá là tốn kém, nhưng mà nó đáng. Nếu có điều kiện, hẳn cũng sẽ đặt làm lại lưỡi rìu nhỏ và một con dao găm chuyên dụng cho mình.

Luyện võ ba ngày, đến ngày thứ tư thì ba đứa Hùng, Trâm và Vinh xin nghỉ để đi theo quân đội làm nhiệm vụ. Một dạng nhiệm vụ thu hoạch quả dại có xe vận chuyển và có cả quân đội hộ tống, khá là đảm bảo an toàn mà tiền thưởng cũng rất khá. Loại nhiệm vụ này bình thường sẽ rất khó mà tranh cướp được, nhóm Trâm cũng là nhờ có chút quan hệ với chú Hùng và mấy cậu bạn đã vào quân đội thì mới được ưu tiên gọi đi. Nếu không đi thì sẽ rất là đáng tiếc nên bọn nó muốn xin nghỉ một ngày đi làm nhiệm vụ đó, bây giờ đến đánh tiếng để cho bọn Tân đỡ phải lo.

Gật gật đầu, Tân cũng chỉ ừ coi như là biết thế thôi, hẳn đâu có quyền gì đâu mà vọng tưởng can thiệp đến cuộc sống của những người khác. Mấy đứa nó có không đến báo Tân cũng chẳng nói gì. Còn như bây giờ bọn nó đến báo thế này là bọn nó tôn trọng hẳn, hẳn cũng sẽ trân trọng lại với từng người.

Ba đứa kia đi làm nhiệm vụ một ngày, có thể mai cũng phải đi nữa nên tự nhiên Tân lại dăm ra nhàn nhả hơn một chút. Ba cô gái còn lại có thể để cho người ta cảm giác được rất yên lòng, không phải chạy ngược chạy xuôi, hẳn còn có tâm tình kéo một sợi tơ ra chơi trong giờ giải lao nữa.

Lấy một sợi tơ dài và to vừa phải nới thành một vòng tròn, lúc tạo ra thì cố gắng để cho độ đàn hồi của nó đạt mức cao nhất, Tân chơi sợi tơ trong lòng bàn tay giống như chơi dây, biến đổi ra các loại hình thù. Thấy ba cô gái đề ý đến, hẳn cũng tiện tay tạo ra cho mỗi người một sợi. Như đạt được món đồ chơi mới, Anh Nhiên, Thương và cả con Lu đều chơi quên cả trời đất. Huyền Linh ban đầu cũng chơi rất vui, nhưng sau một lúc cô gái như nghĩ ra cái gì mà cầm sợi tơ trong tay chăm chú nhìn, còn liên tục thử thử, kéo qua kéo lại. Ban đầu thấy biểu hiện của Huyền Linh, Tân còn đề ý một chút, hỏi một câu nhưng thấy cô gái cười lắc đầu bảo không có gì thì hẳn cũng không hỏi nhiều nữa. Hẳn còn đang bị hai cô bé và con chó

ngu của mình kéo đi chơi nhảy dây quên đời.

Sợi tơ với trò nhảy dây chỉ là vui đùa một chút mà thôi, Tân quên nó đi rất nhanh và trở lại với những bài tập luyện của mình. Chỉ là Huyền Linh lại chú ý hơn một chút. Đến tối cô ấy xin Tân một đồng sợi tơ, muốn sợi dài và mảnh, nhưng không được sắc bén và phải có độ đàn hồi cao. Thấy khá lạ nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, Tân lập tức sử dụng siêu năng lực của mình mà kéo tơ. Siêu năng lực của hắn không mạnh, dù sợi tơ nhỏ thì cũng không hao tổn gì nhiều nhưng kéo ra được một lúc là hắn đã thấy bụng đói cồn cào và cả người thì uest oái. May mà Huyền Linh cũng không xin nhiều, chỉ bảo là hắn có thể tạo ra được bao nhiêu thì được, thế thôi.

Ngày hôm sau thì nhóm của Hùng trở về, cả ba đứa đều an toàn và lành lặn. Sáng sớm bọn nó lại đến để tập võ như bình thường, còn mang theo một túi quà nhỏ nhưng quà nào quà đây đều lớn bằng ngón chân cái, vàng óng và sáng long lanh như ngọc. Bọn nó nói đây chính là mục tiêu của nhiệm vụ hái lượm hôm qua làm. Thứ quà này ăn rất ngon, ngọt thanh, nhiều nước, hàm lượng dinh dưỡng cao và còn có nhiều loại công dụng hữu ích khác đang chờ được nghiên cứu.

Đồ mậy đứa đàn em đem cho, Tân ăn tự nhiên một cách không hề khách sáo. Hắn cũng thuận mồm hỏi đi làm nhiệm vụ mà còn hái riêng đem về thế này có ổn không?

Chỉ gặp thằng Hùng cười hề hề bảo không sao cực ổn. Cái nhiệm vụ này không những có xe đưa đón tận nơi, có quân đội bảo vệ hộ tống, còn được cả một cái phúc lợi ằng đó là trong thời gian làm nhiệm vụ chỉ cần hoàn thành chỉ tiêu được giao là có thể tự do thu hoạch thêm đem về, bán cho quân đội hoặc là giữ dùng riêng cũng được. Làm nhiệm vụ hái lượm chính là nhiều phúc lợi như vậy, thế nên bình thường mới nói là nó khó kiếm được, khó mà kiếm được một cách bình thường bên ngoài đại sảnh nhiệm vụ.

Nghe vậy Tân cũng phải trầm trồ thán phục một lúc. Nói thật là hắn cũng thật hâm mộ, thế nhưng không phải là lộc của mình thì cũng không phải xoắn xuýt gì cho lắm. Cái loại nhiệm vụ này như là một dạng phúc lợi rồi, nhân số lúc nào cũng hạn chế, bọn thằng Hùng được đi thì cũng vui cho bọn nó.

Tiếp tục trở về với cuộc sống luyện võ thường ngày, ngoài đi ngoài lại, lại là ba bốn hôm. Trong những hôm này, hôm nào Huyền Linh cũng xin hắn tơ, thế là chỉ cần đảm bảo không ảnh hưởng đến lịch trình sinh hoạt thì Tân đều cố gắng tạo ra nhiều nhất có thể để cho cô ấy. Thi thoảng hắn có tò mò hỏi nhưng Huyền Linh vẫn chỉ luôn cười tủm tỉm bảo rằng bí mật và muốn cho hắn một điều bất ngờ. Thế nên Tân cũng không hỏi nữa.

Trong mấy hôm nay, nhờ chăm chỉ luyện tập mà cả bản thân hắn lẫn mấy đứa khác đều cảm thấy mình khác rất nhiều rồi, dù không thể nói được mình mạnh lên bao nhiêu nhưng rõ ràng nhất là sự tự tin và bản thân đã già tăng thật lớn.

Cuối buổi ngày hôm nay, Hùng báo ngay mai nhóm nó lại muốn xin nghỉ một lần nữa, lại có nhiệm vụ hái lượm cho bọn nó làm. Tân gật đầu coi như đã biết. Buổi tối trở về nằm trên giường suy nghĩ, Tân nghĩ: “Có lẽ, đã đến lúc mình phải đi ra ngoài một chút...”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ngày nghỉ, mạng lưới và tìm nhiệm vụ

Ngày hôm sau, ba đứa Hùng, Trâm và Vinh đã nghỉ để đi làm nhiệm vụ hái lượm, chỉ còn Tân với ba người con gái còn tiếp tục tập võ ở ngoài bãi đất cũ mà thôi.

Khởi động, luyện thể, chạy một vòng rèn thể lực, quay lại ngồi thiền. Sau khi thực hiện xong một lượt huấn luyện cơ bản thì cũng không mất quá nhiều thời gian, hơn sáu giờ sáng bọn nó bắt đầu, đến gần bảy giờ rưỡi là cũng xong. Đến lúc này, Tân liền kêu cả ba cô gái lại và bảo:

- Hôm nay không tập võ nữa, nghỉ ngơi một ngày. Luyện tập cái gì thì cũng phải có điều độ, thích hợp nghỉ ngơi thì hiệu quả mới cao. Mấy đứa tự do đi chơi, buông lỏng cho thoải mái tinh thần...

Vừa nghe Tân nói vậy, An Nhiên liền nhảy cẫng lên, vui sướng reo hò. Bé Thương không phản ứng thái quá như An Nhiên, nhưng hắn để ý thấy cô bé cũng vui ra mặt, cả người đều rạng rỡ hẳn lên. Chỉ có con Lu là vẫn tròn mắt há mồm, trông vẫn ngu y như mọi ngày vậy. Được nghỉ, hai cô bé liền hào hứng đuổi theo con Lu, chạy nháo khắp nơi, thi thoảng còn lăn lộn hỗn thành một đoàn.

Tân cũng tìm lấy một cái ghế đá gần đó mà ngồi xuống. Hắn cúi người, hai khuỷu tay chống đầu gối, hay bàn tay thì ôm lại thành một nắm mà chống lên sống mũi, nhắm mắt, hít sâu. Cảm giác đầu óc trống rỗng và tinh thần có chút hỗn loạn, hôm nay hắn quyết định nghỉ cũng không phải chỉ vì mấy đứa con gái mà còn vì cả bản thân mình nữa, hắn...

Một bàn tay lạ lẫm bắt chợt đặt lên trán hắn, cảm giác mát lạnh lập tức khiến cho đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Mùi hương quen thuộc... Tân chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên Huyền Linh đang đứng trước mặt, và lo lắng nhìn mình. Hắn mỉm cười:

- A! Anh xin lỗi, để em phải lo lắng rồi...

- Không sao đâu... - Huyền Linh cũng cười nhẹ nhàng đáp lại. Vẫn giữ nguyên bàn tay trên trán hắn như thế, cô chuyển thân, bước vòng ra đứng hẳn đằng sau lưng hắn:

- Nếu anh cảm thấy mệt mỏi, thì cứ nghỉ ngơi. Còn có bọn em ở đây nữa mà...

- Ừ! Cũng may là anh còn có các em ở chỗ này.

Thờ dãi ra một hồi, Tân ngả lưng ra đằng sau để tựa lưng vào thành ghế, mắt thì nhìn về phía xa, nơi có con Lu và hai cô bé vui vẻ chơi đùa.

...

- Giá! Giá! Giá! - Cười trên lưng con Lu, An Nhiên vừa thúc nó chạy vội vừa giơ tay hô lớn. Thương cũng ngồi ở phía sau, một tay bám vào cô bạn nhỏ đằng trước, một tay níu chặt lấy sợi dây đai thắt trên người con chó.

Con Lu công cả hai cô bé trên lưng, nhưng đối với nó thì chút trọng lượng đó hầu như chẳng nằm nhò gì, con chó vẫn cúi đầu, phóng đi nhanh vun vút. Mấy ngày này được ăn uống đầy đủ, nó lại to ra một vòng. Bấy giờ chỉ đứng bình thường thôi thì cái đầu cũng đã cao ngang vai Tân rồi, dài hơn hai mét và cơ bắp thì nổi lên cuộn cuộn. Với cái kích thước đó thì ngay cả bản thân Tân cười lên cũng đều hết sức thoải mái chứ đừng nói đến hai cô bé con. Con chó cũng thông minh, quán người, đùa cho hai cô bé liên tục cười khanh khách.

Nhìn vào một khoảng bình yên nhỏ nhoi trước mặt, Tân cũng cảm thấy tâm tình của mình khá hơn rất nhiều. Hắn với Huyền Linh bắt đầu trò chuyện về một vài thứ lặt vặt. Tân kể cho cô gái nghe về một số câu chuyện thú vị mà trước kia hắn gặp. Huyền Linh thì kể lại cho hắn chuyện về An Nhiên.

Tân lại kể đến chuyện về quá khứ của hắn, về bé Thương và về cả thằng em trai giỏi võ mà hắn chưa bao giờ đánh thắng được. Huyền Linh lại chỉ im lặng mỉm cười lắng nghe. Cô gái vẫn đứng đằng sau lưng hắn, những ngón tay dài đan vào trong mái tóc, giúp hắn giải sầu.

Tân lại kể tiếp về dự định tương lai. Hắn định rằng một thời gian nữa, sau khi đã chuẩn bị đủ mọi thứ rồi sẽ lên đường về quê để tìm lại bà và em trai vì hắn tin rằng họ vẫn còn sống. Huyền Linh tỏ ý ủng hộ hắn, nhưng cũng không lập tức nói rằng sẽ đi cùng. Tân nghe ra, nhưng cũng không có cưỡng ép mà lập tức nói sang chuyện khác.

Hắn định rằng tranh thủ thời gian nghỉ luyện võ một hai hôm này thì sẽ ra bên ngoài, kiếm một chút nhiệm vụ để làm. Dù bây giờ vẫn còn khá nhiều tiền nhưng cũng không thể bằng lòng an phận nữa thế được. Hắn muốn mua thêm hành trang, muốn đặt hàng làm riêng vũ khí, nên hắn phải kiếm thêm tiền. Mà chỉ riêng khẩu phần hàng ngày của con Lu cũng đã là một khoảng chi phí không nhỏ rồi. Thế nên, hắn sẽ đi làm nhiệm vụ.

Lần này thì Huyền Linh bày tỏ thái độ ngay, cô muốn đi làm nhiệm vụ cùng hắn. Tân thấy cũng được, dù sao thì có đội có nhóm bao giờ cũng tốt hơn, hắn cũng đã quen với việc có mấy cô gái này ở bên người rồi.

Quyết định được thì liền lập tức hành động ngay, Huyền Linh đi gọi hai cô bé và con Lu lại để tiến về trung tâm tuyên bố nhiệm vụ.

...

Hơn tám giờ sáng. Khoảng thời gian này ở đại sảnh giao tiếp nhiệm vụ vẫn còn khá đông người. Số lượng màn hình kết nối không đủ nên cả bốn đứa và một chó đều châu đầu ghé tai vào bên nhau mà nhìn một cái màn hình. Bọn này chen để nhìn thấy nội dung các loại nhiệm vụ trên đó và hình như còn chen cho vui nữa thì phải khi An Nhiên và con Lu còn vừa chen vừa nghịch. Khá là ảnh hưởng đến thao tác và sự tập trung, nhưng đối với Tân thì việc đó cũng không quan trọng lắm, hôm nay là ngày nghỉ mà, cứ để cho cô bé vui là được rồi. Chỉ có điều, hiệu suất thực sự là không cao, và Tân có thể chiều con bé được như vậy nhưng Huyền Linh thì đôi khi lại không. Cô vừa định quát cho con bé yên tĩnh đi một lát hoặc là dứt khoát đuổi nó ra ngoài chơi với con Lu thì thì chợt để ý thấy... Ở cách đó không xa đã có một cậu trai trẻ mặc áo khoác dài và đang lơ đãng nhìn chỗ này.

- Cậu muốn gì? – Huyền Linh lập tức quay ra hỏi trực tiếp, khuôn mặt lạnh đi và hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

Nghe thấy tiếng, cả Tân và mấy đứa khác đều quay ra nhìn. Con Lu còn cảm nhận được địch ý trong hành vi của Huyền Linh nên nó trực tiếp hơi cúi đầu, cả người thấp xuống và gằm gừ đe dọa.

Cậu trai đang đó lập tức đứng sững lại, cả người lạnh đi và tóc gáy thì dựng hết lên khi thấy cái miệng lớn với hàm răng đậm ra tua tủa của con Lu. Thấy mọi người đều nhìn mình, cậu ta liền vội vàng xua tay:

- Đừng! Đừng...! Em không có ý xấu... A! Con chó...

Tân phải đá đá vào chân con Lu ra hiệu cho nó thôi không đe dọa người nữa, An Nhiên còn trực tiếp nắm vào vòng cổ của nó kéo lại thì mới thôi. Tân cũng đứng ra, hỏi chuyện:

- Có chuyện gì vậy? Hay là chúng ta đã từng quen nhau ở đâu rồi?

- Không, không... A! Là không có chuyện gì, cũng không phải quen nhau... - Cậu trai xua tay, nhưng nhìn đến vẻ nhíu mày của Tân và vẻ mặt càng lạnh đi của Huyền Linh thì lại vội vàng nói tiếp:

- Em cũng không muốn gây chuyện. Chỉ là em có ít đồ muốn bán và nghĩ là các anh chị sẽ cần mà thôi.

Hơi nhướn mày, Tân bắt đầu hứng thú. Ở trong cái khu an toàn này hắn cũng không có gì phải lo lắng lắm, thế nên hắn trực tiếp tiến lên, chuyển giọng, thân thiết hỏi:

- Ày chà. Chú em muốn bán cái gì, lấy ra cho anh xem một cái xem nào.

- À vâng. Đây... - Thấy thái độ của Tân hòa hoãn trở lại, cậu trai cũng lập tức bỏ đi vẻ khẩn trương mà gỡ cái ba lô nhỏ đeo sau lưng xuống, vừa mở ra vừa chào hàng: - Bọn em có cái này, chắc chắn là anh sẽ thích...

Ở đằng sau, An Nhiên thấy chuyện thì hai mắt cũng sáng lên, vừa định chạy lại xem cho rõ thì đã bị Huyền Linh kéo lại và trừng mắt cho một cái. Cô bé giả vờ hoảng sợ nhưng cũng không đòi chạy đi xem nữa mà quay ra ôm chăm vào Thương, bắt đầu giờ trò đùa cười rúc rích.

Ở bên kia thì cậu trai trẻ đã trải ra một tấm bạt nhỏ xuống nền nhà và bắt đầu móc từ trong ba lô ra từng chiếc điện thoại cảm ứng một, có mới có cũ, có nhỏ có to. Ban đầu thì Tân cảm thấy hơi kì lạ vì từ sau khi tận thế thảm họa được một thời gian thì mạng điện thoại liền hoàn toàn tê liệt. Đến bây giờ thì đến điện lực bình thường cũng rất khó để đảm bảo cung cấp được, đến khu an toàn còn phải áp dụng chế độ cắt phát luân phiên thì những chiếc điện thoại cảm ứng thế này đâu còn có bao nhiêu tác dụng. Ở cái thời đại này, mặc kệ việc nó có hiện đại hay thời thượng đến đâu nhưng nếu chỉ còn một công dụng là để giải trí thì Tân cũng không cảm thấy hứng thú. Khá là thắc mắc, cho đến khi cậu trai kia tiếp tục giăng giãi thêm một chút thì hắn mới hiểu ra vấn đề.

Thì ra, trong mấy hôm trở lại đây, hệ thống mạng LAN của khu an toàn được tiến hành một lần nâng cấp. Lần nâng cấp này khiến cho nó có thể truyền phát tín hiệu không dây, và từ đó những thiết bị điện tử ngoại vi có thể kết nối được vào với toàn bộ mạng lưới. Thế là thoát khỏi sự hạn chế của màn hình kết nối, từ bây giờ bọn nó có thể thông qua những chiếc máy vi tính thường, và cả điện thoại thông minh để lên mạng được. Tra nhiệm vụ, xem thông báo, tìm kiếm và tham khảo giá cả của các loại mặt hàng sẽ tiện hơn trước kia rất nhiều. Thậm chí ở trong phạm vi của khu an toàn và một vài khu vực xung quanh nữa còn có thể thông qua mạng lưới để liên lạc với nhau, tiện lợi giống như là gọi điện thoại vậy. Thậm chí ở một khu vực mà quân đội quy hoạch ra còn phát triển thành diễn đàn, mọi người đăng bài chia sẻ thông tin, kinh nghiệm, các thứ với nhau, rất là thoải mái...

À...! Thì ra là thế.

Cả bọn thằng Tân hiểu ra. Tại vì cái này mới xuất hiện hai hôm gần đây thôi mà bọn nó thì mãi mê tập võ quá nên cũng không để ý. Từ khi tận thế đến giờ, bọn nó cũng đã bỏ quên luôn cái thói quen thường xuyên xem điện thoại và chú ý đủ loại tin tức như trước kia rồi.

Chính vì như thế mà suốt hai hôm nay, điện thoại thông minh và máy tính tự nhiên trở thành vật có giá. Trước kia dĩ nhật nhạn, không ai quan tâm lắm, dù có nhìn thấy thì cũng bỏ qua

nhưng hai hôm nay thì lại đồ xô đi tìm. Cậu trai trẻ kia cho biết, bây giờ trong vành đai an toàn hầu như không còn bất kì một chiếc điện thoại nào nữa rồi. Hồng cũng sẽ bị lấy đi vì trong khu an toàn có khá nhiều người biết sửa. Thế nên muốn tìm được điện thoại sẽ phải đi xa hơn nữa cơ... Nhưng mà không sao, tiểu đội của cậu ta vừa vận có hàng. Cậu ta cũng không giấu, nói thẳng luôn là tiểu đội của mình tìm được cả một cửa hàng điện thoại còn khá là nguyên vẹn và bây giờ đang chia nhau đi bán. Cậu ta bán từ sáng sớm và bây giờ chỉ còn vài chiếc thế này thôi.

Xem xét một chút, Tân thấy cậu ta bày ra bảy tám loại điện thoại với mẫu mã, kích cỡ và cả nhãn hiệu khác nhau. Có cũ có mới nhưng đều còn dùng được. Giá cả cũng không đắt, từ 1Dcoin một con điện thoại cũ đến gần chục Dcoin một con Iphone 11 pro max mới cứng vẫn còn nằm trong hộp.

Thấy không có gì nguy hiểm, Tân cũng vẫy tay để cả mấy đứa con gái cùng đến. Thế là bọn nó bắt đầu sà vào cái quầy hàng rong vừa mở ra mà chơi bời, chọn lựa.

Hàng không có nhiều, lại còn cả cậu trai kia liên tục giục bọn nó chọn nhanh lên không bị quân cảnh bắt tội bày hành rong trái phép nên bọn nó chọn cũng rất nhanh. Không có ham rẻ chọn mấy con cũ quá, cũng không chọn mấy con to bằng bàn tay công kênh lêu lợt, bọn nó chọn được bốn con điện thoại giống y như nhau chỉ có màu là khác. Bốn con Vphone chỉ to bằng lòng bàn tay với các cạnh vát tròn, nhỏ gọn, thích hợp cho bọn nó và quan trọng nhất là độ bền khá là đảm bảo. Dòng điện thoại Vphone này là do Việt Nam tự chủ sản xuất. Nó được giới thiệu song song với việc phủ sóng 5G trên cả nước và cũng nằm trong chương trình điện thoại thông minh giá rẻ của chính phủ Việt Nam và viện thông quân đội. Nghe nói, trước tận thế, mức giá thấp nhất của một chiếc điện thoại trong chương trình này còn không đến 500 ngàn đồng.

Tân chọn một con màu xanh lục hơi sẫm, Thương lấy màu trắng, An Nhiên thích màu đỏ còn Huyền Linh vậy mà lại muốn có màu đen. Cậu trai kia không có đủ bộ nên bảo cả bọn đợi một chút để gọi cho bạn mang đến. Vì cả tiểu đội cậu ta cũng chỉ chia nhau ra bán quanh đây thôi nên chỉ phải đợi một lúc là có người mang cả bốn con điện thoại đúng theo yêu cầu đến. Cả bốn cái đều là hàng mới tinh còn bọc trong hộp, phụ kiện đầy đủ nên sau khi kiểm tra xong thì Tân rất thoải mái thanh toán toàn bộ số tiền, cũng không đáng là bao, bằng mấy bữa cơm của con Lu là cùng.

Có điện thoại riêng cho từng đứa, không phải chen nhau trước cái màn hình kết nối chật hẹp nữa nên hiệu suất rất nhanh, chẳng mấy chốc mà bọn nó đã tìm được vài loại nhiệm vụ thích hợp với nhóm lúc này. Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này bọn nó kén chọn hơn. Dòng nhiệm vụ thám hiểm trinh sát thường phải đi xa bọn nó không cần. Dòng nhiệm vụ bảo vệ hộ tống có quá nhiều hạn chế cũng không cần. Những nhiệm vụ kiểu tham gia chiến dịch lớn cũng không muốn. Nhiệm vụ nhỏ quá, thu nhập thấp quá cũng không muốn nốt. Tốn hết một đoạn thời gian, Tân mới xác định được một loại nhiệm vụ mà hẳn có thể làm mà hẳn cũng hứng thú lắm lúc này.

Dòng nhiệm vụ săn giết.

.....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Vành đai an toàn và vùng hoan dã

Dòng nhiệm vụ săn giết

Nói chính xác ra thì đây cũng không hẳn là một loại nhiệm vụ, mà nó chỉ là một bảng danh sách treo thường trực tiếp từ bên quân đội. Trên đó sẽ có rất nhiều thông tin, hình ảnh của những sinh vật trước và sau tận thế. Sẽ có đầy đủ về tên gọi, tập tính đại khái, vị trí một cách tương đối, và quan trọng nhất là hình minh họa cùng với số tiền thưởng cho cả con hay cho mỗi bộ phận hữu ích riêng biệt. Ví dụ như:

Tên: Bọ ngựa sát thủ

Tập tính: Ngụy trang, phục kích bắt mồi, hoạt động đơn lẻ, xây dựng lãnh thổ.

Thức ăn: Các loại động vật từ nhỏ đến lớn như chuột, chó, mèo, chim, các loại côn trùng...

Vị trí: Thường được tìm thấy ở các vùng cây cối rậm rạp, thực vật phát triển mạnh. Địa điểm yêu thích của chúng thường là các công viên cây xanh, vườn hoa, vườn sinh thái... Nơi bọ ngựa sát thủ hay được phát hiện là ở các công viên gần khu an toàn, cách từ 1km cho đến 2km như công viên Lê Nin, công viên Thủ Lệ, đường cây sấu Phan Đình Tùng...

Mức độ nguy hiểm: Xếp hạng A

Bọ ngựa sát thủ có thể ngụy trang gần như hoàn hảo với môi trường xung quanh nên rất khó để phát hiện. Trong lúc rình mồi, chúng sẽ gần như bất động. Còn khi tấn công thì tốc độ lại cực kì nhanh, gần như chớp nhoáng. Ở trong vùng lãnh thổ của bọ ngựa sát thủ, đối tượng bị xác định là con mồi sẽ rất khó để thoát ra. Ngoài ra, con trưởng thành còn có khả năng bay nên tính bất ngờ cao.

Mức giá treo thưởng: Cặp càng trước giá 1000Dcoin cho mỗi càng, giáp lưng giá 500Dcoin, răng nanh giá 100Dcoin cho mỗi răng, cánh giá 50Dcoin cho mỗi cánh... Đặc biệt viên kết tinh năng lượng giá 5000Dcoin.

Đọc hết thông tin của con bọ ngựa sát thủ, Tân trầm trồ xuýt xoa về mức giá bán thu hoạch được từ nó. Số tiền bán được quá là phong phú rồi, hậu hĩnh đến phát thèm. Nhưng xem kĩ lại hình ảnh của con bọ ngựa này hẳn liền hiểu được tại sao nó lại có mức giá như vậy. Con bọ ngựa ở đây không phải là bọ ngựa thông thường mà là loại đã biến dị vì kích cỡ thân thể của nó lớn ngang với một người đàn ông trưởng thành. Hai càng trước lớn và sắc bén như liềm đao, còn cặp răng thì to như quả chuối cực kì đáng sợ. Mới nhìn qua bề ngoài thôi hẳn cũng cảm giác được con bọ ngựa biến dị này là một cỗ máy săn mồi cực kì nguy hiểm rồi. Nếu gặp phải thì tốt nhất nên tránh xa chứ không đại gì săn nó mà ôm hận.

Cảm khái mấy câu trong lòng rồi hẳn kéo xuống xem thông tin treo thưởng tiếp. Mục tiếp theo là nói về một loại cây lạ.

Tên: Dừa hoa

Đặc điểm: Là loại thực vật mới có giá trị cao về mặt dinh dưỡng, làm thuốc và nghiên cứu. Thân cây dạng gỗ mềm, cao tầm năm đến sáu mét và phân nhánh ở ngọn. Lá màu tím xanh, mọc thành chùm ở ngọn, dạng sợi mềm với đường kính khoảng 0,5 centimet và nhọn ở đầu lá. Quả cây dừa hoa mọc thành cụm gần giống dừa rừng. Kích cỡ quả to bằng quả dưa hấu, có nhiều mắt. Khi quả chín sẽ chuyển từ xanh sang đỏ rực, đặc biệt mỗi mắt sẽ nở thành một bông hoa nhỏ màu tím với nhụy có gai nhọn xen kẽ.

Công dụng: Quả dừa hoa mang vị ngọt đậm, hàm lượng đường, khoáng chất, vitamin. . . Là một loại thực phẩm bổ dưỡng, chỉ cần loại bỏ mắt là có thể ăn trực tiếp. Ngoài cung cấp năng lượng để no bụng, quả dừa còn có thể giải độc, nồn dừa nhai nát đắp vào vết thương có thể cầm máu, kháng khuẩn, tiêu viêm. Quả dừa phơi khô sắc nước còn trị được tiêu chảy, cảm sốt...

Vị trí: Cây dừa hoa phân bố nhiều ở khu vực phía tây, cách khu an toàn từ 3km đến 5km. Cây dừa mọc chủ yếu ở những vùng đất khô, ít nước thường phát triển thành những bụi lớn.

Lưu ý: Cây dừa hoa không khó tìm nhưng khó thu hoạch vì thân cây dừa là nơi lý tưởng cho ong vò vẽ vàng biến dị làm tổ. Những con ong này lớn bằng nắm đấm, màu vàng đen rực kì hưng dữ, sẵn sàng đốt bất cứ kẻ nào tiếp cận gần tổ chúng. Vết đốt của ong vò vẽ biến dị mang độc tính rất cao, có thể khiến nạn nhân chết trong đau đớn chỉ trong một giờ. Bị đốt, nhưng nếu nạn nhân kịp bôi thịt quả dừa hoa lên thì có thể cứu chữa.

Mức độ nguy hiểm: Xếp hạng A+

Có thể dùng khói xua đuổi ong vò vẽ biến dị để thu hoạch quả dừa hoa nhưng phải hết sức cẩn thận vì bị đốt là nạn nhân sẽ lập tức tê liệt.

Mức giá treo thưởng: Cây dừa hoa non giá 1500Dcoin, quả dừa hoa giá 50Dcoin một quả, Ngọn dừa hoa 20Dcoin một ngọn, rễ dừa hoa 10Dcoin một rễ...

Xem hết thông tin, hình ảnh về cây dừa hoa và ong vò vẽ biến dị, Tân liền tưởng đến khả năng nhóm mình liệu có thu thập nổi thì rất nhanh hẳn phải lác đầu. Việc này quá khó đối với nhóm của hắn, không chỉ đường dẫn đến chỗ cây dừa hoa xa mà đám ong vò vẽ biến dị kia còn quá nguy hiểm và đáng sợ. Không bận tâm về cây quả lạ này nữa, hắn vuốt điện thoại xem thông tin tiếp thì thấy quân đội treo thưởng khá nhiều và phong phú. Dù các loại luôn từ động vật như bộ ngựa sắt thủ, đà điểu đột biến, lợn biến dị, gà cựa sắt... Hay thực vật như hoa bướm quý, dừa hoa, táo mắt đỏ, củ đậu ma...

Tân cảm thấy những treo thưởng này rất hợp với bản thân và cả nhóm lúc này. Một chút tìm tòi, một chút khám phá, lại kết hợp lấy một chút phưu lưu và có thể sẽ có chiến đấu, rất thích hợp cho bọn nó nghỉ ngơi, thả lỏng tinh thần. Mà điều quan trọng nhất ở đây là do nó không phải là một dạng nhiệm vụ thông thường phải nhận và phải xác định hoàn thành, với cái này bọn nó có thể tự do lựa chọn mục tiêu cho mình. Thậm chí bọn nó còn có thể lựa chọn bỏ qua nếu kẻ địch quá mạnh. Thế là cả nhóm thương lượng một chút rồi thống nhất sẽ làm cái này.

Có cái di động và hệ thống mạng cho phép kết nối, bọn nó tài hần cả bản danh sách treo thưởng xuống. Thứ này giống như một bản từ điển về sinh vật vậy, nó có thể có tác dụng nhiều hơn chỉ là một bảng danh sách treo thưởng rất nhiều.

Sau khi xác định thứ mà nhóm sẽ làm rồi thì bọn nó bắt đầu vào khâu chuẩn bị. Từ trang phục phòng hộ, giáp tay giáp chân, mũ bảo hiểm, khẩu trang, mặt nạ. Đến dụng cụ y tế, hộp cứu thương đa năng, giải độc cho độc tố của một vài loài quái vật thường thấy mà bên quân y đã nghiên cứu ra. Từ thức ăn mang theo như cơm nắm, thịt khô, lương khô loại mới của quân đội, cả những thực phẩm cao năng lượng như kẹo socola, kẹo sữa bò để đề phòng lúc khẩn cấp. Đèn vũ khí trang bị như dao găm, gậy dò, đèn pin hay bật lửa. Tất cả đều có thể chuẩn bị được từ trước, ngay trong khu an toàn này, hoặc là sẽ mua được ở chợ tự do, nếu không sẽ có thể mua trực tiếp từ bên quân đội. Chỉ cần có đủ Dcoin thôi thì hầu như cái gì cũng có thể mua được, mà hiện tại thì bọn nó cũng không thiếu Dcoin cho lắm.

Công tác chuẩn bị mất hết cả buổi sáng, đến gần mười giờ mới xong. Tân bảo cả bọn đến nhà ăn, ăn trưa sớm, ăn một bữa thật no xong nghỉ ngơi một chút rồi sẽ lập tức lên đường. Đề nghị của nó nhanh chóng được đồng ý. Thậm chí An Nhiên và con Lu còn nhảy cẫng lên hoan hô, hai đứa này đã rất nóng lòng muốn được ra bên ngoài.

...

Bước ra khỏi cổng của khu an toàn, không khí lập tức đổi khác. Không giống với cái vẻ yên bình, nhịp điệu lao động hăng say và tấp nập xây dựng phía trong bức tường. Bên ngoài là vẻ hoang tàn đổ nát, cảnh vật tang tóc và tiêu điều. Ở gần cánh cổng, không khí còn rất là khàn trương, với người người vội vã ra vào, với những người lính canh tay cầm súng, và với cả những vết sẹo, những lỗ châu mai, những hòng súng đại liên đen ngòm thò ra từ trên bức tường lớn.

Cả nhóm nhanh chân rời đi cánh cổng, chọn đại một hướng mà tiến lên, chẳng mấy chốc mà khuất bóng sau những công trình kiến trúc đổ nát và những mảng thực vật tươi tốt lan tràn.

Không cần phải đi kiểm phương tiện di chuyển, Tân nghĩ rằng đi bộ thôi cũng được vì chuyến đi này của bọn nó vốn không có mục đích cụ thể gì cả, cứ đi thôi, chỉ cần không cách quá xa khu an toàn thì đều không sao hết.

Đoạn đường đầu tiên khá là yên bình vì lúc này vẫn nằm trong vành đai an toàn. Vành đai an toàn này được xác định là một khoảng không gian khá lớn tính từ khu an toàn cho đến các điểm trước chòi canh. Theo như bên quân đội công khai công bố thì có tất cả tám điểm trước chòi canh, phân bố rải rác bên ngoài và xung quanh khu an toàn. Mỗi một chòi canh đều giống như một pháo đài nhỏ vậy, đều được trọng điểm xây dựng với tường dày, tháp cao. Bên trong có quân đội thường trực trú đóng với hỏa lực mạnh mẽ và vật tư tiếp tế cũng rất là sung túc.

Những điểm trước chòi canh này ban đầu được xây dựng với mục đích tiếp ứng người sống sót tiến tới và những đoàn cứu viện của quân đội từ bên ngoài trở về. Cũng có nhiệm vụ phát hiện trước những cuộc tấn công của đàn quái vật với quy mô lớn. Về sau, khi tình hình ổn định lại, lũ quái vật ở gần bị tiêu diệt đi một cách tương đối, số lượng giảm xuống nên chúng cũng không còn điên cuồng như vậy. Khi đó thì quân đội lại chủ động xuất kích, lấy khu an toàn và các điểm trước chòi canh làm cột mốc mà tiến hành càn quét, tiêu diệt toàn bộ quái vật trong phạm vi này, tạo ra một vùng đệm chiến lược cho khu an toàn được yên tâm phát triển.

Sau đó, quân đội còn thường xuyên tuần tra, tiêu diệt những con quái mới đến. Mặc dù không thể nào mà hết hoàn toàn được, nhưng số lượng cũng như mật độ quái vật trong vành đai an toàn này cũng đã thấp hơn ở những nơi khác rất nhiều lần.

Trên đường đi, nhóm Tân cũng thường xuyên bắt gặp những nhóm người khác hoạt động bên ngoài này. Họ chủ yếu là những tiểu đội nhặt nhạnh quanh đây. Trong bọn họ có trẻ con, có phụ nữ và có cả những người khá là lớn tuổi. Họ sẽ nhặt tất cả mọi thứ có thể nhặt được và đem về khu an toàn bán. Mặc dù nguy hiểm không phải là không có, và đồ vật nhặt được càng ngày càng ít đi thế nhưng bù lại thì sinh vật lại càng ngày càng nhiều lên. Rau dại, các loại củ quả dại, cây thuốc, côn trùng, các con vật mặc dù biến dị rồi nhưng vẫn nhỏ như chuột, cá hay thậm chí là mèo nhỏ chó nhỏ, bắt được đều có thể bán ra thành tiền. Dựa vào cái vành đai an toàn này cũng đủ để nuôi sống một đám người.

Nhóm của Tân đi qua, cũng không có ý định cạnh tranh gì với những người nhặt nhạnh này, chỉ tình cờ bắt gặp quả dại hay rau dại thì lấy một ít chứ không cố gắng tìm kiếm gì. Mục tiêu của bọn nó còn xa hơn nữa cơ, ở tận bên ngoài vành đai an toàn.

Đi được một lúc thì bọn nó gặp được một điểm trước chòi canh. Vậy là vành đai an toàn đến đây là kết thúc, nhưng do ở gần chòi canh nên xung quanh đây vẫn khá là an toàn, bọn nó vẫn có thể thấy được người qua lại.

Lại đi thêm một đoạn ngắn nữa, kéo dài khoảng cách với điểm chòi canh thì hết người, bọn nó tiến hẳn vào khu vực hoang dã. Vẫn tiếp tục tiến lên một chút, và bọn nó bắt đầu gặp được các loại quái vật, sinh vật mới càng ngày càng nhiều hơn, giữa đồng đổ nát của thành phố khi xưa, sự sống muôn màu bùng lên trong tầm mắt.

Ban đầu, đi trong vành đai an toàn thì An Nhiên và Thương còn cười trên lưng con Lu, nhưng bây giờ hai cô bé chủ động bò xuống, giải phóng tự do cho con chó. Thế là con Lu thoát khỏi vai trò thú cưng, trở về với vị trí trinh sát quen thuộc mà đáng tự hào của mình. Nó chạy một vòng lớn xung quanh cả nhóm, sục sạo vào bất cứ bụi rậm nào khả nghi, đánh hơi mọi thứ và thỉnh thoảng còn đứng im lại đồng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Có con Lu làm cảnh giới, Tân yên tâm lắm. Hắn ra hiệu cho cả nhóm thả chậm bước tiến và để ý quan sát xung quanh, tìm kiếm những vật có giá trị.

Dựa vào thông tin trên bản danh sách treo thưởng, tụi nó có đầu mối để tìm kiếm và rất nhanh liền thu được thành quả. Dễ nhất là mầm dương xỉ, loại thực vật này khá giống cây dương xỉ nhưng thân xốp mềm, lá bẹ như tàu chuối, cây nào cây đấy đều cao hai mét có thừa.. Chỉ là đoạn ngọn lại quần tít xanh non giống hệt mầm cây dương xỉ nên quân đội đặt luôn cây lạ là mầm dương xỉ. Giống cây này mọc nhiều ở khu vực ẩm ướt, cũng không hiếm, thu hoạch cũng không có gì khó khăn nên cả bọn rất nhanh thì gấp được. Mầm dương xỉ hái về dùng làm rau ăn, vì giòn ngọt có thể chế biến xào, nấu, luộc được nhiều món nên được rất nhiều người yêu thích. Bản loại thực phẩm này cũng rất dễ, cứ 2Dcoin một bó vài ngọn, cũng không đủ cầu.

Bắt gặp loại thực phẩm quân đội treo thưởng, cả bọn hưng phấn thu hoạch chỉ để lại một người là Thương cùng con Lu cảnh giới. Mặc dù ra bên ngoài khu an toàn tất cả mọi người phải đặt yếu tố yên lặng, nghiêm túc cảnh giác và tập trung cao độ lên hàng đầu nhưng An Nhiên vẫn không nhịn được cười khúc khích khi được Tân kiêu lên cao để cắt mầm dương xỉ. Do trước đó hắn đã thăm dò kĩ khu vực này rồi nên cũng không cứng nhắc quá với con bé. Ở gần đấy, Thương liếc thấy An Nhiên được anh Tân bế trên vai mà hâm mộ không thôi. Nhưng em vẫn luôn ghi nhớ nhiệm vụ của mình là cảnh giác cao độ, không dám lơ là dù chỉ là một giây. Còn Huyền Linh thì mỉm cười liên tục, đang cắt đoạn mầm, không hiểu cô tưởng tượng gì mà thỉnh thoảng mặt lại đỏ ửng lên, hạnh phúc ngấm Tân và An Nhiên.

Thu hoạch được vài bó mầm dương xỉ lớn xong thì cả bọn lại tiếp tục lên đường. Theo thông tin hướng dẫn mà quân đội cung cấp, rất nhanh thì cả bọn tìm được mục tiêu treo thưởng khác. Đó là nấm bông, một loại nấm mới được quân đội nghiên cứu không độc có thể ăn được cách đây không lâu. Cây nấm này trước kia Tân nhìn thấy khá nhiều lúc di chuyển trên đường tới khu an toàn. Hắn không dám động vào vì không rõ có độc hay không nhưng bây giờ thì khác. Cây nấm bông này to bằng bát tô, màu trắng muốt, mũ nấm dạng cầu tròn xốp như cục bông. Nó mọc nhiều ở những chỗ gỗ mục ẩm ướt trong những hốc hắc tối đen. Bình thường thì cũng khá khó gặp cây nấm này, nhưng chỉ cần tìm ở những khu phổ cao cấp nhà dân dùng trần gỗ thì xác suất rất lớn là sẽ có.

Phát hiện ra thực phẩm hữu dụng, cả bọn nhanh chóng tiến hành thu hái. Đầu tiên là thám thính tình hình xung quanh, sau đó thì chia người ra cảnh giới rồi mới bắt đầu hành động. Nhét một số lượng khá lớn cây nấm vào ba lô xong, Tân kêu mọi người dừng lại di chuyển tiếp. Có thể nói hôm nay là ngày may mắn khi cả bọn đi được không bao lâu thì lại gặp đàn châu chấu trên bãi cỏ rộng. Nơi đây trước kia khả năng là sân thể dục. Đàn châu chấu này cũng là một loại thực phẩm quân đội treo thưởng. Thế là không cần nghĩ nhiều, cả bọn lấy dụng cụ ra rồi đuổi bắt.

Càng đi ra xa, bọn nó cũng càng hay bắt gặp được quái vật, số lượng lớn nhất vẫn là tụi nấm đầu người. Những loại quái vật và động vật biến dị khác cũng không hề ít. Nếu gặp quái đầu người là loại thường thì bọn nó đánh luôn. Số lượng ít khoảng một hai con thì thằng Tân chỉ đứng một bên lượm trộm, để ba đứa còn lại thay phiên nhau luyện tập chiến đấu, vừa để gia tăng kinh nghiệm thực chiến, vừa để kiểm nghiệm, áp dụng những gì bọn nó học được trong mấy ngày vừa qua. Nếu gặp các loại quái vật khác, bọn nó sẽ tra thông tin trong bản danh sách treo thưởng, thấy yếu thì đánh luôn. Còn mạnh quá hoặc không có thông tin thì bọn nó sẽ xem xét lại và ưu tiên bỏ qua. Gặp quái mới mà không bị phát hiện bọn nó còn chụp hình quay phim, theo dõi con quái đó một thời gian để thu thập thêm thông tin. Những thông tin này khi về đến khu an toàn có thể bán cho quân đội, cũng sẽ được trả tiền.

Thiên nhiên là một tòa bảo khố, có nguy hiểm nhưng cũng có những phần thưởng xứng đáng cho những ai can đảm khiêu chiến.

Mới đi một buổi mà nhóm của Tân đã có thu hoạch tương đối khá. Hai cái ba lô, một của hắn và một của Huyền Linh đều bị nhét căng phồng. Cái ba lô nhỏ trên lưng của An Nhiên và Thương cũng đựng vào một chút nữa, không phải chỉ toàn là sinh vật mới sau tận thế, bọn nó còn nhặt cả những vật hữu ích còn tồn tại từ trước tận thế đến giờ. Cảm giác thu hoạch khá là đầy đủ, đồng này mà bán hết đi tính sơ qua cũng được vài trăm Dcoin.

Nhìn đồng hồ thấy hơn bốn giờ chiều, Tân quyết định trở về. Hôm nay là một ngày nhẹ nhàng, nếu được thì hắn muốn hôm sau lại đi thêm một chuyến nữa, tích thêm chút tiền. Kế hoạch trở về của hắn cũng sẽ tiến triển được nhanh hơn.

Nhất định...

.....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Cuộc thám hiểm thứ hai

Con đường trở về cũng không có điều bất ngờ gì xảy ra, bọn nó kịp thời trở lại khu an toàn trước khi trời chuyển tối.

Đám nguyên vật liệu thu được thì bán gần hết cho bên quân đội, bọn nó chỉ giữ lại một ít rau dại, hai con cá vừa vừa và mấy quả trứng chim. Sau đó lại mua luôn một chút gạo, ra chợ tự do sắm thêm chút gia vị các kiểu nữa, và bữa tối hôm nay Huyền Linh bắt đầu trở tài. Com trắng gạo thơm, canh cá nấu chua với rau dớn dại và trứng chim xào nấm.

Bữa com này Tân ăn ngon lắm. Trước kia, ngoại trừ những lúc ăn com bụi ra thì ít khi nào hắn được ai đó nấu cho ăn cả. Sống một mình và không quan hệ rộng nên hắn cũng không mấy khi ăn com với ai, lúc nào cũng lủi thủi một mình, chỉ có con Lu làm bạn. Bây giờ, sau khi tận thế đã bùng nổ, hắn đánh mất rất nhiều thứ, nhưng cũng có được rất nhiều thứ mà trước kia hắn còn không dám tưởng.

Ăn một bữa com, cùng hai cô bé con chơi đùa với con Lu một chút, lại ngồi uống nước, trò chuyện với Huyền Linh, nghe cô ấy kể về những điều vật vãn, Tân cảm thấy lòng mình yên

bình lạ. Đôi khi, hắn cảm thấy mình như đang ở trong một giấc mơ dài vậy, và cái thứ hạnh phúc này chỉ là một điều không có thực. Những lúc như thế, hắn thường gạt mình với một chút bàng hoàng, một chút thất lạc, một chút bất an, sau đó là thờ phào nhẹ nhõm khi nhận ra mình vẫn còn ở đây, và mấy cô gái cũng vẫn còn ở chỗ này, ở bên cạnh hắn.

Trời tối dần, nhiệt độ giảm xuống, khu cư xá im lìm không ánh điện trông cô quạnh và tiêu điều. Thế nhưng, ở giữa cái khoảng không gian tối tăm đó, đôi chỗ vẫn còn lóe lên một vài tia ánh sáng, sưởi ấm và ru ai đó chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào.

...MTTH...

Sáng hôm sau, Tần dậy sớm như thường lệ. Vệ sinh cá nhân, thể dục thể thao và ăn một bữa sáng nhẹ. Hoàn thành xong hết thầy thì cũng là lúc ba mẹ con Huyền Linh tới. Muộn hơn so với mọi ngày một chút nhưng hôm nay cũng là ngày mà bọn nó hẹn sẽ tiếp tục ra ngoài thám hiểm, thế nên mấy cô gái đều đã chuẩn bị đầy đủ hành trang cả rồi.

Tần cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ. Cả nhóm có thể xuất phát bất cứ lúc nào, thế nhưng hắn vẫn yêu cầu ba cô gái phải thực hiện xong bài tập buổi sớm với ngồi thiền và luyện thể. Mặc kệ tiếng kêu than của An Nhiên và khuôn mặt kiêu "tự cảm xúc" của Huyền Linh, Tần kiên trì với quyết định của mình. Theo hắn, luyện võ là phải trường kì không nghỉ, có một số thứ nhất định phải kiên trì, luyện tập đều đặn để hình thành một thói quen, và kiên định duy trì cái thói quen đó, vậy thì mới được. Chứ nếu hôm nay vì một nguyên nhân gì đó mà bỏ tập thì ngày mai cũng sẽ vì một nguyên nhân gì đó mà bỏ tập tiếp, sau đó thì dù không có nguyên nhân con người ta cũng sẽ cố tìm lí do để bỏ tập. Để hình thành một thói quen tốt rất khó, nhưng để bỏ cái thói quen tốt đó đi lại rất dễ dàng. Hắn đã từng trải qua chuyện như thế này rồi nên hắn biết. Và hắn sẽ cố gắng không để điều đó xảy ra với những người thân quen bên mình, ít nhất là với ba đứa này.

Mấy cô gái chắc là sẽ có than vãn một chút, nhưng thấy thái độ kiên trì cứng rắn của hắn thì cũng không chống đối mà nghiêm túc làm theo. Bỏ qua phần thể lực, chỉ ngồi thiền tu tâm, dưỡng niệm, lại thực hiện một lần bài luyện thể 27 động tác liên hoàn, sau đó là nghỉ ngơi hồi phục, cũng không quên kết hợp với nhịp hô hấp của [Đường - Khí].

Quay đi quay lại một lúc, vậy mà đã hơn bảy giờ.

Đám thắng Hùng vẫn chưa thấy tới, có lẽ bọn nó vẫn còn tiếp tục đi làm nhiệm vụ thu hoạch cùng với quân đội rồi. Không đợi nữa, Tần đánh tiếng cho mấy cô gái đang nghỉ ngơi. Cả bọn kiểm tra lại hành trang một lần rồi bắt đầu di chuyển.

Chỉ là trước khi đi, còn có một khúc nhạc đệm nhỏ nữa. Khi đó, đang kiểm tra hành trang, Tần lại thấy Huyền Linh chạy đến trước mặt mình. Cô gái có vẻ gì đó ngượng ngùng hơn so với mọi ngày. Chưa kịp hỏi han thì hắn đã thấy cô ấy rút từ trong ngực ra một đôi găng tay và đưa đến.

- Mấy hôm nay em làm cái này, anh Tần thử xem có vừa không?

Nhận lấy đôi găng tay, Tần lập tức đeo vào thử. Đôi găng tay màu đen, sờ qua có cảm giác dịu êm mát lạnh giống như được dệt bằng vải lụa mềm vậy. Kích thước nguyên bản nhỏ hơn cỡ tay của hắn nhưng lại rất là đàn hồi, lúc mới đeo vào cảm giác kích thích một chút nhưng chỉ một tí sau quen dần lại thấy nó khớp với bàn tay, vô cùng thoải mái. Điểm đặc biệt nhất của đôi găng tay này là nó còn không kín mít. Các đầu ngón tay đều được để hở ra ngoài, lòng bàn tay có một chỗ trống và trên mu bàn tay, nơi bốn khớp ngón tay cũng có lỗ hổng. Vừa nhìn thấy cái thiết kế này là Tần lập tức thích ngay, các điểm để hở ra ngoài này vừa đúng vào những chỗ mà hắn hay dùng siêu năng lực để tạo ra sợi tơ. Trước kia cứ mỗi khi dùng siêu năng lực là hắn lại phải bỏ găng tay, rất là bất tiện, nhưng bây giờ nếu dùng đôi găng tay này thì không cần phải như vậy nữa. Đôi găng tay không mỏng dính nhưng cũng không quá dày, hắn hoàn toàn có thể đeo thêm một lớp găng tay bảo hộ bên ngoài nữa.

Thử một chút, duỗi tay ra, nắm tay lại, cảm giác rất thoải mái, Tần liền không tiếc lời ca ngợi:

- Đẹp lắm! Anh rất thích!

- Hi hi...! – Đạt được khẳng định, Huyền Linh nở nụ cười thoải mái - Cũng là nhờ số tơ anh đưa cho em mỗi ngày đó...

Nghe Huyền Linh kể, cuối cùng Tần cũng biết cô gái xin tơ của hắn để làm gì. Thì ra, Huyền Linh đã nhận thấy rằng những sợi tơ mà hắn tạo ra bằng siêu năng lực rất tốt, vô cùng tốt. Chỉ một sợi nhỏ như sợi chỉ thôi mà phải dùng đến cả siêu năng lực nhưng cô vẫn rất khó để kéo đứt. Hắn cũng có thể tự do thay đổi một số tính chất của sợi tơ như dính hoặc không dính, đàn hồi hoặc không đàn hồi, mà tính chất nào cũng đều vô cùng ưu tú. Một chất liệu tốt như vậy, nếu dùng để làm thành trang phục thì độ bền và tính phòng ngự của nó hẳn là cũng sẽ rất cao.

Tần hiểu ý tưởng của Huyền Linh. Hồi mới thức tỉnh cái siêu năng lực này hắn cũng có loáng thoáng nghĩ đến, thế nhưng gặp khó khăn trong vấn đề gia công, lại bị hạn chế về trình độ kĩ thuật, cũng như hoàn cảnh lúc bấy giờ khó khăn nên đành phải gác lại, dần dần cũng quên đi. Không ngờ bây giờ Huyền Linh cũng nghĩ đến mà lại còn làm được. Phải biết rằng sợi tơ của hắn có tính năng và chất lượng không thua gì tơ nhện đầu dây, độ bền gấp năm lần thép, có thể dẻo dai gấp mười lần sợi kevlar - chất liệu để sản xuất áo chống đạn. Với các đặc tính đó thì một sợi tơ sau khi đã định hình rồi sẽ không dễ gì gia công một chút nào. Nó là cả một vấn đề có tính kĩ thuật cao và cần cả trình độ công nghệ cao ủng hộ nữa.

Lại nhìn lại đôi găng tay của mình, Tần thấy nó tính xảo không thua gì hàng dệt may cao cấp vậy, không biết Huyền Linh làm cách nào mà gia công được đến trình độ này.

- Em nhờ bác Đồ... - Cô gái cười ngượng ngùng - Ban đầu có hơi ngại thật đấy, nhưng sau khi nhìn thấy những sợi tơ của anh thì bác lại chủ động yêu cầu được giúp. Chỉ cần sau đó lại cho bác một ít sợi tơ để nghiên cứu là được rồi.

Nghĩ đến bác Đồ, Tần hiểu ý gật đầu. Ông bác nhiệt tình là nhà khoa học trực thuộc bên quân đội, nghe đâu còn có quyền lực khá lớn trong sở nghiên cứu nữa thì phải. Đến món đồ thân kì như tấm khiên phản lực còn có thể lấy ra tặng hắn thì việc gia công mấy sợi tơ này chắc cũng không phải là vấn đề gì khó khăn.

- Vậy để sau hôm nay, anh sẽ làm một ít sợi tơ với kích thước và tính năng khác nhau đem đi cho bác ấy. Chứ mình cứ nhờ không như thế thì cũng không hay.

- Vâng! – Huyền Linh nhu thuận gật đầu.

Tần cũng hỏi là làm găng tay cho hắn thế này còn mấy đứa khác thì sao? Hắn nhớ lượng sợi tơ mà hắn đưa cho Huyền Linh cũng không hề ít, tính toán bảo thủ cũng phải làm được đám bảy đôi găng tay thế này.

Thấy Tần hỏi thế, An Nhiên đang lén lút trốn đằng sau nghe lén liền lập tức chui ra. Sau đó, dưới sự giật mình bất ngờ đầy sùng sốt của hắn và tiếng hô hốt hoảng của Huyền Linh, cô bé nhanh tay vén áo, rồi тут luôn cái quần dài mặc ngoài xuống mà chỉ vào cái quần bảo hộ nhỏ mặc bó sát bên trong của mình. Miệng vẫn cười hi hi trông rất là ngây thơ.

Tần rụt cổ, vội quay mặt đi chỗ khác. Hắn cũng sặc nước bọt mà ho hakan sặc sụa. Còn Huyền Linh thì vừa vội vừa gấp. Cô luống cuống kéo An Nhiên lại và xốc quần áo lên cho con bé. Vừa định quờ trách vài câu thì An Nhiên đã giẫy người một cái, thoát ra khỏi tay cô. Con bé ôm chăm vào cổ con Lu đứng ngay cạnh đó rồi lật người, chuyển thân thành cười chó và cả hai đứa cùng chạy tít ra ngoài. Chỉ để lại Huyền Linh và Thương đứng đó, hai mắt tròn xoe nhìn nhau mà không biết nói câu gì.

Tiếng cười giòn giã của An Nhiên và tiếng sủa hung phần của con Lu loáng thoáng truyền về.

...MTTH...

Vượt qua khúc nhạc dạo ngắn ngủi đầu giờ sáng, sau khi An Nhiên đã bị trừng trị thích đáng bởi Huyền Linh, cả nhóm liền bước vào cuộc hành trình.

Vẫn đi về hướng mà hôm qua đã đi, ở phương hướng này bọn nó đã tìm ra được một con đường tương đối an toàn nên tốc độ di chuyển rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua vành đai an toàn mà đi vào vùng hoang dã.

Vào vùng hoang dã thì đoạn trước bọn nó cũng lấy di chuyển là chính, thu thập chỉ là phụ thôi vì hôm qua đã lấy một lần rồi. Có một số thứ phải biết khai thác một cách hợp lý để nó còn phục hồi chứ không tận diệt. Với lại, hôm nay bọn nó cũng muốn đi xa hơn một chút.

Càng đi càng xa và mức độ phát triển của thảm thực vật cũng càng ngày càng cao, nhiều chỗ đã không khác gì rừng. Các loài sinh vật cũng trở nên đa dạng và phong phú hơn rất nhiều.

Bọn nó nhìn thấy nhiều loài bướm lạ với đủ mọi kích cỡ từ nhỏ bằng ngón tay đến lớn bằng cả bàn tay người lớn. Hình dáng và màu sắc của đám bướm cũng cực kì đa dạng, đa số là cả bọn chưa bao giờ nhìn thấy trước kia. Như vài con bướm lạ có đôi cánh gần như trong suốt chỉ trừ lớp khung xương, hay một đàn bướm lạ mang hình dáng và màu sắc không khác gì lá cây. Rồi cả những con bướm lớn tới mức ngang ngửa với những cánh điều bầu dài hai mét, trên đôi cánh thì chứa đầy màu sắc đỏ, vàng, nâu đen... cực kì sặc sỡ. Thậm chí, một số đám bướm lạ còn sở hữu những đôi cánh kì dị với những hoa văn con mắt, họa tiết mặt quỷ đáng sợ.

Những con bướm này không có thông tin trong danh sách treo thưởng nên cả bọn cũng chẳng biết chúng tên gì, đặc tính ra sao và mức độ nguy hiểm thế nào. Nhưng nhìn đám bướm lạ phần lớn chỉ quần quýt với thực vật thì có lẽ chúng vô hại đối với các sinh vật khác. Mặc dù đoán thế nhưng Tần vẫn không chủ quan mà kêu mấy cô gái hạn chế tiếp xúc nhất có thể.

Khu vực xuất hiện nhiều đám bướm lạ thì lớp thực vật bao phủ mặt đất cũng lạ. Đa số là các loại hoa, cỏ mới mà không ai trong nhóm từng biết. Những cây có hình dáng từ bình thường cho đến quái dị, cực kì phong phú. Có cây mọc ra bông giống cỏ đuôi chó nhưng phần ngọn bông thì lại nở ra những bông hoa màu trắng nhỏ li ti. Có cây nhìn như cây rau dền nhưng lại đơm ra những bông hoa dạng loa màu tím sẫm rất đẹp. Hay có cây không khác gì tía tô nhưng lại ra hoa dạng cầu tròn, màu vàng, lớn bằng cái bát tô và tỏa hương thơm nồng nặc...

Rất nhiều thực vật lạ, hoa lá với màu sắc chủ đạo là tím, vàng và trắng ngập tràn trong không gian thoảng đãng. Chúng bao phủ lên các đồng cỏ nát, xen qua các kẽ nứt vỡ dưới lòng đường, hay len lỏi treo lên các công trình còn đứng vững khiến khung cảnh hoang tàn trở nên tươi đẹp.

Hoa nở nhiều nên hương thơm tỏa ra nồng nặc. Những mùi hương này hòa quyện với nhau thành thứ rất đặc biệt và nồng nên cả đồng côn trùng bị thu hút đến thụ phấn cũng là điều dễ hiểu. Cho nên ngoài đám bướm ra, cả bọn còn phát hiện thêm nhiều loại côn trùng mới như ong mật bảy màu có trong danh sách treo thưởng, những bọ cánh cứng to bằng nắm đấm. Rồi cả một số loại quen thuộc như bọ cánh cam, xén tóc...

Trong đám hoa cỏ này có một số loại là quân đội treo thưởng nên Tần kêu mọi người cẩn thận thu thập, gói lại và cất vào trong ba lô. Còn đối với đám côn trùng, hẳn ưu tiên dùng vợt đuổi bắt đám ong bảy màu trước. Những con ong này khá lớn, to gần bằng nắm đấm nên bắt không khó. Tác dụng của những con ong rất nhiều, ngoài nuôi lấy mật, lấy sữa ra thì tổ của nó còn có giá trị nghiên cứu nên quân đội rất thích. Bắt được ong, bọn nó không nhét vào ba lô mà cho vào một cái túi lưới rồi giặt bên cạnh. Làm như vậy thì ong mới sống được cho đến lúc mang về chứ nếu không là chết ngộp ngay.

Trong lúc cả bọn săn bắt thì động tĩnh gây ra dần biến khung cảnh yên bình thành hỗn loạn. Những con côn trùng khác không lặng lẽ hoạt động nữa mà bay toát loạn khắp nơi, đâm cả vào người bọn nó. Những con bọ thì không sao, nhưng những con bọ cánh cứng to bằng nắm đấm mà va vào thì đúng là thảm họa. Chưa kể toàn là loại mới nên Tần không biết mức độ nguy hiểm ra sao. Cho nên, để đề phòng nguy hiểm, hắn kêu mọi người chỉ bắt lấy một ít côn trùng lạ rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực hoa cỏ này.

Tiếp tục di chuyển, thảm thực vật dưới chân cả bọn ngày càng dày, giờ đã ngập đến bụng. Ngoài đám cỏ, bụi rậm nhỏ ra thì Tần bắt đầu nhìn thấy quần thể thực vật lớn. Xen kẽ trong lớp cây cỏ này còn xuất hiện các cây đại thụ khổng lồ cao đến hai, ba chục mét, thân cây thì một, hai người ôm không hết. Đến khu này thì hắn thấy động thực vật càng ngày càng lạ, những loại quen thuộc trước kia hầu như không còn. Đứng trong chỗ rậm rạp này thì hắn bắt đầu có cảm giác nguy hiểm nên kêu mọi người hết sức cẩn thận, chú ý vào từng bước đi.

Quả nhiên, sự cẩn thận là không bao giờ thừa, khi chăm chú quan sát thì mọi người phát hiện ra những con rắn lạ, đầu có sừng, cằm có râu, bò quanh những bụi cây thân đốt như cây lau sậy.

Rồi cả đám sâu bọ lông rậm và cứng giống y như những con bọ nẹt chuối nhưng bị kéo dài ra mấy lần. Chúng có màu đỏ tía trùng màu với đám lá cỏ trông cũng y như chúng, cả hai lẫn vào nhau nên không dễ ý thì rất khó phân biệt được ra. Nhìn đám sâu mà Tần cảm thấy sơn hết cả gai ốc, may mà bọn nó cẩn thận, nếu không thì chỉ một chút nữa thôi là cả bọn xông vào giữa đám này rồi. Mặc dù Tần không biết liệu chạm vào những con sâu này thì có cảm giác gì, nhưng hắn đoán khả năng lớn là sẽ rất tệ. Tốt nhất là bọn nó cứ tránh xa những thứ nhìn ghê người này đi cho lành.

Khu vực tiếp theo này nhiều nguy hiểm hơn nhưng thu hoạch cũng phong phú hơn khu đồng cỏ lúc trước. Không chỉ hái được nhiều quả lạ có trong danh sách treo thưởng, bọn nó còn đào được khối cây thuốc, củ lạ, nhặt được cả trứng chim trên nóc nhà, hay hái được nhiều cây nấm... Ngoài thu thập được nhiều thứ tốt, quan trọng nhất là cả bọn dần quen với thiên nhiên và môi trường mới, tìm hiểu được nhiều thông tin hơn, học hỏi nhiều kiến thức hơn để có thể sinh tồn.

Vừa đi vừa thu thập, thu hoạch được rất nhiều. Không chỉ những thứ có trong bản danh sách treo thưởng mà thì thoảng thấy quả lạ nhưng nhìn đẹp mắt mà có thể lấy được tụi nó cũng lấy, đánh dấu vị trí và ghi chú thêm thông tin. Những cái này đem về bán cho quân đội đều được tiền.

Hôm nay lại là một ngày bội thu.

Đi đi nghỉ nghỉ.

Tụi nó đã nghỉ một lần vào lúc mười giờ rồi, vừa để nghỉ ngơi thả lỏng một chút, vừa để ăn uống bổ sung năng lượng. Chủ trương của Tần là nếu có thể thì sẽ ăn thành nhiều lần, vừa để đảm bảo cho thể lực lúc nào cũng dồi dào, vừa tránh tình trạng quá đói bụng hoặc ăn quá no ảnh hưởng đến hành động. Vậy nên, đến hơn một giờ trưa, bọn nó lại kiếm chỗ để nghỉ ngơi và ăn uống thêm một lần nữa.

Ngồi trên tầng ba của một ngôi nhà khá là lành lặn, tụi nó nghỉ ngơi và ăn cơm. Những chỗ như thế này tầm nhìn tốt, lại đủ kín đáo, quan trọng hơn là ở khá cao nên thực vật vẫn chưa leo lên nhiều lắm, không rậm um tùm như dưới đất nên sẽ có ít côn trùng, rắn rết hơn rất nhiều. Mỗi khi cần nghỉ ngơi, tụi nó đều cố gắng chọn những nơi như vậy.

Vừa ăn xong, cả bọn đều ngồi tựa lưng vào tường nghỉ ngơi cho tiêu cơm, lại sức thì... Con Lu đang nằm thiu thiu ngủ bỗng nhiên vênh tai lên, sau đó nó vùng dậy và chạy nhanh đến một bên hiên nhà, mắt nhìn xuống dưới còn miệng thì phát ra những tiếng gầm gừ nhẹ nhẹ.

Chú ý đến hành động của con Lu, Tần cũng lập tức bò theo, và sau khi nhìn xuống khoảng đất trống ở bên dưới, nó liền khẽ gọi mấy cô gái lại và nói:

- Mấy đứa, chúng ta bắt gặp được một con mèo lớn rồi...

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Lợn Giáp Gai

Hiện tại, vị trí mà nhóm Tần đang ở là trên tầng ba của một ngôi nhà năm tầng. Căn nhà này được xây theo kiểu nhà ống, vuông hộp bình thường thôi nhưng được cái rất lớn và còn khá là lành lặn, chắc chắn. Cái độ cao này rất là thích hợp, vừa đủ cao để đám cây cỏ và côn trùng chưa leo lên tới nơi, lại không quá cao để có thể nhanh chóng rời đi bất cứ lúc nào, và quan trọng nhất đó là tầm nhìn cực kì tốt.

Ở trên cao, bọn nó nhìn xuống dưới có thể bao quát được một khoảng không gian rất lớn. Theo hướng nhìn của Tần, cả ba cô gái đều đưa mắt xuống dưới, và hướng sang phía bên kia đường. Ở phía bên đó, trước kia có lẽ là một cái sân chơi nhỏ, khi vừa đến đây bọn nó đã nhìn qua một lần rồi. Cái sân chơi diện tích không lớn, nhưng được một khoảng đất thật hiếm hoi giữa lòng thành phố ngập tràn bê tông. Bên trong có mấy cái cầu trượt, xích đu nằm rải rác. Một dải xanh hóa nhô nhô với thảm cỏ, bụi cây và vài thân cây gỗ cao, kèm theo một cái hồ cát nằm ở giữa. Đó là trước kia, còn bây giờ... Vì là đất thật nên cây cỏ mọc lên càng mạnh mẽ. Cái thảm cỏ xanh um tươi tốt mọc cao ngang thân người, nó bò tràn lan ra khắp nơi, bò lẫn cả ra ngoài mặt đường và leo lên cả các công trình gần đó. Mấy thân cây gỗ phát triển thành đại thụ. Và những lùm cây nhỏ bây giờ cũng đâm thành từng mảng um tùm. Mấy cái cầu trượt và xích đu nhanh chóng bị thực vật che lấp mất và cái hồ cát thì ngập trong nước đọng biến thành một mảng đầm lầy.

Cái sân chơi bên đó quá là rậm rạp, và có thể nhìn thấy hàng đồng côn trùng cả quen thuộc lẫn kì lạ chui rúc bên trong. Thế nên lúc ban đầu bọn nó chỉ đứng bên ngoài quan sát và thăm dò một chút vùng ven mà thôi chứ chưa dám đi sâu vào. Tần định rằng sau khi nghỉ trưa xong thì sẽ thăm dò thêm một chút, thấy nguy hiểm quá thì sẽ bỏ qua. Đợi hôm sau dù nhóm của Trâm đi cùng, siêu năng lực dự cảm của cô bé đó có thể phát huy ra tác dụng rất lớn trong những vụ thăm dò thám hiểm như thế này. Hẳn dự là sẽ làm như thế, nhưng mà bây giờ, Tần đổi ý...

Nằm ở trên mái hiên nhà bên này nhìn xuống dưới sân chơi phía bên kia, tầm nhìn lợi thế có thể nhìn thấy rất nhiều thứ bên trong. Và bây giờ bọn nó thấy một con vật khổng lồ đang tiến vào trong đó.

Một con lợn khổng lồ.

Vừa nhìn thấy con lợn, cả bọn liền tròn lớn đôi mắt và cùng hít vào một hơi. Bọn nó nhận ra con vật này, vừa vì ngoại hình hết sức đặc biệt, cũng vừa vì vị trí của nó nằm khá cao trong bảng danh sách treo thưởng của khu an toàn.

[Danh sách treo thưởng của nhiệm vụ săn giết tự do]

Vị trí số 7

Lợn Giáp Gai

Mức độ nguy hiểm: C+ đến A-

Mô tả: Có ngoại hình cơ bản của loài lợn, có thể đang tiến hóa để đạt được hình dáng giống như lợn rừng. Kích thước lớn đến cực lớn, con trưởng thành có thể cao từ 1m đến hơn 3m, chiều dài có thể đạt đến 4m hoặc hơn. Hai răng nanh mọc dài, cực kì cứng rắn và sắc bén. Lớp da biến đổi thành dạng vỏ giáp, rất cứng, những con lớn có thể chống chịu được hỏa lực trực tiếp của súng trường AK47 bắn ở tầm trung (50m đến 200m). Ở điểm tiếp nối của những mảnh áo giáp mọc ra rất nhiều gai nhọn và cứng giống như lông nhím. Trong một số trường hợp có thể bắn gai nhọn ra xung quanh, công kích bao phủ bốn phía trong một phạm vi nhất định.

Là loài ăn tạp, chủ yếu là thực vật, côn trùng và động vật nhỏ. Sẽ không chủ động công kích các mục tiêu cao hơn 1m trở lên, và khi không đói bụng. Nhưng khi bị tấn công sẽ dễ dàng nổi nóng, trở lên điên cuồng và truy kích kẻ tấn công mình.

Thường sống đơn lẻ hoặc theo đàn nhỏ. Lưu ý: khi một con trong đàn bị tấn công thì cả đàn đều trở nên điên cuồng.

...

Săn giết thành công Lợn Giáp Gai có thể thu được răng nanh, vỏ giáp, gai nhọn, chất thịt, nội tạng... toàn bộ đều có thể bán cho khu an toàn. Giá cả...

...

Nhớ lại một chút thông tin trong đầu, còn lại thì trực tiếp mở điện thoại lên tra trong bản danh sách treo thưởng. Ở trong này, bọn nó không chỉ tìm thấy thông tin hình ảnh cơ bản về con vật mà còn có rất nhiều những thông tin kèm theo như tập tính sinh hoạt, một vài vị trí đã từng được nhìn thấy, các lời khuyên và ghi chú khi gặp phải và tiến hành săn giết loài vật này. Thậm chí bọn nó còn có thể tìm thấy cả một vài đoạn phim ngắn cũng như bình luận của những người khác về con vật này. Tất nhiên, đi xa khỏi khu an toàn rồi sẽ không có mạng nữa, tất cả mọi thứ đều chỉ dừng lại ở lần tải xuống cuối cùng của bọn nó mà thôi. Thế nhưng, chỉ cần có vậy là đã rất đủ rồi.

Lợn Giáp Gai có giá trị treo thưởng rất cao. Răng nanh, vỏ giáp, gai nhọn đều có thể làm nguyên liệu để chế tạo trang bị rất tốt. Chất thịt và nội tạng thì có thể làm thành đồ ăn, không những ngon miệng mà còn có giá trị dinh dưỡng cực kì cao. Nghe đánh giá thì chỉ cần một khối nhỏ bằng lòng bàn tay thôi là đủ để một người bình thường no suốt một ngày. Mà ai cũng biết rồi đấy, từ sau tận thế đến giờ, không chỉ có thiên nhiên biến đổi mà bản thân con người cũng đang dần biến đổi. Một người bình thường không thức tỉnh siêu năng lực cũng có thể phát triển trở nên rất mạnh.

Có một thứ gì đó khiến cho bản thân mỗi người chúng ta đều biến đổi ở cấp độ tế bào. Nó khiến cho người ta có thể trở nên nhanh hơn, mạnh hơn, cơ bắp phát triển hơn, suy nghĩ cũng thông suốt hơn. Thế nhưng, đi kèm với đó là lượng thức ăn cũng tăng lên nhiều hơn, cơ thể yêu cầu nhiều năng lượng hơn để duy trì hoạt động. Thế nên, từ sau tận thế ai cũng cảm thấy đói, lúc nào cũng đói. Những thức ăn lưu lại từ trước tận thế cũng không đủ để thỏa mãn nhu cầu của cơ thể, chúng chứa đựng năng lượng quá thấp, mỗi lần ăn đều phải ăn thật nhiều.

May mắn là thức ăn sản xuất sau tận thế không như vậy mà nó đã đáp ứng đủ nhu cầu năng lượng của cơ thể sinh vật rồi. Bất kì loại thực phẩm được sản xuất từ nguyên liệu sau tận thế nào đều có giá trị dinh dưỡng cao gấp mấy lần đến mấy chục lần sản phẩm cùng loại trước tận thế.

Thêm một điều nữa từ sau khi tận thế thì mọi loài sinh vật đều phát triển nhanh hơn bình thường. Ví dụ như các loại rau củ vậy, trước kia cần hai tháng mới có thể thu hoạch thì bây giờ chỉ cần một tháng. Các loại rau ngắn ngày như rau cải, rau dền, rau muống, vãn vãn thì còn được thu hoạch nhanh hơn. Chỉ cần rắc hạt ra đất là mấy hôm sau đã mọc xanh um, hơn một tuần đến gần hai tuần sau là có thể thu hoạch được mà hầu như không cần chăm sóc gì. Chính vì nhận ra điều này nên ban quản lí của khu an toàn mới có một quyết định là thu thập hạt giống của các loại rau ngắn ngày và tiến hành rải hàng loạt ra ngoài khu an toàn, trong vùng vãnh đai an toàn. Vừa để lợi dụng diện tích đất đai, vừa để nó mọc lên thành rau dại và cho phép người dân tự do thu thập, tự sử dụng hoặc bán lại cho khu an toàn. Chính nhờ cái quyết định đó mà bây giờ nguồn lương thực của khu an toàn mới có thể phong phú được đến vậy.

Tất cả những điều trên vừa vận giải quyết vấn đề lương thực sống còn, mà lại còn có một giả thuyết nữa được rất nhiều người tin tưởng đó là khi cơ thể được cung cấp dinh dưỡng một cách đầy đủ thì có nhiều khả năng thức tỉnh siêu năng lực hơn. Suy nghĩ về vấn đề này, Tần cảm thấy nó cũng hợp lí vì theo như hắn biết thì tất cả những thăng thức tỉnh siêu năng lực sớm nhất đều là những thăng ăn được đầy đủ nhất, kể cả hắn và con Lu.

Vì thế, một thứ có giá trị dinh dưỡng cao, hàm chứa nhiều năng lượng như thịt và nội tạng của con Lợn Giáp Gai này mới có giá như thế.

Không chỉ thịt và nội tạng đáng giá, những thứ khác cũng có giá trị không hề thua kém. Cặp răng nanh của nó có thể dùng để làm dao găm, rất là bền mà luôn luôn sắc bén, dù có dùng thế nào cũng không bao giờ钝. Giống như là răng của loài gấu nhấm vậy, chúng luôn luôn dài ra, và càng dùng thì càng sắc.

Tiếp đến là lớp vỏ giáp ngoài. Thứ này có hẳn một đoạn phim ngắn quay cảnh người ta thử nghiệm mảnh vỏ giáp đó với các loại vũ khí. Từ vũ khí lạnh đến vũ khí nóng, từ súng ngắn đến súng đại liên, từ máy đóng cọc đến siêu năng lực. Mặc dù cuối cùng cũng phá được mảnh vỏ giáp đó thôi nhưng những gì nó biểu hiện ra thực sự là rất ấn tượng.

Cuối cùng là những cây gai nhọn. Thứ này mới thực sự là đáng sợ. Một cây gai nhọn nhìn chỉ như một cây lông nhím phóng đại lên thôi nhưng chỉ cần đủ lực thì đến thép tấm nó cũng có thể xuyên thủng được. Áo giáp chống đạn không là gì. Mà bị đâm trúng với lực đủ dòn ở cự li gần thì đến xe thiết giáp cũng phải thủng. Tất nhiên là không tính đến giáp phản ứng nổ vì khi đó nó lại là một câu chuyện khác mất rồi.

Nói nhiều như vậy nhưng tất cả chỉ tóm lại trong một câu thôi, đó là: “Con lợn này rất đáng giá, cực kì đáng giá”

Nó đáng giá không chỉ bằng những nguyên vật liệu trên người của nó mà còn ở chỗ nó rất là thừa thớt, hiếm gặp, và độ khó để săn giết được nó cũng chẳng thấp một chút nào. Và bây giờ, ở ngay trước mặt bọn nó này chính là một con lợn đáng tiền như vậy. Con lợn này ước chừng cao ngang con Lu, chiều ngang phải gấp đôi gấp ba nhưng thân không dài bằng. Vậy là một con Lợn Giáp Gai chỉ cao cỡ mét bốn, mét năm, không phải là loại cực lớn và cực nguy hiểm như trong đánh giá. Và với cái kích cỡ đó thì Tần nghĩ là bọn nó có thể săn giết được, hoặc ít nhất là cũng phải thử một lần vì cơ hội cũng chỉ có một lần này thôi chứ không chắc đã có lần thứ hai nữa.

Tần nói cho cả ba đứa con gái biết ý định của mình. Và sau khi đã đạt được sự nhất trí tuyệt đối, bọn nó bắt đầu hành động.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 148: Săn đuổi

Cùng nhau xuống tới mặt đất, bọn nó lặng lẽ tiếp cận khoảng sân chơi nhỏ phía bên kia đường. Chậm rãi và cẩn thận, bọn nó còn chú ý cả hướng đầu gió nữa để không bị con Lợn Giáp Gai kia phát hiện.

Sau khi bàn bạc sơ qua một chút, ba cô gái liền tiến vào trong một ngôi nhà ở bên cạnh khoảng sân chơi. Bọn họ sẽ leo lên tầng hai, chiếm lợi thế về độ cao cũng như tầm nhìn, khi đó khả năng tấn công tầm xa của An Nhiên sẽ phát huy hiệu quả tốt nhất. Huyền Linh và Thương sẽ đảm nhiệm vai trò bảo vệ và hỗ trợ cho An Nhiên. Còn Tần và con Lu sẽ tiến hành tấn công trực tiếp từ mặt đất.

Đợi cho ba cô gái vào vị trí của mình rồi thì Tần cũng bắt đầu hành động. Tất nhiên là hắn sẽ không dại gì mà đi thẳng tới chỗ con lợn và khiêu chiến nó như những người đàn ông. Làm như thế hiệu quả thấp, độ khó cao mà còn dễ khiến cho con lợn cảnh giác mà bỏ chạy trước. Hắn dẫn theo con Lu lên lút bò quanh cái sân chơi một lần, nghiên cứu kĩ càng địa hình rồi mới dè ra phương án đi săn.

Cái sân chơi không lớn nên việc này cũng không tốn quá nhiều thời gian, và không mất bao nhiêu công sức, hắn liền tìm thấy một cái lối mòn mờ hồ xuyên qua những cái lùm cây rậm rạp. Cái lối mòn này được hình thành bằng việc cây cỏ có dấu vết bị ép sang hai bên và dưới đất còn có dấu móng chân lợn. Lối mòn dẫn thẳng từ bên ngoài đến cái hồ cái ngập nước nhỏ ở giữa khoảng sân chơi. Tần đoán chắc chắn rằng con lợn này đã đến đây rất nhiều lần và đây chính là cái lối đi quen thuộc của nó.

Tìm thấy lối đi quen thuộc của con mồi, Tần bắt đầu đặt bẫy. Hắn sử dụng siêu năng lực của mình để tạo ra các sợi tơ có tính chất đàn hồi và cực dính. Mỗi sợi đều không quá lớn, chỉ tầm một li rưỡi đến hai li, và bản thân sợi tơ đã có màu trắng hơi trong nên lúc căng ra trông không khí nó gần như vô hình, không để ý một chút thì sẽ rất khó nhìn. Tần gắn sợi tơ vào những bụi cây nằm hai bên và để cho chúng vắt ngang qua con đường mòn. Hắn tính, nếu con lợn chạy qua đây thì chắc chắn sẽ dính phải những sợi tơ của hắn. Không vọng tưởng xa vời rằng có thể trời cứng được cả con lợn lại chỉ bằng những sợi tơ thế này, nhưng chỉ cần cản trở tốc độ của con lợn lại một chút, tạo ra cơ hội tấn công cho hắn là đã quá đủ rồi.

Giăng khoảng hơn chục sợi tơ thì dừng lại, siêu năng lực của hắn vốn không mạnh, dùng nhiều quá sẽ hao tổn thể lực và ảnh hưởng đến hành động của hắn sau này. Thế nên chỉ cần vừa đủ dùng là được.

Sau khi đã bố trí cạm bẫy xong, Tần dẫn con Lu lên lút bò đến phía bên kia sân chơi, đối diện với con đường mòn. Hắn và con Lu sẽ lao ra dọa con lợn từ phía này, và theo như thông tin trên bản danh sách treo thường thì loài này khá là nhát gan, khi bị đe dọa thì phản ứng đầu tiên của nó thường là bỏ chạy. Tất nhiên là không tính đến các trường hợp đặc biệt như đàn lợn quá đông hoặc là chúng đang quá đói, hoặc là hình thể quá mức chênh lệch hoặc là lợn mẹ đang mang con. Theo như Tần quan sát thấy thì con lợn này hoàn toàn không nằm trong những trường hợp đặc biệt trên, thế nên là...

- Hây hây...! Xùy xùy...!

- Gâu gâu! Gâu gâu!

Từ trong bụi cây, Tân và còn Lu bất ngờ nhảy ra và lao thẳng vào trong hố cát. Vừa lao tới Tân còn vừa vung tay, hô hoán. Con Lu thì chồm qua chồm lại, mắt tròn lên và nhe hai hàm răng sắc bén ra sủa to đe dọa.

Đang sung sướng đắm mình trong bãi bùn lầy, con lợn bị động tĩnh bất ngờ khiến cho giật mình. Nhìn hai kẻ hung hăng mới đến có vẻ chẳng dễ chơi chút nào, nó kêu to một tiếng rồi lập tức quay đầu, bỏ chạy. Và đúng như dự tính của Tân, cái hướng bỏ chạy của con lợn vừa đúng vào cái đường mòn mà hân đã đặt bẫy từ trước. Tân lập tức vung tay, ra lệnh:

- Nhanh lên! Lu! Đuổi!

Nghe lệnh của Tân, con Lu liền phát ra một tiếng kêu hưng phấn rồi lập tức chồm người, vận sức. Bằng hình thể to lớn và sức mạnh khổng lồ, nó vượt qua bãi bùn lầy chỉ bằng hai ba cú nhảy. Sau đó mặc kệ nước bùn vẫn còn bám đầy trên thân, nó lập tức phóng đi, đuổi theo con lợn.

Tân cũng gấp rút đuổi theo, tất nhiên là hân không thể nhảy thẳng qua bãi lầy như con Lu được mà phải men theo rìa hố cát mà chạy. Tốc độ hơi chậm hơn một chút nhưng cũng không sao, vì hân đã đặt bẫy ở phía trước và có cả con Lu đuổi theo sát nút rồi.

Chỉ mất vài giây để vượt qua hố cát và chạy vào con đường mòn, đến lúc này hân đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của con lợn và cả tiếng sủa hưng phấn của con Lu ở cách đó không xa về phía trước. Vậy thì nhiều khả năng là con lợn đã bị mấy cái bẫy của hân cản lại và con Lu đã đuổi kịp rồi. Kế hoạch tiến triển hết sức thuận lợi khiến cho tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, Tân hô nhẹ một tiếng rồi gia tăng thêm tốc độ, bắt kịp con mồi.

Cũng không phải đuổi theo bao xa, sau khi chui qua một đám cỏ cao và mấy bụi cây rậm rạp, Tân liền nhìn thấy con Lu và cả con lợn lớn đã bị mắc kẹt lại ở giữa đường mòn. Lúc này, hân lại phải một lần nữa cảm thán rằng những sợi tơ của mình thực sự là quá tốt. Dự định ban đầu của hân chỉ là cản con lợn lại một chút thôi, nhưng không ngờ bây giờ nó lại bị bắt cứng lại. Tân không biết con lợn đã bị dính bao nhiêu sợi tơ, chỉ thấy nói bị kẹt lại ở giữa đường. Mặc dù bốn chân vẫn ra sức đạp đất và cái đầu lớn thì vừa lắc vừa húc về đằng trước, nhưng ngoài việc cây từng mảng đất bùn lên thì nó vẫn không tài nào mà tiến lên tiếp được. Ở xung quanh con lợn, một đám bụi cây cứ rung lên bần bật sau mỗi lần nó ra sức phát lực.

Con Lu thì liên tục chạy đảo quanh con lợn. Con chó cũng thông minh, nó không chạy quá sát vào con mồi mà di chuyển ở bên ngoài khoảng của những cái lùm cây đang rung lắc. Nó biết ở chỗ đó đã được Tân gắn tơ rồi nên chạy vào trong là sẽ bị mắc kẹt lại giống như con lợn vậy. Vừa chạy quanh vừa sủa, thỉnh thoảng nó còn chóp được cơ hội mà lao thẳng vào cắn cho con lợn một phát. Nhưng có vẻ như những cú tấn công đó đều không ăn thua cho lắm. Mặc dù hình thể khá là tương đương nhau nhưng những cú cắn của con Lu đều không đột phá được lớp vỏ giáp ngoài của con lợn. Những cú tấp chóp nhoáng đều không thể gây được chút sát thương nào. Lao vào vật lợn cũng không được vì những chiếc gai nhọn hoắt trên người con lợn đều đã xóc hết ra, không dày đặc như lông nhím nhưng trông cũng khá là nguy hiểm cho bất cứ kẻ nào dám lại gần.

Nhanh chóng tiếp cận, Tân cũng bắt đầu thử nghiệm tấn công. Lưỡi rìu nhỏ gắn theo sợi tơ đã từng đồng hành với hân qua bao nhiêu trận chiến bây giờ quăng ra vài lần đều không ăn thua. Dùng dao găm đâm sau lưng thì đều bị lớp vỏ giáp cản lại. Muốn đâm vào điểm tiếp nối giữa hai mảnh vỏ giáp cũng không dễ dàng vì ở vị trí đó luôn có một hàng gai nhọn xóc ra bảo hộ. Thậm chí ý nghĩ tấn công vào lỗ hậu cũng không thành công nốt khi con lợn trực tiếp quặp đuôi lại, bảo vệ gắt gao vị trí hiểm yếu của bản thân mình.

Hết cách! Tân nghĩ, chắc chỉ còn nước đi thẳng đến trước mặt con lợn và tìm cách đâm vào mắt. Nói là làm ngay, Tân chọn lấy một con dao găm tương đối dài và bắt đầu hành động. Đứng trước mặt con lợn, hân liền:

Hít sâu...

Bước...

Thờ nhẹ...

Bước...

Lại hít sâu...

Bước...

Kết hợp khí công vào trong bước pháp, vừa dễ bước pháp không dễ dàng bị rối loạn, lại có thể giữ cho tinh thần bình tĩnh trong những trận chiến căng thẳng và cực kì khắt khe. Mỗi bước tiến là một nhịp hô hấp. Nuơng theo nhịp hô hấp tăng dần, tốc độ của hân cũng càng lúc càng nhanh và khi tiếp cận đến gần con lợn thì cũng là lúc tốc độ của hân đạt đến giới hạn tối đa.

Con lợn cũng không đứng im, dù bị những sợi tơ giữ lại nhưng nó vẫn có thể di chuyển trong một biên độ nhất định nào đó. Và khi nhìn thấy có kẻ lao thẳng về phía mình, nó cũng phản ứng lại. Miệng nó không còn phát ra những tiếng kêu “en éc” sợ hãi nữa mà chuyển sang âm “ùng ục” đầy đe dọa. Đôi mắt tròn lớn bắt đầu dãn lên. Và cả cái đầu cũng thoáng hạ thấp xuống một chút để hướng cặp răng nanh lớn về phía kẻ thù.

Mang theo tốc độ cực đại, Tân nhanh chóng tiếp cận con mồi. Và ở trong một cái khoảnh khắc thần kì nào đó, cả hai đối thủ dường như đều bất được chuyển động của nhau và đồng thời ra tay, cả hai đều gần như cùng một lúc.

- Àm!

- Xoẹt...

Một tích tắc trước khi va chạm, ý thức chiến đấu cường đại của Tân hồi thức hân phải hạ thấp trọng tâm, cường ép bước ra thêm một bước để dậm mạnh lòng bàn chân xuống đất. Phản lực từ dưới đất truyền lên khiến cho hân hơi chững lại một nhịp và cơ thể cũng thuận thế ật ngửa về phía sau một chút. Đúng lúc đấy thì cặp răng nanh sắc bén của con lợn xoẹt qua ngực hân. Nó húc hực, còn Tân thì thành công né đòn.

Cùng lúc, đòn tấn công của Tân cũng không dừng lại. Cánh tay phải mang theo con dao găm dài cấp tốc đâm ra, như một ánh chớp đen bổ thẳng vào một bên mắt của con lợn.

- Khục!

Tân cảm thấy mũi dao của mình đâm qua một cái gì đó. Nhưng không hề cho hân kịp vui mừng, mũi dao lập tức bị cản lại ngay, không thể đâm vào sâu thêm nữa. Hân cũng dậm hực. Mũi dao chỉ đâm vào khoeo mắt của con lợn rồi lập tức bị xương sọ chặn lại, có sát thương, nhưng hoàn toàn không trí mạng.

Đôi con người hơi se lại một chút, Tân muốn lập tức rút lui ngay. Thế nhưng con lợn bị đau còn phản ứng nhanh hơn hân. Nó bất chấp tất cả mà liều lĩnh hây đầu, cả người lồng lên giống như là cuồng loạn. Tân cảm thấy mũi dao của mình giống như bị kẹt cứng vào một cái gì đó, sau đó là toàn bộ lưỡi con dao găm đều bị bẻ gãy. Mất điểm đặt lực, cánh tay cầm

theo nữa con dao gãy lập tức trượt ra ngoài, và cả người cũng hơi bị mất thăng bằng một chút. Đúng lúc đó, trực giác của Tân cũng rung lên mãnh liệt, nó báo động cho một điều gì đó vô cùng nguy hiểm đang ập đến. Và...

- Phụt phụt phụt phụt...

Con lợn lồng lên, những mũi gai nhọn bất ngờ rời khỏi cơ thể mà bắn thẳng ra ngoài, công kích bao trùm cả bốn phía xung quanh.

...MITH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Phát cuồng

Con lợn phát điên, nó gồng mình bắn những mũi gai nhọn hoắt ra ngoài. Mọi việc diễn ra vô cùng nhanh và Tân chỉ kịp nghiêng người để cho bề mặt cơ thể hướng trực diện với con lợn là nhỏ nhất, giảm thiểu tới đa xác suất bị trúng đòn của mình. Cùng lúc, hấn cũng cấp tốc vung hai tay lên che đầu và ngực, cần cò rút lại để bảo vệ những vị trí yếu hại của bản thân.

- Phập phập phập phập...

- Hự!

- Ầng...!

Những mũi gai nhọn bắn ra vô cùng dày đặc, thế nên hoàn toàn né tránh là điều không thể. Tân cảm thấy cẳng tay phải che trên đầu của mình bị xuyên thủng, bàn tay trái chấn cạnh ngực cũng bị xuyên qua. Mũi gai nhọn hoắt đâm xuyên qua cả lòng bàn tay, đâm xuyên qua cả một lớp gân tay dẹt bằng tờ nhện, đâm xuyên qua cả mấy lớp áo mặc ngoài và bám một chút vào mạn sườn phải.

Đau!

Nhưng không trí mạng.

Thậm hồ bản thân may mà kịp thời phản ứng nếu không hai mũi gai nhọn vừa rồi mà không bị cản lại thì đã có thể cướp đi mạng sống của mình rồi!

Ở đằng xa, con Lu cũng kêu một tiếng đau đớn, chắc chắn là cũng trúng đòn. Nhưng ngay sau đó, Tân lại nghe thấy tiếng sủa của nó hòa vào với tiếng lợn kêu. Con Lu đã lao vào, liều mạng vật nhau với con lợn.

Tân ngồi thụp người xuống và cấp tốc lăn vài vòng thoát ra bên ngoài. Ước chừng vài mét rồi hấn mới vùng đứng dậy, cơ thể cũng thực hiện luôn một tư thế phòng thủ sẵn sàng phản công. Thấy không bị kẻ địch đuổi theo, lúc này Tân mới thoáng thở ra một hơi.

Nhanh chóng quan sát tình hình, hấn thấy con Lu đã kịp thời quán lấy con lợn. Để ý kĩ hơn một chút, thì ra, sau khi bắn gai xong, phần lớn gai nhọn trên người con lợn đã bay ra ngoài, điều này tạo cơ hội cho con Lu. Trước kia, nó không dám tấn công quá sát vì sợ đám gai nhọn mọc tua tủa quanh người con lợn. Mặc dù bây giờ vẫn còn nhưng chỉ toàn là những hàng gai nhỏ và thưa thớt. Ý vào da dày thịt béo, con Lu cũng không ngại ngần mà trực tiếp lao vào vật lợn, quán chặt lấy con lợn và cũng tạo khoảng trống cho Tân thoát được ra ngoài.

Thậm khen con Lu một câu “Hay lắm!”, Tân mới bắt đầu để ý đến mấy vết thương trên người mình. Bây giờ, hấn mới kịp nhận ra rằng ngoài hai tay bị gai nhọn trực tiếp xuyên thủng ra thì trên ngực, trên vai, sau lưng, trên đùi và cả trên mông của mình cũng đều bị thương. Những vết thương này do gai bắn sượt qua, cắt đứt quần áo và cửa cả vào da thịt thành những vết rách dài. Chúng không sâu, chỉ vừa đứt da và chạm một chút vào thịt thôi nhưng rất dài. Không nghiêm trọng nhưng khi chúng đồng loạt đổ máu thì nhìn hết sức là đáng sợ. Tạm không quan tâm đến những vết cắt này, Tân tập trung vào việc xử lí hai mũi gai nhọn vẫn còn cắm trên tay mình.

Hai cây gai nhọn, một xuyên qua cẳng tay phải, một xuyên qua lòng bàn tay trái và cả hai đều giắt luôn ở đó. May mắn là không chạm xương hoặc gân vì Tân cảm thấy những ngón tay của mình vẫn có thể cử động được bình thường. Những vết thương dạng này giống như là bị mũi tên bắn trúng vậy, nếu không thể trị liệu được ngay thì tốt nhất là đừng rút ra mà để nguyên mũi tên ở đó. Vì một khi rút mũi tên ra, không có thứ gì chèn vào miệng vết thương sẽ khiến cho chảy máu nghiêm trọng hơn, và nếu không được kịp thời trị liệu thì có thể mất máu đến chết.

Thường thức là vậy.

Thế nhưng hai cây gai nhọn này quá cản trở hoạt động của tay đi. Vậy nên, để có thể tiếp tục tham gia chiến đấu và nhanh chóng kết thúc cuộc săn này, Tân sẽ rút hai mũi gai này ra. Không có đám gai nhọn cản trở, con lợn sẽ bị hạ nhanh thôi, và hấn tự tin bản thân hoàn toàn có thể chịu được cho đến khi đạt được chiến thắng cuối cùng.

Nắm chặt vào một cây gai nhọn, Tân nghiêng răng và...

Rút mạnh!

- Hự...!

Trong khi Tân tạm thời rút ra bên ngoài thì con Lợn Giáp Gai đã bị con Lu đè lên đánh. Không còn đám gai dài bảo vệ nữa, những hàng gai ngắn thưa thớt thì không đủ sức uy hiếp đến con Lu. Tấn công cũng không có tác dụng, tính linh hoạt thì thua quá nhiều, hình thể cũng tương đương. Thế nên, ngoài việc giáp dày nên không dễ bị thương ra thì con lợn hoàn toàn

yếu thể. Nếu tình hình còn tiếp tục kéo dài, không sớm thì muộn con lợn cũng bị mài cho đến chết. Thế nên càng đánh con lợn càng có ý lui. Cũng có một điểm có lợi cho nó, đó là có lẽ rất nhiều sợi tơ mà nó mắc phải không dính trực tiếp vào cơ thể mà dính vào những cây gai. Thế nên, sau khi bắn gai ra ngoài thì nó cũng thoát luôn khỏi cái bẫy tơ. Không còn bị trôi buộc nữa, nó bắt đầu tìm đường chạy và:

- Gâu! Gừ...

- It...!

Nhân cơ hội con Lu chồm lên vồ vào mõng con lợn nhưng bị trượt đi do lóp giáp dày. Con lợn một cái hất mình khiến cho con Lu ngã dúi dụi vào một cái bụi cây gần đó, thế là nó lập tức quay đầu, nương theo con đường mòn trước đó mà chạy thẳng ra phía bên ngoài.

- Không được...

Vừa mới rút cây gai thứ hai ra khỏi cẳng tay, Tân liền nhìn thấy con lợn bắt đầu bỏ chạy. Hô lên một tiếng, hấn vọt và đuổi theo. Nếu để con lợn chạy thoát ra khỏi khu vực này thì sự việc sẽ vô cùng phiền toái. Với tốc độ của con lợn thì hẳn đừng mong đuổi được. Con Lu có thể đuổi nhưng cũng không có cách nào mà hạ nó nhanh chóng cả. Mà để con Lu đuổi đi xa thì biến số rất lớn, hẳn cũng không yên lòng. Thế nên, bằng mọi cách phải giết được con lợn ở ngay trong khoảng sân chơi này.

Ồ đằng sau, con Lu đã bỏ dẫy và nhanh chóng chạy vượt qua Tân, đuổi theo con lợn sát nút.

Chạy!

Khi gặp phải uy hiếp mà không thể chống lại được thì chạy là bản năng cơ bản nhất của mọi giống loài. Và con Lợn Giáp Gai này, dù đã tiến hóa lên vô cùng mạnh mẽ rồi nhưng cũng không hề ngoại lệ. Mặc dù chân lợn rất ngắn, nhưng khi mở hết tốc lực ra và chạy trên đường thẳng thì cũng không chậm một chút nào. Chỉ tốn vài ba giây, nó đã chạy đến mép của khu sân chơi và sắp sửa thoát ra ngoài đường lớn. Mặc dù con Lu đuổi theo đằng sau liên tục thu hẹp khoảng cách nhưng để nhanh chóng bắt kịp được cũng không phải là điều dễ dàng. Mà khi để cho con lợn chạy thoát đi quá xa thì cuộc săn cũng thất bại.

Tân vẫn kiên trì đuổi theo đằng sau, thế nhưng khi so với hai con thú vật thì tốc độ của hắn thực sự chẳng đáng chút nào. Trơ mắt nhìn con lợn càng chạy càng xa và đã sắp sửa thoát ra đường lớn, cuộc đi săn tuyên bố thất bại tới nơi thì đột nhiên, hấn sực nhớ ra cái gì đó...

Vội và đánh mắt nhìn lên cao, và y như rằng, Tân nhìn thấy ba cô gái đang đứng trên mái hiên tầng hai của một ngôi nhà ngoài rìa khoảng sân chơi, khá gần với hướng chạy đi của con lợn. Một điểm hi vọng lập tức lóe lên trong đầu Tân, hắn nhìn thấy An Nhiên đã nhòai cả người ra khỏi cái lan can và trên tay là chiếc ná cao su đã bị kéo căng ra hết cỡ.

- Phụt...

Tiếng bật nệ bằng của sợi dây cao su khi đàn hồi vang lên và một tích tắc ngay sau đó là chớp sáng lóe lên, tiếng nổ không quá lớn nhưng đánh giòn kèm theo một cụm lửa bùng lên trên đầu con lợn.

- Đoảng...

- Éc éc...!

“Bắn hay lắm!” thán khen một câu, Tân vô cùng vui vẻ và tự thúc giục bản thân mình tăng nhanh tốc độ.

Ồ đằng trước, con lợn sau khi trúng đòn cũng giật mình. Nó nghiêng hẳn người qua một bên, chạy lệch khỏi con đường mòn và đâm thẳng đầu vào mấy bụi cây gần đó. Mấy cái bụi cây xấu số lập tức bị cây cho tan nát. Thế nhưng có vẻ như, con lợn cũng chẳng chịu bao nhiêu thương tổn vì Tân thấy nó chỉ hơi giảm tốc độ đi một chút rồi lại tiếp tục chạy như điên, hoàn toàn không có dấu hiệu của việc bị thương chứ đừng nói đến khả năng bị bắn gục.

Tâm tình vừa mới được kéo lên lại lập tức bị chìm xuống, nhưng Tân biết bây giờ không phải là lúc để than vãn hay thờ dài. Vẫn tiếp tục đuổi, mặc dù hi vọng càng lúc càng mong manh nhưng hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Đuổi.

Con lợn chạy lệch khỏi đường mòn, nhưng những bụi cây thấp vào lùm cỏ không cản được nó, tốc độ không thấp một chút nào. Mặc dù hơi lệch hướng một chút nhưng cự li với con Lu vẫn còn một khoản tương đối nữa và với Tân thì càng ngày càng xa.

Đứng trên mái hiên tầng hai, An Nhiên nhíu mày, cái miệng nhỏ cũng cong lên, bĩu ra một chút khi thấy viên đạn nổ của mình không hề có một chút tác dụng gì với con lợn. Và với cái đà này thì chỉ một vài giây nữa thôi là nó sẽ chạy vượt qua chỗ này. Không vui! Cô bé cảm thấy có chút không hài lòng với con lợn quái và với cả siêu năng lực của bản thân mình. Thế là cô bé lại tạo ra một viên đạn nữa, lần này là màu xanh. Nhanh chóng nạp đạn, kéo căng rồi nhòai người ra khỏi cái lan can một cách vô cùng thuần thục và ngắm chuẩn.

Buông tay.

- Phụt...

Lại là một tiếng bật nệ bằng của dây cao su và cũng gần như ngay lập tức, một cụm khói xanh bùng lên đầu con lợn quái.

- Éc!?

Con lợn vẫn kêu lên một tiếng bất ngờ, nhưng lần này không có tiếng nổ lớn, không có sóng nhiệt thiêu đốt và cũng không có cả sức ép không khí đập vào mặt như lần trước. Chỉ có một cụm khói xanh nhỏ nhỏ bao trùm lấy đầu con lợn và cũng bị thổi tan một cách rất nhanh bởi tốc độ cao của chính nó.

Không có sát thương?

Chỉ có điều, trong lúc giật mình, con lợn đã vô tình hít vào một hơi khói nhỏ. Và thế là...

- Éc... Récc...! Récccc!!!

Đôi mắt hí trắng dã của con lợn đột nhiên tròn lớn và long lên, đỏ sọng. Tiếng kêu kèm theo hơi thở hỗn hển chứa một điều gì đó giống như là sự điên cuồng vô lý. Và tốc độ của con lợn lại không giảm xuống mà trái lại càng ngày càng nhanh, thế nhưng bắt thường...

Trước đó con lợn cũng là cầm đầu chạy thẳng nhưng nó vẫn hơi điều chỉnh phương hướng tiến lên của mình. Nó sẽ tránh đi những thân cây to hay những vật cản lớn. Nhưng bây giờ thì không. Vừa kêu lớn vừa gia tăng tốc độ, lần này thì nó cầm đầu chạy thẳng thật và:

- Uỳnh...!!!

Mang theo tốc độ cực lớn, con lợn cắm đầu húc thẳng vào một gốc cây to. Gốc cây phải to bằng hai người ôm mới hết, nhưng thân cây hoa sữa gỗ mềm. Gốc cây lập tức bị húc lõm vào một mảng, vỏ cây và mạch gỗ vỡ ra tan nát, cả cái cây thì rung lên ầm ầm, ngã nghiêng, kéo kẹt như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Còn con lợn thì bị lực phản chấn bắn ngược ra ngoài cùng với nhựa cây, vụn gỗ và cả máu đỏ vung ra tung tóe.

Biến hóa bất ngờ làm cả Tân lẫn con Lu đều giật mình. Tân do nhìn thấy An Nhiên bắn đạn nên đã đoán được chút ít nhưng con Lu thì thực sự là bất ngờ. Nó sùng sốt đến mức quên cả việc đuổi theo con mồi mà đứng sững lại, trợn mắt, há mồm, đầu lười rơi ra khỏi miệng. Phải mất đến vài giây sau đó, khi Tân đuổi tới nơi tiện chân đá cho nó một phát thì con Lu mới sực tỉnh và tiếp tục cắm đầu đuổi theo.

Con Lu ngu người cũng tạo ra một khoảng thời gian ngắn ngủi để con lợn kịp thời loạng choạng đứng lên. Nhưng lần này nó không bỏ chạy. Mặc kệ lớp vỏ giáp phần đầu đã hơi vỡ nát và có máu đỏ thấm ra, nó kêu lên một tiếng, giậm giậm móng chân xuống đất rồi lao thẳng về phía Tân và con Lu vừa đuổi đến.

Nhìn biểu hiện của con lợn, Tân lập tức nghĩ tới ngay, đây chính là trạng thái điên cuồng của Lợn Giáp Gai và còn bị kích thích bởi cả siêu năng lực đạn khói xanh của An Nhiên. Ở trong trạng thái này, con lợn sẽ không bỏ chạy nhưng tính nguy hiểm của nó cũng tăng lên vài lần. Thế là, vấn đề của cuộc săn này liền chuyển từ việc làm sao để cho con mồi không bỏ chạy thành việc làm sao để không bị thương thêm khi chiến đấu với con mồi.

Trong lúc Tân suy nghĩ thì con Lu đã chạy vượt qua hấn và đụng thẳng vào con lợn đang phát cuồng. Hai con vật to lớn lập tức quần lấy nhau. Con Lu ý vào tính linh hoạt vượt trội còn con lợn thì cậy có bộ giáp dày nên hoàn toàn không lo phòng thủ mà chỉ có điên cuồng tấn công. Tiếng gầm gừ và âm thanh va chạm truyền ra liên tiếp. Cả một góc sân chơi bị quần cho tan nát.

Không chậm trễ bao lâu, Tân cũng đã chạy đến chiến trường. Thế nhưng, nhìn hai con vật lăn lộn cắn xé nhau, hấn cũng không ngu mà trực tiếp lao vào vòng chiến. Linh hoạt di chuyển ở xung quanh, Tân vận lên [Nhất – Niệm] để tập trung tinh thần, [Dưỡng – Khí] để xoa dịu cơ bắp sau một quãng đường chạy nước rút dài và nạp thêm năng lượng để kịp thời bộc phát khi cơ hội đến. Dưới chân bước theo [Thất – Bộ] để tăng sự linh hoạt khi di chuyển trong một khoảng không gian hẹp và hai tay thì nắm nhẹ hai cây gai nhọn của con Lợn Giáp Gai vừa bắn vào người hấn khi nãy. Hai cây gai nhọn này thân to ngang thân bút máy, dài phải quá ba mươi phân, cầm nhẹ nhàng, vừa tay và lực xuyên thấu cực mạnh với phần đầu nhọn hoắt.

Linh hoạt di chuyển quanh trận chiến của hai con vật, cố gắng duy trì cự li thích hợp với đầu con quái lợn để đảm bảo có thể tiếp cận trong một lần bộc phát tốc độ duy nhất, Tân kiên nhẫn chờ đợi cơ hội của mình.

Và không phải chờ đợi bao lâu, trong một khoảnh khắc nào đó, hấn nhìn thấy một kẽ hở mờ ra cho mình. Lập tức dậm chân, chuyển thế và...

Lao vào.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Hạ sát

Từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy trận chiến của hai con thú lớn diễn ra một cách vô cùng khốc liệt. Thế nhưng ở một khoảng cách gần và tập trung quan sát, Tân dễ dàng nhận ra một điều rằng thực sự thì cả hai con thú đều không gây được ra bao nhiêu sát thương lên người nhau. Răng nanh và móng vuốt của con Lu không thể đột phá được qua lớp vỏ giáp dày của con Lợn Giáp Gai. Còn con lợn cũng không thể làm gì được con Lu khi mà vũ khí mạnh nhất của nó là lớp gai nhọn dài đã mất, chỉ có vài hàng gai ngắn thưa thớt không đủ để gây sát thương. Còn cặp răng nanh dài của con lợn? Cũng nguy hiểm đấy nhưng mà điều quan trọng là nó phải có cơ hội húc được trúng con Lu cơ. Và tất nhiên là với ưu thế vượt trội về sự linh hoạt và tốc độ của mình, con Lu sẽ không bao giờ để cho điều đó có thể xảy ra.

Hai con thú quần nhau làm tan nát cả một vùng cây cỏ, nền đất bên dưới cũng bị cày lên thành những khe rãnh dài.

Chạy ở bên rìa cuộc chiến, Tân cố gắng bám sát theo hai con thú lớn. Hấn biết, nếu cứ để mặc kệ thì sớm hay muộn gì con Lu cũng sẽ chiến thắng được thôi vì dù ít nhưng nó vẫn có thể gây sát thương lên người con lợn, trong khi đối thủ của nó thì không. Và để ý thật kĩ thì sẽ thấy là bản thân con lợn cũng không được bộc giáp một cách hoàn toàn, ở phần dưới bụng và cả các khớp chân đều là nơi mà bộ giáp cũng không thể bao trùm được tới. Chưa kể đến việc con lợn vẫn còn trong trạng thái bất thường, và trước đó nó đã tự húc vào gốc cây lớn khiến bản thân bị thương khá nặng. Thế lực và cả sức chịu đựng của con lợn sẽ sớm bị tiêu hao hết thôi. Chiến thắng là tất yếu, chỉ có điều là sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Thời gian trận chiến càng kéo dài thì biến số cũng sẽ càng ngày càng lớn, và ở cái thế giới này, quái vật cũng không chỉ có mỗi một con Lợn Giáp Gai. Nên nhớ rằng vị trí hiện tại của bọn nó đã cách khá xa khu an toàn, nằm giữa một vùng hoang dã. Ở cái thời đại này thì điều gì cũng có thể xảy ra, và chỉ hơi sợ ý một chút thôi là mất mạng từ lúc nào cũng không hay biết. Thế nên, với một trận chiến gây ra động tĩnh lớn và thời gian kéo ra quá dài, biến số của nó cũng nhiều vô số kể, và Tân thì không thích điều đó.

Muốn kết thúc sớm, Tân chỉ còn cách trực tiếp tham gia. Thế nhưng tất nhiên không phải là theo kiểu hô lớn một tiếng rồi lao vào quần nhau như những con thú vật. Cái hấn cần làm bây giờ là kiên nhẫn chờ thời, giống như một người thợ săn vậy, không động thì thôi, một khi đã động là phải một kích trí mạng, một đòn quyết định thắng thua.

Kiên nhẫn bám theo, [Dưỡng – Khí] giúp hấn điều hòa nhịp thở và xoa dịu sự mệt mỏi trong các thớ cơ. [Thất – Bộ] giúp hấn có đủ sự linh hoạt và tốc độ di chuyển cần thiết, cũng tiết kiệm thể lực. Và [Nhất – Niệm] để tập trung tới đa tinh thần, đảm bảo không bỏ sót bất kì một chi tiết nào, không để lỡ mất bất kì một cơ hội nào thoáng qua.

Mọi sự chuẩn bị của Tân đều đã sẵn sàng, chỉ đợi một thời cơ.

Ở phía bên kia, con lợn phát cuồng cũng không có chú ý nhiều đến vậy. Từ lúc quay lại đánh nhau đến bây giờ, nó vốn đã bỏ qua mọi sự phòng thủ, mọi sự cẩn thận tối thiểu nhất rồi. Nó chỉ có liên tục lồng lên và cố gắng bắt kịp con Lu mặc kệ cho việc đó không có một chút khả năng nào có thể biến thành sự thật. Và nó nhanh chóng phải trả giá cho sự bất cẩn đó của mình.

Trong một lần lao vào nhau như bao nhiêu lần trước đó, con lợn vận sức hẩy đầu, cặp răng nanh cong vút, sặc bén trên cái mõm dài từ một vị trí cực thấp húc chéo lên trên. Ở phía đối diện, con Lu làm sao mà có thể bị đánh trúng một cách dễ dàng như vậy được. Nó lập tức từ bỏ tấn công mà khẽ chuyển thân, cúi đầu lao vút sang một bên, vừa né được đòn tấn công của con lợn, vừa quẩn ra phía đằng sau con mới rồi từ vị trí đó mới cấp tốc quay lại căn ngược vào mõm con lợn. Với tốc độ và sự linh hoạt vượt trội của mình, nó hoàn toàn có thể thực hiện được điều đó. Mà nó cũng đã sử dụng cái chiến thuật này mấy lần rồi, hiệu quả không tệ một chút nào.

Thế nhưng, khi vừa mới lách người qua bên cạnh thì con Lu nhận ra một điều rằng con lợn đang mất đà. Hình như cái hẩy đầu quá mạnh và bản thân phần đầu cũng chiếm tỉ lệ tương đối lớn so với cơ thể, thế nên khi dùng lực quá đà, con lợn lập tức mất trọng tâm, cả người đều hơi nghiêng về phía đó. Con Lu tiến hóa không chỉ có kích thước cơ thể tăng lên mà trí thông minh cũng tăng lên tương ứng, nắm bắt được cơ hội thoáng qua quý giá này, nó lập tức từ bỏ ý định từ trước mà lao ngược trở vào. Vị trí và tư thế không thuận lợi cho răng nanh và móng vuốt, nhưng với cơ thể lớn không kém gì con lợn, nó trực tiếp húc cả người vào đối thủ.

- Grừ!

- Éc...!

Cả thể trọng và tốc độ của con Lu đều rất lớn nên lực va chạm chẳng nhỏ chút nào. Lại thêm việc đã bị mất trọng tâm từ trước, con lợn lập tức bị húc cho ngã nhào.

Tân vẫn chạy sát ngay bên cạnh, nhìn thấy vậy, đôi con ngươi của hắn liền co rụt vào một cái.

“Cơ hội tới!”

Lập tức chuyển thế.

[Nhất – Niệm]

[Phá – Khí]

[Trọng – Lực]

Trạng thái cân bằng của cơ thể bị phá vỡ, sức mạnh được Tân nuôi dưỡng và tích tụ từ nãy đến giờ lập tức bộc phát ra.

Phá thế.

Mãnh liệt đâm chân, lực lượng khổng lồ truyền dọc theo kết cấu cơ thể mà đâm vào mặt đất. Rồi từ dưới mặt đất, một lực phản chấn cũng mãnh liệt không kém một chút nào đồng thời xuất hiện và đẩy ngược lên trên.

Biến thể [Bộ] Cực Tốc – Lôi Thiểm.

Như biến thành một tia chớp đen, bắt đầu từ một vị trí rất gần với con lợn và chỉ đúng một cái chớp mắt sau, Tân đã xuất hiện ở đúng nơi mà con lợn vừa ngã xuống, ngay sát bên cạnh đầu.

- Phập!

Tốc độ cực nhanh mang theo quán tính vô cùng lớn, với đủ mọi yếu tố đã được chuẩn bị sẵn sàng, cộng thêm việc con lợn đã ngã xuống nên không hề né tránh, lần này, Tân đâm một cú chuẩn xác vào tròng mắt con quái lợn. Cây gai dài đâm vào ngọt lịm, xuyên thấu qua hốc mắt mà cắm ngập sâu vào trong sọ não.

Đắc thủ.

Cổ tay linh hoạt khẽ chuyển một vòng, cây gai dài khoắng sâu vào trong vết thương, gia tăng thêm tổn hại có thể gây ra trong một đòn công kích.

Dường như đến tận lúc này con lợn mới kịp phản ứng lại. Cả cơ thể nó bất chợt rung lên một cái.

Thấy vậy, Tân lập tức chuyển thân, xoay người, một chân đạp thẳng vào đầu con lợn để mượn lực thoát ra bên ngoài. Bàn tay vẫn nắm chắc cây gai nhọn, tiện thể rút ra. Cây gai vốn có màu trắng xám thì này đã nhuộm đỏ bởi máu của Tân và cả của con quái lợn, ở phía đỉnh đầu hình như còn dính thêm một điểm màu trắng đục.

- Écccc!!!

Con lợn rống lớn rồi vùng mình đứng dậy. Hốc mắt bị Tân đâm thủng máu phụt ra thành vòi. Nó hướng về phía Tân loạng choạng đi hai bước như còn muốn tiếp tục tấn công kẻ làm bị thương mình nhưng vô ích. Tiếng kêu của nó ngày một nhỏ dần, vô lực rồi bất cam ngã vật xuống dưới nền đất cứng. Máu từ miệng vết thương vẫn chảy, con lợn còn giật người lên hai, ba đợt nữa rồi mới dứt hơi, im dần, chết hẳn.

Nhảy thoát ra bên ngoài, Tân còn tiếp tục lui lại một đoạn nữa cho đến khi con lợn ngã gục rồi thì hắn mới yên tâm dừng lại. Chỉ một đòn tấn công chớp nhoáng mà rút sạch thể lực hắn tích tụ từ nãy đến giờ. Không thể giữ được nhịp hô hấp nữa, hắn cúi người, thở ra phì phò.

Hai tay vốn đã bị thương từ trước rồi bây giờ lại bị [Phá – Khí] và [Trọng – Lực] ép cho tê liệt. Thủ pháp phá thế chuyển đổi trạng thái chiến đấu từ tĩnh sang động, từ tích tụ sang bạo phát một cách bất ngờ như thế này có thể bùng nổ ra một sức mạnh vô cùng to lớn trong một cái chớp mắt, thế nhưng quá là có hại cho cơ thể. Hai bàn tay vô lực không còn nắm được vũ khí nữa, Tân để mặc cho hai cây gai nhọn trượt ra, rớt xuống. Cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía con quái lợn đã ngã xuống, lúc này, một cảm giác vui sướng mới chậm rãi lan tỏa ra, xoa dịu đi sự mệt mỏi và đau đớn ở trên người.

Hắn thành công rồi!

Cuộc săn kết thúc. Mấy cô gái đã bắt đầu di chuyển. Còn con Lu thì vừa chạy quanh xác con quái lợn vừa sữa, thi thoảng còn dừng lại đánh hơi một chút và lao vào tọt một phát, đáng vẻ vô cùng hung phấn.

Tân cũng tranh thủ kiểm lấy chỗ đất bằng mà ngồi, cố gắng lấy lại nhịp hô hấp của [Dưỡng – Khí]. Hắn mất quá nhiều thể lực, cũng mất quá nhiều máu rồi. Lúc nãy mới đánh nhau nên không để ý chứ bây giờ tinh thần vừa thả lỏng một cái là hắn lại thấy đau. Trên người của hắn có không ít vết thương, không có vết nào nghiêm trọng nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Mất máu kết hợp với mệt mỏi, cảm giác hoa mắt và một cơn buồn ngủ vô danh liền kéo đến, cơ thể cũng lạnh dần đi. Hít sâu và lắc mạnh đầu cho thoáng tỉnh táo một chút, hắn mỉm

cười tự giễu.

“Bị thương thế này mà nếu chỉ có một mình, có khi mình chết lúc nào cũng không hay”.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Chữa lành

Từ lúc mà con Lợn Giáp Gai ngã xuống thì ba cô gái ở trên tầng hai của một ngôi nhà cạnh khu sân chơi cũng chuẩn bị để rời khỏi đó. Khoảng cách di chuyển để đến chỗ Tân không xa, nhưng dù sao thì nơi đây cũng là khu hoang dã và có khả năng là động tĩnh do trận chiến vừa rồi gây ra đã hấp dẫn một số kẻ săn mồi khác đến, thế nên sự cẩn thận và đề phòng vẫn là điều cực kì cần thiết. Vừa bước ra khỏi ngôi nhà trú ẩn là Huyền Linh liền nâng lên tinh thần, đề cao cảnh giác, chú ý đến mọi động tĩnh ở bốn phía xung quanh. Cụ li di chuyển cũng đủ ngăn nên cô cố ý để cho hai đứa trẻ đi trước, còn bản thân mình thì hơi lùi lại phía sau bọc hậu. Hai tay nắm nhẹ một cặp dao găm, siêu năng lực cũng đã được phát động từ nãy để cho những mảnh giáp xương từ từ mọc ra rồi leo dần lên vai. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị để luôn sẵn sàng cho mọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Đi ở phía trước Huyền Linh một chút là An Nhiên. Khác với sự cẩn thận có phần thái quá và trạng thái cảnh giác cực kì cao độ của mẹ mình, cô bé tỏ ra thoải mái nhiều lắm. Có lẽ là do vừa góp phần vào việc thành công săn được một con mồi cực lớn nên tâm tình hiện tại cực kì vui vẻ, em vừa đi vừa nhảy chân sáo, miệng khẽ ngân nga một giai điệu vu vơ nào đó và còn có cả tâm trạng ngắt hoa dãi để cài lên ba lô, lên tóc.

Trong ba người, chỉ có Thương là vội vã. Nét mặt không có biểu hiện gì nhiều thế nhưng mọi hành vi và cử chỉ của Thương đều tỏ ra nôn nóng một cách khác thường. Em nhủ mảy, đi ở phía trước nhất và ngay khi vừa bước ra khỏi ngôi nhà là liền chạy về phía Tân.

- Tân...!

Thương cất tiếng gọi khi chạy gần tới nơi. Cô gái nhỏ háp tấp đến nỗi còn không để ý kĩ mọi thứ dưới chân mình, em vấp phải một cái mô đất nhỏ khiến cho mất thăng bằng, cả người đều hơi nhào lên phía trước.

- Cẩn thận!

Nghe tiếng gọi, Tân vừa ngẩng đầu lên thì thấy cảnh Thương bị vấp cho loạn choạng. Hấn vô thức co giật người lại một cái như thể muốn bật dậy và lao đến đỡ. Thế nhưng bị thương và mệt mỏi khiến cho cơ thể trở nên ỉ ạch, bản năng phản ứng và não bộ cũng kịp thời ra lệnh bỏ sung nhưng vô dụng. Hấn chỉ có thể giật nảy người lên một cái và sự lo lắng khẩn trương ầm ầm trôi dạt trong lòng. Cũng may mà Thương không chạy quá nhanh và cái mô đất cũng rất nhỏ, rất mềm nên cô bé không bị mất đà quá, chỉ chạy loạn choạng về phía trước vài bước là có thể lấy lại thăng bằng được ngay. Thương tiếp tục chạy còn hấn thì thở phào một hơi, nói thật là còn lo lắng hơi cả việc tự đặt bản thân mình vào trong nguy hiểm nhiều.

- Tân...!

Thương nhanh chóng tiếp cận và trực tiếp sà xuống chỗ Tân ngồi. Cô bé dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình vội vã lôi kéo tay Tân, hai mắt rung rung nhìn vào lỗ thủng vẫn còn cháy đầm đìa máu trong lòng bàn tay hấn. Cả người run run, Thương cẩn thận chạm nhẹ vào chỗ đó, giọng hơi nức nở và đau lòng hỏi:

- Có đau không...!?

- Ha ha! Không việc gì. – Tân hơi giọng cười đáp lại. Và hình như còn sợ cô bé càng thêm lo lắng, hấn nói tiếp: - Thùng nhỏ không chết được, cùng lắm qua vài hôm là lại lành. Trước anh bị mấy lần rồi nên không sao đâu...

Thương hơi liếc mắt lên lườm hấn, tỏ vẻ không vui với việc hấn coi thường tình trạng thương thế của chính mình.

- Thật!

Ngập ngừng khẳng định, không hiểu sao Tân cứ có chút cảm giác tội lỗi khi bị cô bé nhìn với cái ánh mắt này. Rõ ràng lâu này hấn tự cảm thấy mình không hề làm gì có lỗi mà tại sao lại có cái cảm giác này. Khá là không hiểu, thế nhưng có cố suy nghĩ thì cũng không được gì thế nên hấn đành mặc kệ và tiếp tục chịu đựng cái cảm giác đó gầy vò.

Nhìn thấy Tân bối rối cúi mặt, ánh mắt cũng bắt đầu lảng tránh thì Thương cũng thu lại cái lườm của mình. Quay ra nhìn thấy những vết thương của hấn, em lại cảm thấy đau lòng. Từ lúc nhìn thấy hấn bị thương, em đã bắt đầu không ngừng lo lắng. Đối với Thương, bây giờ Tân đã trở thành một người cực kì quan trọng và vô cùng quý giá, quý hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này. Số em bất hạnh, từ nhỏ đã không được nếm trải bao nhiêu hạnh phúc. Bà đã mất rồi, bây giờ chỉ còn có Tân là người thân duy nhất. Nếu hấn có mệnh hệ gì thì em cũng không biết mình phải sống tiếp thế nào.

Thế nên, khi hấn bị thương, em cũng đau lắm. Nỗi đau ở trong tâm còn không thể xoa dịu đi bằng siêu năng lực được. Nhưng Thương cũng không chán nản, tuy siêu năng lực vô dụng với nỗi đau trong lòng, lại vô cùng hiệu nghiệm với nỗi đau thể xác. Có em ở đây, có siêu năng lực này, có thể xoa dịu những vết thương trên cơ thể hấn. Hấn không đau, em cũng không đau.

Nắm lấy tay Tân, Thương bắt đầu sử dụng siêu năng lực của mình. Dòng năng lượng thông qua điểm tiếp xúc được cấp tốc truyền sang, nó như một dòng nước ấm đảo một vòng qua cơ thể, rồi tan vào trong da thịt, mạch máu và cả nội tạng.

Cơ thể Tân giống như một bãi đất khô lâu ngày bỗng được trận mưa lớn vậy. Ấm áp, sau đó là thoải mái và mát lạnh. Cây cỏ vàng khô héo ủa nhanh chóng đâm chồi nảy lộc và từ nơi cần cỗi, sự sống cấp tốc sinh sôi. Sự mệt mỏi biến đi hết sạch, những vết thương đau đớn cũng được xoa dịu rất nhiều. Tân thở ra, cơ thể cũng buông lỏng để tận hưởng cái cảm giác thoải mái hiếm hoi này.

Chăm chú truyền năng lượng. Thương thấy hân thù dài thoải mái thì lúc này em cũng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Tâm trạng chuyển từ lo lắng sang vui mừng vì bản thân đã trở nên hữu ích. Mặc dù biết rằng mình có như thế nào thì Tân cũng sẽ không vứt bỏ nhưng việc trở nên hữu ích cũng rất đáng để vui mừng và tâm lý cũng thoải mái hơn đôi chút.

Thương truyền năng lượng sang giúp Tân phục hồi thể lực. Việc này để đảm bảo khả năng chiến đấu của bản thân Tân cũng như để cao năng lực sinh tồn của cả nhóm. Thế nhưng, phục hồi thể lực thì cũng chỉ là phục hồi thể lực mà thôi, những vết thương trên cơ thể hân vẫn không khá hơn là bao. Máu vẫn chảy và có thể sẽ nghiêm trọng hơn nếu nhiễm trùng khi không được xử lý cẩn thận. Thế nên, Tân định đi lấy chút bông băng và thuốc đỏ để cầm máu thì...

Thương vẫn cảm lấy bàn tay của Tân, mắt em chăm chú nhìn vào vết thương trên đó, hai hàng lông mày thì nhàu lại như có điều suy nghĩ. Rồi Thương đột nhiên xiết chặt hai nắm tay nhỏ. Trước sự bất ngờ của Tân, em kéo cả bàn tay của hân lại để ôm chặt trong ngực mình. Khuôn mặt nhỏ cũng cúi xuống gần ngực, hai mắt thì nhắm nghiền.

Tập trung.

Một lần nữa sử dụng siêu năng lực. Lại một dòng năng lượng nữa Thương được truyền vào trong cơ thể Tân. Nhưng lần này không để cho cái dòng năng lượng đó tự do tán đi như những lần trước mà Thương tập trung tinh thần, ý đồ tiếp tục khống chế dòng năng lượng đó. Việc khống chế dòng năng lượng như thế này em có thể làm được một cách rất dễ dàng bên trong cơ thể mình, nhưng khi truyền dòng năng lượng sang cho người khác thì khó hơn nhiều lắm. Bởi vì một khi dòng năng lượng thoát ra khỏi cơ thể bản thân thì nó sẽ tán đi nhanh lắm, hoi không chú ý một cái là đã không còn sót lại chút gì nữa rồi, rất khó cảm nhận chứ đừng nói gì đến việc tiếp tục khống chế, ít nhất là từ trước đến nay em đều không làm được. Nhưng lần này, có động lực to lớn, sự tập trung tuyệt đối và một quyết tâm không lùi, em làm được.

Thành công!

Thương thành công giữ lại được cảm giác của mình đối với dòng năng lượng mà em vừa truyền sang cơ thể Tân. Em cảm thấy mình vẫn có thể điều khiển được nó mặc dù có khó khăn hơn rất nhiều so với khi nó ở trong cơ thể mình. Dòng năng lượng có bị tán đi một chút nhưng đại bộ phận vẫn được giữ lại ở trong bàn tay hân.

Mừng rỡ! Nhưng không dám buông lỏng, Thương cố gắng tập trung dòng năng lượng lại và áp súc chúng vào một điểm.

Áp súc... Áp súc... Tiếp tục áp súc... Cho tới khi cảm thấy không thể nào làm được hơn nữa rồi, Thương bắt đầu điều khiển cho khối năng lượng có chất lượng cực cao đó kích thích vào các khối cơ thịt xung quanh miệng vết thương và... bắt đầu có phản ứng.

Tân cảm thấy lòng bàn tay mình bỗng nhiên nóng rực lên, nhưng cái nóng không giống như là bị thiêu đốt mà nó có một cái cảm giác gì đó rất là khó tả. Tiếp theo là cảm giác ngứa ngáy xuất hiện quanh miệng vết thương. Hân rất muốn rút bàn tay của mình ra để xem có chuyện gì và cũng là để gỡ cho đã ngứa nhưng thấy Thương vẫn nhắm mắt ôm chặt nên lại cố gắng kiềm chế.

Cảm giác ngứa ngáy tương đối là khó chịu, Tân tưởng rằng đã phải qua một lúc lâu rồi nhưng có lẽ thực tế mới chỉ kéo dài cỡ vài chục giây. Cảm giác ngứa ngáy đó dần dần thoái lui và Thương cũng buông lỏng tay của hân ra. Cô bé nhìn hân, khẽ nở một nụ cười yếu ớt.

Tân có thể cảm thấy rõ ràng một sự mệt mỏi vô danh xuất hiện trên vẻ mặt và cả một tầng mồ hôi rịn ra trên vầng trán con bé. Hoi hơi nhàu mày lại, nhưng còn chưa kịp lo lắng thì Thương đã nâng bàn tay của hân lên. Một bàn tay nhỏ nắm lấy ngón tay cái của hân còn bàn tay nhỏ còn lại thì duỗi một ngón ra chỉ vào giữa lòng bàn tay lớn đó, hướng dẫn sự chú ý của Tân.

Tân thuận theo Thương. Hân vừa đưa mắt xuống nhìn thì liền sững sờ. Giữa lòng bàn tay hân, chỗ đó mới chỉ một phút trước thôi còn là một vết thương xuyên thủng, kích thước to như ngón tay của hân và máu chảy không ngừng thì bây giờ... Thương dùng ngón tay của mình để đi đi vết máu đọng làm lộ ra lớp da thịt lành lặn bên dưới.

Vết thương của hân biến mất rồi. Tân cúi sát đầu xuống nhìn thì thấy chỗ đó chỉ có màu da hơi khác so với xung quanh và hơi lồi lên một ít. Chạm vào có cảm giác nhạy cảm hơn và cũng không còn đau nữa, chỉ là hơi ngứa.

Vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt sững sờ đó, hân lại ngửa mặt lên nhìn Thương.

Cô bé cũng nhìn hân và lại nở một nụ cười, vẫn nhạt nhòa, yếu ớt, nhưng lần này em cười ra tiếng:

“... ”

...MTTH...

- Thật may vì có em bên người. “Mạt Thế Tiến Hóa”

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mọc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Xử lý con lợn làm sao

Sau khi chữa lành vết thương ở lòng bàn tay trái cho Tân thì Thương lại bắt đầu chữa nốt cả vết thương ở trên cẳng tay phải. Vết thương này cũng nghiêm trọng không kém gì vết thương trước, cây gai nhọn đâm xuyên thủng qua cả cẳng tay, Tân nhổ nó ra rồi để lại hai lỗ thủng to bằng đầu ngón tay út. Máu chảy ra không ngừng, thấm ướt đầm cả cái tay áo mứt hân mặc

bên trong.

Cái áo khoác da bên ngoài có ống tay áo hơi bó nên rất khó để kéo cao ống tay áo lên, thế nên là Tân coi luôn nó ra. Tiện thể hắn cũng coi cả cái áo len nút mặc trong. Hai thứ đồ này bây giờ bị máu thấm loang lổ, lại có vô số vết rách to nhỏ khắp nơi, thế nên là sẽ coi ra vết đứt, vừa dễ thuận tiện cho xử lý vết thương, vừa dễ thay luôn đồ khác. Gì chứ mấy thứ đồ như quần áo thế này bao giờ bọn nó cũng mang dư ra một, hai bộ để phòng. Mà có lẽ dùng hết thì cũng không sao, quần áo ở cái thời này rất dễ tìm, lục lọi bừa trong một căn nhà nào cũng có, toàn là vật vô chủ cả, muốn lấy bao nhiêu cũng được.

Thương lấy hai tay ấn vào miệng vết thương để nó tạm không chảy máu ra nữa rồi ôm cả cẳng tay của Tân vào ngực để trị liệu.

Bây giờ thì hai mẹ con Huyền Linh cũng đã đi tới nơi. Ban nãy cách có chút xa nên không nhìn rõ, với cả cái áo khoác da sẫm màu của hắn không làm lộ máu và che đi miệng vết thương nên hai mẹ con Huyền Linh chỉ biết là hắn bị thương chứ không nghĩ rằng hắn lại bị nặng đến vậy. Giờ khi Tân coi hết mấy lớp áo ngoài ra, trên người chỉ còn một cái áo ba lỗ mỏng bó căng thì hai mẹ con mới thấy được rõ những vết thương dữ tợn trên người hắn. Cả hai đều hét hoảng hô lên một tiếng rồi cùng tăng nhanh bước chân, vội vàng chạy tới.

- Chú Tân! Chú Tân! Chú bị chảy máu rồi...! – An Nhiên hấp tấp chạy đến bên cạnh hắn, trong miệng còn hoảng hét hô: - Mẹ ơi! Chú Tân bị thương chảy máu rồi...!

Con bé hai mắt mở lớn, nhìn chăm chăm vào mấy vết rách dài trên ngực, trên vai vẫn còn ứa máu tươi của hắn, cái miệng nhỏ cũng tròn xoe. Hai tay thì hoa lung tung trước người như thể rất muốn chạm vào nhưng lại sợ làm hắn bị đau nên không dám vậy.

Cảm thấy cô bé có vẻ hơi hoảng hốt, Tân liền ngừng đầu lên, hơi mỉm cười đáp lời:

- Chú không sao đâu, chút nữa là lành đấy mà...

- Anh có thật là vẫn ổn đấy chứ!? – Huyền Linh cũng quan tâm. Cô vẫn cẩn thận để phòng, chú ý đến động tĩnh bốn phía xung quanh nhưng ánh mắt thì lại không tự chủ được mà liên tục liếc về phía Tân, về mặt cũng hiện lên nét lo lắng rõ ràng.

- Đương nhiên rồi. Mấy cái vết này nhìn thì đáng sợ thế thôi nhưng thực ra chỉ là sướt quá da, chưa chạm mấy đến cơ thịt nên không sao đâu. Với lại chúng ta còn có bé Thương nhiệm màu ở đây nữa mà.

Vừa nói, Tân còn vừa gơ bàn tay trái lên cho Huyền Linh và An Nhiên nhìn như là để khoe. Lúc trước quan sát trận chiến, hai cô gái cũng để ý thấy lòng bàn tay đỏ của hắn bị gai nhọn đâm xuyên qua, nhưng bây giờ thì vết thương đã biến mất chỉ còn lại có một vết sẹo mờ hơi lồi lên một tí. Ngạc nhiên vô cùng!

Nhận ra ý tứ trong câu nói của Tân, hai cô gái cũng liền chú ý đến Thương vẫn luôn im lặng ngồi bên cạnh.

Thương thờ nhệ ra một hơi, cổ nén cảm giác thoát lực nghiêm trọng đang dâng lên trong người. Em chậm rãi buông cánh tay của Tân ra khỏi ngực mình. Dùng mấy ngón tay nhỏ của mình để cảm nhận một chút, Thương yên tâm khi vết thương đã được diễn đầy. Sử dụng siêu năng lực, điều khiển năng lượng để kích thích tế bào sinh trưởng tạo ra hiệu ứng khôi phục cấp tốc. Để hàn lại một vết thương không quá lớn thế này, không mất nhiều thời gian, nhưng rất mệt.

Khá là hài lòng với thành quả của mình, mặc dù có chút thất vọng ra những vấn đề đó không lớn, đối với Thương, sự lạnh lặn của Tân mới là điều quan trọng hơn. Chuẩn bị sẵn một nụ cười trên môi, Thương yếu ớt ngừng đầu lên mong chờ một câu khen ngợi của hắn. Chỉ là em còn chưa kịp nhìn thấy điều mình mong đợi thì đã giật nảy mình vì một tiếng hét to đầy hào hứng vang lên sát bên tai:

- Oa!!! Chị Thương giỏi quá...! – An Nhiên nghe Tân kể một chút, lại tận mắt nhìn thấy một chút, thế là cô bé liền trở nên hưng phấn không chịu được. Khi vừa thấy Thương bỏ cánh tay đã hoàn toàn lành lặn của Tân ra thì An Nhiên lập tức lao vào, ôm chặt lấy Thương mà cọt: - Chị Thương cực siêu, cực siêu luôn! Em thích chị, thích chị chết mất...!!!

- A! Cái này... - Thoáng chút hoảng hốt, sau đó là bối rối, Thương bắt lực để cho An Nhiên cọt cọt lên trên người mình. Bình thường có siêu năng lực, Thương còn có thể thoát ra được, không cho An Nhiên quấn vào mình một cách quá chặt, nhưng bây giờ thì cả người thoát lực, thế nên thực sự là không biết làm cách nào. Cố gắng ngược đầu lên nhìn Tân với ánh mắt cầu cứu, em còn phải chữa lành cả những vết thương khác trên người hắn nữa.

Nhìn thấy tình cảnh của Thương, Tân chỉ hơi nhếch mép cười một cái rồi để mặc cho hai cô bé nô đùa. Hắn cũng hiểu ý định của Thương, nhưng thấy em mệt mỏi và tỏ ra suy yếu một cách rõ ràng thì liền đoán được rằng việc chữa lành vết thương như thế này có lẽ sẽ khá là tốn sức. Thế nên chữa được hai vết thương nghiêm trọng nhất là được lắm rồi, những vết thương nhẹ còn lại thì xử lý theo cách thông thường là được. Tân bắt đầu tự thân vận động, tự lục ba lô lấy hộp cứu thương để tự chữa cho mình.

Huyền Linh cũng tới hỗ trợ Tân. Cô đổ nước sạch ra thấm ướt một cái khăn bông rồi giúp hắn lau sạch miệng vết thương và những vết máu trên người. Còn vị trí cánh vệ thì đã được giao lại cho con Lu. Con chó sau khi phát tiết một chút lên cái xác của con Lợn Giáp Gai thì liền quay về với cái vị trí canh gác quen thuộc của mình. Nó chạy xung quanh chỗ cả nhóm, đánh hơi mọi thứ và thỉnh thoảng còn đột nhiên dừng lại đứng im để nghe ngóng những động tĩnh bên ngoài.

Mấy vết thương còn lại trên người Tân vốn cũng không nặng, sau khi ngừng hoạt động mạnh thì chúng cũng không còn trào máu ra nữa mà thì thoảng mới hơi rỉ ra một ít kèm theo nước vàng. Sau khi vệ sinh vết thương xong thì Huyền Linh còn hỗ trợ hắn xịt thuốc sát trùng và dán băng dính y tế, mấy món đồ này đều là sản phẩm mới của viện quân y trong khu an toàn, chuyên dùng để đối phó với những vết thương không nghiêm trọng rất tốt. Bình xịt thuốc sát trùng có kèm theo cả tác dụng làm mát vết thương và giảm đau còn băng keo y tế là loại bản lớn có thể dùng để dán trực tiếp vào miệng vết thương hoặc dán đè lên tấm gạc, cực kì là tiện lợi.

Tạm thời xử lý xong vết thương, Tân kiểm một bộ đồ khác mặc vào. Hắn cũng gọi con Lu lại để xử lý vết thương cho nó nữa. Lúc con lợn bắn gai ra xung quanh, con Lu cũng dính vài cây và bây giờ vẫn còn giắt ở trên người.

Bắt con Lu đứng im, Tân bắt đầu kiểm tra vết thương cho nó. Hắn không để ý lúc con lợn bắn gai thì con Lu ở vị trí nào, chỉ là bây giờ kiểm tra thì hoàn toàn không thấy vết rách da khi bị gai bay sướt qua như của hắn, có thể là do nó may mắn, hoặc cũng có thể là do da nó đủ dày nên không bị xé rách cũng nên. Cả người con Lu chỉ có bốn cây gai nhọn xuyên qua và vẫn kẹt ở trên đó mà thôi, hai cây ở chân trước, một cây trên vai và một cây trên đầu.

Lúc nhìn thấy có gai cắm trên đầu nó hắn đã phát hoảng lên một cái nhưng cẩn thận kiểm tra thì thấy cái gai này cũng chỉ xuyên qua da và đâm một chút vào thịt thôi chứ không xuyên qua sọ, thế nên cũng không có nguy hiểm gì nhiều. Ba cây gai khác cũng vậy, có đâm được vào thịt, nhưng không làm hỏng được xương, cũng không động vào gân mạch, vậy là đều không nghiêm trọng lắm.

Tân còn phát hiện ra rằng dù bị gai đâm vào thịt như thế nhưng con Lu lại chảy rất ít máu. Thậm chí khi hắn rút những cây gai ra thì nó cũng chỉ hơi rỉ ra một chút máu mà thôi. Con Lu run run người, và Tân thấy cơ bắp chỗ đó hơi gồng lên một chút là miệng vết thương liền se lại con bé tí. Cảm thấy rất là ngạc nhiên, Tân tròn mắt lên nhìn nó thì nó cũng tròn con mắt duy nhất còn lại của mình lên nhìn lại hắn với cái vẻ mặt ngu hết sức.

Thấy con Lu nhìn mình kiểu đó, Tân cảm giác như bản thân mình cũng trở nên ngu ngốc ngang bằng với nó vậy. Thế nên hắn chẳng muốn đặt vấn đề với một con chó ngu làm gì, nó đã có năng lực như thế này thì mình cũng yên tâm hơn về nó.

Tân xịt thuốc sát trùng và băng bó tượng trưng cho con Lu một chút, vậy là coi như xong, cả hai chủ tớ đều không còn vấn đề.

Quá trình xử lý vết thương nói ra thì dài nhưng thực tế không mất bao lâu, chỉ tốn đến dăm ba phút là cùng. Bây giờ, vấn đề của bọn nó là phải xử lý con mồi to lớn này thế nào đây?

Theo thông tin trong danh sách treo thưởng, con Lợn Giáp Gai này thuộc vào loại có kích thước nhỏ rồi, nhưng thực tế đối với nhóm của Tần thì nó vẫn thực sự là khổng lồ. Hình thể con lợn không thua kém gì con Lu, dù cho chiều dài hơi kém hơn một chút nhưng lại càng to ngang, thịt càng dày, lại còn có lớp giáp nặng nề nên cân nặng chắc chắn còn phải lớn hơn con Lu một chút. Quan sát cẩn thận, Tần ước tính con lợn phải nặng ngót ngét ba, bốn trăm cân là ít.

Với trọng lượng như thế bọn nó không thể mang về nguyên con được. Cách tốt nhất là tách ra và mang những phần quan trọng về. Nhưng những phần quan trọng và được giá nhất của con lợn này ngoài đám gai nhọn ra thì là lớp giáp ngoài và phần thịt lợn, toàn là thứ nặng mà số lượng còn nhiều. Bỏ đi thì tiếc mà mang thì không xuê, bọn nó phải làm thế nào bây giờ?

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 153: Dị vật trong nội tạng

Tạm thời gác cái vấn đề “Bỏ đi thì tiếc mà mang hết thì không xuê” qua một bên, việc bọn nó cần làm ngay lúc này là phải tha con mồi đi chỗ khác cái đã. Nơi đây đã không còn an toàn nữa rồi, trận chiến lúc ban nãy gây ra động tĩnh quá lớn và cả mùi máu tanh bắt đầu bốc lên nồng nặc. Nên nhớ rằng bây giờ đang là thời mạt thế, và kẻ đi săn không chỉ có mỗi con người.

Tần quyết định địa điểm rất nhanh, đó chính là căn nhà cao năm tầng còn rất là nguyên vẹn mà bọn nó vừa trú từ lúc trước khi tiến hành săn con lợn. Căn nhà đó vốn đã có rất nhiều ưu điểm như đã nói tới từ trước, và nó cũng cách chỗ này đủ gần.

Thêm một điểm nữa mà Tần coi trọng chỗ đó là căn nhà được dùng làm văn phòng nhưng hình như mục đích xây dựng ban đầu của nó là để làm nhà ở thì phải, thế nên nó có đủ mọi công trình sinh hoạt thiết yếu như phòng tắm, nhà vệ sinh riêng và cả nhà bếp vẫn đủ đồ làm bếp cùng với bình ga vẫn còn. Những điều này sẽ giúp việc xử lý con lợn một cách thuận tiện hơn.

Và không gian của mỗi gian phòng trong nhà cũng đủ rộng rãi để bọn nó có thể hoạt động một cách rất là thoải mái nữa.

Quét định địa điểm xong, tiếp đến là vấn đề vận chuyển con lợn. Con quái lợn nặng cả mấy trăm cân nên việc mang nó đi cũng không phải là việc dễ dàng.

Đầu tiên là Tần thử bằng phương pháp ngu ngốc nhất, đó là hấn với Huyền Linh cố gắng nâng con lợn lên khiêng. Nhưng mà có vẻ như không được ăn thua lắm.

Mặc dù cả hai đứa đều khỏe hơn người bình thường rất nhiều, nhất là khi Huyền Linh kích hoạt siêu năng lực lên, nhưng việc phải khiêng một vật vừa nặng vừa cồng kềnh đi một quãng đường tương đối thì có hơi khoai. Có thể Huyền Linh là chịu được, nhưng mà bản thân hấn thì thực sự là chịu không thấu, chẳng bước được vài bước là đã có cảm giác đau sụn hết cả lưng rồi. Thế nên là bỏ, mặc kệ việc hai cô bé vẫn hưng phấn bùng bùng vừa đẩy vừa kéo và cả con Lu luôn ngoạm vào một chân con lợn và cố gắng tha đi. Bỏ thôi, tìm phương pháp khác.

Loay hoay một lúc mà vẫn chưa giải quyết được gì, Tần đang cân nhắc việc có nên giải thể con lợn ngay tại chỗ này hay không thì bất chợt nghe thấy tiếng An Nhiên gọi tên mình. Hấn quay đầu ra nhìn một chút thì thấy cô bé đang hưng phấn bùng bùng chỉ tay về một hướng nào đó ngoài đường. Thuận theo hướng tay cô bé chỉ và Tần nhìn thấy một chiếc xe kéo bán hàng rong đang nằm ở ngay bên lề đường, cách chỗ này cũng không có xa.

- Hay lắm...!

Hai mắt hơi sáng lên một cái, Tần vui vẻ cho An Nhiên một lời khen. Nếu có cái xe kéo thì việc vận chuyển con lợn sẽ không còn là vấn đề gì nữa.

Nhanh chóng chạy lại kiểm tra chiếc xe, Tần phát hiện ra chiếc xe máy gắn đằng trước đã bị thứ gì đó đập vào cho vỡ tan nát hết tay lái và bánh trước. Thế nhưng điều đó không quan trọng lắm, cái hấn cần bây giờ là phần thùng hàng phía đằng sau cơ, mà cái phần này vẫn còn rất là nguyên vẹn.

Chiếc xe kéo này trước kia là bán bánh mì và xôi thì phải, hấn nhìn thấy một cái tủ kính lớn còn chứa một chút nguyên liệu bên trong và cả mấy cái bánh mì mốc meo. Một bên là một cái nồi đựng xôi cũng lớn không kém, bên trong còn khá nặng nhưng tất nhiên là cũng ôi thiu hết cả rồi.

Dọn sạch những thứ linh tinh còn rơi vãi trên thùng xe, lại rút chốt nối tiếp để tháo phần thùng hàng với con xe máy hông bên trên ra, Tần hào hứng kéo nó về. Với cái thùng kéo hàng này, bọn nó sẽ có thể vận chuyển con thú săn mồi khác đến, Tần vẫn cẩn thận bởi một đồng đất khô lên đồ vào phần đầu con lợn, nơi có những vết thương của nó. Hấn nghĩ, đất khô sẽ thấm máu không cho nó nhỏ giọt lung tung nữa và cũng cản trở mùi vị bốc ra.

Kéo thùng chở hàng về, Tần với Huyền Linh lại hợp lực để nhấc con lợn đặt lên trên đó. Sau đó thì người đẩy người kéo, rất nhanh thì con mồi lớn bị bọn nó tha đến chỗ trú ẩn an toàn.

Con lợn vẫn còn chảy máu, mặc dù vết thương hờ nhỏ nên cũng không có bao nhiêu, nhưng để tránh cho việc nó vẫn cứ chảy ra và nhỏ giọt một đường từ nơi này đến chỗ trú ẩn, tạo thành vạch đường chỉ dẫn những con thú săn mồi khác đến, Tần vẫn cẩn thận bởi một đồng đất khô lên đồ vào phần đầu con lợn, nơi có những vết thương của nó. Hấn nghĩ, đất khô sẽ thấm máu không cho nó nhỏ giọt lung tung nữa và cũng cản trở mùi vị bốc ra.

Quá trình vận chuyển hết sức là thuận lợi, chỉ có chút khó khăn khi vào cửa vì thềm nhà cao hơn mặt đường một chút nhưng cũng không có gì, bọn nó tìm đồ làm cầu bắc lên và hợp sức đẩy thì cũng thông qua hết. Mà những cái ngôi nhà mật phổ này còn thường có một cái đặc điểm mà hiện tại Tần rất là thích, đó là mặt tiền có thể nhỏ nhưng cửa chính luôn phải làm cho thật lớn. Điều này khiến cho công việc của bọn hấn trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Mang con lợn vào trong nhà còn cái xe kéo thì bị đẩy ngược ra đường cho rộng rãi. Đóng cửa cẩn thận, bọn nó bắt tay vào việc xử lý con mồi to lớn này.

Đầu tiên là phải tháo được lớp giáp cứng bọc quanh thân con lợn ra. Điều này khá khó nhưng không phải là không thực hiện được. Phần nối tiếp giữa các mảnh vỏ giáp và cả những đoạn khớp đều là điểm đột phá. Công việc tách vỏ giáp này Tân giao cho Huyền Linh vì khi kích hoạt siêu năng lực lên thì lực tay của cô còn mạnh hơn cả hân.

Chuẩn bị cả mấy con dao găm sắc bén làm đồ dự phòng, lại thêm cả công cụ hỗ trợ là tảng đá lớn hay cái vỏ kim loại để lúc cần thiết lấy đập vào chuỗi dao cho có lực, Huyền Linh bắt đầu chiến đấu với những mảnh giáp rất cứng và dày.

Ban đầu phải nói là rất khó khăn, nhưng chỉ sau khi mảnh vỏ giáp đầu tiên bị cô gái này ra thì những mảnh sau trở nên dễ dàng nhiều lắm. Vì mặc kệ việc lớp vỏ ngoài có cứng đến đâu thì phần mỡ bên trong cũng đều là mềm mại. Thế là cứ men theo mép của tấm vỏ giáp đã bị tách ra rồi mà cắt tiếp thôi, rạch từ bên trong rạch ra để hơn việc đục từ bên ngoài vào rất nhiều.

Trong lúc Huyền Linh tháo vỏ thì Tân lại chạy ra ngoài thêm vài lần nữa. Hân bôi thêm đất khô mang về. Cảm thấy công dụng thấm máu và ngăn mùi rất là tốt nên hân quyết định tiếp tục thực hiện theo phương pháp này.

Theo việc tách vỏ giáp của Huyền Linh càng ngày càng thuận lợi thì máu còn đọng trong cơ thể con lợn cũng chảy ra càng ngày càng nhiều. Nhưng nghe lời dặn của Tân từ trước, An Nhiên và Thương ở bên cạnh đều lấy đất khô mà hân liên tục mang về thấm hết. Đất thấm máu thì đem đổ vào trong nhà tắm và khóa cửa lại. Thế nên mặc dù hiện trường khá là đầm máu nhưng mùi vị lại không phát tán ra quá nhiều.

Ở trong phòng Tân cũng không ngửi thấy bao nhiêu mùi máu, ra đến ngoài cửa thì đã hoàn toàn hết. Dù biết là khứu giác của thú săn mồi sẽ tinh tường hơn của con người nhiều lắm nhưng như vậy là được rồi, ở cái thời đại này thì đâu thể chắc chắn được việc gì đâu, tương đối là được, cần được chút nào thì hay chút đấy chứ hân cũng không quá cầu toàn.

Khi Huyền Linh tách được toàn bộ lớp vỏ giáp của con lợn ra thì Tân cũng đã bôi mang về được một đồng đất khô khá lớn rồi, tất cả đều được chất đầy trong góc nhà để sử dụng lúc cần thiết.

Huyền Linh mang đồng vỏ giáp và cả những cây gai nhọn được tách riêng ra vào nhà vệ sinh để rửa sạch, thứ này có giá trị khá cao, mang về khu an toàn thì dùng để bán cho quân đội lấy Dcoin hay để tự chế đồ phòng ngự cũng đều tốt cả. Hai cô bé cũng đi theo để phụ một tay, cũng là để rửa sạch bản thân luôn một thể, ban nãy thấm máu lợn khiến cho cả hai đều dính khá nhiều máu lên người, và cả đất cát nữa. May mắn là téc nước lớn của ngôi nhà này vẫn còn khá nhiều nên bọn nó có thể dùng thoải mái, không dùng để uống được nhưng để rửa ráy thì không vấn đề gì.

Huyền Linh đi và để công việc phanh thây tiếp theo cho Tân thực hiện. Việc này đối với hân không khó, ngày xưa ở quê hân cũng đã tham gia thịt lợn khá nhiều lần rồi, mặc dù chưa cầm dao chính bao giờ nhưng thao tác cơ bản là vẫn biết.

Thế là loay hoay với mấy con dao găm sắc bén, Tân cứ lần theo từng khối cơ bắp của con lợn mà tách dần ra. Đầu để riêng một bên, nội tạng đổ vào đầy mấy cái thau lớn. Thịt để riêng, xương cũng để riêng.

Tân cố gắng lột hết phần thịt dính trên xương ra một cách kĩ lưỡng nhất bởi vì phần xương của loài lợn này mặc dù không phải là không có giá trị gì nhưng được đánh giá là thấp nhất. Mặc dù nó có cứng hơn xương cốt thông thường nhưng lại không đủ để trở thành một loại nguyên liệu đặc biệt gì hết, chỉ có thể dùng để nấu canh ăn thôi. Nhưng cũng chính vì cái độ cứng cao hơn bình thường đó mà việc chế biến nó cũng khó hơn bình thường.

Vậy nên với tình hình của cả bọn lúc này, Tân quyết định bỏ hết phần xương lợn lại. Vừa nặng vừa cồng kềnh, mà giá trị lại không cao nên có bỏ đi thì cũng không đáng tiếc.

Phần nội tạng cũng vậy, không có nhiều tác dụng cũng như giá trị lắm, mà xử lý thì rất tốn công. Thế nên hân chỉ định lấy quả tim thôi, chế biến dễ dàng, thơm ngon bổ dưỡng. Mà nếu may mắn thì bọn nó còn có thể tìm thấy viên kết tinh năng lượng thường xuất hiện trong tim của những con vật biến dị nữa. Nhưng cái này nó có xác suất, nghe nói còn không cao, tính đến bây giờ thì tỉ lệ thống kê ra chỉ khoảng độ năm đến mười phần trăm gì đấy. Nói chung khá là may rủi, nhưng Tân cũng không quan tâm cho lắm. Từ trước đến giờ hân đều không ham hố mấy trò may rủi thế này nên đều không bao giờ đặt vào quá nhiều hi vọng. Trúng thì được mà không được thì thôi, không có làm sao cả.

Phần nội tạng quyết định là bỏ đi, nhưng khi xử lý thì hân còn phát hiện ra một thứ khá là hay ho nằm lẫn trong mớ lòng mề gan thận. Đó là một bộ phận kì lạ có kết cấu giống như một cục thạch lớn vậy. Nó phải to bằng hai nắm tay người lớn, bán trong suốt và khi rửa sạch đi thì ánh lên màu đỏ máu. Hình dáng chủ thể của nó là một cục tròn méo mó và từ đó kéo ra vỏ số những sợi tia để kết nối với những cơ quan nội tạng khác.

Cái thứ kì lạ này Tân có thể chắc chắn rằng hoàn toàn không có trong một con lợn bình thường được. Đây là thứ mới. Và dù không có chút thông tin liên quan gì trong bản danh sách treo thường nhưng mà khi Thương chạm vào thì nói rằng em cảm thấy phản ứng năng lượng rất rõ ràng bên trong nó. Thế nên dù không biết là thứ gì, Tân vẫn quyết định giữ nó lại, cùng lắm là về đến khu an toàn thì đem đi cho bác Đồ nghiên cứu là xong.

Xử lý đồng nội tạng xong thì Tân cũng tiện tay rạch quả tim con Lợn Giáp Gai ra xem có tinh thể năng lượng không. Phải giải phẫu một cách chậm rãi và tìm kiếm hết sức là cẩn thận bởi vì quả tim con lợn rất to, to phải bằng cái bát to lớn vậy mà viên tinh thể năng lượng có khi sẽ rất nhỏ, nhỏ chỉ bằng hạt đậu hoặc bé hơn cũng không chừng.

Sau hơn chục phút cẩn thận tìm tòi, quả tim lớn bị xẻ ra thành ba bốn khối thì Tân mới phát hiện ra một viên tinh thể cứng, tròn xoe và nhỏ hơn cả đầu ngón tay út. Dị vật cứng nằm trong trái tim của động vật biến dị, không thể là thứ gì khác ngoài viên tinh thể năng lượng đấy rồi.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 154: Giải pháp cho đồng thịt này

Vậy mà thực sự tìm được.

Với cái xác suất khá nhỏ chỉ từ năm đến mười phần trăm vậy mà không ngờ hẳn lại trúng được. Trước giờ Tần vẫn luôn không may mắn lắm với mấy trò may rủi như thế này, mua xổ số chưa bao giờ trúng, khi chơi game mà cường hóa đồ bảo giờ cũng phải tìm cách ép tỉ lệ thành công lên cao hơn 70% thì mới dám đập. Thế nên bây giờ, khi cảm viên tinh thể năng lượng trên tay, hẳn thực sự hơi không tin vào mắt mình.

“Không! Có lẽ không phải là do mình may mắn, mà là sự may mắn của ba cô gái đã ảnh hưởng đến kết quả của việc này” Thầm nhủ trong đầu, Tần tự tìm lý do giải thích cho hiện tượng kì lạ xảy ra với bản thân mình. Trong tay khẽ vân vê, nắn bóp viên tinh thể năng lượng để cái cảm giác về sự tồn tại của thứ này truyền về não bộ một cách rõ ràng hơn, chắc chắn rằng hết thấy đều không phải là tưởng tượng.

Rửa sạch viên tinh thể năng lượng đi để quan sát kĩ hơn, Tần thấy nó nhỏ hơn đầu ngón tay út một chút, hình dáng cơ bản là hình cầu nhưng hơi méo. Lúc ban đầu viên tinh thể này còn được bao phủ bởi một lớp chất nhầy khá là dày và thậm chí còn khá là nhiều sợi mảnh dài bắt ra từ lớp chất nhầy đó. Khi giải phẫu, Tần có để ý quan sát thấy chính là những sợi chất nhầy đó liên kết trực tiếp với cơ tim, giữ cho viên tinh thể năng lượng không bị cuốn theo máu trôi đi vào những vòng tuần hoàn mạch máu. Bây giờ, khi rửa bằng nước thì lớp chất nhầy đó bị tan đi hết, chỉ còn lại viên tinh thể cứng mà thôi.

Viên tinh thể bán trong suốt và khi soi ra ánh sáng sẽ có màu vàng nhạt, cảm nhận về hình ảnh rất giống với thủy tinh. Chỉ là khi dùng lực bóp mạnh vào lại cảm thấy như nó còn hơi đàn hồi một chút.

Cầm trong tay ngắm nghía, Tần thấy rằng cái thứ này thật đẹp, mà giá trị của nó cũng cao không kém gì nhan sắc vậy. Một viên nhỏ như thế này nếu mang về đổi trực tiếp cho quân đội có thể thu được mấy trăm đến gần một ngàn điểm Dcoin cũng không chừng. Giá cả chênh lệch vì còn phải đo đạc cẩn thận rồi mới định giá chính xác được, kích thước là một chuyện, còn mức độ năng lượng chứa đựng lại là một chuyện khác. Mà mỗi viên tinh thể năng lượng là có thuộc tính khác nhau, vậy nên thuộc tính khác biệt dẫn đến giá cả khác biệt cũng là điều bình thường.

Thường thức một lúc, Tần liền quay ra khoe với ba cô gái. Thấy có thu hoạch lớn, ai nấy đều hết sức là vui mừng. Mấy cô gái thay nhau cầm viên tinh thể năng lượng trong tay mà ngắm nghía, yêu thích vô cùng.

Xả thịt con lợn xong, xương bỏ hết, nội tạng bỏ hết nhưng khi nhìn lại thì bọn nó nhận ra một điều rằng chỉ riêng phần thịt thôi cũng là quá nhiều, chất thành cả một quây vô cùng lớn. Không có bì, mỡ cực ít và rất nhiều thịt nạc, theo Tần đánh giá thì chất lượng thịt của con Lợn Giáp Gai này là thượng thừa. Nhưng mà khi nó nhiều như thế này thì cũng rất là khó cho bọn nó khi phải quyết định xem xử lý như thế nào.

Mang về hết là không thể được. Bọn nó đã phải mang theo đồng vỏ giáp khá là nặng rồi. Phần thịt thì có gánh còng lưng cũng chỉ có thể mang được thêm bốn, năm chục cân là nhiều nhất. Mà số đó thì mới chỉ bằng non một nửa cái đồng thịt này mà thôi. Trong khi bỏ đi thì sẽ cảm thấy đáng tiếc quá! Đúng là bất cứ thứ gì khi có quá nhiều cũng không phải lúc nào cũng là chuyện tốt.

Đang phân vân không biết xử lý đồng thịt không mang được về thế nào thì bất chợt có tiếng bụng kêu ọ ẹt từ đâu đó truyền ra. Tần hơi sững sốt và khi ngó quanh một chút, hẳn thấy bé Thương đang quay người đi với nét mặt phึม phึม hồng. Cô bé bối rối nhìn chằm chằm vào một bức tranh treo tường gần đó, cố gắng làm như không có việc gì xảy ra nhưng:

- Ọt... ọttt...

Tiếng bụng sôi lại vang lên, lần này còn to và rõ ràng hơn lần trước. Tần hơi bật cười một chút, thì ra là em ấy đói. Hẳn lại chợt cảm thấy thực ra mình cũng khá là đói bụng rồi.

Hiện tại là hơn ba giờ chiều, khoảng cách lần ăn trước của bọn nó đã có gần ba tiếng. Mà khi đó bọn nó cơ bản là không có ăn no. Sau đó, lại còn phải chiến đấu cường độ cao với con quái lợn, lại còn một loạt những hành động tiếp theo cũng tiêu tốn rất nhiều thể lực nên bây giờ đã cảm thấy đói là điều hợp lý. Không kể đến việc bé Thương còn dùng siêu năng lực để truyền năng lượng sang chữa thương cho hẳn nữa, vậy nên em càng đói cũng rất bình thường.

Không chỉ có Tần và Thương, hai mẹ con Huyền Linh và An Nhiên cũng cảm thấy đói nữa. Khi cảm thấy đói, Huyền Linh liền theo bản năng lật ba lô để kiểm tra đặc và com nắm đã được chuẩn bị từ trước ra ăn chống đói. Nhưng khi vừa làm được một nửa, như chợt nghĩ ra điều gì đó, hai mắt cô liền hơi sáng lên một cái và vội vã quay ra:

- Anh Tần. Hay là mình chế biến thịt lợn ăn luôn bây giờ đi?

Nghe thấy Huyền Linh hỏi vậy, Tần cũng liền giật mình bừng tỉnh: “Đúng rồi! Không mang được hết về thì mình có thể ăn ngay tại đây. Từ sau khi tận thế đến giờ cơ thể ai cũng hơi biến đổi, lượng com ăn liền lớn hơn bình thường. Chưa kể đến bé Thương còn có siêu năng lực trực tiếp tiêu hóa thức ăn để hấp thu năng lượng dự trữ, lượng thức ăn con bé ăn được có thể lớn hơn rất nhiều, rất nhiều lần người bình thường...”

- Được đấy! Cách này hay lắm - Huyền Linh có ý kiến hay, hẳn liền không tiếc lời ca ngợi - Nhưng em cứ lấy com nắm ra cho mọi người ăn đỡ đói một chút. Sau đó, chúng ta cùng chế biến thịt lợn, mở một bữa tiệc lớn cho mọi người ăn thỏa thích.

- Dạ! — Huyền Linh cười hiền đáp lại.

- Oa! Có thịt lợn ăn rồi...! — An Nhiên cũng hưng phấn reo hò.

- ... - Bé Thương không lên tiếng, nhưng khuôn mặt cũng thoáng nét tươi cười.

Có phương hướng liền có động lực, Tần cảm thấy tinh thần trở nên phấn chấn hẳn. Nhồm nhoàm nhai com nắm, hẳn muốn ăn thật nhanh để bắt đầu thực hiện chế biến cỗ bàn ngay lập tức. Hẳn cũng chợt nhớ tới con Lu. Từ sau thảm họa đến bây giờ, cứ mỗi khi có ăn thì hẳn đều nhớ tới người bạn bốn chân này của mình.

“Đúng rồi, cả con Lu nữa. Với sức ăn của nó thì cũng có thể giải quyết một lượng thịt rất lớn đó. Thực lòng thì từ tận thế đến bây giờ, mình vẫn chưa cho nó ăn đến no thỏa thích một bữa nào.” Thầm nghĩ, Tần cũng quay xung quanh tìm con Lu để gọi nó lại cho ăn. Và cũng chả phải mất bao nhiêu công sức, hẳn đã nhìn thấy con chó núp ở trong một góc tường...

- Nhoàm nhoàm...

Tần hơi giật mình khi thấy con Lu đang ngoạm ăn một cái gì đó. “Nó đang ăn cái gì thế kia!”. Tò mò tiến lại gần quan sát, và khi thấy rõ được thứ mà con Lu đang cắn, hẳn liền đột nhiên quát lớn:

- Mày! Ai cho mày tự tiện ăn linh tinh khi chưa cho phép...!

- Oảng...! — Giật bản mình, con Lu hoảng loạn nép sát thân thể khổng lồ của mình vào góc tường. Nó cũng lập tức nhả cái thứ đang ngậm trong mồm ra, con mắt đục nhợt to, biểu lộ có đôi phần sợ hãi.

Thì ra, nhân lúc mọi người không để ý, nó là lén tha được một mảnh lá phổi của con lợn vào trong góc tường ăn vụng rồi. Bây giờ thì Tân cũng hiểu tại sao mà cảm giác tồn tại của con chó này lại đột nhiên thấp đến thế.

Hắn quát đây cũng không phải bởi vì thực tức giận khi nó ăn vụng. Mà là hắn sợ nếu để mặc kệ thì sau này quen thói, con Lu sẽ tự tiện ăn những thứ linh tinh mà hắn không để ý đến, không cẩn thận sẽ ăn hỏng bụng chứ chẳng đùa. Con vật mà, đầu thế giảng đạo lý giống như con người được. Thậm chí đến chính con người đôi khi cũng không thể nào khuyên bảo được bằng đạo lý. Thế nên, mọi chuyện đều phải răn dạy để hình thành thói quen từ những việc nhỏ nhặt nhất. Và phải thực hiện một cách liên tục, trường kì thì nó mới thực sự ngoan ngoãn, nghe lời.

Túm lấy một nắm da đầu con chó mà kéo đi, Tân lấy com nắm và đồ cả một ít sữa cho nó ăn, miệng cũng không quên răn dạy:

- Không được tự tiện ăn vụng khi chưa được phép. Lần sau muốn gì thì phải hỏi. Nhớ chứ...? Biết không...?

- Ư ừ...! – Ban đầu khi bị kéo đi, con Lu tỏ ra vẻ đau khổ đáng thương lắm, nhưng sau khi được cho ăn nó liền có tinh thần lại ngay. Vừa ăn còn vừa gật gù đồng ý, giống như nó thực sự có thể nghe được hiểu lời Tân nói vậy.

Ăn uống qua loa cho đỡ đói, cả bọn liền chuẩn bị chế biến thức ăn, nấu một bữa cỗ lớn để tự khao thưởng chính bản thân mình. Nhưng mà nấu ăn thì không thể tiến hành ở tầng dưới chót này được. Nơi này khá là bừa bộn rồi, mà một khi nấu nướng, mùi vị bốc ra sẽ có thể hấp dẫn những thứ không mấy thân thiện khác đến.

Thế nên, Tân quyết định là leo lên tầng năm, tầng cao nhất của tòa nhà này. Trên đó sạch sẽ, lại đủ cao. Đóng kín cửa kính lại thì mùi vị nấu nướng sẽ không phát tán ra quá nhiều, lại vì cũng đủ cao mà có thoát ra một tí thì cũng sẽ bị gió thổi tan đi rất nhanh thôi.

Thế là bọn nó lại lóc cóc vác thịt lên tầng năm. Leo năm tầng cầu thang, với thể lực của bọn nó thì cũng không có vấn đề gì, leo lên leo xuống vài vòng thậm chí Tân và Huyền Linh còn không thở dốc. Trên tầng năm không có nhà bếp, nhưng cũng không sao, cái bếp đôi dài và cái bình ga lớn Tân vác lên cái một. Mang cả bộ đồ nấu ăn lên nữa là có đủ cả. Chỉ cần có đầy đủ dụng cụ và nguyên liệu thôi thì nấu ở chỗ nào đều không quan trọng lắm.

Công việc nấu nướng để lại cho Huyền Linh và hai cô bé làm trợ thủ. Tân dắt con Lu ra ngoài, kiếm thêm bình nước lọc và đồ gia vị về cho thêm phần phong phú. Thậm chí, khi đi qua một cửa tiệm tạp hóa đã đồ sập hơn phân nửa rồi, hắn vẫn còn cố gắng móc được ra hai chai nước ngọt lớn còn nguyên vẹn. Có thứ này hai cô bé sẽ thích lắm, bình thường thì hắn không hay lấy đâu, phải ưu tiên cho rượu và sữa. Nhưng hôm nay ăn cỗ thì nó phải khác...

Tắt bật một lúc, và chẳng bao lâu sau, mùi thức ăn thơm nức mũi đã bắt đầu lan tỏa trong tòa nhà.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Hoa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Cho những lúc thế này...

Trong khi Tân ra ngoài để kiếm thêm đồ thì ở lại nơi tạm trú, Huyền Linh cũng bắt đầu chế biến thịt lợn.

Ban đầu, khi nhìn thấy những miếng thịt ngon thế này, ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu của Huyền Linh là nướng. Đồ nướng ăn thơm ngon mà lại đơn giản, dễ làm, cũng không cần yêu cầu quá cao gì về dụng cụ cũng như là gia vị. Thế nhưng, sau khi chuẩn bị làm một lúc thì cô lại nghĩ lại. Muốn ăn đồ nướng phải yêu cầu có bếp nướng cơ. Bếp điện hoặc bếp than hoa, nếu không thì phải chất củi đốt lửa lấy than hồng chứ hiện tại chỉ có mỗi một cái bếp ga thế này thì không làm được.

Thực sự thì điều kiện hiện tại để chất một đồng củi lửa cũng không khó. Căn nhà này có khá là nhiều đồ gỗ có thể phá ra làm củi được. Nhưng khi chất củi thì việc thoát khói lại trở thành nan đề. Bọn nó đã phải cất công leo lên thật cao, chui vào trong một căn phòng kín mít chỉ để cho mùi vị của thức ăn đỡ tỏa ra bên ngoài. Bây giờ mà còn đòi chất củi đốt bên trong nữa thì không bị ngạt khói chết thì cũng sẽ biến mọi cố gắng từ đầu đến giờ của cả bọn thành vô nghĩa.

Suy đi tính lại một chút, Huyền Linh còn nghĩ đến cả việc muốn nướng được một miếng thịt nướng thật ngon thì phải có thời gian tẩm ướp gia vị. Lại còn phải dùng miếng thịt đủ lớn. Ban đầu hơi lửa mạnh để cháy xém phần vỏ ngoài, sau đó nướng lửa nhỏ để chín kĩ phần bên trong. Chỉ có như thế thì mới có thể nướng được ra miếng thịt ngon nhất, cắn vào một cái là cảm thấy phần vỏ ngoài cháy thơm giòn rụm còn phần bên trong vẫn giữ được nguyên sự mềm mại với nước thịt đậm đà. Mà muốn nướng được như thế thì tốn thời gian quá.

Bây giờ đã là hơn ba giờ chiều rồi. Nếu mà muốn trở về khu an toàn trước khi trời tối như mọi hôm thì muộn nhất là đến bốn giờ rưỡi là phải lên đường trở về. Tính còn hơn một tiếng, mới thấy qua thì tưởng là nhiều nhưng thực ra là không đủ đâu. Với lại trong cái khoảng thời gian này đầu chỉ là ăn và nấu ăn thôi đâu, trở về cũng là một chuyến hành trình dài và bọn nó cũng cần phải chuẩn bị bao nhiêu là thứ nữa chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Huyền Linh quyết định bỏ qua món nướng. Chẳng mấy khi có món thịt ngon như thế này, đã muốn nấu món gì thì Huyền Linh muốn làm cho nó hoàn mĩ nhất, không qua loa để khỏi phải cảm thấy có lỗi với người ăn và cả nguyên liệu nấu ăn của mình.

Vậy là cô gái liền hướng mục tiêu để những món ăn đơn giản và có thể chế biến nhanh trong thời gian ngắn. Ví dụ như là thịt luộc chẳng hạn.

Trước tiên, Huyền Linh bật bếp ga và bắc lên một cái nồi lớn. Gom mấy chai nước khoáng của cả nhóm đổ hết vào và bắt đầu đun. Để mặc kệ cho nồi nước dần sôi, cô quay ra sơ chế phần thịt lợn.

Thịt lợn luộc ngon nhất, Huyền Linh chọn phần bắp chân giò. Cắt dọc theo thớ cơ để xả tảng thịt lớn ra thành nhiều khối vừa phải để tí nữa luộc cho nhanh chín, sau đó rửa sạch bằng

nước muối pha loãng. Nước rửa thịt này có lấy từ một cái bình nước khoáng 19 lít còn nguyên tem mà cả nhóm tìm thấy ở trong chính căn nhà này.

Căn nhà này được xây theo kiểu nhà đề ở nhưng trước tận thế nó lại được dùng để làm văn phòng thì phải bởi vì bên trong không hề có các đồ nội thất gia đình như giường, tủ kính hay bàn trang điểm mà thay vào đó là rất nhiều bộ bàn ghế văn phòng, rất nhiều tủ đựng giấy tờ và rất nhiều máy lọc nước khoáng. Nước trong các máy lọc nước khoáng còn có rất nhiều, nhưng do không còn đóng kín nữa nên để cho cẩn thận, bọn nó vẫn bảo nhau là đừng động đến thì hơn. Lấy ra rửa tay rửa mặt thì được chứ để uống hay để nấu ăn thì thôi đừng. Chỉ có một bình còn nguyên tem là có thể an tâm sử dụng. Tần hân cũng chạy ra ngoài để kiểm thêm nước rồi.

Thịt rửa kĩ thì dễ ra rõ cho ráo nước, Huyền Linh quay ra tranh thủ bóc vỏ hành. An Nhiên và Thương cũng ngồi bên cạnh phụ bóc vỏ hành vỏ tỏi, cạo vỏ gừng hay nhặt nhanh vài loại rau có linh tinh khác. Những thứ này đều là hái được trong suốt chuyến đi này. Thành phố bây giờ hay lắm, rất nhiều bờ hiên hay nóc nhà đều biến thành vườn rau sạch cả. Những dự án trồng rau tự túc cấp hộ gia đình mà mấy bà vợ nội trợ trước tận thế rất thích làm bây giờ đều thành công rực rỡ, chỉ là rau mọc lên đó còn người không biết đã ở nơi đâu.

Chẳng mấy chốc thì nồi nước sôi, Huyền Linh liền cho thịt vào, kèm thêm vài củ hành ta, mấy lát gừng tươi và một mẩu muối trắng. Nhưng thứ này sẽ khiến cho nước luộc thích trong hơn, và cả miếng thịt cũng có vị ngọt thanh, không còn hôi nữa.

Trước kia, khi nấu thịt lợn thì cô thường phải trần qua nước sôi trước nhằm loại bỏ bớt tạp chất và bụi bẩn đi, cũng để cho nước luộc sau trong hơn và có mùi thơm thanh ngọt bởi vì thịt lợn nuôi công nghiệp rất hay có một chút mùi vị tanh hôi nếu không làm như thế. Nhưng lần này thì khác, con Lợn Giáp Gai này Huyền Linh có thể đảm bảo nó sinh trưởng sạch một trăm phần trăm.

Có thể trước tận thế nó chỉ là một con lợn nuôi công nghiệp bình thường, nhưng sau khi trải qua biến dị và còn sống sót trong hoàn cảnh tự nhiên hoang dã suốt một thời gian dài thì chất thịt của nó cũng đã biến khác rất nhiều. Không chỉ có nó, mà hầu hết các loài động thực vật sinh trưởng sau tận thế mà Huyền Linh đã biết đều giống như vậy, hương vị tốt hơn, sản lượng cao hơn mà giá trị dinh dưỡng cũng gia tăng mấy lần.

Thế nên, đối với thịt lợn sạch thì có thể bỏ qua bước trần nước sôi cũng được. Thịt không hề bị hôi mà còn tránh làm thất thoát giá trị dinh dưỡng có trong miếng thịt.

Cũng đợi nước sôi mới thả thịt vào vì theo Huyền Linh, luộc theo cách này sẽ khiến thịt lợn giữ lại được nhiều nước chất ở bên trong miếng thịt hơn. Nếu so sánh với cách luộc cho thịt vào từ khi nước còn chưa sôi thì nước luộc sẽ kém ngọt hơn một tí, nhưng mà bản thân miếng thịt sẽ lại ngọt hơn và thơm hơn một chút.

Thịt lợn sẽ luộc khoảng độ năm đến mười phút. Trong khoảng thời gian này, Huyền Linh thì thoảng để ý hớt bọt ra cho nước thịt trong và tranh thủ chuẩn bị luôn món tiếp theo mà mình sẽ nấu.

Tìm heo xào nấm

Tìm của con Lợn Giáp Gai rất lớn. Vốn đã bị thằng Tần xá ra làm mấy khối để tìm kết tinh năng lượng, bây giờ gom chung để vào một chỗ cũng được cả rồi đấy. Huyền Linh chọn lấy mấy khối, cỡ hơn một nửa ra để rửa sạch, thái lát, thấy được lưng một bát to thì tạm thôi vì nhiều quá sẽ khó xào. Mấy cái nòi, cái chảo kiểm được trong tòa nhà này vốn cũng không to lắm, không thể nào sánh được với chảo chuyên dụng trong quán ăn nên không thể nào thao tác thoải mái một lượng nguyên liệu lớn cùng một lúc được. Hơi có chút bất tiện nhưng ở cái thời đại này, hoàn cảnh như vậy thì cũng chấp nhận thôi.

Nấm xào kèm thì là loại nấm bông mà cả bọn thu thập hồi sáng. Những cây nấm trắng muốt, mũ nấm dạng cầu tròn và xốp như cục bông. Cây nào cây đấy đều to như cái bát tô nên chỉ cần vài cây là cũng thái ra được cả một rô lớn.

Kèm thêm cả chút hành lá, chút ngò tươi xắt khúc để lát nữa xào chín sẽ cho vào, tăng thêm một phần ý xanh cho món ăn nữa là đẹp.

Không có dầu thực vật, Huyền Linh liền lọc lấy ít mỡ heo để rán lấy dầu.

Con Lợn Giáp Gai này mặc dù toàn thân đều là cơ bắp, có thể gọi là nạc đến tận bì, thế nhưng may mắn là vẫn còn một chút mỡ. Đó là một lớp mỡ mỏng lam đậm lót giữa những khối cơ bắp và lớp vỏ giáp bên ngoài. Toàn bộ đều là mỡ thịt, trắng hồng và đặc cứng. Đây chính là loại mỡ ngon nhất trong một con lợn.

Thả vài miếng mỡ heo vào chảo nóng để cho nó tan dần ra thành dầu, nghe mùi thơm đặc trưng tỏa lên, bắt gác, ba cô gái lại cảm thấy hơi đói bụng, mặc dù vừa mới ăn cơm nấm lát dạ rồi.

- Thơm quá mẹ ơi! – Mùi hương hấp dẫn khiến An Nhiên không nhịn được mà ngẩng đầu lên cảm thán.

- Ợt ợt ợt... - Ngồi bên cạnh nhặt rau, Thương không nói gì nhưng cái bụng nhỏ lại tự phát biểu ý kiến của mình. Việc này khiến em ngượng đỏ bừng cả mặt, nhất là khi Huyền Linh hơi quay lại nhìn còn An Nhiên thì công khai cười đùa trêu chọc.

- Thơm thật sự...!

Chun cái mũi lại hít hít vài hơi, Huyền Linh cũng phải công nhận. Trước kia cô không hay dùng mỡ lợn vì sợ béo phì và cũng là quan niệm mỡ động vật không tốt cho tim mạch. Nhưng về sau, Huyền Linh để ý thấy có nhiều nghiên cứu chỉ ra rằng thực ra nguyên nhân chính gây ra bệnh tim là những thực phẩm giàu carbohydrate như đường hay gạo và mì chứ không phải là mỡ heo. Còn béo phì? Bây giờ thì ai mà còn quan tâm đến béo phì nữa chứ.

Thả vào một chút tỏi băm cho dậy mùi, sau đó là tìm lợn xào trước. Huyền Linh đảo đều tay cho đến khi mùi thịt bốc lên thơm nồng báo hiệu sắp chín rồi thì mới đổ nấm vào xào cùng. Nêm thêm gia vị, mắm, muối, bột ớt, đảo đều thêm một chút nữa và nêm thử, cảm thấy thật là vừa miệng thì Huyền Linh liền tắt bếp. Cho nốt hành hoa và ngò tươi xắt khúc vào, trộn đều mọi thứ lên là xong.

Món xào không tốn quá nhiều thời gian, Huyền Linh vừa nấu xong thì cũng là lúc nồi thịt luộc vừa chín. Cô liền vớt thịt lợn ra thả vào một cái nồi khác chứa đầy nước sạch đã được chuẩn bị từ trước. Không có nước đá, nhưng được cái là khí trời hiện tại vẫn còn hơi se se lạnh nên nước để bình thường cũng khá lạnh. Đây là mẹo làm nguội thịt lợn luộc của Huyền Linh. Nước lạnh có thêm vài giọt chanh sẽ khiến cho miếng thịt trắng hồng, thơm và mềm thịt, đặc biệt là thịt sẽ không bị khô hay dính vào nhau khi thái. Ngâm thịt khoảng năm phút thì được, Huyền Linh vớt ra, để ráo nước và bắt đầu thái thịt trình bày.

Trong suốt quá trình nấu, từ khi thức ăn bắt đầu tỏa mùi thơm thì An Nhiên cũng bắt đầu không an phận. Cô bé quẩn vào chỗ Huyền Linh nấu ăn, cái bụng nhỏ cũng bắt chước Thương rêu lên ừng ực.

Thấy con bé cứ nhìn chằm chằm vào nồi thức ăn, lại nuốt nước bọt liên hồi, Huyền Linh cũng biết con gái thèm và đói lắm. Nhưng cô vẫn nhất quyết không cho phép nó ăn vụng trước dù chỉ là một miếng. Tất cả phải đợi Tần về để cùng ăn. Quyết định như thế, Huyền Linh cũng không dừng lại, cô lại kéo con bé quay ra chuẩn bị cho những món tiếp theo. Nguyên liệu còn rất nhiều, và Tần đã nói là bữa này sẽ để cho mọi người ăn thỏa thích.

Cũng không phải chờ quá vài phút, Tần và con Lu đã trở về. Nghe thấy tiếng động phát ra từ tầng dưới và tiếng sữa nhe đặc trưng của con Lu, An Nhiên đã hấp tấp không nhịn được mà chạy ra cầu thang đón. Thương cũng bỏ công việc trong tay lại mà đi theo cùng. Còn Huyền Linh, cô nờ nự cười chào đón khi thấy hân xuất hiện ở lối vào.

Chuyến này Tần cũng không đi quá xa. Hân và con Lu chỉ đi thăm dò một khu vực nhỏ quanh chỗ này mà thôi. Tốn không đến hai chục phút, nhặt được một vài thứ tốt thì liền trở về.

Thả bình nước khoảng 20 lít trên vai và cái ba lô hơi hơi phồng lên trên lưng xuống, Tần rửa sạch tay rồi lấy dưa, gắp một miếng tim xào kẹp nắm bỏ vào mồm. Từ từ nhai kỹ, cảm nhận vị thịt lan tỏa ra trong miệng, vị giòn và ngọt thanh thơm mát của nắm bông, vị nước thịt ngọt đậm đà tràn ra từ miếng tim cắt vừa đủ. Rồi dưới ánh mắt chờ mong của Huyền Linh, hắn mỉm cười:

- Ngon lắm!

Câu khen ngợi của hắn nhẹ nhàng, và cũng từ tốn y như cách hắn ăn vậy nhưng nụ cười chân thành vẫn đủ để Huyền Linh vui như nở hoa trong lòng. Cô cũng vô ý thức nở một nụ cười vui và đáp lại hắn, vẻ mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

- Anh đợi em một chút, làm thêm vài món nữa rồi mình sẽ cùng ăn...

Vừa nói Huyền Linh vừa quay ra chuẩn bị đi nấu ăn tiếp thì cô liền nhìn thấy hắn lại cúi xuống, gắp một miếng xào nữa và đút cho An Nhiên đang mở miệng như một con chim non đòi ăn bên dưới. Hơi nhíu mày một chút, Huyền Linh liền dừng lại:

- Anh Tần, đừng cho con bé ăn như vậy, để đến bữa rồi ăn cùng mọi người. Trẻ con phải dạy, không để quen thói hư người ra...

Tần nghe vậy thì hơi dừng lại một chút nhưng hắn vẫn không quay người lại. Lại gắp thêm một miếng nữa để đút cho Thương đã vô cùng chờ mong bên cạnh, hắn vẫn giữ một chút ý cười trên môi và nhẹ nói:

- Không sao. Mẹ anh vẫn thường nói, miếng ngon nhất là miếng ném trước như thế này. Trẻ con nó thèm, một miếng thôi là sung sướng biết bao nhiêu... Mà chúng ta vất vả, còn không phải là để có những lúc như thế này sao?

Huyền Linh nghe hắn nói, lại quay ra nhìn con gái đang phồng mồm lên nhai thịt, hai mắt nhắm chặt và cả ngũ quan đều co vào một chỗ nhưng sự vui sướng lại tỏa rõ ra bên ngoài. Lại nhìn hắn đã bỏ dưa xuống mà đưa tay ra xoa đầu cả hai cô bé, không hiểu sao, trong mắt Huyền Linh lại từ từ dâng lên một tầng hơi nước, mông lung...

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 156: Ăn đến khi thỏa thích

“Đợi đến khi Tần trở về thì mọi người sẽ cùng ăn.” Huyền Linh đã bảo với hai cô bé con như vậy. Thế nên bây giờ, khi Tần và con Lu thực sự trở về rồi thì hai cô bé liền hoan hô và háp tấp chạy đi dọn mâm.

Huyền Linh vốn còn muốn nấu thêm vài món nữa cho phong phú nhưng Tần lại bảo:

- Ra ăn với con đi em. Để bọn trẻ đói quá cũng không tốt. Mình còn nấu nhiều, còn ăn nhiều thế nên cứ vừa nấu vừa ăn cũng được mà.

Tần đã nói thế thì Huyền Linh cũng nghe theo, thế nhưng trước khi đi ra cô vẫn còn kịp bắc được một nồi canh thịt hầm nữa để lên bếp nấu. Nước canh tận dụng luôn nước luộc thịt ban nãy, cho thêm mấy dẻ xương sụn mềm vào và vài củ khoai tây. Thêm một chút muối, một chút tiêu là đậm đà, chỉ cần ninh thôi là thoảng cái đã có một nồi canh thịt ngọt đậm, thơm lừng rồi.

Tạm bỏ lại nồi canh, Huyền Linh rửa tay và nhập bữa.

Thịt bập chân giò luộc chấm nước mắm chanh tỏi ớt, tím lợn xào nắm ăn cùng với mấy cục com nắm còn thừa lại cuối cùng. Món ngon lại ăn vào lúc đói, nên sự sung sướng càng tăng lên mấy lần.

Đối với bữa cơm này, An Nhiên là tỏ ra hào hứng nhất. Con bé lúc nào cũng vậy, ôm hứng thú và sự nhiệt tình với mọi thứ xung quanh. Từ lúc ban nãy, con bé đã hào hứng chạy đi quét nhà, chạy đi lau bàn, chạy đi sắp bát. Sau đó lại hào hứng chạy đi rửa tay, hào hứng kéo Tần đến chỗ ngồi, và bây giờ thì lại hào hứng gắp thức ăn.

Cứ như là sợ bị ai ăn tranh mất vậy, An Nhiên liên tục gắp thịt nhét vào trong miệng của mình rồi sau đó mới phồng má lên nhai, trông y hệt một con hamster giấu quả hạch vào trong má vậy. Nhìn con bé vừa chật vật vừa vui vẻ nhai thức ăn trong miệng, Tần thấy dễ thương vô cùng.

Ngược lại với sự ồn ào của An Nhiên, bé Thương ăn một cách rất là yên tĩnh. Em ngồi bên cạnh Tần, tập trung sự chú ý vào bữa ăn của mình. Cứ một miếng com, một miếng thịt luộc, một miếng nắm kẹp tim xào, từ tốn, yên tĩnh nhưng để ý kỹ thì sẽ thấy tốc độ ăn chẳng những không thua gì An Nhiên mà còn có phần nhanh hơn đôi chút.

Không vô tư như hai cô bé, Huyền Linh vừa ăn còn phải vừa để ý đến An Nhiên. Gắp thức ăn cho con bé, lau miệng cho con bé, còn phải nhắc con bé ăn từ tốn thôi không nghẹn bây giờ. Thì thoảng lại còn phải quay ra trông nồi canh thịt đang sôi trên bếp lửa nữa chứ. Cô gái trước bạn sau bạn, cứ ăn được vài miếng là lại ngừng đầu lên cười ngượng ngùng với Tần ý như là xin lỗi vậy. Mỗi lần như thế, hắn đều phải nhẹ cười đáp lại, lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Tần cũng ăn được rất là vui vẻ. Hắn vừa ăn vừa đáp thịt cho con Lu nằm bò bên dưới. Tất nhiên là con Lu cũng đã có khẩu phần của mình từ trước rồi. Huyền Linh đã chia phần cho nó mấy khối thịt luộc lớn, cả nửa tô tim xào và thêm cả một phần com nắm nhỏ. Tất cả đều được đổ vào trong một cái thau nhôm đặt cạnh chân bàn ăn và hiện tại con Lu đang vục mặt vào trong đó ngoạm lấy ngoạm dẻ. Nhưng thì thoảng Tần vẫn vớt thức ăn cho nó bắt, vừa là theo thói quen, vừa là để bồi dưỡng thêm tình cảm. Theo Tần, việc này là vô cùng cần thiết vì thực sự thì hắn với con Lu chẳng có bất kì một mối liên kết kì diệu nào với nhau ngoài tình cảm cả.

Còn con Lu, nó không có nghĩ nhiều đến vậy. Mặc dù tiến hóa khiến cho nó thông minh hơn trước rất nhiều, nhưng mà vậy thì sao chứ? Nó là chó. Nó chỉ cần thăng Tân vẫn đối xử tốt với mình là được. Được vớt cho ăn, thế thì nó cứ việc ăn thôi. Vừa ăn còn vừa chuyển thân để cọ người vào bắp chân thẳng Tân, làm nũng một chút, lại được vớt cho ăn thêm. Ăn, ăn, ăn, vui quên trời!

Bữa ăn này bọn nó ăn không lâu, chỉ có hai món, mặc dù mỗi món lượng đều không ít nhưng không quá mười phút đều bị quét sạch sành sanh. Thịt lợn biến dị chứa rất nhiều năng lượng, ước chừng một chút thì bữa này có thể để bọn nó no đến tận sáng mai. Thế nhưng đó chỉ là lý thuyết về mặt dinh dưỡng và năng lượng thôi, còn về cảm giác thì thực sự là vẫn chưa được đã. Bọn nó không hề có cái cảm giác no đầy chướng bụng, ăn xong rồi mà thấy bình thường, cảm giác như vẫn còn có thể ăn thêm được vài bữa như thế nữa vậy. Thế nên là tiếp tục nấu, tiếp tục ăn rồi.

Nghỉ ngơi đôi chút, Huyền Linh liền trở về vị trí đầu bếp với nồi canh thịt của mình. Cô cũng tiếp tục chuẩn bị thêm những món khác. Lần này là những dải thịt thần lớn và dài, Huyền Linh cắt thành những miếng dày, dùng sống dao dần qua cho mềm thịt rồi cho bột ớt, hạt tiêu, các thứ gia vị vào trộn. Không có thời gian để ướp nên cô bóp cho gia vị ngấm nhanh, chuẩn bị đem đi rán.

Hai cô bé được giao cho nhiệm vụ dọn dẹp bàn ăn, quét nhà, rửa bát.

Còn Tân, hắn ngồi nghỉ một chút, uống hớp nước rồi kéo con Lu tiếp tục đi ra bên ngoài. Lần này, hắn muốn quay về chỗ đánh nhau với con Lợn Giáp Gai lúc trước để tìm gai nhọn.

Lúc trước, khi đánh nhau, con lợn đã bạo phát một lần, bắn ra gần hết những cây gai nhọn dài trên người. Trong số đó, chỉ có rất ít là cắm lên người Tân và con Lu, cũng bị bọn nó nhặt được, còn đại đa số là bắn đi lung tung hết. Mà con Lợn Giáp Gai này, ngoại trừ viên tinh thể năng lượng không phải lúc nào cũng có ra thì những cây gai nhọn này chính là thứ đáng giá nhất, đáng giá hơn cả những mảnh vỏ giáp nhiều. Ở trong băng giá của quần đội hay ngoài chợ tự do, mỗi cây gai nhọn đều được chào giá từ vài Dcoin đến vài chục Dcoin, thậm chí cả trăm Dcoin tùy theo kích thước.

Giá trị cao, tác dụng lớn, lại nhẹ nhàng nhỏ gọn rất dễ mang theo, thế nên không có lý do gì để Tân bỏ qua cả.

Lần này là trở về chiến trường cũ, vì phải đề phòng xem có con gì đồ đã mò đến nên Tân càng cẩn thận hơn. Lén lút chui rúc qua những bụi cây rậm hay những bãi cỏ cao, Tân vừa cẩn thận tìm kiếm vừa đề phòng mọi động tĩnh xung quanh mình.

Với sự trợ giúp của con Lu, Tân bỏ ra hơn nửa tiếng tìm kiếm quanh chỗ con lợn bắn gai lúc trước, thành công nhặt được hơn hai chục cây gai nhọn dài. Những cây gai nhọn này cây ngắn cũng phải hơn hai mươi phân, cây dài nhất thì phải trên dưới bốn mươi phân chứ chẳng ít. Thăm tính toán giá trị của đồng gai nhọn trong lòng, Tân vui sướng trở về nơi tạm trú.

Tân về tới nơi. Vẫn là hai cô bé chạy ra đón hắn từ tận tầng bốn như lần trước. Vẫn là Huyền Linh cười chào khi vừa vào đến cửa. Và mùi thức ăn thơm nức mũi khiến hắn dù không đói nhưng vẫn có cảm giác bụng dạ cồn cào.

Cởi cái áo khoác ngoài đã dính đầy bụi đất ra, Tân nhanh chóng đi rửa tay rửa mặt rồi vào nhập bữa. Lần này, có lẽ là do hắn đi lâu hơn nên Huyền Linh nấu được nhiều món hơn lần trước. Trừ canh thịt sụn mềm hầm khoai tây đã ninh từ trước ra thì còn có thịt thần chiên hành lá, diêm gan xào rau cải và tim cắt xào gừng tỏi.

Những miếng thịt thần chiên vàng óng ánh có dính vài mảnh hành lá xanh. Vị ngọt của thịt chiên kết hợp hoàn hảo với mùi thơm của lá hành. Lại ngấm thêm gia vị mặn mặn cay cay, chua chua ngọt ngọt khiến cho vừa mới ngửi mùi thôi mà nước bọt đã không khống chế được tự tiết ra đầy miệng rồi. Tân cắn thử thấy miếng thịt thật mềm, nước thịt ứa ra tràn trề trong khoang miệng. Hắn vui thích nhắm nuốt nếm vị, cũng không quên gật đầu, công nhận thành quả lao động tuyệt vời của Huyền Linh.

Diêm gan xào rau cải cũng ngon nữa. Con lợn vừa mới giết, lúc chế biến thậm chí gan vẫn còn ấm nóng nên nguyên liệu cứ phải gọi là tươi ngon vô cùng. Kết hợp với rau cải thừa thuận thiên nhiên hái được trên ban công của một ngôi nhà nào đó. Vị rau cải hơi có chút ngấm ngấm đắng lại kết hợp hoàn hảo với vị ngọt của diêm gan, lại cộng thêm hương thơm của tỏi băm phi mỡ càng nâng món ăn này lên một tầm cao mới. Gắp một miếng gan kẹp trong lá cải, lại dính chút tỏi phi, Tân nhai kĩ để cảm nhận các loại hương vị pha trộn trong miệng mình, cảm giác cứ phải gọi là tuyệt vời!

Món tim cắt xào gừng tỏi cũng không kém cạnh. Miếng tim thơm ngọt khỏi phải nói. Phần cắt được Huyền Linh xử lý tốt cũng không hề có mùi hôi một chút nào. Gừng tỏi thì càng làm dậy thêm mùi vị. Món ăn đơn giản nhưng lạ miệng và hương vị cũng rất là thơm ngon nên tương đối đắt khách.

Món xào món rán, dầu mỡ hơi nhiều, nếu là trước kia thì ăn rất dễ bị ngán nhưng từ sau tận thế, ai nấy đều trở nên phàm ăn cực kì thế nên chút dầu mỡ này đối với bọn nó vẫn còn rất là bình thường. Và lại món ăn cũng đủ ngon nữa. Không những thế, ngoài các món chính ra thì mấy củ tỏi còn chuẩn bị thêm rất nhiều rau thơm ăn sống kèm nữa. Xà lách, rau mùi, húng quế, mấy thứ này còn tìm được dễ hơn cả những loại rau cải thông thường nữa. Chúng thường được trồng trong những mảnh vườn nhỏ tí, hoặc trồng trên chậu cây cảnh, mặc dù ở mỗi chỗ đều không có nhiều nhưng rất hay gặp được. Và tất nhiên, mỗi khi gặp được thì bọn nó đều hái lấy một ít, cải thiện chút khẩu vị trong những bữa ăn như thế này.

Bữa này không có com, nhưng đã có canh khoai tây bù vào. Những củ khoai tây này bọn nó kiếm được một cách khá là bất ngờ. Đó là trong một đồng cỏ nát đầy đất cát lẫn lộn với mảnh bê tông vỡ, một đám cây thân mềm mọc lên như cỏ dại, thậm chí thân cây còn trải dài đầy ra nền đất, ngoi ngùng ngoảng, quán quýt lẫn lộn vào nhau trông khá là quái dị.

Ban đầu, Tân cũng không nhận ra đâu, dù hắn sống với đồng ruộng từ bé, bởi vì bình thường cây khoai tây sẽ không ngoi trên mặt đất như thế này. Không nhận ra cây khoai tây, thế nhưng hắn lại nhận ra cây củ cải mọc ở bên cạnh. Thế là đào củ cải, nhưng mà không đào được. Cái cây đó chỉ có phần thân trên giống với cây củ cải mà thôi, còn phần bên dưới lại không có củ mà là rễ cây, không phải củ cải, hoặc cũng có thể là củ cải biến dị mà thành. Chỉ là trong lúc đào, bọn nó đào lan ra bên cạnh và thật không ngờ là đào được khoai tây. Thế mới biết, cái thứ cây ngoi trên mặt đất bên trên chính là cây khoai tây.

Đào củ cải lại moi ra khoai tây, cái việc này đã trở thành một câu chuyện cười cho tụi nó suốt cả buổi sáng ngày hôm nay rồi. Nhưng cười thì cười còn đào thì vẫn đào. Không được củ cải thì ta đào khoai tây cũng không sao hết. Chỉ là hình như, những cây khoai tây này vẫn còn chưa đến kì thu hoạch thì phải, củ tuy nhiều nhưng đều nhỏ. Bọn nó bới mấy khóm lên mà không có củ nào to hơn ngón chân cái cả.

Đào vài khóm lấy tầm trên dưới một cân thì thôi, bọn nó đánh dấu vị trí để khi nào có dịp lại quay về đào tiếp, khi đó chắc hẳn là sẽ có củ to hơn bây giờ.

Những củ khoai tuy nhỏ một chút nhưng dùng để nấu ăn thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Chỉ cần gọt sạch, cắt nhỏ, rồi ngâm nước một lúc cho ra hết nhựa là nấu ngon lành ngay. Lại kết hợp với nước dùng chất lượng. Nước thịt luộc đã ngon rồi giờ ninh thêm sườn sụn mềm vào nữa thì lại càng thêm ngọt, loãng thoảng điểm chút hành hoa nữa vậy thì càng tuyệt vời.

Ăn uống vui vẻ, thức ăn ngon chiều lòng người đói bụng. Tân cũng nhớ ra hai chai nước ngọt lần trước nhặt về mà mãi ăn quá vẫn còn để quên trong ba lô của mình. Hắn lấy ra và rót cho mọi người cùng uống càng làm hai cô bé hoan hô không ngừng.

Sau đó, bọn nó vẫn tiếp tục vừa làm vừa ăn. Huyền Linh nấu ăn, hai cô bé phụ giúp. Tân cũng không ra ngoài nữa mà hắn ở lại sắp xếp đồng chiến lợi phẩm vẫn chất đồng trong góc nhà để chuẩn bị mang về.

Đồng vỏ giáp nặng và cồng kềnh hắn xếp chồng lên nhau và dùng tờ để bó thành mấy bó lớn. Những bó này được nối với nhau hai bó một để có thể quăng lên lưng con Lu cho nó giữ về.

Đồng thịt cũng cần phải xử lý một chút. Hắn xẻo ra thành từng tảng vuông vức, phù hợp để có thể xếp gọn vào trong ba lô của từng đứa, làm sao để lợi dụng không gian một cách triệt

để nhất. Lại dùng khăn sạch lau khô nước thịt thấm ra đi, gói vào trong vài lớp ni lông rồi đút sẵn vào các ba lô cho hợp lí.

Hắn lại xem xét đám hoa lạ, quả lạ và côn trùng lạ mà cả bọn thu thập được hồi ban sáng. Đám này có thể vứt đi. Lúc trước mang theo vì nghĩ rằng đem về khu an toàn thì có thể bán cho quân đội để lấy Dcoin theo dạng thu thập thông tin, khám phá ra giống loài mới. Nhưng cái này thường được thưởng không nhiều, mà khung thưởng dao động lớn, hoàn toàn không đáng giá so với mấy cân thịt Lợn Giáp Gai ngon lành. Mà dù có vứt mẫu vật đi thì chỉ cần có thông tin và hình ảnh chi tiết cũng có thể bán cho quân đội như cũ, chỉ là được thưởng ít hơn khá nhiều mà thôi.

Quay đi ngoảnh lại, thời gian đã đến gần năm giờ chiều. Từ khi tận thế đến bây giờ, bầu trời luôn bị bao phủ bởi một tầng mây xám, và mưa liên tục, thế nên giờ này sắc trời đã khá là u ám. Chỉ qua vài phút, trời liền tối xuống rất nhanh.

Đang mãi mê nấu ăn, bỗng nhiên nhận ra không gian quanh mình đột nhiên trở nên tối tăm khác thường, Huyền Linh liền hốt hoảng quay ra hỏi:

- Anh Tân, có phải chúng ta muộn rồi không...?
- Không sao. – Cũng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, hắn bình thản trả lời: - Muộn quá chúng ta nán lại chỗ này một đêm, ngày mai hẳn về.
- Vậy...
- Cũng không phải là chưa bao giờ qua đêm ngoài dã ngoại. Trước khi đến được khu an toàn, chúng ta chính là vẫn luôn ở ngoài dã ngoại.

Tân trả lời, cũng không nhìn ra bên ngoài nữa mà tập trung lại vào công việc trên tay mình. Huyền Linh thấy hắn nói vậy thì cũng không nhiều chuyện nữa mà quay lại với chảo thịt cuộn là cốt của mình.

Cả lũ vẫn tiếp tục ăn, mặc dù đến giờ phút này thì chỉ còn bé Thương và con Lu là chủ yếu, mấy đứa khác đều tương đối là đầy bụng rồi. Mỗi khi có món mới thì chỉ ăn một vài miếng cho có vị mà thôi, còn lại thì đều là Thương và con Lu giải quyết hết. Nhất là An Nhiên. No bụng, cô bé cũng mất đi sự nhiệt tình như lúc ban đầu mà quay ra bò lên lưng con Lu rồi bám chặt, nằm bẹp người ở trên đó.

Thời gian tiếp tục trôi qua, đến gần năm giờ rưỡi thì Thương ngừng ăn, Huyền Linh cũng thôi không nấu nữa, chỉ còn con Lu là gặm nốt mấy miếng phổi luộc trong cái thau của mình. Tân và An Nhiên đã sắp dọn chỗ nghỉ. Hôm nay là một ngày mệt mỏi, lại vừa ăn no nên cơ thể theo bản năng muốn đi ngủ sớm hơn bình thường.

Cũng không lo lắng lắm về vấn đề an toàn và canh gác, căn nhà này còn khá là nguyên vẹn, cửa chính đã đóng kín và chốt trong, cửa sổ đều có chấn song kim loại. Tân lại dùng tờ để găng mấy cái bẫy, không phải là bẫy sát thương mà là bẫy báo động với ống bơ và bi thép. Thêm vào sự cảnh giác của con Lu nữa. Như vậy là khá an toàn. Nếu có biến gì thì bọn nó cũng dễ dàng phát hiện ra từ sớm, và với cự li năm tầng lầu cao thì cũng dư đủ thời gian để bọn nó làm ra phản ứng rồi.

“Ừ, chắc là đủ rồi...” Tân nghĩ như vậy. Nhưng vào đúng lúc này, con Lu vốn đang vục mặt xuống ăn bỗng nhiên ngừng lại. Nó đứng sững một chỗ còn đôi tai thì vểnh lên khẽ giật. Và rồi như phát hiện ra một điều gì đó, nó bỏ lại thau thức ăn mà chồm về phía cửa sổ, nhìn về một hướng nào đó ở bên dưới và sủa nhẹ.

Thấy vậy, Tân lập tức nhào ra theo nhìn. Và hắn nhìn thấy, từ đằng xa, một đoàn xe ô tô nối đuôi nhau chạy về hướng này. Hai xe bán tải thùng cao và ba xe việt dã, không phải là đoàn xe của quân đội.

Đoàn xe tốc độ rất nhanh, chỉ trong chốc lát nó đã lái đến nơi này. Và ở trên tầng năm quan sát, con người trong mắt Tân co rút một cái khi thấy đoàn xe đó dừng lại đúng trước cửa căn nhà của mình. Hai mắt hắn lập tức nhú lại thành một khe hẹp dài và vết sẹo nơi đuôi mắt trái thì giật lên liên hồi. Cố gắng áp chế nhịp tim đập đang dần dần gia tốc, Tân trầm giọng nói với mấy đứa còn lại:

- Mặc đồ bảo hộ, cầm lấy vũ khí và ba lô đi...

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 157: Tránh

Đoàn xe dừng lại và từ trên đó chạy xuống một đám người. Tân nhìn qua, ước tính phải tầm cỡ trên dưới hai chục người gì đó. Những người này đều là nam giới, quần áo lộn xộn, tác phong nhốn nháo nhưng điều quan trọng nhất là Tân để ý thấy, bọn họ vậy mà lại có súng. Tầm bốn đến năm khẩu AK, cũng có thể là có nhiều hơn nhưng do giấu kĩ nên hắn không nhìn thấy.

Vừa xuống xe, họ liền hô hào, quát tháo và nhanh chóng vây lại cửa chính của căn nhà bọn nó đang ở này.

Tân bắt đầu cảm thấy không ổn rồi. Trước kia hắn cho rằng tòa nhà này là đủ để đảm bảo an toàn cho cả bọn qua đêm, thế nhưng đó chỉ là trong trường hợp kẻ thù là dã thú mà thôi, còn khi là con người thì tình hình lại khác.

Đám người bên dưới tụ tập trước cửa chính một thời gian ngắn là phá được cái khóa then cài cửa từ bên trong của Tân. Từ tận bên trên tầng năm mà dường như hắn vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cửa kéo rê đi trên đường ray thép, và những tiếng quát tháo, tiếng cười ha hả của đám người kia.

Cảm giác bọn họ có thể sẽ chẳng thân thiện một chút nào, mà hắn thì không muốn phải gặp quá nhiều rắc rối, thế nên Tân lập tức kêu mấy cô gái đeo tất cả hành lý và rời khỏi tầng

năm. Đi xuống những tầng dưới, ở đó rộng hơn, hoàn cảnh cũng phức tạp hơn, vậy sẽ có thêm nhiều không gian cho bọn nó thao tác.

Mới vừa xuống đến tầng bốn, Tân đã nghe thấy động tĩnh từ bên dưới vọng lên rất gần rồi. Không có lẽu thêm nữa, hắn dẫn ba mẹ con Huyền Linh và con Lu chui luôn vào trong căn phòng ở tầng đó. Căn phòng này hình như được dùng để làm phòng hội nghị thì phải, cả căn phòng lớn chỉ kê một cái bàn tròn dài, một ít ghế xếp ngả đổ lung tung và rất nhiều tranh ảnh, giấy tờ, biểu đồ, bản kế hoạch treo kín trên tường.

Không dừng lại ở căn phòng đó, Tân kéo mọi người chạy luôn ra ban công. Hắn dự định sẽ tạm nấp ở chỗ này. Cái ban công tuy hơi nhỏ nhưng vẫn đủ không gian cho cả bọn. Tân tạo ra một ít sợi tơ để dính liền hai cánh cửa lại, làm như thể chúng bị mắc kẹt vào nhau. Nếu như người ở bên trong không thực sự quyết tâm thì khi thấy vậy, rất có thể họ sẽ bỏ qua mà không cố gắng kiểm tra nữa. Cửa thủy tinh chịu lực rất dày, có hoa văn nhẵn nhéo và trắng đục, lại thêm việc sắc trời đang trở tối, nếu không để ý nhìn thật kĩ thì cũng sẽ không phát hiện được ra là bên ngoài có người.

Tân ra hiệu cho cả bọn im lặng, cũng trấn an con Lu cho nó thôi không gào gở. Hắn tính trốn tạm ở đây một lúc đã. Đợi tí nữa sắc trời tối hơn, nhóm người kia cũng vào trong tòa nhà hết rồi thì hắn sẽ dùng siêu năng lực tạo ra những sợi tơ dính để cả bọn trực tiếp bò xuống dưới dọc theo bờ tường ngoài. Việc này hắn đã thử mấy lần rồi, những sợi tơ của hắn hoàn toàn có thể làm được. Chỉ là phải đợi một chút nữa đã, nhóm người kia vẫn chưa đi vào trong nhà hết mà vẫn còn vài người vác súng tuần tra xung quanh. Bây giờ mà bò xuống luôn sẽ rất dễ bị phát hiện. Đợi trời tối đã...

Nhóm Tân vừa kịp trốn ra ngoài ban công thì chỉ vài phút sau, động tĩnh từ nhóm người kia đã vang lên ngay bên cạnh rồi. Tiếng bước chân, tiếng xô bàn đẩy ghế, tiếng cười nói, chửi rủa vang lên khắp căn nhà.

Nằm áp sát tai xuống nền đất, Tân có thể nghe thấy tiếng họ lục lọi, kiểm tra ở tầng bên dưới, tiếng mở cửa ban công, tiếng người chửi và tiếng như có thứ gì vỡ vụn. Rồi tiếng mở cửa rất gần, tiếng xô ghế và tiếng xé giấy phát ra ngay từ căn phòng bên cạnh. Sau đó, là cánh cửa mở ra ban công bị người kéo rung lên bần bật.

Con người mắt hơi co rụt lại một cái, Tân hơi nín thở, một tay gờ lên ra hiệu cho mấy cô gái bình tĩnh, giữ vững sự yên lặng. Tay còn lại cũng dùng lực đè đầu con Lu xuống, không cho nó phát ra tiếng, và còn hơi xoa xoa một chút xem như là trấn an.

Cánh cửa run rẩy một lúc thì ngừng, và bên trong phát ra tiếng chửi:

- Đi mẹ! Kẹt bó nó rồi.

- Đâu? Để tao thử xem nào. – Có giọng nói khác đáp lời, và cánh cửa lại một lần nữa rung lên kịch liệt.

- Kẹt thật. – Dùng sức kéo vài phát, giọng nói thứ hai liền thờ ra kết luận.

- Để bỏ gỗ một lỗ ra xem thế nào... - Giọng nói thứ nhất lại lên tiếng.

Nghe thấy vậy, trái tim của Tân và cả nhóm người bên ngoài này đều nảy lên một cái. Nhưng may thay, giọng nói thứ hai đã kịp thời đáp lại:

- Đùng. Cửa kính cường lực đập khó vỡ lắm. Mà không cần thận là đi cả tấm. Đến tối lạnh xuống, không có cửa chắn gió mà mấy thằng trong đội nó lại cho mày ngủ ở đây thì chịu đủ.

- Sợ đeo gì?

- Mày đeo sợ, mày chịu thì tao cũng đeo quan tâm đầu. Nhưng lúc đó là cả mấy thằng chịu chung với mày thì cứ liệu hồn nửa đêm bị trùm chặn ăn đấm đi con ạ.

Có lẽ câu đe dọa đã phát huy tác dụng vì trốn ở bên ngoài hẳn, bọn nó không thấy người bên trong rung cửa nữa và động tĩnh cũng đi xa dần, hướng dần lên tầng năm.

Nằm lặng yên một lúc, đến cuối cùng thì tinh thần vẫn luôn treo cao mới có thể hơi hơi buông xuống, cả bọn đều thở phào ra một tiếng. Thực sự là lúc này, bọn nó chẳng hi vọng đụng phải những người sống sót khác một chút nào.

Từ sau vụ của bé Thương, thực sự là bọn nó đã chẳng còn bao nhiêu niềm tin vào nhân tính của con người trong cái thời mạt thế này nữa. Nhất là khi chênh lệch về nhân số cũng như vũ lực của hai bên đều cách nhau thật xa như thế này. Nhóm người kia rất đông, và họ còn có súng. Trong khi nhóm của Tân thì bốn người một chó và vài con dao găm ngắn choán.

Còn chưa tính đến việc nhóm của bọn nó ngoài con Lu trông còn hằm hỏ có lực uy hiếp ra thì thằng Tân không cao, có cơ bắp nhưng lại không hiện ra về lực lưỡng mà bị giấu hết dưới lớp áo khoác dài. Còn ba cô gái, hai đứa vẫn còn nhỏ, Huyền Linh lại thật là xinh đẹp. Một nhóm như vậy khi nhìn vào rất dễ dàng bị tưởng là miếng mồi ngon. Dù bọn nó thực sự không yếu, nhưng nếu như thế cứ bị người hằm hại, cắn trộm cũng rất là phiền phức, không hay một chút nào.

Lại tính đến cả đồng chiến lợi phẩm bọn nó đang mang theo nữa. Con Lợn Giáp Gai mà bọn nó săn được vô cùng có giá. Thịt lợn, vỏ giáp, gai nhọn và cả viên năng lượng kết tinh, đem đi đổi hoặc để tự sử dụng đều rất ngon lành. Tiền tài động nhân tâm, mà trong cái thời mạt thế không còn luật pháp, không còn trật tự như thế này thì còn dễ làm cho người ta biến tham lam thành tội ác hơn bao giờ hết. Và khi cái điều đó đến, thì dù bọn nó có chủ động bỏ lại đồ vật cũng không chắc đã được thả đi một cách dễ dàng.

Vậy nên Tân chọn cách tránh mặt. Hắn thả đôi đầu với đám thú hoang trong màn đêm thời mạt thế còn hơn, vì khi đó sẽ không có quá nhiều cảnh hằm hại lừa gạt. Và ít nhất là lúc ra tay, tâm lý hắn cũng không phải mang thêm bao nhiêu áp lực.

Tiếp tục trốn ngoài mái hiên tầng bốn, và rất nhanh, động tĩnh từ phía bên trên tầng năm truyền xuống.

- Đi mẹ! Thơm quá...!

- Mùi thức ăn. Có người vừa mới nấu ăn ở chỗ này... Lại còn là thịt!

Bọn nó mới chỉ vừa ngừng nấu ăn lại thôi. Tất cả cửa nẻo lại còn bị đóng kín mít nữa chứ. Thế nên ở bên ngoài sẽ không người thấy gì nhiều nhưng bên trong phòng thì đảm bảo vẫn còn rất là thơm. Tân nằm im, tiếp tục vênh tai lên lắng nghe động tĩnh.

- Nấu thật nhiều... Một đồng rác... - Là một giọng nói khác.

- Đại ca, có một đồng thịt trong bồn tắm. Nhiều lắm!

Dù đã ăn một đồng, lại gói để mang về một đồng nhưng ưu tiên mang đám vỏ giáp về trước nên vẫn còn thừa lại rất nhiều thịt lợn. Đồng thịt thừa đó Tân cũng gói kĩ rồi vứt vào trong bồn tắm. Trời se se lạnh nên có thể giữ được thịt tươi khá lâu và hắn định sau khi về khu an toàn thì sẽ rủ cánh thẳng Hùng đi một chuyến nữa vác nốt về. Chỉ là bây giờ, cái đồng thịt đó đã bị đám người này phát hiện.

Động tĩnh càng lúc càng lớn. Dần dần, càng ngày càng có thêm nhiều người tụ tập lên tầng năm của tòa nhà này.

- Là Lợn Giáp Gai! Bọn này nó sẵn được cả Lợn Giáp Gai!

- Thứ này hiếm mà đắt thôi rồi!

- Sẵn được cũng khó nữa...

Đám người đó phát hiện ra nguồn gốc của đồng thịt, có lẽ là do cả cái đầu lợn còn khá là nguyên vẹn bọn nó bỏ lại cùng.

- Bếp vẫn còn ầm. Bọn nó chắc chắn là chưa đi xa, chỉ loanh quanh khu vực này thôi...

- Đuổi. Một con Lợn Giáp Gai to lắm, mà bỏ thịt lại thế này thì chắc chắn bọn nó còn mang đi rất nhiều.

- Đuổi, đuổi, đuổi...!!!

- Mẹ nó! Mau lên...

- Lẹ lẹ...!!!

Vô số âm thanh vang lên hỗn loạn, đám người đó giống như là sôi trào lên vậy. Và nằm im cảm nhận, Tân thấy động tĩnh cấp tốc lan tỏa, từ trên tầng năm vọt thẳng xuống các tầng bên dưới của tòa nhà này. Hơi neho neho mắt lại một chút, hần nghĩ: “Như vậy thì cũng tốt, bọn người kia di chuyển bớt đi cũng sẽ tạo cơ hội cho nhóm mình thoát khỏi chỗ này.”

Trong đầu Tân đã bắt đầu tưởng tượng ra tiếp theo nên làm thế nào thì đột nhiên, con Lu gãy ra khỏi bàn tay của hần mà ngẩng đầu, nhìn ra phía bên ngoài, sủa nhẹ:

- Gâu!

Giật mình, Tân vội vã đưa mắt theo hướng nhìn của con Lu và ở đó hần thấy... một cái đầu đang thò ra khỏi mái hiên tầng trên, dốc ngược hần xuống dưới và nhìn thẳng vào bọn hần.

Tân sững người, hai mắt tròn lớn còn đồng tử thì co rút lại. Trong khi đó, cái kẻ treo ngược cả người ra bên ngoài lan can kia lại gờ lên một bàn tay, vẫy vẫy với bọn hần:

- Hi!!!

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trực diện

Kẻ lạ mặt đột ngột xuất hiện từ phía bên ngoài mái hiên của tầng năm, và nhóm của Tân thì bại lộ sự hiện diện của mình. Kẻ đó gờ tay chào một câu như đùa giỡn với cả bốn đứa vẫn còn bàng hoàng vì kinh hãi. Rồi không hề cho tụi nó kịp phản ứng lại, kẻ đó liền rút đầu trở về, biến mất khỏi tầm mắt của bọn nó. Và từ trên tầng năm vọng xuống tiếng hô hào:

- Bọn mày ơi! Tầng bốn có người. Bọn nó trốn bên ngoài ban công...!

Theo tiếng hô, toàn bộ cả tòa nhà đều sôi trào lên một lần nữa. Những tiếng la hét hưng phấn, những tiếng chửi thề hòa cùng với tiếng bước chân chạy vội như một làn sóng từ khắp nơi trong tòa nhà này âm ầm chuyển động, cấp tốc hội tụ đến tầng bốn này.

Nghe động tĩnh, đôi mắt Tân ban đầu là tròn lớn, con người co rút lại rồi sau đó lập tức chuyển sang neho chặt, vết sẹo dài nơi đuôi mắt trái thì giãn cuồng giật giật. Cấp tốc hít sâu một hơi rồi nén xuống bụng, hần cưỡng ép để cho tinh thần của mình bình tĩnh lại một chút. Hần phải suy nghĩ. Nhanh!

- Phá cửa.

Hồ nhỏ một tiếng vừa như thông báo, vừa như ra lệnh cho mấy đứa còn lại, Tân quyết định hành động ngay. Cần phải phá cửa, tiến vào bên trong căn phòng. Muốn làm gì thì làm, nhất định phải có đủ không gian hoạt động. Cái ban công bên ngoài này quá nhỏ, khi bị chắn ở đây, bỏ tay bỏ chân bọn nó không thể làm được cái gì, thực lực cũng giảm đi đáng kể. Tân cũng không tin là lớp cửa kính cường lực này đủ rắn chắc để bảo vệ được bọn nó trước đám người bên trong kia. Nếu thực sự quyết tâm thì có thể phá vỡ được nó một cách rất là dễ dàng. Và đừng bao giờ quên là nhóm người đó còn có súng đấy.

Vậy nên liền trước tiên phá cửa, tiến vào bên trong và cố gắng chiếm lĩnh vị trí có lợi cho mình, lí tưởng là chiếm được luôn cửa ra vào căn phòng là tốt nhất.

Rút ra con rìu ngắn, Tân vận dụng nhanh hai đoạn [Phá – Khí] kết hợp với [Trọng – Lực] lực gõ một phát thật mạnh vào cái cửa kính cường lực trước mặt mình. Hần cố ý chọn vị trí góc cửa vì đó là nơi tập trung ứng suất, vị trí dễ dàng bị phá hủy nhất trong cả kết cấu.

Âm thanh va chạm vang lên chói chói, mặt kính bên ngoài lập tức nát vụn nhưng lớp sợi cơ học bên trong lại cứng đầu không chịu vỡ theo. Từ vị trí bị gõ, những vết rạn lan ra như mạng nhện, nhưng cánh cửa vẫn còn đó, nó không có vỡ rơi mất.

Thấy thế, con người mắt Tân lại co rút vào một nhát, trong lòng thì đã điên cuồng chửi rủa thằng chủ cũ của căn nhà này. Hần chửi thằng đó thần kinh không biết nghĩ gì mà lại đi lắp cái loại cửa cường lực chất lượng cao đến mức không hợp thói thường cho một căn nhà dân sinh như thế này. Cái chất lượng này Tân đoán chừng phải đủ sức làm kính chống đạn chứ

chẳng đùa.

Phía bên kia, Huyền Linh cũng dùng con dao găm chặt vào mấy sợi tơ dính cánh cửa, tất nhiên là không ăn thua. Lúc trước, để đảm bảo chắc chắn, hắn đã tạo ra mấy sợi tơ này khá là lớn, phải cỡ gần bằng ngón tay út, và với tính chất vật lí không thua gì tơ nhện, muốn chặt đứt được một sợi tơ có kích cỡ nhưng thế này cũng không phải là việc dễ dàng. Thậm chí, tính dính của sợi tơ vẫn còn nên con dao găm của Huyền Linh còn bị giắt luôn trên đó, kẹt chặt.

Thầm hô không ổn, hắn vung tay, chuẩn bị gõ thêm để cố gắng phá hủy cái cánh cửa này. Nhất định phải vào bên trong kia. Cánh cửa cường lực này có thể làm khó được bọn hắn một cách nhất thời, nhưng Tân không tin nó còn đủ sức để tiếp tục làm khó được đám người họ. Vẫn nên nhớ rằng là bọn họ có súng đấy. Cho dù cửa chống đạn có từ “chống đạn” trong tên nhưng với công nghệ của trước tận thế thì cũng lắm cũng chỉ chống được một vài viên mà thôi, còn nếu mà bị AK sảy cho một lượt thì “chống” gì cũng nát ra như cám hết.

Hít sâu, nén khí, cơ bắp kéo căng để tụ lực, sử dụng thủ pháp cũ, Tân chuẩn bị gõ tiếp thì đúng lúc này:

- Tân...!

Giọng bé Thương vang lên bên cạnh. Sau đó, em vươn tay, chạm nhẹ vào bả vai phải và cơ bắp tay phải của Tân, những nơi đang tụ lực của cánh tay đang cầm rìu.

Còn Tân, hắn chỉ cảm thấy một luồng ấm áp cấp tốc lan tỏa ra từ những nơi Thương chạm vào. Cảm giác giống như là lúc được truyền năng lượng để khôi phục thể lực vậy, nhưng lần này hơi khác. Hai luồng hơi ấm này không nhanh chóng tản đi ra toàn bộ thân thể của hắn mà ngưng tụ lại tại chỗ, sau đó là nóng rực lên, cơ bắp trên bả vai và cả cánh tay đều thoáng phồng lớn lên một lần.

Thoáng cái ngạc nhiên, nhưng không có thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, cảm nhận như có sức mạnh vô tận đang dồn nén trong cánh tay phải của mình, Tân dứt khoát vung mạnh. Con rìu ngắn như hóa thành một tia chớp bổ về phía góc cửa, nơi đã bị hắn gõ một phát lúc trước rồi.

Chát chúa...

Lần này không có cảm giác phản lực nảy bật ra như lần trước nữa, cả một nửa lưỡi rìu đều xuyên qua lớp cửa kính dày. Cảm nhận sức lực vẫn còn lưu lại trong cánh tay phải, Tân tiếp tục vận sức, cơ bắp cả người gồng lên, thực hiện động tác bẻ ngược cán rìu lên bên trên, cạy thật mạnh vào cái lỗ hổng.

- Rắc...

Theo biên độ động tác càng ngày càng lớn của Tân, lỗ hổng cũng mở ra càng ngày càng rộng và những vết rạn cũng thuận thế mà lan ra chẳng chịt trên mặt kính. Rồi như đạt đến một cái điểm giới hạn nào đó, theo một tiếng vang chát chúa, cả tấm cửa kính rung mạnh lên một cái rồi vỡ nát ra thành muôn ngàn khối.

Những miếng kính vụn văng ra tung tóe, rơi xuống đất rồi lại bắn ngược lên trên, trắng xóa một màu. May mắn là cả bọn đều đã mặc quần áo bảo hộ, găng tay, giày cứng, trên đầu cũng là đội mũ bảo hiểm có kính che mặt rồi nên không bị gì. Còn con Lu, nó da dày thịt béo, bộ lông ngắn nhưng trơn mượt và đàn hồi nên mặc kệ mấy miếng thủy tinh vụn bắn lên người mình, lông tóc cũng không có chút tổn hại nào.

- Được...

Tân thở ra một hơi. Hắn cũng lập tức chạy vào trong gian phòng, lòng chỉ hi vọng mình không quá trễ. Mấy cô gái và con chó cũng vội vã theo sau.

Đúng như Tân dự đoán, hắn không kịp để chiếm được cửa phòng, nơi đó đã bắt đầu tràn vào một đồng lớn người. Nhưng vẫn còn may, hắn nhìn thấy đồng ghế xếp bị vứt lung tung và cái bàn tròn hội nghị lớn cũng bị xô lệch ra từng khúc. Cái bàn tròn dài này không phải là một thể mà là do mấy khối lớn ghép lại mà thành. Và có lẽ cái tình trạng xộc xệch này chính là do mấy người kiểm tra lục soát lúc trước tạo ra, bây giờ lại vô tình giúp Tân tranh thủ được một chút thời gian quý giá. Đồng hỗn độn cản lại giữa phòng, lệch nhiều về phía cửa, và nó cũng thuận tiện cản lại bước tiến của những người bên ngoài.

Tân nhìn lướt qua một lượt, nhanh chóng đánh giá tình hình. Có khoảng bốn, năm người đã vào được trong phòng và có hai người đã bắt đầu leo lên đồng bàn ghế hỗn độn để chuẩn bị vọt sang bên này. Hơi thoáng thở ra một chút khi không thấy có người mang súng, Tân giờ chân, đạp thật mạnh vào một khối bàn lớn nằm ngay trước mặt mình.

Khối bàn bị đá trúng lập tức bay đi, kéo theo một chuỗi âm thanh lết kết khi ma sát với sàn nhà. Nó hướng thẳng đến những người ở phía đối diện mà tới, rồi sau khi vượt qua một khoảng cách không lấy gì làm dài, nó va một cú thật mạnh vào cái đồng hỗn độn phía bên đó.

- Ầm...!

- A!

- Mẹ nó!

Cùng với tiếng vang lớn khi khối bàn va chạm là tiếng la hét, chửi rủa của mấy người phía bên kia. Hai người đã leo lên đồng bàn ghế còn trực tiếp bị dọa cho nhảy ngược trở về. Những người còn lại cũng giật mình sùng sốt, sau đó họ nhao nhao giờ vũ khí trong tay lên khua khoáng loạn xạ, còn gỗ đập, chát chém linh tinh vào đồng bàn ghế và tranh treo tường. Tất nhiên là cũng không quên chửi bới.

- Mẹ mày! Muốn chết rồi...!

- Xông lên anh em, chơi chết nó!

- Bớ chặt chết mày! *** cả mấy con điểm kia nữa...

Mặt Tân lạnh xuống. Không thể để cho đám người kia tiếp tục càn rờ hơn nữa vì càng dễ như vậy thì khí thế của họ càng tăng, khi đạt đến nhân số nhất định và cảm xúc đủ kích động, họ có thể sẽ nổi điên và tấn công bọn hắn không màng sống chết. Thế nên, Tân quyết định sẽ ra tay trước.

Tay phải cầm rìu đưa về phía sau một chút, Tân hơi vào tư thế. Rồi sau một khắc tụ lực, hắn vung tay, đập thẳng con rìu về phía đám người kia.

- A!!!

Có tiếng ai đó hét lên. Cả đám người lập tức hoảng loạn, nháo nhào. Có mấy người còn kịp thời ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu. Có lẽ họ quá bất ngờ khi trong cái tình cảnh như thế này mà Tân vẫn quyết định chủ động tấn công.

- Oành...!

Con rìu bay cực nhanh, nhưng Tân không có ý định trực tiếp giết người, hắn chỉ muốn uy hiếp. Thế nên, mục tiêu của hắn là cái bàn sắt đang trước đám người đó.

Lực ném đủ lớn, lưới riu chém phập vào mép bàn, ngập sâu một nửa. Mấy người gần đó về mặt kinh hãi, liên tục lùi về phía sau. Tần âm thầm giật tay, cũng điều khiển cho siêu năng lực thu ngắn sợi tơ gắn trên cán riu với lòng bàn tay phải lại. Sợi tơ này Tần làm rất mảnh, lại gần như trong suốt, nên trong ánh mắt kinh hãi của nhóm người đối diện, nó giống như là con riu tự động bay trở lại bàn tay của hắn vậy.

- Siêu năng lực...?!

- Mẹ nó! Là siêu năng lực!

- Cái gì...?

- Con riu tự bay về!

- Thế đó nào...?!

Nhóm người đó càng trở lên nhốn nháo, lần này trong sự thô tục, điên cuồng còn lẫn vào một tia sợ hãi, hoảng loạn.

“Được.” Thầm nói trong lòng, đây chính là cái hiệu quả mà Tần mong muốn. Đã không tránh né được thì phải bày ra sức mạnh, thể hiện ra cái về mình rất là khó chơi, có như thế thì mới có cơ hội để cả nhóm an toàn thoát ra khỏi chỗ này.

Ở đằng sau Tần, Huyền Linh cũng kích hoạt siêu năng lực. Những mảnh giáp xương cấp tốc mọc ra, từ mười đầu ngón tay lan tràn lên đến hai bả vai mới dừng lại. Trong lúc mọc, một vài mảnh cạnh xương hơi nhô lên một chút còn phá vỡ hai cái tay áo dài khiến cho nó rách ra tung tóe, hơi hơi lộ ra lớp vỏ giáp trắng, hầm hố bên trong. Đây là hiệu ứng khi Huyền Linh kích hoạt siêu năng lực một cách cấp tốc tạo thành. Bình thường nó là hiệu ứng xấu khi thường xuyên làm hỏng trang phục của cô, nhưng bây giờ nó lại làm cho siêu năng lực của cô biểu hiện ra một hình ảnh rất là dữ dằn, hiệu quả uy hiếp càng tốt hơn bình thường một chút.

Nắm chặt hai con dao găm, Huyền Linh chủ động lùi lại đằng sau một bước, đảm bảo chốt chặn sau lưng của cả nhóm.

An Nhiên tất nhiên cũng kích hoạt siêu năng lực. Chỉ là siêu năng lực của em không biểu hiện ra bên ngoài nhiều. Chỉ thấy trong lòng bàn tay cô bé lập tức nhiều ra vài viên hạt nhỏ, có màu đỏ, cũng có cả màu xanh. Tay trái cầm chắc cây ná, tay phải nạp đạn và kéo cựa, nhắm chuẩn về hướng đám người kia.

Thương đứng cạnh An Nhiên và ngay đằng sau lưng Tần. Hai tay em giữ chặt tấm khiên phản lực và siêu năng lực điều khiển cho dòng năng lượng hội tụ lại, chuẩn bị sẵn sàng để truyền cho bất cứ người nào.

Không chỉ mấy đứa con người, con Lu cũng vậy. Nó chồm người dậy, bốn chân dạn ra, con mắt độc nhất nhìn về phía đối diện hung ác, dữ dằn. Nó nhếch mép để lộ ra hai hàm răng to dài nhọn hoắt, lông tóc toàn thân dựng lên và...

Rút gào.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Lừa gạt

Cả nhóm Tần giống như một con sâu róm bị chạm vào lập tức xù lông lên, phát tán mùi vị nguy hiểm ra bốn phía.

Nhóm người kia tất nhiên là hoảng loạn. Trong thời gian ngắn bọn họ mới có năm, sáu người tụ tập được tới chỗ này, và có vẻ như tất cả đều là người bình thường, không thức tỉnh siêu năng lực, và cũng không có súng.

Nếu bây giờ mà mấy đứa nhóm Tần quả quyết lao lên tấn công thì có lẽ bọn họ sẽ bị giết một cách rất nhanh. Nhưng tất nhiên, đến lúc đó giữa hai nhóm người sẽ trở thành không chết không thôi. Và trong cái tình cảnh đó thì Tần không dám chắc rằng tất cả thành viên của nhóm mình đều có thể được an toàn. Thế nên, bọn nó thể hiện sức mạnh của mình, bày ra răng nanh và móng vuốt nhưng sẽ tạm thời không tấn công.

Tần nghĩ, nếu thủ lĩnh phía bên kia thực sự lí trí thì khi thấy bọn nó bày ra sức mạnh như thế này rồi cũng sẽ không dễ dàng hạ lệnh tấn công đâu. Bọn nó có ít nhất có hai người mang siêu năng lực trực tiếp thể hiện ra ngoài. Còn có cả một con Lu không lồ và dữ tợn nữa. Nếu ép bọn nó quá, bọn nó điên lên cắn lại thì nhóm người bên kia cũng sẽ thiệt hại tương đối nặng nề. Mà trong cái thời mạt thế nguy cơ tứ phía như thế này, khi bị tổn thương quá mức chẳng khác nào viết một nửa tên mình lên giấy báo tử rồi.

Để một người sống được ở cái thời mạt thế này, không phải là liều mạng, mà là cẩn thận, thậm chí có thể nói là sợ chết cũng không sai chút nào. Và là thủ lĩnh của một đoàn đội thì càng phải thấu hiểu sâu sắc cái từ “Cẩn thận” đó. Thà tránh mà an toàn, còn hơn chiến mà thương vong. Vì khi chiến dù có đánh thắng mà bị thương nghiêm trọng thì cũng là thua rồi. Thắng một trận đánh nhau, thua cả cuộc chiến sinh tồn, nghĩ nó không đáng.

Bởi vì chắc rằng như thế, nên sau khi xù lông, xòe móng vuốt, Tần liền giơ tay ra hiệu cho mấy đứa còn lại bình tĩnh đừng vọng động. Bản thân cũng vận dụng [Dưỡng – Khí] để cho đầu óc luôn tỉnh táo, cẩn thận quan sát phản ứng của nhóm người đối diện và cũng âm thầm tích lũy sức mạnh vào trong các bộ cơ, để phòng cho bất cứ tình huống đột phát nào có thể xảy ra.

Không dừng lại ở đó, Tân cũng lặng lẽ chuyển đổi tư thế cơ thể của mình từ sẵn sàng công kích đến thế phòng thủ.

Hai chân hấn một trước một sau, xuống tấn đứng vững trải trên nền nhà. Cả người hơi khom xuống để hạ thấp trọng tâm, cũng là tạo thế dễ xúc lực lấy dả, gia tốc cho động tác phát lực khi cần thiết.

Vai phải đưa về phía trước, tay phải thì cầm theo chiếc rìu ngắn hoãn ngang ngực, khuỷu tay và cẳng tay hơi nâng lên che mặt. Cái động tác này vừa giúp hấn đồng thời bảo vệ vị trí cổ và mặt, nâng cao khuỷu tay lên một chút còn bảo vệ được cả đầu, cũng là để có thể nhanh chóng chém hoặc ném rìu ra tấn công kẻ thù.

Tay trái cũng không nhàn rỗi. Tân buông thõng nó xuống cạnh người. Âm thầm gấn một sợi tơ cực mảnh vào cán con dao găm, sau đó hấn buông tay. Nhả dài sợi tơ ra một chút và để cho con dao găm lơ lửng giữa không trung, cách bàn tay hơn chục phân một ít.

Chú ý quan sát phản ứng của những người phía bên kia, Tân thấy khi mình thả con dao ra, tất cả bọn họ đều vô thức trợn lớn mắt ra một chút, một vài người mặt tái hấn đi và nhiều người con hơi run rẩy.

“Thành công!?” thầm nghĩ trong đầu, ánh mắt Tân hơi biến hóa một chút rồi lại nhanh chóng khôi phục trở lại bình thường. Động tác nhỏ của hấn có vẻ như có hiệu quả. Với sợi tơ cực mảnh và gấn như trong suốt, rất khó để có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hấn đang cố gắng ngụy trang siêu năng lực của mình thành một dạng khác. Một dạng siêu năng lực cực kì mạnh trong chiến đấu, đó là không chế vật thể.

Mười mấy ngày qua ở trong khu an toàn, có thời gian, có điều kiện, Tân cũng tranh thủ tìm hiểu được rất nhiều thứ hay ho, hữu ích. Và các dạng siêu năng lực cũng là một trong số đó. Siêu năng lực của mỗi người thức tỉnh một cách ngẫu nhiên và cũng rất đa dạng. Theo thời gian sưu tập tư liệu và thống kê, bên quân đội trong khu an toàn chia ra thành mấy loại lớn.

Loại thứ nhất là loại biến hình. Là biến đổi hình thái cơ thể để thu được khả năng siêu phàm. Huyền Linh chính là dạng năng lực này.

Loại thứ hai là loại cường hóa. Là sự gia tăng cường hóa một hoặc một vài hay thậm chí là toàn bộ đặc tính vốn có của cơ thể vượt quá giới hạn thông thường để lên tới mức siêu phàm. Con Lu có thể được phân vào dạng này, là cường hóa kích thước, vĩnh viễn không lớn.

Loại thứ ba là loại năng lượng. Là khả năng điều khiển được các dạng năng lượng như lửa, điện, hơi lạnh, vân vân... Siêu năng lực của Thương có thể được phân vào dạng này. Trường hợp của em là điều khiển trực tiếp dòng năng lượng sinh học thuần túy, hoặc huyền diệu hơn có thể gọi là “sinh mệnh lực”.

Siêu năng lực của Tân và của cả An Nhiên thì đều có thể phân vào một loại gọi là tạo tác. Là đánh đổi một thứ gì đó để tạo ra một loại đồ vật cụ thể nào đó. Cái hệ này bao trùm rất lớn, cũng có rất nhiều dạng thể hiện, công dụng cũng như uy lực cực kì khác nhau. Thêm một điều nữa là sau rất nhiều lần thể hiện, Tân nghĩ siêu năng lực của An Nhiên cũng không chỉ đơn giản là như thế này.

Còn một loại lớn nữa đó là loại tinh thần. Là các loại siêu năng lực diễn biến ra từ các loại suy nghĩ, nhận thức, hay ý chí, cảm xúc, các phạm trù có thể quy về tinh thần. Năng lực dự cảm tai ương của Trâm chính là thuộc về dạng này.

Tất nhiên, còn có một số loại siêu năng lực hết sức đặc biệt mà không thể quy nó về mấy loại lớn kể trên, hay cũng có một số siêu năng lực thuộc về dạng đan xen song hệ hoặc ba hệ.

Tất cả các loại siêu năng lực đều không phân mạnh yếu, hữu dụng hay không mà chỉ là cường độ khác nhau và cách vận dụng của người sở hữu mà thôi. Thế nhưng, ở trên đời, cứ hễ là có tồn tại là có so sánh. Hệ tạo tác là đông đảo nhất và có nhiều siêu năng lực được ghi nhận là cường độ yếu nhất và khó vận dụng nhất nên bị coi là tầm thường nhất. Hệ biến hình là ấn tượng nhất. Hệ cường hóa là bạo lực nhất. Hệ năng lượng là có mức độ ảnh hưởng cao nhất. Và hệ tinh thần là huyền ảo và đáng sợ nhất.

Hầu hết mọi loại siêu năng lực trong hệ tinh thần đều có khả năng ứng dụng rất mạnh vào trong mọi lĩnh vực. Nó cũng rất khó để lí giải nên nếu bị sử dụng để tấn công thì cũng rất khó lòng phòng bị và khắc chế. Thế nên hiện tại, Tân đang cố gắng ngụy trang siêu năng lực của mình thành một loại siêu năng lực có tính công kích mạnh nhất trong hệ tinh thần. Siêu năng lực điều khiển vật thể.

Thông qua suy nghĩ để điều khiển vật thể tự do di chuyển trong không gian. Trong chiến đấu, đây là một loại năng lực cực kì đáng sợ. Điều này đã được chứng minh trong thực chiến rồi. Mặc kệ rằng cường độ của nó có yếu đến đâu, nâng được vật thể nhỏ cỡ nào hay là tầm hoạt động hạn chế bao nhiêu thì nó đều đáng sợ, nhất là khi chiến đấu với con người. Cứ thử nghĩ mà xem, yếu thì cũng có thể điều khiển được một cây kim đi, tầm hoạt động không được năm mét thì cũng phải được ba mét đi. Nếu đối thủ là một con quái vật khổng lồ thì thật không đáng nói, nhưng dùng để đối phó với con người mọi chuyện liền khác hoàn toàn. Kẻ thù có thể chết lúc nào cũng không biết.

Siêu năng lực tinh thần điều khiển vật thể đáng sợ là vậy. Mà theo như những gì Tân vừa biểu hiện ra thì có vẻ như cường độ siêu năng lực của hấn cũng không yếu như vậy. Quả đáp rìu rồi thu lại tay phải xa năm, bảy mét có thừa, thế nên dự đoán cần thận bảo thủ tầm hoạt động cũng phải tầm mười mét. Lại tính đến trọng lượng, con rìu lúc này, con dao găm lúc này, nếu mà hấn thực sự điều khiển được chúng bay lung tung trong không khí thì dù không thể phá đá bổ tường được cũng có thể chọc cái lưng bụng bất cứ người bình thường nào đi.

Thế nên, nhìn liếc qua và nghĩ nhanh một cái, mấy người phía bên kia thực sự là sợ hãi. Họ cứng rần dừng lại, những câu chửi thề thô tục đã vọt ra đến cửa miệng rồi cũng bị cưỡng ép nuốt ngược vào. Họ còn không dám quay đầu chạy. Mấy người đã leo dờ lên đồng bàn ghế rồi còn chết lặng cả đi, tiếp tục leo lên không được mà xoay người leo xuống cũng không xong. Cả căn phòng bỗng nhiên tĩnh lại một cách dị thường.

Mấy người trong phòng không dám xông lên, cũng không dám bỏ chạy. Những người bên ngoài lại không rõ tình hình. Thế là người ở bên trong thì cản cửa, người ở bên ngoài vẫn cố gắng chen vào. Tiếng chửi bới lập tức vang lên, lần này hỗn loạn là từ bên ngoài cánh cửa.

Tình hình tạm thời khá là có lợi cho nhóm của Tân. Chỉ cần lực uy hiếp đầy đủ, bọn nó càng có nhiều điều kiện để thoát khỏi nơi này hơn.

Sự hỗn loạn phía bên ngoài cũng không diễn ra quá lâu. Có tiếng quát tháo loáng thoáng vang lên và tình hình rất nhanh liền ổn định lại. Sau đó là vài tiếng kêu hoảng hốt giật mình, mấy người đứng gần cửa đột ngột bị lôi ra ngoài. Khung cửa được giải phóng và ngay sau đó là một nòng súng AK chĩa vào.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mọc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Bỏ và chạy

Khi nhìn thấy cái nòng súng, dù biết trước nhưng tinh thần của Tần vẫn hơi chấn động một chút, ánh mắt nhanh chóng ngưng tụ, tập trung quan sát cửa ra vào.

Bê súng đi vào là một người thanh niên, tóc nhuộm vàng hoe, phong cách ăn mặc không khác gì những người trước là mấy. Cậu ta cúi đầu đi vào, vẻ mặt hằm hằm lườm sâu nhóm của Tần. Chĩa súng, lên đạn, rồi bạo lực xô mấy người bên cạnh ra mà đi vào một góc.

Sau cậu thanh niên tóc vàng có thêm một người ôm súng nữa. Cũng rất trẻ, tóc nhuộm xanh. Cũng vẻ mặt hằm hằm lườm và đi vào một góc khác. Bây giờ Tần mới kịp để ý rằng tất cả những người ở nhóm bên kia hầu hết đều còn rất trẻ. Ban nãy khẩn trương và biểu lộ của bọn họ đều rất là hung ác, dữ tợn nên hắn có chút không nhận ra. Có người mặt còn non choẹt, cơ thể cũng nhỏ, Tần đoán chắc chưa hết tuổi vị thành niên. Rất nhiều người nhuộm tóc, trên cơ thể, quần áo đeo theo phụ kiện và thi thoảng còn quần vải chằng vì lí do gì cả.

Nhận ra điều này khiến cho tâm tình của hắn càng hạ xuống thấp hơn. Trẻ vị thành niên có thể sức mạnh thể chất còn chưa phát triển hoàn toàn nhưng một khi điên lên chúng còn càng đáng sợ hơn nữa. Chúng thiếu mất một phần lí trí và chín chắn của một người lớn thực sự và từng trải đời. Nếu thủ lĩnh của chúng cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên thì Tần không chắc được những tính toán của mình còn có bao nhiêu phần đảm bảo nữa. Thăm mong là không phải đi vì ít nhiều gì lũ trẻ này cũng sống được đến tận bây giờ, không có một thủ lĩnh thực sự chính chắn, cẩn thận là không thể được.

Không bắt Tần phải đợi lâu, ngay sau hai cậu thanh niên ôm súng, một người nữa đi vào trong căn phòng. Vừa mới liếc mắt nhìn, Tần đã cảm thấy người này khác hẳn so với phần còn lại. Đây thực sự là một người đàn ông trưởng thành.

Cao tầm mét bảy, mét tám, thân thể khôi ngô, những khối cơ bắp căng phồng dưới lớp áo lót xanh màu lính bó chặt vào người. Bên dưới là quần bộ đội màu rằn ri và kết thúc là một đôi giày vải kiểu lính cũng màu rằn ri nốt. Trang phục cực gọn gàng, khuôn mặt cũng già dặn với cằm vuông, mặt chữ điền, tóc húi cua và một vết râu quai nón lơ mờ nổi từ cằm lên ria mép.

Người đàn ông đó đi vào trong phòng, nhìn lướt qua phía bên mình một chút rồi mới đưa ánh mắt đến chỗ nhóm Tần. Tần có thể dễ dàng cảm nhận được mỗi khi ông ta liếc đến ai thì người đó đều hơi run rẩy.

Ánh mắt của ông ta hơi ngưng tụ lại khi quét đến con dao găm đang lơ lửng bên dưới bàn tay trái của hắn. Thấy thế, Tần liền chậm rãi thu sợi tơ lại, tạo ra hiệu ứng như thể con dao bị hút vào lòng bàn tay. Không chỉ tăng thêm một lần lừa gạt mà hắn cũng sợ mảnh khõe của mình bị nhìn ra. Thủ lĩnh của một nhóm người rất có thể có siêu năng lực, không may bị nhận ra trò lừa gạt thì lúc đó hắn sẽ rất khó lắm.

Người đàn ông đó nheo mắt nhìn chăm chăm vào Tần. Hắn cũng không thể yếu thế nên liền hơi cúi đầu xuống và trợn mắt lên lườm lại. Giăng co vài giây thì lại có thêm một người nữa đi vào trong gian phòng hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Người này là một gã to con, ước chừng phải mét chín có hơn. Cũng cơ bắp lực lưỡng, đầu trọc và ánh mắt thì cực kì hung ác. Hắn ta không mặc áo lót, chỉ khoác một chiếc áo khoác dài, phanh rộng hai bên vạt áo ra để lộ một khoảng lớn nơi bụng, ngực và đôi vai trần. Điều đáng nói nhất là ở những mảng da thịt lộ ra đó là in hằn vô số vết sẹo bong đỏ au. Chúng lan lên cả cổ, cả một bên gò má và cả đầu của hắn ta nữa.

Hai mắt hơi hoa lên một thoáng, Tần có cảm giác như đồng sẹo bong trên người gã kia những hóa thành từng cụm lửa thực sự vậy. Chúng nhúc nhích, chuyển động, lan tràn trên da người đàn ông. Vết sẹo dài bên dưới khoe mắt trái hơi giật lên, Tần giật mình, âm thầm cắn chặt răng và mười đầu ngón chân cũng bám mạnh xuống dưới kích thích cho tinh thần tỉnh táo lại.

Siêu năng lực.

Đó chắc chắn là siêu năng lực. Không cần thận một cái thì suýt chút nữa hắn có thể đã trúng chiêu rồi. Ánh mắt ngưng tụ lại, hắn cũng giậm mạnh chân để phát ra một tiếng ầm lớn, tạo động tĩnh để làm giật mình nếu đứa nào đã bị trúng chiêu.

Phía bên đối diện, gã to con cười nhạt một tiếng rồi khoanh tay, hứng thú đứng nhìn. Đám sẹo bong hình như vẫn còn nhảy múa, giống như ngọn lửa.

Cùng lúc đó, bên ngoài mái hiên cũng vang lên tiếng động.

Huyền Linh lập tức quay người lại đề phòng. Con Lu cũng ngoái đầu về phía sau, gầm gừ đe dọa.

Tần không dám quay lại xem. Nhưng hắn nhanh ý nghiêng mặt lườm riu cho hình ảnh phản chiếu hiện lên trên lưỡi thép bóng. Cấp tốc liếc mắt xuống nhìn thoáng qua, hình ảnh hơi lơ mờ, vịn vẹo nhưng hắn vẫn có thể nhận ra một bóng người đang leo xuống từ tầng trên. Bám vào chút cạnh gờ và hoa văn ít ỏi, bóng người đó giống như con thạch sùng với một cái đuôi dài, trực tiếp treo ngược trên trần nhà và bò dần vào bên trong. Cùng với đó là tiếng cười khằng khặc.

Bị vậy rồi. Phía đối diện có hai khẩu AK và ít nhất ba người có siêu năng lực. Tần phải chuẩn bị tâm lí cho tình huống xấu nhất. Nếu bây giờ xảy ra xung đột thì hiển nhiên nhóm của hắn sẽ yếu thế hơn, không chỉ là về vũ khí mà còn về việc lực lượng hai bên chênh lệch. Dựa vào tình hình hiện tại, hắn bắt đầu tính xem làm sao để giảm thiểu tối đa tổn thương của nhóm mình. Nhìn thẳng về phía đối thủ, ánh mắt Tần dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ở phía bên kia, người đàn ông mặc quân trang có vẻ là thủ lĩnh cũng lặng im đánh giá bọn nó. Gã to con thì bắt đầu chỉ huy đám lâu la dọn dẹp đồng bàn ghế cản đường.

Tần nhìn tất cả diễn ra ở trong mắt nhưng hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ở cái thời điểm nhạy cảm như thế này chỉ cần có một cử động vô ý nào đó thôi cũng có thể trở thành môi dẫn lửa, thiếu trụi tất cả mọi người trong căn phòng này. Cũng chỉ là một đồng vật cản thấp bé tầm thường mà thôi, đối với những kẻ có siêu năng lực, một khi ra tay đánh nhau thì thật không cần được.

Đồng bàn ghế cản trở cũng không nhiều, mặc dù mấy kẻ bị sai đi ra dọn dẹp đều run như cây sậy nhưng tốc độ cũng rất nhanh. Không mất bao lâu, căn phòng liền trở nên thoáng dang gọn gàng. Bàn ghế bị dọn trực tiếp ra ngoài, mang đi đâu không rõ.

Thế là giữa hai bên thực sự không còn gì ngăn cách. Đám người đó liền ép lên một chút. Cũng có càng ngày càng nhiều người chui vào hơn nhưng có vẻ đều là người bình thường. Vào rất đông nhưng không dám tiến lên quá cao mà đều núp sau lưng thủ lĩnh và gã to con. Nói đùa, người có siêu năng lực đánh nhau, người thường trốn được kĩ bao nhiêu thì trốn kĩ bấy nhiêu. Mặc dù nếu mà có lệnh xông lên thì có sự nỡ nang cũng phải nhắm mắt xông lên thật đấy, nhưng hiện tại vẫn còn chưa có lệnh mà.

Áp lực dần dần đè ngược lên Tần và cả nhóm. Bọn nó cũng không thể lùi lại, đằng sau đã không có đường. Mà vẫn còn một kẻ thức tỉnh nữa vẫn luôn ở phía sau rình mò đây.

Chậm rãi hít một hơi thật dài, cả cơ thể cũng âm thầm đổi thế. Tần tích tụ lực cho một đòn tấn công chớp nhoáng. Nếu đã nhất định phải đánh thì hắn sẽ dồn hết toàn lực ngay từ đầu, đánh một cú thật đau cho kẻ địch trở tay không kịp, lấy lợi thế ngay khi giao chiến bắt đầu.

Bốn đứa còn lại cũng không khác biệt. Thương đề khiến, Huyền Linh siết chặt dao găm, An Nhiên có thể thả tay ra bắn viên đạn nổ đi bất cứ lúc nào. Còn con Lu thì co người lại, không còn nhe răng gầm gừ nữa nhưng ánh mắt của nó càng trở nên khiếp người.

Căng thẳng lên đến cực điểm. Đúng lúc Tần chuẩn bị phá thế, tấn công thì thủ lĩnh nhóm người kia giơ tay ra hiệu ngừng lại. Vẫn không rời mắt khỏi nhóm Tần, ông ta mở miệng, giọng nói trầm trầm, lạnh ngắt:

- Bỏ ba lô lại, bọn mày có thể rút.

Hơi khe khẽ thờ ra một chút, nhưng vẫn giữ tư thế và tụ lực trong cơ bắp, Tần ngược mắt lên lườm, sự nghi ngờ hiện lên rõ rệt. Ở phía sau, Huyền Linh mím môi, không kim chế được phát ra một tiếng ừm tức tưởi.

- Tao chỉ nói một lần.

Gã đàn ông lại lên tiếng. Cùng lúc, hắn ta cũng gồng mình, những sợi gân thô to như rễ cây nổi lên chằng chịt trên hai cánh tay trần.

Không thể yếu thế, Tần cũng chuyển thân, vung tay. Con riu bay ra ngoài nhưng không phải là bỏ về phía đối diện mà hắn kéo sợi tơ cho nó lượn một vòng quanh cơ thể rồi thu lại bàn tay theo sự rút ngắn của sợi tơ về.

Thờ ra một hơi, vẫn nhìn chòng chọc vào đối phương, Tần trực tiếp tháo chốt quai đeo cho cái ba lô của mình rơi xuống đất. Cũng ra lệnh cho mấy cô gái bỏ ba lô theo mình. Cả hai cái gói vỏ giáp của con Lợn Giáp Gai trên lưng con Lu cũng bị Huyền Linh gỡ xuống.

Bỏ lại, mặc dù tiếc thật đấy nhưng mạng quan trọng hơn nhiều.

Tần cũng không lo việc mình sẽ bị tập kích sau khi đã bỏ đồ. Lúc bọn nó còn đeo một đồng hành lí nặng cồng kềnh còn không tấn công thì thôi, ai đòi lại để bọn nó bỏ gánh nặng xuống, toàn thân nhẹ nhàng mới đánh bao giờ.

Nhưng luôn đề phòng là vẫn cực kì cần thiết. Bọn nó bỏ ba lô chứ không có bỏ vũ khí. Vẫn giữ nguyên tư thế đề phòng, Tần hát cảm về phía cửa ra. Lần này, không cần phải đợi thủ lĩnh ra lệnh, gã to con đã vung tay, hô hào:

- Bọn mày, tránh ra. Dẹp gọn sang một bên. Thằng này, nhanh chân chạy xuống bảo bọn bên dưới tránh đường.

Hồ xong, hắn quay lại cười với nhóm Tần, rồi cũng cùng với thủ lĩnh tránh về một phía bên cạnh phòng. Thủ lĩnh đã hành động rồi thì đám lâu la còn lại cũng lập tức làm theo, thế là một con đường trống khá là rộng rãi liền xuất hiện.

Đề lên mười hai thành cảnh giác, Tần dẫn cả nhóm xuyên qua, cũng để con Lu đi giật lùi đằng sau đoạn hậu. Ra khỏi căn phòng, bên ngoài cũng không có cản đường, có lẽ là tác dụng của chân chạy đi thông báo lúc này.

Vẫn giữ vững tinh thần, Tần bước xuống cái cầu thang xoay tròn đã không có một ai, dần dần tăng tốc độ, cấp tốc thoát đi khỏi chỗ này.

Đằng sau, từ trong căn phòng tầng bốn vẫn phát ra tiếng cười đuổi theo:

- Khằng khặc...!!!

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Ác ý

Cấp tốc nhưng vẫn không quên cẩn thận, Tần dẫn cả bọn nhanh chóng thoát đi khỏi tòa nhà này. Quá trình rất thuận lợi bởi vì cả cái cầu thang dài đã không có một ai. Tần có thể loáng thoáng cảm nhận thấy có mấy người lên lút nấp sau mấy cánh cửa phòng khép hờ cạnh cầu thang, nhưng may mắn là không có kẻ ngu ngốc nào lao ra chặn đường bọn hắn cả.

Bên dưới đại sảnh nơi tầng một cũng có mấy người, nhưng họ đều chủ động tránh đường cho nhóm Tần đi qua.

Chạy hẳn ra khỏi tòa nhà, thần kinh của hắn mới hơi hòa hoãn lại một chút. Mặc dù bên ngoài này vẫn có người, thậm chí còn có đến hai, ba người ôm súng chĩa về phía bọn nó đề phòng, nhưng theo Tần thì tình hình thế này đã là rất khá. Miễn là ra được đến bên ngoài, có không gian rộng lớn hơn là bọn nó cũng có thể thực hiện được rất nhiều thao tác. Cũng rất dễ dàng để đột phá rút lui chứ không phải là bị vây chết như khi còn ở bên trong nhà nữa.

Mà ra được đến bên ngoài này khi không nhận bất kì sự cản trở nào, điều đó cũng đồng nghĩa với việc nhóm người kia nhiều khả năng là thực sự đã thả cho bọn nó đi.

Thế này rất tốt, Tần không muốn phải đánh một trận chiến vô nghĩa một chút nào, nhất là khi nó còn có khả năng khá cao sẽ tổn thương lên những thành viên nhóm của mình.

Hít sâu một ngụm không khí thoáng đãng, lành lạnh vào trong phổi, Tân dần mấy đũa còn lại hướng về phía một con hẻm tối tăm gần đó mà đi vào. Lần này không cần phải chạy nhanh nữa, bọn nó đi với tốc độ bình thường thôi. Vừa đi còn vừa phải đề phòng phía sau lưng nữa vì những lúc như thế này thì càng phải cẩn thận hơn. Tâm lý của những kẻ cầm súng rất thích bắn vào những mục tiêu đang bỏ chạy đưa lưng về phía mình. Mặc dù trong trường hợp này thì Tân nghĩ khả năng đó khá thấp nhưng không có gì là tuyệt đối cả. Khả năng thấp là vẫn có thể xảy ra. Tân vẫn tin vào sự cẩn thận của mình hơn là hi vọng về nhân phẩm và sự thương hại của kẻ thù.

Đào con Lu lên đầu dò đường và dẫn đội, Tân tụt xuống cuối cùng, giữ vị trí đoạn hậu. Tập trung phần lớn sự chú ý về phía đằng sau, Tân cảnh giác quan sát mọi động tĩnh có thể xảy ra bất ngờ.

Trời lờ mờ tối, nhưng với đôi mắt đã qua biến dị, điều đó không ảnh hưởng đến Tân quá nhiều, ngoại trừ màu sắc không được tốt lắm ra thì hình dáng của mọi thứ vẫn còn hết sức rõ ràng. Và Tân quan sát thấy, nhóm người bên kia cũng thực sự không để ý đến nhóm mình nhiều nữa. Họ chỉ để lại vài người cầm súng đề phòng, và vài người còn quan sát từ trên tầng cao ra thì còn lại đều ai vào việc đấy. Cả một nhóm người đồng bạn bù lu bù loa lên và ngôi nhà năm tầng đã có đôi phần u ám lập tức trở lên nhộn nhịp.

Họ đốt lửa để lấy ánh sáng ở mỗi tầng. Họ chuyển rất nhiều những túi hàng lớn và dụng cụ từ trên mấy chiếc xe ô tô vào trong nhà. Và họ còn lôi từ trên một chiếc xe bán tải thùng cao xuống bốn, năm người con gái.

Bản thân vẫn chưa đi quá xa, và với thị lực siêu tốt của mình, Tân chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấy rất rõ ràng. Cảm nhận đầu tiên của hắn là “đẹp”. Cả năm cô gái đều khá xinh xắn và còn rất trẻ. Nhưng khi nhìn lại một lần nữa, Tân để ý thấy cả năm người bọn họ đều về mặt phờ phạc, mái tóc lộn xộn còn ánh mắt thì tan rã. Cả năm đều không mặc quần dài, điều này là cực kì bất thường với những người sinh tồn thời mạt thế. Hầu hết họ chỉ mặc độc một chiếc áo, để lộ ra từng đoạn bắp đùi trắng ngần và thậm chí là cả mông.

Tân giật nảy người. Và cho đến khi hắn nhìn thấy những vết bầm mờ nhạt loáng thoáng trên những mảng da thịt lộ ra của những người con gái, và cả cái thái độ của nhóm người xung quanh đối với họ nữa, hắn chợt hiểu ra một điều.

“Mẹ ***...!!!”

Hai nắm tay vô thức siết chặt lại và cả đôi vai đều không kiềm chế được mà run lên lay lay, hắn cắn răng, thầm chửi trong lòng. Cảm giác như có thứ gì đó đột ngột nghiêng ngửa ứ lại trong lồng ngực vậy và một sự buồn bực không nói được lên lời cuộn trào toàn cơ thể. Tân cường chế hít sâu, cổ họng run bắn bật...

Hắn... không làm được gì!

Trong cái tình cảnh này, hắn... bất lực!

Miền cưỡng thu hồi lại ánh mắt của mình, Tân theo cả nhóm chui đầu vào trong con hẻm tối. Cơ bắp vẫn còn giật lên từng đợt, Tân hít sâu để cho đầu óc tỉnh táo lại. Mặc dù cảm giác rất là khó chịu nhưng vẫn phải thăm than một câu xin lỗi, hắn bây giờ không phải một mình, hắn cũng có những người cần bảo vệ. Không thể vì một chút cảm xúc của bản thân mà đẩy cả nhóm vào trong nguy hiểm được. Thế nên...

“Thật xin lỗi!”

“Sáng mai... Sáng mai mình nhất định sẽ quay lại một lần” Tân tự nói với bản thân. Hắn không biết người khác như thế nào, nhưng riêng bản thân hắn, khi nhìn thấy những cảnh như thế hắn cảm thấy rất là khó chịu. Mặc dù biết là trong thời mạt thế, nhân tính thật không đáng một đồng. Hắn cũng không bảo mình là vĩ nhân, là thánh mẫu, có thể lập nên chí nguyện vĩ đại, cứu thế, cứu đời cái gì. Nhưng hắn có thể khẳng định được rằng mình là “người” chứ không phải là “con”.

Sinh ra là “người”, lớn lên là “người”, chết đi cũng là “người”.

Nếu bảo hắn chỉ đơn giản để sống liền có thể vứt bỏ đi mọi thứ, hắn không làm được. Bản thân của hắn không cho phép. Võ tâm của hắn cũng không cho phép.

Để giữ được phần “người” Tân sẵn sàng giúp đỡ miễn là nó nằm trong khả năng của mình. Thậm chí, Tân còn tự cân nhắc trong lòng rằng, cho dù việc đó có vượt quá khả năng, có nguy hiểm đến tính mạng thì hắn cũng sẽ thử, miễn là hắn cảm thấy nó đáng để hắn làm như vậy.

“Ha ha...!” âm thầm cười tự giễu, bản thân cũng cảm thấy rằng mình hơi ngu ngốc. Nhưng mà có hề gì, hắn chính là một con người như vậy.

Lấn vào trong góc khuất để tránh khỏi tầm nhìn từ tòa nhà năm tầng trước đó, cũng xác định chắc chắn rằng không bị bám theo, Tân lập tức thúc giục cả bọn tăng nhanh tốc độ.

Hắn trở lại vị trí dẫn đầu. Huyền Linh tụt xuống đoạn hậu. Còn con Lu, nó tạm thời bị phong làm thú cưỡi. Tân nhắc An Nhiên và cả Thương lên lưng con chó lớn. Không có yên cương, nhưng mà có lớp áo vải bó và một đồng dây đai thắt quanh người con Lu nên cũng rất thuận tiện để hai cô bé bám vào mà nằm rạp người trên đó. Như vậy có thể làm cho tốc độ di chuyển của cả nhóm sẽ tăng lên. Bản thân con Lu cũng không quan trọng gì với chút phụ tải tăng thêm ý ới này.

Chạy.

Hướng về phía khu an toàn mà chạy.

Tân còn có ý chuyên chọn đường nhỏ và đông đồ nát mà đi, mặc dù tốc độ chậm đi đôi chút, di chuyển vòng vèo một chút nhưng tránh được việc bị đuổi theo bằng xe ô tô. Còn chạy bộ, hắn tự tin mình không lưu lại bao nhiêu dấu vết rõ ràng, muốn truy tung và đuổi theo thì không chắc đã bắt kịp được với tốc độ của bọn hắn.

Sắc trời càng ngày càng tối, bóng đêm sắp sửa hàng lâm xuống nơi này.

...

Quay ngược trở lại một chút, khi nhóm của Tân vừa lao ra khỏi căn phòng nơi tầng bốn và chạy xuống cầu thang thì ở trong phòng...

Không thấy đánh nhau, lũ đàn em đều lên lút thở phào một hơi. Mặc dù luôn tự nhận mình là tàn nhẫn, một đám liều mạng, thậm chí là điên cuồng, nhưng tất nhiên không có ai là thiếu năng hoặc là bị điên thực sự cả.

Đánh nhau đúng là hưng phấn thật đấy, nhưng cũng phải tùy trường hợp thì mới được. Những cái lúc đánh nhau mà là bắt nạt những kẻ yếu thế, những con mồi cô độc đáng thương thì sướng lắm, càng có thể kích thích cho cái sự tàn nhẫn, cái khoái cảm tội ác ấy phóng đại lên nhiều lần. Nhưng cũng có những lúc đánh nhau đơn thuần là chịu tội. Giống như cái lúc vừa rồi vậy. Đám người kia đúng là ít người, đúng là yếu thế hơn thật đấy, nhưng mà họ lại là người có siêu năng lực. Người có siêu năng lực đánh nhau, đám người thường như bọn hắn chạy láo nháo xung quanh lỡ không may bị cuốn vào thì chỉ có chết. Chết thật đấy chứ không có đùa.

Thế nên không đánh nhau là chuyện tốt. Có muốn đánh nhau thì cũng kéo nhau ra ngoài mà đánh. Người có siêu năng lực đánh nhau, tốt nhất là không liên quan gì đến bọn người thường. Đó là suy nghĩ chung của hầu hết những thằng đàn em ở bên trong căn phòng này. Tận thế vừa mới bắt đầu, pháp luật và đạo đức mới đổ vỡ không lâu, bọn nó như những con ngựa mới được thoát cương, chưa hướng thụ được bao nhiêu mà đã chết một cách cực kì thảm nhĩ thì ai muốn.

Suy nghĩ để trong đầu, trước mặt mấy thằng đội thì dừng nên nói ra những thứ như thế này. Không đánh nhau thì vẫn phải tiếp tục làm việc. Kê địch đi rồi ai lại về vị trí của người đấy, canh phòng tuần tra, lục lọi dọn dẹp, đập phá... vân vân. Tự động quay trở về vị trí công tác hoặc bị gã to con ra lệnh cho đi làm cái gì, cả đám người liền tản đi. Rất nhanh, cả căn phòng lớn chỉ còn lại có ba tên đội trưởng và hai thằng đàn em ôm súng cảnh vệ đứng trong góc nhà.

- Khắc khắc...! Ông anh lại thả bọn nó đi thật chứ... - Buồng người xuống từ trên trần nhà, một tên vừa cười, vừa nhăn nhó nói.

Tên này chính là kẻ đã phát hiện ra nhóm của Tân, cũng là kẻ bò ngược từ bên ngoài mái hiên vào, uy hiếp phía sau lưng cả bọn. Hắn có một cơ thể nhỏ thó, nhưng mức độ biến đổi lại cực kì cao. Khi vừa nhìn vào, điểm bắt mắt nhất chính là một cái đuôi thịt to và dài, cực kì linh hoạt ve vẩy ở phía sau người. Tiếp đến là hai chân, nó không thẳng như của người bình thường mà gấp khúc như chân thú. Hai tay cũng dài so với tỉ lệ cơ thể người và móng vuốt ngắn mọc lên trên mười đầu ngón tay. Thậm chí là cả xương sọ cũng biến đổi, phần miệng và mũi đều kéo nở ra một chút. Vành tai trên cũng biến nhọn và hơi dài. Một kẻ thức tỉnh năng lực hệ biến hình, hóa thú. Và với biểu hiện cùng với thời gian thì chắc chắn là thuộc dạng vĩnh viễn biến hình, vĩnh viễn duy trì trạng thái biến đổi như thế này.

Gã to con không để ý đến tên hóa thú mà chỉ đi đạo tụi đàn em làm việc. Chỉ còn lại ông mặc đồ lính quay ra híp mắt nhìn chăm chú vào tên hóa thú.

- Khắc khắc...! – Vẫn giữ cái điệu bộ nhăn nhó, tên hóa thú đi vài bước, tiến tới gần một bên cửa sổ mà ngó đầu ra, neho mắt nhìn nhóm Tân chạy vào trong con hẻm tối, miệng tiếp tục nói: - Bọn nó bỏ lại mấy ba lô thịt lợn, nhưng đéo biết có còn giấu thứ gì quý hơn ở trên người. Ông cũng biết Lợn Giáp Gai có thể có kết tinh năng lượng đấy...

- Con chó kia cũng được. Lâu lắm rồi tôi cũng chưa được miếng thịt chó nào vào mồm. Ông anh không phải là bọn chó quyền đấy chứ...? Chắc chắn, nghĩ lại đã thấy thèm rồi! Tôi cược con đó phải nạc đến tận bì.

- Lại còn mấy con bé kia nữa chứ. Chà...!!! Dáng người thật là nuột. Mùi cũng thật là thơm...! Dừng bảo với tôi là ông anh không có muốn. Mấy con hàng của chúng ta nát như cả ra rồi, tôi chán vứt cho tụi đàn em chơi... Khắc khắc!!!

Gã đàn ông mặc áo lính vẫn luôn trầm mặt, nghe tay hóa thú nói, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng. Một chút sọi gân và mạch máu nổi lên trên trán, ông ta quay người, bước ra khỏi phòng:

- Muốn làm cái gì thì làm, đừng có làm trước mặt tao.

Tay hóa thú cũng ngoảnh miệng cười, sau đó không chút do dự mà buông mình ra khỏi ban công:

- Khắc khắc...! Thích bỏ mẹ ra còn cứ cố ra về làm cái đéo gì...

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Tập kích

Nhảy ra khỏi ban công tầng bốn, tên hóa thú dùng cả tay cả chân và cả cái đuôi dài để trèo xuống, tốc độ rất nhanh và động tác cực kì linh hoạt. Khi đi ngang qua các tầng bên dưới, thỉnh thoảng hắn sẽ dừng lại để gọi người. Và khi đã đặt chân xuống đến mặt đất rồi thì chẳng bao lâu sau liền có một nhóm nhỏ bảy, tám người nữa tụ tập lại.

Chọn lấy năm thằng đàn em khỏe mạnh và thân tín nhất, hắn ra lệnh cho bọn nó chuẩn bị vũ khí, công cụ để đi săn. Ưu tiên hành trang gọn nhẹ, thuận tiện để di chuyển nhanh chóng. Mang đi toàn bộ ba khẩu súng bắn thuốc mê của cả đội và thù thêm cả hai khẩu AK nữa. Tên hóa thú lập tức dẫn theo bọn đàn em chui vào trong con hẻm tối mà nhóm Tân vừa mới chạy vào lúc này.

Trong sắc trời u ám, khuôn mặt của hắn và cả năm tên đàn em đều toát ra vẻ hưng phấn, điên cuồng. Hơi ngửa mặt lên một chút và đưa mũi về đằng trước hít hít như đánh hơi, đôi con ngươi có đồng tử dẹt đứng của hắn cũng hơi lóe lên trong bóng tối:

- Chà!!! Thật là thơm...! Khắc khắc...!

...

Mở ra tốc độ di chuyển thật nhanh một thời gian, Tân cảm thấy khoảng cách tương đối ổn rồi liền để cho hai cô bé từ trên lưng con Lu xuống. Trời càng ngày càng tối, và di chuyển bên ngoài vùng hoang dã sẽ càng lúc càng không an toàn. Bây giờ, bọn nó cần khả năng chiến đấu và tính cơ động của con Lu hơn là một phương tiện di chuyển đơn giản.

Thoát khỏi ràng buộc trên lưng, con Lu liền lập tức chạy ra cánh giới vòng ngoài. Chạy lên chạy xuống, mũi đánh hơi tám hướng, tai nghe ngóng bốn phương, nó sẽ đảm nhiệm mọi vị trí, từ trinh sát phía trước, đến căn hậu phía sau, từ bọc hai bên cánh đến cơ động chi viện cho bất kì vị trí chiến đấu nào. Chỉ cần vẫn còn thấy sự hăng hái, tinh thần của con chó lớn, mọi người đều yên tâm hơn rất nhiều.

Vừa đi, Tân vừa nhẩm tính, suy nghĩ chuyện xảy ra lúc vừa rồi. Không thể không nói, hôm nay tụi nó tổn thất nặng nề. Bỏ lại hơn trăm cân thịt lợn chất lượng cao, nguyên bộ vỏ giáp ngoài có giá trị lớn, lại còn cả một đồng hành trang nguyên bản của tụi nó nữa. Tất cả đều là thiệt hại.

May mắn là viên kết tinh năng lượng hắn cẩn thận giữ ở trên người nên bây giờ vẫn còn. Còn có cả hơn chục cây gai nhọn hắn giấu ở thắt lưng nữa. Hai thứ này đem về khu an toàn đổi cho quân đội thì coi như là chuyển đi này cũng có thu hoạch.

Và nếu tính cẩn thận ra thì cái bữa ăn no thỏa thích của bọn nó cũng có giá trị cao không kém. Thịt Lợn Giáp Gai không những hết sức thơm ngon mà nó còn có giá trị dinh dưỡng cực kì cao nữa. Ăn được no và đặc biệt là ăn những loại thực phẩm mới, cao năng lượng như thế này là có tác dụng đến việc gia tăng thể chất và cả cường độ của siêu năng lực. Nếu là người bình thường còn có khả năng đề cao cơ hội thức tỉnh nữa. Điều này là đã được chứng minh qua thực tế và cũng được cả sở nghiên cứu của quân đội trong khu an toàn xác nhận rồi.

Với một bữa ăn lớn như thế này, trước tạm thời không đề cập đến ba đứa Tân, Huyền Linh và An Nhiên thu được lợi bao nhiêu, chỉ tính riêng việc để bé Thương tích lũy một lượng cực lớn năng lượng dự phòng, và con Lu ăn được căng đầy bụng là rất tốt rồi.

Bé Thương chỉ cần có đủ năng lượng, em có thể liên tục khôi phục thể lực và cường hóa tạm thời cho đồng đội, còn có thể cấp tốc chữa lành vết thương. Nếu mà sử dụng tốt hoàn toàn có thể đề cả chiến cuộc lật kèo.

Còn con Lu. Nó thì chỉ cần có ăn là sẽ liên tục phát triển cơ thể. Cơ thể càng lớn thì nó cũng càng mạnh. Mặc dù tốc độ lớn lên của nó không còn nhanh chóng như lúc ban đầu nhưng nó vẫn chậm rãi lớn lên tiếp. Và thay vì gia tăng kích thước một cách đơn thuần, nó cũng phát triển thiên về hướng càng ngày càng rắn chắc. Cơ bắp càng ngày càng ngưng kết, da lông trở nên khó mà xuyên thủng và xương cốt cũng biến thành cứng cỏi vô cùng.

Suy nghĩ được và mất, tổng kết lại thu hoạch của cả một ngày, Tân cũng thuận tiện tính toán xem tiếp theo mình sẽ làm gì.

Trước tiên là cứ phải về đến khu an toàn đã, đã ngoại ban đêm quá là nguy hiểm cho mấy cô gái và cho cả chính bản thân mình. Đêm nay chắc là sẽ phải nghỉ ngơi vì bọn nó cần tiêu hóa bớt thức ăn và cả thu hoạch còn lại của chuyến đi này. Đến tầm rạng sáng khoảng ba hoặc bốn giờ, Tân nghĩ mình sẽ phải quay lại cái chỗ đó một chuyến.

Bình thường hẳn không thích phiền phức. Chỉ cần mọi người an toàn, chấp nhận bỏ đồng thịt lợn lại cũng được, mạng sống là quan trọng hơn. Mà hoang dã mệnh mông chắc gì ngày sau đã gặp lại, nên một số thứ nếu là có thể bỏ qua được thì hẳn cũng sẽ không quan tâm lắm. Nhưng một vài thứ hẳn nhìn thấy lúc cuối cùng khiến cho hẳn phải bận tâm.

Thương hại có, đau xót có, mà có càng nhiều hơn một chút thì là một loại tín niệm trong lòng. Tân biết, tận thế hàng lâm, nhân tính đứng trước sinh tử tồn vong hẳn không đáng một đồng. Thế nhưng, nếu chỉ đơn giản như thế thì con người có khác quái gì con vật. Mà con vật như con Lu nó còn có tình cảm hơn con người, vậy thì khác nào người sống không bằng chó...

Khe khẽ thở dài, nếu cái thế giới này khốn nạn, ai ai cũng là “con” thì ít nhất hẳn muốn mình có thể giữ lại một chút “người”.

“Hiện tại ta cố gắng một chút vì người. Đến khi nào đó mà bạn bè, người thân của ta, thậm chí là chính ta gặp phải điều tương tự, ta có quyền hi vọng ai đó cũng sẽ giống như ta bây giờ. Còn nếu bây giờ ta không làm gì, thì sẽ thật không có gì cả. Đến lúc cơ nhỡ, dùng hi vọng có ai giúp đỡ, bởi vì bản thân cũng tự ngấm lại chính mình, cảm thấy có đáng? Sống quá ích kỉ thì đừng mong có bất kì ai hào phóng với mình.”

Tân tính sẽ đi một mình thôi. Đây là quyết định của cá nhân, không nên kéo mấy cô gái vào trong rắc rối cùng mình. Mang theo con Lu đi là được. Hẳn tính toán, tầm thời gian đó là lúc con người ta mệt mỏi và dễ lơ là cảnh giác nhất. Chuẩn bị nhiều một ít đồ, cũng không phải là không có cơ hội cứu người.

Cả bọn chạy chậm giữa vùng phế tích. Những ngôi nhà hoang vắng và đồng đồ nát đtan xen bốn phía. Vô số cây cối chen nhau mọc lên tươi tốt như rừng. Sắc trời chập tối phủ lên những mảng đen xám, u ám vô cùng.

Mặt trời lặn xuống nhưng cũng không có nghĩa là vạn vật đều nghỉ ngơi. Rất nhiều loài sinh vật đều chọn trời tối làm thời gian hoạt động của mình. Thế nên, vùng hoang dã liền trở nên nhộn nhịp hơn rất nhiều lần buổi sáng, tiếng côn trùng gáy, tiếng chim kêu, tiếng thú gào vang lên khắp chốn. Trong cái hoàn cảnh này, cả nhóm bọn nó bắt buộc phải giảm tốc độ xuống một chút để đề cao sự cảnh giác của mình.

Bọn nó đã đi được khá xa rồi. Mặc dù phải đi đường vòng vèo một chút nhưng Tân đoán chắc là cũng sắp đến được vành đai an toàn. Đến được đó thì bọn nó có thể dựa vào điểm trước chòi canh và con đường đã được quân đội dọn dẹp ra để di chuyển tiếp. Nơi đó có tồn tại trật tự, nên hệ số an toàn cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều.

Đứng trên đỉnh của một đồng đồ nát khá cao, tầm mắt nơi này rất tốt, và với thị lực nhìn được trong bóng tối của mình, Tân có thể đưa mắt đi thật xa. Ở giữa một mảnh cây lá chập chùng, hẳn nhìn thấy một cái tháp canh thật cao tỏa ra ánh đèn như một ngọn hải đăng trong đêm tối vậy. Nhìn lá cờ đỏ sao năm cánh vàng bay phấp phới trong gió đêm, Tân thoáng cười một cái, trong lòng cũng nhẹ thò ra.

Điểm trước chòi canh đây rồi. Nếu đi nhanh thì chỉ tầm nửa tiếng nữa là bọn nó sẽ đến được. Nhảy xuống khỏi đồng đồ nát, Tân động viên cả nhóm tiếp tục lên đường.

Mấy cô gái đã liên tục di chuyển với tốc độ cao và tâm lí căng thẳng nên đều đã hơi rịn ra một tầng mồ hôi mịn trên trán, nghe Tân nói thế liền có tình thần hẳn. Lấy hơi một chút rồi lại tiếp tục đi chuyển cùng, theo sát từng bước chân.

Sắc trời càng tối hơn một chút, lúc này chỉ có Tân và Thương là còn có thể nhìn rõ được mọi thứ thôi, con Lu là chó nên không tính, còn hai mẹ con Huyền Linh, An Nhiên đã không thể nào nhìn thấy rõ được đường đi phía trước rồi. Huyền Linh đi đoạn hậu chỉ có thể bám sát theo bóng lưng của Tân mà cố gắng bắt kịp. May mắn là có con Lu luôn chạy quần lại phía đằng sau mới khiến cho tâm tình của cô an tâm hơn một chút.

Tiếng lá cây xào xạc hòa cùng với tiếng bước chân. Tân không hiểu tại sao trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất là dị thường. Mọi thứ rõ ràng vẫn ổn và đang tiến triển hết sức thuận lợi nhưng hẳn lại thấy có một chút bất an vô cớ, cảm giác bứt rứt trong người. Giống như là đi về một mình buổi tối trên con đường vắng vậy, rõ ràng không có gì nhưng cảm giác lại thấy khó chịu, bất an.

Đột nhiên, vết sẹo dài nơi đuôi mắt trái của hẳn hơi giật lên. Và cùng lúc đó, con Lu đang chạy bên cạnh cũng dừng lại. Nó hạ thấp người, bốn chân đứng dạng ra, đầu hướng về một phía nào đó đằng sau và:

- RÍT GÀO...!!!

- Phup phup phup.

Cùng với tiếng gào của con Lu là mấy tiếng bật hơi vang lên nhẹ bẫng.

Con Lu chồm lên, chắn trước người Tân. Lập tức, cả vai và eo của nó bị một thứ giống như là mũi phi tiêu có hình hơi bầu dục với phần kim nhọn đâm vào.

Không chỉ con Lu bị bắn. Ở phía cuối đoàn, Huyền Linh cũng chỉ kịp rên lên một tiếng rồi gục ngã.

Hai cô bé con vẫn còn bàng hoàng chưa kịp nhận thức được tình hình đột ngột biến đổi xung quanh. Còn Tân, hẳn đã trợn to mắt lên, đồng tử thất lại, cả người phát lực lao về phía hai cô bé, miệng cũng hét to:

- Nằm xuống!!!

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mọc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Phản công

“Chúng ta bị tập kích” đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Tần.

“Súng bắn thuốc mê?” đây là ý nghĩ tiếp theo, dù vẫn không mấy lạc quan nhưng ít ra thì Huyền Linh cũng không thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Kịp thời phản ứng, Tần đã nhanh chóng chạy tới ẩn đầu hai cô bé con xuống đất. Bản thân hắn cũng nằm rạp xuống luôn. Đối phó với những thủ đoạn tấn công viễn trình thì đây chính là cách đơn giản mà hiệu quả nhất. Y như rằng, chỉ vài giây sau lại có mấy tiếng bật hơi vang lên và nền đất bên cạnh bọn nó đều hơi nảy lên một phát vì bị cái gì bắn trúng.

Huyền Linh bất tỉnh, Thương đã bỏ lại để truyền năng lượng nhưng có vẻ không hiệu quả. Huyền Linh vẫn không thể tỉnh lại còn Thương thì chán nản lắc đầu. Thấy vậy, Tần thầm hô một câu không ớn. Thế này thì bọn nó không thể lợi dụng năng lực trị liệu và bom thể lực của Thương để lật kèo được rồi. Phải thật là cẩn thận vì nếu lỡ dính một đòn thôi là cũng sẽ mất đi năng lực chiến đấu ngay lập tức.

Tần lại chợt nhớ đến con Lu cũng bị trúng đạn, mà lại còn là hai phát vì nó đã đỡ hộ mình. Hắn cuống quýt quay đầu lại xem thì thấy con Lu đã lắc lắc đầu, lạng choạng bò dậy. Thăm thò ra một hơi, có lẽ liều thuốc mê chưa đủ mạnh để đánh gục được con chó đã qua biến dị khổng lồ này. Nhưng cũng không có nghĩa là thuốc mê hoàn toàn vô hiệu, Tần nhìn thấy chân con Lu hơi run rẩy và ánh mắt thì dao động, mịt mờ.

Không thể để con Lu bị dính thêm đạn thuốc mê nữa vì nếu cả nó cũng gục rồi thì chiến lực của cả nhóm sẽ hạ xuống cực thấp. Tần vội vàng quát nhẹ, cũng giờ tay ép xuống ra hiệu cho con Lu cũng nằm bò xuống giống mình.

Con chó thông minh hiểu ý chủ ngay. Nó không cố gắng đứng dậy nữa mà nằm rạp người, ép bụng xuống sát đất. Sau đó thì vừa đánh hơi, vừa lết đến chỗ Tần.

Tần cũng không nằm im tại chỗ mà trườn đi chỗ khác. Hắn lén lút bò vào nắp sau một bức tường đỏ. Con Lu cũng bò tới nơi. Tần lần tay nhỏ hai mũi đạn gây mê ra khỏi người nó. Sau đó ôm đầu, xoa cổ nó mấy cái để trấn an rồi hắn mới thì thầm ra lệnh:

- Nghe... Hướng nào?

Con Lu giật giật đôi tai dựng đứng trên đỉnh đầu, sau đó nó hơi nghiêng cổ lên nghe ngóng một chút rồi đưa mõm hầy hầy về một hướng. Tần thầm khen một câu “hay lắm!”. Trời nhập nhèm tối và có rất nhiều vật che chắn nên ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến thị lực của hắn. Hắn chỉ có thể xác định được đại khái rằng kẻ tấn công mình đến từ hướng đằng sau thông qua đường đạn bắn mà thôi, còn lại thì chịu. Trong hoàn cảnh này, thính giác nhạy bén và khả năng đánh hơi của con Lu phát huy ra tác dụng lớn hơn nhiều.

Nghe ngóng thêm một chút nữa, con Lu tiếp tục chỉ ra ba phương hướng khác. Vậy là Tần xác định được kẻ địch có ít nhất là bốn người, và từ mỗi loạt bắn thì có thể có ba khẩu súng gây mê. Kẻ địch đông người, vị trí lại phân tán, khá là bất lợi cho ý đồ phản công của hắn. Nhưng vẫn có một điểm có thể lợi dụng đó là súng gây mê là dạng súng hơi. Ở Việt Nam thì cái thứ này không có nhiều, nó là dụng cụ bị quản chế, người bình thường mà tàng trữ sẽ bị coi là trái pháp luật. Thế nên sẽ cực kì hiếm có đồ xịn mà chủ yếu đều là đồ tự chế. Mà đồ tự chế thì chất lượng luôn luôn là một câu hỏi lớn.

Dạng súng hơi thì tầm bắn sẽ không được xa, nhất là cấu tạo hình dáng của viên đạn gây mê này nữa. Ngắm bắn xa quá đường đạn sẽ bị lệch đi. Thậm chí là bản thân viên đạn tự xoay tròn trong không khí cũng sẽ khiến cho mũi kim không còn hướng về phía trước nữa, dù có bắn trúng mục tiêu cũng có nhiều khả năng không dính thuốc. Thế nên để cho chắc trúng, kẻ tập kích bắt buộc phải tiến vào cự li dưới 30 mét hoặc xa nhất là dưới 50 mét là cùng.

Với cái cự li đó, Tần có thể áp sát được một cách cực kì nhanh chóng chỉ bằng một lần bộc phát. Biết được phương hướng, đoán được cự li, vậy là đã đủ điều kiện để cho hắn tổ chức một lượt phản công rồi. Cái hắn cần bây giờ là một cơ hội.

Lắng tai nghe, Tần cũng có thể nghe thấy được những tiếng lá cây xào xạc. Kẻ địch đang di chuyển. Có lẽ không áp sát nhưng chúng đang phân tán ra hai bên cánh, ý đồ vây lấy cả nhóm Tần vào giữa. Như vậy thì không ổn, một khi bị vây bốn xung quanh thì không chỉ bị chặn mất đường lui mà khi phát động phản công hắn cũng sẽ bị kẻ địch công kích lại từ rất nhiều phương hướng, nguy cơ trúng đòn cao, rất khó lòng phòng thủ. Vậy nên không thể chờ đợi thêm được nữa, hắn phải quyết định hành động ngay.

Tần quay ra nhìn hai cô bé một chút. Thương đã bò đến bên cạnh người mình còn An Nhiên đã bò đến bên cạnh mẹ. Cô bé không đủ sức để lôi kéo mẹ của mình đến chỗ khác trốn, nhưng cơ thể của em rất nhỏ, hoàn toàn có thể nép sát vào người Huyền Linh mà rất khó bị nhận ra. Vậy cũng ổn.

Tần bảo Thương truyền thêm một ít năng lượng cho con Lu tỉnh táo hơn một chút, cũng truyền cho hắn một chút năng lượng để dự phòng. Còn An Nhiên thì đã tạo ra vài viên hạt nổ và nấp vào cái nà cao su, sẵn sàng bắn đi bất cứ lúc nào.

Hơi gạt đầu, Tần chỉ về một hướng ra hiệu cho An Nhiên tấn công về hướng đó, còn bản thân thì cũng chuẩn bị sẵn sàng. Hắn giơ một tay lên, ba ngón tay xòe ra và gấp dần từng ngón lại.

Ba.

Hai.

Một.

Ba ngón tay vừa thu lại hết thì cũng là lúc An Nhiên vùng mình, nhô dậy. Mấy viên hạt nổ được nạp hết vào cái ná và bắn ra cùng một lượt.

- Phiu... Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mấy tiếng nổ liên tiếp đột ngột vang lên. Mấy cụm lửa nhỏ bùng lên, trong chớp mắt liền rọi sáng một khoảng không gian xung quanh mình.

Bốn phía xung quanh vang lên vài tiếng hô hoảng hốt, nhưng có lẽ là mấy vụ nổ không trúng bất kì ai nên tất cả chỉ có vậy. Tân tranh thủ thời gian trực tiếp ghi nhớ vị trí của mấy tiếng hô đó.

Bắn xong, An Nhiên liền vội vã co người lại, nhưng vẫn không kịp. Vài tiếng bật hơi lập tức vang lên và một viên đạn trong số đó bắn trúng vai cô bé. Em ngã xuống, bất tỉnh mà không kịp rên một tiếng.

“Cơ hội...!” âm thầm gào thét, Tân lập tức vồ vào người con Lu một phát. Cả hai đồng thời phát lực, từ vị trí nằm rạp dưới đất mà bắn người lên, phóng thẳng về phía kẻ thù. Mỗi đứa đều lao về một hướng khác nhau, kẻ địch khá đông nên bọn nó phải chia ra để chiến đấu, phân tán hóa lực của đối phương.

- Nhanh...

Mấy khẩu súng hơi bắn thuốc mê này sau mỗi loạt bắn thì lại phải mất mấy giây để lên đạn lại, đây chính là khoảng trống để Tân lợi dụng thực hiện đợt phản công của mình. Mở ra toàn bộ tốc độ của bản thân, Tân giống như một con thú hoang nhảy xổ vào con mồi của mình.

- A...!

Kẻ bị Tân nhắm đến rõ ràng hoảng loạn. Hắn bối rối thao tác khẩu súng hơi trong tay mà loay hoay thế nào cũng không nạp được viên đạn mới vào nòng. Chỉ đúng vài giây, Tân đã lao đến rất gần, rất gần. Không thể giữ bình tĩnh được nữa, kẻ đó quay người, bỏ chạy.

Cự li bị rút ngắn một cách kịch liệt, khi còn cách kẻ địch không đến mười mét nữa, Tân vung tay, một cây gai nhọn đã được chuẩn bị từ trước bay vút đi.

- Phập...

Trúng vai. Kẻ địch chạy loạn choạng thêm vài bước nữa rồi ngã dúi dụi vào trong một bụi cây. Tân vói tay ra đằng sau thất lưng rút rìu, hắn cũng không ngại việc kết liễu kẻ thù.

Ở một phương hướng khác, con Lu còn nhanh hơn Tân một bước. Mặc dù không có thủ đoạn công kích từ xa, nhưng mà nó có đến những bốn chân, cộng với thể lực lớn nên tốc độ nhanh vô cùng. Kẻ địch bị nó nhắm tới thì đã sớm hoảng sợ mà vút khẩu súng bắn hơi đi bỏ chạy. Nhưng làm sao mà thoát được, chỉ bằng mấy cái bật người, nó lập tức bắt kịp và há cái mồm lớn tua tủa răng nhọn ra mà táp xuống.

- Ngòam...

Táp hụt.

Không biết là do linh tính mách báo hay là do may mắn mà kẻ bị con Lu đuổi bỗng nhiên khụy người xuống, mặc dù ngã lăn lông lốc nhưng tránh thoát được cú táp trí mạng của con chó không lồ. Thế nhưng, việc này cũng chỉ cứu được hắn nhất thời mà thôi. Bị ngã, mất khả năng chạy trốn, con Lu chỉ cần quay lại là chắc chắn sẽ bị giết không thể nghi ngờ. Nó chuyển thân, vừa chuẩn bị bỏ nhào thì...

- Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...

- Ầgggg...!

Một loạt tiếng súng đứng lúc vang lên, từng chuỗi hoa lửa nổ rộ giữa không gian u ám. Đầu đạn rơi xuống dưới đất, va vào bờ tường vung lên từng mảng bụi vụn, bắn ra tung tóe. Đầu đạn còn găm cả vào người con Lu. Động năng to lớn đều làm cho cả cơ thể khổng lồ của nó bị đẩy lùi lại. Bị đau bất ngờ, con Lu phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi không thể không bỏ qua cho con con ngay trước mặt mà chuyển thân, chạy vòng quanh né đạn.

Ở phía bên kia, khi nghe thấy tiếng súng vang lên Tân đã giật mình một cái, hơi có chút lơ nhịp. Nhưng không thể phân tâm, hắn cắn răng, xiết chặt cán rìu trong tay mà lao về phía đối thủ của mình. Kẻ đó sau khi ngã vào trong lùm cây thì đã vùng lên gậy dựa, dùng cả tay và chân vừa bò vừa cào, lăn lóc hướng ra ngoài, ý đồ chạy trốn khỏi sự truy sát của hắn.

Tân quyết không bỏ qua. Tay phải hắn cầm rìu giơ lên cao quá đầu, chỉ cần đến cự li thích hợp là hắn sẽ lập tức ném ra, kết liễu kẻ thù. Tốc độ chạy của hắn rất nhanh, cự li giữa hai bên liên tục bị thu hẹp và...

- Vút...

Tân loáng thoáng cảm thấy có một luồng gió lạ lướt qua bên người. Rồi ngay sau đó, có một cái bóng đen đột ngột mọc ra từ vị trí rất gần phía bên cánh trái của hắn. Tốc độ của cái bóng đen không thua kém gì Tân, và rất nhanh nó áp sát vào người hắn.

Tân giật mình, đồng tử hơi thất lại một cái rồi lập tức phản ứng lại. Hắn lật người, tay phải vung mạnh ném thẳng con rìu ngắn ra ngoài.

Cự li rất gần, tốc độ di chuyển của cả hai rất nhanh nhưng con rìu bay đi còn nhanh hơn thế nữa, Tân tự tin rằng đòn tấn công của mình chắc trúng không thể nghi ngờ. Thế nhưng, trái ngược với dự đoán của hắn, cái bóng đen kia đang chạy liên uồn người một cái, đầu nghiêng sang một bên, cả cái cần cổ gấp khúc với biên độ trái với lẽ thường. Không những thế, cả một bên vai đối diện với chiều gấp cổ của nó cũng đổ sụp xuống, cả cơ thể liền thấp hẳn xuống một nửa thân người.

Cú ném rìu nhắm vào phần đầu, cổ và cả ngực trên của Tân lập tức rơi vào khoảng không. Kinh ngạc nhưng lập tức phản ứng lại, hắn giật tay, muốn thu con rìu về.

Chỉ là, cái bóng đen đó còn phản ứng nhanh hơn cả Tân nữa. Sau khi hạ thấp trọng tâm, nó lập tức bò bằng cả bốn chân như một loài thú vật vậy. Tốc độ vẫn không giảm, nó lao thẳng vào Tân và vung tay.

- Xoẹt...

Giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt qua, phần bụng áo của Tân bị xé mở và một cảm giác mát lạnh lập tức tràn vào trong lòng. Đồng tử kịch liệt co rút lại, hắn bị thương rồi.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Tan tác

Sau một khắc hốt hoảng thoáng cái rồi qua, Tân lập tức kích hoạt lại trạng thái chiến đấu của mình. Nhất niệm để kiên định tâm trí, phá khí để bộc phát toàn bộ cơ năng tích súc trong người, trăm bộ ứng dụng ngược để đột nhiên dừng lại và trọng lực để chuyển toàn bộ thành đòn tấn công kẻ thù.

[Nhất – Niệm] Kiên Tâm

[Phá – Khí] Niễm Tức

[Trảm – Bộ] Định Thế

[Trọng – Lực] Phản Chấn

Chỉ trong một cái nháy mắt, Tân hoàn thành trở mình, chuyển thế. Xoay lưng để khiến cho cơ thể hoàn toàn đối diện với kẻ thù, Tân dậm mạnh chân trái ra phía sau để cơ thể đang di chuyển với tốc độ vô cùng nhanh đột ngột dừng lại.

Đối thủ rõ ràng là bất ngờ và theo quán tính, kẻ đó lao thẳng vào trong lòng Tân. Thời cơ chuẩn xác, Tân nhấc nốt chân phải và một cú lên gối húc ngược lại phía kẻ địch.

- Âm...

Lần này thì không né được, cái bóng đen kia bị cú lên gối của Tân giã thẳng vào mặt, cả người vẹo hẳn đi và bay ngược ra ngoài.

- Ecccc...

Cái bóng đen phát ra một tiếng kêu quái dị, cả người xoay vòng vòng, bay ra khoảng hai mét có hơn mà vẫn chưa dừng lại. Cú lên gối cực mạnh, nhưng trong khoảng khắc bị trúng đòn tên kia kịp thời đưa một tay lên che đầu nên tránh được sát thương trực tiếp.

Lúc này, cái rìu cũng đã được Tân thu về bàn tay, vậy là không chút do dự, hất lại ném luôn ra ngoài. Cả người cũng không dừng lại mà chuyển thế, vận lực đuổi luôn theo đằng sau.

Cái bóng đen vẫn còn bị bay đi do tác dụng của cú lên gối lúc nãy, rõ ràng là không thể né tránh được. Khi chiếc rìu bay tới, tên kia chỉ có thể cố gắng xoay người, và vận tay chộp thẳng.

- Choeng!

Âm thanh như tiếng kim loại va vào với nhau, chiếc rìu bị vỗ văng lệch ra ngoài, cái bóng đen tạm thoát một mạng. Nhưng vẫn còn Tân lao đến tiếp theo. Hắn chạy tới ngay phía sau chiếc rìu và vừa đứng tạm, tiện chân liền sút luôn một cú.

- Âm...

- A...!!!

Lần này thì trúng vai, cái bóng đen lại bị đá bay đi một lần nữa. Âm thanh va chạm kèm theo một tiếng hét đau đớn, tức giận rõ ràng.

Lại một lần nữa bị đá bay, nhưng lần này cái bóng đen bình tĩnh hơn nhiều lắm. Chỉ thấy nó chuyển động cái đuôi dài, cả cơ thể chủ động xoay theo chiều lực đạo và cực nhanh liền xác định lại trong tâm cơ thể của mình. Sau đó cả tay chân cùng phát lực, bắn ra chộp thẳng xuống nền đất bên dưới.

- Phụp...

Mấy cái móng vuốt cắm sâu ngập xuống nền đất mềm, cả cơ thể cũng nhờ đó mà thoát khỏi lực của cú đá. Nó giận dữ ngẩng đầu, bên trong cặp đồng tử dựng đứng vẫn vận lên từng tia máu đỏ.

Trong khi đó, Tân đã thu lại lưỡi rìu. Không cần suy nghĩ, hất lại thuận tay ném thẳng ra ngoài, ép kẻ địch phải né đòn hoặc đón đỡ, tạo cơ hội cho bản thân áp sát và ra đòn. Võ thuật và siêu năng lực của hắn cực mạnh trong khoảng chiến đấu tầm trung và gần thể này, nhất là trong những trường hợp bị truy đuổi rồi phản công hoặc là bản thân chủ động truy đuổi kẻ thù. Hắn có thể thực hiện những chuỗi tấn công liên hoàn mà một khi kẻ địch bị cuốn lấy thì đừng hòng mà có cơ hội thoát ra một cách đơn giản được.

Nhìn lưỡi rìu gào thét bay về phía mình, cái bóng đen linh hoạt uốn người. Vẫn đang trong tư thế ngồi xổm mà cả phần đầu, cổ, vai và cả thân trên đều uốn thành một đường cong, vẹo hẳn về một phía. Lưỡi rìu chỉ bay lướt qua vai.

Nhưng Tân đến ngay sau đó. Hấn vùng chân, một cú đá quét ngang ộp thẳng vào mặt kẻ địch đang ờ ờ lì và cao độ cực kì vừa tầm. Thuận theo động tác vận người đá ra, hắn cũng âm thầm giật sợi tơ để cho lưỡi rìu bay ngược trở về.

Cái bóng đen vận tay lên đỡ cú đá. Tân chỉ cảm thấy chân mình hơi bị cản lại một chút rồi vẫn tiếp tục văng đi tiếp. Trong khi cái bóng đen thì thuận theo lực cú đá mà tiếp tục uốn người. Giống như một con mèo không xương vậy, cả cơ thể nó thể mà uốn hẳn thành một hình chữ S. Cái đuôi lớn dang sau chống xuống đất, tay chân đồng thời phát lực và nó quán quanh chân của Tân, leo sang phía bên kia của cú đá. Tránh thoát đòn đá hiểm hóc bất ngờ, tránh thoát luôn cả lưỡi rìu đang bay ngược trở lại.

Thấy cái thao tác gần như không tưởng đó, Tân hơi trợn mắt lên một cái, trong lòng thầm hô “Vậy mà cũng được??”. Cơ thể cũng không dừng lại, hấn thu chân về làm trụ và nghiêng người, tiếp tục vùng riu, bỏ thẳng.

Cái bóng đen hơi bật ra ngoài một chút, dễ dàng tránh thoát cú bỏ riu đơn giản của Tân. Còn Tân, hấn cũng không lập tức đuổi theo mà tạm thời thu thế. Những đòn tấn công vừa rồi là những đợt phát lực cuối cùng của một hơi phá khí, hấn bắt buộc phải dừng lại một nhịp để lấy một hơi mới cho những đợt tấn công tiếp theo.

Chỉ ngừng lại đúng một nhịp, không trễ quá một giây, Tân lại lập tức vào tư thế để tiếp tục cuốn lấy kẻ thù. Nhưng ở phía bên kia, cái bóng đen lại không có ý định tiếp tục đánh giáp lá cà với hấn nữa. Chỉ thấy nó ngừng đầu nhìn hấn, trên khuôn mặt vẫn vẹo vì đau đớn và giận dữ lại đột nhiên nhếch lên một nụ cười méo mó. Sau đó nó vận lực bật thẳng ra ngoài. Cùng lúc, Tân cũng đột nhiên rùng mình một cái, và một loạt tiếng súng dày đặc lập tức vang lên bên người.

- Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...

Tân vội vã thụp người ngồi xuống và nhào đi, lẩn lộn dưới đất. Mặt đất xung quanh hấn phát ra những tiếng kêu “phụp phụp” liên tiếp và vung lên vô số cát bụi. Tân cảm thấy mình bị trúng đạn rồi, một viên vào vai trái và một viên vào đùi. Tinh thần bị kích thích cao độ nên tạm thời chưa cảm nhận được đau đớn, nhưng máu đã chảy ra và hấn cảm thấy lạnh ngắt cả người.

Lẩn lộn vài vòng, Tân lập tức bò dậy và chạy bằng cả hai tay hai chân. Để cho đỡ vướng, hấn chủ động ngắt đứt sợi tơ gắn lòng bàn tay với cán riu. Bỏ riu, hấn không quan tâm được đến nó nữa rồi. Cầm đầu chạy đi vài bước, Tân lại trúng một viên đạn nữa vào bụng, tình hình tồi tệ cực kì. Đúng lúc này, có tiếng gầm gừ từ đằng sau truyền đến.

- Gâu... Grừ...!

- A...!

- Con chó...!

- Mẹ kiếp!!!

Tiếng súng vẫn còn, nhưng đạn bắn về phía Tân ít hấn.

“Lu!!” Thầm hô một câu trong lòng, Tân vừa ngoái đầu lại thì đã thấy nó chạy đến ngay đằng sau mình. Cả người con chó đầy máu, trên những khối cơ bắp căng phồng là từng miệng lỗ nhỏ vẫn còn trào máu ra ngoài, nó cũng trúng không ít đạn. Chỉ là không gục ngã, nó vẫn mạnh mẽ, hùng hổ lao đến bên cạnh Tân.

Lúc này, mấy vết thương trên người Tân cũng bắt đầu phát tác, hấn đã đứng không vững nữa rồi. Đưa tay bắt vào một cái dây đai quấn quanh ngực con Lu, Tân trở người, leo lên lưng nó. Hai chân kẹp chặt vào bụng nó, giục con Lu quay lại, tay phải cũng luôn ra sau thắt lưng rút mấy cây gai nhọn. Nhất định phải giải quyết hết mấy thằng cầm súng thì mới có cơ hội cho bọn nó trong trận chiến này. Tân cũng đã nghe ra rồi, vị trí của toàn bộ những tay súng và số lượng, cũng không xa và cũng không nhiều, khoảng ba hay là bốn khẩu mà thôi.

Con Lu hiểu ý chủ, nó nghiêng người đánh một vòng của chuyển hướng và lao ngược lại vị trí mấy kẻ cầm súng. Ban nãy nó đã chạy qua cán một lần, không có tác dụng thực chất gì nhưng mà phá tan được đội hình cũng như trạng thái của bọn chúng. Bây giờ quay ngược lại, vẫn còn tiếng súng nổ nhưng mà thưa thớt và tán loạn nhiều. Con Lu cũng không chạy thẳng mà nó liên tục nhảy chồm sang hai bên. Bộ lông màu xám đen của nó hòa vào với sắc trời trời tối, trông nhập nhèm không rõ.

- Đoàng đoàng đoàng...

- Phốc phốc phốc...

Đạn vẫn bắn, con Lu vẫn nhảy đi, có lẽ nó đã dính thêm một vài viên nữa nhưng không vào chỗ hiểm nên cũng không thể nào cản được nó. Cực nhanh tiếp cận, mấy tay xạ thủ đã có xu hướng hoảng loạn và thậm chí là một hai tay còn quay đầu chạy trốn.

Tân cũng nghe thấy người lên, trong tay hấn là ba cây gai nhọn. Xác định mục tiêu là một nhóm ba người đứng tùm vào một chỗ, hấn vùng tay, ném mạnh.

- A á...!

Đã có người bị đánh trúng.

Tân với tay để rút thêm vài cây gai nhọn nhưng đúng lúc đó, cái bóng đen đã biến mất khi nãy lại đột ngột hiện ra bên cạnh người. Tốc độ của nó vô cùng nhanh, Tân chưa kịp rút gai ra thì nó đã xô vào mặt.

Ngồi trên lưng con Lu không giống như là đứng dưới đất. Tân chưa quen nên phản ứng chậm mất nửa nhịp. Và chỉ bằng đúng một cái nửa nhịp trễ hơn đó của hấn đã tạo cơ hội cho cái bóng đen đó hoàn thành đợt tấn công của mình.

Nó nhảy xô vào người Tân, lực lao đến mạnh đến nỗi khiến cho cả hai cùng nghiêng đi, rớt khỏi lưng con Lu. Hai bàn tay nó chộp mạnh vào vai hấn, mấy cái móng vuốt còn bám rách cả lớp áo ngoài mà đâm vào da thịt. Cái bóng đen nó cũng như phát điên lên rồi vậy, nó há miệng ra và cắn thẳng vào một bên cổ của Tân.

- A...!

Bị cắn, Tân không nhận được mà hoảng hốt kêu lên một tiếng. Hấn cũng bị ngã đập lưng xuống đất với cả một kẻ nữa đang đè lên người. Cú ngã khiến cho toàn bộ nội tạng trong bụng hấn chấn động mạnh một cái, hai mắt hoa đi, máu chảy ầm ầm qua những miệng vết thương cũ và một hơi khí cũng học ra ngoài.

Tân cảm thấy ý thức của mình mơ hồ. Hấn chỉ kịp chống đầu gối vào người của kẻ kia như một bản năng từ khi mới bắt đầu bị rớt ra khỏi lưng của con Lu. Và lúc ngã xuống đất thì lực phản chấn từ mặt đất dội ngược lên hất bay kẻ đó ra ngoài.

Cố gắng hít vào một hơi, Tân đột ngột co rút cơ bắp toàn thân để cơ thể nẩy lên một cái, cưỡng ép tập trung lại tinh thần. Hấn muốn vùng dậy. Hấn phải đứng lên...

Nhưng vô ích...

Cảnh vật trong mắt hấn cứ nhòe đi và cơ thể thì lạnh dần, thoát lực. Cuối cùng, tất cả những gì mà Tân có thể nhìn thấy là con Lu quay ngược lại. Nó cắn lấy cổ áo của hấn và bắt đầu chạy đi. Sau đó thì mọi thứ tối sầm, hấn bất tỉnh.

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Đoàn xe của những người hái lượm

Khi con Lu không còn ham chiến mà chuyên tâm chạy trốn thì không ai có thể giữ lại được, nhất là trong cánh nhá nhem mịt mù này. Thế là cả đám người tro mắt đứng nhìn con chó lớn tha theo thằng Tân chạy biến vào trong bóng tối.

Con Lu mang theo thằng Tân thoát đi. Còn bé Thương, em đã bị dính đạn thuốc mê bất tỉnh tại chỗ được một lúc rồi.

Trong đám người, có vài kẻ có ý định đuổi theo, nhất là mấy tay cầm súng trường. Mấy người chạy lên vài bước, vừa chạy vừa chìa súng bắn bừa vào nơi có hình bóng của con Lu thấp thoáng giữa những lùm cây và những ngôi nhà hoang đổ nát. Tất nhiên là không có tác dụng gì.

- Đứng đuổi! - Kẻ mới giao chiến trực tiếp với Tân khi này vừa bò dậy vừa quát. Cặp đồng tử dựng đứng nhìn chăm chăm vào con chó càng chạy càng xa ngoài kia. Hắn cũng có một chút năng lực nhìn đêm nhưng không mạnh. Siêu năng lực hóa thú của hắn cải biến thể chất và cấu tạo cơ thể, thiên phú cũng thiên về khả năng đánh hơi với khứu giác cực kì nhạy cảm. Nhờ thế mà bọn hắn mới có thể lần theo dấu vết của con mồi cũng như truy đuổi một cách nhanh đến vậy. Nhưng thị giác thì không, nó cũng được cường hóa lên tốt hơn đôi chút, nhưng so sánh với những người đã thức tỉnh khác thì cũng thường thường mà thôi.

Bây giờ, dù vẫn có khả năng lần theo mùi hương để đuổi giết tiếp nhưng không còn tất yếu nữa, mục đích chủ yếu của chuyến đi săn này đã đạt được rồi. Đuổi nữa không chắc đã bắt kịp được con chó kia vì tốc độ của nó nhanh lắm. Mà nơi này cũng cách rất gần vành đai cảnh giới của khu an toàn rồi, đuổi tiếp mà lỡ đụng phải quân đội thì sẽ không hay.

Cản bọn đàn em lại, tên hóa thú bắt đầu kiểm tra lại tình hình tổn thất của bên mình. Mấy thằng đàn em đưa nào cũng bị thương, không nặng thì nhẹ. Ngay cả bản thân cũng bị dính mấy đòn khá đau. Về mặt của hắn hơi sa sầm lại, ánh mắt cũng trở nên tối tăm, lạnh giá.

Đã tưởng rằng sẽ là một chuyến đi săn nhẹ nhàng nhưng không ngờ lũ con mồi cắn lại dữ quá. Nhất là con chó kia. Hắn đã tính rằng ba khẩu súng bắn thuốc mê sẽ có thể hạ gục được ba con mồi. Ít nhất cũng phải là hai con là thắng đàn ông với con đàn bà. Còn hai con nhóc con không đáng được coi là uy hiếp. Vậy là chỉ còn con chó, thuốc mê không đủ hạ gục nó thì dùng AK bắn chết tươi là xong.

Ai ngờ đầu con chó kia không những không dính thuốc mê mà nó còn đỡ đạn được hộ cả thằng đàn ông nữa. Sau đó liền rắc rối. May mà vẫn còn ưu thế hỏa lực từ mấy khẩu AK mang theo dự phòng, cả việc tập kích bất ngờ cũng mang lại lợi thế khá là to lớn nữa.

Nhỏ ra một ngụm bọt máu tanh đọng bên trong miệng, hắn may mắn nghĩ là bọn đàn em không có thằng nào bị giết, cũng không bị thương đến căn bản, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm đều có thể lành lại. Thế là may! Nếu không thằng chó linh đội nó lại có cơ để cả khịa, bắt chẹt linh tinh. Hắn cũng không sợ đâu, nhưng rất là phiền hà.

- Mẹ nó!

Thậm chí với cái tình trạng này khi đi về hắn cũng sẽ không thoát được một phen khiển trách. Rồi sẽ lại bị chém bớt chiến lợi phẩm khi chia phần.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng điên tiết, đúng lúc hắn đi qua chỗ Huyền Linh nằm bất tỉnh. Thế là giận dữ không thể kiềm chế được, tên hóa thú lao thẳng vào người cô gái đang nằm dưới đất, không có sức chống cự gì mà điên cuồng hành hung.

- Mẹ mày! Mẹ mày! Phán kháng này...! Này thì không chết này...! Này thì chạy trốn này...!

Hắn vừa chửi vừa vùng chân đá liên tục vào phần bụng, phần ngực và phần vai của cô gái. Mỗi cú đá hắn đều dùng lực khiến cho cả cơ thể Huyền Linh đều hơi nảy lên và lăn đi một cái, không nương chân một chút nào.

Trong con mê, Huyền Linh cũng không nhận được mà phát ra tiếng rên đau đớn. Bọt máu ọc ra từ miệng và cả hai lỗ mũi cùng có máu thấm ra ngoài.

Mấy thằng đàn em đứng bên ngoài nhìn cũng cảm thấy sợ hãi rằng mình một cái. Sau đó vội vã cúi đầu, tự thu dọn chiến trường, tự xử lí vết thương cho nhau chứ không dám mở miệng, hé ra một lời nào.

Đá liên tiếp vào cái, phát tiết xong cảm xúc, tên hóa thú mới dừng lại, ngẩng đầu lên thở mạnh. Sau đó, hắn di chuyển sự chú ý của mình về phía An Nhiên và Thương. Thò lỗ lật cái mũ bảo hiểm của hai cô bé ra khỏi đầu, cũng giật phăng cái khẩu trang che mặt đi. Đưa sát cái khuôn mặt của mình vào gần sát khuôn mặt của hai cô bé để vừa nhìn vừa ngửi. Sau khi thấy được dung mạo xinh xắn của cả hai, ánh mắt của hắn liền sáng lên, vẫn thờ phỉ phò nhưng miệng chuyển từ cau có tức giận sang méo mó cười.

- Được! Được! Thật không hổ là thơm như vậy...! Khả khả khả!!!

Một tay bóp vào đôi má mím mím của An Nhiên, tay còn lại nắm vào mái tóc trắng dài mềm mại của Thương, hắn ngửa mặt cười, lộ ra một hàm đầy răng nanh nhọn hoắt, âm thanh hung phấn, bệnh hoạn mà điên cuồng.

...

Hơn sáu giờ tối, sắc trời đã đen kịt một màu.

Trên con đường trở về khu an toàn, một đoàn xe được tạo thành từ xe thiết giáp, xe tải hạng nặng và xe việt dã làm lũ bò đi. Cả đoàn xe đều được sơn màu ngụy trang. Trên nền rằn ri loang lổ là huy hiệu tròn, sao vàng trên nền đỏ và viền hoa văn hình bông lúa. Cạnh đó còn có huy hiệu hình tám thuấn, sao vàng ở bên trên, kiếm súng giao nhau ở bên dưới, dưới cùng là một góc bánh răng và hai bông lúa làm viền. Đây chính là biểu tượng của Lục quân Quân đội nhân dân.

Trung đội hộ tống đoàn xe đi thực hiện nhiệm vụ hái lượm, thu hoạch quả lạ ở bên ngoài khu an toàn do quân đội tổ chức.

Trong thùng một chiếc xe tải chạy gần phía trước của đoàn xe, phần lớn không gian đã chất đầy những cái sọt. Trong sọt là từng quả trái cây màu xanh ánh vàng, to bằng nắm tay trẻ con một. Một ít không gian còn lại là chỗ ngồi của một nhóm năm người, hai cậu trai trẻ mặc áo lính và ba người còn lại cũng rất trẻ nhưng quần áo lại mang phong cách của người mạo hiểm rất rõ ràng. Đây chính là nhóm Hùng, Trâm và cậu nhóc Vinh đi theo quân đội làm nhiệm vụ thu hoạch trái cây có thể nói là phúc lợi này.

Hai cậu lính kia cũng không phải ai xa lạ mà chính là Dũng và Nam, hai cậu sinh viên trước kia cùng nhóm với Hùng, và đã từng được Tân cứu. Ở trong khoang điều khiển còn ngồi chú Hùng, tiểu đội trưởng quân lí cái tiểu đội hỗn hợp này. Và thêm một cậu lính lái xe nữa.

Nhiệm vụ của ngày hôm nay là cả đoàn đi thu hoạch một loại quả sáu biến dị sau tận thế. Từng quả rất to, vỏ ngoài sáng bóng rất là đẹp mắt. Ăn vào cũng rất chua, nhưng mà nó lại có tác dụng giải độc và có thể khiến cho đầu óc tỉnh táo, thanh tinh tinh thần. Hàng cây sáu biến dị này ở cách khu an toàn tương đối xa một chút, lại hơi khó thu hoạch. Từng cây sáu biến dị đều to mấy người ôm mới hết, thân cũng cao vượt lên bốn, năm mươi mét có thừa. Để không phá hoại cây, đoàn người phải bắc thang, quăng dây, dùng công cụ hỗ trợ chèo, thậm chí là cả siêu năng lực các kiểu mới thu hoạch được. Thế nên quá trình tốn khá nhiều thời gian, trở về hơi bị muộn.

Nhưng như vậy cũng không có vấn đề gì quá lớn, cả con đường này đã bị quân đội thăm dò một cách hoàn toàn rồi. Mọi mối nguy hiểm đều đã bị thanh trừ hoặc xua đuổi, không được nữa thì vòng qua. Lực lượng hộ tống cũng đủ mạnh, có cả siêu năng lực giả hạng A hệ chiến đấu đi theo đoàn.

Thế nên mặc cho bên ngoài trời đã tối, nhưng đối với những đứa không có nhiệm vụ cảnh giới như bọn nó thì cũng khá là thoải mái.

Trong thùng xe, nương theo ánh đèn vàng khè, mấy anh em chụm đầu vào nhau mà chuyện trò vui vẻ. Trong đó, tay Hùng vẫn cần mẫn thực hiện cái chức trách là làm sinh động bầu không khí của mình. Chỉ cần có cơ hội là hẳn có thể nói một cách không ngừng nghỉ, ví như bây giờ vậy:

- Khi đó mọi người chuyện trò vui vẻ. Tân đại ca than thở rằng võ công của mình quá mức cao siêu, người bình thường sẽ không thể nào ngộ được, vậy nên đến lúc bây giờ vẫn chưa có truyền nhân. Anh ấy lo lắng bản thân nhờ có mệnh hệ gì thì thứ võ học cao thâm này sẽ bị thất truyền từ khi chưa được sinh ra...

- Lúc đó bản thân anh mới hét lớn một tiếng, hồ khu chấn động, bá vương chi khí phóng thích ra ngoài. Không nói một lời, anh liền đứng lên thì triển thần công cái thế “Lão Niên Công - Thiên Ma Đường Sinh Thập Lục Chương”. Động tác trời cháy, chiêu chiêu dứt khoát, cảnh đẹp ý vui...

- Tân đại ca thấy thế liền mừng rớt nước mắt, ôm chầm lấy anh mà bảo rằng “Cậu chính là võ học tuyệt thế kì tài, trăm năm khó gặp...” Sau đó không nói hai lời nhất quyết phải truyền thụ võ nghệ cho anh. Đại ca nhiệt tình quá, không có cách nào khác anh đành phải ung thuận theo...

- Sau hơn nửa tháng luyện tập võ nghệ, không dám khoe khoang chứ nói cho các chú biết là tăng một của thần công anh đã đại thành. Trước anh đã mạnh, bây giờ chiến lực lại càng mạnh hơn. Cờ như các chú, anh chấp dăm ba thắng...

Trước mặt hai cậu đàn em cũ, Hùng vung tay chém gió, nước miếng bay tứ tung. Bên cạnh là cậu nhóc Vinh, mắt tròn tròn, khuôn mặt sùng sốt như thể đang nghe một câu truyện kì ảo nào đó mà không phải là thứ có cả mình cùng tham gia. Ở phía đối diện, Dũng và Nam cũng tí mắt cười, thì thoảng còn nói chêm vào ủng hộ. Cả hai đều biết tính của tay này, bây giờ nghe nói cho vui đấy thôi chứ thực sự thì không đáng tin nhiều lắm. Cả bốn khoang lái cùng với thùng hàng đằng sau có một cửa sổ thông nhau, từ đó chú Hùng nghe mấy anh em nói chuyện cũng phát ra tiếng cười ha ha. Cậu lái xe cũng không kém nhiều. Chỉ có Trâm, mặc dù về mặt luôn tươi cười nhưng thì thoảng lại nhăn mày lại một cái.

Hùng tính cách tếu hài, thích pha trò vui nhưng với tư cách là một người thủ lĩnh, đã từng dẫn đội vượt qua cả vùng hoang dã để đến khu an toàn nên hẳn cũng rất tinh ý bắt được một vài chi tiết nhỏ trên khuôn mặt của Trâm. Tạm ngừng trò đùa lại, giọng nói của hắn thoảng trở nên nghiêm túc:

- Trâm, có vấn đề gì à?

Trâm ngừng cười, ngược mắt lên nhìn Hùng một chút rồi hơi cau nhẹ mày lại, cô trả lời:

- Từ chiều tối đến giờ, thì thoảng em lại có cảm giác tim đập mạnh, tâm thần cũng không yên.

- Lại cảm thấy có nguy hiểm gì à? – Biết được siêu năng lực của Trâm nên Hùng hỏi kĩ lại ngay. Không thể coi nhẹ bất kì mọi cảm giác tưởng chừng như vô nghĩa nào của cô gái này được.

- Không hẳn... - Trâm ngập ngừng: - Nó không giống với lúc mình gặp nguy hiểm. Cảm giác này nó rất mịn màng và vô hướng...

Vừa đúng lúc này, từ trong bộ đàm của chú Hùng, kênh trung đội phát ra âm thanh báo cáo:

- Báo cáo. Phát hiện đối tượng không xác định ở khoảng cách một trăm mét phía trước đoàn xe. Một con chó biến dị khổng lồ có mặc áo lót ngoài, nghi ngờ có chủ nhân...

Thật vậy, cả bọn đã tập trung tinh thần lại từ khi Trâm nói mình cảm thấy khác thường, đến bây giờ lắng tai nghe kĩ thì đúng là thấy tiếng chó sủa văng vẳng từ phía đằng trước truyền về.

- Không được manh động. Cả đoàn giảm tốc độ. Đội trinh sát tiếp cận đối tượng. Đội phản ứng nhanh chuẩn bị sẵn sàng chi viện... - Đã có hiệu lệnh từ phía chỉ huy. Cả đoàn xe lập tức thực hành.

Ở trong thùng hàng, khi nghe đến con chó khổng lồ có mặc áo lót, Hùng đã lập tức nghĩ ngay đến điều gì. Hẳn vội vã nhao người về phía ca bin lái, hô to với chú Hùng:

- Là con Lu đấy! Con chó của anh Tân. Chú Hùng bảo bọn họ đừng bắn! Đừng bắn...! Là quân đội mình!

Trâm và Vinh thấy thế cũng hô theo. Mọi người cũng nghĩ ra được là cái cảm giác không yên của Trâm nó ứng nghiệm với ai rồi. Cái siêu năng lực này không chỉ có thể dự cảnh nguy hiểm tai ương lên chính bản thân mình mà thì thoảng nó còn có tác dụng với cả những người có mối quan hệ đặc biệt hoặc thân thiết với mình nữa. Vậy thì anh Tân, hoặc có thể là cả nhóm của anh ấy đã gặp phải nguy hiểm trí mạng nào đó rồi. Cả bọn liền trở nên lo lắng.

Chú Hùng cũng gặp Tân một hai lần, có chút quen biết. Ông rất thích và nể phục cậu thanh niên dũng cảm mà hiệp nghĩa này. Nghe thấy có thể đằng trước là Tân, mà tình hình còn có vẻ không ổn nên ông cũng không dám chậm trễ mà sử dụng bộ đàm thông báo luôn cho ban chỉ huy.

Cả đoàn xe tạm dừng lại khi còn cách mục tiêu gần năm mươi mét nữa. Được sự đồng ý, nhóm Hùng, Trâm và Vinh được hộ tống bởi một tiểu đội có vũ trang cẩn thận tiến về phía trước.

Đèn pha rọi lên. Và trong ánh đèn tập trung, bọn nó nhìn thấy một con chó lớn đứng ở bên lề đường, cả người đầm máu. Con chó hơi đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng lại hướng về phía đoàn xe sủa vài ba tiếng.

Hùng nhận ra đúng là con Lu đấy rồi. Đánh tiếng với mấy đồng chí đi theo bảo vệ, hắn tăng nhanh bước chân, trong lòng đã vô cùng lo lắng.

Con Lu cũng nhận ra Hùng, hoặc nói đúng hơn là nó đánh hơi thấy mùi hương quen thuộc thì mới chủ động đi đến chỗ này. Nó không chạy lại, chỉ đứng yên chỗ cũ mà ngẩng đầu sủa thêm vài tiếng, âm thanh có phần gấp gáp, thúc giục.

Đoàn người tiếp cận lại gần. Máy đồng chí chiến sĩ thì vẫn vô cùng cảnh giác, nhưng ba đứa Hùng, Trâm với Vinh đã gấp gáp không thể kim lại được nữa rồi. Bọn nó nhìn thấy Tân nằm gục dưới đất, ngay bên cạnh con Lu, cả người cũng đầm máu, bị thương tới tởm.

- Anh Tân!

Trâm hét lớn một tiếng, vội vã chạy lại. Hai bàn tay cô gái run lấy bầy sờ vào người con trai bất tỉnh, nội tâm thì lo lắng và sợ hãi vô cùng. Hùng và Vinh cũng không khá hơn bao nhiêu. Chỉ có một tin tốt lành duy nhất là Tân vẫn sống. Cùng lúc, một câu hỏi cũng hiện lên trong lòng bọn nó:

“Anh Tân bị thương và nằm đây, vậy còn mẹ con Huyền Linh, An Nhiên đâu? Bé Thương lại đâu rồi?”

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Các em đâu rồi...!!!?

Tên hóa thú và bọn đàn em mang theo con mồi trở về nơi đóng quân. Chuyến đi săn có thể nói là thành công tốt đẹp. Mặc dù để xổng mất hai con, nhưng cũng không vấn đề gì. Ba con hàng lần này chất lượng cực đỉnh, thậm chí trong đó còn có cả người thức tỉnh nữa. Không phải nói quá lên chứ người thức tỉnh chơi cực sướng, cũng chơi được cang lâu.

Cho dù biết rằng loại mặt hàng cao cấp như thế này không thoát được khỏi tay mấy thằng đội trưởng, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của mấy tên còn lại.

Mấy thằng đội có hàng mới xin hơn để chơi thì kiểu gì chả thái mấy con hàng cũ ra cho bọn nó. Mà hàng mới chơi vài hôm cũng thành hàng cũ, cũ rồi thì thể nào cũng sẽ tới lượt tụi nó thôi, không việc gì mà phải vội vã cả.

Ba con hàng xin cũng không phải là thu hoạch duy nhất. Lúc quét dọn chiến trường, bọn nó còn phát hiện ra một tấm lá chắn nhỏ cực kì tinh xảo nữa. Tấm lá chắn của con hàng tóc trắng. Con bé dù hôn mê rồi nhưng vẫn không chịu buông tay ra khỏi nó mà còn nắm chắc vô cùng. Mấy thằng đàn ông xúm lại gỡ mãi mới ra, tất nhiên là với cái tiền đề không làm tổn thương tới mấy ngón tay của con bé rồi.

Tấm lá chắn tạo hình phong cách, gia công tinh xảo, bề mặt nhẵn bóng với các khối cấu tạo hình học hợp lí mà mỹ quan, không thể nào là một món đồ tầm thường được. Có thằng dùng đèn pin soi kĩ còn phát hiện ra cả huy hiệu của quân đội và dấu hiệu của khu an toàn được dập nổi ở mặt trong của tấm lá chắn nữa. Thế là có thằng biết một chút liền khẳng định rằng đây chắc chắn là đồ của quân đội làm, là một vũ khí đặc biệt, phải tốn rất nhiều Dcoin trong khu an toàn mới mua được nó. Nói tóm lại là có tiền, mặc kệ là để dùng hay là tìm cách bán đi thì đều vớ bẫm cả.

Mang theo tâm trạng vui sướng hả hê, cả đám chia nhau vác chiến lợi phẩm lên vai và hồ hởi quay về.

...

Nhóm Hùng nhận ra con Lu và thằng Tân. Tình trạng của cả hai chẳng ổn chút nào, cả người rách nát, máu chảy đầm đìa thấm khắp mọi nơi. Giống như thể hai đứa nó có thể chết bất cứ lúc nào vậy.

Hùng vội vàng quay ra giải thích tình hình với mấy đồng chí cảnh vệ đi cùng, cũng đồng thời cầu xin sự trợ giúp từ phía bên quân đội. Ngay sau đó, tổ quân y liền có mặt tại hiện trường.

Ban đầu, mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía thằng Tân vì tình trạng của hắn trông nguy kịch lắm. Chỉ là sau khi kiểm tra nhanh một lần thì lại phát hiện ra là ngoài mất máu quá nhiều thì trên người nó lại không có vết thương nào nghiêm trọng lắm. Đúng là hắn bị trúng đạn và bị thương nhiều nơi thật đấy, nhưng hầu hết đều không trí mạng.

Trái ngược lại, con Lu nhìn qua có vẻ tinh thần, nhưng mà thương thế của nó mới thực là nghiêm trọng.

Con chó ban đầu còn đứng canh bên cạnh thằng Tân. Sau khi thấy thằng Tân được các bác sĩ cứu chữa, bắt đầu băng bó rồi thì nó mới sụp mắt xuống. Cả cơ thể to lớn cũng chậm rãi nhũn ra, từ từ nằm gục xuống.

Hầu hết mọi người đều chú ý đến thằng Tân và đều thờ phào nhẹ nhõm khi bác sĩ báo rằng nó không chết được, chỉ có Trâm là vẫn còn tỉnh tề quan tâm đến cả con Lu. Khi thấy con chó nằm liệt ra đất và không nhúc nhích nữa, cô lo sợ không kim lòng được mà la hoảng lên một tiếng. Tiếng la này cũng kéo lại sự chú ý của mọi người xung quanh. Nhất là tay Hùng, hắn lập tức ồn ào cầu xin bác sĩ cứu cả con Lu nữa.

Các bác sĩ quân y đương nhiên là sẽ không thấy chết mà không cứu, không phải vì con Lu chỉ là chó mà tò ra khinh bỉ coi thường một chút nào. Ban này, trong lúc cấp cứu, tay Hùng đứng ở bên cạnh vẫn liên tục nói về chuyện của thằng Tân và con Lu nên từ đó, những người khác cũng biết được rất nhiều điều. Họ không chỉ cảm phục thằng Tân, mà họ cũng yêu mến luôn cả con chó to này nữa.

Con Lu trung thành, thông minh, dũng cảm, dù hết sức nguy hiểm nhưng vẫn liều chết bảo vệ chủ, lại còn tìm được người quen cầu cứu nữa. Với những phẩm chất như vậy, bất cứ ai cũng đều yêu thích con chó này. Đặc biệt là đối với những người lính của khu an toàn này, tình cảm dành cho những con chó trung thành còn nhiều hơn nữa.

Đội quân quyền, từ sau khi tận thế, mặc dù đều có biến dị, hoặc ít hoặc nhiều nhưng lại vẫn luôn giữ vững sự trung thành trước sau như một của mình. Không màng khó khăn nguy hiểm, trong hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, chúng đã lập không biết bao nhiêu công lao, không biết bao nhiêu lần được tuyên dương toàn quân. Đến đại tướng còn phải nói, khi có điều kiện nhất định sẽ dựng tượng đài quân quyền để tôn vinh công lao của những chủ chốt trung thành này.

Mang theo sự nhiệt thành và tận tâm hết mức, nhóm bác sĩ quân y quay ra cấp cứu cho con Lu đã nằm im bất tỉnh bên cạnh chủ của mình.

...MTTH...

Đường trở về của đám thợ săn không còn thuận lợi và nhanh chóng như lúc đuổi theo con mồi nữa.

Hiện tại trời đã tối hẳn. Mà từ sau khi tận thế đến giờ, bầu trời luôn bị một tầng mây nặng nề bao phủ. Ban ngày dù sáng nhưng không có ánh nắng. Ban đêm thì tối mịt mùng không một ánh trăng sao.

Gió lạnh bắt đầu luồn vào trong cổ áo, cuốn đi chút nhiệt độ cơ thể ít ỏi của những con người vốn đã đói bụng, giờ lại còn run cầm cập vì nỗi sợ hãi đối với bóng đêm. Không khí ẩm ướt giống như trời có thể đổ mưa bất cứ lúc nào vậy.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc con người nghỉ ngơi, nhưng mà nó cũng là thời khắc sinh động nhất của rất nhiều loài khác. Côn trùng, thú dữ... vùng hoang dã bấy giờ trở thành thiên đường của những loài ăn đêm, mà đại đa số trong bọn chúng đều là kẻ săn mồi.

Thế nên, dù có tay hóa thú dẫn đường, nhóm thợ săn vẫn phải tốn khá nhiều thời gian mới trở lại được khu đóng quân.

Từ đằng xa đã có thể nhìn thấy căn nhà năm tầng sáng rõ trong bóng tối. Khắp mọi nơi đều là ánh lửa bập bùng cháy mạnh. Có rất nhiều bóng người đan xen vào ánh lửa, kèm theo đó là tiếng hò hét, tiếng chửi bới, tiếng cười đùa vang lên không ngừng.

Không giống như phong cách bí mật và trốn tránh của Tần, nhóm người này chọn phong cách hoàn toàn ngược lại là đốt lửa to và gây ra động tĩnh lớn để xua đuổi dã thú. Đây cũng là một phương pháp cấm trại khi đã ngoại sinh tồn.

Nếu không thể lẫn trốn thật kĩ và che dấu bản thân thật tốt để không bị thú dữ tìm tới thì hãy làm ngược lại là đốt lửa thật to và tạo ra động tĩnh thật lớn. Bởi vì mặc kệ là trước hay sau tận thế thì lũ dã thú đều khá là e ngại ánh lửa. Và từ bản năng truyền thừa khắc sâu vào trong xương tủy cũng cho chúng biết con người là một loài không dễ chọc. Lũ này ăn tạp, hung hãn mà còn đi săn theo đàn, biết sử dụng công cụ và nhất là còn thù rất dai. Thậm chí, trong thực đơn của chúng, loài người cũng không phải là món ăn được ưu tiên hàng đầu. Người nhiều xương, ít mỡ, mà đi săn còn không dễ một chút nào.

Vì vậy, phương pháp đốt lửa lớn này là có hiệu quả, hoặc ít nhất là ở cái vùng lân cận với khu an toàn này vẫn rất là hiệu quả. Trong cái khu vực này, đám quái vật thuộc dạng “Không thể địch nổi” đều đã bị quân đội xua đuổi hoặc dẫn dụ rồi đi nơi khác rồi. Còn cái đám thường thường trung trung thì chỉ cần có một chút đầu óc thôi liền đúng là không dám lao vào một nơi có ánh lửa to như thế này thật.

Trở về tới nơi, nhưng không đi thẳng vào tòa nhà năm tầng kia mà tên hóa thú dẫn bọn đàn em mờ ra một ngôi nhà dân gần ngay sát đó. Căn nhà ống ba tầng nhưng mỗi tầng đều khá thấp vẫn còn khá là nguyên vẹn. Bên trong bụi phủ khắp nơi. Bàn, ghế, tủ, chạn đồ nghiêng đổ ngả, nhưng cái quan trọng là trong phòng ngủ có cái giường đôi vẫn tốt.

Ba con hàng đều bị vác vào trong phòng ngủ. Hai đứa bé bị trói vào cửa sổ còn đứa lớn thì bị cột chân tay vào bốn góc giường. Trong lúc trói người, bọn đàn em còn bị tay hóa thú gõ đầu quờ trách qua một lượt:

- Mẹ thằng ngu! Dùng dây thừng Tơ Mây đấy. Dùng dây thừng tí nó tỉnh lại giựt phát đứt ra thì sao. Con hàng này nó là người thức tỉnh đấy. Buộc không chắc để nó giãy ra được thì toàn kếp không thôi cũng chết con bà mày.

Bọn đàn em nhao nhao bảo dạ. Cũng lập tức bỏ dây thừng thường mà đổi thành một loại dây thừng khác có màu xanh lam thẫm. Những sợi dây thừng này chỉ to bằng đầu ngón tay út và có cảm giác rất mềm, nhưng mà độ bền của nó lại cực lớn. Loại dây thừng này được làm từ một loại dây mây biến dị sau tận thế. Dây mây biến dị dù phơi khô vẫn có màu xanh, dùng nó ngâm nước, giã dập, tước thành sợi tơ. Lại lấy những sợi tơ đó đi bện thành thừng. Thừng này cực tốt, chém không đứt, bẻ không gãy, giật không rời, chỉ sợ lửa đốt. Mà nó còn có một đặc điểm nữa là nếu không thể kéo đứt được nó ngay trong lần đầu tiên thì nó sẽ tự se lại, càng ngày càng chặt, dùng để trói những vật có sức mạnh lớn không gì hợp bằng.

Không chỉ trói đứa con gái lớn bằng thừng Tơ Mây, hai đứa nhỏ cũng bị đổi trói lại bằng loại dây thừng này cho chắc.

Tay hóa thú hơi gạt đầu, khá hài lòng với bọn đàn em mặc dù hơi ngu nhưng vẫn biết nghe lời. Nhìn lướt qua một lượt, hắn liền cấp tắm lá chần chiến lợi phẩm vào nách và đi ra khỏi phòng, giọng nói vọng lại vào tai mấy thằng đàn em ở lại:

- Hai đứa bé con là hàng của bố, cảm bọn mày đựng vào. Còn con đàn bà kia thì thích làm gì thì làm, đêm nay cho bọn mày thoải mái. Tao đi đánh tiếng với thằng dẫn đội tí đã...

Nghe vậy, bọn đàn em hơi sững sốt một chút rồi liền bật cười sung sướng. Dù bất kì thằng nào cũng biết là trong nhóm có một quy tắc ngầm là: con mồi do thằng nào săn được thì thằng đó được quyền hưởng trước. Đó cũng là lí do mà bọn nó không trực tiếp quay về căn nhà năm tầng bên kia mà tạt qua chỗ này. Nhưng luật đó cũng chỉ áp dụng với những con hàng bình thường thôi, còn loại cao cấp như thế này thì nó phải khác. Thật bất ngờ khi thằng đội trưởng lại không tự mình hưởng trước mà lại để cho bọn nó thích làm gì thì làm như thế này. Có thằng thắc mắc vì sợ bản thân nghe nhầm, nhưng mà hỏi lại thì cả năm thằng đều nghe thấy thế. Thế là có thằng dường như có kinh nghiệm hơn một chút liền đưa ra phán đoán:

- Thằng đội nó ghét phụ nữ trưởng thành. Trước giờ chỉ toàn thấy nó chơi trẻ con thôi. Hình như nghe nói là hồi trước nó bị mẹ ruột bạo hành nên đâm ra thù đàn bà lớn tuổi, nhất là những bà mẹ. Để cho nó chơi mấy cái thể loại này thì hàng gì cũng bị nó hành hạ đến chết.

- Nó cho chơi trước thì lên lút vui mà hưởng đi chứ để nó về nó động vào thì không còn hàng họ gì nữa đâu, nát bét hết...

Báo nhau như thế, cả lũ coi như cân bằng lại tâm tình. Lại quay ra nhìn con hàng ngon lành nằm trên giường, nhịp tim không tự chủ được mà kéo lên, cảm xúc cực độ hưng phấn ầm ầm bùng nổ trong lòng.

Huyền Linh bây giờ đã bị tháo mũ bảo hiểm, tháo khẩu trang, tháo găng tay, tháo giày. Cả phần ngực áo cũng bị mở ra một mảng lớn, da thịt trắng hồng lộ ra ngoài không khí. Cô gái bị trói dạng hai tay hai chân, khuôn mặt xinh đẹp, bầu ngực vươn cao, bên dưới là bờ mông nở nang và vòng eo nhỏ nhắn. Đôi chân thật dài ẩn hiện dưới lớp quần da bó sát càng thêm mê người.

Năm tên đàn ông trừng lớn mắt nhìn chăm chăm vào thân hình cô gái, hơi thở dần trở nên nặng nề. Và không thể kìm lòng được nữa, khi có kẻ đầu tiên lao vào, tất cả những kẻ còn lại đều đồng loạt hóa thành những con thú vật trong mắt chỉ có tình dục, lao vào xâu xé:

- Mẹ kiếp...!

- Vú này!

- Mông này!

- A...!

- Thom quá!!!

Huyền Linh trước đó bị đánh đập gây mê. Nhưng mà đối với một người đã thức tỉnh và sinh tồn được trong thời kì mạt thế, một liều thuốc mê bình thường làm sao mà có tác dụng lâu. Thời gian đã qua tương đối dài, lại mấy lần bị kích thích, lúc này cô liền lơ mơ tỉnh dậy.

Cảm thấy chân tay mình như bị trói buộc, cả cơ thể cũng bị đè ép, Huyền Linh giật mình, bừng tỉnh. Rất nhanh, cô cảm thấy những bàn tay xa lạ mò mẫm một cách không kiêng nể gì trên cơ thể mình. Hai mắt cô tối sầm đi, nhưng đầu óc thì tỉnh táo lại. Cô biết mình đang phải hứng chịu cái gì.

- A...

- Aaaaa...!!!

Mờ miêng ra hết, cô cảm thấy nhức nhối và kinh hoàng. Siêu năng lực tự động được kích hoạt, cô gãy dựa, nhưng vô ích. Những sợi dây thừng Tơ Mây càng siết chặt và cả cái khung giường kim loại rung lên bần bật nhưng nguyên lành.

- A!!!

...MTTH...

Khu an toàn.

Trong một căn phòng điều trị của bệnh viện dã chiến kê mười mấy chiếc giường đơn liền. Đây là nơi mà tất cả những ai trở về từ khu vực hoang dã, nếu bị thương sẽ được đưa đến để điều trị. Tầm hơn một nửa giường bệnh là đang có người bị thương nằm trên đó, số còn lại tạm để trống hoặc cho thân nhân, người nhà của bệnh nhân sử dụng. Bệnh viện cũng không chỉ có một phòng điều trị như thế này mà có đến những năm phòng và hầu như phòng nào cũng ở trong trạng thái như vậy cả.

Những bệnh nhân thi đủ loại, từ người mặc áo lính đến kẻ mang đồ tạp nham. Từ người đứt tay, cụt chân đến kẻ nhìn qua không thấy thương tích gì nhưng cả người xanh xao vàng vọt.

Và lẫn trong đám người đó là Tần được đặt nằm ngay ngắn trên một cái giường ở gần trong góc. Con Lu cũng có một chỗ trong này. Nó nằm hằn trong góc nhà, ngay cạnh Tần. Không được nằm trên giường nhưng nền đất cũng được phủ một lớp đệm cao su bơm hơi.

Cả hai đứa bây giờ đã được cấp cứu qua cơn nguy kịch rồi. Tính mạng không lo, nhưng để khôi phục hẳn chắc là sẽ phải mất một khoảng thời gian khá dài thì mới được.

Ở một bên cạnh khác, cái giường trống không đang được ba đứa Hùng, Trâm và Vinh trung dụng. Bọn nó bám sát theo thẳng Tần kể từ lúc phát hiện ra đến bây giờ. Nhìn thấy Tần nằm bất tỉnh nhưng cả người đỏ mỗ hời, lông mày nhăn tít lại và khuôn mặt thỉnh thoảng lại vận vẹo, ba đứa thực sự cảm thấy lo sợ trong lòng.

Anh Tần và con Lu còn vậy. Chị Huyền Linh, bé An Nhiên, bé Thương lại làm sao rồi?

Dù vô cùng lo lắng nhưng ba đứa không thể làm được gì. Trời thì đã tối, bên ngoài vùng hoang dã lại luôn tràn ngập nguy hiểm. Bọn nó không thể lưu lại để tìm kiếm hay điều tra cái gì. Hoang dã mênh mông, không có chút thông tin chính xác nào, bọn nó cũng không biết đâu mà tìm. Bây giờ chỉ còn cách là đợi Tần tỉnh dậy.

Trâm nhúng ướt cái khăn mặt lau những giọt mồ hôi rịn ra trên trán cho Tần. Cô cắn môi, cứu được Tần và con Lu rồi nhưng cảm giác không yên trong lòng vẫn không biến mất. Điều này có nghĩa là ba người còn lại có thể còn chưa chết mà lại vẫn còn trong vòng nguy hiểm. Cảm giác cấp bách vô cớ hiện lên trong lòng, càng ngày càng mạnh.

Ở trên giường bệnh, Tần đang nằm hôn mê bỗng nhiên mở mắt. Hẳn đột ngột bật dậy khiến cho mấy đứa xung quanh giật nảy hết cả người. Sau đó, không quan tâm đến hoàn cảnh cũng như tình trạng cơ thể của mình, hần vùng người, lao ra:

- A...!

Hành động của hần hết sức bất ngờ, nhưng do bị thương, cơ thể trở nên suy yếu, hần vừa chạy được hai bước thì Hùng kịp thời phản ứng lại. Hần vội vã bật người lên, ôm chặt lấy Tần, giữ lại. Trong miệng cũng hô lớn:

- Anh Tần! Anh Tần...! Bình tĩnh, bình tĩnh... Chuyện gì xảy ra...?

Hai đứa Trâm và Vinh phản ứng chậm một nhịp nhưng ngay sau đó cũng chạy tới tham gia vào việc ôm thẳng Tần, kéo nó lại. Còn Tần, hần như bị điên, chỉ biết vùng vẫy, hai tay khuỷa khoáng, hướng ra phía bên ngoài màn đêm đen kịt:

- Thương ơi! Huyền Linh...! An Nhiên...! Các em đâu rồi...!!!!?

...MTTH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Bọn cánh trắng

Tân phát điên, nhưng may được ba đứa thằng Hùng ra sức giữ lại. Phải mất một lúc sau thì hắn mới tỉnh táo hơn đôi chút và bình tĩnh trở lại.

Con Lu ban nãy bị động tĩnh hắn gây ra đánh thức cũng quay về góc tường nằm.

Tân bị ba đứa kia ấn về giường bệnh. Cả người hắn bây giờ xụi lơ, khuôn mặt thất thần, ánh mắt thì trống rỗng. Cả cơ thể chậm rãi co lại thành một cục, hai tay ôm đầu gối, úp mặt vào trong lòng, không có tiếng khóc phát ra nhưng đôi vai nó run rẩy, nước mắt chảy ào ào.

- Anh Tân...

Cậu nhóc Vinh nhìn thấy Tân như thế thì cảm thấy rất không đành lòng, vừa mở miệng ra định lên tiếng hỏi han an ủi thì đã bị Hùng cản lại. Hắn giờ tay, lắc đầu, sau đó cũng kéo hai đứa còn lại ngồi xuống chiếc giường bên cạnh, khe khẽ thở dài.

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, Tân ổn định lại một chút cảm xúc của mình. Hắn quệt nước mắt vào tay áo rồi ngẩng đầu lên nhìn ba đứa đàn em trước mặt mình. Cố gắng gạt ra một nụ cười nhợt nhạt, hắn nói:

- Cảm ơn...

Tất cả những gì Tân còn nhớ là mình đánh nhau thua rồi, bị trúng đạn, bị rạch bụng. Trước khi ngất đi chỉ kịp thấy con Lu cắn vào cổ áo tha mình đi. Sau đó thì không biết.

Bây giờ nằm ở đây, điều đó có nghĩa là hắn đã được người cứu giúp. Còn cả ba đứa này lo lắng tức tưng ngay bên cạnh, vậy là ít nhất thì hiện tại hắn vẫn còn có người quan tâm. Với trạng thái tinh thần của hắn lúc này, việc đó ý nghĩa thật lớn lao.

Thấy Tân đã hồi phục lại, trong ánh mắt không còn vẻ điên cuồng như lúc mới tỉnh hay là quá mức chết lặng ngu ngơ, hoàn toàn sụp đổ, ba đứa kia mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, trong lòng bớt lo đi một chút. Đến bây giờ, Hùng mới cẩn thận hỏi thăm xem Tân đã gặp phải chuyện gì.

Như thế là vết thương vẫn còn đang nhỏ máu mà lại bị người động vào một nhát vậy, lòng dạ Tân hung hăng xiết chặt, đau quặn trong tim. Cố gắng duy trì nhịp thở ổn định, hắn bắt đầu kể lại những điều vừa xảy đến với nhóm của mình.

Nghe kể, lòng mày của ba đứa kia đều nhăn chặt lại, tâm trạng cũng càng ngày càng xấu đi. Nhất là nghe đến đoạn cuối cùng, hai thằng Hùng và Vinh đã nổi lên gân trán, nắm tay xiết chặt.

- Mẹ kiếp! Bọn chó này... - Hùng nghe kể mà tức giận không kiềm chế được, hắn văng tục một câu, cánh tay cũng vung lên vỗ mạnh vào thành giường.

Cậu nhóc Vinh còn khản trương và giận dữ không thể ngồi im được nữa. Cậu ta nhảy xuống đất, hai tay xiết chặt lấy thanh kim loại để mắc màn phía cuối giường, môi mím chặt, hai mắt cũng vẫn lên tơ máu.

- Thế bây giờ làm thế nào hả anh? - Trâm hỏi. Cô gái ngồi ở giữa không có phản ứng nào thái quá nhưng giọng nói cũng lạnh đi, ánh mắt tối xuống và đôi bàn tay nắm chặt vào nhau hơi run rẩy. Quá là đáng sợ, Trâm nghĩ nếu việc đó xảy ra với mình.

Tân hơi híp mắt lại, ngoảnh đầu nhìn ra bóng đêm bên ngoài, giọng nói cũng mất đi cảm xúc:

- Không có làm thế nào cả...

Trong ánh mắt của hắn không có nửa điểm giận dữ, chỉ có vẻ xa xăm, lạnh lẽo.

Không hiểu tại sao, Trâm tự nhiên rung mình một cái. Cảm giác ớn lạnh toàn thân đột ngột xuất hiện rồi lại đột ngột biến mất ngay, chỉ còn lại từng mảng da gà nổi lên và lông tơ dựng đứng. Cô gái giật mình, run lấy bầy nhìn Tân mà không tài nào hé miệng phát ra nửa lời.

Hai thằng Hùng và Vinh cũng giật mình, nhưng ánh mắt bọn nó nhìn vào Tân là không tin và sùng sốt.

- Nhưng...

Hùng muốn nói gì đó, nhưng Tân lập tức lắc đầu, đánh gãy, ra vẻ không muốn giải thích gì thêm. Cậu nhóc Vinh ở bên cạnh cũng một mặt xoắn xuýt, hết nhìn người này một chút lại nhìn người kia một chút, có điều gì đó muốn nói lại thôi.

Hùng thấy Tân như vậy thì cũng đành thở dài, nói lảng sang chuyện khác. Hắn bắt đầu làm nhưng vô tình, như cố ý hỏi thêm rất nhiều chi tiết liên quan đến chuyện này, ví như phương hướng đại khái của chuyến thám hiểm của nhóm Tân, hay như đặc điểm nơi săn được con Lợn Giáp Gai, hoặc là như nhân số, trang bị của nhóm người kia.

Tân nhìn thẳng Hùng một chút, rồi hắn cũng không giấu diếm mà biết gì nói đấy.

Có một chi tiết đáng chú ý là khi Tân kể đến việc hắn có để ý thấy trên nóc xe của nhóm người kia đều treo một mặt cờ, họa tiết bên trong là một đôi cánh chim màu trắng có phần gốc cánh quần quýt vào nhau như hai con rắn. Nhóm ba đứa kia liền phản ứng mạnh.

- Là bọn Cánh Trắng! - Hùng nghiêng răng nói, vẻ mặt căm thù.

Thấy ánh mắt Tân có vẻ nghi hoặc, Trâm liền giải thích thêm.

- ...

Thì ra, trong cái khu vực này cũng không phải chỉ có một cứ điểm của người sống sót duy nhất là khu an toàn.

Khu an toàn được thành lập bởi quân đội, cũng do quân đội quản lý thống nhất và bảo vệ nên đối với những người bình thường hoặc những ai muốn có một môi trường ổn định, vững vàng phát triển thì không có gì tốt hơn. Thế nhưng cũng có những thành phần không nghĩ thế.

Có những kẻ trước kia bình thường, hoặc thậm chí là tầm thường, khi loạn thế đến, ông trời liền ban cho chúng cơ hội. Việc thức tỉnh siêu năng lực khiến cho con người ta biến hóa một cách cực kì nhanh chóng. Sở hữu thứ sức mạnh siêu nhiên, lại cộng thêm thời đại mặt trời, đạo đức và pháp luật trở nên cực kì mong manh. Khi đó thì những thứ gọi là tham niệm, là dã tâm, hay là ham muốn quyền lực hoặc là khoái cảm phá hủy liền rất dễ bành trướng lên vô số lần.

Thế là không thỏa mãn với việc chỉ an ổn ở trong khu an toàn nữa. Đầu đã trở thành siêu nhân rồi, tại sao vẫn còn muốn chịu đũa ngọc như những người bình thường?

Không muốn bị ép thúc bởi quy tắc trong khu an toàn, một số kẻ tự tin vào thực lực của bản thân liền bỏ ra ngoài, tự thành lập thế lực của riêng mình.

Bằng việc dựa sát vào vành đai an toàn của quân đội mà thành lập cứ điểm, những thế lực này hưởng lợi từ việc thanh trừ và khu trục quái vật của khu an toàn. Vấn đề an toàn được đảm bảo, mà lúc có biến cũng có thể nhanh chóng chạy vào bên trong để cứu viện quân đội. Lại có nguồn cung cấp, tiếp tế cực kì gần gũi. Có nhiều kẻ bỏ ra ngoài lập thế lực riêng rồi nhưng vẫn duy trì thân phận công dân trong khu an toàn để có thể sử dụng được hệ thống giao dịch và nhiệm vụ. Chỉ là bình thường sẽ rất ít khi ở trong khu, vậy là cũng không cần phải tuân thủ những quy tắc ở trong đó.

Còn quân đội. Họ chỉ quan tâm đến những gì xảy ra trong khu an toàn mà thôi, cũng lắm là duy trì trật tự cơ bản ở trong vành đai an toàn nữa. Còn ở bên ngoài xa hơn nữa, họ không quan, cũng quản không nổi.

Thế là xung quanh vành đai an toàn dần dần mọc lên một đồng cứ điểm sinh tồn. Nhỏ từ vài người đến một, hai chục người nhiều không kể hết. Lớn đến mấy trăm người cũng có ba bốn cái. Và bọn Cảnh Trắng chính là một trong số đó.

Nghe nói bọn Cảnh Trắng có hơn năm trăm người. Đại đa số đều có khả năng chiến đấu. Người thức tỉnh siêu năng lực cũng trên dưới mười người, mà toàn bộ cũng đều là hệ chiến đấu, đảm nhiệm những vị trí quan trọng trong tổ chức.

Bọn chúng trực tiếp khống chế một khu vực lớn bên ngoài vành đai an toàn. Ngoại trừ quân đội ra thì toàn bộ những người sống sót khác đều bị xua đuổi. Hoặc là bị hãm hại, hoặc là phải gia nhập, không có lựa chọn thứ ba. Bọn chúng còn có cả khả năng sản xuất ra một vài loại đặc sản đặc thù, có kim ngạch giao dịch thường xuyên với khu an toàn. Nói chung là một thế lực lớn và vẫn liên tục hấp thu thêm người mới, càng ngày càng lớn mạnh.

Danh tiếng của bọn này cũng rất lớn, cả ở ngoài vùng hoang dã lẫn trong khu an toàn. Chỉ có điều không phải là danh tốt mà là tiếng xấu. Những người bị chúng hãm hại, bức hiếp nhiều không kể xiết. Rất nhiều đoàn người sống sót chật vật vượt qua vùng hoang dã để đến khu an toàn đều bị bọn chúng chặn lại trước cướp bóc một đợt. Giết người, cướp của, hiếp dâm, bắt cóc không thiếu một thứ nào.

- Đại ca! Anh cũng không phải là nạn nhân duy nhất... - Ngồi trước mặt Tần, thẳng Hùng ôm trán, nặng nề nói.

Tần cũng im lặng, lắng nghe toàn bộ. Sau một lúc, thấy cuộc nói chuyện dần tẻ nhạt, hần liền kiểm soát đuổi ba đứa kia trở về. Bản thân cũng nằm lại giường bệnh, trầm chán quá đầu.

Ba đứa kia thấy thẳng Tần như vậy, mặc dù trong lòng vẫn còn rất nhiều khúc mắc nhưng cũng đành thôi. Cả ba cất tiếng chào hần rồi cùng nhau ra về.

Đợi ba đứa kia đi một lúc, Tần mới chui ra khỏi chăn. Ánh mắt từ xa xăm, lạnh nhạt dần dần ngưng tụ lại, hần rời giường cũng vỗ đầu con Lu.

- Anh bạn, nghỉ ngơi thế đủ rồi...

...MITH...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Hoa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Dịch vụ y tế theo yêu cầu

Trong trận chiến vừa rồi, con Lu bị thương rất nặng. Nó trúng thuốc mê, không gục nhưng sau đó lại trúng đạn. Gắn chục viên đạn súng trường găm vào khắp nơi trên cơ thể, cùng với một vài vết thương khác nữa khiến cho nó trông càng thêm tội tã. Bây giờ, cả người nó quần đầy băng vải. Một số chỗ còn bị cạo rớt cả khoảng lông để tiện cho điều trị.

Bị thương nghiêm trọng, nhưng may mắn là không có vết thương nào thực sự trí mạng cả. Cơ thể khổng lồ của nó khiến cho những viên đạn có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của một con người bình thường trở nên không còn quá mức nguy hiểm như vậy nữa. Lại thêm việc bữa chiều tối nó được ăn đủ nhiều. Trong điều kiện năng lượng và dinh dưỡng sung túc, nó chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là mọi thứ đều có thể lành lại hết.

Đang cuộn mình trong góc tường lìm dim nằm ngủ, con Lu nghe thấy lời kêu gọi của thẳng Tần. Vậy là nó liền lập tức hưởng ứng lại ngay. Gầm nhẹ một tiếng, cơ thể khổng lồ lung lay đứng dậy.

- Được lắm!

Tần xoa đầu con Lu khen ngợi. Hần cũng với tay lấy chiếc áo khoác ở trên đầu giường mặc choàng lên người. Cái áo khoác này là do bọn thẳng Hùng chuẩn bị cho hần từ trước. Trời càng về đêm thì càng trở lạnh, cái áo khoác này để cho hần mặc nếu có việc gì cần phải ra ngoài. Chứ hiện tại hần chỉ mặc có độc một bộ quần áo bệnh nhân mỏng dính. Bộ đồ cũ của hần vốn đã rách tan nát trong lúc đánh nhau rồi, chắc là đã bị bỏ đi khi người ta cấp cứu cho hần. Còn có cả một ít đồ vật tùy thân của hần cũng được khóa trong cái tủ đầu giường.

Tần lục tìm thấy đồng hồ, thẻ công dân, một bó hơn hai chục cây gai nhọn của Lợn Giáp Gai, và cả một cái hộp kim loại nhỏ đựng viên kết tinh năng lượng.

Đút hết tất cả vào trong túi áo, Tần dắt theo con Lu bước ra ngoài. Một người, một chó tập tễnh đi, nghiêng ngả, lão đảo bước vào trong màn đêm đen kịt.

...MITH...

Bên ngoài.

Mặc dù trời đã tối đen rồi nhưng khu an toàn vẫn còn rất là nhộn nhịp. Bởi vì thực sự thì bây giờ mới khoảng bảy giờ tối thôi chứ chưa quá muộn. Không cần phải tính đến khu nhà xưởng với khu công trường hầu như hoạt động suốt ngày suốt đêm. Trên những con đường, từng đội binh sĩ vác súng tuần tra. Khu giao dịch tự do tầm này mới bắt đầu đông khách. Cả khu công ra vào, cả khu đại sảnh nhiệm vụ, đâu đâu cũng có bóng người.

Đường đi trong khu an toàn lúc về đêm cũng không phải là đen thui, tối mù tối mịt mà thì thoảng vẫn có cột đèn. Những chỗ không có cột đèn cũng được trồng rất nhiều loại thực vật phát ra ánh sáng lan quang đủ mọi màu sắc. Từ nấm đến rêu, đến cây, đến cỏ, thậm chí là đến cả những con bướm đêm có ba đôi cánh kép hay là những con đom đóm to bằng đầu ngón chân cái người trưởng thành. Mọi thứ đều phát ra ánh sáng, không thể nào sáng tỏ nhưng rất là lung linh, huyền ảo.

Dựa vào thị lực hơn người, cùng với thì thoảng bắt gặp một vài tấm biển báo giao thông, Tân dắt con Lu lần mò đến đại sảnh nhiệm vụ.

Chỗ này vẫn nhộn nhịp không thua gì buổi sáng. Thời loạn không giống với thời bình, nơi đây phục vụ hai tư trên bảy, đảm bảo cho khu an toàn lúc nào cũng có thể hoạt động hết công suất của mình.

Tiến thẳng đến một quầy tiếp tân, Tân yêu cầu giao dịch một viên kết tinh năng lượng của Lợn Giáp Gai.

Cô bé tiếp tân sững sốt một chút rồi hỏi lại xác nhận xem điều hắn vừa nói có đúng hay không. Không hỏi lại không được, cô bé sợ mình nghe nhầm. Bởi vì Lợn Giáp Gai cô bé biết, thứ đó khá là hiếm, và khó săn. Thì thoảng mới có xuất hiện thì chủ yếu là do quân đội trực tiếp săn giết. Hoặc nếu có đội săn tự do nào bắt được thì cũng thường bán ở chợ tự do chứ rất ít khi mang thẳng vào đại sảnh nhiệm vụ thế này. Ở trong đây, bất cứ thứ gì của Lợn Giáp Gai đều cực kì ít thấy chứ đừng nói đến viên kết tinh năng lượng của nó thì càng ít thấy hơn.

Tân gật đầu và lặp lại một lần nữa để cho cô bé tiếp tân xác nhận. Hắn biết, những thứ có giá trị cao mà còn rất dễ dàng sử dụng như thế này thì bán ở chợ tự do bao giờ cũng có giá cao hơn. Khi bán trực tiếp cho quân đội, quân đội nói nó là cái giả nào thì nó chỉ có thể là cái giả đó. Nhưng ngoài chợ tự do thì khác, có thể cò kè mặc cả, còn có cả cạnh tranh nên giá khác nhau là điều dễ hiểu. Biết vậy, nhưng Tân không có cái thời gian để làm lằng nhằng như thế nữa rồi.

Có lẽ là giá trị của viên kết tinh năng lượng khá là lớn nên không thể đổi trực tiếp ở quầy tiếp tân được. Cô bé đánh điện thông báo vào bên trong, sau đó viết cho Tân một tờ giấy biên lai và bảo hắn đi lên tầng hai để tiến hành giao dịch.

Trên tầng hai, Tân đi vào một cái hành lang dài. Hai bên hành lang là rất nhiều cánh cửa được đánh số khác nhau, còn có cả một bóng đèn tín hiệu màu xanh bên cạnh nữa. Một số là sáng, đại đa số là không sáng. Tân đoán chắc là đèn tín hiệu biểu thị trạng thái làm việc của những căn phòng này.

Theo mã số trên tờ biên lai, Tân tìm được một cánh cửa có đèn tín hiệu không sáng. Gõ cửa hai cái, sau khi có tiếng người trả lời thì mới bước vào trong.

Bên trong phòng bày biện rất đơn sơ, chỉ có một cái bàn làm việc và mấy cái ghế gấp vẫn phòng. Có một người đàn ông trung niên mặc áo vest xanh kiểu quân đội, vai đeo quân hàm một sao hai vạch giờ tay chào Tân và mời hắn ngồi.

Không có giới thiệu, cũng chẳng có chuyện trò, Tân đặt tờ biên lai và cái hộp đựng viên kết tinh năng lượng lên bàn. Có lẽ đã được thông báo từ trước nên ông ta cũng không tỏ vẻ bất ngờ. Viên kết tinh năng lượng được xem xét một cách kĩ lưỡng, từ hình dáng, màu sắc bằng mắt thường, đến cân điện tử, đo kích thước bằng chím dung dịch*, và còn cả máy đo mức độ năng lượng nữa. Cuối cùng định giá là 1100Dcoin.

Tân cảm thấy hợp lí nên liền gật đầu đồng ý. Hắn kí vào tờ biên lai, còn Dcoin thì đã được chuyển khoản ngay lập tức.

Tiện đây, Tân cũng bán luôn cả bó gai nhọn của con Lợn Giáp Gai nữa. Hơn hai chục cây, hắn chỉ giữ lại đúng năm cây dài nhất, còn lại thì bán hết. Từ 3Dcoin cho đến 20Dcoin cho mỗi cây tùy kích thước. So với viên kết tinh năng lượng thì mớ gai nhọn này có vẻ bình thường hơn rất nhiều nhưng đó cũng là một khoảng thu tương đối.

Rời khỏi đại sảnh nhiệm vụ, Tân dắt con Lu trở về khu bệnh xá. Nhưng không có quay lại phòng điều trị mà hắn đi thẳng đến quầy tiếp tân gần khu phòng khám.

Trời tối muộn nhưng quầy tiếp tân vẫn còn sáng đèn, tất nhiên, nơi này cũng hoạt động hai tư trên bảy giống như là đại sảnh nhiệm vụ. Chỉ có điều, không có cái vẻ nhộn nhịp như ở bên kia, chỗ này vắng vẻ nhiều lắm. Cả quầy tiếp tân lớn chỉ có một ô cửa sổ là còn người trực, và hiện tại cũng không có ai đến làm phiền.

Tân bước thẳng đến, hắn ghé sát đầu xuống ô cửa sổ tiếp tân, ngón tay hơi gõ lên mặt kính và khẽ gọi:

- Xin lỗi. Làm phiền một chút...

- A...!

Đang sau quầy tiếp tân là một cô bé có khuôn mặt tròn, khoác áo blu bên ngoài bộ quân phục. Trục đêm vắng khách, cô bé đang mải mê nhìn thứ gì đó trên màn hình điện thoại của mình nên không để ý, bị tiếng gọi của Tân làm giật nảy mình. Cô bé vội vã ngước đôi mắt to tròn có đôi phản hót hoảng lên nhìn hắn.

- Xin lỗi... - Tân cười nhẹ: - Làm phiền cho tôi đăng kí dịch vụ trị liệu theo yêu cầu.

- A...!

Hình như chưa kịp hoàn hồn, cô bé lại a lên một tiếng, sau đó mới giật nảy mình luống cuống giấu cái điện thoại đi. Hai tay giả vờ sắp xếp mấy xấp giấy tờ bừa bộn trên bàn làm việc, cũng ngẩng đầu lên hỏi lại, chỉ có điều ánh mắt thì cứ lảng đi không dám nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Anh muốn dịch vụ điều trị theo yêu cầu?

- Vâng.

- Sử dụng dịch vụ điều trị theo yêu cầu là sẽ phát sinh thêm chi phí, anh chắc chứ?

Cô bé vẫn hỏi lại một lần nữa. Bình thường thì mọi công dân ở trong khu an toàn, hoặc là thuộc diện ưu tiên như người già, trẻ nhỏ, phụ nữ có thai, tàn tật, hoặc là có cống hiến cho khu an toàn thông qua làm nhiệm vụ thì đều được hưởng phúc lợi y tế cơ bản cả. Nó giống như là bảo hiểm y tế của trước tận thế vậy. Những bệnh thông thường hay vết thương nhỏ đều được điều trị miễn phí. Những bệnh nặng hay bị thương nghiêm trọng thì tùy theo độ cống hiến mà đều được giảm miễn một phần chi phí tương ứng cả. Vậy nên, nếu không phải thực sự cần thiết thì hầu hết mọi người chỉ cần đi theo chương trình y tế cơ bản là đủ. Có phải làm y tế dịch vụ thì cũng là do bác sĩ khuyến cáo theo từng phần từng phần nhỏ thôi là được rồi. Rất hiếm có ai tự động yêu cầu sử dụng y tế dịch vụ như thế này. Chi phí cho y tế dịch vụ rất là cao.

Nên nhớ là tiền tệ mà khu an toàn sử dụng bây giờ là Dcoin, không phải là tiền tệ của thời đại cũ. Mỗi một điểm Dcoin đều phải tự tay cóp nhặt từng chút từng chút một, hoặc là liều mạng ở bên ngoài vùng hoang dã, thế nên đại gia vùng tiền là không tồn tại.

- Vàng. - Tân gật đầu chắc chắn.

Cô bé lấy ra một tờ đơn để cho hấn điền. Hấn đọc kĩ rồi điền thêm thông tin vào trong tờ đơn, cũng xác nhận mức độ và các gói dịch vụ mà mình muốn sử dụng. Sau đó, hấn xin thêm tờ nữa.

- Nếu có chỗ nào không hiểu, tôi có thể hướng dẫn cho anh. – Cô bé lấy cho Tân một tờ đơn khác, cũng thuận miệng hỏi. Cô ta nghĩ rằng hấn điền sai nên muốn xin giấy để làm lại.

- Cảm ơn! Không cần... Tôi là muốn hai phần dịch vụ.

- Hai... Hai phần...?

...MTTH....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

...

Đo kích thước bằng chìm dung dịch*: Phương pháp đo kích thước của những vật thể có hình dạng bất quy tắc. Đo bằng cách nhúng toàn bộ vật thể vào trong một ống chứa dung dịch, mực nước dâng lên bao nhiêu thì thể tích của vật cần đo đúng bằng bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Gào thét

Thủ tục y tế dịch vụ cũng đơn giản, rất nhanh thì Tân hoàn thành. Do không có người xếp trước nên hấn muốn bắt đầu lúc nào cũng được. Tất nhiên là Tân yêu cầu thực hiện ngay lập tức rồi. Còn vấn đề thời gian, sớm muộn? Khi đã yêu cầu dịch vụ rồi thì chỉ cần đủ tiền là không có tồn tại khung giờ hành chính.

Tân và con Lu lập tức được đưa vào phòng điều trị đặc biệt. Ở đây, cả hai đều được tắm rửa, khử trùng, thay quần áo, chuẩn bị cho vào điều trị đặc biệt theo yêu cầu.

Mười lăm phút sau đó, Tân đã nằm trên một bàn giải phẫu trong một căn phòng mổ sáng trưng ánh điện. Hấn sẽ tiến hành điều trị trước, con Lu ở ngoài đợi lượt sau, đây là yêu cầu của bác sĩ. Bởi vì gói dịch vụ mà hấn chọn là loại nhanh nhất nhưng cũng là rẻ nhất nên nó hơi bị mảnh liệt. Thế nên bác sĩ yêu cầu phải có thằng Tân trấn an cho con Lu trong khi nó điều trị, đề phòng con chó phát cuồng.

Tân nằm trên bàn mổ để cho hai cô y tá sử dụng dây dai cột chặt chân tay nó lại. Trong khi đó thì hai ông bác sĩ xem xét hồ sơ bệnh án của nó. Một lúc sau, khi đã bị cột chặt, hai cô y tá bắt đầu cắm ống truyền dịch và tiêm đủ loại thuốc cho nó. Một ông bác sĩ cũng đặt tay lên trán Tân mà nói:

- Thanh niên không có khăn trương chứ? Nói trước là nó sẽ đau lắm đấy.

Tân mím môi không nói. Hấn chọn gói dịch vụ này là trị liệu cấp tốc bằng siêu năng lực. Vị bác sĩ vừa nói chuyện với nó chính là một người thức tỉnh. Siêu năng lực của ông ta gọi là “Vá cơ thể”. Ông ta có thể tạo ra một loại vật chất sinh học đặc thù. Thứ vật chất này có thể vá vào bất kì vết thương nào trên cơ thể, kể cả nội tạng. Phần được vá vào này sẽ hoạt động y như một bộ phận cơ thể bình thường, đảm nhiệm được mọi chức năng sinh học bình thường. Nhưng có một điều là những phần vá này nó vẫn không phải là một bộ phận thực sự của cơ thể đó.

Nó sẽ vẫn hoạt động như thường, siêu năng lực cũng làm cho nó tránh khỏi phản ứng bài xích của cơ thể, nhưng nó vẫn là một dị vật không hài hòa. Nó không mang lại cảm xúc cho người sử dụng và nếu không sử dụng thêm các biện pháp gây tê khác thì cảm giác còn cực kì hông bết. Cứ tưởng tượng như chèn một miếng gỗ mềm vào trong cơ thể vậy. Nó không gây hại, nhưng mà nó đau và khó chịu. Đặc biệt là lúc mới vá vào, nó giống như một cú sốc mãnh liệt lên người dùng.

Siêu năng lực của vị bác sĩ này bình thường chỉ dùng trong những trường hợp phải cấp cứu khẩn cấp, hoặc là phải dùng cùng lúc với một số phương pháp xoa dịu cơ thể cũng như tinh thần kèm theo. Lựa chọn đơn độc như thằng Tân thể này thì quả là hiếm thấy.

Tân hơi mím môi, hấn gật đầu ra hiệu mình ổn. Không có quá nhiều lựa chọn cho hấn nữa rồi. Với tài chính eo hẹp mà lại muốn có kết quả ngay lập tức thì chỉ có cái này hợp với hấn mà thôi. Cũng không còn dư tiền để mà chọn thêm các loại dịch vụ kèm theo được nữa.

Thấy Tân chắc chắn, ông bác sĩ cũng gật đầu, cười cười:

- Chỉ gây tê cục bộ thể này không ăn thua đâu thanh niên ạ. Cậu chắc chắn là không muốn gây mê hoàn toàn chứ?

- Không được. Không thể hôn mê... - Cố gắng ngóc đầu dậy, Tân cắn răng, kiên định nói.

- Được lắm thanh niên...

Ông bác sĩ cười khà khà tán thưởng. Cùng lúc, hai tay cũng phát động siêu năng lực, ép vào vết thương của hấn.

- A...! – Giống như bị một thanh sắt nóng đỏ bất ngờ chọc vào người vậy. Dù đã bị gây tê rồi mà cả cơ thể hấn đều hung hăng giật nảy mình lên một cái. Cả thần kinh cũng bị chấn động, Tân không kiềm chế được mà há mồm ra gào thét:

- Aaaaa...!!!

- Đặt tấm gác vào miệng cho nó cắn... - Ông bác sĩ không nhanh không chậm chỉ huy hai cô y tá, dưới tay cũng hoạt động không ngừng.

...

Vùng hoang dã, nơi căn nhà nằm tầng sáng trưng ánh lửa.

Tay hóa thú trở về đây để đánh tiếng. Mặc dù thằng dẫn đội là không quan tâm. Thằng phó đội cũng làm ra vẻ không quan tâm lắm. Nhưng đó chỉ là ra vẻ thôi, đếm lúc chơi thì chẳng thằng nào vắng mặt cả. Cũng phải báo cáo một chút về tình hình của chuyến đi săn nữa. Thu hoạch thế nào? Có thương vong không? Và cả mấy khẩu súng nhất định phải trả lại nữa.

Tay hóa thú đi qua trả súng, cũng nói qua loa vài câu coi như ứng phó vụ báo cáo. Những việc này vốn không tốn quá nhiều thời gian, thế nhưng sau khi làm xong thì hắn cũng không có chạy về hưởng mấy con mồi của mình ngay mà tiếp tục leo lên tầng nằm của tòa nhà.

Mấy con mồi đã bắt được giống như thịt vào trong nồi rồi, không ăn sớm thì ăn muộn, chẳng đi đâu mà mất cả. Hắn đã ra lệnh cho bọn đàn em không được đụng vào hai cô bé con vì đó là hàng của riêng hắn. Còn con đàn bà kia thì kệ cho tội nó muốn làm gì thì làm. Hắn biết mấy thằng đàn em của mình toàn những thằng khôn nạn không thể tin được nhưng khi đã có đồ để chơi rồi thì bọn nó cũng sẽ không dám vi phạm mệnh lệnh của mình đâu.

Bên đó tạm thời không vội. Còn bên này, hắn đã ngửi thấy mùi thịt thoang thoang bay xuống rồi. Thế là không chút chậm trễ, hắn lập tức lần theo mùi thịt mà bò lên tầng nằm. Nước bọt không tự chủ được tiết ra chảy đầy khoang miệng.

“Chà chà...! Thịt Lợn Giáp Gai cơ đấy. Thứ này cũng không phải là ngày nào cũng gặp được. Dù có gặp được cũng không chắc đã đánh được nữa cơ...”

Cùng lúc đó, ở nơi tạm thời giam giữ mấy mẹ con Huyền Linh. Cô gái đã tỉnh lại từ cơn mê man nhưng ngay lập tức lại phải đối mặt với tình cảnh trở trêu, tủi nhục. Bị năm thằng đàn ông đè chặt lên người, thỏa thích chơi đùa trên chộc từng phần cơ thể.

Thấy cô tỉnh dậy, lại bắt lực kêu gào, giãy dụa trong đau khổ và vô vọng, chúng lại càng khoái trá hơn, động tác càng ngày càng lớn mật. Phần trên của cái áo khoác da đã bị xé rách toí tả lộ cả hai bầu ngực đầy đặn. Một bên thì bị một kẻ vục mặt vào bú mút. Bên còn lại cũng bị kẻ khác hung hăng xoa nắn biến hình. Cả cái quần cũng bị tụt xuống gần một nửa, lộ ra rách nát. Cả bụng, cả mông, cả đùi đều đang bị chơi đùa.

Huyền Linh chìm trong nhục nhã, giận dữ và đau đớn tột cùng. Cô gào thét, cô giãy dụa, nước mắt ứa ra dòng dòng.

- A a aaaa...!!!

Mọi phản kháng của cô gái gần như vô ích, trái lại càng kích thích lên dục vọng của lũ đàn ông hơn. Chúng vừa xâm phạm, vừa hấp tấp cỡi đồ trên người mình, miệng phát ra những tiếng cười dâm ô, khà ồ.

Trên cửa sổ bên cạnh, hai cô bé bị cột cùng một chỗ, hai tay treo ngược lên cao, phần eo cũng bị cột vào khung cửa.

Động tĩnh phát ra từ bên giường càng ngày càng lớn, và nương theo đó, Thương lơ mơ tỉnh lại. Ban đầu còn có chút mơ hồ, cô bé ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh. Nhưng ngay sau đó, những kích thích mãnh liệt cả về thị giác lẫn âm thanh làm em bừng tỉnh. Cô bé cũng không kiềm chế được mà hét lên, cơ thể vô ý thức giãy dụa.

Lũ đàn ông cũng lập tức nhận ra cô con bé bên cạnh tỉnh lại, nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng được tới chuyện chúng đang làm. Mà nghĩ đến việc hãm hiếp một người phụ nữ trong khi có người thân của cô ta đang quan sát, điều này làm cho chúng phấn khích hơn, tiếng cười cũng càng trở lên điên cuồng, dâm dăng.

Nhìn cảnh tượng vẫn đang diễn ra trước mặt, Thương như chịu một cú sốc vô cùng lớn lao. Hai mắt em trừng lớn, cả người nóng dần lên, cơ thể run bần bật và siêu năng lực tự động kích hoạt. Từng dòng năng lượng táo bạo chạy hỗn loạn trong người, nhất thời cường hóa ngẫu nhiên một bộ phận cơ quan nào đó, nhưng không có dùng. Những dòng năng lượng cũng không hao tổn bao nhiêu hoặc là dừng lại. Trong lúc giãy dụa, Thương vô ý chạm vào người An Nhiên. Thế là những dòng năng lượng hỗn loạn đó như tìm được cửa xả liền điên cuồng chảy sang bên đó.

An Nhiên vốn vẫn luôn ở trong một trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Em không bị bất tỉnh hoàn toàn mất đi trí giác mà mọi thứ đều hiện lên một cách vô cùng mơ hồ, vụn vẹo. Mắt không thể nhìn rõ được, tai cũng không thể phân biệt được ra âm thanh, cơ thể thì càng không chịu bản thân khống chế. Cái trạng thái hồng bét này xuất hiện từ lúc em bị trúng viên đạn gây mê, thẳng cho đến khi có một dòng nước ấm từ một điểm tiếp xúc nào đó chảy vào trong người.

Dòng nước ấm kì diệu đi đến đâu, An Nhiên liền tỉnh ra đến đấy. Những không chỉ dừng lại ở đó, dòng nước ấm rất nhanh liền chuyển thành nước nóng. Nó cũng từ một dòng chảy nhu hòa biến thành càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mãnh liệt. Những dòng nước nóng bỏng chạy hỗn loạn trong người An Nhiên khiến cho cô bé vô ý thức co quắp người một cái. Cùng lúc đó, trong đầu cũng đột nhiên như nổ âm một tiếng. Ngay lập tức, mọi dòng chảy hỗn loạn trong cơ thể tựa như những con ngựa thoát cương đột nhiên bị thuần phục. Chúng dịu ngoan xuống tới rồi đồng loạt hướng về đầu não của An Nhiên hội tụ.

Trong căn phòng lờ mờ tối, An Nhiên mờ mắt ra, đôi con ngươi màu đỏ sáng lấp lóe như bảo thạch. Cả một đầu tóc dài cũng càng phát ra đỏ thắm, giống như em đội một vòng lửa kì dị trên đầu vậy.

An Nhiên đưa mắt, liếc về chiếc giường ngay bên cạnh, đôi con ngươi lập tức co rút lại, tròn mắt như một dải tinh vân bùng nổ mà bắn ra điểm điểm tinh quang. Vô số dòng năng lượng căng tràn trong cơ thể tự động hội tụ lại nơi đầu và trong ngực. Cô bé đột nhiên mở miệng ra, gào thét:

- Á Á Á Á Á...

...MTTH....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Tha Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Anh cũng không phải là nạn nhân duy nhất

An Nhiên gào thét, nhưng thứ âm thanh phát ra từ miệng con bé không giống như tiếng người mà gần giống như tiếng hú của một loài quái vật. Nó vút cao, sắc bén, chói tai và có lực xuyên thấu. Một vòng sóng xung kích mơ hồ theo âm thanh khuếch tán ra ngoài và nhanh chóng tàn phá mọi thứ nó gặp trên đường đi.

Bị thổi ngay bên cạnh An Nhiên, Thương lập tức trợn mắt, con ngươi trắng dã ra, cả người cũng mềm nhũn, xụi lơ xuống dưới.

Tiếp theo là lũ đàn ông trên chiếc giường lớn. Cả đám đều trợn mắt lên, miệng sùi bọt mả ngã ra một loạt. Chỉ có một tên ở phía ngoài cùng nhất là kịp kêu lên một tiếng đau đớn, kinh hoàng. Hắn hấp tấp xoay người, cố gắng chạy ra phía ngoài cửa nhưng không được. Tiếng thét của An Nhiên không chỉ tấn công một lần rồi thôi mà nó là sát thương duy trì trong suốt quãng thời gian em la hét. Tên đó chống chịu được đợt xung kích đầu tiên, nhưng áp lực tiếp sau liền dễ dàng hạ gục hắn. Không chạy được hai bước, tên đàn ông cuối cùng cũng ngã vật ra đất, kết cục không khác gì những tên đồng bọn.

Tiếng gào thét duy trì khoảng hai, ba giây thì đột nhiên im bất. Giống như là bị rút mất nguồn điện vậy, An Nhiên vẫn giữ nguyên tư thế cổ hơi rướn, há to miệng nhưng không có bất kì một âm thanh nào phát ra được nữa. Trong mắt cô bé, những điểm tinh vân vừa nảy còn nở rộ thì bây giờ vụt tắt, cả bộ tóc đó cũng âm thầm đi vài phần. Rồi như một con rối bị cắt đứt dây treo vậy, cô bé gục đầu xuống, lại một lần nữa rơi vào hôn mê.

Trong căn phòng ngủ nhỏ ban này còn chứa đầy sự điên cuồng, bệnh hoạn thì chỉ sau một chớp mắt bỗng nhiên yên tĩnh lạ lùng. Tất cả đều bất tỉnh, chỉ còn có Huyền Linh.

Kể cũng lạ, công kích âm thanh của An Nhiên là sát thương không khác biệt, duy chỉ có Huyền Linh là không chết ngất. Mặc dù đầu cũng đau dữ dội, bên tai ong ong và cả hai mắt cũng nhòe đi, nhưng Huyền Linh vẫn tỉnh. Cô cố gắng điều khiển cơ thể vẫn còn run lẩy bẩy của mình giãy dụa, làm sao để hất mấy kẻ đáng kinh tởm nằm gục trên người mình xuống. Tiếng khóc rầm rức, tui nhục cũng không dừng lại được, nước mắt trào ra, theo hai bên má và hai bên huyệt thái dương chảy xuống, ướt đầm màng ga giường.

Hai tay hai chân vẫn bị trói chặt như vậy, nhưng Huyền Linh vẫn nỗ lực nhô người lên, quay đầu tìm kiếm vị trí của con gái mình. Ánh sáng trong phòng nhạt nhem mờ tối, hai mắt vẫn còn hoa, lại thêm bị lệ tưới ướt nhòe:

- An Nhiên con ơi! Con ơi...! Đâu rồi...!?

...

Quá trình trị liệu của thằng Tân không kéo quá dài, trước trước sau sau cũng chỉ tốn gần hai chục phút. Trước đó nó bị thương nhìn như rất nghiêm trọng, nhưng thực ra thì diện tích cơ thể bị tổn thương lại không có nhiều. Bằng siêu năng lực thần kì, ông bác sĩ và nó vào cái một.

Sau thằng Tân là con Lu. Con chó cũng không được gây mê mà chỉ tiêm thuốc tê cục bộ. Chỉ có điều, thuốc tê chắc chắn sẽ không có bao nhiêu hiệu quả, Tân vừa mới trải qua rồi nên hẳn biết. Vậy nên, để đảm bảo an toàn cho nhân viên công tác, con Lu ngoại trừ bị cột chặt tứ chi và cơ thể ra thì còn cần thằng Tân ở bên cạnh trấn an nữa.

Thế là Tân ngồi trước mặt con chó, vòng tay ôm cả cái đầu to lớn của nó vào trong ngực. Hắn vừa cọ má vào mặt con Lu, hai bàn tay cũng kết thành một thế khóa vòng quanh bộ hàm của nó.

Khi ông bác sĩ bắt đầu tiến hành trị liệu, con Lu cũng có giật người lên một cái, tiếng gầm gừ tự nhiên len lỏi qua những cặp răng nanh sắc bén mà thoát ra ngoài. Việc này dọa cho hai cô y tá giật nảy mình một cái, chỉ có ông bác sĩ là còn bình tĩnh tiếp tục công việc trên tay của mình.

Tân vội vàng trấn an con Lu. Hắn vuốt ve con chó, cũng không ngừng đi vào tai nó những lời an ủi:

- Ngoan nào... Nghe lời... Nằm im... Không sao đâu... Giỏi lắm...

Thương thế của con Lu nặng hơn nên cũng mất nhiều thời gian trị liệu hơn một chút. Thậm chí một vài chỗ bị thương do va đập khiến cho cơ thịt giập nát, bác sĩ phải dùng dao khoét cả một khối thịt đi thì mới dùng siêu năng lực điền miếng vá vào được. May mắn, con Lu vẫn tuyệt đối trung thành với thằng Tân. Nó hết sức nghe lời mà nằm im phối hợp.

Cả hai cuộc trị liệu đều thành công tốt đẹp.

Trước khi rời đi, ông bác sĩ còn nhiệt tình vỗ vai cả hai đứa mà khen:

- Khá lắm! Đúng là thanh niên có khác. Nó phải thế chứ!

Kể cả hai cô y tá, khi nhìn về phía con Lu ánh mắt cũng không còn giống với lúc trước.

Tân cũng chân thành cảm ơn lại. Hắn và con Lu thử hoạt động cơ thể một chút. Ngoại trừ cảm giác có chút kì lạ và hơi đau đau ở những phần có miếng vá ra thì mọi thao tác đều có thể thực hiện được một cách trơn tru như thường. Hải lòng với kết quả này, hắn dắt con Lu bước ra khỏi khu chữa bệnh.

Bên ngoài vẫn tối, bầu trời không trăng không sao đen kịt một màu. Tân đứng lặng một chút giữa con đường vắng vẻ. Hòa mình vào trong bóng đêm, cảm nhận từng cơn gió lạnh thổi lướt qua da thịt.

Bên cạnh, con Lu cũng đặt mõng ngồi xuống đất. Cái đầu của nó cao gần bằng đầu hắn. Cũng bắt chiếc Tân ngửa mặt lên nhìn bầu trời đen xì. Nhưng chẳng kiên trì được mấy giây, con mắt độc nhất của nó bắt đầu lảo liên, đảo đảo. Đi theo đó là cả cái đầu cũng đơng đờ không thôi. Thấy không thể giả bộ bất chú được nữa, nó cũng bỏ luôn. Quay mũi ra đánh hơi bốn phía xung quanh, sau đó chậm nhẹ vào vai Tân mà rên lên ư ừ.

Tân cũng quay ra nhìn nó, tiện tay xoa đầu, mỉm cười đáp lại:

- Anh bạn, cảm thấy nhớ mấy cô gái của chúng ta rồi chứ?

- Ừ ừ...!

- Được! Vậy thì đi thôi...

...

Trước khi xuất phát, Tân tranh thủ trở về căn phòng cũ của mình mà vũ trang lại bản thân một lần. Dù có gấp gáp thế nào thì hắn cũng không thể cứ tay không mà lao thẳng vào ổ địch được phải không. Thế nên cấp bách đến mấy cũng không thể hấp tấp được, những sự chuẩn bị bao giờ cũng là cần thiết.

Chọn lấy một bộ đồ tối màu, gọn nhẹ mà thuận tiện cho hành động. Đầu đội mũ sắt chiến thuật kiểu quân dụng, cũng đeo thêm cả một chiếc mặt nạ kim loại nguy trang. Trên thân mặc áo chống đạn. Hai tay là găng tay tơ nhện do Huyền Linh dệt. Dưới chân cũng là hai đôi giày quân dụng có lớp đế cao su đặc biệt hỗ trợ bám dính trên các mặt địa hình. Cả cây đồ trên người Tân hầu hết đều là hàng vừa mới đổi từ quân đội. Gần hai ngàn điểm Dcoin ngoài trị liệu mất một số lớn ra thì còn lại đều đổ hết vào mua sắm trang bị lúc này.

Trên người con Lu cũng mặc một lớp áo giáp ngoài, chất liệu đủ sức chống đạn súng trường ở cự li gần. Đây là hàng Tân bỏ ra giá cao đặt làm gấp cho con Lu. Không cần thăm mĩ gì, chỉ cần may ra hình dáng và đủ để che được đại bộ phận cơ thể nó là được.

Về vũ khí, con riu cũ của hắn rơi đâu mất rồi nên Tân mua luôn một bộ dao găm của quân đội. Sáu con dao găm bằng thép đen sắc bén cắt được cả thớt. Con nào con đấy đều có phần lưỡi dài gần ba mươi phân, đảm bảo tính sát thương mười phần.

Bộ dao găm còn được tặng kèm theo một bộ đai đeo nữa. Tân có thể đeo đai vào và cài dao vào những vị trí thuận tiện nhất trên cơ thể. Hắn để hai con trước ngực, hai con sau thắt lưng và hai con trên bắp đùi.

Với bộ dao găm này cộng thêm năm cây gai nhọn nữa, Tân cảm thấy đủ cho mình dùng. Thiếu đâu thì dùng tay không. Khi đối thủ cũng là con người, Tân rất tự tin vào võ thuật của bản thân mình.

Nguyên bản hắn còn muốn mua thêm cả súng và lựu đạn nữa. Nhưng bây giờ hỏi ra thì mới biết, quân đội là không bán vũ khí nóng cho người dân, đặc biệt là lựu đạn. Quân đội chỉ bán đạn. Còn vũ khí nóng thì ai đã có từ trước rồi họ cũng không cấm, chỉ có điều là như đã nói từ trước, vũ khí nóng là không được mang vào trong khu an toàn, những người sở hữu cần phải kí gởi trước khi trở về.

Thực ra cái luật cấm này của quân đội cũng không chặt chẽ, nếu có thời gian và chỉ cần đủ tiền thì muốn cái gì cũng có thể mua được ở bên ngoài chợ tự do hết. Thế nhưng hiển nhiên là Tân đã không có cái thời gian này để lãng phí nữa rồi.

Chỉ có trang phục và vũ khí cũng còn chưa đủ. Tân tiêu hết toàn bộ số tiền còn lại của bản thân để đổi ra thêm vài thứ thực sự đặc biệt nữa. Đó là hai ống thuốc khôi phục thể lực đặc thù và cả một ống thuốc kích thích thần kinh cực hạn nữa. Đây là những sản phẩm đặc biệt mà bên quân đội dựa vào các giống loài biến dị, mới nghiên cứu được ra trong thời gian gần đây.

Ống thuốc khôi phục thể lực có tác dụng gần giống như là siêu năng lực của Thương vậy. Chỉ là theo mô tả Tân thấy nó có thể yếu hơn mấy phần. Sử dụng xong còn có đi chứng nữa, tạm thời khôi phục thể lực nhưng đến sáng hôm sau cơ thể sẽ uể oải, mệt mỏi hơn bình thường.

Ống thuốc kích thích thần kinh thì sau khi sử dụng có thể khiến cho tư duy nhanh gấp hai, ba lần bình thường trong một thời gian ngắn. Tất nhiên là cũng có tác dụng phụ, kiểu gần giống như thuốc khôi phục thể lực vậy nhưng là về mặt đầu óc mà không phải là cơ thể.

Mấy ống thuốc này đều được đặt trong một thiết bị tiêm cấp tốc. Nó có một đầu nhọn được bảo vệ bằng nắp xoay, đầu còn lại là một cái nút bấm và thiết kế bên trong suốt còn có thể nhìn thấy cả một hệ lò xo, đòn bẩy bên trong thân nó nữa. Có thiết bị tiêm này thì việc sử dụng thuốc cũng trở lên đơn giản. Chỉ cần vận nắp, kê đầu nhọn vào bất kì chỗ nào trên cơ thể và bấm nút một nhát là cả liều sẽ được tự động tiêm vào luôn, không cần phải suy nghĩ gì cả.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Tân dắt con Lu rời nhà. Chỉ là khi vừa mới ra ngoài, hắn đã giật mình nhìn thấy một đám người đứng chặn đường trước mặt. Cầm đầu đúng là thằng Hùng, bên cạnh còn có Trâm, nhóc Vinh mà tầm sáu, bảy người thanh niên khác. Ai nấy đều nai nịt gọn gàng, lưng đeo vũ khí.

Nhìn thấy Tân, thằng Hùng hơi gạt đầu coi như chào rồi nhếch miệng lên cười nói:

- Anh Tân, em đoán ngay là anh sẽ không để yên vụ này mà. Cho bọn em đi cùng.

- Chú chắc chứ...? – Tân trầm giọng nói. Lúc trước hắn già vờ thờ ơ đuổi mấy đứa này về rồi mới đi chuẩn bị cũng là sợ cái việc này. Hắn đi lần này là liều mạng, mang theo mấy đứa này đi cùng hắn cũng không dám đảm bảo tính mạng được cho từng đứa.

Không hề có vẻ nao núng trước thái độ của Tân, Hùng cười nhạt:

- Cái bọn Cánh Trắng này... Đại ca, anh cũng không phải là nạn nhân duy nhất.

...MITH....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết Hoa Bão

Ý tưởng và cốt truyện: Th.a Woa

Kịch bản: Sói lạc lối

Viết chính: Lan Thi

Biên tập viên: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.